॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃 ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

𑌕𑌵𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌕𑌿𑌕𑌸𑌿𑌂𑌹𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑌨𑌾𑌥𑌸𑍍𑌯

𑌸𑌙𑍍𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌾

ஸ்ரீ சததூஷணீ.

[முதல் பாகம்—1-25 வாதங்கள்.]

திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர் வித்வான்
பகவத்விஷயம் பண்டிதபூஷணம்
ஸ்ரீ உப.வே. நரஸிம்ஹாசார்யர்ஸ்வாமியின்

தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு.

நிகமபரிமளம் ஆபீஸ்,
மௌண்ட்ரோடு, சென்னை.

॥ ஶ்ரீ: ॥

॥ ஶ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம: ॥

கவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய

ஶ்ரீமத்வேதாந்தாசார்யஸ்ய ஶ்ரீமத்வேங்கடநாததேஶிகஸ்ய

ச ண்ட மா ரு த ஸ ஹி தா

ஶ்ரீ ஶததூஷணீ

[ப்ரதம பாக: — 1 - 25 வாதா:]

திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர் வித்வான்

பகவத் விஷயம் பண்டித பூஷணம்

ஸ்ரீ உப. வே. நரஸிம்மாசார்யர் ஸ்வாமியின்

தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு.

[முதல் பாகம் — 1 - 25 வாதங்கள்.]

மொழிபெயர்ப்பாசிரியராலும்

ஒப்பிலியப்பன் ஸந்நிதி வித்வான் வங்கீபுரம் நவநீதம்

ஸ்ரீ உப. வே. க்ருஷ்ணமாசார்யர் ஸ்வாமியாலும்

பரிசோதிக்கப்பட்டது.

நிகம பரிமளம் ஆபீஸ், ஸ்ரீ சடகோப நிலையம்,

மௌண்ட் ரோட், சென்னை.

நோபில் பிரஸ், திருவல்லிக்கேணி.

விலை ரூ. **5-0-0**] 1924 [தபாற் கூலி வேறு.

ஸ்ரீமுகாப்தே யமூஜாஸே வக்ஷ்ஸ்ரூபம் ஸாக்ஷ்வகுக்ஷ்கே।
ததாரே ஸீவிஷ்ராஜம் தஷஜயதேஸிகாகுணீ:॥

தொண்டர் நுகத்தும் துணையடி வாழி நின் தூமுறுவல்
கொண்ட முகம் வாழி—வாழி வியாக்கியா முத்திரைக்கை
வண்டிரு நாமம் வாழி மணி வடம் முப்புரி நூல்
கொண்ட சீர் தூப்புல் குலமணியே வாழி நின் வடிவே.

விஷய ஸூசிகை.

முகவுரை
உபோத்காதம்
பாரிபாஷிக பதங்களின் விவரணம்
பிழைத்திருத்தம்
1. ப்ருஹ்மஶப்த வ்ருத்யனுபபத்தி வாதம் 1
2. ஜிஜ்ஞாஸாநுபபத்தி வாதம் 21
3. ஐகஶாஸ்த்ர்ய ஸமர்த்தன வாதம் 43
4. அவிதேயஜ்ஞானவாத பங்க வாதம் 75
5. பாதிதானுவ்ருத்தி பங்க வாதம் 117
6. விவிதிஷாஸாதநத்வ பங்க வாதம் 124
7. ஶப்தஜந்ய ப்ரத்யக்ஷ பங்க வாதம் 141
8. ஸாதனசதுஷ்டயபூர்வவ்ருத்தத்வ பங்கவாதம் 197
9. கதாநதிகாரவாதம் 231
10. நிர்விஶேஷ ஸ்வப்ரகாஶபங்க வாதம் 247
11. நிர்விஶேஷ விஷய நிர்விகல்பக பங்க வாதம் 271
12. ஸந்மாத்ரக்ராஹி ப்ரத்யக்ஷ பங்க வாதம் 305
13. பேததூஷண நிஸ்தார வாதம் 323
14. வேதப்ராமாண்ய பரிக்ரஹானுபபத்திவாதம் 347
15. த்ருஶ்யத்வானுமான நிராஸவாதம் 367
16. வ்யாவர்த்தமானத்வானுமான பங்க வாதம் 395
17. த்ருக்த்ருஶ்ய ஸம்பந்தானுபபத்திபரிஹார வாதம் 409

18. பாஹ்யப்ரகாஶானுபபத்தி வாதம் 447

19. ப்ரும்மாஶ்ரயாஜ்ஞான நிராஸ வாதம் 459

20. அவேத்யத்வ பங்க வாதம் 475

21. ஸம்விதனுத்பத்தி தூஷண வாதம் 505

22. ஸம்வித் நிர்விகாரத்வானுமான பங்க வாதம் 523

23. ஸம்வித் நாநாத்வநிஷேதகானுமான பங்க வாதம் 535

24. நிர்விஶேஷத்வானுமான பங்க வாதம் 550

25. ஸம்விதாத்மத்வ பங்க வாதம் 563

முகவுரை.

ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகனால் அருளிச்செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத தூஷணீ என்னும் இந்த க்ரந்தம் இதுவரையில் பூர்ணமாக அச்சிட்டு வெளியிடப்படவில்லை. இந்த க்ரந்தத்தின் திருநாமத்தினால் இது நூறு வாதங்கள் அடங்கியதாக இருந்திருக்கவேண்டும் என்பது ஏற்படுகிறது. ஆனாலும் இப்பொழுது 66 வாதங்களே காணப்படுகின்றன. அதுவும் சில பெரிய வித்வான்களுடைய திருமாளிகையில் சீதாள ஏட்டு ப்ரதியாகவே இருக்கிறது. பாக்கி 34 வாதங்கள் லுப்தங்களாய்விட்டன.

காஞ்சீபுரத்தில் ப்ரசுரமான ஶாஸ்திர முக்தாவளியில் இக்ரந்தம் ஸ்ரீ சண்டமாருதம் என்னும் வ்யாக்யானத்துடன் நாகராக்ஷரத்தில் 40 வாதங்கள் வரையில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. தக்ஷிண தேசத்தில் உள்ளவர்களுக்கு நாகரத்தில் அதிக பரிசயமில்லாமையாலும், பூர்ணமாக க்ரந்தம் வெளியிடவேண்டியது மிக்வும் அவஶ்யமாகையாலும் க்ரந்தாக்ஷரத்தில் ப்ரசுரம் செய்ய இப்பொழுது ஆரம்பிக்கப்பட்டது

இக்ரந்தத்திற்குப் பங்க்தியின் பேரில் அர்த்தமாகும்படி ஸ்ரீந்ருஸிம்மராஜீயம் என்னும் ஒரு வ்யாக்யானமும், நவீனதர்க்க ரீதியை அனுஸரித்து பூர்வபக்ஷ ஸித்தாந்தங்கள் அடங்கிய அனேகம் கோடிகளுடன் ஸ்ரீசண்டமாருதம் என்னும் ஒரு வ்யாக்யானமும் இருக்கின்றன. இதில் முதலாவது வ்யாக்யானம் பூர்ணமாக அகப்படவில்லையாகையினாலும், இரண்டாவது வ்யாக்யானம் இந்த க்ரந்தத்தின் அர்த்தத்தை அறிவதற்கு மிகவும் உபயோகமுள்ளதல்லவாகையினாலும் அவை இரண்டையும் அச்சிட்டு ப்ரசுரம் செய்யவில்லை. ஆயினும் கேவலம் க்ரந்த மூலத்தை மாத்திரம் வெளியிட்டால் அனைவருக்கும் ப்ரயோஜனப்படாதாகையினால் கீழ்க்குறித்த வ்யாக்யானங்களை அனுஸரித்த ஒரு தமிழ்மொழிபெயர்ப்புடன் வெளியிடப்படுகிறது.

இது கேவலம் மதநிரஸனார்த்தமாக ப்ரவர்த்திக்கப்பட்ட வாத க்ரந்தமாகையினால் ஸாமான்யமானவர்களுக்கு ப்ரயோஜனமுள்ளதாகாது. ஆயினும் இந்த ஸம்ப்ரதாயத்தை ப்ரதிவாதிகள் கலக்கமுடியாமல் நிலைநிறுத்துகிற மஹோபகாரம் செய்கிறபடியினாலும், ஸ்ரீதேசிகனுடைய ஸ்ரீ ஸூக்தி என்கிற கௌரவத்தினாலும் இதை எல்லோரும் ஆதரிக்க வேண்டியது மிகவும் அவஶ்யமாகும்.

இப்பொழுது காணப்படும் 66 வாதங்களையும் ஒரு தடவையிலேயே புஸ்தகரூபமாக வெளியிடுவது என்பது மிகவும் அதிகமான த்ரவ்ய ஸஹாயத்தால் நடக்க வேண்டியது. அப்படிப்பட்ட லௌகிக ஸஹாயம் நமக்குக் கிடைப்பது ஶ்ரமமாயிருக்குமாதலால் இதை மாதாமாதம் ஒரு வாதமாகவாவது ப்ரசுரப்படுத்த ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

கீழ்க்கூறியபடி ஸாமாந்ய ஜனங்களினுடைய ஆதரவு இதற்கு ஏற்படுவது மிகவும் கஷ்டம் என்பதையும், இந்த க்ரந்தம் அவஶ்யம் வெளியிடப்படவேண்டும் என்பதையும், இந்த விஷயத்தில் தாம் முன் வந்து நடத்தினால்தான் மற்றவர்களும் பின்தொடருவதற்கு ஸௌகர்யம் ஏற்படும்என்பதையும் திருவுள்ளம்பற்றி திருவஹீந்திரபுரம்சேட்லூர் வித்வான் பகவத்விஷயம் பண்டிதபூஷணம் ஸ்ரீ. உப. வே. நரஸிம்மாசார்யர் ஸ்வாமி முதல் வாதத்தைத் தம் ஸொந்தச்செலவில் அச்சிட்டு ப்ரசுரப்படுத்தி, ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஆஸ்தையை யுடையவர்களைக் கிட்டி ஒவ்வொருவரும் ஒரு வாதமாவது போட்டுவைக்க வேண்டுமென்று ப்ரயத்தினம் செய்ய அனேகர்கள் அப்படியே த்ரவ்ய ஸஹாயம் செய்தார்கள். அப்படி ஏற்பட்ட ஸஹாயத்தினால் இந்த ஸம்புடத்தில் வெளிவந்திருக்கும் 25 வாதங்களும் அச்சிடப்பட்டு வெளியிடப்பட்டன. இப்படி உபகாரம் செய்தருளின மஹான்களுடைய திருநாமங்கள் இங்கு குறிப்பிடப்படுகின்றன. இவர்களுக்கு நம்முடைய க்ருதஜ்ஞதையை இது மூலமாய்த் தெரிவிக்கிறோம்.

ஸ்ரீ. உப. வே. திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர் வித்வான் பண்டித பூஷணம் பகவத் விஷயம் நரஸிம்மாசார்யர் ஸ்வாமி. 30

ஸ்ரீ. உப. கோமடம் ரங்கஸ்வாமிஅய்யங்கார், போஸ்டல் ஆடிட் ஆபீஸ், சென்னை. 30

ஸ்ரீமான் முத்து ஸுப்பா ரெட்டியார், புதுப்பட்டு, தென் ஆர்காடு ஜில்லா	30
ஸ்ரீ. உப. பி. கோபாலாசார்யர், 185, தம்புசெட்டி தெரு, சென்னை.	25
,, ராகவாசார்யர், கொளத்தூர், செங்கல்பட்டு ஜில்லா	30
,, ஆர். ஸ்ரீநிவாஸ ராகவய்யங்கார், ஆதியப்பமுதலி தெரு, புரசைவாக்கம்	33
,, ஸீ. க்ருஷ்ணமாசார்யர், நூல் வ்யாபாரம், 82, தங்கசாலைத் தெரு, சென்னை	100
,, என். கோபாலஸ்வாமி அய்யங்கார், சைவமுத்தையா முதலி தெரு, சென்னை	30
,, சக்ரவர்த்தி ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், ஸ்ரீநிவாஸ வரதாசாரி அண்டு கம்பெனி, மௌண்ட் ரோடு, சென்னை	50
,, ஆர். கேஶவாசார்யர், ஹைகோர்ட்டு வக்கீல், திருவல்லிக்கேணி	30
,, கே. ராஜகோபாலாசார்யர், ராமய்யங்கார் தோட்டம், எழும்பூர்	25
,, கீழ்வீதி ராகவாசார்யர், எஸ். வெங்கடாசார்யர், திருவேங்கடாசார்யர், முத்தியாலுப்பேட்டை	30
,, டீ. எம். கோபாலர்சார்யர், ஹைகோர்ட்டு பென்ச் கிளர்க்கு, மாம்பலம்	35
,, கோமடம் திருநாராயண அய்யங்கார், பிராந்தியங்கரை, தஞ்சாவூர் ஜில்லா	30
,, கே. ராமஸ்வாமி அய்யங்கார், கும்மட்டித்திடல், தஞ்சாவூர் ஜில்லா	30
,, கே. எஸ். ராகவாசார்யர், ஏ. எஸ். க்ருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், முத்தியாலுப்பேட்டை, சென்னை	30
,, எஸ். வரதாசார்யர், ஹைகோர்ட்டு வக்கீல், மைலாப்பூர்	100

பரமாசார்யனான ஸ்ரீ தேசிகன் விஷயத்தில் ததீயர்களான ஶிஷ்யர்கள் செய்யக்கூடிய கிஞ்சித்காரமான கைங்கர்யத்தில் இந்த க்ரந்த ப்ரசாரணமே ஸாரதமமான கைங்கர்யமாகும் என்பதைத்திருவுள்ளம்

பற்றி இக்ரந்தத்தைத் தம்முடைய தேஹச்ரமத்தை எள்ளளவும் பாராட்டாது தமிழில் மொழிபெயர்த்துக் கொடுத்தும், அக்ஷரப்பிச கற ஶோதித்துக்கொடுத்தும் உதவிபுரிந்தருளின திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர் வித்வான் பகவத் விஷயம் பண்டித பூஷணம் ஸ்ரீ. உப. வே. நரஸிம்மாசார்யர் ஸ்வாமிக்கு நம்முடைய க்ருதஜ்ஞதையைத்தெரி விப்பதும் தெரிவிக்காமல் இருப்பதும் அபசாரமேயாகிறது. ஏனெனில் இவ்வளவு மஹோபகாரம் செய்தருளின இந்த ஸ்வாமி விஷயத்தில் க்ருதஜ்ஞதையை வெளியிடாமல் இருப்பது பெரிய அபசாரமாகும் என்பது ஸுஸ்பஷ்டம். ப்ரத்யுபகாரமென்பதை ஈஷத்தும் எதிர்பாராமல் தாம் ஜன்மமெடுத்ததற்கு ப்ரயோஜனமே இப்படி ஸ்ரீதேஶிகனுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளை ப்ரசுரம் செய்வதுதான் என்று இக்கைங்கர்யத்தையும் இது போன்ற இன்னும் அனேகம் க்ரந்தங்களையும் ப்ரசாரணம் செய்துகொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் இந்த ஸ்வாமி விஷயத்தில் மிகவும் க்ருதஜ்ஞர்களாக இருக்கிறோம்என்பதும் ஒரு அபசாரத்திலேயே முடிகிறது. அந்த ஸ்வாமி இக்கைங்கர்யத்தை ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமானதாகப் பாவித்தருளினபடியால்தான் இதுவரையில் இக்ரந்தம் ப்ரசுரமானது. அப்படியே இந்த க்ரந்த ப்ரசாரணத்தை பரமபுருஷார்த்தம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி இந்த க்ரந்தத்தின் அக்ஷரப்பிசகு முதலியவைகளை ஶோதித்துக்கொடுத்தருளின ஒப்பிலியப்பன் ஸந்நிதி வித்வான் ஸ்ரீ. உப. வே. வங்கீபுரம் நவநீதம் க்ருஷ்ணமாசார்யர் ஸ்வாமிக்கும் நம்முடைய க்ருதஜ்ஞதையை இது மூலமாக ஸவிநயம் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறோம்.

இதுவரையில் அச்சாகி இருக்கும் 25 வாதங்களும் சுமார் 600 பக்கங்களாய் விட்டபடியினால் ஒரு ஸம்புடமாகப் பைண்டு செய்துகொள்ள ஸௌகர்யமாயிருக்கும் என்பதை உத்தேசித்து இத்துடன் விஷயஸூசிகை முதலியவை அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன.

மானேஜர்,

நிகமபரிமளம் ஆபீஸ்,

ஸ்ரீசடகோப நிலயம்,

மௌண்ட்ரோடு, சென்னை.

ரக்தாக்ஷி௵

கார்த்திகை ஶ்ரவணம்.

॥ ஸ்ரீ: ॥

॥ கருடநதீதீர ஹேமாப்ஜநாயிகாஸமேத
ஸ்ரீதேவநாதாய பரப்ரஹ்மணே நம: ॥

॥ ஸ்ரீமதே வகுளாபரண மஹாதேசிகாய நம: ॥

॥ ஸ்ரீமதே பகவதே பாஷ்யகாராய நம: ॥

॥ ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம: ॥

॥ ஸ்ரீமதே ஸ்ரீநிவாஸ ராமாநுஜ மஹாதேசிகாய நம: ॥

உபோத்காதம்.

ஸ்ரீ ஶததூஷணீ யென்னும் இந்த க்ரந்தத்தை அருளிச் செய்த

திருவவதாரம்.

ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிகன் கலி 4370-வது விபவ (இங்கிலீஷ் 1268) வருஷத்தில் புரட்டாசி மீ ஶ்ரவண நக்ஷத்திரத்தில் காஞ்சீ புரத்தில் ஹிமவனம் என்றும் திருத்தண்கா என்றும் சொல்லப்படுகிற விளக்கொளி (தீபப்ரகாச) எம்பெருமான் எழுந்தருளி யிருக்கும் திவ்ய க்ஷேத்திரத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் நியமித்தருளின எழுபத்து நாலு ஸிம்ஹாஸனாதிபதிகளில் ஒருவராய் விஶ்வாமித்ர (தூப்புல்) குலதிலகரான அநந்த ஸோமயாஜியாருடைய திருப்பௌத்திரரான அநந்த ஸூரியாருக்கும் தோதாத்ரியம்மைக்கும் திருக்குமாரராக அவதரித்தருளினர். இவருடைய அவதார வைபவத்தை இவர் குமாரரான தூப்புல் நயினர் 'வேங்கடேஶாவதாரோயம் தத்கண்டாம்ஶோயவா பவேத்। யதீந்த்ராம்ஶோயவேத்யேவம் விதர்க்யாயாஸ்து ஸத்குரு: ॥' என்றும், 'அன்றிவ்வுலகினை யாக்கி அரும்பொருள் நூல்விரித்து**பின்னும் வென்றி புகழ் திருவேங்கட நாதனென்னும் குருவாய் நின்று நிகழ்ந்து' என்றும் நிரூபித்தருளினர். இவர் திருவேங்கடமுடையானுடைய

அவதாரம் என்பது 'ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதார்ய:' என்கிற பூர்வர்களின் அனுஸந்தானத்தினால் ஏற்படுகிறது. இவருடைய மாதா பிதாக்கள் திருவேங்கடமுடையான் தம்முடைய ஸுவர்ண கண்டையைத் தங்களுக்குக் கொடுத்ததாகக் கனவு கண்ட வ்யாஜமடியாக அவதரித்ததைத் திருவுள்ளம் பற்றி 'த்வண்டாம்ஶ:' என்றருளிச் செய்தது. ஸ்ரீ யதிராஜஸப்ததியில் 'விரஹநவஸரஸ்வதீ விக்ஷரவாஹலெஸாம் ஶ்ரிகா:' என்னும் ஸ்லோகத்தில் அபிப்ரேதமான கொங்குப் பிராட்டியின் வ்ருத்தாந்தத்தை அனுஸரித்து 'யதீந்த்ராம்ஶஸம்பவா' என்றருளிச் செய்யப்பட்டது.

'ஸ்வஸ்வாதேஶஸ்வரூபம் ப்ரகடிதவான் ப்ரஹ்லாதவ:' என்கிற ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாவதாரத்தைப் போலவே ஸ்ரீ தேசிகனும் தம்முடைய அதிமானுஷ ஶக்தியை வெளியிட்டருளினார் என்பது இவர் சரித்திரத்தில் பல வ்ருத்தாந்தங்களினால் தெரியவருகிறது.

அவதார வைபவம்.

உதாஹரணமாய் இவர் ஐந்து வயதிலேயே ஸ்ரீ நடாதூர் வரதாசார்யர் (அம்மாள்) காலக்ஷேப கோஷ்டிக்குத் தம்முடைய மாதுலரான அப்புள்ளாருடன் சென்று அவரைத் தண்டன் ஸமர்ப்பித்து நிற்கும் காலத்தில் இவருடைய திவ்யதேஜஸ்ஸில் ஈடுபட்டுக் காலக்ஷேபத்தில் விட்ட இடம்தெரியாமல் ஶிஷ்யர்கள் திகைத்து நிற்கும்பொழுது இவர் அந்த இடத்தை எடுத்துச்சொல்லி அர்த்த விஶேஷங்களை நிரூபித்தருள ஸ்ரீ அம்மாளும் 'ப்ரதிஷ்டாபிதவேதாந்த: ப்ரதிக்ஷிப்தபஹிர்மத: । பூயாஸ்த்ரைவித்யமாந்யஸ்த்வம் பூரிகல்யாணபாஜநம் ॥' (வேதாந்தங்களை ஸ்தாபித்துப் புறச்சமயங்களைத் தோற்கடித்து வேதங்களும் வைதிகர்களும்கொண்டாடும்படி அநந்த கல்யாணகுணங்களுக்கு இருப்பிடமாக இருக்கக்கடவீர்)என்று ஆதரவுடன் அனுக்ரஹித்தருளினதை இவர் தாமே தம்முடைய க்ரந்தங்களில் பல இடங்களில் அருளிச் செய்திருக்கிறார். மேலும் ஒரு ராத்திரியில் ஒரு யாமத்தின் பாதியில் ஸ்ரீ பாதுகா ஸஹஸ்ரமென்னும் க்ரந்தத்தை அருளிச் செய்ததும், ப்ரபோத சந்திரோதயத்தைப் பாரீர் என்று க்ருஷ்ணமிஶ்ரன் தன்னுடைய அத்வைதபரமான நாடக விஶேஷத்தைக்காட்ட அது பலபடியாலும் கண்டிதமாம்படி

ஸ்ரீ ஸங்கல்பஸூர்யோதயம் என்னும் நாடகத்தை அருளிச்செய்ததும் இவர் பகவானுடைய அவதார விசேஷம் என்பதைக் காட்டுகிறது.

இவர் வேதாந்தோதயனர் என்று ப்ரஸித்த நாமதேயரான கிடாம்பி ஆச்சானுடைய கொள்பேரனும், தமது மாதுலருமாகிய வாதிஹம்ஸாபுதாசார்யர் என்ற பெயர் பெற்ற ஆத்ரேயராமானுஜர் (அப்புள்ளார்) ஸ்ரீபாதத்திலே, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ஸாந்தீபினியிடத்தில் அறுபத்து நாலு கலைகளையும் அறுபத்து நாலு நாள்களில் அப்யஸித்தாப்போலே, இருபது வயதிற்குள்ளேயே ஸகல ஶாஸ்திரங்களையும் ஶிக்ஷித்தார் என்பது 'விம்ஶதிவர்ஷதநாநாவித விதூ:' என்றிவர் தம்மாலேயும், 'ராமாநுஜாய நமா ஆத்ரேயாநாந்தகலா: கலா: | சுவாவ விம்ஶதிவர்ஷே' என்றும், 'கிடாமபிக் குலபதி அப்புளார்தம் தேமலர் சேவடி சேர்ந்து பணிந்தவர் தம்மருளால் நாவலரும் தென்வடமொழி நற்பொருள் பெற்ற நம்பி' என்றும் தூப்புல் நயினாராலும் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

வித்தியாப்யாஸம்.

இப்படி இருபது ஸம்வத்ஸரத்திற்குள்ளே ஸகல வித்யைகளையும் அப்யஸித்து, தம்மாசார்யனால் உபதேசிக்கப் பெற்ற ஸ்ரீவைநதேய மந்திரத்தை ஆவ்ருத்தி செய்வதற்காக மஹாநதி, திவ்ய க்ஷேத்திரம், பர்வதம் இம்மூன்றும் ஓரிடத்தில் சேர்ந்திருக்கும் மஹாஸித்தி க்ஷேத்திரமாகிய திருவஹீந்திர புரத்தை நாடி, அதை ஆவ்ருத்திசெய்து, ஸித்திபெற்று, அத்தால் ப்ரத்யக்ஷமான ஸ்ரீ கருடன் உபதேசித்த ஸ்ரீஹயக்ரீவ மந்திரத்தையும் அந்த க்ஷேத்திரத்திலேயே ஆவ்ருத்திசெய்து, ஹயக்ரீவனுடைய ப்ரஸாதத்தைப் பெற்றார். இவ்ருத்தாந்தம் 'அருள் தருமடியவர் பால் மெய்யைவைத்து தெருள்தர நின்ற தெய்வநாயகா' என்றிவர் தம்மாலும், 'தாரகவடிந தெஜொ வ்யூஹிதாஶ்வமுகீ:' என்று பின் புள்ளாராலும் அனுஸந்திக்கப்பட்டது. விஶ்வாமித்ர மஹரிஷியின் அனுக்ரஹத்தினால் ஸ்ரீ சக்ரவர்த்தித் திருமகனுக்கு அஸ்திரதேவதைகள் எல்லாம் நேரில் நின்று 'இமே ஸ்ம நரஶார்தூல கிங்கராஸ்தவ வஶ்யதா:' என்று விண்ணப்பம் செய்தாப்போல வித்யாபிமானி தேவதைகள் எல்லாம் தாங்களே இவரை வந்து வரிக்கும்படியான

துணைதிஶயம்

க்டாக்ஷவிசேஷத்தைப் பெற்றார். இது ஸ்ரீஹயக்ரீவஸ்தோத்திரத்தில் 'ஸ்வாமிந் வஶ்யதி யஸ்ய ஸவாம் ஸஸ்மிதம் ஸாநஸ ராஜஹம்ஸம் ஸ்வயம் ஸாரோஹ்வவ விவாஹராஜ: கிம் க்ஷமப்ருத தஸ்ய தீரோ யஶாஹம்॥' என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. இதைத் திருவுள்ளம் பற்றித் தான் ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரும் இவருக்கு ஸர்வ தந்த்ர ஸ்வதந்திரர் என்னும் திருநாமத்தைச் சாற்றியருளினது. 'ஶ்ரீமந்வேங்கட நாதார்ய: கவிதார்க்கிககேஸரீ। வேதாந்தாசார்யவர்யோ மே ஸந்நிதத்தாம் ஸதா ஹ்ருதி॥' (இவர் தார்க்கிகர்களுக்குள் ஶ்ரேஷ்டர் என்பதை ஸ்ரீ ஶததூஷணீ முதலிய க்ரந்தங்களிலும், ஸர்வஜ்ஞர் என்பதையும் கவிதையில் பிறர்க்கு நிலமல்லாத சாதுர்யத்தை உடையவரென்பதையும் ஸ்ரீதத்வமுக்தா கலாபத்திலும் காணலாம்)' என்று ஸ்ரீதொட்டயாசார்யரும் இவருடைய அஸாதாரணமான ஜ்ஞானத்தின் விசேஷாதிசயத்தை அருளிச்செய்தார். இவருடைய வைராக்யத்தின் அதிசயமோ விஜயநகர ஸமஸ்தானத்துக்கு எழுந்தருளும்படி எவ்வளவோ நிர்ப்பந்தித்தும் அதை லக்ஷ்யம் பண்ணாமல் வைராக்ய பஞ்சகத்தை அருளிச் செய்தனுப்பிய வ்ருத்தாந்தத்திலும், ஸச்சிஷ்யர்கள் அமுதுபடியுடன் சேர்த்து ஸமர்ப்பித்த தங்கக்காசுகளையும் ஏதோ புழுக்கள் என்று தூர எடுத்து எறிந்துவிட்டார் என்கிற இவருடைய சரித்திரத்திலும் ஸுவ்யக்தமாகத் தெரிவிக்கப் படுகிறது.

திவ்யதேச ப்ரதிஷ்டாதிகள்.

இப்படிப் பகவதவதார விசேஷமாய் ஜ்ஞான வைராக்யானுஷ்டான சேவதியாய் எழுந்தருளி இருந்த இவர் இந்த லோகோபகாரார்த்தமாகச் செய்த திவ்யதேச ஸ்தாபநம் முதலியவைகளும், ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத ஸம்ப்ரதாயம் ஶாஶ்வதமாய் நிலைபெற்றிருப்பதற்காகச் செய்தருளின க்ரந்தங்களும் தத்காலத்தில் எழுந்தருளி இருந்தவர்களுக்கு ப்ரவசனம் செய்தருளினதுமான உபகாரங்கள் பல. இவற்றில் ஸ்ரீரங்க க்ஷேத்திரத்தில் பகவானுடைய ஆராதனமும், ஆழ்வார் ஆசார்யர்களுடைய ஆராதனமும் நிரந்தரமாய் நடக்கும்படி வாதிகளை வென்று ஜயகோஷத்துடன் ஏற்பாடு செய்ததும், அப்படியே ஸ்ரீதேவப் பெருமாள் ஸந்நிதியில் சைவர்களை நிராகரித்துத் திருவாராதனம்

கண்டருளப் பண்ணினதும் முக்யமாய் அறியத்தக்கவை. இவற்றில் முதல் வ்ருத்தாந்தம் ஸ்ரீரங்கநாதன் ஸந்நிதியில் சிலா ரூபமாய் வெட்டப்பட்டிருக்கிறபடியினாலும், பிற்பட்ட வ்ருத்தாந்தம் ஸ்ரீதேவப் பெருமாள் இவருக்குத் தம்முடைய திருச்சின்னத்தில் ஒன்றை பிருதாக அநுக்ரஹித்துத் தாம் ஒரு திருச்சின்னத்தோடு நாளது வரையில் எழுந்தருளுவதினாலும் ஏற்படுகிறது.

க்ரந்தங்கள்.

இவர் இந்த ஸம்ப்ரதாய விஷயமாய் லோகருசியை அநுஸரித்து ஸங்க்ரஹ விஸ்தரப்ரக்ரியையாலும், ஸம்ஸ்க்ருதம் தமிழ் என்கிற பாஷைகளின் பேதத்தினாலும், அதிலும் வசனம் செய்யுள் என்கிற பேதத்தினாலும், காவ்யம், நாடகம் முதலிய படிகளினாலும் அநேகம் க்ரந்தங்களை அருளிச்செய்திருக்கிறார். இப்படி அநேகம் க்ரந்தங்கள் அருளிச்செய்திருந்தாலும் ஒவ்வொன்றிலும் இந்த ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு அஸாதாரணமான கொள்கைகளைப் பரக்க நிரூபித்திருக்கிறார். இவர் இக்ரந்தங்களில் இந்த விசிஷ்டாத்வைத ஸம்ப்ரதாயார்த்தத்தை நிரூபித்திருக்கும் ப்ரகாரம்—பரதத்வமான எம்பெருமான் எல்லா அவஸ்தைகளிலும் லக்ஷ்மியுடன் பிரிவில்லாத சேர்த்தியை உடையவன் என்பதையும், லக்ஷ்மீ தத்வத்தைப்பற்றி உண்டாகும் சங்கைகளுக் கெல்லாம் ஸமாதானம் அருளிச்செய்து அத்தத்வத்தையும் பரக்க நிரூபித்துத் தத்வ ஸ்திதியை ஒருவராலும் கலக்கமுடியாதபடி பூர்ணமாக ஸ்தாபித்தருளினார். இவ்விஷயமான க்ரந்தங்கள் ஸ்ரீமந் ந்யாயபரிசுத்தி, ஸ்ரீமந்ந்யாயஸித்தாஞ்ஜனம், ஸ்ரீசதுஸ்லோகீபாஷ்யம் முதலியவை. நாராயணனே பரதேவதை என்னும் அர்த்தத்தை ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ரத்னபாஷ்யம் முதலிய க்ரந்தங்களில் ஸ்தாபித்தருளினார். தத்வங்களைப்பற்றி விஸ்தாரமாய் கீழ்க்கூறிய ஸ்ரீமந்ந்யாய பரிசுத்தி, ஸ்ரீமந் ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜனம் என்னும் க்ரந்தங்களிலும், ஸ்ரீதத்வ முக்தாகலாபம், ஸ்ரீஸர்வார்த்தஸித்தி முதலிய க்ரந்தங்களிலும் நிரூபித்தருளினார். ஸர்வாதிகாரமாய் ஸர்வஸுலபமாயிருக்கும் ப்ரபத்தியே பரம ஹிதம் என்னும் அர்த்தத்தை ஸ்ரீநிக்ஷேபரக்ஷை, ஸ்ரீமத் கீதாபாஷ்ய தாத்பர்ய சந்திரிகை, ஸ்ரீ கத்யத்ரயபாஷ்யம் முதலியவைகளில் அருளிச்செய்தார். பரிபூர்ணமான ப்ரும்மாநுபவமும் அதின் பரீவாஹமான கைங்கர்யமும் பரம புருஷார்த்த

மென்னுமர்த்தத்தை ஸ்ரீமந் ந்யாயஸித்தாஞ்ஜனம், ஸ்ரீ ஸர்வார்த்த ஸித்தி, ஸ்ரீ கத்யத்ரயபாஷ்யம் முதலிய க்ரந்தங்களில் அருளிச்செய்தார். இந்த ஸித்தாந்தத்திற்கு விரோதமாகவும், வேதங்களுக்கு விருத்தமாகவும் சொல்லுகிற மற்றவர்களை ஸ்ரீ ஶததூஷணீ ஸ்ரீ பரமதபங்கம் முதலிய க்ரந்தங்களில் நிராகரித்தருளினர். ஸ்ரீமத் அதிகரண ஸாராவளீ, ஸ்ரீமத் தத்வடீகை, ஸ்ரீமத் தாத்பர்ய சந்திரிகை, ஸ்ரீமத் கத்யத்ரயபாஷ்யம், முதலிய க்ரந்தங்களில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு அவருடைய திருவுள்ளத்திற்கு அனுகுணமாக வ்யாக்யானம் செய்தருளினர். ஸ்ரீ கீதார்த்தஸங்க்ரஹரக்ஷை, ஸ்ரீசதுஶ்லோகீ ஸ்தோத்ரபாஷ்யம் இவைகளில் ஸ்ரீ ஆளவந்தாருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு வ்யாக்யானம் பண்ணி யருளினர். ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு அஸாதாரணமான சங்கசக்ராங்கனம், திருமண்காப்பு, பகவதாராதனம், பகவத்ப்ரஸாதத்தின் மஹிமை, முதலியவைகளை ஸ்ரீஸச்சரித்ரரக்ஷை, ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரரக்ஷை முதலியவைகளில் ஸம்ஶயவிபர்யயங்களறப் பரக்க நிரூபித்தருளினர். பரமஹிதமாகிய ப்ரபத்தியின் உபாயத்வத்தைப் பற்றிச் சொல்லப்படும் ஸகல ஆக்ஷேபங்களையும் அனுவதித்து அவைகளை யெல்லாம் ஸ்ரீநிக்ஷேபரக்ஷை என்னும் க்ரந்தத்தில் நிராகரித்தருளி, ப்ரபத்தியின் அங்காங்கி விபாகாதிகளை ஸ்ரீமந் ந்யாஸவிம்ஶதி, ஸ்ரீமந் ந்யாஸ திலகம், ஸ்ரீமந் ந்யாஸதசகம் இவைகளில் அருளிச்செய்தார். இவ்வர்த்தங்களை யெல்லாம் ஶாஸ்திரபரிசய மில்லாதவர்களும் ஸுலபமாய் அறியுமாறு எளிதான மணிப்ரவாள நடையில் அவரவர்களின் புத்திக்கும் ஶக்திக்கும் தக்கபடி ஸங்க்ரஹமாயும் விஸ்தாரமாயும் முப்பத்தோரு ரஹஸ்யங்களில் நிரூபித்தருளினர். திவ்யதேசத் தெம்பெருமான் விஷயமாக ஸ்ரீ தேவநாயக பஞ்சாஶத் முதலிய முப்பத்திரண்டு ஸ்தோத்திரங்களை அருளிச்செய்தார், ரஹஸ்யார்த்தங்களை ஸுலபமாய் அனுஸந்திக்கும் பொருட்டு திருமந்திரச் சுருக்கு முதலிய தமிழ்ப்ரபந்தங்களை அருளிச் செய்தார். திருவாய்மொழியின் அர்த்தங்களை ஸங்க்ரஹித்து அவற்றிற்கு ஸங்கதி முதலியவைகளை நிரூபித்து, ஸ்ரீமத் த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்யரத்னவளீ, ஸ்ரீமத் த்ரமிடோபநிஷத் ஸாரம் என்னும் க்ரந்தங்களை அருளிச்செய்தார். ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்களைப் பால்யத்திலேயே ஸுலபமாய் பரிசயம் செய்வதற்காகக் காவ்யரூபமாய்

ஸ்ரீ யாதவாப்யுதயம், ஸ்ரீ பாதுகாஸஹஸ்ரம், ஸ்ரீ ஹம்ஸஸந்தேஶம், ஸ்ரீஸுபாஷிதநீவி முதலிய க்ரந்தங்களை அருளிச்செய்தார். கீழ்க் கூறிய அர்த்தங்களை அறிவது என்பது சிரகால ஸாத்ய மாகையினுல் அவைகளை யெல்லாம் ஒன்று திரட்டி வேறு க்ரந்தம் வேண்டியதில்லை என்று சொல்லலாம்படியான ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் என்னும் க்ரந்தத்தில் பரிபூர்ணமாக நிரூபித்தருளினுர். இப்படிப்பட்ட அர்த்தங்கள் எல்லாம் ஏதோ கொஞ்சமேனும் படித்தவர்களுக்கு மாத்திரம் ஏற்படுமே யல்லாமல் கேவலம் பாமர ஜனங்களுக்குத் தெரியாதாகையினுல் அவர்களும் அவற்றை ஸுலபமா யறிந்து கொள்ளும்பொருட்டு நாடகரூபமாய் ஸ்ரீஸங்கல்பஸூர்யோதயம் என்னும் க்ரந்தத்தில் அருளிச்செய்தார். இது நாடக லக்ஷணங்கள் அமைந்த ஒரு பெரிய அத்புதமான நாடகமாயினும் இதில் ஸ்ரீ விஶிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தின் கொள்கைகள் ஆங்காங்கு அஞ்சுருவாணி போல் நாட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

ஸித்தாந்தத்தின் ப்ரதானக் கோள்கைகள்

இப்படி பஹுமுகமாக க்ரந்தத்திலுைம், அனுஷ்டானத்திலுைம் வேதாந்த ஸித்தாந்தத்தை நிலை நிறுத்தின இவருடைய ப்ரதானக் கொள்கைகளாவன:- எல்லா ஜாதியரும் அவரவர்கள் ஜாதிக்குரியதாய் ஶாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்ட தர்மங்களைப் பகவானுடைய கட்டளைகளிவை யென்றெண்ணி அவைகளை அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்றும், அப்படி அனுஷ்டிக்கும்போது பகவத் ப்ரீதி ஒன்றையே பலமாக உத்தேசித்துத் தன் ஶக்தி இருக்கும் பொழுது அவைகளை விடக்கூடாது என்றும், இப்படித் தங்கள் தங்கள் வர்ணாஶ்ரமங்களுக்கு அனுகுணமான கார்யங்களைச் செய்து வருபவர் எந்த ஜாதியரேனும் ஶரணுகதி யென்றும் ப்ரபத்தி என்றும் சொல்லப்படுகிற உபாயத்தை அனுஷ்டித்து மறு ஜன்மம் இல்லாமல் பரம புருஷார்த்தமாகிற மோக்ஷத்தை அடையலாம் என்றும், ப்ரபத்திக்குப் பிறகும் ஶாஸ்திரத்திற்கு வசப்பட்டு நடக்கவேண்டும் என்றும், அப்படி நடக்கத்தவறினுல் பகவந் நிக்கிரஹ முண்டாகும் என்றும், அப்படி அது உண்டானுல் ப்ராயஶ்சித்த முகத்தாலும் லகுஶிக்ஷையினுலும் நிவ்ருத்தமாய்ப் பரமபுருஷார்த்தம் கிடைப்பதற்குத் தடையாகாது என்றும், பகவானிடத்தில் பக்தியுடையவர்கள் எந்த ஜாதியராயினும்

அவர்கள் விஷயத்தில் ஶாஸ்திர ஸம்மதமான மானஸ கௌரவாதிகளில் குறைவு செய்வது பாகவதாபசாரமாகும் என்றும், பாகவத கைங்கர்யம் இவனுக்கு பகவத்கைங்கர்யத்தின் எல்லை நிலம் என்றும், ஆகையினால் அதுவே ப்ரதானமாய் இவனால் அனுஷ்டிக்கப்படவேண்டும் என்றும் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்குமவை.

க்ரந்தவிஷய ஸங்க்ரஹம். இக்ரந்தம் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் மஹாஸித்தாந்தத்தில் அத்வைதிகளின் பக்ஷத்தை நிராகரித்திருக்கும் ப்ரகரணத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரால் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கும் ஒவ்வொரு வாக்யங்களுக்கும் விவரணரூபமாயிருக்கிறது என்பது ஒவ்வொரு வாதங்களிலும் விஷயங்களை விஸ்தாரமாக நிரூபித்துக் கடைசியில் இவை எல்லாவற்றையும் திருவுள்ளத்தில் வைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் இப்படி (என்று ஸ்ரீபாஷ்ய பங்க்தியைக் குறிப்பிட்டு) அருளிச்செய்திருக்கிறார் என்று அங்காங்கு நிரூபித்தருளியிருப்பதினால் ஏற்படுகிறது. சில வாதங்களில் ஸ்ரீபாஷ்ய வாக்யத்திற்கே அர்த்தம் விஸ்தாரமாக அருளிச் செய்திருக்கிறார். ஆதலால் ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்கு அனேக இடங்களில் இது ஒரு வ்யாக்யானம் என்று சொல்லலாம். ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸித்தாந்தத்தை எதிரிகள் கலக்கமுடியாமல் காப்பதற்கு இந்த க்ரந்தம் இன்றியமையாததாகும். ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணன் ஸப்தரத்னமாலிகையில் 'ஸர்வார்த்தஸித்தி: ஶததூஷணீ ச கேடஶ்ச கட்கஶ்ச மஹாஹவாநாம் । [illegible] தத்ர க்ரியதே ஸ்வரக்ஷா ப்ரத்யர்த்திபங்க: [illegible]॥' (வாதமாகிற சண்டையில் இறங்குகிற வாதிகளுக்கு ஸ்ரீ ஸர்வார்த்த ஸித்தி என்னும் க்ரந்தம் கேடயமாகவும், ஸ்ரீ ஶததூஷணீ என்னும் க்ரந்தம் கத்தியாகவும் உபயோகப்படுகிறது, (அதாவது) முதலாவது சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீ ஸர்வார்த்த ஸித்தி என்னும் க்ரந்தம் கேடயத்தைப்போல் தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளுவதற்குக் காரணமாயிருக்கிறது, (அதாவது ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸித்தாந்தத்திற்கு எதிரிகளினால் சொல்லப்படும் தூஷணங்களை நிராகரித்து ஸித்தாந்தத்தைக் காப்பாற்றுவதற்குக் காரணமாகிறது), மற்றொரு க்ரந்தமாகிய ஸ்ரீ ஶததூஷணீ கத்திபோல் உபயோகப்படுகிறது (அதாவது எதிரிகளை நிராகரிப்பதற்குக் காரணமாகிறது) என்று இதன் பெருமையை அருளிச்

செய்திருக்கிறார். இவ்வர்த்தம் இவர் தம்மாலும் '𑌵𑌾𑌦𑌾𑌹𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌭𑍇𑌤𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌵𑌿𑌦𑍂𑌷𑌕𑌾𑌨𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌶𑌰𑌶𑍍𑌰𑍇𑌣𑍀 𑌨𑌿𑌶𑌿𑌤𑌾 𑌶𑌤𑌦𑍂𑌷𑌣𑍀 ॥' என்று வாதமாகிற யுத்தங்களில் வேதத்தில் சொல்லியிருக்கும் மார்க்கங்களைத் தூஷிக்கிறவர்களைப் பிளப்பதற்கு ஶததூஷணீ என்கிற கூர்மையுள்ள பாணங்களின் வரிசை ப்ரயோகிக்கத்தக்கது என்று அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. முக்கியமாக அத்வைதிகளை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் காலத்தில் ப்ரபலமான பூர்வபக்ஷிகளாய் நின்றபடியினால் அவர்களை நிராகரிப்பதற்காகவே அந்தக் காலத்தில் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ ஆளவந்தார், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் முதலிய பூர்வாசார்யர்கள் ஶ்ரமப்பட்டார்கள் என்பது '𑌪𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵𑌾𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌭𑍍𑌰𑌮𑌪𑌰𑌿𑌗𑌤𑌂 𑌸𑌂𑌸𑌰𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍 𑌪𑌰𑍋𑌪𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌲𑍀𑌢𑌂 𑌵𑌿𑌵𑌶𑌮𑌶𑍁𑌭𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌪𑌦𑌮𑌿𑌤𑌿 । 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌪𑍇𑌤𑌂 𑌜𑌗𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌤𑌤𑌂 𑌮𑍋𑌹𑌨𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌤𑌮𑍋 𑌯𑍇𑌨𑌾𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌹𑌿 𑌵𑌿𑌜𑌯𑌤𑍇 𑌯𑌾𑌮𑍁𑌨𑌮𑍁𑌨𑌿𑌃 ॥' என்று ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் இந்த லோகம் முழுவதும் பரவியிருக்கிறது இந்த ஶங்கரமதம் என்று அருளிச்செய்திருப்பதினால் ஸ்பஷ்டமாக ஏற்படுகிறது. ஆதலால் அப்படி ப்ரபலமான மதத்தை விஸ்தாரமாக நிராகரிக்கவேண்டியது அவஶ்யமாயிருந்தது. அதை நிராகரித்ததினாலேயே அதற்கு ஸத்ருஶமான பௌத்த மதம், ஜைனமதம், முதலியவைகளும் நிராகரிக்கப்பட்டனவாகும். ஏனெனில் அந்தந்தமதங்களில்சொல்லப்பட்டிருப்பதில் ஏகதேஶத்தை எடுத்து ஒன்று சேர்த்தல்லவோ ஶங்கரமதம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. '𑌸𑌾𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯 𑌸𑍌𑌗𑌤 𑌚𑌾𑌰𑍍𑌵𑌾𑌕𑌸𑌙𑍍𑌕𑌰𑌾𑌚𑍍 𑌶𑌙𑍍𑌕𑌰𑍋𑌦𑌯𑌃' (ஸாங்க்ய மதம் பௌத்தமதம் சார்வாக மதம் இவைகளின் கலப்பினால் ஶங்கர மதம் உண்டாயிற்று) என்றிறே அருளிச்செய்யப் பட்டிருக்கிறது. இந்த க்ரந்தம் இவ்வாசார்யனுடைய யுக்தியின் சாதுர்யம் முழுமையும் காட்டக்கூடிய தொன்றாயிருக்கும் என்று ஸ்ரீ தொட்டையாசார்யர் '𑌦𑍂𑌷𑌣𑍍𑌯𑌾𑌦𑍌 𑌤𑌾𑌰𑍍𑌕𑌿𑌕𑌾𑌗𑍍𑌰𑍇𑌸𑌰𑌕𑌂' (ஸ்ரீஶததூஷணீ முதலியவைகளில் இவர் யுக்திவாதிகளுக்குள் ஶ்ரேஷ்டர் என்பது அறியத்தக்கது) என்று அருளிச்செய்திருக்கிறார்.

க்ரந்த நிர்மாணகாலம்

இக்ரந்தம் ஸேஶ்வரமீமாம்ஸைக்குப் பிறகும், தத்வடீகைக்கு முன்னும் அருளிச் செய்யப்பட்டது என்பது ‘ஏவம் ஸர்வத்ராவிரோத ஸ்வஸூத்ரீரோம் ஸாத்யாநுஸந்தவ்ய:(இப்படியே எல்லா இடங்களிலும் விரோத மில்லை என்பது ஸேஶ்வர மீமாம்ஸையில் அறியத்தக்கது)’ என்று இந்த ஸ்ரீஶததூஷணியிலேயும் (67-ம் பக்கத்திலும்), ‘ஶாதித ஶததூஷண்யாம் ஶங்கராதிஸ்ஸாக்ரஹ: । ஶாரீரகஶரீரஞ்ச வ்யக்தமத்ர ப்ரகாஶ்யதே ॥’ (ஸ்ரீ ஶததூஷணியில் ஶங்கரர் முதலியவர்களினுடைய ஆக்ரஹம்போக்கடிக்கப்பட்டது, இந்தத் தத்வடீகை என்னும் க்ரந்தத்தில் ஶாரீரகஶாஸ்திரத்தின் ஸ்வரூபம் ப்ரகாசம்செய்யப்படுகிறது) என்று ஸ்ரீமத்தத்வடீகையில் அருளிச்செய்திருப்பதினுலும் ஏற்படுகிறது. இந்த க்ரந்தம் வடதேசத்திலிருந்து வந்த ஒரு வித்வான் ஸ்ரீரங்கத்தில் ஸந்நிதியில் தடங்கல்செய்ய அப்பொழுது அங்கு இருந்த ஸ்ரீ ஶ்ருதப்ரகாஶிகாசார்யர் ஸ்ரீ பெரிய வாச்சான் பிள்ளை, முதலிய ஸ்ரீவைஷ்ணவ ப்ரமுகர்கள் அவனை ஜயித்து ஸித்தாந்தத்தை நிலை நிறுத்துவதற்காக எழுந்தருள வேண்டுமென்று ஸ்ரீரங்கநாதன் நியமனம் என்று ஸ்ரீகாஞ்சிபுரியில் எழுந்தருளி இருந்த ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹா தேசிகனுக்கு ஸ்ரீமுகம் அனுப்ப, இவரும் அந்த நியமனத்தை ஶிரஸா வஹித்து, ஸ்ரீரங்கத்திற்கு த்வரையாக எழுந்தருளி, அந்த வாதியை வாதத்தில் ஜயித்து அவனுல் ஏற்பட்ட உபரோதத்தை நிவ்ருத்தி செய்தருளினுர். அப்பொழுது நடந்த வாததோரணிகளை ஒரு க்ரந்தமாக ஏறியருளப் பண்ணினுரென்றேற்படுகிறது. இவ்வர்த்தம் ‘ஜித்வா தஞ்சவாதிநமேஷோऽஜநி ஶததூஷணீம் ய:’ (அப்பொழுது அந்த வாதியை ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகன் ஜயித்து ஸ்ரீஶததூஷணியைச் செய்தருளினுர்) என்று ஸ்ரீவைபவ ப்ரகாசிகையில் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த ஸமயத்தில் வாதியினுல் சொல்லப்பட்ட கக்ஷிகளையும், தாம் அவைகளை நிரஸித்தபடியையும் திருவுள்ளத்தில் கொண்டு பிற்பாடு அவைகளையே ஒரு ஸ்வதந்திரவாத க்ரந்தமாக அருளிச்செய்தார் என்றும் சிலர் அநுஸந்தித்துப் போருகிருர்கள். கண்டன கண்டன காத்யம் என்கிற அத்வைத க்ரந்தத்தைப் பூர்வபக்ஷமாக வைத்துக்கொண்டு

அதற்கு தூஷணமாக இக்ரந்தம் அருளிச்செய்யப்பட்டதென்றும் சிலர் அனுஸந்திக்கிறார்கள். எப்படியானாலும் இக்ரந்தம் அத்வைதிகளின் மதத்தைக் கண்டிப்பதற்காக ஏற்பட்டதென்பது ஸித்திக்கிறது.

இக்ரந்தத்தின் திருநாமத்தை யோசிக்கும் பக்ஷத்தில் இது நூறு வாதங்கள் அடங்கி இருந்ததாகத் தெரியவருகிறது. இப்பொழுது காணப்படுமவை 66 வாதங்களே. மிகுதியான 34 வாதங்களும் மாத்வமத கண்டனமென்றும், அதை அவர்கள் ப்ரார்த்தித்ததன் பேரில் அவர்களும் வைஷ்ணவர்கள் என்கிற பரிவினால் ஸ்வாமியே அவற்றை ப்ரசுரிக்காமல் அந்தர்தானம் செய்து விட்டார் என்றும் சிலர்சொல்லுகிறார்கள். இது அவ்வளவு உசிதமானதல்ல. இக்ரந்த ஆரம்பத்திலேயே ‘ப்ரச்சந்நபௌத்தவிஜயே வ்யவஸிதோ ’யதத்வம்’ (ப்ரச்சன்ன பௌத்தர்களான அத்வைதிகளை ஜயிப்பதில் ப்ரயத்தினம் செய்யுங்கள்) என்று அருளிச் செய்திருப்பதினாலும், ‘ஶாதித꞉ ஶததூஷண்யாம் ஶங்கராதிமாயார்ணவ꞉’ என்று ஸ்ரீமத் தத்வடீகையில் ஸ்ரீஶததூஷணியில் ஶங்காருடைய மதம் கண்டிக்கப்பட்டது என்றருளிச் செய்திருப்பதினாலும் இது முழுமையும் அத்வைதமத கண்டனமாகத் தான் இருக்கவேண்டும் என்றேற்படுகிறது. மேல் 34 வாதங்களும், ஸ்ரீமத் தத்வடீகை, ஸ்ரீமந் ந்யாயஸித்தாஞ்ஜனம், முதலிய க்ரந்தங்களைப்போல பின்புள்ளாருடைய ரக்ஷணக் குறைவினால் லுப்தங்களாய் விட்டன என்பது அறியத்தக்கது.

நிகமனம் இது கேவலம் விசேஷ ஶாஸ்திர பரிசயமுள்ளவர்களுக்கே உபயோகப்படக்கூடியநிலைமையில் இருப்பதினால்இதன் ப்ரசாரம் குறைந்து இப்படிப்பட்ட தசைவந்தது என்பதை யோசித்து இதை கொஞ்சப்பேராயினும் உபயோகப்படுத்தட்டும் என்றும், மிகுதியான பாகமும் லுப்தமாய் போகாமலிருக்கட்டும் என்றும் எண்ணி இதை ப்ரசுரிக்க வேண்டுமென்று உபக்ரமித்துக் கூடினவரையில் எளிதான தமிழ் நடையில் மொழிபெயர்த்தேன். மனிதர்களுக்கு ஸம்பாவிதமான பிழைகள் இருப்பதை க்ஷமித்து இக்ரந்த ப்ரசாரணமே ப்ரதானமான நோக்கம் என்பதைத் திருவுள்ளம்பற்றி இதை அங்கீகரிக்கும்படி ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

இக்ரந்தத்தின் மூலத்தை ஶோதிப்பதில் உபயோகப்பட்ட மாத்ருகைகள்:—

1. அடியேனிடத்தில் இருந்த சீதாள ஏட்டுப்ரதி ஒன்று;

2. ஒப்பிலியப்பன் ஸந்நிதி வித்வான் ஸ்ரீ உப. வே. வங்கீபுரம் நவநீதம் க்ருஷ்ணமாசார்யர் ஸ்வாமியின் ப்ரதி ஒன்று;

3. ஶாஸ்திர முக்தாவளீ ப்ரசாரணத்தில் காஞ்சீபுரத்தில் நாகராக்ஷரத்தில் அச்சிடப்பட்டுள்ள ப்ரதி ஒன்று.

ரக்தாக்ஷி ௵
கார்த்திகை ஶ்ரவணம்.

சே. நரஸிம்மாசார்யர்.

பாரிபாஷிக பதங்களின் விவரணம்.

நிர்விகல்பகம்—ஒரு வஸ்துவை முதல் முதலில் பார்க்கும் பொழுது உண்டாகிற ப்ரத்யக்ஷம்.

ஸவிகல்பகம்—அந்த வஸ்துவையே இரண்டாவது முதலிய தடவைகளில் பார்ப்பதினால் உண்டாகிற ப்ரத்யக்ஷம். இங்கு ப்ரத்ய க்ஷம் என்றது கண், மூக்கு, நாக்கு, தோல், காது முதலிய இந்திரி யங்கள் விஷயங்களோடு சேருவதினால் உண்டாகிற ஜ்ஞானம் என்றபடி.

அனுமானம்—நெருப்பையும் புகையையும் மடப்பள்ளி முதலிய இடங்களில் அனேகம் தடவைகளில் சேர்ந்தே பார்த்திருப்பதினால் எங்கெங்கே புகையிருக்கிறதோ அவ்விடத்தில் எல்லாம் நெருப்பும் இருக்கவேண்டும் என்று நிஸ்சயித்துக்கொண்டவன் ஒரு மலையின் அருகில் செல்லும்பொழுது அங்கு புகையைப்பார்த்ததும், எங்கு புகை இருக்கிறதோ அங்கு நெருப்பு இருக்கவேண்டும் என்கிற முன் உண்டாயிருக்கும் நிஸ்சயத்தை ஜ்ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு, இந்த மலை நெருப்பையுடையது—புகையை உடையதாகையினால், என்று ஊஹித்து நிஸ்சயிப்பது. இதில் எந்த இடத்தில் ஒரு வஸ்து இருப்ப தாக ஊஹிக்கிறானோ அந்தஇடத்தை, அதாவது மலைமுதலியவைகளை, பக்ஷம் என்கிறது. எதை ஊஹிக்கிறானோ, அதை, அதாவது நெருப்பை, ஸாத்யம் என்கிறது. (புகையை உடையதாகையினால் என்கிற) எந்தக் காரணத்தினால் ஊஹிக்கிறானோ அதை ஹேது என்கிறது. புகை யிருக்கும் இடமெல்லாம் நெருப்பு இருக்கவேண்டும் என்கிற நிஸ்ச யத்தை வ்யாப்தி ஜ்ஞானம் என்கிறது.

ஸாத்யத்தை உடையதாக நிஸ்சயிக்கப்பட்ட இடங்கள் (மடப் பள்ளிமுதலியவை) எல்லாம்ஸபக்ஷங்கள் என்னப்படுகின்றன. ஸாத்யம் இல்லாததாக நிஸ்சயிக்கப்பட்ட இடங்கள் (மடு, முதலியவைகள்) எல்லாம் விபக்ஷங்கள் என்னப்படுகின்றன.

ஹேது கேவலாந்வயீ, அந்வயவ்யதிரேகீ என்று இருவகைப்படும். கேவலாந்வயி யாவது அந்வயவ்யாப்தியை மாத்திரம் உடையது, அந் வய வ்யதிரேகியாவது அந்வயவ்யாப்தி, வ்யதிரேகவ்யாப்தி இரண்டையு

முடையது, அந்வய வ்யாப்தியாவது எங்கெங்கு ஹேது இருக்கிறதோ அங்கெல்லாம் ஸாத்யம் இருக்கிறதென்பது. வ்யதிரேகவ்யாப்தியாவது எந்த இடத்தில் ஸாத்யம் இல்லையோ அந்த இடத்தில் ஹேதுவுமில்லை என்பது. கேவல வ்யதிரேகீ இல்லை என்று வேதாந்திகளின் மதம்.

இதில் ஹேதுவிற்கு உண்டாகக்கூடிய தோஷம் ஐந்து. தோஷங்கள் இல்லாதஹேது ஸத்ஹேது என்றும், தோஷங்களை உடைய ஹேது அஸத்ஹேது அல்லது ஹேத்வாபாஸம் என்றும் வ்யவஹரிக்கப்படும். தோஷங்களாவன.—வ்யபிசாரம், விரோதம், அஸித்தி, ஸத்ப்ரதிபக்ஷம், பாதம் அல்லது காலாத்யயாபதேஶம் என்பவை.

ஸாத்யமில்லாத இடத்தில் ஹேது இருப்பது வ்யபிசாரம், அதாவது இந்த மலை நெருப்பை உடையது—மரங்களை உடையதாகையினால், என்று அனுமானம் சொன்னால் மரங்கள் நெருப்பு இல்லாத இடத்திலும் முளைக்கலாமாகையினாலே அந்த ஹேது வ்யபிசார தோஷத்தையுடையது என்றபடி. ஸபக்ஷங்களிலும் விபக்ஷங்களிலும் இல்லாமல் இருக்கும் ஹேதுவிற்கு அஸாதாரணம் என்று பெயர். இது வ்யபிசாரத்தின் ஓர் உட்பிரிவு. இந்த மலை நெருப்பை உடையது—இந்த மலையாதலால், என்கிற அனுமானத்தில் ஸபக்ஷங்களிலும் விபக்ஷங்களிலும் ஹேது இல்லாமையினால் அஸாதாரண தோஷத்தை உடையது என்று சொல்லுகிறது.

விரோதம்—ஸாத்யம் இல்லையென்று ஸாதிப்பதற்குக்காரணமான ஹேது, அதாவது இந்த மலை நெருப்பை உடையது—ஜலம் இருக்கிறபடியினால், என்கிற இடத்தில் ஜலம் நெருப்பு இல்லாமையை ஸாதிப்பதற்குக் காரணமாகும் என்றபடி.

அஸித்தி—இது ஆஶ்ரயாஸித்தி, ஸ்வரூபாஸித்தி, ஸாத்யாஸித்தி என்று மூவகைப்படும். ஆஶ்ரயாஸித்தி என்பது பக்ஷம் ஸித்திக்காமல் இருப்பது, அதாவது ஸ்வர்ணமயமான இந்த மலை நெருப்பை உடையது என்கிற அனுமானத்தில் ஸ்வர்ணமயமான மலை என்கிற பக்ஷமே ஸித்திக்கவில்லை என்றபடி. ஸ்வரூபாஸித்தியாவது பக்ஷத்தில் ஹேதுவில்லாமை. அதாவது இந்த மலை நெருப்பை உடையது -

பாசிக்கொத்துக்கள் இருக்கிறபடியினல், என்கிற அனுமானத்தில் பாசிக்கொத்து மலேயில் இருப்பது ஸம்பவிக்காதாதலால் இந்த ஹேது ஸ்வரூபாஸித்தி யென்னும் தோஷத்தையுடையது. ஸாத்யாஸித்தி யாவது மலே தங்கமயமான நெருப்பையுடையது என்கிற அனுமானத்தில் தங்கமயமான நெருப்பே அஸித்தமாகையினலே ஸாத்யமே ஸித்திக்காமலிருக்கை.

ஸத்ப்ரதிபக்ஷம்—ஸாத்யம் இல்லேயென்று ஸாதிக்கக்கூடிய மற்ருெரு ஹேதுவும் கூட இருக்கை.

பாதம்—பக்ஷத்தில் ஸாத்யம் இல்லாமை, அதாவது குளம் நெருப்பையுடையது என்கிற அனுமானத்தில் குளத்தில் நெருப்பு இல்லேயாதலால் பாதம் வருகிறது என்றபடி.

ஸித்த ஸாதனம்—எந்த அனுமானத்தில் ஸாத்பம் வாதி ப்ரதி வாதிகள் இருவராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறதோ அப்பொழுது ஸித்தஸாதனம் என்னும் தோஷம் வருகிறது என்று சொல்லப் படுகிறது.

நிக்ரஹஸ்தானம்—வாதி ப்ரதிவாதிகள் வாதம் செய்யும் பொழுது எதிரி சொல்லும் வார்த்தையில் தோஷத்தை ஏற்படுத்தி அவன் தோல்வியடைந்தான் என்று நிஸ்சயிப்பதற்குக் காரணமான தோஷங்கள்.

லக்ஷணே—4-ம் பக்கம் * புட்நோட்டில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அந்யோந்யாஸ்ரயம்—தன்னே எதிர்பார்க்கிற வஸ்துவைத் தானும் எதிர் பார்க்கிறது, அதாவது இந்திரியஜயம் உண்டானவனுக்கு ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் உண்டாகும், ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் பிறந்தபிறகே இந்திரியஜயம் உண்டாகும் என்பதைப்போல.

அக்யாதி—முத்துச் சிப்பியைப் பார்த்து வெள்ளி என்று ப்ரமிக்கும் இடத்தில் அது வெள்ளியல்ல என்பதை அறியாமை.

அந்யதாக்யாதி—ஒன்றை மற்ருென்ருக ப்ரமிப்பது, அதாவது கயிற்றைப் பாம்பு என்று ப்ரமிப்பது.

பிழைத் திருத்தம்.

82-ம் பக்கம், தமிழ், 8-ம் வரி—'நெல்லிக்காய்' என்பதை 'கடுக்காய்' என்று மாற்றிக்கொள்ளவும்.

149-ம் பக்கம், தமிழ், முதல் வரியில் 'போக்கனுல் அவமானம்' என்பதற்குப் பதிலாக 'போக்கன் தன்னுல் த்யானம்' என்று திருத்திக்கொள்ளவும்.

535-ம் பக்கம், 23-ம் வாதத்தின் பெயரில் ஸம்ஸ்க்ருதம் தமிழ் இரண்டிலும், 537-ம் பக்கம் தலைப்பிலும் 'ஸம்விந்நாநாத்வானுமான' என்பதற்குப் பதிலாக 'ஸம்விந்நாநாத்வநிஷேதகானுமான' என்று மாற்றிக்கொள்ளவும்.

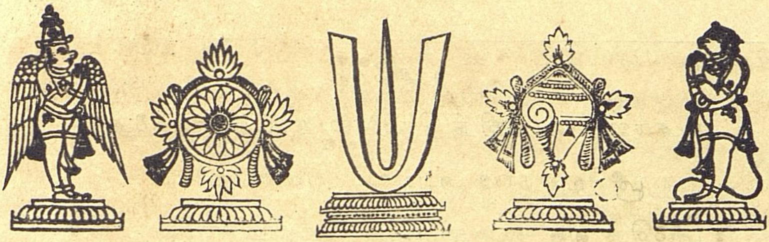

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃 ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌨𑍍𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑍇𑌨𑌾𑌨𑍁𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌾

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌶𑌤𑌦𑍂𑌷𑌣𑍀 ॥

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌵𑍇𑌂𑌕𑌟 𑌨𑌾𑌥𑌾𑌰𑍍𑌯𑌃 𑌕𑌵𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌕𑌿𑌕 𑌕𑍇𑌸𑌰𑍀 ।
𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯 𑌵𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌮𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌤𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌸𑌦𑌾 𑌹𑍃𑌦𑌿 ॥

॥ 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌦𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌃 ॥

𑌸𑌮𑌾𑌹𑌾𑌰𑌸𑍍𑌸𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌦𑌮𑍃𑌚𑌾𑌂 𑌧𑌾𑌮 𑌯𑌜𑍁𑌷𑌾𑌂
𑌲𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍂𑌹𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌲𑌹𑌰𑌿𑌵𑌿𑌤𑌤𑌿𑌃 𑌬𑍋𑌧𑌜𑌲𑌧𑍇𑌃 ।
𑌕𑌥𑌾 𑌦𑌰𑍍𑌪𑌕𑍍𑌷𑍁𑌭𑍍𑌯𑌤𑍍 𑌕𑌥𑌕𑌕𑍁𑌲 𑌕𑍋𑌲𑌾𑌹𑌲𑌭𑌵𑌂
𑌹𑌰𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌹𑌯𑌵𑌦𑌨 𑌹𑍇𑌷𑌾𑌹𑌲𑌹𑌲𑌃 ॥ 1

𑌇𑌦𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑍍𑌕𑍁𑌮𑌤𑌿𑌜𑌾𑌲𑌕𑍂𑌲𑌙𑍍𑌕𑌷𑌾𑌃
𑌮𑍃𑌷𑌾𑌮𑌤 𑌵𑌿𑌷𑌾𑌨𑌲 𑌜𑍍𑌵𑌲𑌿𑌤 𑌜𑍀𑌵𑌜𑍀𑌵𑌾𑌤𑌵𑌃 ।
𑌕𑍍𑌷𑌰𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌮𑍃𑌤𑌮𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌯𑌤𑌿𑌪𑍁𑌰𑌨𑍍𑌦𑌰𑌸𑍍𑌯𑍋𑌕𑍍𑌤𑌯𑌃
𑌚𑌿𑌰𑌨𑍍𑌤𑌨 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍀 𑌚𑌿𑌕𑍁𑌰𑌬𑌨𑍍𑌧 𑌸𑍈𑌰𑌨𑍍𑌧𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌃 ॥ 2

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌮𑍁𑌪𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌪𑌦𑌵𑍀𑌂 𑌯𑌤𑌿𑌰𑌾𑌜𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌂
𑌤𑌤𑍍 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌮𑌪𑌿 𑌵𑌾 𑌮𑌤𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌜𑍍𑌞𑌃 ।

॥ ஶ்ரீ: ॥

॥ தாஜூவநதீநீ ஹேமாம்புஜநாயிகா ஸமேத

ஶ்ரீதேவநாத பரப்ரஹ்மணே நம: ॥

॥ ஶ்ரீமதே வகுலாபூஷண மஹாகுரவே நம: ॥

॥ ஶ்ரீமதே பகவதே பாஷ்யகாராய நம: ॥

॥ ஶ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம: ॥

॥ ஶ்ரீமதே ஶ்ரீநிவாஸ ராமாநுஜ மஹாதேஶிகாய நம: ॥

ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹா தேஸிகன் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீ சத தூஷணீ.

திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர் வித்வான்
பகவத் விஷயம் பண்டித பூஷணம்
ஸ்ரீ உ.ப. வே. நரஸிம்மாசார்யர் ஸ்வாமியின்

தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு.

ஶ்ரீவாஸராமாநுஜ ஸம்யமீந்த்ரம்
ஶ்ருத்யந்த பத்ராயுத விசாரஶீலம் ।
நமாமி யஶ்வாதிவராமயோகாத்
ப்ரஸூம ஸமஸ்தம் மநஸா ரஜொத: ॥

வந்தேஹம் கவிவாதிவாரண கடா கண்டீரவேந்த்ரம் குரும்
வேதாந்தத்வய ஸாம்ப்ரதாயகமலா வாரீண வாணீ ஹரம் ।
யோ வாதாஹவஸித்தம் ரசயதாம் கண்டஸ்ஸ்தமேதாந்ஸமேத:
ப்ராதாச் ஶ்ரீஶததூஷணீதி விதிதம் ஶஸ்த்ரம் ஶிவாத்யம் ஶிதம் ॥

ஶ்ராஜ்ஞாயமோதிதமிதம் ஶுகவத் பட²ந்த:
ஶ்ருத்வா ஸஹஸா விஜயே ஸமிதௌ யதத்⁴வம் ॥ 3

வாதா³ஹவேஷு நிர்பே⁴த்தும் வேத³மார்க³விதூ³ஷகான் ।
ப்ரயுஜ்யதாம் ஶரஶ்ரேணீ நிஶிதா ஶததூ³ஷணீ ॥ 4

தத்ர தாவச் சா²ஸ்த்ராரம்பே⁴—

---

1 – வது, ப்ரும்மஶப்த வ்ருத்யனுபபத்தி வாதம்.

ஸாம வேதங்களின் சேர்க்கையாகவும், ருக் வேதங்களுக்கு ப்ரதிபதங்களாகவும், யஜுர் வேதங்களுக்கு இருப்பிடமாகவும், விக்னங்களுக்கு நாசத்தை உண்டுபண்ணக்கூடியதாகவும், ஜ்ஞானமாகிற ஸமுத்திரத்தின் அலைகளின் வரிசையாகவும் இருக்கிற ஸ்ரீஹயக்ரீவருடைய கனைப்பின் கலகலவென்கிற ஶப்தம் வாதம் செய்வதில் கொழுப்பினால் கலக்கத்தை அடைந்த கலியுக வாதிகளின் கோலாஹலத்தினால் உண்டான மனதிற்குள் உண்டாகிய அஜ்ஞானமாகிற இருட்டைப்போக்கடிக்கட்டும். 1

இப்பொழுது தான் முதல் முதலாக உண்டான குமதிகளின் கும்பல்களை வேருடன் பிடுங்கக்கூடியவைகளாயும், பொய்யான மதங்களாகிற விஷாக்னியினால் கொளுத்தப்பட்ட ஜீவாத்மாக்களுக்கு உயிரைக் கொடுக்கக்கூடியவைகளாயும்,வேதத்தின் தலைகளை அலங்கரிப்பதற்கு ஏற்பட்ட ஸைரந்திரிகைகளாயும் (ராஜ மஹிஷிக்கு அலங்காரம் செய்யும் வேலைக்காரிகளாயும்) இருக்கிற ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸ்ரீஸூக்திகள் அழிவில்லாத மோக்ஷத்தைப் பெருக்குகின்றன. 2

ஓ ! புத்திமான்களே ! ஸ்ரீபாஷ்யகாரரால் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட அநாதியான வழியை அடைந்து, அதற்கு ஸமீபத்திலிருக்கும் மதத்தை அடைந்தாவது இந்த க்ரந்தத்தை இவ்விடத்தில் சொல்லியபடி கிளியைப்போல் சொல்லிக்கொண்டு அத்வைதிகளை ஜயிக்கவேண்டிய விஷயத்தில் எல்லா இடங்களிலும் ப்ரயத்தனம் செய்யுங்கள். 3

வாதமாகிற யுத்தங்களில், வேதத்தில் சொல்லியிருக்கும் வழியைத் தூஷிப்பவர்களைப் பிளப்பதற்காக ஶத தூஷணீ என்கிற கூர்மையுள்ள பாணங்களின் வரிசை ப்ரயோகிக்கத்தக்கது. 4

𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌕𑍃𑌦𑍁𑌲𑍍𑌲𑌿𑌖𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌃 ।
𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌾𑌦𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿? 𑌨 𑌵𑌾? 𑌨 𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌸𑌮𑍍𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌯𑌭𑌙𑍍𑌗𑌾𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 । 𑌸𑌮𑍍𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌯𑌸𑍍𑌯

அவ்விடத்தில் ஶாரீரக சாஸ்திரத்தின் ஆரம்பத்தில்—

ஸூத்திரக்காரர் ப்ரும்ம விசாரத்தைப் பற்றியதாக எந்தச்சில பதங்களை ஸூத்திரமாகச் செய்தாரோ அவைகளுக்குள் ‘ப்ரும்ம’ என்கிற பதத்திற்கு அத்வைதிகளால் சொல்லப்படுகிற வ்ருத்தி * இந்த வாதத்தில் நிராகரிக்கப்படுகிறது.

ப்ரும்மம் ஒரு விசேஷமுமில்லாதது என்று சொல்லும் வாதத்தில் ப்ரும்ம சப்தத்திற்கு ஏதாவது ஒரு முக்ய வ்ருத்தி உண்டா? இல்லையா? இல்லையென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் அது

---

* வ்ருத்தியாவது அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கக் கூடியதாய்ப் பதத்துக்கும் அர்த்தத்துக்கும் உள்ள ஸம்பந்தம். இது சக்தி என்றும் லக்ஷணை என்றும் இருவகைப்படும். ஒரு பதத்தைச்சொன்னவுடன் எந்த அர்த்தம் பெரும்பாலும் தோன்றுகிறதோ அப்படிப்பட்ட ஸம்பந்தம் சக்தி என்னப்படுகிறது. குடம் மனிதன் துணி முதலிய பதங்கள் சொல்லப்பட்டவுடன் அந்தந்த வஸ்துக்கள் ஜ்ஞாபகப்படுத்தப்படுகிறபடியினால் அந்தப் பதங்களின் அர்த்தம் சக்தியினால் ஏற்பட்டது என்னப்படுகிறது. இதுவே முக்ய வ்ருத்தி என்றும் சொல்லப்படுகிறது. அப்படிப் பெரும்பாலும் வழங்கி வரும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதற்கு விரோதம் ஏற்பட்டு, அதைச்சேர்ந்த மற்றொரு வஸ்துவைச் சொல்லுவதற்குக் காரணமான ஸம்பந்தம் லக்ஷணை என்னப்படுகிறது. இத்தையே கௌணமென்றும், ஔபசாரிகமென்றும் அமுக்கிய வ்ருத்தி என்றும் சொல்லுகிறது. ‘கங்கை ஆற்றில் அக்கிரஹாரம் கட்டப்பட்டிருக்கிறது’ என்னும்பொழுது நடு ஆற்றில் அக்கிரஹாரம் கட்டப்பட்டிருப்பது அஸம்பாவித மாகையினால் ‘ஆறு’ என்னும் பதத்திற்கு முக்கியமான அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதற்கு விரோதம் ஏற்பட்டபடியினால் அந்தப் பதம் ஆற்றங்கரையை ஜ்ஞாபகப்படுத்துகிறது. அதற்குக் காரணமான ஸம்பந்தம் லக்ஷணை என்னப்படுகிறது.

मिथ्यात्वाभ्युपगन्तॄणाम् असाधुत्वमिष्टमिति चेत् हन्त तर्हि सर्वशब्दासाधुत्वम् । साध्वसाधुविवेकाभावे च कृतं साङ्गोपाङ्गैर्वेदैः । मुख्यार्थशून्यस्य तन्मूल वृत्त्यन्तरे [illegible] चासम्भवति कथं क्वचित् बोधकत्वमपि ? न च साङ्केतिकोऽयमपभ्रंशो वा, येन वाचकत्वाभिमानात् बोधक

நல்ல * சப்தமாகாது. நல்ல சப்தமாயிருக்கையும் பொய்யென்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறவர்களுக்கு அது அஸாது என்பது இஷ்டம் தானே என்னில், அஹோ! அப்படியாகில் எல்லா சப்தங்களும் அஸாதுக்களாகவேண்டிவரும். 0 நல்ல சப்தம் கெட்ட சப்தம் என்கிற பிரிவு இல்லாவிடில் அங்கம் உபாங்கம் இவைகளுடன் கூடிய வேதங்களால் ஒரு ப்ரயோஜனமுமில்லை. முக்ய வ்ருத்தியால் சொல்லப்படுகிற அர்த்தம் இல்லாத பதத்துக்கு முக்ய வ்ருத்தியைக்காரணமாகக்கொண்டு வரும் அமுக்ய வ்ருத்தியும் ஒரு வஸ்துவைத் தெரியப்படுத்தக்கூடிய யோக்யதையும் இல்லாமல் போய் விடுமாதலால் ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி ஜ்ஞாபகப்படுத்துகிற யோக்யதையே பதங்களுக்கு இல்லாமல் போகவேண்டிவரும். மேலும் இந்த ப்ருஹ்ம என்னும் பதம் ஸங்கேதத்தினுல் ஏற்பட்ட அபப்ரம்சமுமல்ல, ** அப்படியாகிலன்றோ இதற்கு ஒரு அர்த்தத்தையும் தெரிவிக்கக்கூடிய சக்தி இல்லாமல் போனபோதிலும் இது சில பொருள்களைச் சொல்லுகிறது என்கிற ப்ரமத்தினுல் இதற்கு அந்தப் பொருளை ஜ்ஞாபகப்படுத்தக்கூடிய தன்மை ஏற்படும். இந்தப் பதம் எந்தப் பதத்தின் அபப்ரம்சமாக எண்ணப்படக் கூடு

---

* நல்ல சப்தமாவது வ்யாகரணத்தின்படி ஸிக்ஷிதமான சப்தம்.

0 ப்ருஹ்மம் தவிர மற்றதெல்லாம் பொய்யாகையாலே சப்தங்களுக்கெல்லாம் ஸாதுத்வமும் பொய்யாகையால் அஸாதுவாகும் என்றபடி.

** நிருக்தம் புராணம் முதலியவைகளில் இந்தப் பதம் நிர்வசனம் செய்யப்பட்டிருப்பதினுல் இதை அபப்ராம்சம் என்ன வொண்ணுது என்று அறியத்தக்கது.

க்ஷணம் ஸ்யாத்। யதஸ்யாபி ஸாதுத்வம் க்வசிதபி ததா வ்ருத்திவிகல்பேந நிருத்யேத।

நநு ப்ரஹ்மஶப்தஸ்யாயம் மஹிமா, யந்முக்யார்த்தவிரஹேঽபி நித்யம் லக்ஷணயா ப்ரஹ்ம போதயதீதி। தடிதம் வந்த்யாயா: பௌத்ரஜநநம்। முக்யார்த்தஸம்பந்திநோঽர்த்தஸ்ய வ்ருத்திர்ஹி லக்ஷணா। ததபாவேঽபி தத்வ்ருத்திம் பவாநேவ பாஷேத।

கிஞ்சைவம் முக்யார்த்தஶூந்யா: ஸர்வே ஶப்தாஸ்தத்ததர்த்தம் லக்ஷயந்தீதி ஸ்வீக்ரியேத மஹாமீமாம்ஸகேந। கோ ஹி பவதுக்தந்யாயவித் க்வசிதபி ஶக்திக்லுப்திகௌரவம் ம்ருஷ்யேத்? முக்யார்த்தஶூந்யேந ப்ரஹ்ம லக்ஷ்யத இதி வத

மோ அந்தப் பதத்திற்கும் முக்ய வ்ருத்தி உண்டா? இல்லையா? என்கிற விகல்பங்களினுல் அதற்கும் ஓரிடத்திலும் ஒரு விதமான ஸாதுத்வமும் இல்லாமல் போகவேண்டி வரும்.

ஆகிலும் ப்ரும்ம சப்தத்துக்கு இப்படிப்பட்ட ஒரு வித மஹிமை உண்டு, எது என்னில் :— முக்யமான அர்த்தம் இல்லாமற் போனபோதிலும் எப்பொழுதும் லக்ஷணையினுலேயே பரப்ரும்மத்தைத் தெரிவிக்கிறது என்பது என்னில், இது மலடிக்குப் பேரன் பிறந்தது போலாகும். ஏனெனில் முக்யமான அர்த்தத்தோடு சேர்ந்ததாகிய அமுக்யமான அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதல்லவோ லக்ஷணை. முக்யமான அர்த்தம் இல்லாமற் போனபோதிலும் லக்ஷணை உண்டென்று நீ ஒருவன் தான் சொல்லமுடியும்.

மேலும் எல்லாப் பதங்களும் முக்யமான அர்த்தங்களைச் சொல்லாமலே அவ்வோ அர்த்தங்களை லக்ஷணையாகத் தெரிவிக்கின்றன என்று மஹாமீமாம்ஸகனுன உன்னுல் ஒப்புக்கொள்ளப்படலாம். நீ சொன்ன ந்யாயத்தை அறிந்த எவனெருவன் எந்தப் பதத்திலும் சக்தி உண்டென்று கல்பிப்பதினுல் உண்டாகும் கௌரவத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ளுவான்? மேலும் முக்யமான அர்த்தத்தைச் சொல்லாத 'ப்ரும்ம' என்னும் பதத்தினுல் ப்ரும்மமா

- 1.] ப்ரும்ம ஶப்த வ்ருத்யனுபபத்தி வாதம்.

தா தஂவி ஶாஙெண ஸஂவ்ருதிஶெ நிக்ஷிப்தம் ।
அவாச்யவாதாச்ச வாச்யவாதேந நிரஸிஷ்யதே ।

அஸ்தி வெத கிஂநூஸ்தி? விசார விஷயெ வா?
நாத்ய: நிரூபித்தசெவ வாநரஸாய அவாவாதாத் । யத்ர

கிற வஸ்து லக்ஷணையினுல் சொல்லப்படுகிறது என்று சொல்லு கிற உன்னுல் வேருெரு விதமாக அந்த ப்ரும்மம் ஸம்வ்ருதியின் வாயிலே போடப்பட்டது.* ப்ரும்மம் அவாச்யம் (ஒரு பதத்தினுலும் சொல்லத்தகாதது) என்கிற வாதமும் அது வாச்யம் என்று மேலே நிர்த்தாரணம் செய்யப்படப்போகிற வாதத்தினுல் ० நிராகரிக்கப்படப்போகிறது.

இந்த 'ப்ரும்ம' என்னும் பதத்துக்கு முக்யமான அர்த்தம் உண்டு என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் அதற்கு முக்யவ்ருத்தி (இந்த சாஸ்திரத்தில் விசாரிக்கப்படுகிறதாக நீங்கள் சொல்லும் ப்ரும்மம் தவிர) வேறு வஸ்துவினிடத்திலா? இங்கு விசாரிக்கப்படுகிற ப்ரும்மத்தினிடத்திலா? முதல் பக்ஷமில்லை (அதாவது வேறு வஸ்துவினிடத்தில் முக்ய வ்ருத்தி என்று சொல்ல முடியாது என்றபடி). ஏனெனில் அது ஒரு காரணத்தைப் பொறுத்துச் சொல்லுகிறதா? அல்லவா? ஒரு காரணத்தைப் பொறுத்து அல்ல என்னில் அந்த சப்தம் அஸாதுவாக வேண்டிவரும். யாத்ருச்சிகமாக உண்டாகும் ஓசை (நகார் முதலிய வாத்யங்களைத்

---

* ஸர்வமும் சூந்யம் என்று சொல்லும் மாத்யமிகன் இந்த லோகங்களெல்லாம் ஸம்வ்ருதியினுல் தோற்றுகின்றன வாகையால் இவைகளுக்கு ஸம்வ்ருதி ஸத்யம் என்று பெயர் என்று சொல்லுகிறுன். அதைப்போல ப்ரும்மத்தை முக்யமாகத்தெரிவிக்கக்கூடிய பதம் இல்லை என்று சொல்லில், முக்யார்த்தத்தோடு சேர்ந்த லக்ஷணையும் ஏற்படாதாகையினுல் ப்ரும்மம் ப்ரமாணமற்றதாய்த் துச்சமாய்விடும். அப்பொழுது ப்ரும்மமும் இந்த லோகங்களைப் போலே ஸம்வ்ருதி ஸத்யமாகும். ஆதலால் உனக்கு இஷ்டமான ப்ரும்மம் ஒன்றே ஸத்யம் என்பதும் போய்விடும் என்றபடி.

० 45-ம் வாதம்.

த்4வநயோऽபி ஹி ஸ்வரூபேணைவ நிமித்தக ஶாஸ்த்ரஜ்ஞைர்நிர்தா4ரிதா:। ந சாயம் ஸ:, ப்ரமாணாபா4வாத் நிருக்தி விரோதா4ச்ச। ஸநிமித்தகே ச ய: ப்ரக்ருத்யாதி3ஷ்வஸ்ய ப்ரயோக3:, ஸ ப்3ரஹ்ம கு3ண லேஶயோகா3த் ஔபசாரிக: இதி பா4ஷ்யே, அநந்தவ்யாப்தஸ்யாக்ருதிரூபஸ்ய நிமித்தஸ்யாவிஶேஷை:, வ்யாஹதஶ்ச ப்3ரஹ்ம

தட்டுவதினுல் உண்டாகும் ஓசை) அந்த (நகார் முதலிய) வஸ்துக்களைத் தெரிவிக்கிறது என்பது ஒரு காரணத்தைக் கொண்டல்லவே? அது போலவே இதுவும் என்னில் :—அந்த ஓசையும் தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தையே காரணமாகக் கொண்டு அவ்வோ வஸ்துக்களை ஜ்ஞாபகப்படுத்துகிறது (அதாவது இப்படிப்பட்ட ஓசையை உண்டாக்கக்கூடிய வஸ்து அதுவாகவே இருக்கவேண்டும்) என்று சாஸ்திரம் அறிந்தவர்களால் நிர்த்தாரணம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் இந்த 'ப்ரும்ம' என்னும் பதம் அப்படிப்பட்டதல்ல, (அப்படிப் பட்டதென்பதற்கு) ஒரு வித ப்ரமாணமில்லாமையால். * மேலும் (நிருக்தம் புராணம் முதலியவைகளில் இதற்கு) நிர்வசனம் 0 செய்திருப்பதற்கு விரோதம் வருகிறபடியினுலும். ஒரு காரணத்தோடு கூடியது என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் ப்ரக்ருதி முதலிய வஸ்துக்களில் இந்த 'ப்ரும்ம' என்னும் பதத்தை ப்ரயோகித்திருப்பது பரப்ரும்மத்தின் குணங்களில் ஏகதேசமிருப்பதினுல் ஔபசாரிகமாகச் சொல்லப்படுகிறதென்று ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஏனெனில் எங்கெந்த மூலப்ரக்ருதி முதலிய வஸ்துக்களில் ப்ருமம என்னும் பதம் ப்ரயோகிக்கப்படுகிறதோ அப்படிப்பட்ட எல்லா வஸ்துக்களிலும்

---

* அதாவது நகார் ஓசையை நகார் அடிக்கும்பொழுது ப்ரத்யக்ஷத்தில் அப்படிப்பட்ட ஓசை உண்டாவதைப் பார்த்திருப்பதினுல் பிறகு அந்த ஓசையைக்கேட்ட மாத்திரத்தினுல் அந்த வஸ்துவின் ஜ்ஞாபகம் வருகிறது. அப்படி ப்ரும்ம சப்தத்துக்கும் ப்ரும்மமாகிய வஸ்துவுக்கும் ஸம்பந்தத்தைத் தெரிவிக்கக் கூடிய ப்ரமாணம் இல்லாமையினுல் என்றபடி.

0 நிர்வசனமாவது ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயங்களை (பகுதி விகுதிகளை) பிரித்து அர்த்தம் சொல்லுவது.

𑌣𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍃𑌹𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍,
𑌅𑌨𑍇𑌕𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑍇 𑌗𑍌𑌰𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌲𑍋𑌕𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌬𑍃𑌹𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾
𑌦𑌿𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌭𑌗𑌵𑌚𑍍𑌛𑌬𑍍𑌦𑌨𑌯𑌾 𑌉𑌪𑌚𑌾𑌰𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 ।
𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌗𑍌𑌣𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌲𑍋𑌪𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 । 1 ‘𑌯𑌤𑍍 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑌪
𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮’ 𑌇𑌤𑌿𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌂 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂
𑌵𑍍𑌯𑌨𑌕𑍍𑌤𑌿 । 2 ‘𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦𑍋 𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍋 𑌮𑌹𑌾
𑌮𑍁𑌨𑍇’ 𑌇𑌤𑌿 𑌚 𑌸𑍍𑌮𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇 । 3 ‘𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍀 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑍇’
𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌮𑌪𑌿 4 ‘𑌤𑍍𑌰𑍀𑌣𑌿 𑌤𑍇𑌜𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌨 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾
𑌦𑌿𑌵𑌤𑍍 𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌸𑌂𑌶𑌯𑌾𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌂 ।

ஒரே மாதிரியான ஸ்வபாவமாகிற காரணம் ஏற்படாமையாலும், பெரிதாயிருக்கிறது மற்றொன்றைப் பெரியதாக்குகிறது என்கிற காரணங்களும் 'ப்ரும்ம' என்னும் பதத்தினுல் சொல்லப் படாதவைகளாயும், ப்ருஹத் என்னும் பதத்தினுல் சொல்லப்பட்டவைகளாயு மிருக்கிற மலை, ஸமுத்திரம், முதலிய வஸ்துக்களில் இருப்பதினுலும் ப்ரும்ம என்னும் வ்யவஹாரத்துக்கு இன்றியமையாத காரணமாகாது. எல்லா வஸ்துக்களிலும் ஒரு பதத்துக்கே தனித்தனியே அனேகம் விதங்களான சக்தியைக் கல்பிப்பது கௌரவமாகும். லோகங்களுக்குள் மேன்மையை உடையதாயிருக்கிற பெரிதாயிருக்கும் தன்மை என்பதும் பகவான் என்கிற சப்தத்திலே போலஔபசாரிகமானப்ரயோகத்துக்குக்காரணமாகும். அப்படிக்கில்லாமல் ஔபசாரிகமாகச் சொல்லுவதற்குக் காரணத்தையே சக்திக்கும் காரணமாகக் கொள்ளில் லோகத்தில் கௌண வ்ருத்தியே லோபித்து விடும். மேலும் 'எது ஸாக்ஷாத்தான ப்ரும்மமோ' என்று ஸாக்ஷாத் என்னும் விசேஷணம் சொல்லியிருப்பதும் பரப்ரும்மம் தவிர மற்ற இடத்தில் அமுக்யம் என்பதைத் தெரிவிக்கிறது. 'ஓ! மஹரிஷியே! அந்தப் பரமாத்மாவினிடத்திலேயே ப்ரும்ம என்னும் பதம் முக்ய வ்ருத்தியை உடையது' என்று ஸ்ம்ருதியிலும் சொல்லப்படுகிறது. '(ஜீவாத்மா பரமாத்மாவாகிற) இரண்டு ப்ரும்மங்களும் அறியத்தக்கவைகள்' என்று சொல்லியிருப்பதும், 'மூன்று (ப்ராம்மணன், பசு, நெருப்பு, என்கிற இந்த மூன்று) தேஜஸ்ஸுக்களையும் தொடக்கூடாது' என்று சொல்லியிருப்பது முதலிய இடங்களிலே போல முக்யமான அர்

ந த்விதீய:, ஶுத்தோபஹிதவிகல்பாஸஹத்வாத் । ந ஹி நிர்விஶேஷதயாபிமதே ஶுத்தே 1 ‘ ப்ருஹதி ப்ரும்ஹயதி ’ இதி ஶ்ருத்யுக்தம் நிமித்தமஸ்தி । அதிஷ்டாநத்வேந ஸர்வப்ரமவிவர்தாஶ்ரயதயா ச தத் ஸம்பவதீதி சேந், தத்ர தத்ஸம்பவே ஸ்வாபாவிகத்வாத் । அநபாயாத் முக்தாவபி தத்ஸம்பந்தாத் முக்தேரேவ முக்தே: ।

உபலக்ஷணார்த்தம் நிர்வசநமிதி சேந், விஶேஷணார்தஸ்யைவ ந்யாய்யத்வாத், 2 ‘ தஸ்மாத்ஸர்வகதே பரம் ப்ர

த்தத்தையும் அமுக்யமான அர்த்தத்தையும் சேர்த்துச் சொல்லுகிற அபிப்ராயத்தை உடையது.

(இந்த சாரீரக சாஸ்திரத்தில் விசாரிக்கப்படும் ப்ரும்மத்திணிடத்தில் முக்ய வ்ருத்தியை உடையது என்னும்) இரண்டாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, அந்த ப்ரும்மம் சுத்தமா ? உபஹிதமா?* என்கிற கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்ல வழியில்லாமையினுல். நிர்விசேஷம் (ஒரு விசேஷமுமில்லாதது) என்று ஒப்புக்கொள்ளப் பட்ட சுத்த ப்ரும்மத்தில் ‘ தான் மிகவும் பெரியதானது, தன்னைச் சேர்ந்த வஸ்துக்களையும் பெரியதாக்குகிறது ’ என்றர்த்தமுள்ள ச்ருதியில் சொல்லப்பட்ட காரணமில்லையல்லவா ? எல்லா ப்ரமங்களுக்கும் இடமாயிருப்பதினுலும் எல்லா ப்ரமங்களுக்கும் இருப்பிடமாகையினுலும் முன்பு கூறிய நிமித்தம் இருக்கிறதென்னில் அதுவும் உசிதமல்ல, சுத்த ப்ரும்மத்தில் அவை இரண்டும் ஸம்பவிக்காதாகையால். சுத்த ப்ரும்மத்தினிடத்திலும் எல்லா ப்ரமங்களுக்கும் ஆதாரமாயிருக்கை முதலிய ஸ்வபாவமிருந்ததேயானுல் மோக்ஷ தசையிலும் அது நீங்காதாகையினுல் மோக்ஷத்திற்கே மோக்ஷம் வரவேண்டி வரும் (அதாவது மோக்ஷமென்பதே இல்லாமல் போகவேண்டி வரும் என்றபடி).

இந்த நிர்வசனங்கள் உபலக்ஷணங்களாக இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறதென்னில் அதுவும் உசிதமல்ல, விசேஷணம் இருப்பதில் ஒரு வித விரோதமுமில்லாமையாலும், மாடாக

* உபஹிதம் - அவித்யையோடு சேர்ந்தது.

ஹ’ இதி ஶ்ருதிநிஶ்சிததயைவ ப்ருஹத்த்வாதிரூபதே: | ‘ப்ருஹத்த்வாத் ப்ரும்ஹணத்வாச்ச தத் ப்ரஹ்மேத்யபிதீயதே’ இதி ஸ்ம்ருதேஶ்ச, ‘கோத்வாதிஸம்பந்தாத் கௌ:’ இதிவச்ச |

தஸ்ய வ்யாவஹாரிகம் தத்வைஶிஷ்ட்யம் | கதம் தர்ஹி ஶுத்தே வ்ருத்தி: ? ததபி தத்த்வாரா ப்ரதீயத இதி சேத், தர்ஹி தந்ந முக்யம் | உபஹிதம் முக்யமிதி பக்ஷஸ்து ஶ்ருதிஸித்தஸ்வாபாவிகஸார்வஜ்ஞ்யாத்யுபஹிதத்வ விவக்ஷாயாம் ஸ்வமதவிரோதாதபாஸ்த: | ஸ்வாபிமதாஜ்ஞாநாதிதோஷோபஹிதத்வம் து நாக்ஷஸமீக்ஷ்யம் ந ஶ்ரௌதம் ந ஸ்மார்த்தம்

இருக்கும் ஆகாரங்கள் இருப்பதினுல் அது மாடு என்னப்படுகிறதென்பதைப் போல; ‘ஆதலால் ப்ரும்மமென்னப்படுகிறது’ என்று இப்பெரிதாயிருக்கை முதலிய ஸ்வபாவங்களை ‘ப்ரும்ம’ என்னும் பதம் அந்தப் பரப்ரும்மத்தைச் சொல்லுவதற்குக் காரணமாக ச்ருதியில் சொல்லப்பட்டிருப்பதினுலும்; ‘பெரிதாயிருப்பதினுலும், மற்ற வஸ்துக்களேயும் பெரியதாக்குகிறபடியினுலும் அது ப்ரும்மமென்று சொல்லப்படுகிறது’ என்று ஸ்ம்ருதியில் சொல்லப்பட்டிருப்பதினுலும்.

ஆனுல் அந்த ஸ்வபாவங்களோடு சேர்ந்திருக்கையும் வ்யாவஹாரிகம் (வ்யவஹாரத்தினுல் ஏற்பட்டது வாஸ்தவமானதல்ல) என்னில் அது சுத்த ப்ரும்மத்தினிடத்தில் எப்படி இருக்கும்? சுத்த ப்ரும்மமும் விசிஷ்ட ப்ரும்மத்தின் வழியாக அறியப்படுகிறதென்னில் அப்பொழுது அது முக்யார்த்தமாகாது. விசிஷ்டமான ப்ரும்மம் முக்யமான அர்த்தம் என்கிற பக்ஷமோவெனில் வேதங்களிலே சொல்லப்பட்டதாய் ஸ்வபாவத்திலேயே ஏற்பட்டதான ஸர்வஜ்ஞத்வம் முதலிய குணங்களோடு சேர்ந்த ப்ரும்மத்தைச் சொல்லுகிறது என்று தாத்பர்யம் கொள்ளில் தங்கள் மதத்துக்கே விரோதமாதலால் தள்ளப்பட்டது. தங்கள் இஷ்டப்படி அவித்யை முதலிய தோஷங்களோடு கூடின ப்ரும்மம் என்பதோவெனில் அது கண்ணுலும் பார்க்கப்படாதது, காரணத்தினுலும் ஊஹிக்க முடியாதது, ஶ்ருதியிலும் சொல்லப்படவில்லை,

बृंहतीति श्रावयिष्यते । तत्रैव सूत्रे परब्रह्मणि निर्दोषत्वमङ्गलगुणविशिष्टविषयभगवच्छब्दव्युत्पत्तिनिरुक्तिविरोधः, 1 'परं ब्रह्म परं धाम पवित्रं परमं भवान्' इति स्तुत्यनुपपत्तिः । पवित्रं परमित्यादि सहव्याहारवैयर्थ्यं च । निर्विशेषलक्षणायां तु स्तुतिर्न कथंचिदपि संभवति । गुणिवस्तुनि गुणाभिधानरूपत्वात् स्तुतेः इति । पूर्वापरादिविसंवादाच्च न कथमपि निर्गुणत्वसिद्धिः ।

ஸ்ம்ருதியிலும் ஏற்படவில்லை, ஸூத்திரங்களிலும் சொல்லப்படவில்லை என்று மேலே ஸ்தாபிக்கப்படப்போகிறது. (அவித்யையோடு கூடின ப்ரும்மமே முக்யமான அர்த்தம் என்னும்) அந்தப் பக்ஷத்திலும் ஸூத்தமான பரப்ரும்மத்தினிடத்தில் தோஷங்களில்லாமலும் மங்கள குணங்களோடு சேர்ந்திருப்பதைப் பற்றிப் பகவான் என்கிற ஶப்தத்துக்கு முக்ய வ்ருத்தியை நிர்வசனம்செய்திருப்பதற்கு விரோதம் வரும். * மேலும் ' உயர்ந்த ப்ரும்மமும் உயர்ந்த தேஜஸ்ஸும் மேலான பரிசுத்தியை உண்டாக்குகிற வஸ்துவும் நீர் ' என்று ஸ்தோத்திரம் செய்திருப்பதும் பொருந்தாது. மேல் பதங்களில் ' பரிசுத்தமானவன் ' என்று குணங்களைச் சொல்லி ஸ்தோத்திரம் பண்ணியிருக்கும் பதங்களோடும் பொருந்தாது. ஒரு விசேஷமுமில்லாத ப்ரும்மத்தை லக்ஷணையாகச் சொல்லுகிறது என்னும் பக்ஷத்தில் எவ்விதத்திலும் இது ஸ்தோத்திர மாகாது. ஏனெனில் வஸ்துவினிடத்தில் இருக்கிற குணத்தைச் சொல்லுவதே ஸ்தோத்திரமாகையினால். மேலும் அந்தப் பகவத்கீதையில் முன் பின் ஸந்தர்ப்பங்களோடு விரோதிப்பதினாலும் நிர்குண வஸ்துவைச் சொல்லுகிறதென்பது ஸித்திக்காது.

---

* தோஷமில்லாத சுத்த ப்ரும்மமே குணங்களோடு சேர்ந்திருப்பதென்று நிர்வசனத்தில் சொல்லி இருப்பதினாலும் அப்படிப் பட்ட பகவச் சப்தம் போலே ப்ரும்ம சப்தமும் என்று சொல்லியிருப்பதினாலும் விரோதம் வரும் என்றபடி.

கிஞ்ச அவித்யா நிவ்ருத்த்யர்த்தமிஹ ஜ்ஞாதவ்யம் ஸவிஶேஷிதம்? நிர்விஶேஷம் வா? பூர்வஸ்மின் தத்த்வாவேதக பதஸ்ய ஸ்வரூபலக்ஷணாதிபிரபி தஸ்ய ப்ரஹ்மாதிவிஶிஷ்டப்ரஹ்மணி வ்ருத்த்யஸித்த்யாஸ்மதிஷ்டஸித்திஸ்ஸ்யாத் | அஸத்யார்த்தஜ்ஞாநாதேவ மோக்ஷஸித்தி:, தஸ்ய மித்யாத்வேநைவ யுஷ்மாபிரங்கீகாராத் |

த்விதீயே த்வதச்சக்தேந ததுக்த்யயோக ஏவ | தஸ்ய லக்ஷிதம் தஸ்ய ஜிஜ்ஞாஸ்யத்வே லக்ஷ்யத்வே ஶோத்யத்வே சேதி சேத் ததேவ நிர்விஶேஷலக்ஷக ப்ரஹ்மஶப்தாத் ஜ்ஞாதத்வ லக்ஷிதத்வ ஶோதிதத்வ ஸித்த்யா ஜிஜ்ஞாஸாத்யந

மேலும் அவித்யை நிவ்ருத்தி அடைவதற்காக இந்தச் சாரீரக சாஸ்திரத்தினுல் விசாரிக்கப்படும் ப்ரும்மம் விசேஷணங்களோடு சேர்ந்த ப்ரும்மமா? நிர்விசேஷ ப்ரும்மமா? விசேஷணங்களோடு சேர்ந்த ப்ரும்மமென்னில் உண்மையை அறிவிக்கிற ப்ரும்ம ஸ்வரூபத்தின் லக்ஷணம் முதலியவைகளாலும் அந்த விசிஷ்ட ப்ரும்மமே அறியப்படுகிறபடியினுல் சுத்த ப்ரும்மத்தினிடத்தில் ஒரு பதங்களுக்கும்வ்ருத்திஏற்படாமையால்எங்களுடையஇஷ்டமே ஸித்தித்துவிடும். மேலும் உண்மையில்லாத வஸ்துவை அறிவதினுல் மோக்ஷம் உண்டாகவேண்டிவரும். ஏனெனில் விசிஷ்ட ப்ரும்மம் பொய்யென்று உங்களாலேயே அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பதினுல்.

(சுத்த ப்ரும்மமென்னும்) இரண்டாவது பக்ஷத்திலும் அந்த வஸ்துவைத் தெரிவிக்கக்கூடிய சக்தி இல்லாத பதத்தினுல் அதைச் சொல்லுவது அஸம்பாவிதம். அந்த ப்ரும்ம என்னும் பதத்தினுல் லக்ஷணையாகச் சொல்லப்படுகிற நிர்விசேஷ வஸ்து அறிய வேண்டுமென்று இச்சிக்கப்படுகிறது; அதுவே லக்ஷணத்தைக்கொண்டு நிரூபிக்கப்படுகிறது; அதுவே மேலே விசாரிக்கப்படுகிறது; என்னில், அந்த நிர்விசேஷ வஸ்துவை லக்ஷணையாகச்சொல்லுகிற 'ப்ரும்ம' என்னும் பதத்தினுலேயே அந்த வஸ்து அறியப்பட்டதாகவும், லக்ஷணத்தைக்கொண்டு நிரூபிக்கப்பட்டதாகவும் விசாரிக்கப்பட்டதாகவும் ஏற்பட்டபடியினுல் அதில் மறுபடியும் அறிய

பேக்ஷா ஸ்யாத் । ந ச ஜிஜ்ஞாஸாதௌ விதி:, அத்³ருஷ்டா-
ர்த²த்வாபா⁴வாத் யேந விஶிஷ்டவேஷணம் ஸஹேத । நிரு-
பாதி⁴கே ப்³ரஹ்மஶப்³த³வ்ருத்திவிஶேஷ: ப்ரதிபோ³த⁴நேந
ஸப²லம் ஸாமஞ்ஜிதிசேத் கிம் முக்²யாமமுக்²யாம் வா ? பூ-
ர்வத்ர ஆரம்ப⁴வ்யாகா⁴த:, ஸர்வஸ்யோபரிதந முக்²ய-
வ்ருத்தி விஷயபோ³த⁴நாவக்ஷீணத்வாத் । அநுபஹிதே
ஹி லக்ஷணாமேவ வத³ஸி । அபி⁴தா⁴நாங்கீ³காரே வா கிம்

வேண்டும் என்கிற ஆசை உண்டாகாது.* அறிய ஆசைப்பட வேண்டும் என்று விதிக்கிறது என்பதும் உசிதமல்ல. அந்த ஆசை அத்ருஷ்டத்துக்குக் காரணமல்ல. அப்படியாகில் செய்ததையே மறுபடியும் செய்வதாகிய தோஷத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ளலாம். சுத்தப்ரும்மத்தினிடத்தில் ப்ரும்ம சப்தத்துக்குத் தெரிவிக்கும் சக்தி உண்டு என்பதை அறியாதவனைப்பற்றித் தெரிவிக்கிறபடியினுல் ப்ரயோஜனத்தோடு கூடியதென்னில் முக்யவ்ருத்தி உண்டென்று அறியாதவனைப்பற்றியா? கௌணவ்ருத்தி உண்டென்று அறியாதவனைப்பற்றியா? (சுத்த ப்ரும்மத்தினிடத்தில் முக்ய வ்ருத்தி உண்டென்று அறியாதவனைப்பற்றி என்கிற) முதல் பக்ஷத்தில் ஆரம்பித்ததற்கு விரோதம் வருகிறது, மேல் சொல்லப்போகிற சாஸ்திரம் முழுமையும் விசிஷ்ட ப்ரும்மத்தினிடத்தில் முக்யவ்ருத்தி உண்டென்பதைத் தெரிவிப்பதோடு முடிந்துவிடுகிறபடியினுல். சுத்தப்ரும்மத்தினிடத்தில் லக்ஷணை உண்டென்றல்லவோ சொல்லுகி

---

* அதாவது லோகத்தில் ஒரு விசேஷணத்தோடு அறியப்பட்ட வஸ்துவை மற்றும் சில விசேஷணங்களோடு சேர்த்து அறியவேண்டும் என்று ஆசை உண்டாகும். முதலிலேயே ஒன்றுமே தெரியாத வஸ்துவைப்பற்றியாவது எல்லா விசேஷணங்களோடும் அறியப்பட்ட வஸ்துவைப்பற்றியாவது மறுபடியும் அறிய வேண்டுமென்கிற ஆசை உண்டாகாது. அப்படி இருக்க ப்ரும்மம் நிர்விசேஷமென்று 'ப்ரும்ம' என்னும் பதத்தினுல் ஏற்பட்டு அறியப்பட்டபடியினுலும், இனி அதைப்பற்றி அறிய வேண்டிய விசேஷங்கள் ஒன்றுமில்லாமையாலும் அதைப்பற்றி அறியவேண்டிய ஆசையும் லக்ஷணங்களும் விசாரங்களும் வேண்டியதில்லை என்றபடி.

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌧𑌾𑌨𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑍇𑌣?
𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌤𑍍𑌰 । ‘𑌅𑌧𑍀𑌹𑌿’ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌵𑍈𑌯𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌂 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦-
𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇𑌽𑌧𑍀𑌹𑍀𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑍋𑌪-
𑌦𑍇𑌶𑌾𑌸𑌂𑌗𑌤𑍇𑌃 । 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇𑌽𑌧𑍀𑌹𑍀𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑌾𑌨𑍁-
𑌤𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂, 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌬𑌾𑌧𑌾𑌦𑌿𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵-
𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌤𑌃
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃, 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍌 𑌵𑌾 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌵𑌗𑌮𑍇 𑌕𑌿𑌂𑌪𑍍𑌰-
𑌶𑍍𑌨𑍇𑌨? 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣 𑌵𑌾?

𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌬𑌾𑌧𑍋 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌃, 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌶𑍍

றீர்கள். முக்ய வ்ருத்தி உண்டென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் ஸர்வஜ்ஞத்வம் முதலிய குணங்களோடு சேர்ந்த ப்ருஹ்மத்தைச்சொல்லுகிறதென்பதில் ஏன் வீணை த்வேஷம்? (கௌண வ்ருத்தி உண்டென்று அறியாதவனைப்பற்றி என்னும்) இரண்டாவது பக்ஷத்திலும் 'பரப்ருஹ்மத்தை எனக்கு உபதேசம் செய்யும்' என்று சிஷ்யன் கேட்பது முதலியது பொருந்தாது. ப்ருஹ்ம என்னும் பதத்துக்கு முக்யார்த்தத்தை உபதேசம் செய்யும் என்று கேட்டிருக்க லக்ஷணையாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் அர்த்தத்தைப் பற்றி லக்ஷணம் முதலியவைகளை உபதேசம்செய்திருப்பது பொருந்தாது. லக்ஷணையாகச்சொல்லப்படுகிற அர்த்தத்தைஉபதேசம்செய்யும் என்கிறகேள்வையேஉண்டாகாது. (கேட்பதற்கு)காரணமில்லாமையினுல். லக்ஷணையைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்வது முக்யமான அர்த்தத்துக்கு விரோதம் உண்டென்று நிஸ்சயமாய் அறிந்த பிறகு உண்டாகவேண்டியது. இவ்விடத்தில் முக்யமான அர்த்தத்துக்கு விரோதமுண்டென்கிற நிஸ்சயம் வாஸ்தவத்தில் ப்ருஹ்மம் நிர்விசேஷமென்று தெரிந்து கொள்வதற்கு முன்பு உண்டாகாது. அப்படி உபதேசத்துக்கு முந்தியே ப்ருஹ்மம் நிர்விசேஷம் என்கிற ஜ்ஞானம் உண்டாயிருக்குமாகில் அதைப் பற்றிக் கேழ்வையும் பதிலும் என்ன ப்ரயோஜனமுடையது?

முக்யமான அர்த்தத்துக்கு விரோதம் மாத்திரம் நிஸ்சயமாய் அறியப்பட்டது. லக்ஷணையாகச் சொல்லப்படுகிற அர்த்த விசே

𑌨 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌃, 𑌅𑌥 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌚𑌨𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌵𑌚𑌨𑍇 । 𑌨 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑌾𑌮𑍍 । 𑌕𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍇𑌣𑌾𑌵𑌗𑌤𑌃? 𑌕𑌿𑌂 𑌵𑌾𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑍇𑌨? 𑌉𑌤 𑌤𑌰𑍍𑌕𑍇𑌣? 𑌉𑌤𑌵𑌾 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑌾𑌵𑌗𑌮𑍇𑌨? 𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌃, 𑌅𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌬𑌾𑌧𑌾𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑍌, 𑌅𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌰𑍍𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍋𑌷𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌬𑌾𑌧𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌶𑌕𑍍𑌤𑍇𑌃 । 𑌨 𑌚𑌰𑌮𑌃, 𑌬𑍃𑌹𑌤𑌿 𑌬𑍃𑌂𑌹𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌸𑌾𑌰𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑌾𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑍈𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍

ஷம் இன்னதென்று அறியப்படவில்லை. இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் கேள்வியும் பதிலும் உண்டாயிருக்கலாமே யென்னில், அப்படி உண்டாகாது. முக்யமான அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதில் விரோதம் எந்த ப்ரமாணத்தினால் அறியப்பட்டது? ப்ரத்யக்ஷத்தினாலேயா? அல்லது அனுமானத்தினாலேயா? அல்லது யுக்திகளினாலா? அல்லது சாஸ்திரத்தினாலா? ப்ரத்யக்ஷத்தினால் என்னவொண்ணாது, ஒரு இந்திரியத்தாலும் அறிய முடியாத ப்ரும்மத்தைப் பற்றி ப்ரத்யக்ஷ விரோதம் சொல்லமுடியாதாகையால். அனுமானத்தினாலும் யுக்திகளினாலும் என்கிற இரண்டு பக்ஷங்களும் உசிதமல்ல, அவைகளுக்கு நித்யமாய் ஒரு தோஷமுமில்லாத சாஸ்திரத்தோடு விரோதித்துக்கொண்டு அர்த்தம் சொல்லச் சக்தி இல்லாமையினால். சாஸ்திரத்தினால் என்னவும் ஒண்ணாது, '(தான் பெரியதாயிருக்கிறது, தன்னோடு சேர்ந்த வஸ்துவைப் பெரியதாக்குகிறது, ஆகையால் ப்ரும்மமென்று சொல்லப்படுகிறது' என்று ப்ரும்ம என்னும் பதத்துக்கு நிர்வசனம் பண்ணியிருக்கும் ச்ருதி வாக்யத்தைப்போலே) ப்ரும்மம் நிர்விசேஷமானது என்று நிர்வசனம் பண்ணியிருக்கும் மற்றொரு ச்ருதிவாக்யம் இல்லாமையினால். * 'நிர்க்குணம்' (ஒரு குணமுமில்லாதது) என்று சொல்லும் வாக்யங்களினால் அது ஏற்படுகிறதென்னில், அப்படி இருந்தபோதிலும் ப்ரச்நம் செய்வதற்குக் காரணமில்லை, அந்த வாக்யங்களாலேயே

---

* அதாவது ச்ருதியில் ப்ரும்ம சப்தத்துக்கு நிர்வசனம் செய்திருக்கும் வாக்யங்கள் ப்ரும்மம் விசேஷணங்களோடு கூடியது என்று சொல்லியிருக்கிறதே ஒழிய ஒரு விசேஷணமுமில்லாதது என்று சொல்ல வில்லை என்று தாத்பர்யம்.

𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌫𑍁𑌟𑌃, 𑌤𑍈𑌰𑍇𑌵 [illegible] । 𑌨 𑌚 𑌤𑍈𑌰𑌪𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑍍𑌯𑌾, 𑌅𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑌪𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌪𑌰𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌆𑌪𑌾𑌤𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌨𑍍𑌦𑌿𑌹𑌾𑌨𑌃 𑌕𑍀𑌦𑍃𑌶𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨𑍈𑌵𑌂 । 𑌤𑌟𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌤𑍍𑌵𑌵𑍈𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑍍𑌯𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌨𑍍𑌦𑍇𑌹𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌨 [illegible] । 𑌨 𑌚 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌂 𑌸𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌂 𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌮𑍃𑌶𑌤𑍋 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌣𑌤𑍍𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌸𑍍𑌸𑌿𑌧𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌅𑌪𑌿 𑌤𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌾𑌰𑌣𑌤𑍍𑌵𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌦𑌾𑌦𑌿𑌶𑌬𑍍𑌦𑌗𑍁𑌣𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌬𑍃𑌹𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑍀𑌯𑍇𑌤 ।

ப்ரும்மம் நிர்விசேஷமான வஸ்து என்று ஏற்படுகிறதாகையினால். மேலும் அந்த வாக்யங்களாலேயும் நிர்விசேஷ வஸ்துவே அந்தப் பதத்துக்கு அர்த்தமென்றேற்படுகிற தென்பதும் ந்யாயங்களை அனுஸரித்ததல்ல, ச்ருதி வாக்யங்களுக்கு ஒன்றோடொன்று விரோதமில்லாத அர்த்தம் ஏற்படுகிறபடியினாலும் அந்த வாக்யங்களும் இந்த அர்த்தங்களைச் சொல்லவில்லை என்று மேலே நிரூபிக்கப்படப் போகிறபடியினாலும். மேல் பார்வையினால் அறியப்பட்ட அர்த்தத்தைத் தெரிந்துகொள்ளுவதினாலும், வேதவாக்யங்களுக்கு விரோதமாயிருப்பதினாலும் ஸந்தேஹப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறவன் ப்ரும்ம என்னும் பதத்துக்கு அர்த்தம் எப்படிப்பட்டதென்று ப்ரச்னம் பண்ணுகிறான் என்னில் அதுவும் உசிதமல்ல. சுத்தமான ஸ்வரூபத்துக்குத் தூரத்திலிருந்து தெரிவிக்கக் கூடிய லக்ஷணங்களாகிய காரணத்வம் மற்ற வஸ்துக்களை விட வேறுபட்டிருக்கை முதலியவைகளாலும் இந்த ஸந்தேஹமே உறுதிப்படுத்தப்படுகிறபடியினால். எப்படி என்னில்:—ப்ரும்மம் நிர்விசேஷமா? ஸவிசேஷமா? என்று யோசித்துக்கொண்டிருப்பவனுக்கு லோகங்களுக்குக் காரணமாயிருக்கிறது என்று சொல்லுவதினால் ப்ரும்மம் நிர்விசேஷம் என்கிற நிச்சயம் உண்டாகாதாகையினால். அதுவுமல்லாமல் ஸர்வ வஸ்துக்களுக்கும் காரணமாயிருக்கும் தன்மையினால் கிடைத்தா

𑌨𑌨𑍍𑌵𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤 𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑌃 𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑍋 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍁𑌭𑌿𑌰𑍍𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤 𑌉𑌪𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯 𑌤𑌲𑍍𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿। 𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌵𑌿𑌦𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑌦𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑍁𑌪𑌦𑌿𑌶𑌤𑌿। 𑌤𑌦𑌪𑌿 𑌨, 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍁𑌭𑌿𑌰𑍍𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍। 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍁𑌤 ‘𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍’ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿 𑌗𑍁𑌣 𑌵𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟 𑌮𑌹𑌾𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌵𑍇𑌦𑌨𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵𑌾𑌪𑌵𑌰𑍍𑌗𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌯𑌤𑍍𑌵 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌦𑌬𑌾𑌧𑌾𑌚𑍍𑌚। 𑌤𑌤𑍋 𑌯𑌥𑌾𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃। 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿-

---

யும், ‘ எல்லாவற்றையும் அறிந்தவன் ’ என்றர்த்தமுள்ள ச்ருதி வாக்யத்தில் நேராகவே சொல்லப்பட்டதாயுமிருக்கிற ஸர்வஜ்ஞத்வம் முதலிய பெருமையே நிச்சயிக்கப்படும்.

முக்யார்த்தம் இது லக்ஷணையாகச் சொல்லப்படும் அர்த்தம் இது என்கிற பிரிவை அறிந்து கொள்ளாத ஶிஷ்யன் மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவர்களால் ப்ரும்மம் அறியவேண்டுமென்று இச்சிக்கத் தக்கது என்று பொதுவாகக் கேள்விப்பட்டு அதன் லக்ஷணத்தை ப்ரச்நம் பண்ணுகிறான். ஆசார்யனோவெனில் எல்லா சாஸ்திரங்களையும் அறிந்தவனாகையால் ப்ரும்ம என்னும் பதத்தினால் லக்ஷணையாகச் சொல்லப்படுகிற நிர்விசேஷ வஸ்துவின் லக்ஷணத்தை உபதேசிக்கிறான் என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல. மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவர்களால் நிர்விசேஷ வஸ்து அறியவேண்டுமென்று இச்சிக்கத்தக்கது என்பதே ப்ரமாணமற்றதாகையினால். மேலும் அதற்கு விரோதமாக ‘அந்தப்புருஷனைக் கீழ்ச் சொன்ன விதமாகத் தெரிந்து கொண்டவன் மோக்ஷத்தை அடைகிறான் ’ என்றர்த்தமுள்ள ச்ருதி வாக்யம் முதலியவைகளால் விபூதிகள், குணங்கள் திவ்ய விக்ரஹங்கள், அவன் செய்யும் வ்யாபாரங்கள், இவைகளோடு கூடிய மஹாபுருஷனை அறிவதே மோக்ஷத்துக்கு உபாயமென்று சொல்லியிருப்பதினாலும், அதற்கு ஒரு விரோதமுமில்லாமையாலும். ஆகையால் ப்ரும்ம என்னும் பதத்துக்கு ச்ருதியில் சொல்லியபடி ஸவிசேஷணமான வஸ்துவே பொருளாகும். யாஸ்கரும் ‘ எல்லா வஸ்துக்களைக் காட்டிலும், அன்றிக்கே குணம்

𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵 𑌯𑌾𑌸𑍍𑌕𑌃 — ‘𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌪𑌰𑌿𑌬𑍃𑌢𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 । 𑌇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌨𑌿𑌧𑌾𑌯 𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑌾 — ‘𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨 𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌨𑌿𑌖𑌿𑌲𑌦𑍋𑌷𑍋𑌽𑌨𑌵𑌧𑌿𑌕𑌾𑌤𑌿𑌶𑌯𑌾𑌸𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑍇𑌯𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌗𑍁𑌣𑌗𑌣𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑍋𑌽𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇’ 𑌇𑌤𑌿 । 𑌅𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 - 𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌯𑌾 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌬𑍋𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌅𑌨𑍇𑌵𑌂 𑌨𑌾𑌮𑌕𑌮𑍇𑌵𑌂𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌚 𑌕𑌿𑌮𑌪𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌦𑌤𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌮𑌪𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌸𑍋 𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯𑌃 ! 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌦𑍍𑌵𑌯𑍇𑌨 𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦𑌯𑍋𑌃 𑌨𑌿𑌰𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌪𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇 ।

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑌵𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌕𑌿𑌕𑌸𑌿𑌂𑌹𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑌨𑌾𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑌿𑌷𑍁
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌶𑌤𑌦𑍂𑌷𑌣𑍍𑌯𑌾𑌂
॥ 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑌾𑌦𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌃 ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

விபூதி முதலிய எல்லாவற்றாலும் உயர்ந்தது ப்ரும்மம் என்று சொல்லப்படுகிறது’ என்று நிர்வசனம் செய்திருக்கிறார். இவை எல்லாவற்றையும் மனதில் வைத்துக்கொண்டு ‘ப்ரும்ம சப்தத்தினாலே ஸ்வபாவத்திலேயே போக்கடிக்கப்பட்ட எல்லாத் தோஷங்களையுடையவனும், மேற்பட்ட எல்லையில்லாத மேன்மையுடைய கணக்கிடமுடியாத கல்யாண குண கணங்களின் கூட்டத்தை உடையவனாயுமிருக்கிற புருஷோத்தமன் சொல்லப்படுகிறான்’ என்று ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார். ‘சொல்லப்படுகிறான்’ என்பதற்கு முக்ய வ்ருத்தியினால் சொல்லப்படுகிறான் என்றர்த்தம். இத்தால் இப்படிப்பட்டபெயர் இல்லாததும் இந்த ஸ்வபாவங்கள் இல்லாததுமான ஏதாவதொருவஸ்து ப்ரும்மம் என்று சொல்லுகிறமற்றஎல்லா

மதஸ்தர்களும் இந்த வாக்யத்தால் நிராகணம் செய்யப்படுகிறார்கள் என்றறியத்தக்கது. இந்த இரண்டு விசேஷணங்களினால் *'ப்ரு ம்ம', 'புருஷோத்தம' என்கிற இரண்டு பதங்களுக்கும் நிர்வச னம் அருளிச்செய்யப்பட்டதாயிற்று.

இப்படி திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர் வித்வான் பகவத் விஷயம்
பண்டித பூஷணம் ஸ்ரீ உப. வே. நரஸிம்மாசார்ய ஸ்வாமியின்
ஸ்ரீஶததூஷணீ தமிழ் மொழி பெயர்ப்பில்
ப்ரும்ம ஶப்த வ்ருத்யனுபபத்தி வாதம் என்னும்
முதல் வாதம் முற்றிற்று.

* 'ஸ்வபாவதோ' என்றாரம்பித்துச் சொல்லப்படுகிற என் றபடி.

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃 ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

॥ 𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑌾𑌦𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃 ॥

𑌅𑌥 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑍈𑌕𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌃 ।
𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌾 𑌪𑌰𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑌿𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

𑌯𑌥𑌾𑌹𑍁𑌃 — 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑍍, 𑌅𑌨𑌾𑌦𑌿𑌤𑌾𑌨𑌸𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍈𑌕𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌮𑌶𑍇𑌷𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌶𑍂

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃 ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌨𑌿𑌵𑌾𑌸 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜 𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

2 - வது, ஜிஜ்ஞாஸாநுபபத்தி வாதம்.

பிறகு இந்த வாதத்தில் தனக்குத் தானே ப்ரகாசிக்கிறதாய் ஒரு விசேஷங்களும் இல்லாததுமாய் தோஷத்தோடு கூடினதாக வாவது தோஷமில்லாமல் பரிசுத்தமாகவாவது இருக்கிற பரமாத்மா வைப்பற்றி அறியவேண்டும் என்கிற இச்சை உண்டாகிறதென்று எதிரிகள் சொல்லும் அர்த்தம் நிராகரிக்கப்படுகிறது. *

ப்ரும்ம என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிற வஸ்து இந்த சாஸ்திரத்தில் விசாரிக்கப்படுகிறது, அது ஒரு காலத்தில் உண்டா

* அதாவது முதல் ஸூத்திரத்தில் ப்ரும்மத்தைப்பற்றி ஜிஜ்ஞா ஸை (அறியவேண்டும் என்கிற ஆசை) உண்டாகிறதென்று ஸ்தாபிக் கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த ஜிஜ்ஞாஸை எதிரிகள் சொல்லுகிறபடி ப்ரும்மம் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாய் ஒரு விசேஷமுமில்லாததாய் இருந் தால் அது தோஷத்தோடு கூடியதாயிருந்தபோதிலும் பரிசுத்தமா யிருந்தபோதிலும் அதைப்பற்றி ஜிஜ்ஞாஸை உண்டாகாது என்று இந்த வாதத்தில் நிரூபிக்கப்படுகிறது என்று தாத்பர்யம்.

𑌨𑍍𑌯 𑌅𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌧𑌕𑌾𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌚’ 𑌇𑌤𑌿, 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑌾𑌤𑌾𑌃|

𑌯𑌦𑌿 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿, 𑌕𑌥𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌾? 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍| 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌵𑌿𑌰𑌹𑍇 𑌤𑌦𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍| 𑌨 𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌤𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌵𑍇𑌦𑌨𑌦𑍍𑌵𑌯𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌰𑍈𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇|

𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌂 𑌪𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌰𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇| 𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑍋𑌪𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑍇𑌣| 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌚 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂 𑌨 𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑍍𑌯𑌂| 𑌸𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌤𑍁 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷

காததும், ஒரு காலத்திலும் அழியாததுமான ஸ்வரூபத்தின் ப்ரகாஶம் மாத்திரமானது, ஒரு விஶேஷமுமில்லாதது, அநாதியான அவித்யையாகிற இருட்டினால் மூடப்பட்டிருக்கிறது, நித்ய ஸித்தமானது, என்று சொல்லுகிறார்களே அதில் அனேக விதங்களான விரோதங்கள் உண்டாகின்றன.

எது ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாகாததோ அதைப்பற்றி அறிய வேண்டும் என்கிற ஆசை எப்படி உண்டாகும்? (ஏனெனில்) பொதுவாக அறியப்பட்டதாயும், விஶேஷமாக அறியவேண்டியதாயும் இருக்கும் வஸ்துவினிடத்திலேயே அப்படிப்பட்ட ஆசை உண்டாகுமாகையினால். அப்படிக்கில்லாத பக்ஷத்தில் காரணமும் ப்ரயோஜனமும் இல்லாமையினால் ஜிஜ்ஞாஸை உண்டாகாது. ப்ருஹ்மத்தினிடத்தில் அப்படிப்பட்ட (பொதுவாயும் விஶேஷமாயும் இருக்கிற) இருவகைப்பட்ட ஜ்ஞானங்களுக்கும் விஷயமாக இருக்கும் தன்மை எதிரிகளால் ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லையல்லவா?

மேலும், அறியவேண்டுமென்கிற ஆசையினால் உண்டாகிற விசாரம் இந்த ஶாஸ்திரத்தில் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. அதுவும் அந்த ப்ருஹ்மத்தினிடத்தில் ப்ரமாணங்களை எடுத்துக்காட்டி (செய்யப்படுகிறது). * ஒரு விஷயத்தையும் பற்றித்தெரிவிக்காத ப்ரமாணம்

---

*'இங்கு அந்த ப்ரமாணம் ப்ருஹ்மத்தை விஷயமாக உடையதா? இல்லையா' என்று விகல்பித்துக்கொண்டு அந்த இரண்டு பக்ஷங்களை

𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌜𑍍 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌤𑍍𑌵 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵 𑌜𑌡𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿 𑌸𑍍𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃। 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶 𑌏𑌵 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃 𑌫𑌲𑌂 𑌚 𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌾𑌯𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨, 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌦𑍁𑌭𑌯𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌰𑌣𑍍𑌯𑌨𑌿𑌯𑌮𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇𑌃, 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌤𑌦𑍇𑌕𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌤𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌨𑌾𑌦𑍇𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌨𑌿𑌰𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷

நிரூபிக்கத்தக்கதாகாது. ப்ருமம்மத்தை விஷயமாக உடையதென்னில் அந்தப்ரமாணங்களுக்கு விஷயமாயிருப்பதினால் ப்ரும்மத்திற்கு அறியத்தக்கதாயிருக்கை, பொய்யாயிருக்கை, ஜடமாயிருக்கை முதலிய தங்களாலே சொல்லப்பட்ட தோஷங்கள் வரும். * இந்த ஜிஜ்ஞாஸைக்கு ஸ்வரூபத்தின் ப்ரகாசமே காரணம், அதுவே ப்ரயோஜனம் என்று சொல்லுவதும் உசிதமல்ல. அந்த ஜிஜ்ஞாஸைக்குக் காரணமும் ப்ரயோஜனமும் எந்த இடத்தில் உண்டாகிறதோ அந்த இடத்திலேயே தானும் (ஜிஜ்ஞாஸையும்) உண்டாகிறது என்கிற நியமம் லோகத்தில் காணப்பட்டிருப்பதினாலும், இவ்விடத்தில் ஸ்வரூப ப்ரகாசமும் ஜிஜ்ஞாஸையும் ஒரே இடத்தில் இல்லாமையினாலும் † அநாதியான ஸ்வரூப ப்ரகாசம் வேறொரு ஒத்தாசையை எதிர்பாராமல்

யும் க்ரமேண தூஷிக்கிறார் என்று கண்டுகொள்வது. ஒரு விஷயத்தையும் பற்றியதில்லை என்றால் அது ப்ரும்மத்தைப்பற்றியும் இருக்க முடியாது என்று தானே ஏற்படுமாகையினால் 'ஒருவிஷயத்தையும் பற்றித் தெரிவிக்காத ப்ரமாணம்' என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

* எது அறியத் தக்கதோ அது பொய், ஜடம், என்று இவர்களால் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியினால் என்றபடி.

† அதாவது ஸ்வரூப ப்ரகாசம் ஸ்வயம் ப்ரகாசமான ப்ரும்மத்தின் ஸ்வரூபத்தில் உண்டாகிறது. ஜிஜ்ஞாஸையோ அறிய வேண்டும் என்று இச்சிக்கிற ஜீவாத்மாவினிடத்தில் உண்டாகிறது. அன்றிக்கே ஸ்வரூப ப்ரகாசம் ஸ்வயம் ப்ரகாச மாகையினால் தனக்குத்தானே தோன்றுகிறது. அதற்கு ஒரு ஆதாரமு மில்லை. ஜிஜ்ஞாஸையோ ஜீவாத்மாவுக்கு உண்டாகிறது. ஆகையால் இரண்டும் ஒரே இடத்தில் உண்டாகாமையினால் லோக த்ருஷ்டமான ந்யாயத்துக்கு விரோதமாகிறது என்றறியத்தக்கது.

𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌃 । 𑌸𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌯𑌥𑌾 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌵𑌿𑌷𑌯 𑌵𑍇𑌦𑌨𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌤𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌯𑍋𑌰𑌨𑍍𑌯𑌤𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍, 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌵𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌉𑌪𑌹𑌿𑌤𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌵𑍇𑌦𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌜𑍍𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨, 𑌹𑍇𑌤𑍋𑌰𑍁𑌪𑌹𑌿𑌤 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍍𑌭𑍍𑌰𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃 𑌹𑍇𑌤𑍋𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌪𑌾𑌤𑌾𑌤𑍍 । 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌵𑌸𑌂𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌤𑌦𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌕𑍍𑌷𑌾𑌵𑌤𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃 । 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌿𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨, 𑌪𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌕𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿

தான் மாத்திரம் காரணம் என்னில், ஜிஜ்ஞாஸையும் அநாதியாக இருக்கவேண்டிவரும். வேறொரு ஒத்தாசையை எதிர்பார்க்கிறதென்னில், லோகத்தில் கண்டபடி தன்னைப்பற்றிய ஜ்ஞானத்தை எதிர்பார்க்கிறது என்பது உசிதமாகும். முன்னால் இல்லாதது என்னில், அது ஶூந்யமாகவாவது வேறொன்றினால் உண்டாக்கப்பட்டதாகவாவது இருக்கவேண்டிவரும். முன்னாலேயே இருக்கிறவஸ்து இனி செய்யப்போகிற கார்யத்தின் ப்ரயோஜனமாக இருப்பது பொருந்தாது. அப்படி ப்ரயோஜனமானால் அநாதியாக இருக்கமுடியாது. அவித்யையோடு சேர்ந்திருக்கிறபடியினால் பொதுவாகவும் விசேஷமாகவும் இருக்கும் இருவகைப்பட்ட ஜ்ஞானங்களுக்கும் விஷயமாகக்கூடிய தன்மை பொருந்துமாதலால் ஜிஜ்ஞாஸை உண்டாகலாமே என்பதும் உசிதமல்ல. காரணமாகிய ஜ்ஞானம் அவித்யையோடு சேர்ந்த ப்ரும்மத்தை விஷயமாக உடையது என்று ஒப்புக்கொண்டபோதிலும் ப்ரயோஜனமாகிய ஜ்ஞானமும் அப்படியே அவித்யையோடு சேர்ந்த ப்ரும்மத்தைப்பற்றி இருந்தால் அந்த ப்ரயோஜனமாகிய ஜ்ஞானம் ப்ரமமாக இருக்கவேண்டி வரும். ப்ரமம் அவஶ்யமாக ஸம்பாதிக்கவேண்டியதாகாதாகையால் அதற்காகப் புத்திமான்களுக்கு ஶாஸ்திரத்தின் ஆரம்பம் பொருந்தாது. ப்ரமத்தையே உண்மையான ஜ்ஞானமாக நினைத்துக்கொண்டிருப்பவர்களுக்கு அது ஸம்பாதிக்கவேண்டியதாகலாமே என்பதும் உசிதமல்ல. ஶாஸ்திர விசாரம் செய்தவர்களைக் காட்டிலும் முதலில் ப்ரமத்தை உண்மை

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑌿𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑌿𑌨𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑍀𑌣𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌂 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌕 𑌶𑌿𑌕𑍍𑌷𑌣 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌚𑍍𑌚 । 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌮𑌾𑌧𑌿𑌵𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑍈𑌶𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌾 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨, 𑌤𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 𑌤𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑍇𑌚𑍈𑌵 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌤𑍍𑌵𑍇𑌚 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌕𑌾𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶 𑌏𑌵 𑌵𑍈𑌶𑌦𑍍𑌯𑌂, 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌕𑌾𑌰𑍇 𑌸 𑌏𑌵 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌃 । 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌿 𑌨𑌿𑌰𑌂𑌶𑍇 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇 𑌚 𑌕 𑌇𑌦𑌾𑌨𑍀𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌰𑌃? 𑌕𑌥𑌂 𑌚 𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌾? 𑌇𑌦𑌂 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌾 𑌕𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 ।

யென்று நினைத்துக் கொண்டிருப்பவர்களே ஸாமர்த்தியசாலிகள் என்று சொல்லவேண்டி வரும். மேலும் ஸ்வரூபத்தைத் தவிர மற்றதெல்லாம் பொய் என்று உபாத்தியாயர் கற்றுக் கொடுத்திருப்பதற்கு விரோதம் வரும். நித்யமாக இருந்தபோதிலும் ஸமாதியைப் போலத் தன்னை மாத்திரம் * அறிவதாவது விஶதமாகத் தோன்றுகையாவது ப்ரயோஜன மாகலாம் என்பதும் உசிதமல்ல. ஏனெனில் அவைகளும் பரப்ரும்மத்தின் ஸ்வரூப மென்னில் எப்பொழுதும் ஸித்தமாக இருக்கையாலும், தர்ம மென்னில் (ஸ்வபாவ மென்னில்) அது உண்மையா ? பொய்யா ? என்கிற விகல்பங்களினால் கலக்க முண்டாவதினாலும். ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறாகிய ஒரு ஆகாரத்தின் ப்ரகாசமே விஶதமா யிருக்கை என்னில், அந்த ஆகாரத்திலும் முன்பு சொன்ன உண்மையா ? பொய்யா ? என்கிற விகல்பங்கள் உண்டாகும். எப்பொழுதும் தனக்குத் தானே ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருப்பதாயும் அவயவ பேதங்கள் இல்லாததாயும் ஒரு விஶேஷங்களும் இல்லாததாயும் இருக்கிற ப்ரும்மத்தினிடத்தில் இனி ப்ரகாசம் செய்யவேண்டிய ஆகாரம் எது ? அதைப்பற்றிய ஜிஜ்ஞாஸை எப்படி உண்டாகும் ? இது என்ன, எப்படிப்பட்டது, என்றாவது

---

* ஜீவாத்மா நித்யமாக இருந்தபோதிலும் தன் ஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் அறிவதும், அதில் விஶதமா யிருப்பதும் எப்படி ஸமாதியினால் (யோகத்தினால்) உண்டாகிறதோ அதைப் போல என்றபடி.

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌯𑌥𑌾𑌯𑌥𑌂 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌾𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌾𑌕𑌾𑌰𑌭𑍇𑌦𑍋 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌵𑌚𑌃 । 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌾𑌵𑌗𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑌵𑌗𑌤𑌤𑍍𑌵𑌯𑍋𑌃 𑌨𑍈𑌷𑍍𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑍍𑌯𑌨𑌿𑌰𑍍𑌹𑍇𑌤𑍁𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌤𑌦𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌕𑌿𑌂 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌾𑌮𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌸𑌮𑍁𑌦𑌾𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌗𑌤𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌨𑌿𑌰𑍍𑌧𑌾𑌰𑌣𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌕𑌿𑌮𑌾𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌃 । 𑌏𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌿𑌂 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍇𑌵 𑌹𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌕𑌾𑌂𑌕𑍍𑌷𑌾 ।

𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾𑌂𑌶𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑍇𑌨 𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌾𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑍇𑌵 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌯𑍇𑌤𑍍 𑌸 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌜𑌿𑌹𑌾𑌸𑌂

அந்த ஜிஜ்ஞாஸை உண்டாக வேண்டும். எப்படி இருந்தபோதிலும் முன்னால் அறியப்பட்ட ஆகாரம் வேறு, இனி அறிய வேண்டிய ஆகாரம வேறு, என்கிற பேதம் மறுக்க முடியாது, முழுமையும் அறியப்பட்டது * என்று சொன்னபோதிலும், ஒன்றும் அறியப் படவில்லை என்று சொன்னபோதிலும் ப்ரயோஜனமும் காரணமும் இல்லாமையினால் ஜிஜ்ஞாஸை உண்டாகாது. இப்படியாகில் உலகத்தில் எது என்றும், எப்படிப்பட்டது என்றும் விசார முண்டாகிறதே அதற்கு ஸமாதானம் என்ன வென்னில், அவ்விடத்திலும்பொதுவாக அறியப்பட்ட கும்பலில் உள்ளடங்கிய விஶேஷ வஸ்துவை அறிவதற்காக எது முதலிய (கேழ்வைகள் உண்டாகின்றன). இவைகளுக்குள் எது என்றும், எப்படிப்பட்டதென்றும் அல்லவோ கேழ்வைகள் உண்டாகின்றன.

எவனொருவன், முன்னால் அறியப்பட்ட அம்ஶத்தைப்பற்றி ஜிஜ்ஞாஸை உண்டாகிறதா, அப்படி அறியப்படாத அம்ஶத்தைப் பற்றி ஜிஜ்ஞாஸை உண்டாகிறதா, என்கிற விகல்பங்களைக் கொண்டு ஜிஜ்ஞாஸை என்பதே கிடையாது என்று கண்டிக்கிறானோ அவன் ப்ரும்மத்தைப்பற்றி ஜிஜ்ஞாஸையும் இல்லையென்றே சொல்லுகிறான்

---

* முழுமையும் அறியப்பட்டதென்னில் ஜிஜ்ஞாஸைக்கு ப்ரயோஜன மில்லை. கொஞ்சங்கூட அறியப்படவில்லை என்னில் ஜிஜ்ஞாஸைக்குக் காரண மில்லை. ஏனெனில் பொதுவாக அறியப்பட்டு விஶேஷித்து அறியவேண்டிய விஷயத்திலேயே ஜிஜ்ஞாஸை உண்டாகுமாதலால்.

ஸதீதி சேத், க: ப்ரக்ருதோபயோக:? உச்யதே; ஸா யதா லோகம் வ்யாவஹாரிக்யபி। அந்யதா(அ)நாரம்பேண ஶாஸ்த்ராஸித்தே:। அத்ராபி ஸாமாந்யத: ஸ்வரூபஜ்ஞப்தி: ப்ரம விரோதிரூபேண விஶேஷதஶ்ச ஜிஜ்ஞாஸா। நைவம்। நிர்விஶேஷே ஸாமாந்யாஸித்தே: நிஸ்ஸாமாந்யே ச விஶேஷாயோகாத்। கல்பநயா ததுபயவத்திரிதி சேந்ந, ஸாமாந்யரூபஸ்ய கல்பிதத்வே ஸ்வரூபஸ்யைவாஸித்தே: விஶேஷாஸம்பவாச்ச। ந ஹ்யகிஞ்சித்ரூபம் விஶேஷத: கிஞ்சித் ஸ்யாத்। ந கர்தபஶ்ருங்கே கோணத்வாதி:।

என்னில், இந்த வார்த்தைக்கு ப்ரக்ருதத்தில் என்ன உபயோகம்? பாரமார்த்திகமாக ஜிஜ்ஞாஸை இல்லாமற்போன போதிலும், லோகத்தில் சில வஸ்துக்களில் கண்டிருப்பதை அனுஸரித்து வ்யாவஹாரிகமாகவாவது இந்த ப்ரும்மத்தினிடத்தில் அந்த ஜிஜ்ஞாஸை ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி வ்யாவஹாரிகமாகவாவது ஜிஜ்ஞாஸையை ஒப்புக்கொள்ளாத பக்ஷத்தில் ஶாஸ்திரத்தை ஆரம்பிப்பதற்குக் காரணம் இல்லாமையினால் ஶாஸ்திரமே இல்லாமல் போக வேண்டிவரும். அப்படியாகில் இவ்விடத்திலும் பொதுவாக ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞானமும் அதினால் விஶேஷித்து ப்ரமத்திற்கு விரோதியான ஆகாரத்தினால் அறியவேண்டுமென்கிற ஆசையும் உண்டாகலாமே என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல. ஒரு ஸ்வபாவமும் இல்லாத வஸ்துவுக்குப் பொதுவான ஆகாரமே ஸித்திக்காது. ஆதலால் பொதுவான ஆகாரம் இல்லாத வஸ்துவுக்கு விஶேஷ ஆகாரமும் பொருந்தாது. கல்பனையினால் இவ்விரண்டு ஆகாரங்களும் பொருந்தும் என்னில், பொதுவான ஆகாரம் கல்பிதம் என்று சொல்லில் ஸ்வரூபமே இல்லாமல் *போகவேண்டிவரும். விஶேஷ ஆகாரமும் ஸம்பவிக்காது. ஒரு வஸ்துவும் ஆகாதது விஶேஷ ஆகாரத்தினால் (மற்றும்) ஒரு வஸ்துவாகாது. எப்படி என்னில்:—(வஸ்துவே இல்லாததான) கழுதையின் கொம்பில் கோணலாயிருக்கை முதலிய விஶேஷ ஆகாரம்

---

* வஸ்துவாயிருக்கை முதலியது பொதுவான ஆகாரம். அதுவே கல்பிதம் என்னில் அது ஒரு வஸ்து வல்ல என்றேற்படும் என்று தாத்பர்யம்.

𑌨 𑌚 [1] ‘𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌮𑍇𑌨𑌂 𑌤𑌤𑍋
𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌧𑍀
𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌹𑍇𑌤 । 𑌅𑌤 𑌏𑌵 𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾
𑌕𑌾𑌰𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌬𑍁𑌭𑍁𑌤𑍍𑌸𑍇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍, 𑌸𑍍𑌵𑌪𑌕𑍍𑌷𑌵𑌿𑌰𑍋
𑌧𑌾𑌚𑍍𑌚 । 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌤𑌜𑍍𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌾 𑌵𑍈
𑌯𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌂 । 𑌨 𑌹𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑌸𑌦𑍇𑌵𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌕𑌾𑌰 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑌾
𑌯 𑌅𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍈 𑌵𑌾 𑌶𑌾𑌰𑍀
𑌰𑌕𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌕𑍍𑌷𑌮𑌤𑍇 । 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌾𑌕𑌾𑌰
𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑌾𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮

எப்படி உண்டாகாதோ அதைப்போல. மேலும் ‘ப்ரும்மம் இருக்கிறதென்று அறிந்தானேயானால் அவனை அந்த ப்ரும்ம ஜ்ஞானத்தினால் ஸத்தென்று தெரிந்து கொள்ளுகிறார்கள்’ என்று சொல்லுகிற ஶ்ருதி ப்ரும்மம் பொதுவாக ஒரு புத்திக்கும் விஷயமாகாது என்பதைப் பொறுக்காது. ஆகையினாலேயே அஸ்தித்வமாகிற (உண்மையாக இருக்கையாகிற) பொதுவான ஆகாரத்தை ப்ரமிப்பதினால் விஶேஷத்தை அறியவேண்டும் என்கிற ஆசை உண்டாகிறது என்பதும் நிராகரிக்கப்பட்டது. மேலும் தங்களுடைய ஸித்தாந்தத்துக்கு * விரோதமாகையினாலும். விஶேஷ ஆகாரம் கல்பிதமென்னில் அதைப்பற்றி அறியவேண்டுமென்கிற ஆசை ப்ரயோஜனமற்றதாகும். ப்ரும்மத்தினிடத்தில் இல்லாத புதிதான ஆகாரங்களை கல்பிப்பதற்காகவாவது, முன்னால் கல்பனை செய்யப்பட்ட பொய்யான ஆகாரத்தை அறிவதற்காகவாவது ஶாரீரக ஶாஸ்திரமென்பதை வேத பாஹ்யன் அல்லாத ஒருவனும் பொறுக்கமாட்டானல்லவா. ஆகிலும் கல்பனை செய்யப்பட்ட ஆகாரம் பொய் என்று தெரிவிப்பதற்காக என்று சொல்லலாம். அப்படிச் சொல்வில் ப்ரும்மம் விசாரிக்

---

* அதாவது தங்களுடைய ஸித்தாந்தத்தில் ப்ரும்மம் ஒன்றே உண்மையாய் உள்ளது. அதுவே ஸத்தென்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படி ஸத்தாயிருக்கையே அதன் ஸ்வரூபம். மற்ற வஸ்துக்கள் அந்த ப்ரும்மத்தினிடத்தில் கல்பிதங்கள் என்று சொல்லுகிறபடியினால் அந்த ப்ரும்மத்திற்கு அஸ்தித்வம் ப்ரமிக்கப்படுகிறது என்பது விருத்தமாகும் என்றபடி.

1 தைத்திரீயம்.

𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑍍𑌯𑌂, 𑌅𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿। 𑌤𑌤𑌃
𑌕𑌿𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌵𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯𑌭𑌙𑍍𑌗𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍।
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍈𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌹𑌾𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚।
𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌭𑍇𑌦𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌧𑍀𑌰𑍇𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌧𑍀𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨, 𑌮𑌾𑌧𑍍𑌯𑌮𑌿𑌕
𑌮𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌹 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑌾𑌦
𑌵𑌿𑌲𑌯𑌾𑌪𑌾𑌤𑌾𑌤𑍍। 𑌯𑌦𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑍇𑌤, 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌾𑌕𑌾𑌰𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌤𑌦𑌭𑌾𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌸𑍇𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯
𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌾𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿, 𑌤𑌦𑌪𑌿 𑌯𑌦𑌿 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨
𑌗𑍋𑌚𑌰𑍀𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌤𑌦𑌾 𑌨 𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑍍𑌯𑌂। 𑌅𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁

கத்தக்கதல்ல. பின்னை எது என்னில், இந்த ஆகாரம் வாஸ்தவமா, பொய்யா, என்பதே விசாரிக்கத் தக்கதாகும். அப்படியே ஆகட்டுமே, அதினால் என்ன (தோஷம்) என்னில், ஶ்ருதிகள் ஸூத்திரங்கள் இவைகளுக்கு ஸ்வாரஸமாக ஏற்பட்ட அர்த்தங்களைத் திரஸ்கரிப்பதுதான். ப்ரும்மமும் ஜீவாத்மாவும் ஒன்றென்பது ஶாஸ்திரத்தினால் அறியத் தக்கது என்கிற தங்களுடைய மதத்துக்கும் விரோதமாகும். கல்பிதமான பேதம் பொய் என்கிற ஜ்ஞானமே ப்ரும்மமும் ஜீவாத்மாவும் ஒன்று என்கிற ஜ்ஞானம் என்று சொல்லுவதும் உசிதமல்ல. மாத்யமிகனுடைய மதத்திலும் கல்பிதமான பேதம் பொய் என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறபடியினால். அதுவே ஜீவ ப்ரும்மங்களின் ஐக்யம் என்னில், உன்னுடைய இஷ்டம் ஸித்தித்துவிட்டபடியினால் மாத்யமிகனுக்கும் உனக்கும் விவாதம் இல்லாமல் போகவேண்டிவரும். கல்பிதமான ஆகாரம் பொய் என்கிற ஜ்ஞானம் உண்டானபோதிலும் ப்ரும்மத்துக்கு அப்படிக் கல்பிதமான ஆகாரம் ஒன்றும் இல்லையென்பது அறியவேண்டியதாகையால் அதற்காக ப்ரும்மத்தைப் பற்றிய விசாரம் முதலியவைகள் யுக்தம் தான் என்று நினைக்கிறாயோ, அதுவும் உசிதமல்ல. *அறியப்பட்டதென்னில் அது விசா

* இங்கு 'அந்த ப்ரும்மத்துக்குக் கல்பிதாகாரம் இல்லை என்பது ஜிஜ்ஞாஸை உண்டாவதற்கு முன்னால் உண்டாகிற ஸாமாந்ய ஜ்ஞானத்தினால் அறியப்பட்டதா? இல்லையா?' என்று விகல்பித்துக் கொண்டு இந்த இரண்டு பக்ஷங்களையும் கண்டிக்கிறார் என்றறியத் தக்கது.

ஸத்த்வே ச ஸத்விதீயதா | அஸத்த்வே ச ப்ரதியோகிஸாபேக்ஷித்வ ஸத்த்வதா | ஸாபேக்ஷித்வ நிரபேக்ஷித்வயோ ஸ்ஸஹஜஸம்வேஷாத் | பரஸ்பர விரோதே ச ப்ரகாராந்தரஸ்யாயோகாத்| யதி நிரபேக்ஷித்வமபி கல்பிதம் கதம் தர்ஹி கல்பிதாகார நிரபேக்ஷித்வ நிவ்ருத்தி:? யத்கிஞ்சிந்நிவ்ருத்திரூபம் து ப்ராகபி ஸுலபமிதி க்ருதம் ததர்த்தவிசார ப்ரயாஸேந| அத: ஸ்வீகார்யா வா ஸத்யஸத்யாகாரத்வய வைஶிஷ்ட்யம்| பரிஹார்யா வா தஜ்ஜிஜ்ஞாஸேதி |

கிஞ்ச யத்யஶுத்தம் ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸோர் வேதிதவ்யம்,

ரிக்க வேண்டியதாகாது, அறியப்படவில்லையென்னில் அது உண்மையானால் ப்ருஹ்மம் தவிர மற்றோர் உண்மையான வஸ்து ஸித்தித்துவிடும். பொய்யாகில் அந்த இல்லாமைக்கு எதிர் தட்டையான கல்பிதாகாரம் உண்டென்பது ஸத்யமாய்விடும். ஏனெனில், உண்டு இல்லை என்பவைகளுக்கு ஸ்வபாவத்திலேயே ஒன்றுக்கொன்று விரோதம் உண்டாகையினுல். உண்டென்பதற்கும் * இல்லையென்பதற்கும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதம் ஏற்பட்டால் மூன்ருவது ஆகாரம் ஏற்படுகிறதென்பது பொருந்தாது †. கல்பிதாகாரம் இல்லாமலிருப்பதும் கல்பிதம் தான் என்னில், அப்பொழுது அந்தக் கல்பிதாகாரம் இல்லாமை கல்பிதாகார நிவ்ருத்தியாக எப்படியாகும்? கல்பிதாகாரமில்லாமையாகிற கல்பிதாகாரம் ஒன்று இருப்பதினுல் ஏதாவது ஒரு ஆகாரம் இல்லாமை விசாரிப்பதற்கு முன்பும் ஸுலபமாய் அறியக்கூடுமாதலால் அதற்காக ஶாஸ்திர விசாரமாகிற ப்ரயாஸம் வேண்டியதில்லை. ஆதலால் ப்ருஹ்மத்துக்கு உண்மையான இரண்டு ஆகாரங்களோடு கூடி இருக்கையையாவது ஒப்புக்கொள். இல்லாவிடில், அந்த ப்ருஹ்மத்தைப்பற்றிய விசாரத்தையாவது விட்டுவிடு.

மேலும் ப்ருஹ்மத்தை அறிய வேண்டும் என்று ஆசைப்படுமவனுக்கு அஶுத்தமான ப்ருஹ்மம் அந்த விசாரத்தினுல் அறியத்

---

* எப்படியென்னில்:—இந்த இடத்தில் குடம் இருக்கிறது, இல்லை, என்கிற வார்த்தைக்கு விரோதம் வரும் ஸமயத்தில் குடம் இருப்பதற்கும் இல்லாததற்கும் பொதுவான ஆகாரம் ஒன்று ஏற்படாதல்லவா ?

தர்ஹி - அஶுத்³த⁴ஜம் நைஷ்ப²ல்யம், ததா² ப்ரகாஶஸ்ய ஸம்
ஸாரபே⁴ஷஜத்வாநப்⁴யுபக³மாத்| அந்யதா² ப்ரகாஶாதே³வ முக்தி
ஸித்³தே⁴: கிமர்தா² ஜிஜ்ஞாஸா? கத²ம் வா அஶுத்³த⁴தத்த்வோபதே³ஶிந:
ஶாஸ்த்ரஸ்ய தத்த்வாவேத³கத்வம்? கத²ம் மித்²யாதத்த்வஜ்ஞாநேந
ப்⁴ராந்திவிலய:? நநு ஸர்பப்⁴ரமேண பூ⁴விவரப்⁴ர
ம நிவ்ருத்திவத் ஸ்யாத், ந ஸ்யாத், தத³வேவ ப்⁴ராந்த்ய
ந்தரஸ்தி²தாவாத் ஸர்வப்⁴ராந்தி நிவ்ருத்த்யஸித்³தே⁴:| தந்நிவர்தகதத்த்வஜ்ஞா

தக்கது என்னில், அப்படி அஶுத்தமான ப்ருஹ்மத்தின் ப்ரகாசம் ஸம்ஸாரத்துக்கு மருந்தாகும் என்பது அங்கீகரிக்கப்படாமையினால் அப்பொழுது அந்த விசாரம் ப்ரயோஜனமற்றது என்பது மறுக்கவொண்ணாது. ஏனெனில், அப்படிக்கில்லாமல் அஶுத்தமான ப்ருஹ்மத்தின் ப்ரகாசமே ஸம்ஸாரத்தை நிவ்ருத்தி செய்யக்கூடியது என்று ஒப்புக்கொள்ளும்பக்ஷத்தில் அது அநாதியாய் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருப்பதினால் மோக்ஷம் ஸித்தித்து விடலாம். அப்படி இருக்க அந்த ப்ருஹ்மத்தைப்பற்றிய விசாரம் எதற்காகச் செய்ய வேண்டும்? மேலும் அஶுத்தமான வஸ்துவை உபதேசிக்கிற ஶாஸ்திரத்துக்கு தத்வத்தை அறிவிக்கிறதென்கிற பெருமை எப்படிப் பொருந்தும்? பொய்யான வஸ்துவைப்பற்றிய ஜ்ஞானத்தினால் ப்ரமத்துக்கு எப்படி நிவ்ருத்தி உண்டாகும்? * பூமியின் பிளப்பென்கிற ப்ரமம் உண்டான பிறகு பாம்பு என்கிற ப்ரமம் நிவ்ருத்தித்து விடுகிறதைப்போல பின்னால் உண்டாகும் ப்ரமத்தினால் முன்னால் உண்டாகிய ப்ரமம் நிவ்ருத்தி அடையலாமே என்னில், இதுவும் உசிதமாகாது. அவ்விடத்தில் பாம்பு என்கிற ப்ரமம் நிவ்ருத்தித்த போதிலும் பூமியின் பிளப்பு என்கிற ப்ரமம் நிலைத்திருப்பதைப்போல இவ்விடத்திலும் ஶாஸ்திரத்தினால் உண்டாகிய ப்ரமம் நிலைத்துவிடுகிறபடியினால் எல்லா ப்ரமங்களும் நசித்துவிடுகிறது என்பது ஸித்திக்காது. அப்படி எல்லா ப்ரமங்களையும் நிவ்ருத்தி செய்யக்கூடிய உண்மையைப்பற்றிய ஜ்ஞானமும் அதை உண்டாக்கக்கூடிய

---

* ஒருவன் கயிற்றைக் கண்டு பாம்பென்று ப்ரமிக்கிறான். பிறகு அவனே பூமியின் பிளப்பென்று ப்ரமிக்கிறான். இவ்விரண்டும் ப்ரமங்களாக இருந்தபோதிலும் பின்னால் உண்டான ப்ரமத்தினால் முன் ப்ரமம் நிவ்ருத்தித்து விடுகிறதைப்போல என்றபடி.

நாஶேரக்தக்ருபேணாத்ராஸம்பவாத்| அஹேதுகவிநாஶஸ்ய நிரஸிஷ்யமாணத்வாத் |

ஶுத்தம் தர்ஹி ஜிஜ்ஞாஸ்யமபி ந தே ஸ்யாத், ஜ்ஞப்த்யா தத்ஸ்வரூபஸ்ய ஸ்பர்ஶாநப்யுபகமாத்| ஶாகா சந்த்ரந்யாயேந ஸ்வரூபஸ்பர்ஶ இவேதி ப்ரதீதிரிதி சேத், கதம் தர்ஹி ந வேத்யவிஷயதா ப்ரகாரேண த்ருஷ்டாந்ததார்ஷ்டாந்திகயோ ஸ்தூலவதுபலக்ஷ்யத்வம்? தத்விஷயத்வே ச கதம் தத்

விசாரமும், அப்படி விசாரம் செய்யவேண்டும் என்கிற ஆசையும் கீழ்ச்சொல்லிய ந்யாயத்தினால் இந்த ப்ரும்மத்தினிடத்தில் ஸம்பவிக்காது. காரணம் இல்லாமல் நசித்து விடுகிறது என்பது முதலியதும் மேலே நிராகரிக்கப்படப்போகின்றன.

இப்படியாகில் ஶுத்தமான ப்ரும்மம் விசாரிக்கத்தக்கது என்பதும் உனக்கு ஸித்திக்காது. ஜ்ஞானத்தினால் ஶுத்தமான ப்ரும்மத்தின் ஸ்வரூபம் விஷயீகரிக்கப்படுகிறதென்று உன்னால் ஒப்புக்கொள்ளப்படாமையினால். மரத்தின் கிளை (வழியாக) சந்திரனைக் காட்டுவதைப்போல ஸம்பந்தமில்லாமலிருக்கச் செய்தே ஸ்வரூபத்தை விஷயீகரிப்பதைப்போலத் தோன்றுகிறது என்னில், உபமானத்திலும் உபமேயத்திலும் அந்த வஸ்துவை அறிவதினால் உண்டாகிய ஜ்ஞானத்துக்கு விஷயமாகத் தோன்றுகை என்பதைத் தவிர வேறு உபலக்ஷ்யமாயிருக்கை என்பது எப்படி நிரூபிக்க முடியும் * ? இபபடி

---

* ஆகாசத்தில் இருக்கும் சந்திரனை மரத்தின் கிளை தான் ஸம்பந்தப்படாமலே காட்டிக் கொடுப்பதைப் போல ஜ்ஞானம் தான் ப்ரும்மத்தினிடத்தில் ஸம்பந்தப்படாமலே நமக்கு ப்ரும்மத்தைத் தெரிவிக்கிறது என்னில், இங்கு உதாஹரணமாகிய மரத்தின் கிளையும் உபமேயமாகிய ஜ்ஞானமும் உபலக்ஷணங்கள் என்னப்படுகின்றன. அவைகளினால் தெரிவிக்கப்படும் சந்திரன், ப்ரும்மம் இரண்டும் உபலக்ஷ்யங்கள் என்னப்படுகின்றன. உபலக்ஷ்யங்களான சந்திரனும் ப்ரும்மமும் உபலக்ஷணங்களான மரத்தின்கிளை, ஜ்ஞானம் இவைகளினால் தாங்கள் அவைகளினிடத்தில் ஸம்பந்தப்படாமல் தூரத்தில் இருந்துகொண்டு தங்களை அறிவதினால் மேல் குறித்த உபலக்ஷ்யங்களை நம்முடைய புத்திக்கு கோசரமாகும்படி செய்கின்

𑌪𑍍𑌰𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌦𑍋𑌷𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂? 𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌸𑍋𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯
𑌤𑌯𑌾 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌂𑌶𑌿 𑌰𑌸𑌤𑍍𑌵𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌦𑍋𑌷𑌜𑌾𑌤𑌿𑌵𑌤𑍍, 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂
𑌤𑌕𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌕𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑍈𑌃 । 𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌯𑍍𑌯𑌾𑌕 𑌉𑌪𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣

ப்ரும்மம் ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாக இருந்தால் அந்த ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாக இருப்பதினுல் ஏற்படக்கூடிய தோஷங்களை * எப்படி நிவ்ருத்தி செய்ய முடியும்? அந்த உபலக்ஷணங்களால் ஏற்பட்ட ஜ்ஞானமும் தங்களால் தெரிவிக்கக்கூடியதாக ப்ரமிக்கிறதே, ஆதலால் அது பொய், வாஸ்தவமாக ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாகில் அன்றோ அதினுல் உண்டாகக் கூடிய தோஷங்கள் வரும் என்று சொல்லில், உண்மையைத் தெரிவிக்கக்கூடிய வாக்யங்களே லோகத்தில் ஒளிந்துபோகும்படியாகும். தன்னுல் ப்ரும்மம் தெரிவிக்கக் கூடியது என்று அறிந்து கொள்ளுவது ப்ரமம் என்று சொல்லில் இந்த வாக்யங்களால் ப்ரும்மம் வாஸ்தவத்தில் அறிவிக்கக்கூடியதல்ல என்று ஏற்பட வேண்டியது அவஸ்யம். அப்படிக்கில்லாத பக்ஷத்தில் அது ப்ரமமாகாது [தன்னுல் தெரிவிக்கக்கூடாத வஸ்துவைத் தெரிவிக்கிறதாக நமக்கு அறிவிக்கும் வாக்யங்கள் பொய்யான அர்த்தத்தையே உணர்த்துகிறபடியினுல் தத்வத்தை உணர்த்தக்கூடியவைகளாகாது. மேலும் தன்னுல் தெரிவிக்கக் கூடாத வஸ்துவைத் தெரிவிக்கப்பட்டதாக நமக்கு ஸ்ருதிவாக்யங்கள் உணர்த்துகின்றன என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் ஸ்ருதிவாக்யங்கள் உபலக்ஷணங்களாகத் தெரிவிக்கின்றன என்பது வ்யர்த்தம் அதாவது, நேரில் ஸ்ருதிவாக்யங்கள் ப்ரும்மத்தைச்சொல்லில் அந்த வாக்யங்களால் சொல்லப்படுகிற காரணத்வம் முதலிய ஸ்வபாவங்கள் ஏற்படும் என்று நினைத்து அந்த ஸ்வபாவங்கள் ப்ரும்மத்துக்கு வாஸ்தவத்தில் இல்லாமல் இருந்தபோதிலும் சந்திரனை மரத்தின் கிளை தான் ஸம்பந்தப்படாமல் இருந்துகொண்டு

றன. ஆகையினுலே அவைகளை உபலக்ஷ்யங்கள் என்கிறது என்பதைத்தவிர வேறு என்ன காரணம் சொல்லமுடியும்? இப்படிச் சொல்லில் ப்ரும்மம் ஜ்ஞானத்துக்கு விஷயம் என்றேற்பட்டுவிடுகிறதல்லவா என்று தாத்பர்யம்.

* எது ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமோ அது பொய், ஜடம், என்பவை முதலிய உன்னுல் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட தோஷங்களை என்றபடி.

ष्टान्तिकत्वायोक्ताः । उपलक्षणभावश्च नैष्टव्यः ।

शक्तिश्चास्य नित्या ? अनित्या वा ? आद्ये किमर्था जिज्ञासा ? अन्ततस्तस्यास्तादर्थ्यात् । शक्तताव्यवसायार्थं स्यात् न तु शक्त्यर्थमिति चेत्, तद्व्यवसायेनापि तत्सिद्ध्यर्थेन भवितव्यं, अन्यथा नैष्फल्यात् । आरोपिता शक्तिनिरसनात् साफल्यमिति चेत्, आरोपसंभवे नित्य

காட்டுவதைப்போல உபலக்ஷணங்களாகக் காட்டுகின்றன என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இப்பொழுது தங்களால் தெரிவிக்கப்படாத வஸ்துவைத் தெரிவிப்பதாகத் தோன்றுகின்றன என்று சொல்லில், இந்த வாக்யங்களால் சொல்லப்படுகிற காரணத்வம் முதலிய ஸ்வபாவங்கள் ப்ருஹ்மத்திற்கு இல்லையென்று ஏற்படுகிறபடியினால்| அந்த ஶ்ருதிவாக்யங்களை உபலக்ஷணமென்று சொல்வது வ்யர்த்தம்.

மேலும் இந்த ப்ருஹ்மத்திற்கு உள்ள ஶக்தி நித்யமா? அநித்யமா? நித்யமென்னில், அதன் விசாரத்தினால் என்ன ப்ரயோஜனம்? ஏனெனில் முடிவில் இந்த விசாரம் ஶக்தி உண்டுபண்ணுவதற்காக வென்றே நிர்ணயிக்கப்படுகிறபடியினால். ஶக்தமென்று தெரிந்து கொள்ளுவதற்காக விசாரிக்கவேண்டுமேயல்லது ஶக்தியை உண்டு பண்ணுவதற்காக இல்லை என்னில், அந்த ஶக்தம் என்கிற நிஶ்சயமும் அந்த ஶக்தியை உண்டுபண்ணுவதற்காகவே ஏற்படவேண்டும். அப்படிக்கில்லாவிடில், அந்த ஜ்ஞானம் நிஷ்ப்ரயோஜனமாக வேண்டிவரும் *. ஆரோபணம் செய்யப்பட்ட(ப்ரமத்தினால் கல்பிக்கப்பட்ட) அஶக்தியைப் போக்கடிப்பதினால் விசாரம் ப்ரயோஜனத்தோடு கூடியது என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல. ப்ரமத்தினால் கல்பனை செய்வது ஸம்பவிக்கும் பக்ஷத்தில் எப்பொழுதும் ஶக்தம்

---

* அதாவது, இந்த ஜ்ஞானத்தினால் ப்ருஹ்மத்திற்கு உண்டாக்க வேண்டிய உண்மையான ஆகாரம் ஒன்றில்லாமையாலும், பொய்யான ஆகாரத்தை உண்டாக்குவதற்கு விசாரம் அவஶ்யமில்லையாகையாலும் என்றபடி.

𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍। 𑌉𑌪𑌰𑌕𑍍𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌫𑌟𑌿𑌕𑍇 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯
𑌸𑌂𑌭𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌭𑌾𑌵𑌾𑌨𑌭𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍। 𑌨𑌹𑌿 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌰𑍋
𑌪𑍍𑌯𑌦𑍋𑌷𑍈𑌰𑍇𑌵 𑌨𑌾𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌂𑌜𑌯𑌾𑌮𑌃, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑍇𑌵
𑌕𑍁𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌦𑍋𑌷𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍।
𑌕𑌿𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌧𑌾𑌰𑌤𑌯𑌾। 𑌨 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑍍𑌫𑌟𑌿𑌕𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮
𑌨𑌿 𑌰𑌾𑌗𑌮𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿। 𑌨 𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌕𑍃
𑌤𑍋 𑌵𑌾 𑌰𑌕𑍍𑌤𑌤𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑍀।
𑌇𑌹 𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌵𑌦𑍋𑌷𑍇𑌣 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌂𑌭𑍍𑌰𑌾𑌮𑍍𑌯
𑌮𑌾𑌣𑍇 𑌕𑌥𑌂 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌨𑍀𑌕𑌤𑌾𑌮𑌯𑍀 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃? 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾
𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌰𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌫𑌟𑌿𑌕𑌰𑌾𑌗𑌾𑌦𑌿𑌵𑌤𑍍 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑌾𑌰

என்பது பொருந்தாது. செம்பருத்திமுதலிய வஸ்துக்களோடுசேர்ந்த ஸ்படிகமணியில் ஸ்வபாவத்தில் வெளுப்புநிறம் நித்யமாயிருப்பதைப் போல ப்ரும்மத்துக்கு நித்யஶுத்தி ஸம்பவிக்கலாம் என்னில், என்னுடைய அபிப்ராயத்தை அறியாமல் சொல்லும் ஸமாதானம் இது. நாம் தோஷங்களை ஆரோபணம் செய்வதற்கு இடமாயிருப்பதினால் அஶுத்தி உண்டாகுமே என்று கேட்கவில்லை. ஏனெனில் அந்த ப்ரும்மத்தினிடத்திலேயே குத்ருஷ்டிகளினால் கல்பனை செய்யப்பட்ட அநேக விதங்களான தோஷங்கள் இருப்பது நம் முன்னோர்களினால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதினால். பின்னை எது என்னில், ப்ரமம் முதலியவைகளுக்குத் தானே ஆதாரமாயிருப்பதினால். அவ்விதமாக ஸ்படிகம் தானே தன்னிடத்தில் சிவப்புவர்ணத்தை ப்ரமிக்கிறதில்லை யல்லவா. மேலும் தனக்கே உண்டாகிறதாகவுமாம், அயலாருக்கு உண்டாகிறதாகவுமாம், தன்னைப்பற்றி சிவந்த வர்ணமுடையதாக ப்ரமிப்பது அந்த ஸ்படிகமணியின் ஸ்வபாவத்திலேயே ஏற்பட்ட வெண்மை நிறமாகிற ஶுத்திக்கு விரோதி இல்லையல்லவா? இவ்விடத்திலோவெனில் தன்னிடத்தில் உண்டாகிய அவித்யை முதலிய தோஷத்தினால் ப்ரும்மம் தானே ப்ரமித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது ப்ரமம் முதலியவைகளுக்கு விரோதியாயிருக்கும் ஸ்வபாவமாகிய ஶுத்தி எப்படி நித்யமாக இருக்கும்? ப்ரமமும் ஸ்படிகமணிக்கு சிவப்பு வர்ணம்போல் வாஸ்தவத்தில் ப்ரும்மத்துக்கு இல்லையாகையால் ப்ரும்மம் ஶுத்தம் என்பதற்கு விரோதம் இல்லை என்

இதி சேத், ஸ்திதம் தர்ஹி விசாரநைஷ்பல்யம்| அஸத்த்வே 'பி ப்ராந்தி: ஸதீவ பாதீதி தந்நிவர்தநம் ப்ரயோஜநமிதி சேந்ந, தஸ்ய ப்ரமஸ்ய ஸத்யத்வ மித்யாத்வ விகல்பே ஸத்விதீயத்வாநவஸ்தயோரந்யதரப்ரஸங்காத்| ஸ்வரூபேணைவ ப்ரஹ்ம ந ப்ராம்யதி, கிந்து ஜீவேஶ்வரரூபாப்யாம் ப்ராம்யதீதி சேத், அஹோ! மஹாந்தம் விரோதம் பரிஹர்தும் அநேகாந் விரோதாநுபாதத்ஸே| கதம் அப்ராந்தஸ்ய தஸ்ய தத்பாவ:? கதம் ஸர்வஜ்ஞோ 'பி ப்ராம்யதீதி விவக்ஷாப்ரவ்ருத்திஸ்ஸ்யாத்? கதம் சைக ஏவாத்மா யுகபத் ஸர்வஜ்ஞத்வேந அஜ்ஞத்வேந சாத்மாநமநுஸந்தததீத? ப்ரபஞ்சயிஷ்யதே சைதத்|

உத்தரத்ர து நித்ய ஶுத்தத்வ ஶ்ருத்யாதி விரோத:|

ணில், அப்படியாகில் இல்லாத தோஷத்தை நிவ்ருத்தி செய்யவேண்டியது அனுவஶ்யமாகையினல் அதற்காக விசாரம் செய்வது ப்ரயோஜனமற்றதாகும். ப்ரமம் தான் இல்லாமலிருந்தபோதிலும் இருக்கிறதைப்போலத் தோன்றுகிறது, ஆதலால் அதை நிவ்ருத்தி செய்வது ப்ரயோஜனம் என்று சொல்லில் அதுவும் உசிதமல்ல. அப்படித் தோன்றுகிறது ஸத்தியமா பொய்யா என்று விகல்பம் செய்தால் ஸத்யமாகிய இரண்டாவது வஸ்து உண்டென்பதோ ப்ரம பரம்பரைகளுக்கு முடிவில்லை என்பதோ இவ்விரண்டில் ஒரு தோஷம் வருமாதலால். ப்ரும்மம் ஸ்வரூபத்தினுல் ப்ரமிக்கிறதில்லை, ஜீவாத்மா என்னும் ஈஶ்வரன் என்னும் ரூபத்தை அடைந்து அந்த ரூபங்களினுல் ப்ரமிக்கிறது என்று சொல்லில், அஹோ! ஒரு விரோதத்தைப் பரிஹரிக்கவேண்டும் என்று ஆரம்பித்து அநேக விரோதங்களை ஸம்பாதித்துக் கொள்ளுகிறுய். ப்ரமம் இல்லாத ப்ரும்மத்துக்கு ஜீவாத்மா ஈஶ்வரன் என்கிற ரூபம் எப்படி உண்டாகும்? எல்லாம் தெரிந்தவனுயிருந்தபோதிலும் ப்ரமிக்கிறுன் என்கிற வார்த்தை எப்படி உண்டாகும் (லோகத்தாரால் ஒப்புக்கொள்ளப்படும்)? ஒரே ஆத்மா ஒரே காலத்தில் தன்னை எல்லாம் தெரிந்தவனுகவும் ஒன்றும் தெரியாதவனுகவும் எப்படி நினைத்துக்கொள்ளுவான்? இது மேலே விஸ்தாரமாக நிரூபிக்கப்படப்போகிறது.

(ப்ரும்மத்துக்கு ஶுத்தி அநித்யம் என்று சொல்லுகிற) இரண்டாவது பக்ஷத்திலோவெனில், ப்ரும்மம் நித்ய ஶுத்தம் என்று சொல்லுகிற ஶ்ருதிகளுக்கு விரோதம் வரும்.

𑌕𑌿𑌂 𑌸𑍋𑌭𑌯𑌾𑌵𑌧𑌿𑌕𑌤𑌯𑌾 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 ? 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑍈𑌕𑌾𑌵𑌧𑌿𑌕𑌤𑌯𑌾 𑌵𑌾 ? 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍈𑌕𑌾𑌵𑌧𑌿𑌕𑌤𑌯𑌾 𑌵𑌾 ? 𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌃, 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌰𑍍𑌗𑌾𑌪𑌵𑌰𑍍𑌗𑌯𑍋𑌰𑍈𑌕𑌰𑍂𑌪𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍, 𑌵𑍈𑌰𑌾𑌗𑍍𑌯𑍋𑌪𑌦𑍇𑌶𑌾𑌦𑌿 𑌵𑍈𑌯𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍, 𑌅𑌨𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌚𑍍𑌚 । 𑌅𑌤 𑌏𑌵 𑌨 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃, 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍, 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇𑌰𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌾𑌦𑌿 𑌵𑍈𑌯𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌚 । 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌨 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇𑌰𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍈𑌕𑍍𑌯𑌾𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌨𑌿𑌰𑌵𑌧𑌿𑌕𑌤𑍍𑌵𑌸𑌾𑌵𑌧𑌿𑌕𑌤𑍍𑌵𑌯𑍋

மேலும் அந்த ஸ்ருதி அநித்யமென்பது இரண்டு எல்லைகளும் (ஆரம்பமும் நாசமும் என்றபடி) அதற்கு உண்டு என்பதினுலா ? பின் எல்லை (நாசம்) மாத்திரம் உண்டு என்பதினுலா ? முன் எல்லை (ஆரம்பம்) மாத்திரம் உண்டு என்பதினுலா ? முதல் பக்ஷம் உசிதமல்ல. தர்மம் அர்த்தம் காமம் என்கிற மூன்று புருஷார்த்தங்களைப் போலவே மோக்ஷமும் ஒரேமாதிரியாக வேண்டி வருகிறபடியினுல்.* மற்ற மூன்று புருஷார்த்தங்களில் வைராக்யத்தை உபதேசிப்பது முதலியதும் ப்ரயோஜனமற்றதாகப் போகவேண்டி வரும். மோக்ஷத்தை அடைந்தவனுக்குத் திரும்பி வருதல் இல்லை என்று சொல்லுகிற ஸ்ருதி முதலியவைகளுக்கு விரோதமும் வரும். மேற்கூறிய தோஷங்களினுலேயே இரண்டாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல. (மேலும்) ஸம்ஸார பந்தம் மோக்ஷம் இவைகள் வரும் க்ரமங்களுக்கு விரோதமாக உண்டாகவேண்டி வரும் (அதாவது மோக்ஷம் முதலில் உண்டாகி பிறகு ஸம்ஸாரம் வரவேண்டி வரும் என்றபடி). முக்தியானது ஒன்றினுல் உண்டாக்கக்கூடியதில்லாமையினுல் விசாரம் முதலியவை ப்ரயோஜனமற்றதாய் விடும். மூன்ருவது பக்ஷமும் அந்த முக்தி நித்யமாகிய பாப்ரும்ம ஸ்வரூபத்தோடு ஒன்று என்று சொல்லிலும் ஸம்பவிக்காது. நாசமாகிய பின் எல்லையோடுகூடியதும்,

---

* தர்மார்த்த காமமாகிற மூன்று புருஷார்த்தங்களும் அழியக்கூடியது, மோக்ஷம் மட்டும் அழியாதது, ஆகையினுல் அது விசேஷமானது என்பது இல்லாமல் போகவேண்டி வரும் என்றபடி.

நிரூப்யேதைவேராத் | அதிரேகே ச ஸ ஏவ ஸத்யாஸத்ய விகல்பாவதார இதி |

யச்சாஸ்மந்மதே நித்ய முக்த ஸம்ஸாரீ ஸாத்ய முக்தி: க்ஷேத்ரஜ்ஞஶ்ச ஜிஜ்ஞாஸ்யேதே, ததாபி ந பவதி, ஸம்ஸாரமுக்தே ரஸாத்யத்வாத் | ஜீவமுக்தேஸ் ஸாத்யாயா அபி ஸ்வரூபாநந்யத்வாத் ஸத்யத்வாச்ச |

உதாரகுணஸாகர: பரமபுருஷ: ஸ்வாராதநாத்மக ஶாஸ்த்ரீய ஸம்ப்ரீதஸ் த்ரிவர்கமபவர்கம் ச ப்ரயச்சதீதி ஹி ப்ராசீ[illegible] | ஸ யதி ஸ்வயமேவ ப்ரா

அப்படிப்பட்ட பின் எல்லையில்லாத வஸ்துவும் எப்பொழுதும் ஒன்று சேராதாகையினால். ஸ்வரூபத்தைவிட வேறு என்று சொல்லிலும் முன்பு சொன்ன அது ஸத்யமா, அஸத்யமா, என்கிற விகல்பம் மறுபடியும் வந்து சேருமாதலால்.

* எங்களுடைய மதத்தில் எப்பொழுதும் முக்தனான ஈஶ்வரனும், இனி முக்தி உண்டாக்கப்படக்கூடியவனான ஜீவாத்மாவும், ஆகிய இவ்விரண்டும் விசாரிக்கப்படுகின்றன. அப்படி இருந்தபோதிலும் இது பதில் கேள்வியாகாது. ஏனெனில் ஈஶ்வரனுக்கு முக்தி இனி உண்டாக்கப்படவேண்டியதில்லை. ஜீவாத்மாவினுடைய முக்தி இனி உண்டாக்கப்படவேண்டியதாயிருந்தபோதிலும் ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் அது வேறானதாலும், ஸத்யமானதாலும்.

கம்பீரங்களான குணங்களுக்கு ஸமுத்திரம்போன்றவரான பரமபுருஷன் தன்னுடைய ஆராதனங்களாகிய ஶாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்ட கார்யங்களினால் ப்ரீதி யடைந்தவராய் தர்மார்த்த காமங்களையும் மோக்ஷத்தையும் கொடுக்கிறார் என்றல்லவோ அநாதியான வைதிகர்களுடைய கொள்கை. அவன் தானே ப்ரமிப்பானே

---

* நித்யமான முக்தியுடையவனும் இனி முக்தி உண்டாக்கப்படவேண்டியவனும் உங்கள் மதத்தில் இந்த ஶாஸ்திரத்தினால் விசாரிக்கப்படவேண்டியவர்களாக நீங்களும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறபடியினால் முக்தி நித்யமா? அநித்யமா? என்று விகல்பித்துத் தோஷத்தைச் சொல்லுவது உசிதமல்ல என்று பூர்வபக்ஷி சொல்லுவதாகக் கொண்டு அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லப்படுகிறது 'எங்களுடைய' என்றாரம்பித்து என்றறியத்தக்கது.

ஸ்யாத் ஸ்வாஶ்ரிதத்ராணௌபயிககுணஹீநோ வா, ந
தர்ஹி ஜிஜ்ஞாஸ்ய:, 'ஸ்வரக்ஷணேऽப்யஶக்தஸ்ய' இதி ந்யா
யாத் | கல்பிதஸார்வஜ்ஞ்யாதி யோகாத் ததபாவேऽபி
தீர்த்தாதிவத் தஸ்ய பஜநம் ஸ்யாதிதி சேந், கல்பிதஸ்ய
ஸார்வஜ்ஞ்யாதே ஜிநாதிஷ்வபி ஸித்தே: ததுபஸத்தி
ப்ரஸங்காத் | ஸர்வைர்த்ருஷ்டம் ந தத் கல்பிதமிதி
சேந், அவிஶேஷாத் | மஹாஜநபரிக்ரஹோ விஶேஷ
இதி சேந், ஸர்வேஷாம் ஸர்வத்ர ப்ரமஸம்பவவாதிநாம்
க்வசிதபி ப்ராமாணிகத்வாதிலக்ஷணமஹத்த்வஸ்யாஸித்தே:,
ப்ராசுர்யஸ்ய விநா நா உபயோஜகத்வாத் | யத்ர

யானாலும், தன்னை அடைந்தவர்களை ரக்ஷிப்பதற்கு உபயோகமான குணங்கள் இல்லாதவனாக இருந்தபோதிலும், அப்பொழுது விசாரிக்கப்படவேண்டியவனாகமாட்டான். ஏனெனில் 'தன்னைக்காப்பாற்றிக் கொள்ளுவதிலேயே ஶக்தி இல்லாதவன் (அயலாரைக் காப்பாற்றுவதற்குக் காரணமென்ன, அதாவது எப்படிக் காப்பாற்றுவன்)' என்று ந்யாயமிருப்பதினால். ப்ரமத்தினால் கல்பிக்கப்பட்ட ஸர்வஜ்ஞத்வம் முதலிய குணங்கள் இருக்கிறபடியினாலும், அப்படிக் குணங்கள் இல்லாமற் போனபோதிலும் புண்ய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் செய்வது முதலியதைப்போலவும் அந்த ப்ரும்மத்தை ஆஶ்ரயிப்பது ஸம்பவிக்கலாமே என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல. கல்பிதமான ஸர்வஜ்ஞத்வம் முதலியது ஜினர் முதலியவர்களிடத்திலும் ஸம்பவிக்குமாதலால் அவர்களை அடையவேண்டி வரும். அந்த ஜினர் முதலியவர்களிடங்களில் அந்த ஸர்வஜ்ஞத்வம் எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல. ப்ரும்மத்தினிடத்திலும் அது துல்யமாதலால். பெரியோர்களுடைய அங்கீகாரத்தினால் விஶேஷம் உண்டு என்னலாம் என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல. எல்லோரும் எல்லா வஸ்துக்களிடத்திலும் ப்ரமிக்கிறார்கள் என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறவர்களுக்கு ஓரிடத்திலாவது ப்ராமாணிகர்களாயிருக்கையையே ஸ்வபாவமாக வுடைய பெரியோர்களாயிருக்கை ஸித்திக்காது. அதிக ஜனங்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றன என்பது இதிலேதான் என்று நிஸ்சயம் சொல்ல முடியாதாகையினாலும், அது

தீர்த்தப்ராப்திவதிதி ததோதாஹ்ருத, யதி தர்ஹி ஸேவயை-
வ ததந்யஸ்ய ப்ரஸாத்யோ ந: | ந ஹி க்ரியா தச்ச-
க்திரபூர்வம் வா பலம் ததாதீதி வைதிக: பந்தா: | உக்த-
ந்யாயேந ஜைநகந்தி வேதாந்திமதேபி ஜிஜ்ஞாஸாநு-
பபத்திர்த்ருஷ்டவ்யா |

தச்சைதத் ஸர்வம் ஹ்ருதி நிதாய ப்ரும்மஸப்தாபிதேயம் ஹேய-
ரஹிதம் ஸர்வேஸ்வரம் ப்ரஸ்தூய தஸ்யைவ ஸாரீரகஸாஸ்-

காரணமாகாதாகையினாலும். புண்ய தீர்த்தங்களை அடைவதைப் போல என்று ஒரு உதாஹரணம் சொல்லப்பட்டதே, அது அந்தத் தீர்த்தாதிகளில் ஸ்நானம் செய்வதினாலேபோல அந்த ப்ரும்மத்தை ஆஸ்ரயிப்பதினாலும் மற்றொருவன் நம்மிடத்தில் அனுக்ரஹத்தை உடையவனாகச் செய்யப்படவேண்டியவன் என்று ஸாஸ்திரங்களில் ஏற்பட்டிருந்ததேயானால் ஒப்புக்கொள்ளப்படும்.* நம்மால் செய்யப்படுகிற கர்மங்களாவது அவைகளின் ஸக்தியாவது அபூர்வமாவது பலத்தைக் கொடுக்கின்றன என்பது வேதத்தை அநுஸரித்த மார்க்கமில்லையல்லவா? கீழ்ச் சொல்லிய ந்யாயத்தினாலேயே பேதம் அபேதம் இரண்டும் ஸ்வபாவத்திலேற்பட்டது என்றொப்புக்கொள்ளுகிற ஜைனகந்தி வேதாந்திகளின் † மதத்திலும் (ஜிஜ்ஞாஸை) பொருந்தாது என்பது அறிந்துகொள்ளத்தக்கது.

கீழ்ச் சொல்லிய ந்யாயங்கள் எல்லாவற்றையும் திருவுள்ளத்தில் வைத்துக்கொண்டு ஒரு தோஷங்களுமில்லாதவனும் ஸகல கல்யாண குணங்களும் நிறைந்தவனுமிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனே ப்ரும்மஸப்தத்திற்கு முக்யமான அர்த்தம் என்று ப்ரஸ்தாவித்து அப்படிப்பட்ட பரமாத்மாவே ஸாரீரக ஸாஸ்திரத்துக்கு ஆரம்ப

---

* அந்தத் தீர்த்தஸ்நானம் முதலியதும் இந்தப் பகவானுடைய அனுக்ரஹத்தை உண்டாக்கி அதன் வழியாகப் பலம் கொடுக்கிறது. ஆகையால் கீழ்ச்சொன்ன 'ஸ்வரக்ஷணே' என்கிற ந்யாயத்திற்கு விரோதமில்லை. அதைப்போல இங்கு மற்றொருவனுடைய அனுக்ரஹத்தினால் பலம் என்றேற்படவில்லை என்றபடி.

† பாஸ்கரன் முதலியவர்களின் மதத்துக்கு இப்பெயர் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌹 — '𑌤𑌾𑌪𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾𑌤𑍁𑌰𑍈𑌰𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌯 𑌸 𑌏𑌵 𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑍍𑌯𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ।

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌕𑌵𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌕𑌿𑌕𑌸𑌿𑌂𑌹𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑌨𑌾𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑌿𑌷𑍁

𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌶𑌤𑌦𑍂𑌷𑌣𑍍𑌯𑌾𑌂

॥ 𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑌾𑌦𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃 ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

மாகிய இந்த ஸூத்திரத்தில் ஜிஜ்ஞாஸ்யனுகச் சொல்லப்பட வேண்டும் என்று 'தாபத்ரயங்களினுல் தொந்திரவு அடைந்திருப்பவர்களினுல் மோக்ஷத்தை அடைவதற்காக அந்தப் பரம புருஷனே விசாரிக்கத்தக்கவன்' என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்தார்.

இப்படி திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர் வித்வான்

பகவத் விஷயம் பண்டித பூஷணம்

ஸ்ரீ உப. வே. நரஸிம்மாசார்யர் ஸ்வாமியின்

ஸ்ரீசததூஷணீ தமிழ் மொழிபெயர்ப்பில்

ஜிஜ்ஞாஸாநுபபத்தி வாதம் என்னும்

இரண்டாவது வாதம் முற்றிற்று.

॥ ஸ்ரீ: ॥

॥ ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம: ॥

॥ ஐகஶாஸ்த்ர்ய ஸமர்த்தநவாதஸ்த்ருதீய: ॥

த்ரய்யந்தா: கர்மகாண்டேந ஸமாஹாரபூர்வம் ஸமயிஶ்ரிதா: ।
உக்திம் யஜ்ஞஜநார்த்தாஹ்ய ஸ்தந்த்ய உபாஸ்யதேஹ ॥

॥ ஸ்ரீ: ॥

॥ ஸ்ரீமதே ஸ்ரீநிவாஸராமாநுஜ மஹா தேஶிகாய நம: ॥

ஐகஶாஸ்த்ர்ய ஸமர்த்தன வாதம் என்னும் மூன்றுவது வாதம்.

உபநிஷத்துக்கள் கர்மகாண்டங்களுடன் ஒரே அபிப்ராயத்தை யுடையவைகளாக ஒன்று சேர்ந்து * எப்படிப்பட்ட பகவானிடத்தில் பக்தி செய்வதினுல் மோக்ஷம் உண்டென்று சொல்லுகின்றனவோ அப்படிப்பட்ட ஸர்வாந்தர்யாமியான பகவானை த்யானம் செய்கிறோம்.

---

* இத்தால் கர்மகாண்டத்தில் ஆராதிக்கப்படவேண்டியதாகச் சொல்லப்படும் தேவதைகளும் ஸர்வாந்தர்யாமியான பகவானுக்கு ஶரீரபூதங்களாகையினுல் அந்தக் கர்மங்களும் பகவானுடைய ப்ரீதிக்குக் காரணமாய் பக்தியோகத்திற்கு அங்கமாக இருந்து, பக்தியோக மூலமாய் மோக்ஷமாகிற ப்ரயோஜனத்தை உண்டாக்குவதிலேயே முக்யமான தாத்பர்யத்தை உடையவைகள். ஆதலால் ஒரு க்ரந்தத்தின் வ்யாக்யானங்களாகையினுலும் ஒரே ப்ரயோஜனத்தை உண்டுபண்ணுவதில் தாத்பர்ய முடையவைகளாகையினுலும், ஸர்வாந்தர்யாமியான பகவான் ஒருவனுடைய மஹிமையைச் சொல்லுவதில் முடிவை உடையவைகளாகையினுலும் பன்னிரண்டு அத்யாயங்

ஷிதம் தாவத், அத்யயநவிதிநா அத்யாபநவிதிநா வா ஸாங்கோபநிஷத்கஸ்ய ஸாங்க ஸமஸ்த வேதஸ்யாத்யயநம் ஸாங்க ஸர்வவேதஸ்யார்த்த விஷய இதி। ராகதோ விதிதோ வா ஸாங்கஸ்யேத்தமய விசார: கீர்த்த யோர்வாத்ர:, தயோ ஸங்கோசககாரணாபாவாத்।

இவ்விடத்தில், வேதத்தை அத்யயனம் செய்யவேண்டும் என்கிற விதியினுலாவது, எட்டு வயதுள்ள ப்ராம்மணப் பிள்ளையை உபநயனம் செய்விக்கவேண்டும், அவனுக்கு வேதாத்யயனம் செய்து வைக்கவேண்டும் என்கிற விதியினுலாவது கட்டாயமாக ஏற்படுத்தப்பட்ட அத்யயனம் அங்கங்களோடும் உபநிஷத் பாகங்களோடும் சேர்ந்த வேதபாகங்களைப் பற்றியது என்பது முன்னமே ஏற்பட்ட விஷயம். தன் ஆசையினுலாவது, * விதியினுலாவது ஏற்படுத்தப்பட்ட அதின் அர்த்தத்தைப்பற்றிய விசாரமும் எல்லா வேதபாகங்களையும் பற்றியது, அந்த ஆசையையும், விதியையும் சில பாகங்களிலிருந்து சுருக்குவதற்குக் காரணமில்லாமையினுல். இப்

கள் அடங்கிய கர்மகாண்டமும், பிறகு நாலு அத்யாயங்கள் அடங்கிய தேவதா காண்டமும், பிறகு நாலு அத்யாயங்கள் அடங்கிய ப்ரும்மகாண்டமும், ஆக இருபது அத்யாயங்கள் அடங்கிய மீமாம்ஸா ஶாஸ்திரம் மூன்று பாகங்களை உடையதான ஒரே ஶாஸ்திரமென்று பூர்வாசார்யர்களின் முடிவு என்பதை இந்த வாதத்தில் நிரூபிக்கப்போகிறவராய் அதை முதலில் இப்படி ஸூசிப்பித்தாராய்த்து என்பது த்யோதிதம். இதில் ப்ரும்ம மீமாம்ஸை தனி ஶாஸ்திரமென்று அத்வைதிகளின் அபிப்பிராயம். அது இந்த வாதத்தில் நிராகரிக்கப்படுகிறது.

* விஶிஷ்டாத்வைதிகள்சொல்லுகிறபடி அத்யயனம்செய்யவேண்டும் என்கிற விதி வேதமென்று சொல்லப்படுகிற அக்ஷரங்களின் கும்பல்களை அறிவது மாத்திரத்தையே ப்ரயோஜனமாக உடையது, இப்படி அங்கங்களுடன் அத்யயனம்செய்ததினுல் மேலெழுந்ததாக சில அர்த்தங்கள் தோன்றுகின்றன, அவைகளை நிஶ்சயம் செய்வதற்காக மீமாம்ஸா ஶாஸ்திரத்தைக்கொண்டு அதன் அர்த்தத்தை விசாரம்செய்வதுநம்முடைய ஆசையினுல்(ராகத்தினுல்) ஏற்பட்டது,

𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌪𑍍𑌰𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌕𑍋𑌚𑌃, 𑌰𑌾𑌗𑌪𑍍𑌰𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍, 𑌯𑌾𑌵𑌦𑍍𑌰𑌾𑌗𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃 । 𑌨𑍈𑌵𑌂, 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌸𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌕𑌿𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌸𑌂𑌕𑍋𑌚𑌃? 𑌕𑌿𑌂 𑌵𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿? 𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌃, 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌷𑍍𑌵𑌪𑌿 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇𑌷𑍁 𑌰𑌾𑌗𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌣 𑌭𑍋𑌗𑌸𑌂𑌭𑌵𑍇 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 । 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌹𑍍𑌯𑍁𑌭𑌯𑌭𑌾𑌵𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑌾𑌃 । 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌕𑍍𑌵𑌾𑌚𑌿𑌤𑍍𑌕𑌾

படியாகில் விதிவாக்யத்தினால் கட்டாயப்படுத்தும் பக்ஷத்தில் அர்த்த விசாரத்தைச் சுருக்குவது ஸம்பவிக்காததாயிருந்த போதிலும் ஆசையினால் உண்டாக்கப்படுவதாய் இருக்கும் பக்ஷத்தில் ஆசை எவ்வளவு இருக்கிறதோ அது வரையிலும் ப்ரவ்ருத்தி செய்வது பொருந்துமாதலால் விசாரத்துக்குச் சுருக்கம் ஸம்பவிக்கலாமே என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல, விகல்பத்தைப் பொறுக்காதாகையினால். இந்த அர்த்த விசாரத்துக்குச்சுருக்கம் உண்டாகிறது என்பது ப்ரும்மத்தினிடத்தில் மாத்திரமா ? கர்மத்தினிடத்தில் மாத்திரமா? முதல்பக்ஷம் உசிதமல்ல, புருஷனுக்கு நான்கு வித புருஷார்த்தத்திலும் ஆசை ஸம்பவிக்கலாமாகையினாலும், க்ரமமாக அனுபவிப்பது ஸம்பவிக்கலாமாகையினால் மோக்ஷத்திற்கும் மற்ற புருஷார்த்தத்திற்கும் விரோதமில்லாமையாலும். அப்படி நான்குவித புருஷார்த்தங்களையும் இச்சித்துக்கொண்டிருக்கிற உபயபாவனர்களும் * இருக்கிறார்களல்லவா. எவனுக்கு ஆசை சில பாகத்

விதி நம்மைக்கட்டுப்படுத்தவில்லை,என்று. பூர்வமீமாம்ஸகர்கள் சொல்லும்படி வேதத்தை அத்யயனம் செய்யவேண்டும் என்கிற விதியே அர்த்த ஜ்ஞானம் வரையிலாக அத்யயனம் செய்யவேண்டும் என்று சொல்லுகிறதாகையினால் அர்த்தவிசாரம் விதிவாக்யத்தினால் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டது என்று. இந்த இரண்டையும் திருவுள்ளம்பற்றி இங்கு பொதுவில் இரண்டையும் சேர்த்து அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

* உபயபாவனர்கள் என்றது கர்மங்களை அனுஷ்டித்துக் கொண்டும், ப்ரும்மத்தை த்யானித்துக்கொண்டும், இவ்விரண்டின் பலத்தையும் அனுபவிக்கும் ப்ரும்மா முதலியவர்களை.

𑌰𑌾𑌗𑌃 𑌤𑌦𑍇𑌕𑌦𑍇𑌶𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑍇 𑌕𑌾 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌕𑌿𑌤𑍍𑌸𑍇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌨𑍍, 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌯𑌤𑍋𑌪𑌪𑍍𑌲𑍁𑌤𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌰𑌰𑍍𑌥𑌕𑌾𑌮𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦𑍋𑌦𑌿𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌷𑍁 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇𑌷𑍍𑌵𑌨𑌾𑌸𑍍𑌥𑌾, 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌾𑌪𑌦𑍍𑌵𑌾 । 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌨𑌾𑌤𑍍, [illegible] 𑌨𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌃, [illegible] 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌮𑍀𑌮𑌾𑌂𑌸𑍇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍍𑌯𑌾𑌮𑌪𑌿 । 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍁 𑌚𑌾𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌰𑌾𑌗𑌃, 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑌾𑌦𑌿𑌰𑌾𑌗𑌾𑌦𑌪𑌿 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃, 𑌤𑍇𑌨 𑌨 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌭𑌾𑌗 𑌏𑌵 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌸𑌂𑌕𑍋𑌚𑌃 । 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌭𑌾𑌗 𑌏𑌵 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌂 𑌸𑌂𑌕𑍋𑌚𑌯𑌨𑍍 𑌕𑌬𑌨𑍍𑌧𑌮𑍀𑌮𑌾𑌂𑌸𑌕𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌰𑌾𑌹𑍁𑌮𑍀𑌮𑌾𑌂𑌸𑌕𑍈𑌰𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃—𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌵𑍍𑌯𑍁

தை மாத்திரம் பற்றியதோ, அவன் ஏகதேசத்தைப்பற்றி விசாரிப்பதில் என்ன ஸந்தேஹம் இருக்கிறது என்பதும் உசிதமல்ல. சார்வாகர்களால் கலக்கப்பட்ட புத்தியை உடையவனும், அர்த்தம் காமம் என்கிற இரண்டு புருஷார்த்தங்களில் மாத்திரம் ஆசையுடையவனும் இருக்கிற எவனுக்கு வேதங்களில் சொல்லப்படுகிற நான்குவித புருஷார்த்தங்களில் விஶ்வாஸமில்லையோ, எவனுக்கு விசாரம் செய்ய ஶக்தியில்லையோ, எவனுக்கு ஆபத்ஸமயமோ அவனுக்கு மீமாம்ஸா ஶாஸ்திரவிசாரமே வேண்டியதில்லை என்பதில் என்ன ஸந்தேஹமிருக்கிறது என்று பதில் சொல்லலாமாகையினால். விசாரம்செய்வதில் யோக்யதை இல்லாதவனுக்கு அதில் அதிகாரமில்லை என்பதிருக்கட்டும். மீமாம்ஸா ஶாஸ்திரம் விசாரம் செய்ய யோக்யதை உள்ளவனைப் பற்றிப் ப்ரவர்த்தித்தது என்னில், இது மூன்று காண்டங்களிலும் துல்யம், நான்கு புருஷார்த்தங்களிலும் ஆசை இருக்கட்டும், எல்லாப் பாகங்களையும் ப்ரவசனம் செய்யவேண்டும் என்பது முதலியவைகளில் ஆசையாலும் எல்லாப் பாகங்களையும் பற்றிய விசாரம் செய்யலாம். ஆகையினால் விசாரத்தை ப்ரும்ம பாகத்திலே மாத்திரம் உண்டாகிறது என்று சுருக்கிச் சொல்லுவதற்கு ந்யாயமில்லை. கர்மபாகத்தைப்பற்றி மாத்திரம் விசாரம் செய்கிறானென்று சுருக்கிச் சொல்லுகிற கபந்தமீமாம்ஸகன் ராஹுமீமாம்ஸகர்களினால் (மேல் விவரிக்கப்போகிறபடி) பதில் சொல்லப்பட வேண்டியவன்.

த்தி ஸம்ப⁴வாத், அர்தா²வபோ³த⁴ஸ்ய ஸ்வத: ப்ரயோஜனபூ⁴தே விஷயே ப்ரவ்ருத்த்யனுத்பாத³கத்வேபி, ஶ்ரவணாதி³ யோக்³யதயா ஜ்ஞான ஸம்ப⁴வாச்ச, உபாயானுஷ்டா²ன ஶேஷத்வேபி தத்³ப்ரயோஜனஸித்³த்⁴யர்த²ம் உபாயோபாதா³னம் — இதி । கர்மஶேஷ பூ⁴தஸ்யாத்மன: ஶாஸ்த்ராந்தரே விசார இதி வத³தாபி ஶாரீரகம் ஶாஸ்த்ரைகதே³ஶ இதி ஸ்வீகர்தவ்யம், ஏகஶா ஸ்த்ரைகதே³ஶயோமாத் । தத்ரைவ ...

(எப்படி என்னில்:—)ஸித்தமான * பதங்களுக்கும் வ்யுத்பத்தி ஸம்பவிக்கலாமாதலாலும், அர்த்த ஜ்ஞானம் உபாயத்தில் ப்ராவ்ருத்தியை உண்டுபண்ணி அதன் வழியாகக் காரணமல்ல என்று ஒப்புக்கொண்டபோதிலும் இதற்குமுன் அறியப்படாததாயும் தானே ப்ரயோஜனமாகவும் இருக்கிற விஷயத்தைப்பற்றி ஒருகார்யத்தில் ப்ராவ்ருத்திமுதலியவைகளுக்குக் காரணமாகாவிட்டாலும் அதைப்பற்றிய விசாராதிகள் ஸம்பவிக்கலா மாகையாலும், உபாயத்தில் அநுஷ்டானத்தை உண்டு பண்ணி அதன் வழியாக ப்ரயோஜனத்திற்குக் காரணமாகிறது என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிற பக்ஷத்திலும் அந்த உபாயத்தை அனுஷ்டிப்பதற்கும் ப்ரயோஜனத்தைப் பெறுவதற்கும் உபயோகமான அர்த்தங்களை இல்லை என்று மறுப்பது பொருந்தாதாகையினாலும்—என்று. கர்மங்களுக்கு (கர்த்தாவாகையினால்) ஶேஷபூதனாகிய ஆத்மாவைப்பற்றி வேறொரு ஶாஸ்திரத்தினால் விசாரம்செய்யவேண்டும் என்று சொல்லுகிறவனாலும் ஶாரீரகஶாஸ்திரம் மீமாம்ஸா ஶாஸ்திரத்தின் ஏகதேசம் (ஒருபாகம்) என்று ஒப்புக்கொள்ளப்படவேண்டியது அவஶ்யம். அப்படியிருக்க ஒரு ஶாஸ்திரத்தின் ஏகதேசமானதைவிட்டு வேறு ஶாஸ்திரத்தினால் விசாரம்

* ஸித்தமான பதங்களாவன குடம், துணி, பசு, முதலிய பதங்கள். குடம், துணி, பசு, முதலிய வஸ்துக்களை மாத்திரம் சொல்லுகிற இப்பதங்களுக்கு வஸ்துக்களைத் தெரிவிக்கும் ஶக்தியாகிற வ்யுத்பத்தி இல்லை என்று பூர்வபக்ஷிகள் சொல்லுகிறார்கள். ஆனாலும் இவைகளுக்கு வ்யுத்பத்தி உண்டு என்று ஸமர்த்திக்கப்படுகிறபடியினால் 'ஸம்பவிக்கலாமாகையினாலும்' என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

ந நிஸ்ஸார ப⁴வ விஷயேஷு இதி நாஸ்திகாநாம் வசநமேவ நிஷித்⁴யதே |

அஸ்து தர்ஹி ப்³ரஹ்மைக விஷயதயா விசாரஸங்கோச:, அதிஶயித புருஷார்த²ப்ரதீதௌ 'ஸ்தி²தே[1] ரவிந்தே³' இதி ந்யாயாவதாராதி³தி சேந், கர்மவிசாரஸ்ய கேநாபி கர்தவ்யத்வாபா⁴வ ப்ரஸங்கா³த் | அஸ்த்விதி சேந், லோக விரோதா⁴த் | அதிஶயித புருஷார்த²ப்ரதீத்யபா⁴வாத் கேஷாஞ்சித் கர்மவிசாரே ப்ரவ்ருத்திரிதி சேந், தத³ப்ரதீதி: கிம் வேதா³ந்த பா⁴கா³நத்⁴யயநாத்? அதீ⁴தஸ்யாபி தத³ர்த² ஜ்ஞாந ஸஹகாரி விரஹாத்³வா? நாத்³ய:,

செய்யவேண்டும் என்பது பொருந்தாது. இதனாலேயே யானை விழுங்கின விளங்கனியைப்போல வேதாந்த ஶாஸ்திரம் ஒருஸாரமுமில்லாதது என்கிற நாஸ்திகர்களுடைய (நிரீஶ்வர மீமாம்ஸகர்களுடைய) வார்த்தையும் நிராகரிக்கப்பட்டது.

இப்படியாகில் ப்ருஹ்மம் ஒன்றைப்பற்றி விசாரம் செய்கிறோமென்று சுருக்கிச் சொல்லலாம். ஏனெனில் உயர்ந்த புருஷார்த்தத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் உண்டானால் '(தேன் நிறைந்த) தாமரைப் பூவிருக்க (வண்டு கண்டங் கத்திரிப்பூவைக் கண்ணாலும் திரும்பிப் பார்க்காது)' என்கிற ந்யாயம் வந்து சேருமாதலால் என்பதும் உசிதமல்ல. கர்மவிசாரம் ஒருவராலும் செய்யப்பட வேண்டியதில்லாமல் போகவேண்டிவருமாதலால். அப்படியே இருக்கட்டுமே என்பதும் உசிதமல்ல, லோகத்தில் காணப்படுவதற்கு விரோதம் வருகிறபடியினால். சிலருக்கு சிறந்த புருஷார்த்தத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் இல்லாமையினால் அவர்கள் கர்ம விசாரத்தைச் செய்ய ஆரம்பிப்பது உசிதமாகும் என்பதும் யுக்தமல்ல. அவர்களுக்கு சிறந்த புருஷார்த்தத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞானமில்லாமை அவர்கள் வேதாந்த பாகத்தை அத்யயனம் செய்யாததினாலா? அத்யயனம் செய்தபோதிலும் அதை அறியக்கூடிய ஒத்தாசைக் காரணங்கள் இல்லாமையினாலா? முதலாவது பக்ஷம் உசிதமல்ல, விதி, வேதங்க

1. ஸ்ரீ ஸ்தோத்திர ரத்னம் - 27.

𑌵𑌿𑌧𑍇𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍। 𑌨 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃, 𑌸𑌾𑌂𑌗𑌾𑌧𑍍𑌯𑌯𑌨𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃 । 𑌨 𑌹𑌿 𑌸𑌾𑌂𑌗𑌾𑌧𑍍𑌯𑌯𑌨𑌵𑌿𑌧𑍇𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵 𑌸𑌙𑍍𑌕𑍋𑌚𑌃, 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌂𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌥𑌾 𑌚𑍇𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌕𑍍𑌵 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑌂𑌭𑌃? 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌵𑌪𑍍𑌯𑌨𑌾𑌦𑌿𑌦𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌬𑌲𑌾𑌦𑍁𑌤𑍍𑌪𑌥𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌮𑍀𑌮𑌾𑌂𑌸𑌕𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨, 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌦𑌿𑌷𑌾 𑌸𑌾𑌧𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌪𑌥𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑍀𑌕𑌾𑌰𑌾𑌤𑍍 ।

𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌶𑍍𑌶𑌾𑌰𑍀𑌰𑌕𑌶𑍇𑌷 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌕𑍍𑌯𑌂 । 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌦𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌯

ளின் எல்லாப்பாகத்தையும் பற்றியதென்று முன்னமேயே சொல்லப்பட்டிருப்பதினால். இரண்டாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, அப்படி அத்யயனம் செய்யும்பொழுது அங்கங்களுடன் அத்யயனம் செய்ய வேண்டும் என்கிற விதிக்கு உபநிஷத் பாகத்திலே மாத்திரம் மந்திரம் முதலியவைகளால் ஒருவிதத் தடையும் ஏற்படவில்லையே. அப்படி அந்த விதிக்கு அங்கங்களுடன் அத்யயனம் செய்யவேண்டுமென்று அர்த்தம் இல்லை என்று சொல்லில் கர்மபாகத்திலும் அப்படியே அங்கங்களுடன் அத்யயனம் செய்ய இடம் ஏற்படாது. அப்படி இரண்டு பாகத்திலும் ஸாங்காத்யயனம் செய்யவேண்டியதில்லை என்னில், மீமாம்ஸா ஶாஸ்திரம் ஆரம்பிப்பதற்கே இடமில்லாமல் போகவேண்டிவரும். சிறந்த புருஷார்த்தத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் ஏற்பட்டிருந்தபோதிலும் அநாதியாக இருக்கிற கெட்டவாஸனையின் பலத்தினால் கர்மமீமாம்ஸகர்கள் கெட்டவழியில் ப்ரவர்த்திக்கிறார்கள் என்பதும் உசிதமல்ல. உன்னாலும் ப்ரும்மத்தை அறிய வேண்டும் என்கிற ஆசை உண்டாவதற்குக் காரணங்களாக நிற்கும்பொழுது இந்தக் கர்மங்கள் நல்ல வழிகள் என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதினால்.

இப்படி இருந்தபோதிலும் அந்தக் கர்மவிசாரம் ஶாரீரக ஶாஸ்திரத்திற்கு அங்கபூதம் என்னில், அப்பொழுது ஶாஸ்திரம் ஒன்றென்பது ஏற்பட்டுவிட்டது. கர்மங்களின் ஸ்வரூபம் முதலியவைகளின் விஶேஷங்களைப்பற்றிய நிஶ்சயமில்லாமல் ப்ரும்மஜ்ஞானத்

क्रमेण विविदिषायां विनियोगायोगात् । वेद-
नायां विचारापेक्षापि किं वाच्यः । जन्मान्तरीय सु-
कृत विशेष क्षपित कषायस्य कस्यचिद् यदि अयत्नेन
विविदिषोत्पत्तिः किं तदर्थं कर्मविचारेणेति
चेत्, तस्यैव कस्यचिदुत्पन्न क्षपित कषायस्य
जातिस्मरणादिवत् ब्रह्मज्ञानतया शारीरकस्याना-
रम्भात् । तदर्हस्य तदारम्भ इति चेत्, उभयार्ह-
स्योभयारम्भ इति तुल्यम् । न ह्यनधिकारि-
णं विधिरधिकुरुते । रागोऽपि तथा । न ह्यशक

தை ஸம்பாதிக்கவேண்டுமென்கிற ஆசை உண்டாவதற்காக அந்தக் கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பது பொருந்தாது. ப்ரும்மத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் உண்டாவதற்காக விசாரம் செய்யவேண்டும் என்கிற பக்ஷத்திலோ கர்மஸ்வரூபம் முதலியவைகளைப்பற்றிய நிஸ்சயம் வேண்டுமென்பதைப்பற்றிக் கேட்கவேண்டியதில்லை. பூர்வ ஜன்மங்களில் செய்த ஸுக்ருத விசேஷங்களினால் பாபங்கள் நிவ்ருத்தி அடைந்த ஒருவனுக்கு ப்ரயத்தினம் செய்யாமலே ப்ரும்மத்தை அறியவேண்டுமென்கிற இச்சை உண்டாயிற்றேயானால் அவனுக்கு அந்த ஆசை உண்டாவதற்குக் காரணமான கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதற்காகக் கர்மவிசாரம் ஏன் செய்யவேண்டுமென்னில், அது உசிதமல்ல. அப்படியே பாபங்கள் முழுமையும் நிவ்ருத்தி அடைந்த ஒருவனுக்கு முன்பு போன ஜன்மங்களை நினைத்துக்கொள்வது முதலியது உண்டாவதைப்போல ப்ரும்மத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞானமும் உண்டாகலாமாகையினால் சாரீரக சாஸ்திரமும் ஆரம்பிக்கவேண்டியதில்லை என்றேற்படும். இந்த சாரீரக சாஸ்திரத்தை விசாரிக்கக் கூடிய யோக்யதை உடையவனுக்கு இது ஆரம்பம் செய்யவேண்டும் என்னில், கர்மவிசாரம் ப்ரும்ம விசாரம் இரண்டையும் செய்ய யோக்யதை உடையவனுக்கு இவ்விரண்டு பாகமும் ஆரம்பிவிக்கவேண்டியதாகும் என்கிற ஸமாதானம் துல்யம். விதி, அதிகாரம் இல்லாதவனைத் தனக்குள் படுத்திக்கொள்ளாதல்லவா. ஆசையும் அப்படியே (உட்படுத்தாது அல்லவா என்றபடி). தன்னால் செய்ய முடியாத கார்யத்தை வேதமும் விதிக்கிறதில்லை என்று ந்யாயம்

𑌨𑍀𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌭𑍇𑌦𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌦𑍀𑌤𑌿 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍। 𑌯𑌥𑌾 𑌚 𑌯𑌾𑌵𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍇𑌯𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌪𑌵𑌰𑍍𑌗𑍋𑌪𑌾𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌾 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌦𑌿𑌷𑌾𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌚 𑌸𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍇𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑍋𑌽𑌵𑌶𑍍𑌯𑌂 𑌭𑌾𑌵𑍀। 𑌨 𑌚 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌕𑍃𑌤𑌬𑌲𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌦𑌿𑌷𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍁𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌂, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌤𑌨𑍈𑌰𑌦𑍍𑌯𑌤𑌨𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌬𑌲𑍈𑌰𑍍𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮𑌭𑌿𑌃 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑌨𑍍𑌧𑌶𑌙𑍍𑌕𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍। 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌤𑌨𑍈𑌰𑍇𑌵 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌕𑌾𑌰𑍀𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌨𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍀𑌯𑍇𑌤। 𑌨 𑌚 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑍈𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌵𑌿𑌧𑌿𑌃 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌦𑌿𑌷𑍋𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇, 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑌿 𑌨𑌿𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍।

இருப்பதினுல். இவன் உயிருடன் ஜீவித்திருக்கும் வரையிலும் அனுஷ்டிக்கப்படுகிற ஜ்ஞானம் மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகிறது என்று ஏற்படுமேயாகுல் அப்பொழுது அந்தஜ்ஞானம்வ்ருத்தியடைவதற்காகவும் அந்த ஜ்ஞானம் உண்டாவதற்குக் காரணமாகிய அறிய வேண்டுமென்கிற ஆசை துடர்ச்சியாக இருப்பதற்காகவும் ஸத்கர்மங்களை நித்யமாக அனுஷ்டிக்கவேண்டியதாகையினுல் விசாரம்அவஸ்யமாக ஏற்படும். முன் ஜன்மங்களில் செய்தகர்மங்களின் பலத்தினுல் இவன் ஜீவனேடு இருக்கும் வரையிலும் அறியவேண்டுமென்கிற ஆசை துடர்ச்சியாக இருக்குமென்று நிஸ்சயிக்க முடியாதல்லவா, முன்னுல் செய்யப்பட்டவைகளும் இப்பொழுது செய்யப்படுகிறவைகளுமாகிய ப்ரபலங்களான விரோதியான கர்மங்களினுல் அந்த ஆசைக்குத் தடங்கல் உண்டாகும் என்கிற ஸந்தேஹத்தினுலும் நித்யமாக ஸத்கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கவேண்டுமாதலால். அப்படிக்கில்லாவிடில் முன்னுல் செய்யப்பட்ட கர்மங்களினுலேயே மழை பெய்யலாமென்று நினைத்து காரீரி முதலிய யாகங்கள் செய்யவேண்டியது அநாவஸ்யமாகும். நித்தியங்களும் நைமித்திகங்களுமான கர்மங்களைப்பற்றி விதி அறியவேண்டும் என்கிற ஆசை உண்டாவதினுல் நிவ்ருத்தி அடைகிறதில்லை. அவைகள் வர்ணங்கள் ஆஸ்ரமங்கள் இவைகளைக் காரணமாக உடையவைகளாகையினுல்.

𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌕𑍋𑌯𑌮𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃? 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌭𑍍𑌰𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃? 𑌉𑌤 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵 𑌭𑍍𑌰𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃? 𑌕𑌿𑌂𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮 𑌤𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯 𑌭𑍍𑌰𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃? 𑌅𑌥𑌵𑌾 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯 𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃? 𑌅𑌥𑌵𑌾 𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃? 𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌃, 𑌅𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃 । 𑌨 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃, 𑌪𑌰𑌲𑍋𑌕𑌗𑌮𑌨𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌤𑌾𑌵𑌿𑌦𑌾𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌦𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵 𑌭𑍍𑌰𑌮𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌮𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌂𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌹𑌿 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮 𑌭𑍍𑌰𑌮𑌵𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋𑌪𑌦𑍇𑌶𑌃 । 𑌨 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌃, 𑌭𑍍𑌰𑌮𑌿

வர்ணங்கள் ஆஶ்ரமங்கள் இவைகளைப்பற்றிய அபிமானம் (அதாவது நான் இன்ன வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவன், இன்ன ஆஶ்ரமத்தைச் சேர்ந்தவன் என்கிற எண்ணம்) நிவ்ருத்திப்பதனால் அந்தக் கர்மங்கள் நிவ்ருத்தி அடைகின்றன என்னில், இந்த அபிமான நிவ்ருத்தியாவது எப்படிப்பட்டது? அந்த வர்ணம் ஆஶ்ரமம் முதலியவைகளைப்பற்றிய ப்ரமத்தின் நிவ்ருத்தியா? அல்லது அந்தவர்ணங்களும் ஆஶ்ரமங்களும் தன்னிடத்தில் இருக்கின்றன என்கிற ப்ரமத்தின் நிவ்ருத்தியா? அல்லது தேஹமும் ஆத்மாவும் ஒன்று என்கிற ப்ரமத்தின் நிவ்ருத்தியா? அல்லது வர்ணம், ஆஶ்ரமம், இவை முதலியவைகளுக்கு இருப்பிடமான பிண்டத்தின் ஸம்பந்தம் தனக்கு இருப்பதாக ப்ரமிக்கிற ப்ரமத்தின் நிவ்ருத்தியா? அல்லது இந்தத் தேஹமாகிய பிண்டத்தின் நிவ்ருத்தியா? முதலாவது பக்ஷம் உசிதமல்ல, இப்பொழுது உண்டாகாதாகையினால். இரண்டாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, ஜீவாத்மா பரலோகத்திற்குப் போகக் கூடிய யோக்யதை உடையது என்று தெரிந்துகொண்டவர்களாகிய கர்ம மீமாம்ஸகர்களுக்கும் இந்த வர்ணம் முதலியது தன்னிடத்தில் இருப்பதாக ப்ரமம் இல்லாமையினால் கர்மங்களுக்கே அதிகாரி இல்லாமல் போகவேண்டிவருமாகையினால். தேஹமே ஆத்மா என்கிற ப்ரமமுடையவனைக் குறித்துத் தர்மோபதேசம் செய்யப்படுகிறதில்லை யல்லவா. மூன்றாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல. அந்த ப்ரமம் நிவ்ருத்தி அடைவது தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டஜீவாத்மா உண்டென்கிற நம்பிக்கைக்குக் காரணமதலால் பரலோகத்தில் அனு

𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮 𑌵𑌿𑌷𑌂𑌫𑌲𑌵𑌯𑌿𑌕𑌤𑌯𑌾 𑌪𑌾𑌰𑌲𑍌𑌕𑌿𑌕 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨 𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑍇𑌵𑌾𑌵𑌹𑍇𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌕𑌥𑌂 𑌤𑌯𑌾 𑌸𑌾 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇? 𑌨 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍋𑌽𑌪𑌿, 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌭𑍍𑌰𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃 । 𑌨 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌃, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯𑌨𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍, 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯

பவிக்கக் கூடிய பலன்களுக்குக் காரணமான கர்மங்களை அனுஷ்டிப்ப தற்கு யோக்யதையையே உண்டுபண்ணு மாதலால் அந்த ப்ரமம் நிவ்ருத்திப்பதினால் கர்மானுஷ்டானம் எப்படி நிவ்ருத்திக்கும்? நான் காவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல. ஜீவாத்மாவிற்குத்தேஹத்தோடு உள்ள ஸம்பந்தம் ஸத்யமாதலால் * அதைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் ப்ரமமாகாது. ஐந்தாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல. ப்ரும்ம விசாரமும் ஆரம்பிவிக்க வேண்டாமல் போகவேண்டி வருமாதலாலும், ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய

---

* அத்வைதிகளின் பக்ஷத்தில் ப்ரும்மத்தைத்தவிர வேறாகிய தேஹம், அதன் ஸம்பந்தம் முதலியவைகள் பொய்யாதலால் ஸத்ய மென்று ஒப்புக் கொள்ளப்படாவிட்டாலும் வ்யாவஹாரிக ஸத்ய மென்று அவர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதினால். அதாவது பொய்யான வஸ்துக்கள் ப்ராதிபாஸிகம் என்றும், வ்யாவஹாரிகம் என்றும் இருவகைப்பட்டவை. ப்ராதிபாஸிகங்களாவன கயிற்றைக் கண்டு பாம்பு என்று ப்ரமிப்பது முதலியவைகள். அவைகள் நம் முடைய ப்ரமத்தினால் உண்டாகி, ப்ரமம் நாசமடையும்பொழுது தாங்களும் நிவ்ருத்தித்துவிடுகின்றன. இவை அடிக்கடி உண்டாகி அழிந்து மாறிமாறி வருவதாய் இருக்கும். வ்யாவஹாரிகமாவது வ்ய வஹாரதசையில் இருப்பதுபோல் தோன்றி, பாரமார்த்திக தசை யில் நிவ்ருத்தி அடைவது. இதைத்தான் அவித்யை முதலியதென் று சொல்லுகிறது. ஸம்ஸாரியா யிருக்கும்பொழுது முற்றிலும் இருந்து பாரமார்த்திக தசையில் நிவ்ருத்தி அடைகிறபடியினால் அதைப்போல தேஹ ஸம்பந்தமும் வ்யாவஹாரிக ஸத்யமாதலால் பாரமார்த்திக தசையில் தான் அந்த ப்ரமம் கழியும், அப்பொழுது தான் இவனுக்குக் கர்மம் நிவ்ருத்திக்கும். அதாவது ஜீவனோடிருக் கும் வரையில் கர்மங்களை அனுஷ்டிக்க வேண்டும் என்றதாயிற்று என்று தாத்பர்யம் என்று சண்டமாருதத்தில் வ்யாக்யாதம்.

𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑌿 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑌵 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾𑌽𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨, 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌦𑌶𑌾𑌯𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌭𑌵𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌵𑍀𑌕𑌾𑌰𑌾𑌤𑍍 । 𑌕𑌿𑌂𑌚 𑌯𑌦𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇 𑌤𑌦𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰 𑌏𑌵 𑌨 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌚𑌾𑌯𑌮𑌿𑌷𑍍𑌟𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌃, 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍋𑌦𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌦𑌨𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍 ।

வைகளுக்கு விரோதமாய் இருக்கிறபடியினுலும். வாஸ்தவத்தில் தேஹம் முதலியவைகளின் நிவ்ருத்தி மாத்திரம் சொல்லப்படுகிற படியினல் ப்ரத்யக்ஷம் முதலியவைகளுக்கு விரோதம் இல்லை என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல, வாஸ்தவமான தேஹம் முதலியவைகளின் நிவ்ருத்தி * கர்மங்களில் அதிகாரியாகும் தசையிலும் உண்டென்று உன்னல் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதினுல். மேலும் எப்பொழுது கர்மங்களில் அதிகாரம் நிவ்ருத்தி அடைகிற தென்று நினைக்கிருயோ † அப்பொழுதே வேதாந்தங்களைக் கேழ்ப்பதிலும் அதிகாரம் நிவ்ருத்தி யடைகிறதாதலால் ப்ரும்ம விசாரமே ஸம்பவிக்காது. இந்தக் கேள்வியை எனக்கு இஷ்டம் என்று ஒப்புக்கொள்ளமுடியாது. தத்வஜ்ஞானம் உண்டாவதற்கு முன்பு அந்த விவேகாதிகள் உண்டாகுமென்று ஒப்புக்கொள்ளாமையினுல்.

---

* தேஹமும், அதன் ஸம்பந்தமும் எந்தத்தசையிலும் பொய், அது இருக்கிறதாக ப்ரமிக்கப்படுகிறது என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதினுல் என்றபடி.

† தேஹமே ஆத்மா என்கிற அபிமானம் நிவ்ருத்தி அடையாதவனுக்கும் கர்ம விசாரத்தில் அதிகாரம் உண்டு. ப்ரும்ம விசாரமோவெனில் இது நித்யம் இது அநித்யம் என்கிற விவேகம் உடையவனே செய்யவேண்டியது. அப்படித் தேஹாத்மாபிமானம் நிவ்ருத்தித்தவன் அது பொய்யென்று தெரிந்துகொண்டவனுதலால் அதற்காக ப்ரும்ம விசாரம் செய்யமாட்டான் என்றபடி.

நநு கர்மமீமாம்ஸாயா வேதாந்த விசாராநுப யோகத்வாத் ந தயா ஸஹாஸ்யைகஶாஸ்த்ர்யமிதி சேத், அநுபயோகாஸித்தே: | கோஸாவுபயோக இதி சேத், ந்யாயோபஜீவநம் தாவத் | ததா ஹி பாஹ்யாந்தர நிமித்தாப்ராமாண்ய நிராகரணேந ப்ரமாண லக்ஷணம் தாவத் க்ருத்ஸ்நோபயுக்தம் | ஶேஷலக்ஷணோபஜீவ்ய குணோபஸம்ஹாரபாத: | தார்தீயீகஶ்ருதி லிங்காதய ஸார்வத்ரிகா: | ப்ரயுக்திஶ்ச வர்ணாஶ்ரமாதி தர்மாணாம் வித்யா ப்ரயுக்தத்வாஶ்ரம ப்ரயுக்தத்வாதி விச

கர்ம மீமாம்ஸை வேதாந்த விசாரத்திற்கு உபயோக மில்லாததாகையினுல் அந்தக் கர்ம விசாரத்துடன் இந்த ப்ரும்ம விசாரம் ஒரே ஶாஸ்திர மென்பது இல்லை என்னில், அது உசித மல்ல. உபயோக மில்லை என்பது ஏற்படாமையினுல். இதினுல் ஏற்படக் கூடிய உபயோகம் என்ன என்னில், கர்ம மீமாம்ஸையில் சொல்லிய ந்யாயங்களை ப்ரும்ம மீமாம்ஸை அபேக்ஷிக்கிறதுதான். அதாவது வெளியில் உண்டானதாயும், உள்ளுக்குள் உண்டானதாயும் இருக்கும் காரணங்களைக் கொண்டு வேதம் ப்ரமாண மில்லை என்கிற வாதத்தை நிராகரித்திருப்பதினுல் ப்ரமாணத்பாயம் என்று சொல்லப்படுகிற கர்ம மீமாம்ஸையின் முதல் அத்யாயம் எல்லாப் பாகங்களுக்கும் உபயோக முள்ளது. இரண்டாவது அத்யாயமாகிய பேதாத்யாயத்தைப்பொறுத்திருக்கிறது குணோபஸம்ஹார பாதம் (அதாவது ஶாரீரக ஶாஸ்திரத்தில் மூன்ருவது அத்யாயம், மூன்ருவது பாதம்). கர்ம விசாரத்தில் மூன்ருவது அத்யாயத்தில் சொல்லப்பட்ட ஶ்ருதி லிங்கம் முதலியவைகள் ஶாரீரக ஶாஸ்திரத்தில் எல்லா இடங்களிலும் உபயோகப்படுத்தப்படுகின்றன. கர்ம மீமாம்ஸையில் நான்காவது அத்யாயத்தில் விசாரிக்கப்படுகிற ப்ரயுக்தி (அதாவது இந்தக் கர்மங்கள் எதைப் பொறுத்துச் செய்யப்படுகின்றன) என்பதும் வர்ணம் ஆஶ்ரமம் முதலியவைகளைப்பற்றிய தர்மமும் வித்யைக்காக ஏற்பட்டனவா ஆஶ்ரமத்திற்காக ஏற்பட்டனவா என்று விசாரிக்கு மிடத்தில் உபயோக முடையதா யிருக்கிறது. கர்ம விசாரத்தில் ஐந்தா

𑌶𑍇𑌷𑍇 𑌨𑌿𑌵𑌿𑌶𑌤𑍇 । 𑌗𑌤𑌿𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌚 𑌸𑌾𑌂𑌵𑌶𑌿𑌕𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌮𑌃 । 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾, 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌿𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌨𑍇 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌅𑌤𑌿𑌦𑍇𑌶𑌾𑌦𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 1 ‘𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌯𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍’ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 । 𑌅𑌤𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌮𑍀𑌮𑌾𑌂𑌸𑌾 𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑌿𑌤 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍈𑌸𑍍𑌤𑍈𑌸𑍍𑌤𑍈𑌰𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑍈𑌰𑍇𑌵 𑌹𑌿 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 । 𑌅𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌤𑌿𑌪𑌯𑍇 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌃 । 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌙𑍍𑌗𑌭𑍂𑌤

வது அத்யாயத்தில் சொல்லப்படுகிற க்ரமம், (அதாவது இந்தக் கர்மத்திற்குப் பிறகு இந்தக் கர்மம் ஆரம்பிக்கப்படவேண்டு மென்கிற முறை) அர்ச்சிராதி கதியை விசாரிக்கிற இடத்தில் (ஶாரீரக ஶாஸ்திரம் நாலாம் அத்யாயம் மூன்றும் பாதத்தில்) உபயோகப்படுகிறது. ஆருவது அத்யாயத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற கர்த்தாவும் ப்ரும்ம வித்யைக்கு அதிகாரியை விசாரிக்கு மிடத்தில் விஶேஷமாக உபயோகப்படுகிறது. மேல் ஆறு அத்யாயங்களில் நிரூபிக்கப்படும் அதிதேசம் முதலியவைகளும் ‘முன்பு சொல்லிய புருஷனுக்கு எது ரூபமோ அதுவே இவனுக்கும் ரூபம்’ என்பது முதலிய இடங்களில் உபயோகப்படுகின்றன. * ஆதலால் கர்ம மீமாம்ஸையில் நிரூபிக்கப்பட்ட ஸ்வரூபங்களை யுடைய அந்தந்த ந்யாயங்களைக் கொண்டே வேதாந்த வாக்யங்களின் அர்த்தம் ப்ரும்ம மீமாம்ஸையில் விசாரிக்கப்படுகிறது. புதிதாயும் சில ந்யாயங்கள் ப்ரும்ம மீமாம்ஸையில் ஏற்படுத்தப்படுகின்றன. வித்யைகளுக்கு அங்கமாகிய யஜ்ஞம் முத

---

* அதிதேசத்திற்கு உபயோகம் ஏற்பட்ட பிறகு அதின் விஶேஷம், அதை அனுஸரித்துவரும் ஊஹம் (அதாவது அந்தந்த இடத்திற்குத் தக்கபடி மந்திரத்தை மாற்றிக்கொள்ளுதல்), அபோஹம் (சிலவற்றை விலக்கிவிடுதல்), தந்திரம், ப்ரஸங்கம் என்று நிரூபிக்கப்பட்டவைகளுக்கும் ப்ரயோஜனம் ஏற்பட்டுவிட்டன. ஆதலால்கர்ம மீமாம்ஸையில் பனிரண்டு அத்தியாயங்களில் நிரூபிக்கப்பட்ட அர்த்தங்கள் ப்ரும்ம மீமாம்ஸைக்கு அவஶ்யம் உபயோக முள்ளவைகள் என்று நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. இதன் விஸ்தாரம் அதிகரண சிந்தாமணி தத்வ டீகை முதலியவைகளில் கண்டுகொள்வது.

---

1. சாந்தோக்யம்.

𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌦𑍀𑌨𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪 𑌪𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌚 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 1 ‘𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇𑌨’ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑌵𑌬𑍋𑌧𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌨𑌹𑍍𑌯𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤 𑌪𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍋 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌵𑌸𑌾𑌯𑍀 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍। 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌦𑍀𑌨𑌿 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑌂 𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇, 𑌤𑌦𑌪𑌿 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌦𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪 𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑌣 𑌸𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌂 ।

𑌯𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑌿𑌶𑌯𑌿𑌤 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌤𑌦𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌵𑌿𑌤𑌿, 𑌤𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌿𑌃 𑌕𑌿𑌮𑌾𑌪𑌾𑌤 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾? 𑌉𑌤 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌿𑌕𑌾? 𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌃,

---

லியவைகளின் ஸ்வரூபங்களைப்பற்றிய நிர்ணயமும் கர்ம விசாரத்தில் செய்யப்படுகிறது. அப்படிக் கர்ம விசாரத்தினுல் கர்மங்களின் ஸ்வரூபங்களை நிஶ்சயிக்காத பக்ஷத்தில் ‘யஜ்ஞேந’ * என்ருரம்பிக்கும் வாக்யத்திற்கு அர்த்தம் அறியப்படாமல் போகவேண்டி வரும். ஏனெனில் தனித்தனியே பதங்களின் அர்த்தங்களை அறியாதவன் வாக்யத்தின் அர்த்தத்தைத் தெரிந்து கொண்டவனுகமாட்டானல்லவா. ப்ரும்ம மீமாம்ஸையில் சில இடங்களில் ப்ரும்மவித்யை முதலியவைகளை யஜ்ஞங்களாகக் கல்பனை செய்திருக்கிறது அதுவும் யஜ்ஞம் முதலியவைகளின் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிய நிஶ்சயத்தை அபேக்ஷிக்கிறது.

உயர்ந்த ப்ரயோஜனத்தைத் தெரிந்துகொள்ளுவதினுல் அதில் ஆசை உடைய புருஷன் வேதாந்த விசாரத்திலேயே ப்ரவர்த்திக்கிருன் என்று சொல்லப்பட்டதே அந்த விஷயத்திலும் அந்த உயர்ந்த புருஷார்த்தத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் ஆபாத ப்ரதீதியா (மேலெழுந்தவாரியாய் உண்டானதா)? நிஶ்சய ரூபமானதா? முதல் பக்ஷம் உசித மல்ல, ‘ஸோம ரஸத்தைப் பானம் செய்தோம், அழிவில்லாதவர்களாக ஆனேம். சாதுர்மாஸ்ய மென்கிற யாகத்தைச் செய்தவ

---

* அதாவது ‘(ஒன்றினுலும் நாசம் செய்யப்படாத) யஜ்ஞம், தானம், தபஸ்ஸு இவைகளினுலும் ப்ரும்மத்தை அறியவேண்டு மென்று ஜ்ஞானிகள் விரும்புகிருர்கள்’ என்று பூர்ண வாக்யத்தின் பொருள்.

---

1. ப்ருஹதாரண்யகம்-6-4-22.

1 '𑌅𑌪𑌾𑌮 𑌸𑍋𑌮𑌮𑌮𑍃𑌤𑌾 𑌅𑌭𑍂𑌮 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌯𑍍𑌯𑌂 𑌹 𑌵𑍈 𑌚𑌾𑌤𑍁𑌰𑍍𑌮𑌾𑌸𑍍𑌯𑌯𑌾𑌜𑌿𑌨𑌸𑍍𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 ' 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌭𑌾𑌗𑍇𑌽𑌕𑍍𑌷𑌯𑍍𑌯𑌫𑌲𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌨𑌾𑌤𑍍 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌭𑌾𑌗𑍇𑌽𑌪𑌿 2 '𑌨 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌨𑌾𑌤𑍍 । 𑌨𑌨𑍁 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌪𑌰𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌰𑍋𑌧𑌾𑌤𑍍𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌿𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌪𑌰𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌏𑌵 𑌤𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑍈𑌷𑌮𑍍𑌯𑌮𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑍇𑌨? 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌨 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌨𑌿𑌯𑌮𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌪𑌕𑌾𑌰𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃, 𑌮𑍀𑌮𑌾𑌂𑌸𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌤𑌦𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃 । 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵 𑌵𑌿𑌦𑌾𑌮𑍁𑌪

னுடைய ஸுக்ருதம் அழிவில்லாததாக ஆகிறது' என்று கர்மபாகத்திலும் அழிவில்லாத பலம் உண்டென்று மேலெழுந்தவாரியாக ஜ்ஞானம் உண்டாகிறபடியினாலும், ப்ரும்ம பாகத்திலும் 'மரணமடைந்த பிறகு ஜ்ஞானமே இல்லை' என்றிவை முதலிய வாக்யங்களினால் அது உயர்ந்த புருஷார்த்தமாகாதென்கிற ஆபாத ப்ரதீதி உண்டாகிறபடியினாலும். முன்பின் வாக்யங்களை அனுஸரித்துக் கர்மபாகத்தில் அழிவில்லாத பலத்தைச் சொல்லுகிற வாக்யங்கள் ஸ்தோத்திரம் செய்கின்றன என்பதும். ப்ரும்மபாகத்தில் ஜ்ஞான மில்லை என்றிவை முதலியவாக்யங்கள் முன் சொல்லியபடி முன்பின் வாக்யங்களை அனுஸரித்து உயர்ந்த புருஷார்த்தத்தைச் சொல்லுவதிலேயே தாத்பர்யம் உள்ளவைகள் என்பதும், ஆகிய வ்யத்யாஸம் இருக்கிறதே என்னில், ஆனால் என்ன ப்ரயோஜனம்? அந்த வ்யத்யாஸம் நம்மால் அறியப்படாமையினால் ப்ரும்ம பாகத்தையே விசாரம் செய்யவேண்டும் என்பதைக் குறித்து உபகாரம் செய்யாததாகையினால். இரண்டாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல. மீமாம்ஸா ஶாஸ்திர மில்லாமல் அந்த நிஶ்சயம் உண்டாகாதாகையினால். தத்வஜ்ஞானிகளின் உபதேசத்தினால் அந்த நிஶ்சயம் உண்டாகிறது என்னில் அப்படியாகில் ப்ரும்ம மீமாம்ஸையும் ஆரம்பிக்க வேண்டியதில்லை என்றேற்படும். ஏனெனில், அந்தத் தத்வஜ்ஞானிகளின் உபதேசத்தி

---

1. 2.

𑌦𑍇𑌶𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌭𑌿𑌚𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃, 𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌭𑍍𑌰𑌮𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇𑌶𑍍𑌚 । 𑌅𑌤 𑌏𑌕𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦𑍋𑌦𑌿𑌤 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌏𑌕𑌮𑍂𑌲𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌵𑌿𑌂𑌶𑌤𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑍇𑌕𑌂 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌮𑌿𑌤𑌿 । 𑌏𑌤𑍇𑌨𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌿𑌭𑍇𑌦𑌾𑌤𑍍 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌭𑍇𑌦𑌃 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌂, 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍋 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑌰𑍍𑌥𑌿𑌤𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍇𑌦𑌾𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃, 𑌅𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌭𑍇𑌦𑌾𑌦𑍇 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌕𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌷𑌟𑍍𑌕𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌭𑍇𑌦𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 ।

ஞானத்தாலேயே ப்ரும்ம ஸ்வரூபமும் அறியப்படுகிறபடியினாலும், அதினாலேயே ப்ரமம் நிவ்ருத்தி யடைகிறபடியினாலும். ஆதலால் ஒரு புருஷனுக்கு வேதத்திலே சொல்லப்படுகிற எல்லாப் புருஷார்த்தங்களையும் அடைய யோக்யதை உண்டு என்பதை அங்கீகரித்து ஒரு மூல க்ரந்தத்திற்கு வ்யாக்யான மாயிருப்பதால் இருபது அத்யாயமும் ஒரே ஶாஸ்திரம் என்றேற்படுகிறது. இத்தால் இந்த ஶாஸ்திரங்களில் சொல்லப்படுகிற அர்த்தங்கள், இந்த ஶாஸ்திரங்களை அறிவதினால் உண்டாகும் ப்ரயோஜனங்கள், இந்த ஶாஸ்திரங்களை அப்யஸிக்கக் கூடிய அதிகாரிகள் வெவ்வேறாக இருப்பதினால் ஶாஸ்திரமும் வெவ்வேறு என்பது நிராகரிக்கப்பட்டது. பொதுவாக வேதத்தின் அர்த்தமே இந்த ஶாஸ்திரத்தில் சொல்லப்படும் பொருள், நான்குவித புருஷார்த்தங்களே ப்ரயோஜனங்கள், அவைகளை விரும்புகிறவன் அதிகாரி, என்று சொல்லுவதில் அவைகளுக்கும் பேதம் ஏற்படாமையினாலும், உட்பிரிவான அர்த்தங்கள் வெவ்வேறாக இருப்பது முதலியவைகள் ஶாஸ்திரம் ஒன்றென்பதற்கு விரோதியாகாதாகையினாலும். அப்படி அங்கீகரியாத பக்ஷத்தில் கர்ம மீமாம்ஸா ஶாஸ்திரத்திலும் முதல் ஆறு அத்யாயங்கள் (முன்ஷட்கம்), பின் ஆறு அத்யாயங்கள் (பின்ஷட்கம்), ஒவ்வொரு அத்யாயம், முதலியவைகளுக்கு அர்த்தங்கள் வெவ்

न चैवं वेदार्थानुबन्धित्वाविशेषाद्विद्यास्थानभेदविलयप्रसङ्ग इति वाच्यम्, उपकारभेदेन तत्तद्विद्यास्थानभेदोपपत्तेः । अत एव हीतिहासपुराणयोरुपकारे वैलक्षण्याभावादेकविद्यास्थानत्वनियमः। न च धर्मशास्त्रवत्कर्मब्रह्ममीमांसयोः पृथग्विद्यास्थानत्वम् । तथापि हि कर्तृत्वक

வேருக ஏற்பட்டிருப்பதினல் (அவை) * ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு ஶாஸ்திரங்களாக வேண்டிவரும்.

இப்படியாகில் வேதங்களின் அர்த்தத்தைச் சேர்ந்தது (அதை விசாரிப்பது என்றபடி) என்கிற பொதுவான ஆகாரத்தினுல் † வித்யா ஸ்தானங்களுக்குப் பேதமில்லாமல் போக வேண்டி வருமே என்று சொல்லுவது உசிதமல்ல. வேதத்திற்கு ஒவ்வொரு வித்யா ஸ்தானங்களினுலும் செய்யப்படுகிற உபகாரங்கள் வெவ்வேரு யிருப்பதினல் வித்யா ஸ்தானங்களுக்குப் பேதம் ஏற்படுத்தப்பட்டதாதலால். ஆகையினுலேயே இதிஹாஸம் புராணம் முதலியவைகளுக்கு உபகாரத்தில் அதிக வ்யத்யாஸம் இல்லாமையினுல் ஒரே வித்யா ஸ்தானமாக அவைகள் ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன. தர்ம ஶாஸ்திரத்திற்குப் போலக் கர்ம ப்ரும்ம மீமாம்ஸைகளுக்குத் தனித்து வித்யா ஸ்தானமாக இருக்கை

* முதல் ஷட்கம் ப்ரக்ருதியான யாகங்களையும், பின் ஷட்கம் விக்ருதியான யாகங்களையும விசாரிக்கின்றன. அப்படியே அத்யாயங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் வெவ்வேரு யிருப்பதும் அதிகரண ஸாராவளி முதலியவைகளால் அறியத்தக்கது.

† 'அங்கானி வேதாஶ்சத்வாரோ மீமாம்ஸா ந்யாயவிஸ்தரः । புராணம் தர்மஶாஸ்த்ரம் ச வித்யா ஹ்யேதாஶ்சதுர்தஶ ॥' என்கிறபடியே ஶீக்ஷை, வ்யாகரணம், சந்தஸ்ஸு, நிருக்தம், ஜ்யோதிஷம், கல்பம் என்கிற ஆறங்கங்களும், நாலுவேதங்களும், மீமாம்ஸை, ந்யாயவிஸ்தாரம் (தர்க்கம்.) புராணம், தர்மஶாஸ்திரம், எனப் பதினான்கு வித்யா ஸ்தானங்கள் கணக்கிடப் பட்டிருக்கின்றன.

𑌯𑍋𑌃 𑌕𑌥𑌮𑍇𑌕𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨, 𑌏𑌕𑍇𑌨𑌾𑌪𑌿
𑌕𑍃𑌤𑌾𑌨𑍇𑌕 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑌨𑍍𑌦𑍋𑌹 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌤𑍍, 𑌅𑌨𑍇𑌕𑍈𑌰
𑌪𑍍𑌯𑍇𑌕 𑌰𑌥𑌗𑍋𑌪𑍁𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑌾𑌰𑌾𑌦𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌚𑍍𑌚 । 𑌨𑌿𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑍈𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨, 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑍇𑌕𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌿𑌤𑌾𑌨𑍇𑌕 𑌪𑍍𑌰𑌬𑌨𑍍𑌧𑌕𑌰𑌣 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌤𑍍, 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌨𑍀𑌯 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌾𑌦𑌮𑍍𑌬𑌰𑍀 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑌿𑌷𑍍𑌵𑌨𑍇𑌕 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌕𑌤𑍍𑌵𑍇𑌽𑌪𑍍𑌯𑍇𑌕 𑌪𑍍𑌰𑌬𑌨𑍍𑌧𑌤𑍍𑌵 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌶𑍍𑌚 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌭𑍇𑌦𑍇 𑌕𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌮𑍀𑌮𑌾𑌂𑌸𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 𑌵𑌾 𑌕𑌿𑌂? 𑌉𑌪𑌦𑍇𑌶𑌪𑌾𑌰𑌂𑌪𑌰𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌂 ।

சொல்லப்படவில்லை. அப்படி இருந்தபோதிலும் வெவ்வேறு புருஷர்களால் செய்யப்பட்ட இந்த மீமாம்ஸா ஶாஸ்திரங்கள் ஒரே ஶாஸ்திரம் என்பது எப்படிப் பொருந்தும் என்பதும் உசிதமல்ல. ஒரு புருஷனால் அனேக கார்யங்கள் செய்யப்படுவதை நாம் கண்டிருப்பதினாலும், அனேகம் புருஷர்களாலும் தேர் கோபுரம் மதிள் முதலிய ஒரு கார்யம் செய்யப்படுவதை நாம் கண்டிருப்பதினாலும். க்ரந்தங்களுக்கு இது * விஶேஷம் என்பதும் உசிதமல்ல. அதிலும் பண்டிதனான ஒருவனால் அனேகம் க்ரந்தங்கள் செய்யப் பட்டிருப்பதை நாம் காண்பதினாலும், பாணினி ஸூத்திரம், அதின் வ்ருத்தி, காதம்பரீ முதலிய க்ரந்தங்கள் அனேகம் பேர்களால் செய்யப்பட்டிருந்தபோதிலும் அவை ஒரு ப்ரபந்தமென்பது எல்லோராலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பதினாலும். அவைகளில் கர்த்தா வெவ்வேறு என்பதில் ப்ரமாணம் என்ன என்னில், கர்ம ப்ரும்ம மீமாம்ஸைகளிலும் வெவ்வேறு கர்த்தாக்கள் என்பதில் என்ன ப்ரமாணம்? பரம்பரையாக உபதேசித்துக்கொண்டு வருவது என்னில், அது இவ்விடத்திலும் துல்யம்.

---

* இது என்றது அனேகம் பேர்கள் சேர்ந்து செய்தது ஒரு க்ரந்தமாக இருக்க முடியாது என்பது என்றபடி.

அஸ்து தர்ஹ்யர்த்தயோர் விரோதாத் பேத இதி சேத், கோ
ஸௌ விரோத:? பேதாபேதமவகமயதீதி சே
ந, தயோரேக நிஷ்டத்வாஸித்தே: | ந ஹி கர்மகாண்ட
நிரூபித ஸ்வர்காதிகத்வத்ஸாதநாநாமைக்யம்
ப்ரஹ்மைக்யாதி விஷயேஷு வேதாந்தேஷ்வபிதீயதே |
தத்ஸத்யத்வ மித்யாத்வ ப்ரதிபாதநாத் விரோத இதி சேந்ந,
வேதாந்தபாகஸ்ய ப்ரபஞ்சமித்யாத்வ தாத்பர்யாப்யுபகம
மே கர்மபாகஸ்ய தத்ஸத்யத்வ ப்ரதிபாதநே தாத்பர்யா
ஸித்தே: | ஸத்யத்வாபாவே(அ)பி ஹி த்வதுக்த வ்யாவஹாரிக
ஸத்யதயா ஸ்வர்காதிகம் நிரூபயிதும் ஶக்ய

இப்படியாகிலும் இந்த இரண்டு பாகங்களிலும் சொல்லப்படுகிற அர்த்தங்களுக்கு விரோதம் இருப்பதினுல் இவைகளுக்குப் பேதம் உண்டு என்னில், இந்த விரோதம் எவ்விதமானது? கர்ம மீமாம்ஸை பேதத்தைச் சொல்லுகிறது, ப்ரும்ம மீமாம்ஸை ஐக்யத்தைச் சொல்லுகிறது என்கிற இது தான் விரோதமென்னில், அது உசிதமில்லை. இவை இரண்டும் ஒரு வஸ்துவினிடத்தில் இருப்பதாக இந்த மீமாம்ஸைகளில் ஏற்படவில்லையாகையினுல். (அதாவது) கர்மகாண்டத்தில் நிரூபிக்கப்படுகிற ஸ்வர்க்கம் முதலிய ப்ரயோஜனங்கள், அதற்கு ஸாதனங்களான யஜ்ஞம் முதலிய காரணங்கள், அதன் அங்கங்கள் இவைகள் ஒன்றென்பது ப்ரும்மமும் ப்ரபஞ்சமும் ஒன்று என்று சொல்லுகிற வேதாந்தங்களில் சொல்லப்படவில்லையல்லவா. அந்தப் பலம் முதலியவைகள் ஸத்யம் என்றும், பொய் என்றும் நிரூபிக்கிறபடியினுல் இந்த இரண்டு பாகங்களுக்கும் விரோதம் உண்டு என்பதும் உசிதமல்ல. வேதாந்தபாகம் ப்ரபஞ்சங்கள் பொய் என்று சொல்லுவதில் தாத்பர்யமுடையது என்றொப்புக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் கர்ம பாகத்திற்கு அந்தப்பலம் முதலியவைகள் உண்மை என்று நிரூபிப்பதில் தாத்பர்யம் என்பது ஸித்திக்காதாகையினுல். அந்தப் பலம் முதலியவைகள் உண்மையாக இல்லாமல் போனபோதிலும் உன்னுல் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிற வ்யாவஹாரிக ஸத்யம் என்கிற

𑌤𑍇 | 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣 𑌤𑌰𑍍𑌕𑌾𑌦𑌿 𑌭𑍇𑌦 𑌸𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑌾𑌤 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌃 | 𑌸𑌗𑍁𑌣 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌫𑌲𑌾𑌦𑌿 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 | 𑌯𑌥𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌮𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌨𑌯𑍇𑌨 𑌸𑌕𑌲𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌸𑌮𑌾𑌰𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤 𑌗𑍁𑌣 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌕𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌥𑌾 𑌤𑍁 𑌨 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧 𑌗𑌨𑍍𑌧𑍋𑌽𑌪𑌿 |

𑌨𑌿𑌰𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌤𑍍𑌵 𑌸𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨, 𑌜𑍈𑌮𑌿𑌨𑌿 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌵𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌾𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌤𑍍,

---

ஏற்பாட்டினால் ப்ரயோஜனமாயிருக்கை, காரணமாயிருக்கை முதலிய இவைகள் நிரூபிக்க முடியும். அப்படிக்கில்லாமல் போனால் வேதாந்த விசாரமும் ப்ரமாணம் யுக்தி முதலிய பேதத்தை விரும்புகிறபடியினால் தனக்குத் தானே விரோதியாக வேண்டிவரும். மேலும் ஸகுண ப்ரும்மத்தைப்பற்றிய உபாஸனமும், அதனுடைய பலங்கள் முதலியவைகளைப்பற்றிய விசாரமும் வேறு ஶாஸ்திரத்தில் செய்யப்பட வேண்டிவரும். ✻ நாம் சொல்லுகிறபடி எல்லாக் கர்மங்களாலும் ஆராதிக்கப்படுகிறதாயும், எண்ணிறந்த குணங்கள், விபூதிகள் இவைகளை உடையதாயும் இருக்கும் ப்ரும்மம் வேதாந்த ஶாஸ்திரத்தினால் அறியத்தக்கதாகுமேயானால் அப்பொழுது விரோதம் என்கிற கந்தமும் (நாற்றமும்) இல்லை.

கர்மபாகம் ஈஶ்வரனை ஒப்புக்கொள்ளாதது. ப்ரும்மபாகம் ஈஶ்வரனை ஒப்புக்கொண்டது. ஆதலால் விரோதம் உண்டு என்ப

✻ அந்த ஸகுண ப்ரும்மோபாஸன பலங்கள் இந்த வேதாந்த ஶாஸ்திரத்திலேயே சொல்லப்படுகின்றன. அவைகள் ஸத்யமென்பதில் ஶாஸ்திரத்திற்குத் தாத்பர்யம் என்று சொல்லில் ஸகுண ப்ரும்மோபாஸனம் மித்யை என்று சொல்லுகிறபடியினால் ஒரு ஶாஸ்திரத்திலேயே விரோதம் வருகிறது. அதற்காக அவைகள் வ்யாவஹாரிக ஸத்யங்கள் என்று ஒப்புக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் இதே ஸமாதானம் கர்ம விசாரத்திலும் சொல்லலாமாகையினால் விரோதமில்லை என்றபடி.

𑌅𑌰𑍍𑌵𑌾𑌚𑍀𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑍃 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌅𑌨𑌾𑌦𑌰𑌣𑍀𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍। 𑌅𑌤𑌏𑌵 𑌸𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌮𑍀𑌮𑌾𑌂𑌸𑌾 𑌪𑌕𑍍𑌷𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌨𑌾𑌤𑍀𑌵 𑌵𑌿𑌹𑌤𑌃, 𑌪𑌰𑍈𑌰𑌨𑍁𑌮𑌤 𑌏𑌵 । 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑌂 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡 𑌶𑍇𑌷𑌤𑌯𑌾 𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑍈𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌂 । 1 '𑌤𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌂𑌕𑌰𑍍𑌷𑍇' 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌉𑌦𑌾𑌹𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌸𑌾𑌨𑍇 2 '𑌅𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌹𑌰𑍌 𑌤𑌦𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯, 3 '𑌸 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑌾𑌹 𑌹𑌿' 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌰𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌨𑌾𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮

தும் உசிதமல்ல. ஜைமினி ஸூத்திரங்களில் ஈஸ்வரன் இல்லையென்று நிராகரித்திருப்பதைக் காணுமையினாலும், இதற்குப் பின்காலத்திய வ்யாக்யானம் செய்தவர்களின் தப்பு வார்த்தைகள் ஆதரிக்கத் தக்கவைகள் அல்லவாகையினாலும். ஆதலால் ஸேஸ்வர மீமாம்ஸகர்களின் * பக்ஷமும் அடியோடு அற்றுப்போகவில்லை. மற்ற மீமாம்ஸகர்களால் அது அனுவதிக்கவும் படுகிறது. தேவதாகாண்டம் கர்மகாண்டத்திற்கு ஶேஷமென்று (அந்தமீமாம்ஸா) பாஷ்யகாரராலேயே அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'அது ஸங்கர்ஷண காண்டத்தில் சொல்லப்பட்டது' என்று தேவதாகாண்டத்தில் இருக்கும் ஸூத்திரங்களை உதாஹரிக்கிறார்கள். அந்தத் தேவதாகாண்டத்தில் 'கடைசியில் பகவானிடத்தில் (சேருகிறது) அப்படியே ஶ்ருதியில் சொல்லப்படுகிறபடியினால்' என்று தேவதைகளுக்குள் சிறந்த தேவதையைக் குறிப்பிட்டு, 'அந்த ஹரியென்னப்பட்டவன் விஷ்ணு, அப்படியே ஶ்ருதி சொல்லுகிறதல்லவா' என்று எல்லாத் தேவதைகளையும் குறித்துச் செய்யும் ஆராதனங்கள் அந்தப் பகவானிடத்திலேயே முடிவு பெறுகின்றன என்று நிரூபிப்பதற்காக அவன் எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் அந்தராத்மாவாக வ்யாபித்திருக்கிறான் என்பதை நிரூபித்து, 'அந்த விஷ்ணுவையே ப்ரும்மம்

---

* ஈஸ்வரனை ஒப்புக் கொண்டவர்களாயும், கர்மமீமாம்ஸா ஶாஸ்திரத்தையும் ஒப்புக் கொண்டவர்களாயும் இருப்பவர்கள்.

1. பூர்வ மீமாம்ஸை. 2, 3. தேவதா காண்டம்.

𑌚𑍈𑌵 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯,[1] ‘𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇’ 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌤𑍍𑌵𑍋𑌪𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑍇𑌣𑍋𑌪𑌸𑌂𑌹𑌾𑌰𑌾𑌤𑍍, 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍋𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌶𑍍𑌚𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌦𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌯𑌃 । 𑌅𑌤 𑌏𑌵 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌧𑌿𑌕𑌰𑌣𑌮𑌪𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌪𑌰𑌂 । 𑌕𑌿𑌮𑌨𑍇𑌨 𑌕𑌿𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌵𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌦𑌿𑌸𑌮𑌰𑍍𑌥𑌨𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌸𑍇𑌨? 𑌯𑌥𑌾𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣 𑌏𑌵 𑌫𑌲𑌪𑍍𑌰𑌦𑌤𑍍𑌵𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌵𑌤𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌾𑌤𑍍, 𑌅𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌰𑍋𑌚𑌨𑌾𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌶𑍍𑌚, 𑌸𑌹𑌸𑌾 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌯𑌾𑌨𑌾𑌮𑌪𑌵𑌨𑍀𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 ।

என்று ஶாஸ்திரங்கள் சொல்லுகின்றன ’ என்று அந்த விஷ்ணுவே வேதாந்த ஶாஸ்திரங்களினால் அறியத் தகுந்த பரப்ரும்மம் என்று ப்ரஸ்தாவித்து முடித்திருக்கிறபடியினால் பொதுவாகவும், விஶேஷித்தும் ஈஶ்வரன் அந்தத் தேவதாகாண்டத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டான் என்று உண்மை அறிந்தவர்களின் ஸம்ப்ரதாயம். ஆகையினால் * கர்மகாண்டத்தில் தேவதாதிகரணமும், கர்மத்தின் பெருமையைச் சொல்லுவதில் மாத்திரம் தாத்பர்யமுடையது. ஏனெனில் இந்த லோகத்தில் ஏற்படாததாகிய தேவதைகள், அவர்களின் ஶரீரம் முதலியவைகள் உண்டென்று ஸ்தாபிப்பதற்கு ப்ரயாஸைப்படுவதினால் என்ன ப்ரயோஜனம்? வேதத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி கர்மங்களுக்கே பலத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதான ஶக்தி இருக்கிறது என்று இவ்வளவு சொல்லுவதினாலேயே இங்கு பூர்வபக்ஷம் செய்தவனை நிராகரித்து விடலாமாதலாலும், வேதாந்த ஶாஸ்திரத்தைக் கேட்காதவர்களுக்குக் கர்மங்களில் ப்ரீதி ஏற்படுகிற படியினாலும், இவ்

---

* இப்படிப்பட்ட தேவதா காண்டத்தைக் கர்ம காண்டத்தில் அங்கீகரித்திருப்பதினாலே என்றபடி.

1. தேவதா காண்டம்.

𑌏𑌵𑌂 𑌸𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌧𑌿𑌕𑌰𑌣𑍇𑌨𑍈𑌕𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃 । 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌯𑍋 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌬𑌲𑍀𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑌚𑌨𑌂 𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌨𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌦𑍍𑌯𑌭𑌾𑌵𑌸𑌾𑌧𑌕𑌂 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍌 𑌶𑍀𑌘𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌨𑌿𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌬𑌲𑍍𑌯 𑌦𑍌𑌰𑍍𑌬𑌲𑍍𑌯𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃 । 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌤𑍍𑌵𑌂

வளவு சீக்கிரத்தில் ரஹஸ்யார்த்தங்களைச் சொல்லக் கூடாதாகை யினாலும்.

இப்படி இருந்தால் ப்ரும்ம காண்டத்தில் சொல்லப்படுகிற தேவதாதிகரணத்தோடு கர்ம காண்டத்தில் இருக்கும் தேவதாதிகரணத்திற்கு ஒரே அபிப்ராயத்தை உடைத்தா யிருக்கை ஸித்தித்து விடுகிறது. த்ரவ்யம், தேவதை * இவைகளுக்குள் த்ரவ்யமே பலமானது என்று சொல்லி இருப்பதும் தேவதைகளுக்கு ஶரீரம் முதலியவைகள் பொய் என்பதற்கு அடையாளமாக ஆகாது. ஏனெனில் புத்தியில் தோன்றுகிற விஷயத்தில் சீக்கிரம் தோன்றுகிறது தாமதித்துத் தோன்றுகிறது இவைகளினாலும் பலமுடையதாயிருக்கை, துர்பலமாயிருக்கை இவைகள் ஏற்படலாமாகையினால். த்ரவ்யத்திற்கும் தர்மமாயிருக்கை (அதாவது பலத்திற்கு இது ஸாதனமாயிருக்கும் ஸ்வபாவம்) ப்ரத்யக்ஷத்தினால் அறியமுடியாமல் ஶாஸ்திரத்தைக் கொண்டே அறியவேண்டியதாய் இருந்தபோதிலும் த்ரவ்யத்தின் ஸ்வரூபம் ப்ரத்யக்ஷமாதலால் (தேவ

* கர்மகாண்டத்தில் சில கர்மங்களுக்கு அங்கங்கள் வேறிடத்திலிருந்து வரவழைத்துக்கொள்ள வேண்டியதாயிருந்தால் தனக்கு ஸமமானது எந்தக் கர்மமோ அந்தக் கர்மத்திலிருந்து வரவழைத்துக்கொள்ளவேண்டும். இப்படியிருக்க ஒரு கர்மத்திற்கு த்ரவ்யத்தினால் ஸமமானது ஒன்று, தேவதையினால் ஸமமானது மற்றொன்று. இவைகளுக்குள் எந்த கர்மத்திலிருந்து அங்கங்களை வரவழைத்துக் கொள்ளுவது என்கிற ஸந்தேஹம் உண்டாகும்பொழுது த்ரவ்யம் தேவதை இவைகளில் த்ரவ்யமே பலமுடையதாகையினால் எது த்ரவ்யத்தினால் ஸமமானதோ அதிலிருந்து அங்கங்களை வரவழைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று நிர்த்தாரணம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌤𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍋𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵 | 𑌏𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧 𑌸𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌮𑍀𑌮𑌾𑌂𑌸𑌾𑌯𑌾𑌮𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑍇𑌯𑌃 | 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 1 '𑌮𑌧𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌷𑍍𑌵𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑌾𑌦𑌨𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌜𑍈𑌮𑌿𑌨𑌿𑌃', 2 '𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂 𑌜𑍈𑌮𑌿𑌨𑌿𑌰𑌤 𑌏𑌵', 3 '𑌶𑍇𑌷𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑌾𑌦𑍋 𑌯𑌥𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌜𑍈𑌮𑌿𑌨𑌿𑌃', 4 '𑌪𑌰𑌾𑌮𑌰𑍍𑌶𑌂 𑌜𑍈𑌮𑌿𑌨𑌿𑌰𑌚𑍋𑌦𑌨𑌾 𑌚𑌾𑌪𑌵𑌦𑌤𑌿 𑌹𑌿', 5 '𑌪𑌰𑌂 𑌜𑍈𑌮𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍', 6 '𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑍇𑌣

தைகளுக்கு ஸ்வரூபமும் தர்மமாயிருக்கையும் ப்ரத்யக்ஷ கோசரமில்லாமையினுல்) இவை இரண்டுக்கும் வ்யத்யாஸம் இருக்கிறது. இப்படியே எல்லா இடங்களிலும் விரோதமில்லை என்பது ஸேஶ்வர மீமாம்ஸையில் (நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பது) அறியத்தக்கது. அப்படி இருந்தபோதிலும் 'மதுவித்யை முதலியவைகளில் தேவதைகளுக்கு அந்தப் பலத்தில் ஆசை முதலியது கூடாதாகையினுல் அந்த வித்யையில் அவர்களுக்கு அதிகாரமில்லையென்று ஜைமினி சொல்லுகிறுர்', 'அந்த யுக்தியினுலேயே தர்மமே பலத்தைக் கொடுக்கிறதென்று ஜைமினி சொல்லுகிறுர்', 'கர்மகாண்டத்தில் சொல்லப்படுகிற கர்மங்களுக்கு ப்ரும்மகாண்டத்தில் சொல்லப்படுகிற ஜ்ஞானம் அங்கமாகையினுல் இதினுல் புருஷார்த்தம் உண்டாகும் என்று சொல்லியிருப்பது இந்த ஜ்ஞானத்தை ஸ்தோத்திரம் பண்ணுவதற்காக, எப்படி மற்ற இடங்களில் த்ரவ்யங்களுக்குப் பலம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ அதைப்போல என்று ஜைமினி சொல்லுகிறுர்', 'தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கக்கூடிய ஆஶ்ரமங்கள் மூன்று என்று ஸந்யாஸ ஆஶ்ரமத்தையும் சொல்லியிருப்பது அனுவாதம், எனெனில் இங்கு விதி ப்ரத்யயம் இல்லாமையினுலும், ஶாஸ்திரங்களில் இந்த ஆஶ்ரமத்தைத் தடுத்திருப்பதினுலும் என்று ஜைமினி சொல்லுகிறுர்', 'பரமாத்மாவை உபாஸனம் செய்தவர்களை ஆதிவாஹிகர்கள் அழைத்துக்கொண்டு போகிறுர்கள் என்று ஜைமினி சொல்லுகிறுர்', 'ப்ரும்ம என்னும் பதம் அந்தப் பரமாத்மாவையே முக்ய

---

1. ஶாரீரக ஸூத்திரம் 1-3-30. 2. ஶாரீரக ஸூத்திரம் 3-2-39.
3. ,, 3-4-2 4. ,, 3-4-18.
5. ,, 4-3-11. 6. ,, 4-4-5.

𑌜𑍈𑌮𑌿𑌨𑌿𑌰𑍁𑌪𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌦𑌿𑌭𑍍𑌯𑌃’, 1 ‘𑌭𑌾𑌵𑌂 𑌜𑍈𑌮𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌮𑌨𑌨𑌾𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌰𑍍𑌜𑍈𑌮𑌿𑌨𑌿𑌮𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌪𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑍋𑌪𑌪𑌾𑌦𑌨𑌾 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨, 𑌅𑌤𑍍𑌯𑌲𑍍𑌪𑌤𑌰𑌾𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌿𑌵𑌾𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌨 𑌭𑍇𑌦𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 | 𑌅𑌤 𑌏𑌵 𑌹𑌿 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌾𑌰𑍍𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌵𑌤𑌾𑌰𑌃 | 𑌕𑌿𑌂 𑌚 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑍃𑌤 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑌾𑌦𑌾𑌦𑍌 𑌵𑌿𑌷𑌮𑌾𑌂𑌶𑌾𑌪𑌨𑌯𑌨𑍇𑌨 𑌶𑍇𑌷 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑍇 𑌤𑌦𑍈𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿? 𑌅𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑌨𑌂 | 𑌯𑌥𑌾 𑌵𑍈𑌭𑌵𑌵𑌾𑌦𑍇𑌷𑍁 [illegible]

மாகச் சொல்லுகிறபடியினுல், முக்தனுக்கு ஸ்வரூபம் ஆவிர்பவிக்கிறதென்று சொல்லியிருப்பதற்கு பரமாத்மாவின் ஸ்வபாவங்களாகிய அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய குணங்களோடு ப்ரகாசிக்கிருன் என்று தாத்பர்யம், ஏனெனில் அந்த அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய குணங்களே கீழ் உபந்யஸிக்கப்பட்டிருப்பதினுல் என்று ஜைமினி சொல்லுகிருர்'' 'முக்தனுக்கு ஶரீரங்கள் உண்டென்று ஜைமினி சொல்லுகிருர், அவன் அனேக விதமாக ஆகிருன் என்று ஶ்ருதியில் சொல்லியிருப்பதினுல்' என்கிற ஸூத்திரங்களில் ஜைமினியின் மதத்தைப் பூர்வபக்ஷமாக எடுத்து நிரூபித்திருப்பதினுல் ஜைமினி மதத்திற்கும் வ்யாஸ மதத்திற்கும் விரோதம் ஏற்பட்டிருக்கிறதே என்பதும் உசிதமல்ல. மிகவும் அல்பங்களாயும் முக்யமல்லாதவைகளுமான அர்த்தங்களில் உண்டாகிய விவாதம் முக்யமான அர்த்தத்தை வேறு என்று தெரிவிக்காது. இந்த அபிப்பிராயத்தினுலேயே ஶாஸ்திரங்களிலும் வார்த்திகம் ஏற்படுகிறது. முன்னுல் கட்டப்பட்ட மெத்தை முதலிய கட்டடங்களின் ஒரு பாகத்தில் மேல் கட்டுவதற்கு விரோதமான அம்ஶத்தைத் தள்ளி மிகுதியான கட்டடத்தைக் கட்டிப் பூர்த்தி செய்தால் அது ஒரு கட்டடம் ஆகாதா? ஆகையினுல் முன் இருந்ததற்கே விரோதாம்ஶங்களைப் போக்கி ஒரே ஶாஸ்திரமாகச் சேர்த்துக்கொள்ளுதல் இங்கே செய்யப்பட்டது. அன்றிக்கே ஜைமினி * வைபவவாத

---

* வைபவ வாதமாவது வாஸ்தவமாக அப்படி இல்லாவிட்டா

---

1. ஶாரீரகஸூத்திரம்-4-4-11.

வாத³ ப்ரதிக்ஷேப: | தது³க்தம் தது³க்திரிதி ஜைமினி வசிஷ்டம் ஏவ ப³ஹுஶோ ப்³ரஹ்மஸூத்ரே | விஶேஷதஶ்ச 1 ‘ஸாக்ஷாத³ப்யவிரோத⁴ம் ஜைமினி:’, 2 ‘ஸம்பத்தே ரிதி ஜைமினிஸ்ததா² ஹி த³ர்ஶயதி’, 3 ‘அன்யார்த²ம் து ஜைமினி: ப்ரஶ்ன வ்யாக்²யானாப்⁴யாமபி சைவ மேகே’, 4 ‘தத்³பூ⁴தஸ்ய து நாதத்³பா⁴வோ ஜைமினேரபி நியமா

மாகச் சொல்லி இருக்கும் அர்த்தங்களில் மூட புத்திகளுக்கு இதுவே உண்மை என்கிற ப்ரமம் உண்டாகக் கூடாதென்று எண்ணி அப்படி அவர் சொல்லியிருக்கும் அர்த்தங்களை எடுத்து அனுவாதம் செய்து நிராகரித்திருக்கிறார் என்றாகவுமாம். இது ஜைமினியினால் கர்மகாண்டத்திலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்று ஜைமினி சொன்ன ந்யாயங்களை இவர் அங்கீகரித்திருக்கிறார் என்பது அனேக இடங்களில் காணப்படுகிறது. விஶேஷமாகவும் (அதாவது ஜைமினி என்று பெயர் குறிக்காமல் பொதுவாகச் சொன்னது போலல்லாமல் என்றபடி) ‘எல்லாப் பதங்களும் நேரிலேயே பகவானைச் சொல்லுகின்றன என்பதில் விரோதமில்லை என்று ஜைமினி சொல்லுகிறார்’, ‘வைஶ்வாநரவித்யையில் உபாஸகனுடைய மார்பை கார்ஹபத்யம் என்றிவை முதலாகச் சொல்லியிருப்பது ப்ராணாஹுதியை அக்னி ஹோத்திரம் என்று நிரூபிப்பதற்காக, மேலே அப்படியே ஶ்ருதியில் சொல்லி யிருப்பதினால் என்று ஜைமினி சொல்லுகிறார்’, ‘சிலப்ரும்ம வித்யையில் ஜீவாத்மாவைப்பற்றி நிரூபித்திருப்பது பாமாத்மாவின் பெருமையைத் தெரிவிப்பதற்காக, அப்படியே கேள்வையும் பதிலும் மேலே இருக்கிறபடியினாலும் சில சாகைகளில் அப்படியே சொல்லப்படுகிறபடியினாலும் என்று ஜைமினி சொல்லுகிறார்’, ‘ஸந்யாஸம் முதலிய ஆஶ்ரமத்தை அடைந்தவர்கள் மறுபடி அவைகளை விட்டுவிடக் கூடா

லும் எதிரி சொன்ன வார்த்தையை ஒப்புக்கொண்டு யுக்தியினால் தன் ஸித்தாந்தத்தை ஸ்தாபிக்கமுடியும் என்று நினைத்துச் சொல்லும் வார்த்தை.

1. ஶாரீரக ஸூத்திரம்-1-2-29. 2. ஶாரீரக ஸூத்திரம்-1-2-32.
3. ,, 1-4-18. 4. ,, 3-4-40.

𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃' 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌭𑌗𑌵𑌤𑌾 𑌬𑌾𑌦𑌰𑌾𑌯𑌣𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌿𑌮𑌤𑌾𑌯 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌨𑌾𑌯 𑌜𑍈𑌮𑌿𑌨𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌨𑌾𑌮𑍍𑌨𑍈𑌵𑍋𑌪𑌾𑌤𑍍𑌤𑌃।

𑌸 𑌚 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌜𑍈𑌮𑌿𑌨𑌿𑌃 1 '𑌔𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇𑌨 𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍁𑌪𑌦𑍇𑌶𑍋𑌽𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑌶𑍍𑌚𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇𑌽𑌨𑍁𑌪𑌲𑌬𑍍𑌧𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌬𑌾𑌦𑌰𑌾𑌯𑌣𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌮𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌤𑍍𑌤𑌯𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌬𑌾𑌦𑌰𑌾𑌯𑌣𑌮𑍇𑌵 𑌵𑍍𑌯𑌪𑌦𑌿𑌶𑌤𑌿।

𑌜𑍈𑌮𑌿𑌨𑍇𑌰𑍍𑌬𑌾𑌦𑌰𑌾𑌯𑌣𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌭𑌾𑌰𑌤𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂 - 2 '𑌸𑍁𑌮𑌨𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌜𑍈𑌮𑌿𑌨𑌿𑌂 𑌪𑍈𑌲𑌂

தென்று ஜைமினி சொல்லுகிறார், ஏனெனில் அந்த ஆஸ்ரமங்களில்லாமல் இருக்கக்கூடாதென்று ஸாஸ்திரங்கள் கட்டுப்படுத்துகிறபடியினால்' என்கிற ஸூத்திரங்களில் பகவானாகிய பாதராயணரால் தனக்கு இஷ்டமான அர்த்தத்தை ஸ்தாபிப்பதற்காக ஜைமினி பெயர் குறித்தே எடுக்கப்பட்டிருக்கிறார்.

அந்தப் பகவானாகிய ஜைமினியும் 'ஸப்தத்திற்கும் அர்த்தத்திற்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் ஸ்வபாவத்திலேயே ஏற்பட்டது, அந்த ஸம்பந்தத்தைத் தெரிவிப்பதற்குக் காரணம் உபதேசம், அதினால் உண்டாகிய ஜ்ஞானம், அதற்கு விரோதம் பிறகு ஏற்படாமையினாலும் இதற்கு முன் அறியப்படாத அர்த்தத்தைத் தெரிவிப்பதினாலும், ஆதலால் அது ஒன்றையும் எதிர்பாராததினால் அது ப்ரமாணம்' என்பது பாதராயணருடைய அபிப்ராயம் என்று தன்னால் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தை எல்லோரும் அங்கீகரிப்பதின் பொருட்டுத் தன் ஆசார்யனாகிய பாதராயணரை முன்னிடுகிறார்.

ஜைமினி பாதராயணருடைய ஸிஷ்யரென்பதும் மஹாபாரதம் முதலியவைகளில் 'ஸுமந்துவையும், ஜைமினியையும், பைல்வரையும், வைஸம்பாயனரையும் (வேதங்களை அத்யயனம் செய்து வைத்தார்' என்றிவை முதலிய ப்ரமாணங்களினால் ப்ரஸித்தமாயிருக்கிறது.

---

1. பூர்வமீமாம்ஸ. 2. பாரதம்.

𑌵𑍈𑌶𑌂𑌪𑌾𑌯𑌨 𑌏𑌵 𑌚’ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 । 𑌨𑌨𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑍋 𑌜𑍈𑌮𑌿𑌨𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂, 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂, 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸 𑌏𑌵𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌬𑌾𑌦𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃 । 1 ‘𑌦𑍍𑌵𑍀𑌪𑍇 𑌬𑌦𑌰𑌿𑌕𑌾𑌮𑌿𑌶𑍍𑌰𑍇 𑌬𑌾𑌦𑌰𑌾𑌯𑌣𑌮𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑌂 । 𑌪𑌰𑌾𑌶𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌵𑌤𑍀 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌲𑍇𑌭𑍇 𑌪𑌰𑌨𑍍𑌤𑌪𑌂 ॥’ 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌸𑍍𑌮𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌬𑌾𑌦𑌰𑌾𑌯𑌣𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 3 ‘𑌤𑌪𑍋 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑌪𑌿 𑌵𑍈 𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑍍𑌨𑍃𑌪𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍 । 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌜𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌠𑌤𑌮𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌰𑌹𑌸𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑍇𑌦𑌨𑍇 ॥’ 𑌇𑌤𑌿 𑌰𑌹𑌸𑍍𑌯𑌤𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑌕𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌪𑍍𑌰𑌕𑌰𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌯𑌾𑌚𑍍𑌚𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸 𑌏𑌵 𑌸𑍍𑌵𑍀𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇 । 𑌅𑌤 𑌏𑌵 𑌹𑌿 𑌯𑍌𑌷𑍍𑌮𑌲𑍍𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌵𑌾𑌚𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤

அவ்விடங்களில் ஜைமினி வ்யாஸருக்கு ஶிஷ்யர் என்று சொல்லப்படவில்லையே என்னில், உண்மை. அந்த வ்யாஸர்தான் இங்கு பாதராயணர் என்று சொல்லப்படுகிறார். ‘ஸத்யவதீ என்பவள் இலந்தை மரங்கள் நிறைந்த தீவில் பகவானுடைய அம்ஶமாய் பாதராயணர் என்று பெயர் கொண்டவராய் இதர ஸித்தாந்திகளை ஜயிக்கக்கூடியவரான பிள்ளையைப் பராஶரரிடத்திலிருந்து பெற்றாள்’ என்றல்லவோ சொல்லப்படுகிறது. வ்யாஸரைத்தவிர மற்றவர்களிடத்திலும் பாதராயணர் என்னும் பெயர் உபயோகப்படுத்தப்படுகிறதே என்னில் அப்படி இருந்தபோதிலும் ‘தபஸ்ஸில் சிறந்தவரும் ரிஷிகளுக்குள் உயர்ந்தவருமான வஸிஷ்டரைக் காட்டிலும் ரஹஸ்யார்த்தங்களைப்பற்றிய ஜ்ஞானத்தைத் தெரிவிப்பதில் உம்மை மிகவும் சிறந்தவராக நினைக்கிறேன்’ என்று மிகவும் ரஹஸ்யங்களான அர்த்தங்களைத் தெரிவிக்கிறவரென்று அதிகமான ப்ரஸித்தி இருப்பதினாலும், ஸம்ப்ரதாய மிருக்கிறபடியினாலும் இங்கு சொல்லப்படுகிற பாதராயணர் வ்யாஸர் என்றே ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. ஆகையினாலேயல்லவோ உங்களுடைய வேஷத்தைத் தரித்துக் கொண்டவர்களான (அத்வைதிகளான என்றபடி) வாசஸ்பதி முதலியவர்களும் வ்யாஸரையே ப்ரும்ம ஸூத்திரம் செய்தவ

1.

𑌯𑍋𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑌙𑍍𑌗𑍇𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰 𑌕𑍃𑌤𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃। 𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌪𑌕𑍍𑌷𑌤𑌯𑌾 𑌜𑍈𑌮𑌿𑌨𑌿 𑌮𑌤𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌶𑌾𑌰𑍀𑌰𑌕𑍇 𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑌪𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌸𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵𑌃 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌸𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵𑍋 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌯𑌾𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌦𑌿 𑌸𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌯𑌤𑍇। 𑌤𑌦𑌪𑌿 𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌣𑍀𑌤 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌧𑌿𑌕𑌰𑌣𑌾𑌦𑍇𑌰𑌨𑍍𑌯𑌪𑌰𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌫𑍁𑌟𑍀𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿। 𑌨 𑌹𑍍𑌯𑌰𑍍𑌵𑌾𑌚𑍀𑌨𑌵𑌜𑍍 𑌜𑍈𑌮𑌿𑌨𑌿 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌾 𑌨𑌭𑌿𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌬𑌾𑌦𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃। 𑌅𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌸𑌂𑌮𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌷𑍍𑌵𑌿𑌵𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌯𑌥𑌾𑌂𑌶𑌕𑌰𑌣𑌮𑌪𑌿 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂।

𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌤𑌾 𑌬𑍋𑌧𑌾𑌯𑌨𑍇𑌨 -1 '𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑌮𑍇𑌤𑌚𑍍𑌛𑌾𑌰𑍀𑌰𑌕𑌂 𑌜𑍈𑌮𑌿𑌨𑍀𑌯𑍇𑌨 𑌷𑍋𑌡𑌶

ராகச் சொல்லுகிறார்கள். ஶாரீரகஶாஸ்திரத்தில் எந்த ஸூத்திரங்களில் ஜைமினியின் மதம் பூர்வபக்ஷமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ அந்த ஸூத்திரங்களிலும் தேவதை உண்டென்பதும், பரப்ரும்மம் உண்டென்பதும், மோக்ஷத்தை அடைந்தவனுக்கு ஶரீரம் முதலியவைகள் உண்டென்பதும் ஏற்படுகிறதே, அதுவும் அந்த ஜைமினியினுல் செய்யப்பட்ட கர்மகாண்டத்திலிருக்கிற தேவதாதிகாரணம் முதலியது வேறு தாத்பர்யத்தை உடையது என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது. இப்பொழுது இருக்கும் ஆசார்யர்களைப்போல ஜைமினிக்கு ஆசார்யரான பாதராயணர் ஜைமினியின் தாத்பர்யத்தை அறியாதவரல்ல. ஆதலால் ஒருவர்க்கொருவர், ஒப்புக்கொண்டே செய்கிற மற்றக் கார்யங்களிலே போல இந்த மீமாம்ஸா ஶாஸ்திரத்திலும் அவரவர்கள் சில பாகங்களைச் செய்வதாக ஒப்புக்கொண்டு செய்திருப்பதும் யுக்தமாகும்.

இவை எல்லாவற்றையும் அபிப்பிராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு பகவானுகிய போதாயனரால் 'இந்த ஶாரீரக ஶாஸ்திரம் பதினாறு அத்யாயங்களை உடைய ஜைமினி செய்த கர்மகாண்டத்துடன் ஒன்று சேர்ந்திருக்கிறதாகையினுல் இவ்விரண்டு பாகங்களும் சேர்ந்து ஒரு ஶாஸ்திரம் என்றேற்பட்டது' என்று சொல்லப்பட்

---

1. போதாயன வ்ருத்தி.

𑌶𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑍇𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌕𑌤𑍍𑌵𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃' 𑌇𑌤𑌿 । 𑌤𑌦𑍇
𑌤𑌦𑌾𑌦𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑌂 𑌚 𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑍈𑌃 ।

𑌨𑌨𑍍𑌵𑍇𑌤𑌾𑌵𑌤𑌾𑌪𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌮𑍀𑌮𑌾𑌂𑌸𑌯𑍋𑌰𑍇𑌕𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌬𑌨𑍍𑌧𑍈𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌾 𑌕𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌮𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌕𑌿𑌂 𑌵𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌶𑌾𑌰𑍀𑌰𑌕 𑌚𑌤𑍁𑌰𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕 𑌐𑌕𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑍀𑌤𑌂? 𑌕𑍍𑌰𑌮𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷 𑌨𑌿𑌯𑌾𑌮𑌕 𑌸𑌂𑌗𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑍋𑌪𑌕𑌾𑌰𑌾𑌢𑍍𑌯 𑌸𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍈𑌕 𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌕𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌇𑌦𑌂 𑌤𑍁 𑌕𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌪𑍁𑌣𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑌯, 𑌤𑍍𑌯𑌜 𑌵𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰𑍈𑌕𑍍𑌯𑌮𑍍 ।

டிருக்கிறது. இந்த வாக்யத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஶ்ரீபாஷ்யகாரர் இதன் அபிப்பிராயத்தை விஸ்தாரமாக அருளிச் செய்தார்.

இவ்வளவு நிரூபித்தும் கர்ம மீமாம்ஸை ப்ரும்ம மீமாம்ஸை இவைகள் ஒரே ஶாஸ்திரம் என்பதிலாவது, ஒரே ப்ரபந்தம் என்பதிலாவது என்ன ப்ரமாணம் நிரூபிக்கப்பட்டதாகிறது என்னில், கர்மகாண்டத்திலிருக்கும் பன்னிரண்டு அத்யாயங்களிலும், ஶாரீரக ஶாஸ்திரத்தில் இருக்கும் நாலு அத்யாயங்களிலும் அவைகள் ஒரு ஶாஸ்திரம் என்பதற்கு என்ன ப்ரமாணம் உன்னால் நிஶ்சயிக்கப் பட்டிருக்கிறது? க்ரமவிஶேஷத்திற்கு (இதற்கப்புறம் இது என்கிற வரிசைக்கு) காரணமான ஸங்கதி விஶேஷங்களை உடையதாயும், ஒன்றோடொன்று விரோதமில்லாத உட்பிரிவான அர்த்தங்களை உடையதாயும், மற்ற ஶாஸ்திரங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய் (வேதார்த்தத்தை அறிவதற்கு) அஸாதாரணமான உபகாரத்தைச் செய்யக்கூடியதான அநேகம் அங்கங்களோடு கூடிய முக்யமான ஒரு அர்த்தத்தை உடையதாயுமிருக்கை என்று சொல்லுகிறாயோ, இது எதற்கு ப்ரமாணமாகும் என்பதைக் கொஞ்சம் புத்திசாலியாயிருந்து நீயே யோசித்துப் பார். * எல்லா இடத்திலும் ஶாஸ்திரம் ஒன்றென்பதையாவது விட்டு

---

* கர்ம ப்ரும்ம மீமாம்ஸைகளுக்கும் கீழ்ச் சொல்லிய லக்ஷணங்

𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 1 '𑌅𑌥𑌾𑌤𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌾' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌰𑌭𑍍𑌯 2 '𑌅𑌨𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌶𑍍𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌤𑍍' '𑌅𑌨𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌶𑍍𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌪𑌰𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌗𑍋𑌚𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤 𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌂𑌶𑌤𑌿 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑍇𑌕𑌂 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌮𑌿𑌤𑌿 । 𑌤𑌦𑌿𑌦𑌂 '𑌮𑍀𑌮𑌾𑌂𑌸𑌾 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌕𑌵𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌕𑌿𑌕𑌸𑌿𑌂𑌹𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑌨𑌾𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑌿𑌷𑍁

𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌶 𑌤 𑌦𑍂 𑌷 𑌣𑍍𑌯𑌾𑌂

॥ 𑌐𑌕𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌸𑌮𑌰𑍍𑌥𑌨𑌵𑌾𑌦𑌸𑍍𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌃 ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

விடு (அதாவது கர்மகாண்டத்தில் பன்னிரண்டு அத்யாயங்களும் தனித்தனி ஶாஸ்திரம் என்று ஒப்புக்கொள் என்றபடி.)

ஆகையால் 1'𑌅𑌥𑌾𑌤𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌾' என்றாரம்பித்து 2'𑌅𑌨𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌶𑍍𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌤𑍍 𑌅𑌨𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌶𑍍𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌤𑍍' என்னும் வரையிலும் கர்மங்களையும், தேவதைகளையும், பரதேவதையையும் பற்றிச் சொல்லுகிறபடியினால் மூன்று காண்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்ட இருபது அத்யாயங்களும் ஒரே ஶாஸ்திரம். அந்த இவ்வர்த்தம் 'மீமாம்ஸா ஶாஸ்திரம்' என்றாரம்பிக்கும் ஸ்ரீபாஷ்ய வாக்யத்தினால் நிரூபிக்கப்பட்டது.

இப்படி திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர் வித்வான்

பகவத் விஷயம் பண்டித பூஷணம்

ஸ்ரீ உப. வே. நரஸிம்மாசார்ய ஸ்வாமியின்

ஸ்ரீசததூஷணீ தமிழ் மொழிபெயர்ப்பில்

ஐகஶாஸ்த்ர்ய ஸமர்த்தனவாதம் என்னும்

மூன்றாவது வாதம் முற்றிற்று.

கள் இருப்பதினால் அவைகள் ஒரு ஶாஸ்திரம் என்பதற்கு உன்னால் நிரூபிக்கப்பட்ட காரணங்களே காரணமாகும் என்றபடி.

1. பூர்வ மீமாம்ஸை-1-1-1. 2. ஶாரீரக ஸூத்திரம்-1-1-1.

॥ ஶ்ரீ: ॥

॥ ஶ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம: ॥

॥ அவிதேயஜ்ஞாநவாதபங்கஶ்சதுர்த: ॥

[illegible]

॥ ஶ்ரீ: ॥

॥ ஶ்ரீமதே ஶ்ரீநிவாஸராமாநுஜ மஹாதேஶிகாய நம: ॥

அவிதேய ஜ்ஞானவாத பங்கம் என்னும் நான்காவது வாதம்.

விதிவாக்யத்திலிருந்து பயந்தவர்களாயும் * தங்களுக்கு ஸ்வாதீனப் படாத † வேத மார்க்கத்தை உடையவர்களாயும் இருக்கிற அத்

* வேதங்களில் விதிக்கப்பட்ட ஜ்ஞானத்தையாவது கர்மத்தை யாவது செய்து அதன் வழியாக ஸம்ஸாரத்தை நிவ்ருத்தி செய்து கொள்ள வேண்டும் என்னில் உலகம் பொய் என்பது போய்விடும். தடியினால் அடித்து நாசம் செய்யப்பட வேண்டிய பாம்பு பொய் யாய் இருக்க முடியாதாப் போல ஒரு கார்யத்தைச் செய்து நாசம் செய்யப்பட வேண்டிய ஸம்ஸாரம் பொய்யாய் இருக்க முடியா தல்லவா. ஆகையினால் மோக்ஷோபாயத்தை ஶாஸ்திரம் விதிக் கிறது என்று சொல்லப் பயப்படுகிறார்கள் என்றபடி.

† தன்னுடைய அர்த்தத்தை இவர்களுக்குத் தெரிவிக்கும்படி வேதம் இவர்களுக்கு ஸ்வாதீனமாய் இருக்கவில்லை. இவர்கள்

[பூர்வபக்ஷ ஸங்க்ரஹ:]

யத்ப்ரஹ்மாஜ்ஞாநஜநிதம்— ஸகாரணஸ்ய ஸம்ஸாரஸ்ய ஸம்விந்மாத்ரே பரஸ்மிந் ப்ரஹ்மண்யாரோபிதத்வாச் சுக்திகாரஜதாதிவததிஷ்டாநயாதாத்ம்யாவஸாயாதேவ விலய:, ந புந: கர்மணோபாஸநேந வா விஹிதேநாத்ருஷ்டத்வாரா | ஆஹுஶ்ச 1 'மணிமந்த்ரௌஷதிபிர்தண்டதாடநாதிநா வா | க்ரியதே நைவ கேநாபி [illegible]நம் ||' இதி | யத்[illegible]

வைதிகளால் விதிக்ககப்படாத ஜ்ஞானம் துக்கமாகிற ஸமுத்திரத்திற்கு நாசத்தை உண்டுபண்ணுகிறது என்று சொல்லப்படுகிற வார்த்தையை நிராகரித்துப் பகவானை ஆஶ்ரயிப்பதை உபாயமாக ஸ்தாபிக்கிற ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரின் பொருட்டு அடிக்கடி நமஸ்காரத்தைச் செய்கிறோம்.

[பூர்வ பக்ஷத்தின் ஸங்க்ரஹம்.]

ப்ரமித்துக் கொண்டிருக்கிற சில ஜனங்கள் சொல்லுவதாவது— காரணத்தோடு கூடிய இந்த ஸம்ஸாரம் ஜ்ஞானம் மாத்திரத்தை ஸ்வரூபமாக உடைய பரப்ரும்மத்தினிடத்தில் கல்பனை செய்யப்பட்டபடியினால் பொய்யான வெள்ளி முதலியவைகளைப் போல ஆதாரமாகிய வஸ்துவின் (அதாவது எந்த வஸ்துவைக் கண்டு வெள்ளி என்று ப்ரமிக்கிறானோ அந்த ப்ரமத்திற்கு ஆதாரமான வஸ்துவின்) உண்மையை அறிவதனாலேயே இதற்கு நாசம் உண்டாகிறதேயன்றி ஶாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்ட கர்மத்தினாலாவது உபாஸனத்தினாலாவது அத்ருஷ்டத்தின் வழியாக உண்டாகிறதில்லை. அப்படியே 'ரத்னம் மந்திரம், மருந்து முதலியவைகளினாலாவது தடியைக்கொண்டு அடிப்பதினாலாவது பொய்யான பாம்பின் நிவ்ருத்தி ஒருவராலும் செய்யப்படுகிறதில்லை' என்று பெரி

அதைப் பலாத்கரித்துப் பிடித்து இழுக்கிறபடியினால். 'கொஞ்சம் தெரிந்தவர்களிடம் வேதம் பயப்படுகிறது' என்றல்லவோ ப்ரமாணம் சொல்லுகிறது என்றபடி.

प्रति भिषज्यते, तदपि तत्रानारोपितस्वाभाविक-
दोषविशेषशमनायैव, न तु तन्मूलकभ्रान्ति-
विशेषात् भ्रान्तिविषयमिथ्यावस्तुनिवर्तनाय । दोषे
तु शममुपेयुषि स्वरसवाहितत्त्वज्ञानादेव तन्नि-
वृत्तिः । आहुश्चाचार्याः — 'भ्रान्तभेषजनिर्माणं
न भ्रान्तेरुपशान्तये । किन्तु भ्रान्तिनिदानस्य
दोषस्यैवोपशान्तये ॥' इति । न चात्रापि
दोषनिवारणाय विध्यपेक्षानुप्रवेशः,
दोषस्याप्यज्ञानप्रसूततया मिथ्यात्व-
विशेषेण एकहेलयैव तत्त्वज्ञानेन निवर्त्य-
त्वात् । ततश्च —

विश्वमिथ्यात्वविज्ञानकुक्षिनिक्षेपभक्षितः ।

யோர்கள் சொல்லுகிறார்கள் அல்லவா. பைத்தியம் பிடித்தவர்களுக்கு வைத்தியம் செய்யப்படுகிறதே அதுவும், அவர்களிடத்தில் வாஸ்தவமென்று எண்ணப்பட்ட ஒருவித தோஷத்தை விடுவிப்பதற்காகவேயன்றி அந்தப் பித்தத்தினால் ஏற்பட்ட பொய்யான பதார்த்தத்தை நிவ்ருத்தி செய்வதற்காகவல்ல. தோஷம் நிவ்ருத்தி அடைந்துவிட்டால் ஸ்வரஸமாக ஏற்பட்ட உண்மையான ஜ்ஞானத்தினாலேயே அந்தப் பொய்யான வஸ்துவின் நிவ்ருத்திஉண்டாகிறது. இதையும்பற்றி 'ப்ரமம் பிடித்தவர்களுக்கு மருந்து செய்வதும் அந்த ப்ரமத்தைப் போக்கடிப்பதற்காகவல்ல, பின்னை எதற்காகவென்னில் அந்த ப்ரமத்திற்குக் காரணமான தோஷத்தை நிவ்ருத்தி செய்வதற்காக' என்று சொல்லுகிறார்கள். இந்த ஸம்ஸாரத்தில் அதற்குக் காரணமான தோஷத்தை நிவ்ருத்தி செய்வதற்கும் விதியினால் ஏற்பட்ட கார்யத்தை அபேக்ஷிக்க வேண்டியதில்லை, இவ்விடத்தில் அந்தத் தோஷமும் ஜ்ஞானத்தினால் உண்டாகிறபடியினாலே பொய்யாகையினால் ஒரு வ்யாபாரத்தினாலேயே தத்வஜ்ஞானத்தினால் நிவ்ருத்தி செய்யக்கூடியதாகையினால். ஆதலால்—

ப்ரபஞ்சம் பொய் என்கிற ஜ்ஞானத்தின் வயிற்றுக்குள்ளே விழுங்கப்பட்ட தோஷமும் கர்மம் முதலியவைகளினால் உண்டான தன்னைப் போக்கடிக்கக்கூடிய ஒரு வஸ்துவை அபேக்ஷிக்கிறதில்லை.

நாபேக்ஷதே ப்ரமாணதோஷ: க்ஷயாய தத்த்வாய ச ||

லௌகிகஸ்ய து தோஷஸ்ய வ்யாவஹாரிக வ்யவஸ்தாநதிக்ராந்தௌஷதாத்யவகாஶ: | யத்யப்யவித்யாயாமபி ஸமாதாநம், ததாபி ததாவித்யஸ்ய போதநாய ப்ரவ்ருத்தஸ்ய வாக்யஸ்ய தாவதைவ தந்நிவ்ருத்த்யுபபத்தி: | ந ச ஜ்ஞாநம் ஸ்வரூபேண விதாதும் ஶக்யம் | அத ஏவ [1] ‘த்ரஷ்டவ்ய:’ இத்யபி த்யாநபலாநுவாத இதி நிர்ணைஷு: | ததர்த்ததயா ச ந ஶ்ரவணாதிவிதேரநர்த்தக்யம் | தாதர்த்த்யஞ்ச ப்ரதிபந்தகபேதவாஸநாநிரஸநத்வாரேண | தஸ்யாஶ்ச ப்ரதிபந்தகத்வம் அஸம்பாவநா

உலகத்தில் உண்டாகிய பித்தம் முதலிய தோஷம் வ்யாவஹாரிக ஸத்யம் என்கிற ஏற்பாட்டுக்கு உள்ளடங்கி யிருப்பதினால் மருந்து முதலியவைகளுக்கு இடம் உண்டாகிறது. அவித்யையிலும் இந்த ஸமாதானம் துல்யம், அப்படி இருந்தபோதிலும் வேதவாக்யங்கள் ப்ரபஞ்சமும் அதற்குக் காரணமான அவித்யையும் பொய் என்று தெரிவிப்பதற்காக ப்ரவ்ருத்தித்திருப்பதினாலும் அப்படித் தெரிவிப்பதினாலேயே ஸம்ஸாரத்தின் நிவ்ருத்தி உண்டாய்விடுகிறது. ஜ்ஞானம் கேவலம் ஸ்வரூபத்தினால் விதிக்கத்தக்கதல்ல.* ஆகையினாலேயே ‘பார்க்கத்தக்கவன்’ என்று ஶ்ருதியில் விதித்திருப்பதும் த்யானத்தினால் உண்டாகும் பலத்தை அநுவதிக்கிறது என்று நிஶ்சயம் செய்திருக்கிறார்கள். அந்தஜ்ஞானம் உண்டாவதற்காக வேதாந்த ஶ்ரவணம் முதலியதை விதித்திருப்பதும் ப்ரயோஜனத்தோடு கூடியது. அந்த ஜ்ஞானம் உண்டாவதற்காக என்பதும் அந்த ஜ்ஞானத்திற்கு விரோதியான பேத வாஸனையை நிராஸம் செய்து அதன் வழியாக. அந்தப் பேதவாஸனை தத்வஜ்ஞானத்திற்கு விரோதி என்பதும், இது இப்படி இருப்பது ஸம்பாவிதமல்ல என்றும் இதற்கு எதிர் நடையாக இருக்கிறது என்றும் உண்டாகிற புத்திகளாகிற மனதைக்

---

* ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணமான ப்ரயத்னம் விதிக்கத்தக்கது. அதனால் ஜ்ஞானம் தானே ஏற்பட்டுவிடுகிறதாகையினால் என்றபடி.

1. ப்ருஹதாரண்யகம்-6-5-6.

𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑌸𑌂𑌭𑌾𑌵𑌨𑌾𑌵𑍍𑌯 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 | 1 '𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑍇𑌦' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍌 𑌚 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍂𑌯𑌤𑍇 | 𑌨 𑌚𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌜𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌧𑍇𑌯𑌤𑍍𑌵𑌸𑌂𑌭𑌵𑌃 | 2 '𑌅𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍇 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌮𑌰𑍍𑌥𑌵𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌵𑌿𑌦𑌃 | 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁 '𑌨𑌾𑌯𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌪𑌃 𑌇𑌤𑌿 𑌬𑍁𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍌 𑌭𑍍𑌰𑌮𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌧𑌿𑌰𑍍𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇, 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 '𑌨𑌾𑌯𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌪𑌃' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌵𑌤𑍈𑌵 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌰𑌮𑍍𑌭𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌯 𑌵𑌿𑌧𑍇𑌯𑌵𑌦𑌨𑍂𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 | 𑌯𑌦𑌿 𑌚 '𑌨𑌾𑌯𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌪𑌃' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌵𑌤𑌾 𑌭𑍍𑌰𑌮𑍋 𑌨 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑍇𑌤, 𑌤𑌦𑌾 '𑌜𑌾𑌨𑍀𑌹𑌿' 𑌇𑌤𑌿𑌵𑌾𑌰𑌶𑌤𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑍇𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌕𑌥𑌂 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃? 𑌅𑌤𑌃 3 '𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑍁𑌪𑌦𑍇𑌶𑌾𑌤𑍍 4 '𑌸𑍋𑌽𑌹𑌂' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌧𑌮𑌾𑌨

கல்பதற்குக் காரணமான புத்தி விசேஷங்களுக்குக் காரணமாகையினால். 'ப்ரும்மத்தை அறிந்தவன்' என்றிவை முதலிய ஶ்ருதி வாக்யங்களில் ஜ்ஞானம்மாத்திரம் மோக்ஷத்திற்குக் காரணம் என்று சொல்லப்படுகிறது. வாக்கியம் மாத்திரத்தினால் ஏற்படுகிற இந்த ஜ்ஞானம் இந்த வாக்யத்தினால் விதிக்கப்படுகிறது என்பது ஸம்பவிக்காது. 'ஒன்றினாலும் ஏற்படாத அர்த்தத்தை சொல்லுவதில் ஶாஸ்திரம் ப்ரயோஜனத்தை உடையது' என்றல்லவோ ந்யாயம் தெரிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். 'இது ஸர்ப்பமல்ல என்று தெரிந்துகொள்' என்றிவை முதலிய வார்த்தைகளில் ஜ்ஞானத்தை விதிக்கிறதுபோலக் காணப்படுகிறதே அவ்விடத்திலும் 'இது ஸர்ப்பமல்ல' என்றிவ்வளவு அம்ஶத்தினாலே ஏற்பட்ட ஜ்ஞானம் நம்பிக்கை உண்டாக வேண்டும் என்கிற எண்ணத்தினால் விதிக்கப்படுகிறதைப்போல் அனுவாதம் செய்யப்படுகிறது. 'இது ஸர்ப்பமல்ல' என்கிற இவ்வளவு மாத்திரத்தினால் இது ஸர்ப்பம் என்கிற ப்ரமம் நிவ்ருத்தியடையாத பக்ஷத்தில் 'தெரிந்துகொள்' என்று நூறு தடவைகளில் விதித்தாலும் அந்த ப்ரமத்திற்கு எப்படி நிவ்ருத்தி உண்டாகும்? ஆதலால் 'அந்த ப்ரும்மம் நீ யாகிறாய்' என்றிவை முதலிய வாக்யங்

---

1. முண்டகம்-3-2-9. 2.
3. சாந்தோக்யம்-6-8-7. 4.

யா தி⁴யைவ நிர்ஜ்ஞாயிஷ்டா ந நிஷ்ட²யா ஸம்ப்ரதா³யஸ்ய ஶோகாநர்த²ஹாநம் — இதி |

[ஸித்³தா⁴ந்தாரம்ப⁴:]

அத்ர ப்³ரூம:—

ஸித்³தே⁴ விஶ்வஸ்ய மித்²யாத்வே ஜ்ஞாநாத்தந்நிவர்த்தநம் |
தச்சைவ ந க⁴டதேதி யதா²வது³பபாத்³யதே ||

யத்து லௌகிகதோஷஸ்யாவித்³யாயாஶ்ச மித்²யாத்வாவிஶேஷே(அ)பி வ்யாவஹாரிகஸத்யவ்யவஸ்த²யைவ அத்⁴யாஸோக்தம், தத³பி ந, மித்²யாபூ⁴தாநாமபி காசகாமலாதி³தோஷாணாம் ஜ்ஞாநேதரநிவர்த்யத்வே த்³ருஷ்டே ஸத்ய

களின் உபதேசத்தினுல் உண்டாகிறதாயும் 'அந்தப் பரமாத்மா நான்' என்று மாறுதலை அடைவதாயும் இருக்கிற எல்லா ப்ரமங்களுக்கும் ஆதாரமான பரிசுத்தமான பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிய புத்தியினுலேயே காரணத்தோடு கூடிய பேதத்தைப் பற்றிய ப்ரமம் போக்கடிக்கப்படுகிறது—என்று.

[ஸித்தாந்தாரம்பம்.]

இந்த விஷயத்தில் ஸமாதானம் சொல்லுகிறோம்—

ப்ரபஞ்சம் பொய் என்பது ஸித்தித்ததேயானுல் அப்பொழுது ஜ்ஞானம் மாத்திரத்தினுலேயே அது நிவ்ருத்தி யடையுமென்பது ஸித்திக்கும். அந்த ப்ரபஞ்சம் பொய் என்பதே ஸம்பவிக்காது என்று மேலே உண்மையாக நிரூபிக்கப்படப்போகிறது.

(நிற்க) உலகத்தில் உண்டாகும் பித்தம் முதலிய தோஷத்திற்கும் அவித்யைக்கும் பொய் என்பது ஸமமாக இருந்தபோதிலும் வ்யாவஹாரிக ஸத்யம் என்கிற வ்யவஸ்தையினுல் வ்யத்யாஸம் சொல்லப்பட்டதே, அதுவும் பொருந்தாது. அப்படிப் பொய்யாக இருக்கிற காசம், காமலம், முதலிய தோஷங்கள் ஜ்ஞானம் தவிர வேறு ஒரு மருந்து முதலியவற்றுல் நிவ்ருத்தி செய்யத்தக்கதாயிருப்பதை நாம் உலகத்தில் கண்டிருக்க அவித்யைக்கும் அப்படி ஜ்ஞானம் தவிர வேறு ஒன்றுல் நிவ்ருத்தி

𑌵𑌿𑌧𑍇𑌯𑌾𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌃, 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌉𑌪𑌦𑍇𑌶𑌜𑌨𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃 𑌹𑍇𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌰𑌪𑌰𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑌾𑌗𑍌𑌰𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨, 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍌 𑌤𑌥𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌰𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇 𑌨𑍈𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍। 𑌨 𑌹𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌹𑌾𑌨𑌂 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥ 𑌯𑍇 𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌉𑌪𑌦𑍇𑌶𑌜𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃, 𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑌾𑌦𑌿𑌗𑌤 𑌤𑌿𑌮𑌿𑌰𑌾𑌦𑌿𑌦𑍋𑌷𑌨𑌾𑌶𑌾𑌯 𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌸𑌂𑌹𑌾𑌰𑌾𑌯 𑌚 𑌔𑌷𑌧𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑍀𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍁𑌞𑍍𑌜𑌾𑌨𑌾 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇, 𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯 𑌮𑌹𑍌𑌷𑌧𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌯𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌜𑍋𑌷𑌮𑌾𑌸𑌤𑍇 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍃𑌷𑌾— 1 '𑌵𑌾𑌦 𑌵𑌾𑌦𑌿𑌮𑌤𑌸𑍍𑌥𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌰𑍋𑌗𑍇𑌣 𑌪𑍀𑌡𑌿(𑌷𑌿)𑌤𑌾𑌃। 𑌖𑌟𑍍𑌵𑍇

செய்யத்தக்கதா யிருப்பதில் ஒருவித விரோதமு மில்லாமையினால். விரோதம் இல்லாமை இருந்தாலும் இருக்கட்டும். அப்படி இருந்த போதிலும் குருவின் உபதேசத்தினால் உண்டாக்கப்படுகிற ஜ்ஞானத்தினாலேயே அந்த அவித்யைக்கு நிவ்ருத்தி வரக்கூடுமாதலால் வேறொரு காரணத்தை அங்கீகரிப்பதில் கௌரவம் உண்டாகிறதே என்பதும் உசிதமல்ல. ஶ்ருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடி ஒப்புக்கொள்ளுவதில் கௌரவதோஷம் இல்லாமையினாலும், அதைப் புதிதாகக் கல்பிப்பதினால் மாத்திரம் அந்த தோஷம் உண்டாகுமாகையினாலும். ஶ்ருதியில் சொல்லியிருக்கும் அர்த்தத்தை விட்டுவிடுவது ந்யாயமாகாதல்லவா. எவர்கள் ப்ருஹ்மத்தைத் தவிர மற்றதெல்லாம் பொய் என்று குருவினிடத்திலிருந்து க்ரஹிக்கப்பட்ட ஜ்ஞானத்தை உடையவர்களோ அவர்களும் கண் முதலியவைகளில் உண்டாகிய திமிரம் முதலிய தோஷங்களை நாசம் செய்வதற்காகவும் சத்துருக்களை வதம் செய்வதற்காகவும் மருந்து, ஆயுதம் முதலியவைகளை உபயோகித்துக் கொண்டிருப்பவர்களாகக் காணப்படுகிறார்களே யல்லது எல்லாம் பொய் என்கிற நிஸ்சயமாகிற பெரிய மருந்தை ப்ரமாணமாக வைத்துக்கொண்டு பேசாமல் இருக்கவில்லை. அப்படியே 'எல்லாம் பொய்யென்று சொல்லுகிற மதத்தில் இருப்பவர்களும் மஹா வ்யாதிகளால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாய் கட்டில்களில் படுத்துக்

[illegible] दृश्यन्ते भेषजकाङ्क्षिणः॥' इति। तस्मादविद्याया अपि मिथ्यात्वाध्यवसायस्य गुरूपदेशजन्यत्वसम्भवेऽपि दोषान्तरवदेव ज्ञानेतरहेतुनिवर्त्यत्वाविरोधात् तदर्थं कर्माङ्गकोपासनविधानं नानुपपन्नम्। उक्तञ्च वरदराजाचार्यैः — 'यथा हरीतकीपाकः क्रियते दोषशान्तये। तद्वद्दुरितशान्त्यर्थं क्रियतां हरिकीर्तनम्॥' इति।

यत्तूक्तं न ज्ञानं स्वरूपेण विधातुं शक्यमिति, तत्किं ज्ञानस्याव्यापारवत्तया? उताक्रियात्वतया? यद्वा साक्षात्प्रयत्नविषयत्वाभावात्? अथवा साक्षात्पुरुषव्यापारत्वाभावात्? उत सांशभावनानुप्रवेशविरहात्? अन्यस्या

கொண்டு மருந்தை விருயபுகிறவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள்' என்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆதலால் அவித்யையிலும் பொய் என்கிற நிஸ்சயம் குருவின் உபதேசத்தினால் உண்டான போதிலும் மற்ற தோஷங்களைப் போலவே ஜ்ஞானம் தவிர வேறு காரணத்தினால் நிவருத்தி செய்யத்தக்கதா யிருப்பதற்கு விரோதம் இல்லாமையினால் அதற்காகக் கர்மங்களை அங்கமாக உடைய உபாஸனத்தை விதித்திருப்பது அனுசிதமல்ல. அப்படியே 'எப்படிப் பித்தமாகிய தோஷம் சாந்தி அடைவதற்காக ~~செல்லிக்காய்~~ கடுக்காய் சாப்பிடப்படுகிறதோ அப்படியே பாபம் சாந்தி அடைவதற்காகப் பகவானுடைய கீர்த்தனம் செய்யத்தக்கது' என்று வரதராஜாசார்யரால் சொல்லப்பட்டது.

ஜ்ஞானம் ஸ்வரூபத்தினால் விதிக்கத்தக்கதல்ல என்று சொல்லப்பட்டதே அதுவும் ஜ்ஞானம் நம்முடைய வ்யாபாரத்தினால்உண்டாக்கக்கூடியதல்ல என்பதினாலா? அது க்ரியாரூபம் அல்ல என்பதினாலா? அன்றிக்கே நேரில் நம்முடைய ப்ரயத்னத்திற்கு விஷயமாகாது என்பதினாலா? அன்றிக்கே நேரில் புருஷனுடைய வ்யாபாரமல்ல என்பதினாலா? அன்றிக்கே மூன்று அம்ஸங்களோடு கூடிய பாவ

𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 ? । 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌃, 𑌤𑍍𑌵𑌤𑍍𑌪𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌪𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌗𑍁𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌤𑍍𑌪𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌤𑍁 𑌤𑌦𑍍𑌧𑍀𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑌣𑌾𑌧𑍀𑌨𑌤𑌯𑌾 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃 । 𑌆𑌹𑍁𑌶𑍍𑌚— 1 '𑌕𑌾𑌦𑌾𑌚𑌿𑌤𑍍𑌕𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌕𑍇𑌨 𑌵𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌜𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌚𑌾𑌰𑍍𑌵𑌾𑌕𑌮𑌤𑌪𑍂𑌰𑌣𑌂॥' 𑌇𑌤𑌿। 𑌨 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃, '𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌅𑌵𑌬𑍋𑌧𑌨𑍇' 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌵𑌰𑍂𑌪𑌤𑌯𑍈𑌵 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌨𑍀𑌯𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌃, 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍, 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌹𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌿𑌮𑌤𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍇𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨

ணைக்குட்பட்டதல்லவாகையினாலா ? வேறு ஏதாவது ஒரு காரணத்தினாலா? முதலாவது பக்ஷம் உசிதமல்ல. ஏனெனில் உன் பக்ஷத்தில் வ்ருத்தி ரூபமாயும் மற்றவர்கள் பக்ஷத்தில் ஆத்மாவின் இடத்தில் இருக்கிற ஒரு விசேஷகுணமாயும் நம்முடைய பக்ஷத்தில் அந்த ஆத்மாவின் குணமாகிய ஜ்ஞானத்தின் அவஸ்தா விசேஷமுமாகிய அந்த ஜ்ஞானம் இந்திரியங்களுக்கு வசப்பட்டு உண்டாகிறபடியினால் அது நம்மால் உண்டாக்கக் கூடியது என்பது ஏற்பட்டு விடுகிறபடியினால். அப்படியே ‘சில காலத்தில் உண்டாவதை ஸ்வபாவமாக உடைய வஸ்துவிற்கு ஒன்றினால் உண்டாக்கப்படக் கூடியதாயிருக்கை யாரால் தடுக்கப்படுகிறது? அது ஒரு காரணத்தினாலும் உண்டாகவில்லை என்னில் சார்வாக மதத்தை அங்கீகரித்ததாகும்’ என்று சொல்லுகிறார்கள். இரண்டாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, ‘ஜ்ஞா’ என்கிற தாது அறிவதைச் சொல்லுகிறது’ என்று க்ரியா ரூபமாகவே பாணினீய வ்யாகாரணத்தில் சொல்லி இருக்கிறபடியினாலும் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமாகிய ஜ்ஞானத்திற்கு விதி என்கிற ப்ரஸ்தாவமே இல்லாமையினாலும். மூன்றாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, ப்ரயத்தினத்திற்கு விதிக்கத்தக்கதா யிருக்கை இல்லாமல் போக வேண்டிவருமாதலாலும்,* உலகத்தில் தனக்கு இஷ்டமான கார்யத்

---

* ப்ரயத்தினம் ப்ரயத்தினத்திற்கு விஷயமாகாதாகையினால் என்றபடி.

विषयविधानसम्भवात् । न चतुर्थः, भावार्थानामपि विधेयत्वभङ्गप्रसङ्गात् । न पञ्चमः, 'यष्टव्यः' इत्यादौ यागादेरिव 'द्रष्टव्यः' इत्यादौ दर्शनादेरपि तदनुप्रवेशे विरोधाभावात् । न षष्ठः, ज्ञानविधिविरोधिनः कस्यचिदन्यस्यापि कुतश्चित्सिद्ध्यभावात् ।

किञ्च — यदि ज्ञानं न विधेयं कथं तर्हि यागादिविधिरपि न भज्येत? यागोऽपि हि देवतोद्देशेन द्रव्यत्यागात्मा बुद्धिविशेष एव । एवञ्च द्वादशाहे अविवाक्ये दशमेऽहनि बुद्धिविशेषरूपस्य मानसग्रहादेः कथं विधेयतेष्यते?

தைக் குறித்து ப்ரயத்தினம் செய்யவேண்டும் என்று ப்ரயத்தினத்தைக் குறித்து விதிப்பதைக் கண்டிருப்பதினாலும். நான்காவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, மற்ற யாகம் முதலிய க்ரியைகளுக்குப் விதிக்கத் தக்கதா யிருக்கை இல்லாமல் போக வேண்டி வருமாதலால். ஐந்தாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, 'யாகம் செய்யத்தக்கது' என்றிவை முதலிய இடங்களில் யாகம் முதலியவைகளுக்குப் போல 'பார்க்கத்தக்கவன்' என்றிவை முதலிய இடங்களில் பார்ப்பது முதலியவைகளுக்கும் மூன்று அம்ஸங்களோடுகூடிய பாவனைக்கு உட்பட்டிருப்பதில் ஒரு விரோதமும் இல்லாமையினால். ஆறுவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, ஜ்ஞானத்தை விதிப்பதற்கு விரோதியான வேறு ஒரு காரணமும் ஒன்றினாலும் ஸித்திக்கவில்லையாகையினால்.

மேலும், ஜ்ஞானம் விதிக்கத் தக்கதல்ல என்னில், அப்படியாகில் யாகம் முதலியவைகளை விதித்திருப்பதும் ஏன் தவறுதலாகாது? யாகம் என்பதும் ஒரு தேவதையை உத்தேசித்து ஹவிஸ்ஸு முதலிய வஸ்துவைக்கொடுப்பதென்கிற ஒருவிதபுத்திதானே. இப்படியே பனிரண்டு நாள் செய்யக்கூடிய ஸத்ரத்தில் (ஒருவித யாகத்தில்) அவிவாக்யம் என்று பெயருடைய பத்தாவது நாளில் புத்திவிஸேஷமாகிய மானஸக்ரஹம் (அதாவது மனதினாலேயே சில பாத்திரங்களில் ஸோமரஸம் வைத்திருப்பதாகவும், அவைகளை ஹோமம் செய்

கத²ம் வா மநஸ்விதாத்³ருஷ்டிரூபாணாம் தத்த்வவிஷயாணாஞ்சோபாஸநாநாம் விதே⁴யத்வமிஷ்யதே? கத²ஞ்ச த³ர்ஶநாயாபி ஶ்ரவணமநநநிதி³த்⁴யாஸநாநி விதே⁴யாநீச்ச²ஸி? தாந்யபி ஜ்ஞாநவிஶேஷரூபாண்யேவ। நநு ந தாநி ஜ்ஞாநரூபாணி, அபி து தது³த்பத்த்யுபாயரூபாணீதி சேத் தந்ந, தது³த்பத்த்யேவ ஸத்யபி தேஷாமபி ஸ்வரூபஸ்ய ஜ்ஞாநரூபத்வாத்। ஶ்ரவணம் ஹி நாம தத்த்வத³ர்ஶிந ஆசார்யாந்ந்யாயயுக்தார்த²க்³ரஹணம்। மநநமபி ததோ²பதி³ஷ்டஸ்யைவேத³மேவ ந்யாயயுக்தம் இதி யுக்தித: ப்ரதிஷ்டா²பநரூபோ வ்யவஸாய:। நிதி³த்⁴யாஸநமபி அநவரதபா⁴வநாத்மகஸ்ம்ருதிஸந்தாந:। ததே³வம் தேஷாம் ஜ்ஞாநரூபதாநாமேவ யதி³ விதே⁴யத்வமிஷ்யதே, கத²ம்

வதாகவும் நினைப்பது) முதலியவைகள் விதிக்கப்படுகின்றன என்பது எப்படி ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது? த்ருஷ்டி ரூபங்களான (அதாவது இல்லாததை ஆரோபித்து த்யானம் செய்வதான) மனஸ்சிதம் முதலிய அக்னிகளும் தத்வங்களைப் பற்றிய உபாஸனங்களும் விதிக்கப்படுகின்றன என்பது தான் எப்படி ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது? எப்படித் தான் ஸாக்ஷாத்காரம் உண்டாவதற்காகவாவது ஶ்ரவண மனன நிதித்யாஸனங்கள் விதிக்கப்படுகின்றனவென்று நீ ஒப்புக்கொள்ளுகிறாய்? அவைகளும் ஒருவித ஜ்ஞானங்கள் தானே. அவைகள் ஜ்ஞான ரூபங்கள் அல்ல, பின்னை எதுவென்னில், ஜ்ஞானம் உண்டாவதற்காக ஏற்பட்ட வ்யாபாரங்கள் என்பதும் உசிதமல்ல, ஜ்ஞானம் உண்டாவதற்காக ஏற்பட்டவைகளாயிருந்தபோதிலும் அவைகளின் ஸ்வரூபமும் ஜ்ஞான ரூபமாகையினால். ஶ்ரவணமாவது உண்மையை அறிந்த ஆசார்யனிடத்திலிருந்து ந்யாயத்தோடு சேர்ந்த அர்த்தத்தை அறிவது. மனனமாவது அப்படியே ஆசார்யன் சொல்லியபடி இதுவே ந்யாயம் என்று யுக்திகளால் ஸ்தாபிப்பதாகிய நிஶ்சயம். நிதித்யாஸனமாவது எப்பொழுதும் அதையே நினைத்துக்கொண்டிருப்பதாகிய இடைவிடாத நினைவுகளின் வரிசை. ஆதலால் இப்படி ஜ்ஞான ரூபங்களாகிய இவ்வைகள் விதிக்கப்படுகின்றன

'த்ரஷ்டவ்ய:' இத்யத்ராபி தர்ஶநஸ்ய விதேயத்வம் நேஷ்யதே? ததா ச—

விஷ்ணுர்யஷ்டவ்ய இத்யாதௌ விதிப்ராப்தநிஷேதநாத் |
ஸர்வத்ராஸ்தாப்ய தத்பாதோ தர்ஶனே வா ந பாத்யதாம் ||

அத ச த்யானஸாத்யதயா தர்ஶநஸ்யாநூத்யத இதி சேத், ததா மநநத்யாநயோரபி பூர்வபூர்வஸாத்யதயாऽநுவாத இதி கிம் ந ஸ்யாத்? ஸ்யாதேவேதி சேந்ந, 'ஸாக்ஷாத்காரோபகாரகாங்கதயா ஶ்ரவணாதித்ரயவிதி:' இதி யுஷ்மாபி: ப்ரதிபாதநாத் | ததாசைகஸ்யைவ விதேயத்வாநுவாத்யத்வே இதி விரோத:| ந ஹி விரு

என்று ஒப்புக்கொள்ளப்படுமேயானல் 'பார்க்கத் தக்கவன்' என்கிற இடத்திலும் தர்ஶநம் விதிக்கப்படுகிறது என்று என் ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை? இப்படியாகில்—

விஷ்ணுவைக் குறித்து யஜனம் செய்யவேண்டும் என்கிற இடத்தில் விதிக்கிற ப்ரத்யயம் (விகுதி) இருந்தபோதிலும் அதைத் தடுத்து விதி இல்லை என்று ஸ்தாபித்திருப்பதைக் கண்டிருப்பதினல் எல்லா இடங்களிலும் விதி இல்லை என்று விதியை மறுப்பதாவது, 'பார்க்கத் தக்கவன்' என்கிற இடத்தில் விதியை மறுக்காமல் ஒப்புக்கொள்ளவாவது வேண்டும்.

மேலும், த்யானத்தினல் உண்டாகவேண்டிய ப்ரயோஜனமாக தர்ஶநம் அநுவதிக்கப்படுகிறதென்று எண்ணுகிறீரேயானல் அப்பொழுது மனனம், த்யானம் இவைகளும் முன்பு சொல்லப்பட்டவைகளுக்கு ப்ரயோஜனமாக அநுவதிக்கப்படுகின்றனவென்று என் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை? அப்படியே இருக்கட்டுமே என்னில் அது உசிதமல்ல, 'ப்ரயோஜனத்துக்கு உபகாரம் செய்வதாகவும் அங்கமாகவும் ஶ்ரவணம் முதலிய மூன்றும் விதிக்கப்படுகின்றன' என்று உங்களாலேயே நிரூபிக்கப்படுகிறபடியினல். இப்படியாகில் ஒன்றுக்கே விதிக்கப்பட்டதாயிருக்கையும் அநுவாதம் செய்யப்படுவதாயிருக்கையும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதாகையினல் விரோதம் வருகிறது. ஒன்ருெடொன்று விருத்தங்களான மூன்று சேர்ந்த

𑌇𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌯𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑌨𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑍇𑌤𑌾 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌕𑍈𑌃 । 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌹𑌿 1 '𑌉𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌧𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌸𑌮𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌉𑌪𑌾𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌾 𑌗𑍁𑌣𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑍈𑌵 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥' 𑌇𑌤𑌿 । 2 '𑌉𑌪𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇𑌽𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌚𑌨𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌨𑍋𑌪𑌾𑌸𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌂𑌸𑌾𑌰𑌿𑌕𑌫𑌲𑍋𑌤𑍍𑌤𑍀𑌰𑍍𑌣𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌵𑌿𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕 𑌨𑌿𑌰𑌤𑌿𑌶𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇 𑌫𑌲𑍇 𑌸𑌤𑌿 '𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌃' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑌾𑌰𑌣𑌵𑌿𑌧𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑌾𑌸𑍍𑌵𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌫𑌲𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌕𑌲𑍍𑌪𑍍𑌯

இரண்டு வகுப்புகள் ஒன்று சேர்ந்து இருக்குமென்று மீமாம்ஸகர்களினால் ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லையல்லவா? (அவையாவன:—) 'உத்தேஶ்யமாயிருக்கை, அனுவாதம் செய்யப்படுவதாயிருக்கை, ப்ரதானமாயிருக்கை, இவைகளுடன், நம்மால் அனுஷ்டிக்கக் கூடியதாயிருக்கை, விதிக்கக்கூடியதாயிருக்கை, அங்கமாக இருக்கை, இவைகள் ஒன்று சேர்ந்திருப்பது காணப்படவில்லை' என்று (மீமாம்ஸகர்களினால்) சொல்லப்பட்டிருக்கிறதல்லவா. 'பரமாத்மாவை அடைந்தவனுக்கு அப்படிப் பரமாத்மாவை அடைந்தபடியினால் காமசாரம் முதலிய பலங்கள் ஶ்ருதியில் சொல்லப்பட்டிருப்பதினால் அந்த ஶ்ருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற பித்ருலோகத்தை அடைவது முதலிய பலங்கள் ஸம்ஸாரத்தைக் காட்டிலும் மேற்பட்ட பலத்தைச் சொல்லுகின்றன' என்கிற ஸூத்திரத்தில் சொல்லியிருக்கும் ந்யாயத்தினால் பரமாத்மோபாஸனத்திற்கு ஸம்ஸாரத்தில் உண்டாகிய பலத்தைக் காட்டிலும் மேற்பட்டதாய் அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் சொல்லப்படுகிற தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தின் ப்ரகாசம் முதலாக உண்டாகிற எல்லையில்லாத ஆநந்தரூபமான ப்ரும்மானுபவமாகிய பலமிருக்க 'பார்க்கத் தக்கவன்' என்கிற இடத்தில் ஒரு காரணமுமில்லாமல் விதிப்ரத்யயத்தை அஸ்வாரஸ்யமுள்ளதாக்கி தர்ஶநத்திற்குப் பலமாக இருக்கை ஏன் கல்பிக்கப்படுகிறது? மோக்ஷம் நியோகத்தினால் (மீமாம்ஸகர்கள்

1.

2. ஶாரீரக ஸூத்திரம்-3-3-40.

𑌤𑍇? 𑌨𑌿𑌯𑍋𑌗𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨, 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌪𑌾𑌪𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑌵𑌤𑍍 । 𑌨 𑌚 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌪𑍍𑌰𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑍋 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌃, 𑌕𑌿𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌹𑍇𑌤𑍁𑌭𑍂𑌤𑌕𑌰𑍍𑌮𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑌃, 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍍𑌷𑌣𑌿𑌕𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌾𑌤𑍍 । 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌨𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌕𑌾𑌰𑌣𑌾𑌭𑌾𑌵𑌃 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌉𑌕𑍍𑌤𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 । 𑌨 𑌹𑍍𑌯𑌨𑌾𑌦𑌿𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌉𑌪𑌾𑌯𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌨𑍍𑌮𑌤𑍍𑌤𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑌿 । 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌵𑌿𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌯𑍋𑌗𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑌨𑍍𑌧𑍇

சொல்லுகிறபடி விதிப்ரத்யயத்தின் ஶக்தியினால், அன்றிக்கே விதியினால்) உண்டாக்கப்படுகிறதானால் அநித்யமாக வேண்டிவருமாதலால் என்பதும் உசிதமல்ல, மோக்ஷம் என்னும் பதத்தினால் துக்கங்களின் நாசம் சொல்லப்படுமேயானால் அது ஒன்றால் உண்டாக்கப்பட்டதாயிருந்தாலும் ப்ராயஶ்சித்தமாகிற தர்மத்தினால் உண்டாக்கப்படுகிற பாபத்தின் நாசத்தைப் போலவே நித்யமாயிருப்பது பொருத்தமுடையதாகுமாகையினால். துக்கங்களின் நாசமே மோக்ஷமாகாது. பின்னை எதுவென்னில் துக்கங்களுக்குக் காரணங்களாகிய எல்லாக் கர்மங்களுடைய விநாசமே மோக்ஷம், துக்கம் க்ஷணம் நிற்கக்கூடியதாகையினாலே தானே நசித்துவிடுமாதலால். மறுபடியும் துக்கம் உண்டாகாதிருப்பது மோக்ஷமென்று சொன்னபோதிலும் அது ஒரு காரணத்தினால் உண்டாக்கக் கூடியதில்லை யாகையினாலே மோக்ஷம் அநித்யமாகவேண்டிவரும் என்கிற ப்ரஸ்தாவத்திற்குக் காரணமேயில்லை. பரப்ருஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமே மோக்ஷம் என்று சொன்னபோதிலும் கீழ்ச்சொன்ன காரணத்தினாலேயே பதில் சொல்லப்பட்டதாகிறது. அநாதியாக இருக்கிற ப்ருஹ்மம் உபாயத்தினால் உண்டாக்கப்படுகிறதென்று பைத்தியம் பிடிக்காதவன் சொல்லமாட்டான். தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தின் ப்ரகாசமே மோக்ஷமென்று சொன்னபோதிலும் விதிவாக்யங்களின்

𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌧𑍀𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌵𑌿𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌵𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑌨𑍍𑌧𑌕𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌦𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍁𑌪𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ।

𑌨𑌨𑍁 𑌯𑌦𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑌨𑌵𑌿𑌧𑍇𑌃 𑌫𑌲𑌤𑌯𑌾 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌃 𑌸𑍍𑌵𑍀𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇, 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌮𑌨𑌨𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌵𑌿𑌧𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌿𑌂 𑌫𑌲𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨, '𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑌵𑍍𑌯𑍋 𑌮𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌧𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 । '𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌃' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌪𑍃𑌥𑌗𑍍𑌵𑌿𑌧𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌨𑌿𑌦𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑌨𑌾𑌪𑌰𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯𑍋𑌪𑌾𑌸𑌨𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑌥𑌾 𑌹𑌿— 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌂 𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍 𑌸𑌾𑌙𑍍𑌗𑌸𑌶𑌿𑌰𑌸𑍍𑌕𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌧𑍍𑌯𑌯𑌨𑌜𑌨𑌿𑌤𑌾𑌪𑌾𑌤𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌿𑌵𑌿𑌷𑌿𑌤 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌨𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌗𑌤𑌏𑌵 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌧𑍍𑌯𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌾 । 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌮𑌨𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿-

---

ஶக்தியினால் தடங்கல்கள் முழுவதும் கழிந்த பிறகு தன்னுடைய ஸ்வரூபம் மாத்திரத்திற்கு வசப்பட்டிருக்கிற ஸ்வரூப ப்ரகாசம் ஸ்வரூபம் போலவே நித்யமாகையினாலும் மறுபடியும் அந்தப்ரகாசத்திற்குத் தடங்கலைச் செய்யக்கூடியவைகள் ஒன்றுமில்லாததினாலும் அது ஒன்றினாலும் நிவ்ருத்தி செய்யக்கூடியதல்ல என்பது பொருத்தமுடையதாயிருக்கும்.

உபாஸனத்தை விதித்திருப்பதற்கு ப்ரயோஜனமாக மோக்ஷம் அங்கீகரிக்கப்படுகிறதேயானால் அப்பொழுது ஶ்ரவணம், மனனம், தர்ஶனம், இவைகளை விதித்திருப்பதற்கு ப்ரயோஜனமென்ன என்பதும் உசிதமல்ல, 'கேட்கத் தக்கவன், மனனம் செய்யத்தக்கவன்' என்கிற வாக்யங்கள் விதிவாக்யங்களல்லவாகையினால். 'பார்க்கத் தக்கவன்' என்பதும் தனித்த விதிவாக்யமன்று. ஆகையால் நிதித்யாஸனமென்று மற்றொரு பெயருடைய உபாஸனமே ப்ரத்யக்ஷரூபமாக இருக்கவேண்டுமென்று அந்த வாக்யத்தில் விதிக்கப்படுகிறது. அது எப்படி என்னில்:—ஶ்ரவணமோவெனில் அங்கங்களுடனும் உபநிஷத் பாகத்துடனும் வேதங்களை அத்யயனம் செய்ததினால் உண்டாக்கப்பட்ட ஆபாத(மேலெழுந்தவாரியாக உண்டாகிற) ஜ்ஞானத்தினால்

𑌤𑌤 𑌏𑌵 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 | 𑌅𑌤𑍋 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿- 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌧𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑍋𑌪𑌕𑌾𑌰𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌜𑍍𑌜𑌨𑌕𑌯𑍋𑌃 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌮𑌨𑌨𑌯𑍋𑌰𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌦 𑌏𑌵| 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌧𑍇𑌯𑌮𑍇𑌵 | 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌚𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌰𑌾𑌗𑌸𑍍𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿, 𑌤𑌥𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌗𑍁𑌣𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯𑌾𑌹𑌰𑌹𑌰𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍀𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌙𑍍𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌫𑌲𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑍍𑌵𑌧𑍀𑌯𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣 𑌤𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌗𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿, 𑌸𑌾 𑌚 𑌧𑍀𑌶𑍍𑌚𑍋𑌦𑌨𑌯𑍈𑌵, 𑌤𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵 𑌰𑌾𑌗𑍋 𑌯𑌾𑌗𑌾𑌦𑌿

அறியப்பட்ட ப்ரயோஜனங்கள் அவைகளின் உபாயங்கள் இவைகளைப் பற்றிய நிஸ்சயமான ஜ்ஞானத்தை விரும்பிக் கொண்டிருக்கிற புருஷனுக்குத் தன் இச்சையினுல் ஏற்பட்டதாகையினுல் அவ்விஷயத்தில் விதியை அபேக்ஷிக்க வேண்டியதில்லை. மனனமும் அப்படிக் கேட்கப்பட்ட அர்த்தங்கள் மறக்காமலும் வேறு யுக்திகளால் கலக்க முடியாமலும் இருப்பதற்காக ஏற்பட்டதாகையினுல் அதுவும் அந்தப் புருஷனுடைய ஆசையினுல் ஏற்பட்டதாகையினுலே அந்த விஷயத்திலும் விதியின் அபேக்ஷை இல்லை. ஆதலால் உண்மையான ஸ்ருதி வாக்யங்களின் அர்த்தங்களினுடைய நிஸ்சய ரூபமான ஜ்ஞானம் த்யானத்திற்கு உபகாரம் செய்கிறதாகையினுல் அப்படிப்பட்ட நிஸ்சயமான ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணங்களாகிய ஸ்ரவணம், மனனம், இவைகளைப்பற்றி இந்த வாக்யத்தில் அனுவாதமே செய்யப்படுகிறது. த்யானமோவெனில் வேறென்றினுலும் ஏற்படாமையினுல் விதிக்கவே படுகிறது. இவ்விடத்தில் த்யானத்திற்கு விஷயமாகிய ப்ரும்மம் ஆநந்த ரூபமாக இருப்பதினுல் அதில் த்யானம் செய்வதிலும் ஆசை ஸம்பவிக்கலாம். அப்படி இருந்த போதிலும் அந்தந்த உபாஸனங்களுக்கு ஏற்பட்ட குண விஸேஷங்களோடு கூடியதாயும் தினந்தோறும் தொடர்ச்சியாகச் செய்ய வேண்டியதாயும் (ஆஸனம் முதலிய) அங்கங்களோடு கூடியதாயும் இருக்கிற அந்த த்யானத்திற்கு இது ஒரு ப்ரயோஜனத்திற்கு உபாயமாகிறது என்கிற புத்தி இல்லாமல் இப்படிப்பட்ட ஒருவித விசேஷங்களோடு கூடிய அனுஷ்டா

ष्वपि समाने विधेयापेक्षितत्वमिति न दोषः॥ ननु यदि ध्यानोपकारकतया श्रवणमननयोरनुवादः, तर्हि 'द्रष्टव्यः' इत्येव विधिरस्तु, ध्यानं तु तदुपकारकत्वेन सिद्धत्वाच्छ्रवणादिवदनूद्यत इति चेन्न, ध्यानस्य दर्शनोपकारकत्वं किमदृष्टद्वारा? उत दृष्टद्वारा? न प्रथमः, तस्य विधिमन्तरेणासिद्धेः। उत्तरत्रापि दर्शनशब्देन किं चाक्षुषं ज्ञानं विवक्षितम्? उत प्रत्यक्षमात्रम्? यद्वा प्रत्यक्षसमानाकारम्? इति। श्रुतेः 1 'न चक्षुषा गृह्यते नापि वाचा

னம் ஆசையினல் உண்டாகிறது என்பது ஸம்பவிக்காது. அப்படிப் பட்டபுத்தி விதி வாக்யத்திலுலேயே உண்டாக வேண்டும். அந்த விதிவாக்யத்தினல் உண்டாகிற ஆசை மற்ற விதி வாக்யங்களினல் விதிக்கப்படுகிற யாகம் முதலியவைகளிலும் துல்யம். அந்த ஆசை விதிக்கு அவஶ்யம் வேண்டியதாதலால் தோஷமில்லை. த்யானத்திற்கு உபகாரம் செய்கிறபடியினுல் ஶ்ரவணம் மனனம் இவைகளைப் பற்றி அனுவாதம் செய்யப்படுகிறது என்னில், 'பார்க்கத்தக்கவன்' என்பதே விதிவாக்யமாக இருக்கட்டும். த்யானமோவெனில் அந்தத் தர்சநத்துக்கு உபகாரம் செய்கிறபடியினுலே எற்கனவே எற்பட்டிருப்பதினல் ஶ்ரவணம் முதலியவைகளைப் போலவே அனுவாதம் செய்யப்படுகிறது என்று அங்கீகரிக்கலாமே என்பதும் உசிதமல்ல, த்யானம் தர்சனத்திற்கு உபகாரம் செய்கிறதென்பது அத்ருஷ்டத்தின் வழியாகவா? அல்லது த்ருஷ்டத்தின் வழியாகவா? முதலாவது பக்ஷம் உசிதமல்ல, அது விதிவாக்யமில்லாமல் ஸித்திக்காதாகையினல். இரண்டாவது பக்ஷத்திலும் (தர்ஶந என்கிற பதத்தினுல்) கண்களால் பார்க்கிறது சொல்லப்படுகிறதா? ஏதாவது ஒரு இந்திரியத்தினல் உண்டாகும் ப்ரத்யக்ஷம் சொல்லப்படுகிறதா? கண்களால் பார்ப்பதைப் போல விஶதமாயிருப்பது சொல்லப்படுகிறதா? முதலாவது பக்ஷத்தில் 'அந்த ப்ரும்மம் கண்களால் அறியப்படுகிறதில்லை, வாயினுலும் சொல்லப்படுகிறதில்லை, பரிசுத்த

1.

𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌃 | 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌕𑌿𑌂 𑌲𑍌𑌕𑌿𑌕𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌂 ? 𑌉𑌤 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌂 ? 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑍇 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍌𑌕𑌿𑌕𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌜𑌨𑌕𑌤𑌾𑌯𑌾𑌮𑌨𑍍𑌵𑌯𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑌾𑌦𑍍𑌯𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌅𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍌 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌪𑌶𑍁𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌦𑌾𑌵𑌿𑌵 𑌵𑌿𑌧𑍍𑌯𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑍇𑌵 | 𑌭𑌾𑌵𑌨𑌾𑌪𑍍𑌰𑌕𑌰𑍍𑌷𑌜𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌨𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌤𑌃, 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌚 1 '𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌚 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿' 𑌇𑌤𑌿𑌵𑌦𑍍𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍌 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌵𑍈𑌪𑌰𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌾 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 | 𑌨 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌃, 𑌅𑌨𑌙𑍍𑌗𑍀𑌕𑌾𑌰𑌾𑌤𑍍 | 𑌨𑌾𑌪𑌿

மான மனதினாலே அறியப்படுகிறது' என்பது முதலிய ஶ்ருதிகளோடு விரோதம் வருகிறது. இரண்டாவது பக்ஷத்திலும் லௌகிக ப்ரத்யக்ஷமா? யோகி ப்ரத்யக்ஷமா (சொல்லப்படுகிறது)? முதலாவது பக்ஷத்தில் த்யானம் லௌகிக ப்ரத்யக்ஷத்தை உண்டுபண்ணுகிறதென்கிற விஷயத்தில் லோகத்தில் த்யானத்திற்கும் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும் அது உண்டானால் மற்றொன்று உண்டாகும், அது உண்டாகாவிட்டால் மற்றொன்றும் உண்டாகாது என்று நம்மால் கண்டறியப்பட்ட ஸம்பந்தம் இல்லாமையினால் அத்ருஷ்டத்தின் வழியாக ப்ரத்யக்ஷம் ஸித்திக்கிறதென்றே சொல்ல வேண்டும், அப்பொழுது சித்திரா என்கிற இஷ்டிக்கும் * பசுவுக்கும் உள்ள ஸம்பந்தத்தில் போல விதி வாக்யமே வேண்டியதா யிருக்கிறது. எப்பொழுதும் நினைத்துக் கொண்டிருப்பதின் பலத்தினால் உண்டாகிய யோகி ப்ரத்யக்ஷத்தை நாம் அங்கீகரிக்கவில்லை. அது 'மரங்கள் தோறும் ராமனை நான் பார்க்கிறேன்' என்கிற இடத்திலே போல ப்ராந்தியிலாவது விபரீதமான நினைவிலாவது முடிவு பெறுமாகையினால். இங்கு ப்ராந்தியென்பது உசிதமல்ல, ஒருவராலும் ஒப்புக்கொள்ளப் படாமையினால். விபரீதமான நினைவு என்பதும் உசிதமல்ல, என்

---

* சித்திரா என்கிற இஷ்டி செய்தால் பசு உண்டாகும் என்று நம்மால் அறியக்கூடியதில்லை. ஆனாலும் ஶ்ருதியில் பசுவில் ஆசையுள்ளவன் அந்த இஷ்டியை யனுஷ்டிக்கும்படி விதித்திருப்பதினால் அந்த இஷ்டி உபாயமாயும், பசு பலமாயும் இருக்கிற ஸம்பந்தம் உண்டென்று நாமறிகிறோம் என்று தாத்பர்யம்.

---

1. ராமாயணம், ஆரண்யகாண்டம்.

स्मृतिवैशद्यं, स्मृत्युत्कर्षांशीकारप्रसंगात्। अत एव च योगिप्रत्यक्षस्य प्रकृष्टादृष्टजन्यत्वात्तदुत्पादकविध्यपेक्षायां 'निदिध्यासितव्यः' इत्यस्यैव तद्विधित्वमंगीकार्यम्। तृतीये तु 'द्रष्टव्यः' इत्यनेन ध्यानस्यैव वैशद्यरूपलक्षणविशेषविधानादिति तदैव सामान्यतो 'निदिध्यासितव्यः' इत्यनूद्यत इति वैशद्यविशिष्टध्यानसिद्धौ ध्यानदर्शनयोः साध्यसाधनभावाभावात् कथं दर्शनाय ध्यानानुवादः?

नन्वेवमस्तु ध्यानस्य विधेयता, दर्शनं तु योगिप्रत्यक्षात्मकं पृथग्विधेयमिति किं नाङ्गीक्रिय

பக்ஷத்தை அங்கீகரித்ததாகுமாகையினல். அப்படி இடைவிடாமல் நினைத்துக்கொள்வதின் பலத்தினுல் உண்டாகாத யோகிப்ரத்யக்ஷம் விசேஷமான அத்ருஷ்டத்தினுல் உண்டாகக் கூடியதாகையினுல் அப்படி உண்டாக்கு மென்பதைத் தெரிவிப்பதற்குக் காரணமான விதிவாக்யத்தை விரும்பும்பொழுது 'த்யானம் செய்யத்தக்கவன்' என்பதே அதற்கு விதியாக அங்கீகரிக்கத் தக்கதாகும். மூன்ருவது பக்ஷத்திலோவெனில் 'பார்க்கத்தக்கவன்' என்கிற பதத்தினுல் த்யானத்திற்கே விசதமாகயிருக்கையாகிற ஒருவித விசேஷம் விதிக்கப்படுகிறதாதலால் பொதுவாக அந்த விசேஷத்தோடுகூடிய த்யானமே 'த்யானம் செய்யத்தக்கவன்' என்பதினுல் விதிக்கப்படுகிறது என்று இரண்டு வாக்யங்களும் சேர்ந்து விசதமாக இருக்கையாகிற விசேஷத்தோடு கூடிய த்யானத்தை விதிக்கின்றன என்று ஏற்படுமாதலால் த்யானம், தர்சனம் இவைகள் ஒன்றுக்கொன்று கார்யமாயும் காரணமாயும் இருக்கின்றன என்பதே இல்லையாதலால் தர்சனத்திற்குக் காரணமாக த்யானத்தை அனுவாதம் செய்கிறது என்பது எப்படிப் பொருந்தும்?

ஆனுல் இப்படி த்யானமே விதிக்கப்படுகிறதாக இருக்கட்டும், யோகி ப்ரத்யக்ஷமாகிய தர்சனம் தனியாக விதிக்கப்படுகிறது என்று ஏன் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை? அதற்குத் தனித்த பலம்

𑌤𑍇? 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌫𑌲𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍇𑌶𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌨 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂, 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌧𑍇𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌾𑌦𑌕𑌤𑌯𑌾 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑍇 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌫𑌲𑌾𑌨𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌤𑍍, 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍈𑌕𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 | 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌭𑌙𑍍𑌗𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨𑍈𑌵𑌂, [1] '𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌃, 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌲𑌮𑍍𑌭𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌃' 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌾𑌨𑍁𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍇𑌃 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌿𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍂𑌯𑌤𑍇 '𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌲𑌮𑍍𑌭𑍇' 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑍍𑌯𑌾 | 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍁 [2] '𑌭𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌿𑌶𑍍𑌛𑌿𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌂𑌶𑌯𑌾𑌃 | 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌚𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇 𑌪𑌰𑌾𑌵𑌰𑍇 ||' 𑌇𑌤𑌿 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵

சொல்லாமையினால் என்று பதில் சொல்வது உசிதமல்ல, மோக்ஷமாகிற ப்ரயோஜனத்திற்காக விதிக்கப்படுகிற தர்ஶநம் ப்ரதானமாக இருந்தபோதிலும் அந்தத் தர்ஶநத்தை உண்டாக்கக் கூடியதாக இருக்கிறபடியினால் த்யானத்தையும் விதிக்கிறதென்பதில் தனித்து ஒரு பலம் சொல்லவேண்டியதில்லை. முக்யமான வாக்யத்தின் அர்த்தமும் ஒன்றாய் விடுகிறது. இப்படிச் சொல்லாவிடில் 'தர்ஶந' என்னும் பதத்திற்கு முக்யமான அர்த்தத்தை விட்டுவிட வேண்டி வருகிறதே என்கிற ஆக்ஷேபமும் உசிதமல்ல. ஏனெனில் 'இடைவிடாத ஸ்மரணம், அப்படிப்பட்ட ஸ்மரணம் கிடைத்ததேயானால் கர்மபந்தங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் விடுதல் உண்டாகிறது' என்று சில இடங்களில் இடைவிடாத ஸ்மரணத்திற்கு நேராகவே எல்லாக் கர்மபந்தங்களும் விட்டுப் போவதற்குக் காரணமாக இருக்கும் தன்மை அந்த ஶ்ருதிவாக்யத்தில் 'ஸ்ம்ருதிலம்பே' என்கிற இடத்தில் இருக்கும் ஏழாம் வேற்றுமையினால் சொல்லப்படுகிறது. சில இடங்களில் 'அந்த எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் அந்தர்யாமியான பரமாத்மா பார்க்கப்பட்டானேயானால் மனதில் இருக்கிற கர்மபந்தங்கள் அறுந்துவிடுகின்றன, எல்லா ஸந்தேஹங்களும் ஒழிகின்றன, இவனுடைய கர்மங்களெல்லாம் நாசமடைகின்றன' என்று தர்ஶநத்

1. சாந்தோக்யம்-7-26-2. 2. முண்டகம்-2-2-8.

𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍂𑌯𑌤𑍇। 𑌅𑌨𑌯𑍋𑌰𑍍𑌨 𑌤𑌾𑌵𑌦𑍇𑌕𑌫𑌲𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌃, 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌲𑌘𑍁𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍। 𑌅𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌿𑌭𑍇𑌦𑍇𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑌾𑌯𑌾𑌮𑌤𑌿𑌗𑍌𑌰𑌵𑌂, 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑌾 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑌾 𑌚𑍇𑌤𑌿। 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌗𑌤𑍍𑌰𑌯𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌾𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯

திற்கு அந்த எழாம் வேற்றுமையினாலேயே மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாயிருக்கும் தன்மை ஸ்ருதியில் சொல்லப்படுகிறது. ஒரே பலத்திற்கு உபாயங்களாக த்யானம் தர்ஸனம், என்கிற இவ்விரண்டுக்கும் விகல்பம் என்பது பொருந்தாது, ஒரே பலத்தைக் குறித்துப் பெரிய கார்யத்தையும், அல்ப கார்யத்தையும் விகல்பமாகச் சொல்வது பொருந்தாதாகையினால். அதிகாரிகள் வெவ்வேருக இருப்பதினால் இது வ்யவஸ்தித விகல்பம் (அதாவது இன்ன அதிகாரிக்கு இந்த அல்ப கார்யத்தினால் இந்தப் பலம் கிடைக்கும், மற்றொரு அதிகாரிக்கு அந்தப் பெரிய கார்யத்தினால் அதே பலம் கிடைக்கும்) என்று கல்பிப்பதில் அதிக கௌரவம் ஏற்படுகிறது. ஏனெனில் விகல்பமென்று வைத்துக்கொண்டு அதற்கு அதிகாரிகளின் பேதம் கல்பிக்கவேண்டி வருகிறபடியினால். மேலும் விகல்பத்திற்கு மூன்றுவித ப்ரயோகத்தினால் * ப்ரமாணமாயிருப்பதை விடுதல், அப்ராமாணம் என்று அங்கீகரித்தல், ப்ரமாணமல்ல என்று

---

* அதாவது ஸ்ருதியில் வ்ரீஹியினாலாவது, யவத்தினாலாவது ஹோமம் செய்யக்கடவன் என்று விகல்பித்து விதித்திருப்பதைக் கொண்டு முதலில் வ்ரீஹியினாலும், பிறகு யவத்தினாலும் மறுபடியும் வ்ரீஹியினாலும் ஹோமம் செய்யும்பொழுது இந்த எட்டுவித தோஷங்களும் ஏற்படுகின்றன. அதாவது:—(1)ஸ்ருதியில் விதிக்கப்பட்ட இரண்டு வாக்யங்களில் ஒன்றுக்கு ப்ராமாணமாயிருப்பதை அங்கீகரியாதிருத்தல்; (2)ஒன்றுக்கு அப்ராமாணமாயிருத்தலை அங்கீகரித்தல்; (3) கீழ்அப்ராமாணமென்று விட்டதை மறுபடியும் அங்கீகரித்தல்; (4) கீழ் ப்ராமாணம் என்று அங்கீகரித்ததை விட்டுவிடுதல்; என்கிற நான்குவிதத்தோஷங்களும், இதை மாற்றும்பொழுது இப்படியே மறுபடியும் நான்குவிதத் தோஷங்களும் ஆக எட்டுவிதமான தோஷங்கள் உண்டாகும் என்றபடி.

𑌸𑍍𑌵𑍀𑌕𑌾𑌰 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵𑍀𑌕𑌾𑌰 𑌸𑍍𑌵𑍀𑌕𑍃𑌤 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌵𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑌕𑍍𑌤𑌾𑌷𑍍𑌟𑌦𑍋𑌷𑌦𑍁𑌷𑍍𑌟𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚𑍈𑌵 । 𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌮𑍁𑌚𑍍𑌚𑌯𑌃, 𑌯𑍌𑌗𑌪𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌶𑌕𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌕𑍍𑌰𑌮𑌪𑌕𑍍𑌷𑍇𑌽𑌪𑍍𑌯𑍁𑌪𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑍋𑌪𑌕𑌾𑌰𑌕𑌯𑍋𑌰𑌙𑍍𑌗𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌭𑍂𑌤𑌹𑍇𑌤𑍋𑌰𑌙𑍍𑌗𑌿𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌙𑍍𑌗𑍇𑌨 𑌸𑌹 𑌸𑌮𑍁𑌚𑍍𑌚𑌯𑌾𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌚 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌮𑌾𑌸𑌯𑍋𑌰𑌿𑌵 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌯𑍋𑌰𑍇𑌕𑌫𑌲𑌕𑌾𑌰𑌣𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌤𑌥𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌵𑌗𑌮𑌕𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 ।

𑌨 𑌚𑌾𑌙𑍍𑌗𑌭𑍂𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑍇𑌽𑌙𑍍𑌗𑌿𑌨𑍋 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌫𑌲𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍂𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌨 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌂, 𑌅𑌙𑍍𑌗𑌾𑌙𑍍𑌗𑌿𑌭𑌾𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟

விட்டதை ஸ்வீகரித்தல், ப்ரமாணம் என்று அங்கீகரித்ததை விட்டுவிடுதல், என்பதின் ஆவ்ருத்தி மாறிமாறி வரும்பொழுது எட்டு வித தோஷங்கள் ஏற்படுகின்றன. இரண்டையும் சேர்த்து அனுஷ்டிக்கவேண்டும் என்பதும் பொருந்தாது. ஒரே காலத்தில் செய்ய முடியாதாகையினால். க்ரமமாகச் செய்யவேண்டும் என்று சொல்லும் பக்ஷத்திலும் உபகாரம் செய்கிறவைகளாயும், அவைகளால் செய்யப்படுகிற உபகாரத்தை அடைகிறவைகளாயும், இருக்கிற அங்கங்களோடு சேர்த்து அனுஷ்டிப்பது முடியாதாகையினால். க்ரமமாகச் செய்யப்படுகிற தர்ஶம் பௌர்ணமாஸம் என்கிற இஷ்டிகளுக்கு ஒரே பலத்திற்குக் காரணமாயிருக்கை ஸம்பவிப்பது போல த்யானத்திற்கும் தர்ஶனத்திற்கும் ஒரே பலத்திற்குக் காரண மாயிருக்கும் தன்மை பொருந்துமே என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல, அப்படி உண்டென்று தெரிவிக்கக் கூடிய ஶ்ருதி முதலிய ப்ரமாணங்கள் இல்லையாகையினால்.

மேலும் அங்கமாகிய த்யானத்தில் அங்கியாகிய தர்ஶனத்தின் பலம் சொல்லப்படுகிறது என்றேற்புக் கொண்டால் ஒரு விரோதமுமில்லையே என்று சொல்வதும் உசிதமல்ல, அங்கமாயும் அங்கியாயும் இருக்கின்றன என்பதே இதுவரையிலும் நிஶ்சயிக்கப்படவில்லை யாதலால். ஏனெனில் த்ருஷ்டத்தின் வழியாக

𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃, 𑌅𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑍇 𑌗𑍌𑌰𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 । 𑌸𑍍𑌵𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑌂𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍇 𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌹𑌾𑌨𑌿𑌦𑍋𑌷𑌾𑌚𑍍𑌚 ।

𑌨 𑌚𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌨𑌯𑌃, 𑌭𑍂𑌯𑌸𑌾𑌂 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌚𑍍𑌚 । 1 '𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑍋 𑌬𑌹𑍂𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌚𑌨𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌃। 𑌭𑍂𑌯𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌹𑌿 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑍋𑌪𑌾𑌸𑌨𑌾𑌦𑌿𑌶𑌬𑍍𑌦𑍈𑌰𑍍𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌾𑌨𑍁𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌮𑍇𑌵 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌧𑌨𑌮𑌭𑌿𑌦𑌧𑌤𑌿। 𑌨 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵। 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍀𑌤𑌿𑌹𑌾𑌸𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣

அது ஏற்படாமையினாலும் அத்ருஷ்டத்தின் வழியாக என்று கல்பனை செய்வதில் கௌரவம் வருகிறபடியினாலும். (மேலும்) வாக்யத்தில் ஸ்வபாவத்திலேயே ஏற்படுகிற அர்த்தத்தை மறுதளித்தால் ஶ்ருதஹாநி (ஶ்ருதியில் சொல்லியிருப்பதை விட்டு விடுவது) என்கிற தோஷம் வருகிறபடியினாலும்.

மேலும் இவ்விடத்தில் ப்ராஜாபதி வாக்யத்தில் * சொல்லியிருக்கிற ந்யாயமும் பொருந்தாது, அனேக வாக்யங்களில் சொல்லியிருப்பது பலமுடையது என்கிற ந்யாயத்திற்கு விரோதம் வருகிறபடியினால். 'வாக்யங்கள் ஒன்றோடொன்று விரோதித்ததேயானால் அதிகமானவர்களுடைய வார்த்தையை அனுஸரிக்க வேண்டும்' என்றல்லவோ மீமாம்ஸகர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படி அதிகமான வாக்யங்கள் த்யானம் உபாஸனம் முதலிய பதங்களினால் இடைவிடாத ஸ்மரணத்தையே மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகச் சொல்லுகின்றன. கேவலம் ஶ்ருதி மாத்திரமல்ல. ஸ்ம்ருதி

---

* சாந்தோக்யம், 8-வது அத்யாயத்தில் தஹரவித்யை என்னும் ப்ரும்மவித்யையை நிரூபித்துப் பிறகு ப்ராஜாபதி வாக்யத்தில் ஜீவாத்மாவின் பரிசுத்தமான ஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்பட்டுக் கடைசியில் மோக்ஷமாகிற பலம் சொல்லப்படுகிறது. இங்கு பரிசுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி இருப்பது மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாக அல்ல, மோக்ஷத்திற்கு உபாயமான தஹரவித்யைக்கு அங்கமாக என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதைப் போலவே தர்ஶனம் மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகவும், த்யானம் அதற்கு அங்கமாகவும் இருக்கிறது என்று சொல்லலாமே என்று தாத்பர்யம். 1.

ஸாத்வததந்த்ரயோகஸாங்க்யஶாஸ்த்ராண்யபி | த³ர்ஶ-
நஸ்ய வாக்யாவஸிதம் | ஏவமீஶ்வரோபாஸநஸ்யைவ
ப³ஹுபி⁴ர்வாக்யைர்மோக்ஷஸாத⁴நத்வாவஸாயாத் தத³-
ந்யநிஷேத⁴ஶ்ருதிப³லாச்ச க்வசித் ஜீவோபாஸநா-
நாம் மோக்ஷஸாத⁴நதயா ஶ்ருதாநாம் யதா²லிங்க³ம் ஜீவ-
விஶிஷ்டபரமாத்மவிஷயதயா அங்க³தயா வா நிர்வாஹ꞉,
அத்ர து ந ததே²தி விஶேஷ꞉ | அத꞉ பரிஶேஷாச்ச
த்⁴யாநத³ர்ஶநயோரைக்ய ஏவ பர்யவஸாநம் |
விஸ்தரதஸ்து பா⁴ஷ்ய ஏவ, சா²க³பஶுந்யாயேந வே-

கள், இதிஹாஸங்கள், புராணங்கள், பாஞ்சராத்திர ஶாஸ்திரங்கள், யோகஸாங்க்ய ஶாஸ்திரங்கள், முதலியவைகளும் சொல்லுகின்றன. தர்சனம் மோக்ஷஸாதனமென்பதோ சில வாக்யங்களினால் அறியப்படுகிறது. இப்படியே பகவானைப்பற்றிய உபாஸனமே அதிக மான வாக்யங்களினால் மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாக அறியப்படுகிறபடியினாலும் அதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்று மறுத்திருக்கும் ஶ்ருதியின் பலத்தினாலும், சிற்சில இடங்களில் மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாக ஶ்ருதியில் சொல்லப்படுகிற ஜீவாத்மாவைப்பற்றிய உபாஸனங்களுக்கு ஆங்காங்கு இருக்கும் வாக்யங்களுக்கு அனுகுணமாக ஜீவனை ஶரீரமாக உடைய பரமாத்மாவைப் பற்றியது என்றாவது, பரமாத்மாவின் உபாஸனத்திற்கு அங்கம் என்றாவது வழி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விடத்திலோவெனில் அப்படி இல்லை என்பது விஶேஷம். ஆகையால் மற்ற வழிகள் ஒன்றுமில்லாமல் இது ஒன்றே மிகுதியாக இருக்கிறபடியினால் த்யானம், தர்ஶனம், இவை இரண்டும் ஒன்று என்பதிலேயே முடிவு ஏற்படுகிறது. இது பாஷ்யத்திலேயே விஸ்தாரமாக நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. (எப்படி என்னில்:—) சாக பசு ந்யாயத்தினால் * வேதனம் த்யானம் முதலிய பதங்க

---

* சாகபசுந்யாயம் என்றது—பசுவைக் கொண்டு யாகம் செய்யவேண்டும் என்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விடத்தில் நாலு காலுள்ள ஜந்துக்களெல்லாம் பசுவாகையினால் இன்ன ஜந்து என்று

ஷ்டஸ்யாநாதிஶப்தாநாமுத்தரோத்தரம் விஶ்ராந்தி ப்ரதிபா-
தநாத் | ஏவம் ஸ்திதே ஸ்ம்ருதி தர்ஶந ஶப்தயோ: த்வயோ-
ரேவ முக்யைகார்த்யாஸம்பவே கஸ்யசிதௌபசாரிகத்வே-
வஶ்யாஶ்ரயணீயத்வாவதாரிதே ஸ்ம்ருதி ஶப்தேந ப்ரத்ய-
க்ஷஜ்ஞாநோபசாரே ऽதிஶயாஸித்தே: தர்ஶநஶப்தே-
ந ஸ்ம்ருதே ருபசாரே ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரதா-
ரூபவைஶத்யாதிஶய லக்ஷண விஶேஷ ஸித்தேஶ்ச

ளுக்கு மேன்மேலே சொல்லப்படுகிற விசேஷமான அர்த்தத்தில் முடிவு என்று நிரூபித்திருப்பதினல். இப்படியிருக்க ஸ்ம்ருதி தர்சன என்கிற இரண்டு சப்தங்களுக்கும் முக்யமாகவே ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லும் தன்மை ஸம்பவிக்காமல் இருப்பதினாலே ஒன்றுக்கு ஔபசாரிகமாக அர்த்தம் சொல்லவேண்டிய தன்மை அவஶ்யம் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியதாயிருக்கிறது என்று நிஶ்சயித்தபிறகு ஸ்ம்ருதி என்னும் பதத்தினல் ப்ரத்யக்ஷத்தை ஔபசாரிகமாகச் சொல்லும் பக்ஷத்தில் அந்த ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்திற்கு ஒருவித மேன்மையும் ஸித்திக்கவில்லையாதலாலும், தர்சன என்னும் பதத்தினல் ஸ்ம்ருதியை ஔபசாரிகமாகச் சொல்லும் பக்ஷத்

விசேஷித்து ஏற்படவில்லை. அதே யாகத்தில் ஹோமம் செய்யவேண்டியதற்காக ஏற்பட்ட மந்திரத்தில் சாகம் ஆடு என்னும் பதம் ப்ரயோகிக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் பொதுவாகச் சொல்லப்பட்ட பசு என்னும் பதம் (ஆடு) என்கிற விசேஷத்தில் முடிவை அடைந்தது என்று மீமாம்ஸகர்களின் நிஶ்சயம். அதைப் போல இங்கும் வேதனம் என்ருல் ஜ்ஞானம், அல்லது அறிவது என்றர்த்தம். அது கேட்பது, பார்ப்பது, நினைப்பது முதலிய எல்லாவற்றிற்கும் பொது. த்யானம் என்பது விசேஷ பதம். அது நினைப்பதொன்றையே குறிக்கிறது. ஆதலால் அந்தப் பொதுவான வேதன சப்தம் விசேஷமான த்யான பதத்தில் முடிவு பெறுகிறது என்று ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதைப்போலவே இதற்கு மேலே சொல்லப்படுகிற விசேஷங்களில் பொதுவான பதத்திற்கு முடிவு நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று தாத்பர்யம்.

13

𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌶𑌦𑌤𑌮𑌾 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑍀𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇 । 𑌅𑌤𑍋𑌽𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 ‘𑌨𑌿𑌦𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍, ‘𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌃’ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑌪𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌸𑌮𑌰𑍍𑌪𑌕𑌮𑌿𑌤𑌿 । 𑌤𑍇𑌨 1 ‘𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌲𑌮𑍍𑌭𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌃’, 2 ‘𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇 𑌪𑌰𑌾𑌵𑌰𑍇’ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌶𑌾𑌕𑌪𑌶𑍁𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑍀𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌯𑍋𑌃 𑌏𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌪𑌿 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑍇 ‘𑌨𑌿𑌦𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑍋 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌃’ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑌯𑍋𑌰𑌪𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑍀𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌨 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌃 । 𑌨 𑌚 𑌤𑌵𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌯𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌃, 3 ‘𑌅𑌗𑍍𑌨𑌯𑍇 𑌪𑌥𑌿𑌕𑍃𑌤𑍇’ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌸𑌕

தில் ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்ப்பதைப்போல இருப்பதாகிய மிகுந்த விஶதமாயிருக்கும் தன்மையாகிற விஶேஷம் ஏற்படுகிறபடியினாலும், தர்ஶந என்னும் பதத்தினால் மிகவும் விஶதமான இடைவிடாத ஸ்மரணமே சொல்லப்படுகிறதென்று அங்கீகரிக்கப்படுகிறது. ஆகையினால் இவ்விடத்திலும் ‘த்யானம் செய்யத்தக்கவன்’ என்று அந்த இடைவிடாத ஸ்ம்ருதியை விதித்திருப்பதினால் ‘பார்க்கத்தக்கவன்’ என்பதும் அதற்கொரு விஶேஷத்தைத் தெரிவிக்கிறது என்றேற்படுகிறது. இத்தால் ‘அப்படிப்பட்ட ஸ்ம்ருதி கிடைத்ததேயானால்’ என்றும், ‘அந்தப் பரமாத்மா பார்க்கப்பட்டானேயானால்’ என்றும் அர்த்தமுள்ள ஶ்ருதி வாக்யங்களில் சாக பசு ந்யாயத்தைக் கொண்டு நிஶ்சயம் செய்யப்பட்ட அர்த்தமே ஓரே வாக்யத்தில் சொல்லப்படுகிற ‘த்யானம் செய்யத்தக்கவன் பார்க்கத்தக்கவன்’ என்கிற பதங்களுக்கும் அங்கீகரிக்கப் படுகிறதாகையினால் விரோதமில்லை. இரண்டிடத்திலும் விதியைக் குறிக்கிற ‘𑌤𑌵𑍍𑌯’ என்கிற விகுதிகள் இரண்டு இருப்பதற்கு விரோதம் வருகிறதே என்பதும் ந்யாயமல்ல, ‘பதிக்ருத் என்கிற குணத்தையுடைய அக்னியின் பொருட்டு புரோடாசத்தை ஹோமம் செய்யவேண்டும்’ என்கிற இடத்தில் குணத்தோடு கூடிய தேவதை ஒன்றாயிருந்தபோதிலும் உத்தேஶ்யமா

1, 2. 94-ம்பக்கம் பார்க்க, 3.

விதேயத்வேபி சதுர்த்யவயவத்வயவிரோதாபாவாத் | ஏவம் ஸ்திதே யதி வாக்யார்த்தஜ்ஞானஸ்ய மோக்ஷோபாயதா ததோபாஸநாதி விதிவையர்த்யம் துஷ்பரிஹரம் | சப்தஜந்யப்ரத்யக்ஷவாதஸ்து பரிஹரிஷ்யதே |

யத்து வாக்யார்த்தஜ்ஞானோத்பத்தௌ ப்ரதிபந்தக பேதவாஸநாநிராஸத்வாரேண ச்ரவணமநநநிதித்யாஸநாநாமுபகாரகத்வம், ததபி ஹாஸ்யம், வாக்யஸ்யாகாங்க்ஷா யோக்யதா ஸந்நிதி வ்யதிரேகேணாபேக்ஷணீயாந்தராபாவாத் | ஸத்யாம் து ஸாமக்ர்யாம் வாக்யார்த்தஜ்ஞாநாநுத்பத்த்யநுபப

யிருக்கையைச் சொல்லுகிற நான்காம் வேற்றுமை உருபு இரண்டிருப்பதைப் போல இவ்விடத்திலும் விரோதமில்லை யாகையினுல். இப்படி இருக்க வாக்யத்தின் அர்த்தஜ்ஞானமே மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாயிருந்ததே யானுல் அப்பொழுது உபாஸனம் முதலியவைகளை விதித்திருப்பது ப்ரயோஜனமற்றது என்பது பரிஹரிக்க முடியாது. ஶப்தத்தினுல் ப்ரத்யக்ஷ முண்டாகிறது என்கிற வாதம் மேலே நிராகரிக்கப்படப்போகிறது.*

வாக்யார்த்த ஜ்ஞானம் உண்டாகும்பொழுது தடை செய்கிற பேதவாஸனையை நிராகரித்துக் கொண்டு அதன் வழியாக ஶ்ரவண மநந நிதித்யாஸநங்கள் உபகாரஞ் செய்கின்றன என்று சொல்லப்பட்டதே, அதுவும் பரிஹாஸம் செய்யத் தக்கது. வாக்யத்திற்கு † ஆகாங்க்ஷை, யோக்யதை, ஸந்நிதி, இவைகளின் ஆலோசனையைத் தவிர்த்து அபேக்ஷிக்க வேண்டிய மற்றென்று இல்லாமையினுல். மேற்கூறிய ஸாமக்ரிகள் இருக்கும்பொழுது வாக்யார்த்த ஜ்ஞானம் உண்டாகாமல் இருப்பது பொருந்தாது. தடை

* 7-ம் வாதம்.

† ஆகாங்க்ஷை—அவஶ்யம் இருக்கவேண்டிய பதத்தின் சேர்க்கை, யோக்யதை—அஸம்பாவிதமல்லாத அர்த்தத்தைச் சொல்லுதல், ஸந்நிதி—அப்படிச் சேரவேண்டிய பதங்கள் ரொம்பதூரம் விலகியிருக்காமல் ஸமீபத்தில் இருத்தல்.

चेत् । न च प्रतिबन्धकस्य सामग्रीवैकल्यव्यपदिष्टम्, यथाहुः— 1 'प्रतिबन्धो विसामग्री तद्धेतुः प्रतिबन्धकः' इति, अतस्तन्निवृत्त्यैव सामग्रीपूर्तिरिति वाच्यम्, विपरीतवासनायाः प्रतिबन्धकत्वस्यैवासिद्धेः, सत्यामपि विपरीतसर्पादिवासनायामाप्तवाक्यलिङ्गादिभिः सर्पादिबाधकं तत्त्वज्ञानमुत्पद्यते । अत एवासंभावनाविपरीतसंभावनावच्चित्तविक्षेपद्वारा भेदवासनायाः प्रतिबन्धकत्वमपि निरस्तम् । यदि च भेदवासनानिरसनद्वारेणाद्वैतवाक्यार्थज्ञानोत्पत्तिरिष्यते, तदा न कदाचिदपि तदुत्पत्तिः सेत्स्यति । उक्तं हि—

யான வஸ்து இருப்பதும் ஸாமக்ரியின் குறைவிலேயே சேர்ந்தது, அப்படியே 'தடை இருந்ததாகில் அது ஸாமக்ரியின் குறைவிலேயே சேர்ந்ததாகும், அல்லது ஸாமக்ரியின் குறைவுக்குக் காரணமாகவாவது ஆகும்' என்று சொல்லுகிறுர்கள், ஆதலால் அந்தத் தடை நிவ்ருத்தியடைவதினுலேயே ஸாமக்ரி பூர்த்தியாகும் என்பதும் உசிதமல்ல, விபரீதவாஸனை தடையாகும் என்பதே ஸித்திக்கவில்லையாகையினுல். [எப்படி என்னில்:—கயிற்றைக் கண்டு பாம்பாக ப்ரமித்திருப்பவனுக்கு அதில்] பாம்பு என்கிற விபரீதவாஸனை இருக்கும்பொழுதே ஆப்தனுன ஒருவனுடைய வார்த்தை, அசங்காமல் இருப்பது முதலிய அடையாளம் முதலியவைகளினுல் ஸர்ப்பம் என்பதை மறுக்கக்கூடிய தத்வஜ்ஞானம் உண்டாகிறபடியினுல். அதினுலேயே அஸம்பாவிதமென்பது விபரீதமாக நினைப்பது முதலிய மனதின் கலக்கத்தை உண்டுபண்ணி பேதவாஸனை தடையாகிறது என்பதும் நிராகரிக்கப்பட்டது. [கீழ் விவரித்த த்ருஷ்டாந்தத்தில் இல்லாமையினுல் என்றபடி.] மேலும் பேதவாஸனையை நிராகரித்து அதன் வழியாக அத்வைத வாக்யார்த்த ஜ்ஞானம் உண்டாகவேண்டுமென்று ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதேயானுல் அப்பொழுது ஒரு காலத்திலும் அந்த அத்வைத வாக்யார்த்தஜ்ஞானம் ஸித்திக்கப்போகிறதில்லை. அப்படியே 'ஶரீரம் விடுமள

1. குஸுமாஞ்சலி.

1 'யாவச்சரீரபாதம் ஹி கிஞ்சிதநுவ்ருத்தா வாஸநா | தந்நிவ்ருத்தௌ கதம் பும்ஸாம் சக்ஷுருந்மீலநாதிகே ||' இதி |

கிஞ்ச அநாதிகாலோபசிதாநாம் படுதரப்ரத்யயாப்யாஸாதரைர்த்ருடதர நிரூடாநாமபரிமிதாநாம் பேதவாஸநாநாம் அதிவயகாலஸாத்யாவிஶதப்ரத்யக்ஷாதிரேகாத்யல்பீயஸ்த்வாத்வைதவாஸநயா நிரஸிதுமஶக்யத்வாத் | கிஞ்ச தத்த்வஜ்ஞாநே ஸதி தத்விஷயத்யாநேந தத்விபரீதவாஸநா நிராஸ:, தந்நிராஸே ச தத்த்வஜ்ஞாநமிதி அந்யோந்யாஶ்ரயத்வாச்ச | ததுக்தம், 2 'உத்பந்நே ஸதி விஜ்ஞாநே வாஸநா தந்நிரஸ்யதே | நிரஸ்தவாஸநஸ்யைவ விஜ்ஞாநமிதி துர்க்ரஹம் ||' இதி | அந

வும் பேதவாஸனை ஏன் இல்லாமல் போகும்? அப்படி அது நிவ்ருத்தி அடைந்ததேயானால் புருஷர்களுக்குக் கண்ணைக் கொட்டுவது விழிப்பது முதலிய வ்யாபாரங்கள் எப்படி உண்டாகும்?' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

மேலும் அநாதி காலமாக வ்ருத்தி யடைந்து வந்தவைகளாயும், விஶதமான ஜ்ஞானம், அதன் தொடர்ச்சி, அதன் ப்ரீதி முதலியவைகளால் உறுதியாக வேரூன்றிப் போனவைகளாயும், கணக்கில்லாதவைகளுமான பேதவாஸனைகளை அல்பகாலத்தினால் உண்டாக்கக் கூடியதாய், விஶதமில்லாத ஜ்ஞானத்தைக் காரணமாக உடையதாய் மிகவும் கொஞ்சமுமான அத்வைத வாஸனையினால் நிராகரணம் செய்ய முடியாதாகையினால். மேலும் தத்வ ஜ்ஞானம் உண்டானால் அதைப்பற்றிய த்யானத்தினால் அதற்கு விருத்தமான பேதவாஸனைக்கு நிராகரணம் உண்டாகிறது, அந்தப் பேதவாஸனையை நிராகரித்தால் தத்வ ஜ்ஞானம் உண்டாகிறது என்று அந்யோந்யாஶ்ரய (ஒன்றுக்கொன்று எதிர் பார்த்திருப்பதாகிய) தோஷம் வருகிறது. இதையும்பற்றி, 'தத்வ ஜ்ஞானமுண்டானால் வாஸனை நிராகரிக்கப்படுகிறது, நிராகரிக்கப்பட்ட வாஸனை யுடையவனுக்கே தத்வ ஜ்ஞானம் உண்டாகிறது என்று சொல்லுவது அஸங்கதமாகும்' என்று சொல்லுகிறார்கள். தத்வ ஜ்ஞானம் உண்டாகாமல்

---

1. 2.

त्वसत्त्व एव तत्त्वज्ञाने श्रवणमनननिदिध्यासनैः क्रमात्तन्निरास इति वदतः, किं तानि तत्त्वविषयाणि? उतातत्त्वविषयाणि? पूर्वत्र विपरीतवासनायां सत्यां तेषामनुत्पत्तिरेव। उत्तरत्र अतत्त्ववासनया कथं तत्त्वज्ञानोत्पत्तिप्रतिबन्धकवासनानिरासः? तथा च [1]'समुद्रं गन्तुकामस्य हिमवद्गमनम्' इति न्यायः। किञ्च अभेदज्ञाने सिद्धे भेदवासनानिरासस्य किमर्था अपेक्षा? तदसिद्धौ तु तत्प्रतिपक्षवासनानिरासाभिलाषानुदयात्। न ह्यभेदज्ञानप्रतीतिरभेदप्रतीतिमन्तरेण स्यात्। न च प्रतीतौ तु वैशद्यावैशद्यादिविशेषं त्वया

இருக்கும் பொழுதே ஶ்ரவண மனன நிதித்யாஸனங்களினல் முறையே அது நிரஸிக்கப்படுகிறது என்று சொல்லுகிற பொழுது அந்த ஶ்ரவணம் முதலியவைகள் தத்வத்தைப் பற்றியதா? தத்வ மல்லாத (மற்ற)வைகளைப் பற்றியதா? முதல் பக்ஷத்தில் விபரீத வாஸனை இருக்கும்பொழுது தத்வத்தைப் பற்றியதாகிய அந்த ஶ்ரவணுதிகள் உண்டாகா. இரண்டாவது பக்ஷத்தில் தத்வ மில்லாத வஸ்துவைப்பற்றிய வாஸனையினல் தத்வ ஜ்ஞானம் உண்டாவதற்குத் தடையாகிய வாஸனையின் நிராகரணம் எப்படிச் செய்ய முடியும்? அப்படியாகில் 'ஸமுத்திரத்திற்குப் போகவேண்டுமென்று ஆரம்பித்து ஹிமவத்பர்வதத்திற்குப் போவதைப் போலாகும்' என்கிற ந்யாயம்வரும். மேலும் அபேத ஜ்ஞானம் ஸித்தித்துவிட்டால் பேதவாஸனையை நீக்கவேண்டுமென்கிற அபேக்ஷை எதற்காக? அபேத ஜ்ஞானம் உண்டாகாத பக்ஷத்தில் அதற்கு விரோதியான வாஸனைகளை நீக்கவேண்டுமென்கிற ஆசை உண்டாவதற்கே இடமில்லை. ஏனெனில் அபேத ஜ்ஞானத்தில் நம்பிக்கை அபேத ஜ்ஞானம் உண்டாகாமல் உண்டாகாதல்லவா. அந்த ஜ்ஞானங்களில் விஶதமாயிருக்கை அவிஶதமாயிருக்கை முதலிய வ்யத்யாஸம் உன்னால் சொல்ல முடியாது. ஏனெனில் பரப்ரும

1.

வக்தும் ஶக்யம், அபேதஸ்ய ப்ரஹ்மஸ்வரூபாயமாணஸ்ய ஸர்வதைகரூபத்வாத், விஶேஷக்ரஹே ச பேதப்ரதீதித்வப்ரஸங்காத் | ந ச வ்யாவஹாரிகபேதோऽத்ராஸ்தீதி வாச்யம், பேதவாஸநாநிராஸத்வாரேணாபேதஜ்ஞாநஸ்ய பாரமார்த்யவிஷயத்வாத் | அதோ ந பேதவாஸநாநிராஸத்வாரேண ஶ்ரவணாதித்ரயஸ்ய தர்ஶநோபகாரகத்வமிதி ||

யத்த்வந்யத்ரோக்தம் [1] 'ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மைவ பவதி' இத்யாதௌ ஜ்ஞாநமாத்ரஸ்யைவ மோக்ஷஹேதுத்வம் ஶ்ரூயதே | ந ஹி ஶ்ருத்யவகதேऽர்தே நாஸ்தித்வம் ந்யாய்யம் | அத ஏவோக்தே [2] 'நைஷா தர்கேண மதிராபநேயா' இதி, ததப்யஸத், ஸாமாந்யஶப்தாநாம்

மத்தின் ஸ்வரூபமாகிய அபேதம் எப்பொழுதும் ஒருவித ஸ்வரூபத்தை யுடையதாகையினாலும், அப்படி வ்யத்யாஸம் அறியப்பட்டதேயானால் அது பேத ஜ்ஞானமாக ஆய்விடு மாதலாலும். வ்யாவஹாரிகமான வ்யத்யாஸங்கள் இந்த அபேதத்திலும் உண்டு என்று சொல்லுவதும் உசிதமல்ல, பேதவாஸனையை நிராகரித்து அதன் வழியாக உண்டாகிற அபேத ஜ்ஞானம் பாரமார்த்திக வஸ்துவைப் பற்றிய தாகையினால். ஆதலால் பேதவாஸனையை நிராகரணம் செய்து அதன் வழியாக ஶ்ரவணம் மனனம் நிதித்யாஸனம் இவைகள் தர்ஶநத்திற்கு உபகாரம் செய்கின்றன என்பது ஸம்பவிக்காது.

'ப்ரும்மத்தை அறிந்தவன் ப்ரும்மமாகவே ஆகிறான்' என்றிவை முதலிய வாக்யங்களில் ஜ்ஞானம் மாத்திரத்திற்கு மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாயிருக்கும் தன்மை சொல்லப்படுகிறது. ஶ்ருதியில் அறியப்பட்ட அர்த்தத்தில் இல்லை என்று சொல்லுவது ந்யாயத்தை அனுஸரித்ததல்ல. ஆகையினால் 'இந்த மோக்ஷத்திற்குக் காரணமான ஜ்ஞானம் யுக்திகளினால் மறைக்க முடியாது' என்று பெரியோர்களினால் சொல்லப்பட்டதே, அதுவும் உசிதமல்ல, பொதுவான ஶப்தங்களுக்கு விஶேஷத்தில் முடிவு உண்டென்பது பஶ்வதி

---

1. முண்டகம்-3-2-9. 2.

விஶேஷே பர்யவஸாநஸ்ய பஶ்வதிகரணாதிந்யாய
ஸித்தத்வாத் | ந்யாயாநபேக்ஷத்வே ச கிம் ஶாரீரகஶாஸ்த்ரே-
ணாபி? த்யாநோபாஸநஶப்தயோஶ்ச ஜ்ஞாநவிஶேஷ
விஷயதயா ஜ்ஞாநஸாமாந்யவிஷயவேதநாதிஶப்தாநாம்
தத்விஶேஷஶப்தார்த்தே ஏவ பர்யவஸாநம் யுக்தம்,
விகல்பஸமுச்சயபலாந்தரார்த்தத்வஸம்பவஸ்யோக்தத்வாத்|
தது்க்தம்—'அஷ்டதோஷா விகல்பே ஸ்யு: கௌரவஞ்ச
வ்யவஸ்திதௌ | ஸமுச்சயேऽநபேக்ஷா ஸ்யாதங்காங்கித்வம் ந
ஶ்ரூயதே||' இதி; ததா வித்யுபாஸ்த்யோர் வ்யதிகரேணா

கரணம் * முதலியவைகளில் சொல்லப்பட்ட ந்யாயத்தினால் ஏற்பட்டதாகையினால். ஸ்ருதியில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்திற்கு ந்யாயத்தின் அபேக்ஷயில்லை என்னில், ஸாரீரகஸாஸ்திரத்தினால் என்ன ப்ரயோஜனம்? த்யானம் உபாஸனம் முதலிய ஸப்தங்கள் ஒருவித ஜ்ஞான விஸேஷத்தைச் சொல்லுகிறபடியினால் பொதுவாக ஜ்ஞானத்தைச் சொல்லுகிற வேதனம் முதலிய பதங்கள் அந்த விஸேஷ ஸப்தங்களுக்கு அர்த்தமான த்யானத்திலேயே முடிவை அடைகின்றன என்பது யுக்தமாகும். விகல்பம் (இதுவாவது அதுவாவது அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்பது), ஸமுச்சயம் (இரண்டையும் சேர்த்து அனுஷ்டிக்க வேண்டும் என்பது), பலாந்தரார்த்தம் (தனித் தனிப் பலங்களுக்கு ஸாதனம் என்பது) ஸம்பவிக்காது என்பது ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டபடியினால். அப்படியே 'விகல்பமென்று சொல்லில் எட்டுத் தோஷங்கள் வரும், அதிகாரி பேதத்தினால் வ்யவஸ்தித விகல்பமென்னில் கௌரவம் வரும். இரண்டையும் சேர்த்தனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்றால் ஒன்றினாலேயே பலம் உண்டாகும் என்று சில வாக்யங்களில் சொல்லி இருப்பதினால் மற்றொன்றை அபேக்ஷிக்க வேண்டாம். இவைகளுள் ஒன்று அங்கமாயும் மற்றொன்று அங்கியாயும் இருக்குமென்று ஸ்ருதியில் சொல்லப்படவில்லை' என்று பெரியோர்களினால் சொல்லப்பட்டது. அப்படியே விதி என்கிற தாதுவையும், உபாஸி என்கிற தாதுவையும் முன்னும் பின்னுமாகக் கலந்து ஆரம்பம் முடிவுகள் செய்திருப்பதை ஸ்ருதியில் கண்டிருப்பதினால் இவை இரண்டும் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லு

* பூர்வ மீமாம்ஸையில் ஏற்பட்ட ந்யாயம். இதைத்தான் கீழ் சாகபசு ந்யாயம் என்றது. 98-ம் பக்கத்தில் புட்கோட்டைப் பார்க்க.

𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌶𑍇𑌷𑍋𑌪𑌸𑌂𑌹𑌾𑌰𑌾𑌦𑌿𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍 𑌤𑌯𑍋𑌰𑍇𑌕𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑍍𑌵𑌂
𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂 | 1'𑌮𑌨𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤' 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵
𑌉𑌪𑌾𑌸𑌨𑌸𑍍𑌯 1 '𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌚 𑌤𑌪𑌤𑌿 𑌚 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌶𑌸𑌾
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑍇𑌨 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦' 𑌇𑌤𑌿 𑌫𑌲𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑌾𑌯𑌾𑌨𑍁
𑌵𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 | 𑌨 𑌹𑍍𑌯𑌫𑌲𑌂 𑌵𑌿𑌧𑌾𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌫𑌲𑌾𑌨𑍁𑌵𑌦𑌿
𑌤𑌂 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 | 𑌏𑌵𑌂 2'𑌯𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌤𑍍𑌸 𑌵𑍇𑌦' 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍇𑌦𑌨
𑌶𑌬𑍍𑌦𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑍇 𑌜𑌾𑌨𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃 𑌤𑌦𑌰𑍍𑌥𑌂 3'𑌯𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾
𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍇' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑌿𑌨𑌾𑌽𑌨𑍁𑌵𑌦𑌤𑌿 | 𑌏𑌵𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾
𑌪𑌿 | 𑌤𑌥𑌾 4'𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑌮𑍃𑌤 𑌇𑌹 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌃
𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾 𑌅𑌯𑌨𑌾𑌯 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇', 5'𑌨𑌾𑌹𑌂 𑌵𑍇𑌦𑍈𑌰𑍍𑌨 𑌤𑌪

கின்றன என்று ஏற்பட்டது. எப்படி என்னில்:—'மனதை ப்ருஹ்மமாக உபாஸிக்க வேண்டும்' என்று விதிக்கப்பட்ட உபாஸனம் 'எவன் இப்படி வேதனம் செய்கிறானோ, அவன் கீர்த்தியினாலும் யஶஸ்ஸி னாலும் ப்ருஹ்ம தேஜஸ்ஸினாலும் ப்ரகாசிக்கிறான், மற்றவர்களைத் தன் வசப்படுத்திக் கொள்ளுகிறான்' என்று பலத்தைச் சொல்லுவதற் காக அனுவதிக்கப் படுகிறது. பலம் சொல்லாமல் ஒன்றை விதித்து மற்றொன்றுக்குப் பலம் உண்டென்று அனுவாதம் செய்வது யுக்த மில்லையல்லவா. (ஆதலால் எந்த உபாஸனம் விதிக்கப் பட்டதோ அதுவே 'வேத' என்று அனுவதிக்கப் பட்டது என்றதாயிற்று), இப்படியே 'எந்த ரைக்வர் அந்த ப்ருஹ்மத்தை அறிந்தவரோ அந்த ரைக்வர் எப்படிப்பட்ட ப்ருஹ்மத்தை அறிந்தவரோ' என்று வேதன என்கிற பதம் மாத்திரத்தைக் கேட்டவரான ஜானஶ்ருதி அந்த வேதனம் என்கிற பதத்தின் அர்த்தத்தை 'எந்தத் தேவ தையை உபாஸனம் செய்கிறீரோ' என்று உபாஸி என்கிற தாதுவி னால் அனுவாதம் செய்கிறார். இப்படியே மற்ற இடங்களிலும். அப் படியே 'அந்த மஹா புருஷனை இவ்விதமாக அறிந்தவன் இந்த ஜன் மத்திலேயே மோக்ஷத்தை அடைந்தவனாகிறான், மோக்ஷத்திற்கு வேறொரு வழியில்லை', 'நான் வேதாத்யயனம் செய்வதினாலும்

1. சாந்தோக்யம்-3-18-1. 2. சாந்தோக்யம்-4-1-4. 3. சாந்தோக்யம்-4-2-2. 4. புருஷஸூக்தம்-20. 5. கீதை-11-53.

𑌸𑌾' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌨𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑍋𑌪𑌾𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌯𑍋𑌃 𑌤𑌦𑌨𑍍𑌯𑍋𑌪𑌾𑌯𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌪𑌰𑌯𑍋𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃 𑌵𑍇𑌦𑌨𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌤𑍈𑌲𑌧𑌾𑌰𑌾𑌵𑌦𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛𑌿𑌨𑍍𑌨𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷 𑌏𑌵 𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑍀𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌏𑌵𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑍋𑌪𑌾𑌸𑌨𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌨𑌾𑌮𑍇𑌕𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑌯𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌨𑌾𑌦𑌿𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍇 𑌸𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌣𑌂 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌨𑌭𑌿𑌜𑍍𑌞𑌤𑌾𑌨𑌿𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌮𑍍 । 𑌤𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍—[1] '𑌪𑌶𑍋𑌶𑍍𑌛𑌾𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑍀𑌤𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌣𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌮𑌭𑌿𑌃 । 𑌗𑌰𑍍𑌦𑌭𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌗𑌰𑍍𑌦𑌭𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌂 ॥' 𑌇𑌤𑌿 ।

தபஸ்ஸினுலும் அறியத் தக்கவனல்ல' (பக்தியொன்றினுலேயே அறியத்தக்கவன்) என்றிவை முதலிய ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் வேதன பக்தி என்னும் பதங்களால் மோக்ஷோபாயத்தைச் சொல்லி அதைத் தவிர வேறு உபாயம் இல்லை என்று சொல்லுகின்றன வாகையினுல் அவைகளுள் ஒன்ருென்று தங்கள் அர்த்தங்களை நிராகரித்துக் கொள்ளுவது பொருந்தாதாகையினுலே வேதன என்னும் பதத்தினுலும் எண்ணெயின் தாரையைப் போல் இடைவிடாத பக்தியாகிய ஜ்ஞான விஶேஷமே சொல்லப் படுகிறதென்று ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். இப்படி த்யானம் உபாஸனம், பக்தி, என்னும் பதங்கள் ஒரே அர்த்தத்தை உடையனவைகளாகையினுல் வேதனம் முதலிய ஶப்தங்கள் ஜ்ஞான விஶேஷத்தைச் சொல்லுகின்றன என்பது நிஶ்சயிக்கப்பட்டிருக்கும் பொழுது பொதுவான ஜ்ஞானம் மாத்திரத்தை அர்த்தமாக அங்கீகரிப்பது ந்யாயம் தெரியாமையினுல் உண்டானது. அப்படியே 'பொதுவாகச் சொல்லப்பட்ட பசு, ஆடாகிய ஒருவித பசு விஶேஷம் என்று ந்யாயங்களைக் கொண்டு நிரூபித்திருக்கக் கழுதை முதலியவைகளும் பசுத்தான், அந்தப்பதம் எல்லாவற்றிற்கும் பொது என்று சொல்லுவது கழுதைக்கு ஸமமானவர்களினுல் கல்பிக்கப்பட்டது' என்று சொல்லப்பட்டது.

1.

यत्तु नैवंरूपस्य तद्विषयस्यैव ज्ञानस्य विधेयत्वं न सम्भवतीति, तदिष्टमेव, ततोऽन्यस्यैव विधानोपपादनात् ।

प्रत्यक्षविरुद्धश्चायमविधेयज्ञानान्मोक्षवादः, वाक्यार्थज्ञानमात्रेणाविद्यानिवृत्त्यदर्शनात् । आहुश्च—[1] 'तत्त्वमस्यादिवाक्यस्य शतधा श्रवणेऽपि हि । दृश्यते भेदमाश्रित्य विवादो ब्रह्मवादिनाम् ॥' इति । ननु येषां वाक्यार्थज्ञानं जातं तेषां तन्निवृत्तिरस्त्येव, येषां तु सा नास्ति तेषां तदपि न जातमित्यविरोध इति चेत्,

---

வாக்யத்தினாலேயே ஏற்பட்ட ஜ்ஞானத்திற்கு விதிக்கத் தகுந்ததாயிருக்கும் தன்மை ஸம்பவிக்காது என்று எது சொல்லப்பட்டதோ அது எங்களுக்கும் இஷ்டம்தான், அந்த ஜ்ஞானத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதாகிய உபாஸனமாகிய ஜ்ஞானம் விதிக்கப்படுகிறது என்று நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பதினால்.

மேலும் இந்த விதிக்கத்தகாத வாக்யார்த்த ஜ்ஞானத்தினால் மோக்ஷம் உண்டாகிறது என்கிற வார்த்தை ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விருத்தமாக இருக்கிறது, வாக்யத்தின் அர்த்தத்தைத் தெரிந்துகொண்ட மாத்திரத்தினால் அவித்யை நிவ்ருத்தியடையக் காணாமையினால். 'அந்த ப்ரும்மம் நீயாகிறாய் முதலிய வாக்யங்களை அனேகம் தடவை கேட்டபோதிலும் ப்ரும்மத்தைப் பற்றி வாதம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு நீ, நான், என்கிற பேத ஜ்ஞானத்தை முன்னிட்டுக்கொண்ட விவாதம் காணப்படுகிறது' என்று சொல்லுகிறார்கள். எவர்களுக்கு வாக்யார்த்த ஜ்ஞானம் உண்டாயிற்றோ அவர்களுக்கு பேத ஜ்ஞானத்தின் நிவ்ருத்தி இருக்கவே இருக்கிறது, எவர்களுக்கு அந்தப்பேத ஜ்ஞானத்தின் நிவ்ருத்தி உண்டாகவில்லையோ அவர்களுக்கு அந்த வாக்யார்த்த ஜ்ஞானம் உண்டாகவில்லை, ஆதலால் விரோதமில்லை என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல, அந்த அபேத ஜ்ஞானம் இல்லாமல்போனால்

1.

𑌤𑌸𑍍𑌯, 𑌤𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌦𑌸𑌂𑌭𑌵𑍇 𑌚 𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌦𑍇𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 । 𑌅𑌥 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌤𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵𑌕𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌣𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌦𑍇𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌿𑌲𑌾𑌭𑌪𑍂𑌜𑌾𑌪𑌰𑌾𑌨𑍁𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌦𑍇𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌭𑌾𑌸𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑌾𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌵𑌪𑌿 𑌬𑌾𑌧𑌿𑌤𑌾𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌭𑍇𑌦𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌭𑌾𑌸𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑍍𑌯𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌤𑌨𑍍𑌨, 𑌤𑌵 𑌤𑍍𑌵𑌤𑍍𑌪𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌬𑌾𑌧𑌿𑌤𑌾𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌸𑌂𑌭𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣

அதை ப்ரவசனம் செய்வது முதலியது ஸம்பவிக்காதாகையினால். அப்படி ப்ரவசனம் ஸம்பவிக்காதபக்ஷத்தில் ஶிஷ்யர்களுக்கு அபேத ஜ்ஞானத்தைக் கேட்பது முதலியதும் ஸித்திக்காமல் போகவேண்டி வரும். (அப்படியே ஆசார்யனுக்கும்) ப்ரவசனம் முதலியது ஸித்திக்காது. ஆகிலும் வாக்யார்த்த ஜ்ஞானத்தினால் அவித்யையின் நிவ்ருத்தியை அடைந்தவர்களே அவித்யையுடையவர்களுக்கு வேதாந்தத்தை உபதேசம் செய்பவர்கள் என்னில், அது உசிதமல்ல, அவர்களுக்கும் ஶிஷ்யனுக்கு உபதேசம் செய்வதாகிய வ்யாபாரமும், அதற்குக் காரணமாகிய ஶரீரம் இந்த்ரியம் முதலியவைகளும் அப்படி உபதேசிப்பதற்கு ப்ரயோஜனமாகிய யஶஸ்ஸு த்ரவ்ய லாபம் பூஜை அயலாரை அனுக்ரஹிப்பது முதலியதும் அந்த ஶிஷ்யர்கள் முதலியவர்கள் தனக்குத் தோன்றுவதும் அவித்யை இல்லாவிடில் ஸம்பவிக்காதாகையினால். அவித்யை நிவ்ருத்தியடைந்த போதிலும் பாதிதானுவ்ருத்தியினால் (அதாவது அத்வைத ஜ்ஞானத்தினால் மறுக்கப்பட்டிருந்த போதிலும் அநாதிவாஸனையினால் பேத ஜ்ஞானம் தொடர்ந்து வருவதினால்) பேதம் தோன்றுகிறபடியினாலே ப்ரத்யக்ஷம் முதலியவைகளுக்கு விரோதம் இல்லை, ப்ரவசனம் முதலியவைகளும் யுக்தமாகின்றன என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல, உன்னுடைய பக்ஷத்தில் பாதிதானுவ்ருத்தி ஸம்பவிக்காது என்

𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌥𑌾𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑌦𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌶𑌕𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨, 𑌵𑌿𑌶𑌦𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌾𑌮𑌰𑍍𑌶𑌸𑍍𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌤𑍍 । 𑌵𑌿𑌶𑌦𑌾𑌧𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌾𑌦𑌯𑍋𑌽𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑌾𑌦𑌿𑌭𑍍𑌯 𑌉𑌪𑌦𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌸𑍍𑌵𑍀𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌯𑍁𑌷𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌃 । 𑌨 𑌚𑌾𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌵𑌕𑍍𑌤𑌾𑌰𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌂 𑌤𑌦𑌨𑌭𑌿𑌜𑍍𑌞𑌤𑌾𑌮𑌨𑍁𑌮𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 । 𑌤𑌥𑌾𑌸𑌤𑍍𑌯𑌵𑌿𑌵𑌾𑌦𑌃𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 ।

𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌬𑌲𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌕𑌥𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌪𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑌨𑍍𑌤𑌿? 𑌨 𑌤𑌾𑌵𑌦𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑍈𑌵, 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌵𑌾𑌦𑌾𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌕𑌥𑌂 𑌤𑍈𑌰𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿

பதை மேலே நிரூபிக்கப்போகிறபடியினால். * அப்படி இருந்தபோதிலும் விசதமில்லாத ஜ்ஞானம் மாத்திரத்தினாலாவது ஒருவித அவித்யா விஶேஷத்தினாலாவது ப்ரவசனம் முதலியவைகளுக்கு ஒருவித அனுபபத்தியுமில்லையே என்பதும் உசிதமல்ல, குருவின் உபதேசத்தினால் உபநிஷத்தின் அர்த்தத்தை விஶதமாக அறிந்தேன் என்று தானே தன்னைப்பற்றி நினைத்துக்கொள்வதற்கும் தன்னுடைய ஸித்தாந்தத்திற்கும் விரோதம் வருகிறபடியினால். விஶதமாக ப்ரத்யக்ஷத்தினாலேயே அறியப்பட்ட எல்லா தத்வார்த்தங்களையுமுடைய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் முதலியவர்கள் அர்ஜுனன் முதலிய ஶிஷ்யர்களுக்கு (கீதை முதலிய ஶாஸ்திரங்களை) உபதேசிக்கிறார்கள் என்று அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறதல்லவா. அத்வைத ஸித்தாந்தத்தை ப்ரவசனம் செய்கிற ஆசார்யர்கள் தங்களுக்கு அத்வைத ஸித்தாந்தம் தெரியவில்லை என்பதை ஒப்புக் கொள்ளவில்லையே. அப்படி ஒப்புக் கொண்டார்களேயானால் விவாதமே இல்லை.

மேலும் உங்களைவிட அதிகமான அவித்யையுடைய ப்ரதிவாதிகள் உங்களுடைய பக்ஷத்தை எப்படி நிராகரிப்பார்கள்? தெரிந்து கொள்ளாமல் என்று சொல்ல முடியாது, ஆதாரமில்லாமல் வாதம் செய்வது பொருந்தாதாகையினால். தெரிந்து கொண்டெனில்

---

* 5-ம் வாதம்.

𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍇 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌪𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌭𑌵𑌤𑌾𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃? 𑌨 𑌹𑌿 𑌸𑍍𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌪𑌰𑍇 𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿, 𑌵𑌯𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌮 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑍋𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌤𑍍 ।

𑌯𑌤𑍍𑌤𑌦𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌕𑌂 𑌵𑌿𑌶𑌦𑌾𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍁𑌦𑍇𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿, 𑌯𑌚𑍍𑌚𑍇𑌦𑌾𑌨𑍀𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌦𑌵𑌿𑌶𑌦𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌂, 𑌤𑌦𑍁𑌭𑌯𑌂 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂? 𑌏𑌕𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂 𑌵𑌾? 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌤𑍍𑌤𑌦𑌨𑍁𑌪𑌕𑌾𑌰𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂 । 𑌏𑌕𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌽𑌪𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑍂𑌨𑌾𑌨𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂 𑌵𑌾? 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌿𑌤𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂𑌵𑌾? 𑌆𑌦𑍍𑌯𑍇 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌤𑍍𑌤𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌇𑌦𑌾𑌨𑍀𑌨𑍍𑌤𑌨𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌵𑌾 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌕

அப்பொழுது ப்ரதிவாதிகளினால் அறியப்பட்ட உங்களுடைய பக்ஷத்தில் உங்களுக்கு ஜ்ஞானமுண்டாகவில்லை என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? ஸ்திரமான புத்தியை யுடைய எவனும் எங்களால் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தை அயலார் தெரிந்துகொண் டிருக்கிறார்கள், நாங்கள் அறிய வில்லை என்று சொல்லமாட்டான்.

மேலும் அந்த அவித்யையை நிவ்ருத்தி செய்யக் கூடியதான விசதமான எந்த அத்வைத ஜ்ஞானம் இனி உண்டாகப் போகிறதோ அதுவும், இப்பொழுது ஸ்ரவணத்தினால் அவிஸதமாக உண்டாகிய அத்வைத ஜ்ஞானம் எதுவோ அதுவும், ஆக இந்த இரண்டு ஜ்ஞானங்களும் வெவ்வேறு விஷயங்களைப் பற்றியதா? ஒரே விஷயத்தைப் பற்றியதா? வெவ்வேறு விஷயங்களைப் பற்றியது என்று சொல்லில் இதர ஸித்தாந்தங்களை அறிவது போலவே ஸ்ரவணத்தினால் உண்டாகிற ஜ்ஞானம் வேறு விஷயத்தைப்பற்றி உண்டாகப் போகிற விஸத ஜ்ஞானத்திற்கு உபகாரம் செய்யக் கூடியதாகாது. ஒரே விஷயத்தைப் பற்றியதா யிருந்த போதிலும் இவை இரண்டு ஜ்ஞானங்களும் மிகுதி குறைவு இல்லாமல் இருக்கிற விஷயத்தைப் பற்றியதா? தனித்தனியான சில ஸ்வபாவ விஸேஷங்களோடு கூடிய ஒரு வஸ்துவைப் பற்றியதா? முதலாவது பக்ஷத்தில் பிற்பாடு உண்டாகிற ஜ்ஞானத்திற்கு அவித்யையை நிவ்ருத்தி செய்யக் கூடிய ஸக்தி இல்லாமற்போக

𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍, 𑌅𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌤𑍍 । 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍 𑌸𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌸𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌮𑌿𑌦𑌾𑌨𑍀𑌂 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌕𑌥𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾𑌵𑌗𑌤𑌮𑍍? 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌿𑌦𑌾𑌨𑍀𑌮𑍇𑌵 𑌜𑌾𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌕𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌤𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌃? 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌿𑌦𑌾𑌨𑍀𑌂 𑌜𑌾𑌤𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌦𑍍𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨, 𑌵𑍇𑌦𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑍇 𑌤𑌦𑌾𑌨𑍀𑌮𑍇𑌵 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑍋𑌦𑌯𑌾𑌤𑍍, 𑌤𑌦𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑍇 𑌤𑍁 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌦𑌪𑌿 𑌤𑌦𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑍇 𑌵𑌾 𑌤𑌦𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌦𑍇𑌹 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌵𑌿𑌶

வேண்டியதாவது, ஶ்ரவணத்தினால் இப்பொழுது உண்டாயிருக்கிற ஜ்ஞானத்திற்கே அவித்யையை நிவ்ருத்தி செய்யக் கூடிய ஶக்தி உண்டாக வேண்டியதாவதுவரும். ஏனெனில் இந்த இரண்டுவித ஜ்ஞானங்களுக்கும் ஒருவித வ்யத்யாஸமு மில்லாமையினால். இரண்டாவது பக்ஷத்தில் ப்ருஹ்மத்திற்கு விஶேஷங்களோடு கூடியிருக்கை ஒப்புக் கொள்ள வேண்டி வரும். இப்பொழுது விஶேஷத்தோடு கூடியதாக க்ரஹிக்கப்பட்டது, பிறகு ஒரு விஶேஷமும் இல்லாததாக ப்ரகாசிக்கப் போகிறது, என்று வ்யத்யாஸம் உண்டென்னில், இது எப்படி உன்னால் அறியப்பட்டது? ஶ்ருதி நிர்விஶேஷம் என்று சொல்லி யிருப்பதினால் என்னில், அப்படியாகில் ஶ்ருதியினாலேயே நிர்விஶேஷம் என்கிற ஜ்ஞானம் இப்பொழுதே உண்டாயிற்றாகையினால் பிற்பாடு உண்டாகப்போகிற ஜ்ஞானத்திற்கு என்ன விஶேஷம்? இப்பொழுது உண்டானது ஜ்ஞானம், பிறகு உண்டாகப் போகிறது நிஶ்சயம், என்று விஶேஷம் இருக்கிறது என்பதும் உசிதமல்ல, வேதம் ப்ரமாணம் என்கிற நிஶ்சயம் இருக்ததே யானால் அப்பொழுதே நிஶ்சயரூப ஜ்ஞானம் உண்டாகலாம். அந்த வேதம் ப்ரமாணம் என்கிற நிஶ்சயம் இல்லாத பக்ஷத்தில் பிற்பாடும் நிஶ்சயம் ஸித்திக்கா தாகையினால். ப்ரமாணம் என்று ஒப்புக்கொண்ட போதிலும் அதின் அர்த்தத்தில் ஸந்தேஹம் இருக்கிறது என்னில், அப்படியாகில் விஶதமாக ப்ரவசனம்

ஶ்ரவணமநநப்ரவீணேப்ய ஆசார்யேப்யோ ந்யாயபூர்வகம் த்விஸ்த்ரிஶ்ஶதஶோ வா ஶ்ரோதவ்யம் । ந சாந்த: ஶ்ரவணஸமய ஏவ ஸந்திஹாநேந பவதா பஶ்சாதநவரதத்யாநேநாபி ஜ்ஞாதும் ஶக்யம் । மநநவதாஹார்யஸந்தேஹநிராகரணாய பஶ்சாத்தநம் ஜ்ஞாநமிதி சேந்ந, மநநேநைவ ஸம்பாவிதநிஷ்கம்பத்வேந ஜ்ஞாநாந்தரஸ்யாவகாஶாபாவாத் । அந்யதாऽதிப்ரஸங்காத் । அஸ்து தர்ஹி பாரோக்ஷ்யாபாரோக்ஷ்யலக்ஷணம் வைஷம்யமிதி சேத், விஷயாதிரேகாபாவேநைவ ப்ராகுக்தேந ததுபபத்தே:,

---

செய்ய ஸாமர்த்தியமுடைய ஆசார்யர்களிடமிருந்து யுக்திகளுடன் இரண்டு மூன்று அல்லது நூறுதடவையாவது கேட்கத்தக்கது. கேட்கும் பொழுதே ஸந்தேஹப் பட்டுக் கொண்டிருக்கிற உன்னால் பிறகு இடைவிடாமல் த்யானம் செய்து கொண்டிருந்தபோதிலும் நிஸ்சயமாய் அறிய முடியாது. மனனத்தைப் போலவே ஆரோபிக்கப்பட்ட ஸந்தேஹங்களை நிராகரிப்பதற்காக (அதாவது ஸந்தேஹம் இல்லாமல் இருக்கும்பொழுதே இப்படி ஒருவனுக்கு ஸந்தேஹம் உண்டானால் அதற்கு எவ்விதம் ஸமாதானம் சொல்லலாம் என்று யுக்திகளைப் பராமர்சித்து அந்த ஸந்தேஹத்தைப் போக்கடிப்பதற்காக) பிறகு உண்டாகிற ஜ்ஞானம் உபயோகப் படுகிறது என்பதும் உசிதமல்ல, மனனத்தினாலேயே எல்லாவித ஸந்தேஹங்களும் தீர்ந்து சலிக்காத ஜ்ஞானம் ஸம்பவிக்கக் கூடியதாயிருப்பதினாலே மறுபடியும் வேறொன்றிற்கு அவ்விடத்தில் இடமில்லையாகையினால். அப்படிக்கில்லாவிடில் அதிப்ரஸங்கம் என்கிற தோஷம் * வருமாதலால். அப்படியாகில் அப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கை ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கையாகிற வ்யத்யாஸம் இந்த இரண்டு ஜ்ஞானங்களுக்கும் உண்டு என்னில், விஷயத்தில் அதிகமாயிருக்கை இல்லையென்று முன்பு சொன்ன

---

* மனனத்தினால் போக்கடிக்கப்படாத ஸந்தேஹத்தைப்போக்கடிக்கப்பதற்குப் பிற்பாடு உண்டாகிய ஜ்ஞானம் அதினாலும் போக்கடிக்கப்படாத ஸந்தேஹத்தைப் போக்கடிப்பதற்கு பிறகு ஒரு ஜ்ஞானம் என்றும் முடிவில்லாமல் சொல்லவேண்டிவரும் என்றபடி.

𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌵𑌪𑌿 𑌬𑌾𑌧𑌕𑌤𑍍𑌵𑌮𑌬𑌾𑌧𑌕𑌤𑍍𑌵𑌞𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑍇𑌣𑌾𑌪𑌿 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑌜𑌨𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑌾𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯𑌾𑌬𑌾𑌧𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍇𑌣𑌾𑌪𑌿 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌬𑌾𑌧𑌾𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌉𑌤𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇, 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍀 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌾𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌤𑌦𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍌 𑌤𑍁 𑌬𑌾𑌧𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌵𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵, 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍈𑌕𑍍𑌯𑍇 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌅𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑍍𑌯𑌵𑌷𑍍𑌟𑌮𑍍𑌭𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑌤𑍍 । 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌜𑌨𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌲𑍋𑌕𑌵𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌮𑍍 । 𑌉𑌪𑌰𑍍𑌯𑍇𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌃 ।

தினாலே அந்த ஜ்ஞானங்களுக்கு வ்யத்யாஸம் ஸித்திக்காதாகையினு லும், அப்படி வ்யத்யாஸம் ஏற்பட்ட போதிலும் அவித்யையைப் போக்கடிப்பதற்கும், போக்கடிக்காமல் இருப்பதற்கும் (ப்ரத்யக்ஷம் அப்ரத்யக்ஷம் என்கிற) இந்த வ்யத்யாஸம் ப்ரயோஜனமற்ற தாகையினாலும். எப்படி என்னில்:— ப்ரத்யக்ஷமாகிய தேஹமே ஆத்மா என்கிற ப்ரமம் முதலியவைகளால் அப்ரத்யக்ஷமாகிற ஶாஸ்திரம் தடுக்கப்படுகிறதென்று ஒருவரும் ஒப்புக்கொள்ளாமையினால். உண்டாகிய ப்ரமமோ அநித்ய மாகையினால் தானே நசித்து விடுகிறது. மேற்குறித்த ப்ரமத்தின் துடர்ச்சி இல்லாமல் போவதோவெனில் காரணம் துடர்ந்து வாராமையினால் உண்டாகிறது. காரணம் துடர்ந்து வருமேயானால் அந்த ப்ரமத்தை மறுக்கிற ஜ்ஞானம் ப்ரத்யக்ஷமாக இருந்த போதிலும் ப்ரமம் துடர்ந்து வருகிறது. சந்திரன் ஒன்று என்று ப்ரத்யக்ஷத்தினால் அறியப்பட்டிருந்தபோதிலும் விரலால் கண்ணை ஒருவிதமாகப் பிடித்துக்கொள்ளுவதினால் இரண்டாகத் தெரிவதாகிய ப்ரமம் துடர்ந்து வருகிறதே, அதைப் போல். வாக்யத்தினால் உண்டாக்கப்படுகிற ஜ்ஞானம் ப்ரத்யக்ஷம் என்பது எல்லா உலகங்களுக்கும் விருத்தமானது. இதை மேலே விஸ்தாரமாக நிரூபிக்கப்போகிறோம். *

* 7-ம் வாதம்.

𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑌖𑌿𑌲𑌂 𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑌂 𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑍇 '𑌨𑌤𑌾𑌵𑌦𑍍𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌕𑌵𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌕𑌿𑌕𑌸𑌿𑌂𑌹𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑌨𑌾𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑌿𑌷𑍁
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌶𑌤𑌦𑍂𑌷𑌣𑍍𑌯𑌾𑌂

॥ 𑌅𑌵𑌿𑌧𑍇𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌾𑌦𑌭𑌙𑍍𑌗𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

இவை யெல்லாம் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் 'வாக்யார்த்த ஜ்ஞானம் மாத்திரம் மோக்ஷோபாயமாக விதிக்கப்படவில்லை' என்றாரம்பித்து விஸ்தாரமாக மற்றொரு விதமாக நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இப்படி திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர் வித்வான்

பகவத் விஷயம் பண்டித பூஷணம்

ஸ்ரீ உப. வே. நரஸிம்மாசார்ய ஸ்வாமியின்

ஸ்ரீசததூஷணீ தமிழ் மொழிபெயர்ப்பில்

அவிதேயஜ்ஞானவாத பங்கம் என்னும்

நான்காவது வாதம் முற்றிற்று.

பிழைத் திருத்தம்.

மூன்றுவது வாதத்தில் 48 ம் பக்கத்தில், தமிழ் 8-வது வரியில் 'கண்டங்கத்திரிப்பூ' என்பதற்குப் பதிலாக 'நீர்முள்ளிப்பூ' என்று திருத்திக்கொள்ளவும்.

|| ஸ்ரீ: ||

|| ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம: ||

|| பாதிதாநுவ்ருத்திபங்கவாத: பஞ்சம: ||

நாநுவர்த்ததே ஸம்ஸாரோ யத்ப்ரஸாதைகபாதித: |
ப்ரஸீதது ஸ மே தேவ: ப்ரணமாஞ்ஜலிகிங்கர: ||

[பூர்வபக்ஷஸங்க்ரஹ:]

யதுக்தம் — தத்வமஸ்யாதிவாக்யோத்தத்வஜ்ஞாநே ஜாதேऽபி ப்ரஹ்மவிதாம் பாதிதாநுவ்ருத்த்யா பேதவ்ருத்தி

|| ஸ்ரீ: ||

|| ஸ்ரீமதே ஸ்ரீநிவாஸராமாநுஜ மஹாதேசிகாய நம: ||

பாதிதானுவ்ருத்திபங்க வாதம் என்னும் ஐந்தாவது வாதம்.

எந்தப் பகவானுடைய அனுக்ரஹத்தினால் நிவ்ருத்தி செய்யப்பட்ட ஸம்ஸாரம் பிறகு பின் தொடராதோ அப்படிப்பட்டவனும் முதலில் செய்கிற அஞ்சலிக்கு வசப்பட்டவனும் இருக்கிற அந்தப் பகவான் எனக்கு அனுக்ரஹத்தைச் செய்யவேண்டும்.

[பூர்வபக்ஷ ஸங்க்ரஹம்.]

'அந்த ப்ரும்மம் நீ ஆகிறாய்' என்றிவைமுதலிய வாக்யங்களினால் தத்வஜ்ஞானம் உண்டானபோதிலும் ப்ரும்மத்தை அறிந்தவர்களுக்கு பாதிதானுவ்ருத்தியினால் (நிவ்ருத்தி செய்யப்பட்டது கொஞ்சக்காலம் தொடர்ந்து வருவதினால்) ஶரீரம் உள்ள வரையில் பேத ஜ்ஞானம் தொடர்ந்துவருகிறது. அப்படி பேதஜ்ஞானம் தொடர்ந்து வந்தபோதிலும் அதன் வேர் அறுக்கப்பட்டமையினால் (அதாவது அதன் காரணமான அவித்யை நாசமடைந்து விட்டபடியினால்) கொளுத்தப்பட்ட

𑌹𑌾𑌵𑌸𑌾𑌨𑍇 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃, 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌵𑌪𑌿 𑌹𑌿 𑌬𑌾𑌧𑌿𑌤𑌤𑌯𑌾 𑌦𑌗𑍍𑌧𑌪𑌟𑌾𑌦𑌿𑌵𑌦𑌬𑌨𑍍𑌧𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚 — 𑌇𑌤𑌿 |

[𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃.]

𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌃 — 𑌬𑌾𑌧𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌕𑌥𑌮𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌾 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾? 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌕𑌥𑌂? 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌬𑌲𑌾𑌨𑍍𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌿𑌮𑌿𑌰𑌾𑌦𑌿𑌷𑍍𑌵𑌿𑌵 𑌦𑍋𑌷𑌮𑌹𑌿𑌮𑍍𑌨𑌾 𑌭𑍇𑌦𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌭𑌾𑌸𑌾𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌨 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌭𑍇𑌦𑌗𑍍𑌰𑌾𑌸𑌿𑌣𑌾𑌽𑌦𑍍𑌵𑌈𑌤𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑌾𑌬𑌾𑌧𑌿𑌤𑌃 𑌕𑍋𑌽𑌸𑍌 𑌦𑍋𑌷𑌃? 𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍈𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍,

---

துணி* முதலியவைகளைப் போல ஸம்ஸார பந்தத்திற்குக் காரணமாகாது என்று சொல்லப் படுகிறதே.

[ஸித்தாந்தாரம்பம்.]

அந்த விஷயத்தில் கேட்கிறோம். நிவ்ருத்தி செய்யபபட்டதேயானால் தொடர்ந்து வருகிறதென்று உன்னால் எப்படிச்சொல்ல முடியும்? அப்படித் தொடர்ந்து வந்ததேயானால் அது நிவ்ருத்தி செய்யப்பட்டது என்பது எப்படி (பொருந்தும்)? ப்ரமாணங்களின் பலத்தினால் பொய் என்கிற நிஶ்சயம் உண்டானபோதிலும் (திமிரம் முதலிய தோஷங்களைக் கண்ணில் உடையவனுக்கு) சந்திரன் இரண்டாகத் தெரிவதைப்போல தோஷத்தின் மஹிமையினால் பேத ஜ்ஞானம் தொடர்ந்திருக்கிறது, ஆதலால் விரோதமில்லை என்னில், பேதங்கள் எல்லாவற்றையும் விழுங்கி அதினால் வயிறு வளர்க்கிற அத்வைத ஜ்ஞானத்தினாலும் நிவ்ருத்தி செய்யப்படாத தோஷம் எது? அவித்யை தான் என்னில், அப்படியாகில் அவித்யா நிவ்ருத்தி எப்படி உண்டாகிறது? தோஷத்தை நிவ்ருத்தி

---

* மடிப்புடன் வைக்கப்பட்ட துணி நெருப்புப்பட்டு எரிந்து போய்விட்டால் மேல் பார்வைக்கு நூல் முதலியது அப்படியே இருக்கிறாப்போல் தோன்றினாலும் உடுத்திக் கொள்ளுவது முதலிய காரியங்களுக்கு எப்படி ப்ரயோஜனப்படாதோ அப்படியே இருக்கும் அவித்யை பின் தொடர்ந்து வந்தாலும் அதினால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது என்றபடி.

कथं तद्धेत्वविद्यानिवृत्तिः? न हि तन्निवृत्ताव-
व्यवस्थितः कश्चिदाधारोऽस्ति। तन्निवृत्तावपि तज्जन्य-
वासनाऽस्तीति चेत्, सा किं ब्रह्मवत् सत्यत्वात् तत्त्व-
ज्ञानेनाबाधिता? उत मिथ्यात्वेऽपि तदविषय-
त्वात्? न प्रथमः, द्वैतावस्थानापसिद्धान्तदोषप्रस-
ङ्गात्। न च सा ब्रह्मस्वरूपान्तर्भाविनी, भेद-
धीसदानुवृत्तेर्निर्मोक्षप्रसङ्गात्, ब्रह्मणः
सकार्यत्वादिदोषप्रसङ्गाच्च। न चासत्याविद्या-
जाता वासना सत्येति शक्यते। न चोपा-

செய்வதில் முடிவதை அடையாத பாதம் என்று சொல்லப்படுகிறது ஒன்றில்லை யல்லவா? அவித்யை நிவ்ருத்தி அடைந்தபோதிலும் அதனால் உண்டாகும் வாஸனை இருக்கிறதென்னில், அது ப்ரும்மத்தைப் போல் ஸத்யமாகையினால் தத்வ ஜ்ஞானத்தினால் தடுக்கப் படாமல் இருக்கிறதா? அன்றிக்கே பொய்யா யிருந்தபோதிலும் அந்தத் தத்வ ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாகாமையினால் தடுக்கப்படாமல் இருக்கிறதா? முதலாவது பக்ஷம் உசிதமல்ல, த்வைத ஸித்தாந்தத்தில் சேர்ந்ததாகும் (அதாவது ப்ரும்மம் தவிர அவித்யை என்று இரண்டாவது வஸ்து ஒன்றை ஒப்புக்கொண்டதாகும்), அபஸித்தாந்தம் (தன்னுடைய பெரியோர்களினால் நிஶ்சயிக்கப்பட்டிருப்பதற்கு விரோதமாகச் சொல்லுதல்)என்கிற தோஷமும் வரும். அந்த வாஸனை ப்ரும்ம ஸ்வரூபத்திற்கு உள்ளடங்கியதும் ஆகாது. ஏனெனில் பேத ஜ்ஞானம் எப்பொழுதும் தொடர்ந்து வருமாகையினால் மோக்ஷம் ஒரு பொழுதும் உண்டாகாமல் போகவேண்டிவருமாதலாலும், ப்ரும்மத்திற்கு உண்டாக்கப்பட்டதாயிருக்கை முதலிய தோஷம் வருமாதலாலும். பொய்யான அவித்யையினால் உண்டாக்கப்பட்ட வாஸனை ஸத்யமானதென்று சொல்லமுடியாது. உபாதான காரணம் நசித்தபிறகும்* கார்யம் தொடர்ந்து நிற்கிறது என்று பைத்

---

* குடம், துணி முதலியவைகளுக்கு உபாதான காரணம் மண், நூல் முதலியவைகள். அந்த உபாதான காரணங்கள் கரைந்து போதல், எரிந்துபோதல் முதலியவைகளினால் நாசத்தை அடைந்த

ஷாந்த்யம் வா கார்யாநுவ்ருத்திஶங்காநுத்தோத்வ்யநுஸங்கத்தே। நாபி த்விதீய꞉, வாஸநாயா அபி ஶ்ரவணஸமயஸமதிகதப்ரஹ்மவ்யதிரேகலக்ஷணைகாகாரோபாதிக்ரோடீகாராத்। அந்யதா அவித்யாயா அபி பாதகஜ்ஞாநாவிஷயத்வப்ரஸங்காத்। 'நேஹ நாநாஸ்தி' இத்யாதேரவிஶேஷாத் விஷயத்வமிதி சேத், துல்யம்।

யதி ச வாக்யார்தஜ்ஞாநாத்வாஸநா ந நிவர்ததே கஸ்தர்ஹி தந்நிவ்ருத்தி꞉? ந தாவதத்ருஷ்டாதே꞉, ததா ஸதி ஜ்ஞாநபாத்யத்வாபாவேந ஸத்யத்வப்ரஸங்காத்। அத ஏவ ந ஸ்வத꞉, வ்யாகாதாச்ச। ந ஹி வத்யகாத

தியம் பிடித்தவன்கூட நினைக்கமாட்டான். இரண்டாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, அந்த வாஸனையும் 'அந்த ப்ரும்மம் நீயாகிறாய்' என்றிவை முதலிய வாக்யங்களின் அர்த்தத்தைக் கேட்ட ஸமயத்தில் அறியப்பட்ட ப்ரும்மத்தைவிட வேறுபட்டது என்கிற ஓரே ஸ்வபாவத்திற்கு உள்பட்டதாகையினாலே அத்தாலேயே விஷயீகரிக்கப்பட்டிருப்பதினால். அப்படிக் கில்லாவிடில் அவித்யையும் அந்தத் தத்வ ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாகவில்லை என்று சொல்லலாம். 'இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் அனேக விதமான வஸ்துக்கள் இல்லை' என்பது முதலிய வாக்யங்கள் பொதுவாக அவித்யையையும் பற்றிச் சொல்லுகின்றன என்னில், அது வாஸனையிலும் துல்யம்.

ஶ்ருதி வாக்யத்தின் அர்த்தத்தை அறிந்துகொள்ளுவதினாலே வாஸனை நிவ்ருத்தி அடைகிறதில்லையேயானால் அப்பொழுது அதற்கு எதினால் நிவ்ருத்தி உண்டாகிறது? அத்ருஷ்டம் முதலிய காரணங்களினால் என்று சொல்லமுடியாது. அப்படியாகில் ஜ்ஞானத்தினால் நிவ்ருத்தி செய்யக்கூடியதல்லாமையாலே ஸத்யமாக வேண்டிவரும். அந்தக் காரணத்தினாலேயே தானே நிவ்ருத்தி அடைகிறதென்றும் சொல்ல முடியாது. மேலும் விரோதம் வருகிறபடியினாலும். உலகத்தில் கொல்லப் படுகிறவனும்,

---

பிறகும் அந்தக் குடம், துணி முதலியவைகள் இருக்கிறதென்று சொல்ல முடியாதென்றபடி.

क्षयोऽसाधारणो दृष्टः । न च सहकार्यन्तरानपेक्षेण घटादिष्वपि स्वस्य स्वध्वंसहेतुता । अहेतुकविनाशवादे तु सौगतबार्हस्पत्यादिसौहार्दप्रकटनप्रसङ्गः । अविद्यायाश्च तद्वासनावदहेतुकनिवृत्त्यविरोधस्यास्य । न च दहनान्त्यशब्दचरमसंस्कारादिवदिति वाच्यम्, तत्रापि तत्तद्वस्त्वनन्तरकालविशेषादिसहकृतभगवत्सङ्कल्पस्य कारणस्यास्माभिरभ्युपगमात् । द्विचन्द्रादौ तु अङ्गुल्यवष्टम्भतिमिरादिदोषस्य चक्षुः

கொல்லுபவனும் ஒருவனும் இருப்பது காணப்படவில்லை யல்லவா? குடம் முதலிய வஸ்துக்களிலும் வேருெரு ஒத்தாசைக் கருவி இல்லாமல் தன்னுடைய நாசத்திற்குத் தானே காரணமாயிருப்பது காணப்படவில்லை. காரணமில்லாமல் நாசம் உண்டாகிற தென்று சொல்லில் பௌத்தன், சார்வாகன் முதலியவர்களிடத்தில் ஏற்கனவே இருக்கும் ஸ்நேஹத்தை ப்ரகாசம் செய்ததாகும். மேலும் அவித்யைக்கே அந்த வாஸனையைப் போலே காரணம் இல்லாமல் நிவ்ருத்தி உண்டாகிறது என்று ஒப்புக்கொள்ளுவதில் ஒருவித விரோதமு மில்லை யல்லவா? நெருப்பு, கடைசி ஓசை* கடைசியான ஸம்ஸ்காரம் முதலியவைகளைப் போலத் தானே நாசத்தை அடைகிறது என்று சொல்லுவதும் உசிதமல்ல, அவ்விடத்திலும் அந்தந்த வஸ்துக்களுக்குப் பிறகு உண்டாகிற வேறு அவஸ்தைகள், கால விஶேஷம், முதலிய ஒத்தாசைக் காரணங்களோடு கூடிய பகவானுடைய ஸங்கல்பமாகிற காரணம் இருக்கிறதென்று எங்களால் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டிருப்பதினுல். சந்திரன் இரண்டாகத் தெரிவதிலோவெனில் விரலால் கண்ணை அழுத்திக் கொள்ளுவது, கண்ணில் உண்டாயிருக்கும் திமிரம் முதலிய தோஷங்கள் சந்திரன் ஒன்று என்கிற ஜ்ஞானத்தில் விஷய

---

* அதாவது ஶப்தம் உண்டாகி அடங்கும்பொழுது கடைசி ஶப்தம் மறுபடியும் கேட்காமல் அப்படியே முடிவதற்கும், பழைய விஷயங்களை ஜ்ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டு நினைக்கும் பொழுது

𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌯𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇𑌏𑌕𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍋𑌦𑌯𑍇
𑌽𑌪𑌿 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑌤𑌾𑌰𑌕𑌾𑌵𑌭𑌾𑌸𑌵𑌦𑍇𑌵 𑌦𑍋𑌷𑌾𑌵𑌭𑌾-
𑌸𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍈𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌵𑌭𑌾𑌸𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 |
𑌦𑍋𑌷𑍋 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌤𑍁 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍌𑌕𑌿𑌕𑌾𑌨𑌾𑌮𑌨𑍁𑌦-
𑌯𑌾𑌤𑍍, 𑌯𑍌𑌕𑍍𑌤𑌿𑌕𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨
𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌵𑌗𑌮𑌾𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍂𑌲𑌭𑍍𑌰𑌮𑌪𑌰𑌮𑍍𑌪𑌰𑌾𑌨𑍁-
𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇 | 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌵𑌸𑌾𑌯𑍇𑌨 𑌭𑌯-
𑌵𑌿𑌸𑍍𑌮𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 | 𑌤𑌵 𑌤𑍁 𑌨 𑌤𑌥𑌾, 𑌕𑌾𑌰𑌣-
𑌭𑍂𑌤𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌭𑍂𑌤𑌶𑍋𑌕𑌾𑌦𑌿𑌵𑌚𑍍𑌚, 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌥-
𑌭𑍇𑌦𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌭𑍇𑌦𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌪𑍍𑌯𑍇𑌕𑌦𑍈𑌵 𑌨𑌿-

மாகாதபடியினால், இரண்டு சந்திரனும் ஒன்று என்கிற ஜ்ஞானம் உண்டானபோதிலும் பக்கத்தில் இருக்கும் நக்ஷத்திரங்கள் தோன்றுவதைப் போலத் தோஷத்தினால் இரண்டு சந்திரன் தோன்றுவதற்கும் சந்திரன் ஒன்று என்கிற ஜ்ஞானத்திற்கும் விரோதமில்லாமையினாலும், தோஷம் பொய் என்கிற ஜ்ஞானம் உலகத்தில் இருக்கும் புருஷர்களுக்கு உண்டாகாமையினாலும், யுக்திகளினால் அந்தத் தோஷம் பொய்யென்கிற ஜ்ஞானமே ப்ரமமாகையாலே அந்தத் தோஷம் ஸத்யமாகையினாலும் தோஷம் நிவ்ருத்தி செய்யப் படவில்லை. ஆகையால் அத்தால் உண்டாகிற ப்ரம பரம்பரையும் தொடர்ந்து வருகிறது என்பதும் பொருந்தும். அந்தச் சந்திரன் இரண்டு என்கிற ஜ்ஞானத்தில் ¹ விஷயமாகிய இரட்டைச் சந்திரன் இல்லை என்கிற நிஸ்சயத்தினால் பயம், ஆஸ்சர்யம் முதலிய கார்யங்கள் நிவ்ருத்தி அடைகின்றன. உனக்கோ அப்படி இல்லை. பேத ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணமான அவித்யையைப் போலவும், அந்த ஜ்ஞானத்தில் உண்டாக்கப்படுகிற துக்கம் முதலியவைகளைப் போலவும் நடுவில் இருக்கும் பேத வாஸனை பேத ஜ்ஞானம் இவைகளும் தத்வ ஜ்ஞானத்தினால் ஒரே தடவையில் நிவ்ருத்தி செய்யக்

கடைசி விஷயத்திற்கு அப்புறம் ஸ்மரணம் உண்டாகாமல் இருப்பதற்கும் காரணம் எப்படி ஒன்றும் இல்லையோ அதைப்போல இங்கும் என்றபடி.

வாக்யார்த꞉ | பாதிதாநுவ்ருத்தாவபி பாத்யபாதகயோரவித்யகத்வேந தத்த்வஸ்வரூபாப்ரமாணத்வாத் விஶேஷேண பாதகபலாபாவஸாம்யாதிதி ||

ததேதத்ஸர்வமபிப்ரேத்ய 'ஶ்ருதிவாக்யார்தஜ்ஞாநே' இத்யாதி 'பயாதிகார்யம் து நிவர்ததே' இத்யந்தம் பாஷிதம் ||

இதி ஶ்ரீகவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய ஶ்ரீமத்வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு ஶ்ரீஶததூஷண்யாம்

|| பாதிதாநுவ்ருத்திபங்கவாத꞉ பஞ்சம꞉ ||

|| ஶ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம꞉ ||

கூடியதா யிருப்பதிஞலும், அப்படியே பேத ஜ்ஞானம் அனுவர்த்தித்ததேயாஞல் நிவ்ருத்தி செய்யக்கூடியதாகிய அபேத ஜ்ஞானமும் நிவ்ருத்தி செய்கிற பேத ஜ்ஞானமும் அவித்யையிஞல் உண்டாக்கப் பட்டபடியிஞலே வாஸ்தவத்தில் ப்ரமாணமா யிருக்கும் தன்மை இரண்டிற்கும் இல்லாமையிஞல் விஶேஷித்து அவித்யையை நிவ்ருத்தி செய்கிற தத்வ ஜ்ஞானத்திற்கு பலம் இல்லையாதலாலும்.

இவை எல்லாவற்றையும் அபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு 'ஶ்ருதி வாக்யங்களின் அர்த்தத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் உண்டான போதிலும்' என்பது முதலாக ஆரம்பித்து 'பயம் முதலிய கார்யங்கள் நிவ்ருத்தி யடைகின்றன' என்னுமளவாக ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

இப்படி திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர் வித்வான்
பகவத் விஷயம் பண்டித பூஷணம்
ஸ்ரீ உப. வே. நரஸிம்மாசார்யர் ஸ்வாமியின்
ஸ்ரீசததூஷணீ தமிழ் மொழிபெயர்ப்பில்
பாதிதானுவ்ருத்திபங்க வாதம் என்னும்
ஐந்தாவது வாதம் முற்றிற்று.

|| ஶ்ரீ: ||

|| ஶ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம: ||

|| விவிதி³ஷாஸாத⁴நத்வ ப⁴ங்க³வாத³: ஷஷ்ட²: ||

த்³ருஷ்டாநுஶ்ரவிகாத்மஜாதவிஷயவ்ராத

யம் ஸோபாதி⁴க்ருதௌ ஶ்ருதௌ

யஜ்ஞாதி³ப்ரதி³வாஸ்தி³ஸாத⁴நதயா

ஸாக்ஷாதி³யம் ப்ராப்யதே |

லீலாபோ⁴க³விபூ⁴தியுக்³மஸஹித

ஸ்வாத்மப்ரதா³நோத்³ப⁴வ:

ஶ்ரீமாந் ஸ்யாத் ஸ மே ஸமஸ்தஜக³தாம்

தா³தா தா³ராய நாராயண: ||

|| ஶ்ரீ: ||

|| ஶ்ரீமதே ஶ்ரீநிவாஸராமாநுஜ மஹாதேஶிகாய நம: ||

விவிதிஷாஸாதனத்வபங்க வாதம் என்னும் ஆருவது வாதம்.

கண்ணால் பார்க்கப்படுகிறதும் காதால் கேட்கப்படுகிறதுமான விஷயங்களின் * கூட்டங்களில் ஆசை இல்லாதவர்களான ஆத்மாக்களைக் குறித்து எந்தப் பகவானுடைய உபாஸனத்திற்கு ஸாதனமாக யஜ்ஞம் முதலியது ஶ்ருதியில் நேராகவே விதிக்கு விஷயமாகிறதோ, லீலாவிபூதி, போகவிபூதி ஆக இரண்டு விபூதிகளால் நிறைந்த தன்னை (அனுபவிக்கும்படி) கொடுப்பதற்கு ஸங்கல்பம்

* 'ஐஹிகங்களான பசு புத்திராதிகள், ஸ்வர்க்கம் முதல் கைவல்யம் வரையில் உள்ள வேதத்தில் சொல்லப்படும் புருஷார்த்தங்கள் இவைகளின்' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்,

[𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌪𑌕𑍍𑌷𑌸𑌙𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃]

𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑌿 1 '𑌤𑌮𑍇𑌤𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍁𑌵𑌚𑌨𑍇𑌨 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌦𑌿𑌷𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇𑌨 𑌦𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌤𑌪𑌸𑌾𑌽𑌨𑌾𑌶𑌕𑍇𑌨' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌦𑌿𑌷𑌾𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇, 𑌨 𑌤𑍁 𑌵𑍇𑌦𑌨𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨, 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌤𑍍, 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌲𑍋𑌚𑌨𑌾𑌚𑍍𑌚, 1 '𑌵𑌿𑌵𑌿𑌦𑌿𑌷𑌨𑍍𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍂𑌯𑌤𑍇, 𑌨 𑌪𑍁𑌨𑌃 '𑌵𑌿𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿। 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌹𑌃—

செய்துகொண்டிருக்கிற லக்ஷ்மியோடு கூடிய அந்த நாராயணன் எனக்கு எல்லாப் பாபங்களிலிருந்தும் தாண்டுவதற்குக் காரணமாக இருக்க வேண்டும்.

[பூர்வபக்ஷ ஸங்க்ரஹம்.]

'அப்படிப்பட்ட இந்தப் பரப்ரும்மத்தை வேதங்களை ப்ரவசனம் செய்வதினுலும், யஜ்ஞத்தினுலும், தானத்தினுலும், தபஸ்ஸினுலும், உபவாஸத்தினுலும் (அன்றிக்கே பலத்தில் ஆசையில்லாமல் செய்கிற யஜ்ஞம் முதலியவைகளாலும், அன்றிக்கே பாகவதாபசாரம் முதலியவைகளுடன் சேராத யஜ்ஞம் முதலியவைகளாலும்) ப்ராம்மணர்கள் அறியவேண்டும் என்று இச்சிக்கிருர்கள்' என்றர்த்தமுள்ள ஸ்ருதி வாக்யத்தில் யஜ்ஞம் முதலியது அறியவேண்டு மென்கிற ஆசை உண்டாவதற்குக் காரணமாக விதிக்கப்படுகிறதேயன்றி அறிவதற்குக் காரணமாக வல்ல, ஏனெனில் வஸ்துக்களுக்கு (ஜ்ஞான கர்மங்களுக்கு) ஸ்வபாவத்திலேயே விரோதம் இருக்கிறபடியினுலும், ஸ்ருதியில் இருக்கும் எழுத்துக்களைப் பராமர்ஸித்துப் பார்ப்பதினுலும். 'அறியவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிருர்கள்' என்றல்லவோ ஸ்ருதியில் சொல்லப்படுகிறது, 'அறிகிருர்கள்' என்று சொல்லப்படவில்லையே என்று (அத்வைதிகளால்) சொல்லப்படுகிறதே, (அந்த) இவ்விஷயத்தில் (ஸமாதானம்) சொல்லுகிறேம்.

1. ப்ருஹதாரண்யகம்-6-4-22.

[ஸித்³தா⁴ந்த:]

கோ(அ)ஸௌ வஸ்துவிரோத⁴ஸ்தாவத்? கிம் ஜ்ஞாநஸ்ய யஜ்ஞாதி³பி⁴ரஸாத்⁴யத்வம்? உத தேஷாம் ஜ்ஞாநாங்க³பூ⁴தஶமாதி³விருத்³த⁴ஸ்வபா⁴வத்வம்? யத்³வா தத்த்வஜ்ஞாநப²லமோக்ஷவிருத்³த⁴த்ரிவர்க³ஸாத⁴கத்வம்? யத்³வா ஆஶ்ரமாங்க³தயா விஹிதாநாம் வித்³யாங்க³த்வே நித்யாநித்யஸம்யோக³விரோத⁴:? அந்யோ வா கஶ்சிதி³தி? ந ப்ரத²ம:, ஸ ஹி யஜ்ஞாதி³கரணமந்தரேண உத்பத்தித³ர்ஶநாத்³வா? யஜ்ஞாதி³ஸந்நிதா⁴வப்யநுத்பத்தித³ர்ஶநாத்³வா? ஆத்³யே

[ஸித்தாந்தாரம்பம்.]

வஸ்துக்களுக்கு விரோதம் என்பது எப்படிப்பட்டது? ஜ்ஞானமானது யஜ்ஞம் முதலியவைகளால் உண்டாக்கப்பட முடியாது என்பதா? அல்லது அந்தக் கர்மங்கள் ஜ்ஞானத்திற்கு அங்கங்களாகிய ஶாந்தி முதலியவைகளுக்கு விருத்தமான ஸ்வபாவங்களை உடையவை என்பதா? அல்லது தத்வ ஜ்ஞானத்தின் ப்ரயோஜனமாகிய மோக்ஷத்திற்கு விருத்தமான தர்மார்த்த காமங்களாகிற மூன்று புருஷார்த்தங்களுக்குக் காரணமாக இருக்கிறதென்பதா? அதுவுமல்லாமல் ஆஶ்ரமங்களுக்கு அங்கமாக விதிக்கப்பட்ட கர்மங்கள் வித்யைக்கு அங்கமென்னில் நித்யமாயும் அநித்யமாயும் இருக்கிற வஸ்துக்களோடு சேர்ந்திருக்கையால் விரோதம்வருகிறதா? * வேறு ஏதாவதா? முதலாவது பக்ஷம் உசிதமல்ல, (அதாவது) யஜ்ஞம் முதலிய கர்மங்கள் இல்லாமலே வித்யை உண்டாகக் கண்டிருப்பதினாலா? யஜ்ஞம் முதலியவைகள் இருந்தபோதிலும் வித்யை உண்டாகாமல் இருப்பதைக் கண்டிருப்பதினாலா? முன்பு சொன்னதில் அஸித்தி என்கிற தோஷம் வருகிறது. ஏனெனில் முற்காலத்தி லிருந்தவர்களிடமாவது

---

* ஆஶ்ரமத்திற்கு அங்கமாகில் நித்யமான ஆஶ்ரமத்தோடு சேர்ந்திருக்கிறது. வித்யைக்கு அங்கமாகில் வித்யை உண்டாக வேண்டுமென்று ஆசையிருந்தால் செய்ய வேண்டியது. ஆகையால் அநித்யமான காரணத்தோடு சேர்ந்திருக்கிறது. ஆதலால் ஒரு கர்மமே நித்யமான காரணத்தோடும், அநித்யமான காரணத்தோடும் சேர்ந்திருப்பது விருத்தமாகும்.

𑌅𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃, 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑍇𑌷𑍍𑌵𑌤𑍀𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌾𑌽𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌿𑌷𑍁
𑌅𑌨𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌧𑌰𑍍𑌮𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍋𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌤𑍍।
𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍇 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌕𑌤𑌾, 𑌸𑌾𑌮𑌗𑍍𑌰𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌹𑌿 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑍋𑌤𑍍𑌪
𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌹𑍇𑌤𑍁𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍। 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯
𑌶𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌸𑌾𑌧𑌨𑌵𑍈𑌗𑍁𑌣𑍍𑌯𑌮𑍍। 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾
𑌪𑌶𑍁𑌫𑌲𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌕𑍍𑌵 𑌤𑍇 𑌸𑌮𑌾𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑌃? 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾
𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑌧𑌾𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌅𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿
𑌯𑌦𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌦𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌥𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵 𑌸𑌮𑌾𑌶𑍍𑌵𑌸𑌿𑌹𑌿।
𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌦𑌿𑌷𑌾𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑍍𑌵𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌨 𑌸𑌮𑌾𑌶𑍍𑌵
𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂, 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌸𑌾𑌧𑌨𑌭𑌾𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇

இப்பொழுது இருப்பவர்களிடமாவது உபாஸனத்தைச் செய்யும் அதிகாரிகளில் பரிசுத்தமான தர்மத்தை அனுஷ்டிக்காதவர்களிடம் வித்யை உண்டாவதைக் கண்டதில்லையாதலால் பிறகு சொன்னதிலோ அது விரோதத்திற்குக் காரணமாகாது. எல்லாக் காரணங்களும் சேர்ந்தாலன்றோ கார்யம் உண்டாகும். சில காரணங்கள் இருந்ததினால் மாத்திரம் உண்டாகாது. ஆதலால் கர்மங்கள், அவற்றைச்செய்யும் கர்த்தாக்கள், அவற்றின் அங்கங்கள், இவைகளில் குறைவு அனேகமாக ஸம்பவிக்கின்றன. அப்படிக்கில்லாவிடில் சித்திரா என்னும் இஷ்டி பசுவாகிற ப்ரயோஜனத்தைக் கொடுக்கிறது என்பதிலும் உனக்கு எப்படி ஸமாதானம் சொல்லமுடியும்? (அதாவது சித்திரா என்னும் இஷ்டியை அனுஷ்டித்தபோதிலும் பசு உண்டாகாமல் இருப்பதற்கு எப்படி ஸமாதானம் சொல்லப்படுகிறது என்றபடி.) அந்தச் சித்திரா என்னும் இஷ்டி பசு என்கிற பலத்திற்குக் காரணம் என்பதை ஶ்ருதி விதிக்கிறதே என்னில், ஶ்ருதி, வித்யைக்குக் கர்மம் ஸாதனம் என்று விதிக்கிறதாயிருந்தால் இவ்விடத்திலும் அப்படியே ஸமாதானம் செய்துகொள். அப்படிக்கில்லாவிடில் அறிய வேண்டும் என்கிற ஆசைக்குக் காரணம் என்பதிலும் உன்னால் ஸமாதானம் செய்துகொள்ள முடியாது. அப்பொழுது அவ்விடத்திலும் ப்ரயோஜனமாயும் இதற்குக் காரணமாயும் இருப்பது ஶ்ருதி ஒன்றி

காலவேத்யத்வாத், | 1 '[illegible]' இத்யாதி [illegible] வ்யபி சாரஸ்ய ச ஸமத்வாத் | ஏதேந வாக்யஜந்யஜ்ஞப்தி ரூபஸ்ய ஸம்ஸ்காரஜந்யஸ்ம்ருதிஸந்ததிரூபஸ்ய வா வேதநஸ்ய கிம் கர்மாபேக்ஷயேதி நிரஸ்தம், [illegible] கிம் கர்மா பேக்ஷயேதி ஸமத்வாத் | அந்த:கரணநைர்மல்யத்வா ரேணேதி சேத் துல்யம் | 2 '[illegible]

ஞாலேயே அறியத்தக்கதாகையினாலும், சார்வாக மதத்தில் இருப்பவர்கள் சொல்லுகிற யுக்திவாதம் உன்னால் இப்பொழுது நினைக்கத்தக்கதல்லவாகையாலும், * (அதாவது ஒருவிதை சாலில் இருக்கும்பொழுது முளைக்கிறதில்லை, பூமியில் விதைத்த உடன் முளைக்கிறது, அதற்கு முளைக்கக்கூடிய ஶக்தி இருந்தால் எப்பொழுதும முளைக்க வேண்டும், முளைக்கத் தகாததாயிருந்தால் ஓரிடத்திலும் முளைக்கக்கூடாது, ஆகையால் ஒரு கார்யத்திற்கு ஒரு காரணமென்பது பொருந்தாது என்பது முதலியது), வ்யபிசாரமென்னும் தோஷம் † இருவருக்கும் ஸமமானதினாலும். இத்தால் வாக்யத்தினால் உண்டாக்கப்படுகிற ஜ்ஞானமாகவோ அதினாலுண்டாகிய ஸம்ஸ்காரத்தினால் உண்டாக்கப்பட்ட நினைவுகளின் பரம்பரையாகவோ இருக்கிற வேதனத்திற்குக் கர்மத்தை எதிர்பார்ப்பதனால் என்ன ப்ரயோஜனம் என்பது நிராகரிக்கப்பட்டது, அனுகூலம் என்கிற ஜ்ஞானத்தினால் உண்டாகக்கூடிய இச்சைக்கும் கர்மத்தை எதிர்பார்ப்பதினால் என்ன ப்ரயோஜனம் என்கிற கேள்வி ஸமமாகையினால். மனதிற்கு அழுக்கில்லாமையை உண்டாக்கி அதன் வழியாக உபயோகப்படுகிறது என்னில், இது எனக்கும் துல்யம். 'ந்த

---

* அதாவது அறிய வேண்டுமென்கிற ஆசை உண்டாவதற்குக் கர்மம் காரணம் என்று நீயே ஒப்புக் கொள்ளுகிறபடியினாலும் ஒன்றுக்கும் ஒன்று காரணமல்ல என்று சொல்லுவது ஸரியல்ல என்றபடி. 1. 2.

† காரணம் இருந்த போதிலும் கார்யம் உண்டாகிறதில்லை என்கிற தோஷம் என்றபடி, அதாவது கர்மம் அனுஷ்டித்தபோதிலும் விவிதிஷை உண்டாகவில்லை என்று சொல்ல முடியுமாதலால்.

दोषः' इत्यभियुक्तवचनं किमर्थं विस्मरसि? 1 'कषाये कर्मभिः पक्वे ततो ज्ञानं प्रवर्तते' इत्यादिवाचनिकार्थातिलङ्घनं तवाधिकम् ॥

नापि द्वितीयः, शास्त्रेऽविहिताप्रतिषिद्धनिषिद्धविषयत्वेन विद्याङ्गतया विहितेभ्यः कर्मभ्यो व्यतिरिक्तविषयत्वात्। विहितस्य च 2 'धर्मेण पापमपनुदति', 3 'कषायपक्तिः कर्माणि ज्ञानं तु परमा गतिः' इत्यादिभिर्विद्योपकारकत्वस्य श्रुतत्वात्।

न च तृतीयः, फलाभिसन्धिविरहादेव त्रिवर्गानारम्भात्। अनेकफलसाधनस्यापि ज्योतिष्टोमादेः फलाभिसन्धिविशेषेण फलं प्रति

விஷயத்தில் வாதி ப்ரதிவாதிகள் இருவருக்கும் தோஷம் ஸமமாக இருக்கிறதோ அதன் பரிஹாரமும் ஸமமாக இருக்கிறது' என்கிற பெரியோர்களின் வார்த்தையை ஏன் இப்படி மறந்து விடுகிறாய்? (ஆகிலும்) 'கர்மங்களினால் மனதிலிருக்கும் அழுக்கு நிவ்ருத்தித்தால் பிறகு ஜ்ஞானம் உண்டாகிறது' என்பது முதலிய வசனங்களில் சொல்லப்படுகிற அர்த்தத்தை மீறுவது உனக்கு அதிக தோஷம்.

இரண்டாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, ஶாந்தி முதலியவைகள் ஶாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்படாதவைகளும், தடுக்கப்படாதவைகளுமான கர்மங்களையும் தடுக்கப்பட்ட கர்மங்களையும் பற்றியதாகையினால் வித்யைக்கு அங்கமான கர்மங்களைக் காட்டிலும் வேறு விஷயத்தைப் பற்றிய தாகையினாலும், விதிக்கப்பட்டவைகளும் 'தர்மத்தினால் பாபத்தைப் போக்கிக் கொள்ளுகிறான்', 'பாபத்தைக் கர்மங்கள் நாசம் செய்கின்றன, ஜ்ஞானம் உயர்ந்த கதியைக் கொடுக்கிறது' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதி வாக்யம் முதலியவைகளினால் வித்யைக்கு உபகாரம் செய்கின்றன என்று சொல்லப்படுகிறபடியினாலும்.

மூன்றுவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, பலத்தில் ஆசை இல்லாமையினாலேயே த்ரிவர்க்க பலத்தைக் கொடுக்காதாகையினாலும்,

---

1. 2. தைத்திரீயம் - 6-50. 3.

𑌨𑌿𑌯𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 ।

𑌅𑌤 𑌏𑌵 𑌨 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌃, 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌯𑍋𑌗𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍। 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌶𑌦𑍀𑌕𑍃𑌤𑌮𑍍— 1 '𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌾 𑌚 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌦𑌿𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌰𑌶𑍍𑌵𑌵𑌤𑍍', 2 '𑌶𑌮𑌦𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑍁𑌪𑍇𑌤𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌤𑍁 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌧𑍇𑌸𑍍𑌤𑌦𑌙𑍍𑌗𑌤𑌯𑌾 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑌵𑌶𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍇𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍', 3 '𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌪𑌿',

---

அனேக பலங்களுக்கு ஸாதனங்களாகிய ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய யாகங்கள் அதைச் செய்பவர்களின் ஆசையின் விஶேஷத்தினால் அந்தந்தப் பலங்களையே கொடுக்கின்றன என்கிற நியமம் எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதாகையாலும்.

இந்தக் காரணத்தினாலேயே நான்காவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, அதிலும் அந்தந்தப் பலங்களைக் குறித்து ஸாதனமாக விநியோகத்தைச் சொல்லுகிற வாக்யங்கள் வெவ்வேறாக இருப்பதினாலும், நித்யத்தோடும் அநித்யத்தோடும் சேர்ந்திருப்பதாகிய விரோதமில்லாமையாலும். இவையெல்லாம் ஸூத்திரக் காரராலேயே ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டது. (எப்படி யென்னில்:—)'யஜ்ஞம் முதலியவைகளைச் சொல்லுகிற ஶ்ருதி வாக்யம் இருப்பதினால் எல்லாக் கர்மங்களையும் குறித்து அபேக்ஷையுண்டு, (ஆகிலும் அறிய வேண்டுமென்கிற ஆசைக்காகவன்றோ ஶ்ருதியில் சொல்லி யிருக்கிறது என்னில்) குதிரையினால் போக விரும்புகிறான் என்கிற இடத்தில் குதிரை போவதற்குக் காரணமாகிறாப் போல இவ்விடத்திலும் கர்மம் வித்யைக்கே காரணம்,' 'ஶாந்தி தாந்தி முதலியவைகளோடு கூடினவனாக இருக்கவேண்டும், அப்படி இருந்தபோதிலும் அந்தக் கர்மங்களை விதித்திருப்பதினால் அந்த வித்யைக்கு அங்கமாக அந்தக் கர்மங்களும் அவஶ்யம் அனுஷ்டிக்கத் தக்கவையாகையினால்' 'ஆஶ்ரமங்களைச் சேர்ந்த கர்மங்கள் அவனுக்குச் செய்ய வேண்டியவைகளாக விதிக்கப்பட்டிருப்பதினாலும் அவைகள் அனுஷ்டிக்கத்தக்கவைகள்,' 'வித்யைக்கு ஒத்தாசையா யிருப்

---

1. ஶா-ஸூ-3-4-26. 2. ஶா-ஸூ-3-4-27. 3. ஶா-ஸூ-3-4-32.

1 'ஸஹகாரித்வேந ச', 2 'அக்நிஹோத்ராதி து தத்கார்யாயைவ தத்தர்ஶநாத்' இத்யாதிபி: | யா ச தே ஶ்ருத்யக்ஷரவஶாதேவ நா ஸோऽபி ஹஸ்தஸ்பாதோவ:, 3'ஸோऽந்வேஷ்டவ்ய:, ஸ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்ய:' 4'தத்விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யம்', 5 'ஶ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:' இத்யாதி ஶ்ருதிஸ்வபாவாபராமர்ஶாத், ந ஹி தேஷு ஸந்ப்ரத்யயார்த்தவிதிபரத்வம் பவதாऽபி ஸ்வீக்ரியதே | விதிபலாவஸிதவாஞ்சாயா: ஸாதநத்வாயா: ஸிஜ்ஞாநா வாஞ்சாயா ஏவ ஸ்வத:ப்ராப்தத்வஸ்ய, 'த்யாயீத' இத்யாதிவித்யநு

பதினுலும் அனுஷ்டிக்கத் தக்கவைகள்', 'அக்கினி ஹோத்திரம் முதலிய கர்மமும் அந்த வித்யையாகிற கார்யத்திற்காகவே அனுஷ்டிக்கத்தக்கவைகள், அப்படியே ஸ்ருதியில் சொல்லி யிருப்பதினுல்' என்றிவை முதலிய ஸூத்திரங்களில். ஸ்ருதியின் அக்ஷரத்தைப் பற்றி உன்னுடைய விசாரம் ஒன்று சொல்லப்பட்டதே, அதுவும் உன் கையையே பார்த்துக் கொள்ளுவது * போலாகும், 'அவன் தேடத்தக்கவன்,' 'அவன் அறிய வேண்டுமென்று இச்சிக்கப்படத் தக்கவன்', 'அந்த ப்ரும்மம் இச்சிக்கப்படத் தக்கது,' 'கேட்கத்தக்கவன். மனனம் செய்யத் தக்கவன், த்யானம் செய்ய வேண்டுமென்று இச்சிக்கப்படத்தக்கவன்' என்றிவை முதலிய ஸ்ருதி வாக்யங்களின் ஸ்வபாவத்தை நீயே பராமர்சிக்கவில்லையாகையினுல். இந்த வாக்யங்களில் 'ஸந்' என்கிற விகுதி இருந்தபோதிலும் அதின் அர்த்தமாகிய ஆசை விதிக்கப்படுகிறதென்பது உன்னுலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லையல்லவா ? அந்த 'ஸந்' என்னும் விகுதி விதித்திருப்பதின் பலத்தினுல் அறியப்பட்டதாகிய இது ப்ரயோஜனத்தை உண்டாக்கக் கூடியது என்கிற ஜ்ஞானத்தினுல் தானே உண்டாகிற இச்சையை அனுவதித்திருக்கிறதாதலா

* நீயே இப்படி ஆசைப்பட வேண்டுமென்று விதித்திருக்குமிடங்களில் ஆசை என்பதை விட்டு விட்டு ஜ்ஞானத்தை விதிக்கிறதென்று ஒப்புக் கொண்டிருப்பதினுல் என்றபடி. இதை மேலே விஸ்தாரமாக நிரூபிக்கப்படும் இடத்தில் கண்டுகொள்வது.

1. ஶா-ஸூ--3-4-33. 2. ஶா-ஸூ--4-1-16. 4.
3. சாந்தோக்யம்-8-7-21. 5. ப்ருஹதாரண்யகம்-6-5-6.

ரைகார்த்²யாத் । தத்ர ஶாப்³த³ம் ப்ரத்யயார்த²ப்ராதா⁴ந்ய மநாத்³ருத்யேஷ்டாயா இஷ்டஸாத⁴நப்ரயோஜநஸ்வாபா⁴வ்யாத் ப்ரக்ருத்யர்த²ப்ராதா⁴ந்யம் ஸ்வீக்ரியத இதி சேத், தர்ஹி 1'க்ரியாவாநேஷ ப்³ரஹ்மவிதா³ம் வரிஷ்ட²:', 2'கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்³தி⁴ம்', 3'கஷாயே கர்மபி⁴: பக்வே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே' இத்யாதி³ப்ரமாணஸஹஸ்ரைகார்த்²யாத³த்ராபி வேத³நவாக்யே ஸ்வீகுருஷ்வ । லோகே ச அஸிநா ஜிகா⁴ம்ஸதி, அஶ்வேந ஜிக³மிஷதி, இத்யாதி³ஷு ப்ரக்ருத்யர்த²ஸ்ய காரணதாயா: ஸஹஸ்ரஶ உபலப்³த்⁴யதே । அத்ராஸேரஶ்வஸ்ய வா ஹநநக³மநே

லும், 'த்யானம் செய்ய வேண்டும்.' என்றிவை முதலிய வாக்யங்களோடு ஸமமான அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற படியினாலும். அவ்விடத்தில் ஶப்தத்தினால் ஏற்பட்டதான விகுதியின் அர்த்தம் ப்ரதானமா யிருப்பதை அநாதரித்துவிட்டு ஆசைப்படுகிற வஸ்து ஸித்திப்பதற்காக ஏற்பட்டபடியினால் வஸ்துவின் ஸ்வபாவத்தினாலேற்பட்ட பகுதியான தாதுவின் அர்த்தமே ப்ரதானமென்பது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது என்னில், அப்படியாகில் 'கர்மங்களைச் செய்பவனாகிய இவன் ப்ரும்மத்தை அறிந்தவர்களுக்குள் சிறந்தவன்', 'ஜனகர் முதலியவர்கள் கர்மத்தினாலேயே ஜ்ஞானத்தின் ஸித்தியடைந்தார்கள்,' 'கர்மங்களால் பாபம் நிவ்ருத்தித்த பிறகு ஜ்ஞானம் உண்டாகிறது' என்றிவை முதலிய அனேக ப்ரமாணங்களோடு ஸமமான அர்த்தத்தைச் சொல்ல வேண்டியபடியினால் இவ்விடத்திலும் ஜ்ஞானமே ப்ரதான மென்று ஒப்புக்கொள்ளுவாயாக. லோகத்திலும் கத்தியினால் கொல்ல வேண்டும் என்று விரும்புகிறான், குதிரையினால் போகவேண்டும் என்று விரும்புகிறான், என்றிவை முதலிய இடங்களில் பகுதியின் (தாதுவின்) அர்த்தத்திலேயே மூன்றாம் வேற்றுமைக்கு அர்த்தமாகிய காரணத்வம் (காரணமா யிருக்கை) அந்வயிக்கிறது பெரும்பாலும் காணப்படுகிறது. இவ்விடங்களில் கத்தியும் குதிரையும் கொல்ல வேண்டும் என்கிற ஆசைக்கும், போகவேண்டு மென்கிற ஆசைச்கும் காரண

1. முண்டகம்-3-1-4. 2. கீதை-3-20. 3.

த்தஸாதநத்வாயோகாத் வசநாதிஸாதநத்வஸ்யாந்வய வ்யதிரேகஸித்தத்வாத் தத்ர ப்ரக்ருத்யர்த்தஸாதநத்வா ஶ்ரயணம் । இஹ து ந ததா । அந்தஃகரணநைர் ம்ல்யத்வாரேண ஸத்த்வவிவ்ருத்த்யுபகாரகத்வஸ்ய ஜ்ஞாந ததிச்சயோரவிஶேஷாதிதி சேந்ந, அநந்வயஸ்யாவ தாரிதத்வாத், அயோகஸ்ய சாத்ராவிஶேஷாத்। ததா ஹி — யோயம் விவிதிஷாகாரோ யஜ்ஞாதிஷ்வதிக ரோதி ஸ கிம் ததாநீம் வேதநமிச்சதி? உத ந? ஆத்யே விவிதிஷா ஸித்தைவேதி ந தஸ்யா யஜ்ஞாதிஸாதநத்வம்। ததா ச சக்ரகம் । வேதநேச்சாயாம் ஜாதாயாமேவ விவி

மென்பது பொருந்தாதாகையினாலும், சொல்லுவது முதலியவை களுக்கே ஸாதனங்களா யிருக்கின்றன என்பது இந்தக் கருவிகள் இருந்தால் அந்தக் கார்யங்கள் நடக்கின்றன, இவைகள் இல்லா விட்டால் அந்தக் கார்யங்கள் நடக்கவில்லை என்று கண்டறிந்த தினுல் ஏற்பட்டிருப்பதினுலும், வேறு கதி இல்லாமையினுல் ப்ரக் ருதியின் அர்த்தத்திற்கே ஸாதனம் என்பது ஒப்புக் கொள்ளப் பட்டது. இவ்விடத்திலோ வென்னில் அப்படி இல்லை. மனதிற்கு நைர்மல்யத்தை உண்டாக்கி அதன் வழியாக ஸத்வகுணத்தை வ்ருத்தி செய்து உபகாரம் செய்கிறதென்பது ஜ்ஞானம் அதைப் பற்றிய ஆசை இவைகளில் ஸமமாயிருக்கிற படியினுல் என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல, இவ்விடத்திலும் ஜ்ஞானத்திலேயே அன்வ யிக்கிறது என்பதைத் தவிர வேறு இடத்தில் அன்வயிக்காது என் பது முன்பே நிரூபிக்கப் பட்டிருக்கிற படியினுலும், ஆசை யில் அன்வயிப்பது ஸம்பவிக்காது என்பதும் இவ்விடத்தில் துல்ய மாதலாலும். எப்படி என்னில்:—அறிய வேண்டுமென்கிற ஆசை யுடைய எவன் ஒருவன் யஜ்ஞம் முதலியவைகளைச் செய்கி ருனே அவன் அப்பொழுது ஜ்ஞானத்தை விரும்புகிருனு? இல் லையா? முதலாவது பக்ஷத்தில் ஜ்ஞானத்தில் ஆசை ஏற்பட்டுவிட்ட படியினுல் அது யஜ்ஞம் முதலியவைகளினுல் உண்டாக்கப்பட வேண்டியதல்ல, அப்படியாகில் சக்ரகம் (அதாவது சக்ரம் போல்

திஷேச்சா ஜாயதே, தஸ்யாம் ஜாதாயாம் கர்மாநுஷ்டா நம், ததோ விவிதிஷேதி | ஏகைகோபயவ்யுத்க்ரமேண ஆத்மாஶ்ரயாந்யோந்யாஶ்ரயாவவஶ்யம்பாவௌ | த்விதீயேऽபி வேதநஸ்யாநிஷ்டேவ விவிதிஷாऽவ்ருத்திரேவ ஸ்யாத், தத்விஷயத்வாத் தஸ்யா:, விவிதிஷா ஹி வேதநம் ஸாதயேத் | தத்³வாராபவர்க³மிதி புத்³த்⁴யைவ ஹி தஸ்யா அபிலாஷஸம்பவ: |

நநு வேதநாநுவ்யுக்ஷணவிவிதிஷா வந்வநும்

சுழன்று வருதல்)என்னும் தோஷம் வருகிறது.(எப்படி என்னில்:—) அறிய வேண்டு மென்கிற ஆசை உண்டான பிறகு அப்படிப்பட்ட ஆசை உண்டாக வேண்டு மென்கிற ஆசை உண்டாகிறது, அப்படி ஆசை உண்டாக வேண்டும் என்கிற ஆசை உண்டான பிறகு கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கிறுன், அப்படிக் கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதினுல் அறிய வேண்டும் என்கிற ஆசை உண்டாகிறது என்று. இவ்விடத்தில் ஒன்றல்லது * இரண்டு படிகளை நீக்கி விட்டால் அந்யோந்யாஶ்ரயம், ஆத்மாஶ்ரயம் என்கிற தோஷங்களும் உள்ளடங்கி இருக்கின்றன என்பது அறியத்தக்கது. இரண்டாவது பக்ஷத்திலும் அறியவேண்டு மென்கிற ஆசை உண்டாகாது. ஏனெனில் அறிய வேண்டும் என்கிற ஆசை அறிவையே ப்ரயோஜனமாக உடையதாகையினுல். அறிய வேண்டும் என்கிற ஆசை ஜ்ஞானத்தை உண்டாக்கும், அந்த ஜ்ஞானம் மோக்ஷத்தை உண்டாக்கும், என்கிற புத்தியினுலன்ரே விவிதிஷையில் ஆசை உண்டாக வேண்டும்.

அறியவேண்டு மென்கிற ஸ்வல்ப ஆசையாகிற விவிதிஷை முதலில் உண்டானது. அப்படி அறிவதற்கு ப்ரவ்ருத்தி செய்கிற

---

* ஒன்றை நீக்கிவிட்டால் - விவிதிஷை உண்டானுல் கர்மாநுஷ்டானம், கர்மங்களை அனுஷ்டித்தால் விவிதிஷை உண்டாகும் என்று அந்யோந்யாஶ்ரயம் வருகிறது என்றும், இரண்டை நீக்கி விட்டால்- விவிதிஷை உண்டானுல் விவிதிஷை உண்டாகும் என்று ஆத்மாஶ்ரயதோஷம் வரும் என்றும் அறியத்தக்கது.

𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾 । 𑌤𑌦𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌤𑍁 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌅𑌭𑌿𑌮𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨, 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑌤𑍀𑌵𑍍𑌰𑍇𑌚𑍍𑌛𑌾𑌯𑌾 𑌏𑌵 𑌉𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍁𑌕𑍍𑌤𑌦𑍋𑌷𑌾𑌨𑌤𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃 । 𑌨 𑌹𑌿 𑌵𑍇𑌦𑌨𑍇 𑌤𑍀𑌵𑍍𑌰𑍇𑌚𑍍𑌛𑌾𑌯𑌾𑌮𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑍀𑌮𑌪𑌿 𑌤𑌾𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑍇𑌤𑍍 । 𑌤𑌦𑍁𑌪𑌾𑌯𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌕𑍍𑌲𑍇𑌶𑌂 𑌵𑌾 𑌸𑌹𑍇𑌤 । 𑌨𑌨𑍁 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌮𑍇𑌤𑌤𑍍 𑌯𑌤𑍍 𑌬𑍁𑌭𑍁𑌕𑍍𑌷𑌾𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌮𑌨𑌯𑌾 𑌭𑍇𑌷𑌜𑌮𑍁𑌪𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇, 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌭𑍋𑌜𑌨𑌾𑌦𑌿𑌷𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌕𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑍇 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍁𑌕𑍍𑌤𑌦𑍋𑌷𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑍋 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾𑌰𑌃 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌯𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌹𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌸 𑌨𑍋𑌽𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌤𑌨𑍍𑌨, 𑌭𑍋𑌜𑌨𑌾𑌦𑍇𑌸𑍍𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍋

பர்யந்தம் முடிவு பெறுகிற ஆசையோவெனில் கர்மானுஷ்டானங்களினால் உண்டாக்கப்பட வேண்டியதாக ஒப்புக் கொள்ளப் பட்டிருக்கிறது என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல, அப்படிப்பட்ட (ப்ரவ்ருத்தி பர்யந்தம் முடிவு பெறுகிற) ஆசை முன்பு உண்டாயிற்று இல்லையா என்று விகல்பம் செய்தால் முன்பு சொன்ன தோஷத்தைத் தாண்டினதாகாது. ஏனெனில் அறியவேண்டு மென்கிற தீவ்ரமான ஆசை உண்டாகாத பக்ஷத்தில் அப்படித் தீவ்ரமான ஆசை உண்டாக வேண்டுமென்று இச்சிக்க மாட்டான். அப்படித் தீவ்ரமான இச்சை உண்டாவதற்கு உபாயங்களான கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதில் உண்டாகிய துக்கத்தையும் பொறுத்துக் கொள்ள மாட்டான். சாப்பிடவேண்டும் தண்ணீர் குடிக்க வேண்டும் என்கிற ஆசை உண்டாக வேண்டுமென்கிற இச்சையினால் மருந்து ஶாஸ்திரத்தில் சொல்லப் படுகிற தென்பது காணப்பட்டிருக்கிறதே, அவ்விடத்திலும் போஜனம் முதலியவைகளில் இவனுக்கு ஆசை உண்டாயிருக்கிறதா இல்லையா என்று விகல்பம் செய்தால் முன்பு விவிதிஷைக்குச் சொன்ன தோஷங்கள் அவஶ்யம் வருமே. அவ்விடத்தில் என்ன பரிஹாரம் உன்னால் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அதுவே இவ்விடத்தில் (விவிதிஷையில்) எங்களுக்குப் பரிஹாரமாகும் என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல, போஜனம் முதலியது பொதுவாக அனுகூலமானது என்கிற ஜ்ஞானத்தினாலே அவை

ऽनुकूलत्वज्ञानादेवेष्टत्वसिद्धेः । तथाऽपि दोषवशात्तादात्वानारोग्यात्मकं प्रातिकूल्यं निवर्तयितव्यमिति तावन्मात्राय हि भेषजोपदेशः । न पुनः [illegible]त्पत्तये । अत्रापि तर्हि तथाऽस्तु, सामान्यतो वेदनस्येष्टत्वेऽपि तादात्विकतत्प्रातिकूल्यावहकरजस्तमोनिबर्हणेन अन्तःकरणशुद्ध्यर्थं कर्मणां विनियोग इति चेत्, तर्हि विविदिषासाधनत्वश्रुतिः परित्यक्तैव । अवान्तरव्यापारत्वादविरोध इति चेत्, तर्हि वेदनसाधनत्वमप्यनुमन्यताम्, तत्पूर्वभाविनस्सर्वस्यापि यज्ञादिकर्मावान्तर

களில் இச்சை ஏற்பட்டு விடுகிறபடியினால். அப்படி இருந்த போதிலும் தோஷத்தினால் அப்பொழுது உண்டாகிய ஆரோக்ய மில்லாமையாகிற விரோதம் நிவ்ருத்தி செய்யத் தக்கது. அவ்வளவு மாத்திரத்திற்காகவே மருந்து உபதேசிக்கப் படுகிறதே யல்லாமல் ஆசை உண்டாவதற்காக வல்ல. அப்படியாகில் இவ்விடத்திலும் அப்படியே இருக்கட்டுமே. பொதுவாக ஜ்ஞானம் இச்சிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும் அப்பொழுது உண்டாகிய அதற்கு விரோதத்தை உண்டு பண்ணுகிற ரஜோகுணம் தமோகுணங்களைப் போக்கடிப்பதினால் மனது ஶுத்தி யடைவதற்காகக் கர்மங்களை விநியோகப் படுத்தி இருக்கிறது என்னில், அப்பொழுது விவிதிஷைக்குக் காரணம் என்கிற ஶ்ருதி விடப்பட்டதுதான்.* அந்த ரஜஸ் தமோ குணங்களைப் போக்கடிப்பது நடுவில் ஏற்படக்கூடிய வ்யாபாரமாகையினால் விரோதமில்லையென்னில், அப்பொழுது வேதனத்திற்கே ஸாதனமென்பதையும் ஒப்புக் கொள்ளலாம். அதற்கு முன் வருகிற மற்ற எல்லாம் யஜ்ஞம் முதலிய கர்மங்களினால் நடுவில் உண்டாகக்கூடிய வ்யாபாரம் என்பது யுக்தமாகு மாதலால். இப்படியானபோதிலும் 'கர்மங்களை அனுஷ்டித்துக் கொண்டிருப்பவன்

* விவிதிஷைக்குக் கர்மங்கள் நேரில் காரணமாகாமையினால் அந்த ஶ்ருதியின் அர்த்தம் விடப்பட்டதாகிறது என்றபடி.

प्राप्तावेव प्रवृत्तेः । श्रुतयश्च भवन्ति 1 'क्रियावानेष ब्रह्मविदां वरिष्ठः', 2 'कषाये कर्मभिः पक्वे ततो ज्ञानं प्रवर्तते', 3 'पुण्यं प्रज्ञां वर्धयति क्रियमाणं पुनः पुनः' इत्यादिभिरेकार्थ्यञ्च । अतो यज्ञादिकर्म वेदनसाधनमेव ।

ननु विविदिषासाधनत्वे यद्वाच्यं यज्ञादेः तद्भक्तिसाधनत्वेऽपि समानम्, तथाहि किं भक्तिमान् भक्तिं कामयते ? उत तद्रहितः ? न प्रथमः, भक्तेर्निष्पन्नत्वेन साध्यत्वायोगात् । न द्वितीयः, भगवद्विषयप्रीतिरहितस्य तद्भक्तावपि नैरपेक्ष्यात् । भक्त्युपायस्याहेत्वनिरूपणेऽपि प्राग्

ப்ரும்மத்தை அறிந்தவர்களுக்குள் சிறந்தவன்' 'கர்மங்களினுல் பாபம் போன பிறகு ஜ்ஞானம் உண்டாகிறது', 'அடிக்கடி செய்யப் படுகிற புண்யம் ஜ்ஞானத்தை வ்ருத்தி பண்ணுகிறது' என்றிவை முதலிய வசனங்களோடு ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதென் பதும் ஏற்படுகிறது. ஆதலால் யஜ்ஞம் முதலிய கர்மம் வேதனத் திற்கே ஸாதனம்.

அறிய வேண்டுமென்கிற ஆசைக்கு ஸாதனம் என்று சொல் லுகிற பக்ஷத்தில் என்ன ஆக்ஷேபம் வருகிறதோ அது யஜ்ஞம் முதலியவைகள் பக்திக்கு ஸாதனம் என்று சொன்னபோதிலும் ஸமமாக வருகிறது. எப்படி என்னில்:—பகவானிடத்திலே பக்தி உடையவன் பக்தியை விரும்புகிருனு? அல்லது பக்தி இல்லாதவன் பக்தியை விரும்புகிருனு? முதலாவது பக்ஷம் உசிதமல்ல, பக்தி உண்டா யிருக்கிற படியினுலே அது இனி உண்டாக்கப் பட வேண்டியதில்லையாகையால். இரண்டாவது பக்ஷமும் உசித மல்ல, பகவானிடத்தில் ப்ரீதி இல்லாதவனுக்கு அவனிடத்தில் பக்தியை அபேக்ஷிக்க வேண்டியதில்லையாகையினுல். பக்தியின்

---

1. முண்டகம்-3-1-4. 2. 3.

தேவ தோஷ இதி சேந்ந, ப்ரீதிரூபஜ்ஞாநவிஶேஷோ ஹி பக்தி:, ப்ரீதிஶ்ச தாரதம்யவதீ விஷயஸ்வபாவவிஶேஷாபிமாநாப்யாஸபேஷஜாதிபி: ப்ரீதேர்வ்ருத்தி: காமஶாஸ்த்ராதிஷ்வபி ஸித்தா |

புருஷஸ்ய த்ருஷ்ணா ஸம்பவதி ந வேதி தாவதேவ விசிந்தநீயம் | தத்ர யதி ஸஞ்ஜாதாத் ப்ரீத்யதிஶயிதஸ்ய ப்ரேம்ண: பலாந்தரம் ப்ரமாணதஸ்ஸித்த்யேத், ததா ததாவிதம் தஸ்யாதிஶயமபிவாஞ்சேதேவ | ந ச தாவதா ததாவிதஸ்யாதிஶயஸ்யாபி நிஷ்பந்நத்வப்ரஸங்க:, ஜ்ஞாநவதுபபத்தே: | ஸாமாந்யதோऽவகதே ஹி விஶேஷதோ

அவஸ்தைகள் வெவ்வேருக இருப்பதைக்கொண்டு ஸமாதானம் சொன்னபோதிலும் முன் போலவே (விதிநிஷையில் சொன்னது போலவே) தோஷம் வருகிறது என்று சொல்லுவது உசிதமல்ல. ப்ரீதியாகிற ஜ்ஞான விஶேஷமன்ருே பக்தி. ப்ரீதியும் குறைவு அதிகம் என்கிற வ்யத்யாஸத்தை உடையது. அது வஸ்துவின் ஸ்வபாவத்தினுலும், விஶேஷமான அபிமானத்தினுலும், பழக்கத்தினுலும், மருந்து முதலியவைகளாலும், ப்ரீதிக்கு வ்ருத்தி உண்டாகிறதென்று காம ஶாஸ்திரங்களிலும் கூட ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

புருஷனுக்கு ஆசை உண்டாயிருக்கிறதா, இல்லையா, என்றிவ்வளவு மாத்திரம் இங்கு சிந்திக்கத்தக்கது. அப்பொழுது உண்டாகிய ப்ரீதியைக் காட்டிலும் அதிகமான ப்ரீதிக்கு வேறு ப்ரயோஜனம் உண்டு என்று ப்ரமாணங்களினுல் ஏற்பட்டதேயாகில் அப்பொழுது அப்படிப்பட்ட மேன்மையை ஆசைப்படவே படுவான். அது மாத்திரத்தினுல் அப்படிப்பட்ட மேன்மையும் முதலிலேயே உண்டாய் விட்டது என்று சொல்ல முடியாது, ஜ்ஞானத்தைப் போல ஸாமாந்ய விஶேஷங்கள் ஸம்பவிக்கக்கூடுமாதலால். (எப்படி என்னில்) பொதுவாக அறியப்பட்ட வஸ்துவைப்பற்றி விஶேஷித்து அறிவதற்காக வ்யாபாரம் செய்கிருன். அப்படிக்கில்லாவிடில் ஜிஜ்ஞாஸை ஒரு விஷயத்திலும் உண்டாகாது

ஜ்ஞாநாய ப்ரார்த்யதே, க்ருத்ஸ்நா ஜிஜ்ஞாஸைவ ஸர்வத்ர ந ஸ்யாத் | நந்வேவம் விவிதிஷாயாமேவ ஸ்யாதிதி சேந், விசேஷேச்சாயா ஏவ ப்ராகேவோதயாத் | ந ஹி ப்ரதமம் ஸாமாந்யதோ ஜ்ஞாநமிச்சதி பச்சாத் விசேஷத இதி ஸம்பவதி | ந ச விஷயவிசேஷாவச்சேதம் விநா இச்சாஜாதிவிசேஷ: கச்சித் ஸம்பவதி | பக்தௌ து போக்யாகாராவிர்பாவதாரதம்யாத்தாரதம்யமுக்தமிதி | இஹாபி தத ஏவ தாரதம்யமுக்தமிதி சேத், அஸ்து தத் ததாபி கார்யத்வம் துர்வசம் | ததாவிதவிஷயவிசேஷிதஸ்ய வேதநஸ்ய கார்யத்வநியமேந ததஸித்தே: | தத்தாத்ருசதாயாஸ்ச ஸித்தௌ ஸித்தா ததாவிதவேதநேச்சேதி கதம் ஸா கார்யா ? அத: ஸித்தம் யஜ்ஞாதிகர்ம விவிதிஷாஸாதநத்வேந ந விதீயத இதி |

இப்படியாகில் விவிதிஷையைப் பற்றியும் இப்படியே இருக்கட்டுமே என்று சொல்லுவதும் உசிதமல்ல. விசேஷமான இச்சையே முன்னால் உண்டாயிருப்பதினால். முதலில் பொதுவாக ஜ்ஞானத்தை விரும்புகிறான் பிறகு விசேஷமாக விரும்புகிறான் என்று ஸம்பவிக்காது. விஷய விசேஷத்தைப் பற்றியல்லது இச்சை என்கிற ஜாதிக்கு ஒரு விசேஷம் ஸம்பவிக்காது. பக்தியிலோவெனில் அனுபவிக்கக் கூடிய ஆகாரங்கள் ப்ரகாசிப்பதின் வ்யத்யாஸத்தினால் தாரதம்யம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. விவிதிஷையிலும் அதினாலேயே தாரதம்யம் உண்டாகிறது என்னில் அப்படித் தாரதம்யம் இருக்கட்டும், அப்படி இருந்த போதிலும் அது விரும்பப்படுகிறது என்பது சொல்லமுடியாது. அப்படிப் பட்ட விஷய விசேஷத்தோடு கூடிய ஜ்ஞானம் விரும்பப்படுகிறது என்பதில்லாமல் அப்படிப்பட்ட விவிதிஷையில் ஆசை உண்டாகாது. அப்படிப்பட்ட விஷய விசேஷத்தோடு சேர்ந்த வேதனம் விரும்பப்படுகிறது என்பது ஸித்தித்து விட்டதேயானால் அப்படிப் பட்ட வேதனேச்சை ஸித்தித்து விட்டபடியினாலே அது எப்படி இனி ஆசைப்பட வேண்டியதாகும்? ஆகை

தச்சைதத்ஸ்வயமேவ பாஷ்யகாரா ஆஹு: — 'ஏவம் சாபவர்கோபாய பூதத்ருவானுஸ்ம்ருதேஸ்ஸாதநாநி யஜ்ஞாதீநி கர்மாணீதி 'யஜ்ஞாதிஶ்ருதேரஶ்வவத்' இத்யபிதாஸ்யதே' — இதி ॥

இதி ஶ்ரீகவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய ஶ்ரீமத்வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு

ஶ்ரீ ஶ த தூ ஷ ண் யாம்

॥ விவிதிஷாஸாதநத்வபங்கவாத: ஷஷ்ட: ॥

॥ ஶ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம: ॥

யால் யஜ்ஞம் முதலிய கர்மங்கள் விவிதிஷைக்கு ஸாதனமாக விதிக்கப்படவில்லை என்பது ஸித்தித்து விட்டது.

இவை எல்லாவற்றையும் மனதில் நினைத்துக் கொண்டு 'இப்படிப்பட்ட இடைவிடாத த்யானத்திற்குக் காரணம் யஜ்ஞம் முதலிய கர்மங்கள் என்று 'யஜ்ஞாதிஶ்ருதேரஶ்வவத்' என்கிற ஸூத்திரத்தில் சொல்லப்படப் போகிறது' என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்திருக்கிறார்.

இப்படி திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர் வித்வான்
பகவத் விஷயம் பண்டித பூஷணம்

ஸ்ரீ உப. வே. நரஸிம்மாசார்யர் ஸ்வாமியின்
ஸ்ரீசததூஷணீ தமிழ் மொழிபெயர்ப்பில்
விவிதிஷாஸாதனத்வபங்க வாதம் என்னும்
ஆறுவது வாதம் முற்றிற்று.

॥ ஶ்ரீः ॥

॥ ஶ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நமः ॥

॥ ஶப்தஜந்யப்ரத்யக்ஷபங்கவாதः ॥

விபூத்யம்ஶே யஸ்ய (ஸ்ருதி) ஸ்திதி ஜகதாமக்ஷமவிபும்
ஶ்ருதிர்ஜ்ஞாத்ருஸ்தாநாமவதிஶதி யம் குருவதிவ நः।
நிஜாத்யக்ஷப்ரத்யக்ஷாவகமிதஸமஸ்தஸ்வயமஸௌ
ஹ்ருஷீகேஶோ திவ்யம் திஶது மம சக்ஷுஸ்ஸ்வவிஷயம்॥

॥ ஶ்ரீः ॥

॥ ஶ்ரீமதே ஶ்ரீ நிவாஸராமாநுஜ மஹாதேஶிகாய நமः ॥

ஶப்தஜந்யப்ரத்யக்ஷபங்கவாதம் என்னும் ஏழாவது வாதம்.

எதந்ப் பகவானுடைய விபூதிகளின் ஏகதேசத்தில் உலகத்தில் இருக்கும் எல்லா ஜனங்களுடைய எல்லா இந்திரியங்களும் தடைபட்டு நிற்கின்றனவோ, அன்றிக்கே அந்த ஏகதேஶத்திற்குள்ளே ப்ரகாசத்தை உண்டு பண்ணிக் கொண்டு நிற்கின்றனவோ (அதாவது எல்லா விபூதிகளையும் அறிய முடியாது என்று தாத்பர்யம்), பிறவிக் குருடர்களுக்கு ரூபத்தைப் பற்றி உபதேசிப்பதைப்போல எந்தப் பகவானைப் பற்றி வேதம் நமக்கு உபதேசிக்கின்றனவோ அப்படிப் பட்டவராயும் தன்னுடைய ப்ரத்யக்ஷமாகிய ஜ்ஞானத்தினால் உள்ளங்கைக்குள் அடக்கப்பட்ட எல்லா வஸ்துக்களையு முடைய இந்த ஹ்ருஷீகேசன் என்று சொல்லப் பட்ட பகவான் * எனக்குத் தன்னைப்பற்றியதாகிய திவ்யசக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுக்க வேண்டும்.

* அதாவது ஸர்வேந்திரியங்களையும் நியமிப்பவனுப் அதனால் ஹ்ருஷீகேஶன் (இந்திரியங்களை நியமிப்பவன்) என்று பெயர் பெற்ற ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ‘ ததாவாவ ஹ்ருஷீகேஶः ’

[ஸமிவ-ூவக்ஷஸஜ்ஹ:]

யஉமிவிரெ—யஉூவி தத்உவஸ்ராதிவாகூஶ்ரூவணவஸஉ யவஸஉவம் வரொக்ஷம் ஜ்ஞாநம் அவித்யாம் ந நிவர்த்ய யதி, தயாஉவி ஶ்ரூவணாதிஹி நிரஸ்தஸஉஸஹெஉவாஸ நாஉமிஶாஸம்ஹாவநாவிவரீதஸஉஹாவநாவ்ருத்தவிக்ஷெ வமுக்ஷண ஹதிவஙஸ தெவ வாக்யம் அவித்யா நிவர்த்கஉவரொக்ஷம் ஜ்ஞாநம் ஜநயதி। ந வ ஶப்த ஸ்ய கமஉவரொக்ஷயீஹெதுஉவமிதி வாவ்யம், ஜந்த்ரிய

[பூர்வபக்ஷஸங்க்ரஹம்.]

'அந்த ப்ரும்மம் நீயாகிறுய்' என்று அர்த்தமுள்ள வாக்யம் முதலியவைகளைக் கேட்ட உடனே உண்டாகிற ஜ்ஞானம் ப்ரத்யக்ஷமானதல்ல, ஆதலால் அது அவித்யையை நிவ்ருத்தி செய்கிறதில்லை, அப்படி இருந்த போதிலும் வேதாந்தங்களை ஶ்ரவணம் செய்வது முதலியவைகளினுல் பேதவாஸனையைக் காரணமாக உடைய அஸம்பாவனை விபரீத ஸம்பாவனையாகிற மனதின் கலக்கமாகிய தடைகள் எல்லாம் தள்ளிவிடப்பட்டவனுக்கு அதே வாக்யமே அவித்யையைப் போக்கடிக்கக் கூடிய ப்ரத்யக்ஷமான ஜ்ஞானத்தை உண்டாக்குகிறது. ஶப்தம் ப்ரத்யக்ஷமான ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணம் என்பதெப்படி ஸம்பவிக்கும் என்று சொல்லுவது உசிதமல்ல, இந்திரியங்களுக்கும் ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணமா யிருக்கும் தன்மை எப்படி ஸம்பவிக்கும்

என்கிறபடியே ஸ்ரீகீதாஶாஸ்திரத்தை அர்ஜுனனுக்கு உபதேசித்துத் தன்னுடைய ஸர்வாந்தர்யாமித்வம் முதலிய தன்னுடைய பெருமைகளை உபதேசித்துக் கொண்டு போர அவ்விடத்திலும் த்ருப்தி பெருதவனுய் 'உஶூயாத்மாநஉவ்யயம்' என்று ப்ரார்த்தித்த அர்ஜுனனுக்கு 'திவ்யம் உஉாமி தெ வக்ஷுஃ' என்று திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸை அனுக்ரஹித்துத் தன்னை உள்ளபடியே அறியக்காட்டி யருளினுப் போலே எனக்கும் திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்துத் தன்னுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவாதிகளை யதாவத்தாக அறியும்படி அனுக்ரஹம் செய்ய வேண்டும் என்று ப்ரார்த்தித்தபடி.

𑌕𑍍𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍 । 𑌉𑌪𑌲𑌬𑍍𑌧𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌂 । 𑌕𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰𑍋𑌪𑌲𑌬𑍍𑌧𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, ‘𑌸𑌂𑌵𑌿𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌾,’ ‘𑌅𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌿’ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 । 𑌨 𑌹𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌵𑌿𑌷𑌯𑍋 𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑍋 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿, 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌪𑌿 𑌵𑌾 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌧𑍀𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌤𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌚 𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌯𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌰𑌜𑌤𑌾𑌵𑌭𑌾𑌸𑌾𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 ॥

𑌨 𑌚𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌜𑌨𑍍𑌯𑌃, 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑌾𑌨𑍀𑌮𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌕𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍, 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌚𑍍𑌚 । 𑌨 𑌚 𑌰𑌤𑍍𑌨𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌵𑌤𑍍 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑍇

என்கிற கேள்வி உண்டாகுமாகையினால். உலகத்தில் கண்டிருப்பதினால் என்னில், அது இங்கும் துல்யம். எங்கே காணப்பட்டிருக்கிறது என்னில், ‘ஜ்ஞானம் ஸ்வயம் ப்ரகாஶம்’, ‘தீபத்தாவ தாகிருப்’ என்றிவை முதலிய வாக்யங்களில். இவ்விடங்களில் ஜ்ஞானத்தைப் பற்றியாவது, தன்னைப் பற்றியாவது ப்ரகாசம் இல்லை என்று சொல்லமுடியாது. இருந்தாகில் ப்ரத்யக்ஷமல்லாததுமல்ல, தன்னுடைய ஜ்ஞானத்திற்கு விரோதமாகிறபடியினால் (எப்படி என்னில்:—)விஷயம் ப்ரத்யக்ஷமாகத் தெரியும்பொழுது அந்த விஷயத்தைப் பற்றிய பரோக்ஷ ஜ்ஞானம் உண்டாவது பரஸ்பர விருத்தமாகையினால். அப்படிக்கில்லாத பக்ஷத்தில் முத்துச் சிப்பியின் உண்மையை ப்ரகாசமாக ப்ரத்யக்ஷத்தில் தெரிந்து கொண்டிருக்கும் பொழுதே வெள்ளி என்கிற ப்ரமத்திற்கு விரோதம் இல்லாமல் போக வேண்டிவரும் (அதாவது அந்த ப்ரமமும் கூட உண்டாக வேண்டிவரும் என்றபடி).

இந்த ப்ரகாசம் இந்திரியத்தினால் உண்டாக்கப் பட்டதல்ல. அப்படியாகில் வாக்யத்திற்கு அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கக்கூடிய ஶக்தி அந்த இடத்தில் இல்லாமல் போகவேண்டி வருமாதலாலும், வாக்கியமில்லாமலே அந்த ஜ்ஞானம் உண்டாகலாமாகையினாலும். ரத்னங்களின் உண்மையைப்பற்றிய நிஶ்சயத்தைப் போல ஶப்தத்தோடு சேர்ந்த இந்திரியத்தினால் உண்டாக்கப்

𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌜𑌨𑍍𑌯𑌃, 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑌰𑍇𑌣 𑌤𑌦𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍌 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌗𑍌𑌰𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌅𑌨𑍍𑌵𑌯𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇 𑌸𑌤𑌿 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑌹𑌕𑍃𑌤𑌶𑌬𑍍𑌦𑌜𑌨𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌪𑌰𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 | 𑌕𑍀𑌦𑍃𑌶𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌹𑌕𑌾𑌰𑌿 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌮𑌨𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌕𑌰𑌣𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑌸𑌹𑌕𑌾𑌰𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌕𑌿𑌂 𑌨 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌸𑌿? 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌗𑌮𑌨𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌕𑍋 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨, 𑌅𑌨𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌧𑌤𑌮𑌸𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌤𑍍, 𑌦𑌶𑌮𑍋𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑌾𑌤𑍍 | 𑌨 𑌚𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌰𑍋𑌪𑌿𑌤𑌂, 𑌬𑌾𑌧𑌕𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 | 𑌨

பட்டதுமல்ல, ஏதாவது ஒன்றினாலேயே அந்த ஜ்ஞானம் உண்டாகக் கூடுமாகையாலே இரண்டும் காரணம் என்று கல்பிப்பதில் கௌரவம் வருகிறபடியினாலும், அந்வய வ்யதிரேகங்கள் * பொதுவாக இருப்பதினால் இந்திரியத்தோடு சேர்ந்த ஶப்தத்தினால் உண்டாக்கப்படுகிறதென்று மாற்றிச் சொல்ல முடியுமாதலாலும். எவ்விதமான இந்திரியம் இதற்கு ஒத்தாசைக் காரணமாக இருக்கக்கூடும் என்னில், மனது ஜ்ஞானங்களுக்குக் காரணங்களான எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவான ஒத்தாசைக் காரணம் என்பதை நீ அறியவில்லையா? அப்படியிருந்தபோதிலும் இந்திரியத்தோடு சேர்ந்த வாக்யமே இந்த ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணம் என்று சொல்லுவதற்கு என்ன காரணம் என்னில், குருடனுக்கும் அதிகமான இருட்டில் இருப்பவனுக்கும் (நீ பத்தாவதாகிறாய் என்கிற) வாக்யத்தைக் கேட்டவுடன் நான் பத்தாவது என்கிற ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானம் உண்டாகிறபடியினால். இவ்விடத்தில் ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கை ப்ரமிக்கப் பட்டது என்பது உசிதமல்ல, ப்ரத்யக்ஷமல்ல என்கிற ஜ்ஞானம் பிறகு ஒரு ஸமயத்திலும் அதைப்பற்றி உண்டாவதில்லையாகையினால். ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்திற்கும் அப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்திற்கும்

---

* இந்திரியமும் ஶப்தமும் இருந்தால் ஶாப்த ப்ரத்யக்ஷமுண்டாகிறது, இவை இல்லாவிடில் உண்டாகிறதில்லை என்பது துல்யமாயிருப்பதினால், அதாவது இவை இரண்டும் சேர்ந்து காரணம் என்பதற்கு ஒத்தாசையாயிருக்கிறபடியினால் வாக்யத்தோடு சேர்ந்த இந்திரியத்தினால் உண்டாக்கப் படுகிறது என்பதைப்போல இந்திரியத்தோடு சேர்ந்த வாக்யத்தினால் உண்டாக்கப்படுகிறது என்றும் சொல்லலாம் என்று தாத்பர்யம்.

च सम्भवे भेदाग्रहात्तद्व्यवहारः, कदाचिदपि तत्र धीभेदानवग्रहात्| अतो वाक्यजातीयस्य क्वचित्प्रत्यक्षज्ञानजनकत्वसिद्धौ क्व विरोधावकाशः? अन्यदपि वाक्यं किं न जनयतीति चेत्, न, गोजातीयत्वे साम्ये किं न उक्षा दुह्येत दुह्यतीतिवत्परिहास्यत्वात्| अस्ति तत्रावान्तरोपाधिरिति चेत्, अस्त्यत्रापि कल्पितः| न च तदज्ञानं तत्कार्योत्पत्तिप्रतिबन्धि, तज्ज्ञानस्य तत्कारणत्वानभ्युपगमात्| अन्यथातिप्रसङ्गात्| यथाहुः— [1] 'न कारणपरिज्ञानं तत्कार्योत्पत्तिकारणम्| न हि बीजाद्यविज्ञानमङ्कुरोत्पत्तिवारणम्||' इति|

ஏற்பட்ட காரணங்கள் அவ்விடத்தில் ஒன்று சேர்ந்திருப்பதினால் இது ப்ரத்யக்ஷமல்ல, அல்லது அப்ரத்யக்ஷமல்ல என்கிற பேதத்தை அறியாமையினால் அப்படி வ்யவஹரிக்கப்படுகிறது என்பதும் உசிதமல்ல, அவ்விடத்தில் பிறகு எந்தக் காலத்திலும் ஜ்ஞானபேதமிருப்பதாக அறியப்படவில்லையாதலால். ஆகையால் வாக்யமென்று சொல்லப்படுகிற சில வஸ்துக்கள் ஓரிடத்தில் ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்தை உண்டு பண்ணுகின்றன என்பது ஏற்பட்டால் விரோதத்திற்கு இடம் எங்கே இருக்கிறது? மற்ற வாக்யமும் ஏன் இப்படி ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்தை உண்டாக்கக் கூடாது என்பதும் உசிதமல்ல, மாடு என்கிற ஜாதி ஸமமாயிருக்கும் பக்ஷத்தில் காளை ஏன் பால் கறக்கக்கூடாது என்று கேட்பதைப்போல பரிஹாஸம் செய்யக் கூடியதாயிருப்பதினால். அவ்விடத்தில் (அதாவது மாட்டைப் பற்றிய விஷயத்தில்) உட்பிரிவாகிய காரணம் இருக்கிறது என்னில், அப்படியே இவ்விடத்திலும் இருக்கிறது. அது இருந்தபோதிலும் அது நம்மால் அறியப்படாமையினால் கார்யத்தை உண்டாக்குவதற்குத் தடையாகுமே என்பதும் உசிதமல்ல, அதினுடைய ஜ்ஞானம் அத்தால் உண்டாக்கப்படும் கார்யத்திற்குக் காரணம் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளாமையினால். அப்படிக் கில்லாவிடில் அதிப்ராஸங்கதோஷம் வரும். அப்படியே 'காரணத்தைப் பற்றிய அறிவு கார்யம் உண்டாவதற்குக் காரணமாகாது, விதையை நாம் அறியாமலிருந்தினால் அது முளைக்கவொட்டாமல் தடுக்கமாட்டாதல்லவா' என்று

𑌨𑌚𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌤𑌾, 𑌸𑍍𑌵𑌤𑍋𑌽𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚𑌾𑌵𑌰𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌰𑌣𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍 ।

𑌨 𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌜𑌨𑌕𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌕𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌂, 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃 । 𑌸𑍍𑌵𑌤𑌃 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌹𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌸𑍍𑌫𑌟𑌿𑌕𑌮𑌣𑌾𑌵𑌿𑌵 𑌲𑍌𑌹𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌾𑌂𑌸𑌾𑌰𑌾𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌭𑍍𑌰𑌮𑌃 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌲𑌸𑌿𑌤𑌃 । 𑌸 𑌚 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤 𑌇𑌤𑌿 1 '𑌤𑌰𑌤𑌿 𑌶𑍋𑌕𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂 । 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂, 𑌨 𑌚 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂

சொல்லுகின்றார்கள். அப்படி இந்தக் காரணம் ஒருபொழுதும் அறியப்படாததுமல்ல, ஏனெனில் தானாகவே ப்ரத்யக்ஷமாக ப்ரகாசித்துக் கொண்டு நிற்கிற வஸ்துவைப்பற்றிச் சொல்லுகிறது என்கிற காரணம் இந்தச் சில வாக்யங்களுக்கு இருப்பதாகக் கண்டறியப் படுவதினால்.

'அந்த ப்ரும்மம் நீயாகிறாய்' என்றர்த்தமுள்ள வாக்யம் முதலியவைகள் ப்ரத்யக்ஷமாகிற ஜ்ஞானத்தை உண்டு பண்ணுகிறது என்பதில் என்ன ப்ரமாணம் என்று சொல்வது உசிதமல்ல, இந்த ஜ்ஞானத்தினால் நிவ்ருத்தி செய்யப்படுகிற வஸ்துக்கள் பொய்யாயிருப்பதினால் அது இது ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானமாக இல்லாவிடில் பொருந்தாதாகையினால் என்கிற காரணத்தினாலேயே இது ஸித்தித்து விடுகிறது. (எப்படி என்னில்:—) தானாகவே பரிசுத்தமாயும் எல்லா வஸ்துக்களையும் ப்ரத்யக்ஷமாக அறியக்கூடிய ஶக்தி உடைய பரப்ரும்மத்தினிடத்தில் ஸ்படிகத்தோடு சேர்க்கப்பட்ட மாதுளம் புஷ்பத்தின் சிவந்த நிறத்தை ஆரோபிப்பதுபோல இந்த அஶுத்தி ப்ரமம் மாத்திரத்தினால் ஏற்பட்டது. அது ஜ்ஞானம் ஒன்றினாலேயே நிவ்ருத்தி செய்யத் தக்கது என்பது 'ஆத்மாவை அறிந்தவன் துக்கத்தைத் தாண்டி விடுகிறான்' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யம் முதலியவைகளில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. பொய்யாகிய வஸ்துவிற்கு ஜ்ஞானம் மாத்திரத்தினால் நிவ்ருத்தி செய்யக்கூடியதாயிரு

---

1 சாந்தோக்யம், ப்ரஜாபதி வாக்யம்.

𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌕𑌂 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌅𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌦𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷
𑌮𑍇𑌵 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌕𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌨 𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍𑌕𑌰𑌣
𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 । 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍,
𑌮𑌨𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌸𑍋𑌹𑌂𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌨𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾
𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑌾𑌦𑌿 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑍇 𑌤𑍁
𑌤𑌯𑍋𑌰𑍇𑌵 𑌕𑌰𑌣𑌤𑍍𑌵𑌾𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃, 𑌮𑌨𑌸𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧
𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌕𑌰𑌣𑌤𑍍𑌵
𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌚𑌰𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌹𑌕𑌾𑌰𑌿𑌤𑍍𑌵𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑌾
𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍, 𑌤𑌥𑌾𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌦𑌿𑌨𑍈𑌷𑍍𑌫𑌲𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 ।

க்கை உசிதமேயாகும். ப்ரத்யக்ஷ மல்லாத ஜ்ஞானம் ப்ரமத்தை நிவ்ருத்தி செய்வதாகக் கண்டறியப்படவில்லை. ஆதலால் மிகுதியாயிருக்கிறபடியினுல் ப்ரத்யக்ஷமாகிய ஜ்ஞானமே ப்ரமத்தை நிவ்ருத்தி செய்யக்கூடியதென் றேற்பட்டிருக்க அந்த ஜ்ஞானத்திற்கு இந்திரியங்கள் காரணமாகாது. ஏனெனில் வெளி இந்திரியங்கள் ஸ்வயம்ப்ரகாசமான வஸ்துவை அறியக்கூடிய ஶக்தி யுடையவைகளல்லவாகையினுலும், மனதும் 'நான் அப்படிப்பட்ட ப்ரும்மமாகிறேன்' என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதில் ஸ்வதந்திரமாக ப்ரவ்ருத்தி செய்யக்கூடியதல்லவாகையினுலும் ஶப்தத்தினுலும் உண்டாக்கப்பட்ட ஸம்ஸ்காரம் முதலியவைகளைச் சேர்த்துக் காரணமாகச் சொல்லில் அவைகளே காரணமாவது உசிதமாகு மாதலாலும், மனதும் எப்பொழுதும் சுத்தமாய் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாய் அவித்யை முதலிய தோஷங்களால் விடப்பட் டிருக்கையையே ஸ்வபாவமாக உடைய ப்ரும்மத்தைப் பற்றிய ப்ரத்யக்ஷத்திற்குக் காரணமென்பது எவ்விடத்திலும் கண்டறியப் படாமையினுல் ஶப்தம் அதற்கு ஒத்தாசைக் காரணமாயிருக்கிற தென்று கல்பிப்பது பொருந்தா தாகையினுலும், * அப்படிப் பொருந்தும் பக்ஷத்தில் ஶ்ரவணம் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லி யிருப்பது முதலியவைகள் ப்ரயோஜன

---

* உலகத்தில் ஏற்கனவே காரணமாக இருப்பதற்கு ஒத்தாசைக்க ரணங்கள் வேண்டும். அப்படி மனது ப்ரும்ம ஸாக்ஷாத்காரத்திற்குக் காரணமாகாத பக்ஷத்தில் ப்ரும்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை உண்டுபண்ணுவதில் மனதிற்கு ஶப்தம் ஒத்தாசைக் காரணம் என்

1 '𑌨 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌾𑌚𑌾', 2 '𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌨', 3 '𑌮𑌨𑌸𑍈𑌵𑍇𑌦𑌮𑌾𑌪𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍈𑌕𑌾𑌗𑍍𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌤𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍, 𑌅𑌤 𑌏𑌵 4 '𑌅𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌸𑌹' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌰𑌨𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌤𑌮𑌨𑍋 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌗𑌮𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃 | 𑌨 𑌚 𑌮𑌾𑌨𑌸𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿| 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌸𑍁𑌖𑌾𑌦𑍇𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌭𑌾𑌵𑌨𑌾

மற்றதாய் விடுமாகையினாலும்,* 'அந்த ப்ரும்மம் கண்களாலும் பார்க்கப் படுகிறதில்லை, வாயாலும் சொல்லப் படுகிறதில்லை' என்றும், 'பரிசுத்தமான மனதினால் அறியப் படுகிறது' என்றும், 'இந்த ப்ரும்மம் மனதினாலேயே அடையக்கூடியது' என்றும் சொல்லுகிற இவை முதலிய ஶ்ருதி வாக்யங்கள் ஸாவதானமாக வைப்பதாகிய தாரணைக்கு மனது முக்கியமான காரணம் என்று தெரிவிப்பதில் தாத்பர்ய முடையவைகளாதலாலும், ஆயிகையினாலேயே 'மனதோடு கூட அந்த ப்ரும்மத்தை அடையாமல் திரும்பி விட்டன' என்றிவை முதலிய வாக்யங்களும் அப்படித் தாரணைகளைச் செய்யாத மனதைப் பற்றியவைகள் என்று நிஶ்சயிப்பது உசிதமல்ல. மனதினால் உண்டாகக்கூடிய ப்ரத்யக்ஷமில்லை யல்லவா. ஏனெனில் ஆத்மா ஸ்வயம் ப்ரகாசமாதலாலும், ஸுகம் முதலியவைகள் ஸாக்ஷி ஜ்ஞானத்தினால் அறியக்கூடியவைகளாகையினால் பாவனையோடு சேர்ந்த மனதினால் உண்டாக்கப்பட்ட ஸாக்ஷாத்காரமும் வழிப்

பது பொருந்தாது. அப்படியாகில் ஶப்தம் ப்ரும்ம ஸாக்ஷாத்காரத்திற்குக் காரணமாகவும் மனது அதற்கு ஒத்தாசைக்காரணமாகவும் அறியத் தக்கது. ஆகையினால் அப்படிச் சொல்வது பொருந்ாது என்றபடி.

* பரிசுத்த ப்ரும்ம விஷயத்தில் இவைகள் ப்ரயோஜனமற்றவைகள் ஆதலால் இவைகளை ஒத்தாசையாகச் சொன்னதும் ப்ரயோஜனமற்றதேயாகும் என்றபடி.

---

1. 2.
3. 4. தைத்திரீயம்.

ஸஹக்ருதத்வேநாஜந்ய ஸாக்ஷாத்காரஸ்யாபி பரிகபரி
பாவிதப்ரியதமாஸாக்ஷாத்காரவத் ப்ராந்தித்வாத், ப்ராந்தி
ரூப ஸாக்ஷாத்காரஸ்யாபி ஸாக்ஷிரூபத்வேநைவ
மாநஸத்வாபாவாத், அநுமாநாதே ஸ்வாபரோக்ஷ்யவி
ஷயீகுர்வத்வாத் | அதோ வாக்ய பரிஶேஷே தத்ராபி
பேதஶ்ருதீநாம் வாக்யாநாம் பேதப்ரமநிவர்த்தகத்வா
யோகாத் அபேதவாக்யாந்யேவாவித்யாநிவர்த்தகாப
ரோக்ஷஜ்ஞாநம் ஜநயந்தீதி |

கிஞ்ச ப்ரத்யக்ஷஸ்ய பேதப்ரமஸ்ய அபரோக்ஷா
தைந்த்ரியக ப்ரத்யக்ஷாத்வா ந பரிஹவோயார்கஃ, ந்யூந
த்வாத், ஸமத்வாச்ச | ஶாஸ்த்ரஜந்யம் து ப்ரத்யக்ஷம் ஸா
க்ஷாத்காரத்வாவிஶேஷேபி நிர்தோஷஹேதுகத்வாத்ய

போக்கனால் அவமானம் செய்யப்பட்ட தன் பத்னியைப் பார்ப்பதைப் போல ப்ரமமாகையினாலும், அப்படி ப்ரமமாகிய ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானமும் ஸாக்ஷி சைதன்ய மாகையினால் மனதினால் அறியக் கூடியதல்ல வாகையினாலும், அனுமானம் முதலியவைகள் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விரோதமான ஸ்வபாவ முடையவைக ளாதலாலும். ஆக இப்படி வாக்யம் மாத்திரம் மிகுதியா யிருக்கும்பொழுது அவைகளிலும் பேதத்தைச் சொல்லுகிற வாக்யங்கள் பேதத்தைப் பற்றிய ப்ரமத்தை நிவ்ருத்தி செய்கின்றன என்பது பொருந்தா தாகையினால் அபேத வாக்யங்களே அவித்யையை நிவ்ருத்தி செய்யக் கூடியதான ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்தை உண்டு பண்ணுகின்றன.

மேலும் ப்ரத்யக்ஷமா யிருக்கிற பேதத்தைப் பற்றிய ப்ரமத்திற்கு அப்ரத்யக்ஷமாகவோ இந்திரியங்களால் உண்டாக்கப்படுகிற ப்ரத்யக்ஷமாகவோ இருக்கிற ஜ்ஞானங்களினால் நிவ்ருத்தி உண்டாகிறது என்று சொல்வது உசிதமல்ல, ஏனெனில் குறைந்ததாகவும்ஸமமாகவுமிருக்கிறபடியினால். ஶாஸ்திரத்தினால் உண்டாக்கப்படுகிறப்ரத்யக்ஷமோவெனில் ஸாக்ஷாத்காரமென்கிறதன்மைபொதுவாகஇருந்தபோதிலும் தோஷமில்லாத காரணத்தினால் உண்டாக்கப்படுகிறபடியினால் பேதஜ்ஞானத்தை நிவ்ருத்தி செய்யக்கூடிய யோக்யதை உடை

க்ஷம் | தத்³யோக்³யம்— 1 'ந்யூநத்வாத் ஸமத்வாச்ச பரோக்ஷம் நாக்ஷஜம் க்ஷமம் | நிர்தோ³ஷஹேதுஜந்யத்வாத் ப்ரத்யக்ஷம் ஶாஸ்த்ரஜம் க்ஷமம் ||'—இதி | ப்ரத்யக்ஷபே⁴த³ப்⁴ரமநிவர்தநே இதி ஶேஷ꞉ | ஸாக்ஷாத்காரஸ்ய சாவித்³யாநிவர்தகத்வம் தஸ்ய ச ஶப்³த³காரணத்வம் ஶாஸ்த்ராதே³வ ஸித்⁴யதி ; 1 'நிசாய்ய தம் ம்ருத்யுமுகா²த் ப்ரமுச்யதே', 2 'க்ஷீயந்தே சாஸ்ய கர்மாணி தஸ்மிந் த்³ருஷ்டே பராவரே' இத்யாதி³பி⁴ரபரோக்ஷஜ்ஞாநஸ்யாவித்³யாநிவர்தகத்வஸித்³தே⁴꞉ | 3 'தஸ்மை ம்ருதி³தகஷாயாய தமஸ꞉ பாரம் த³ர்ஶயதி ப⁴க³வாந் ஸநத்குமார꞉', 4 'வேதா³ந்த

யது. அதுவும் 'இந்திரியங்களால் உண்டாகிற ப்ரத்யக்ஷமும், ப்ரத்யக்ஷமில்லாத ஜ்ஞானமும் தாழ்ந்ததாகவும் ஸமமாகவும் இருக்கிறபடியினால் (ப்ரத்யக்ஷமாகிய பேத ப்ரமத்தை நிவ்ருத்தி செய்யக் கூடிய) யோக்யதை உடையதல்ல. தோஷமில்லாத காரணத்தினால் உண்டாக்கப் படுகிறபடியினால் ஶாஸ்திரத்தினால் உண்டாக்கப்படுகிற ப்ரத்யக்ஷம் மேற்கூறிய யோக்யதை உடையதாகும்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதில் ப்ரத்யக்ஷமாகிய பேத ப்ரமத்தை நிவ்ருத்தி செய்வதில் என்று சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். ப்ரத்யக்ஷம் அவித்யையை நிவ்ருத்தி செய்யும் என்பதும், அது ஶப்தத்தைக் காரணமாக உடையது என்பதும், ஶாஸ்திரத்தினாலேயே ஏற்படுகிறது. 'அந்தப் பரமாத்மாவை ப்ரத்யக்ஷமாக அறிந்து ஸம்ஸாரத்தின் வாயிலிருந்து விடப்படுகிறான்', 'அந்தப் பராவர வஸ்து ரூபியான அந்தப் பரமாத்மா பார்க்கப்பட்டிருக்கும்பொழுது இவனுடைய கர்மங்களெல்லாம் குறைந்து விடுகின்றன' என்றிவை முதலிய ஶ்ருதிகளினால் ப்ரத்யக்ஷமாகிய ஜ்ஞானமே அவித்யையை நிவ்ருத்தி செய்யும் என்பது ஏற்படுமாகையினால். 'பகவானாகிய ஸநத்குமாரர் போக்கடிக்கப்பட்ட எல்லாப் பாபங்களையுமுடைய அந்த நாரதருக்கு அஜ்ஞானத்திற்கு அக்கரையான பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தைக் காண்பிக்கிறார்', 'வேதாந்த ஶாஸ்திரங்களினால் உண்டாக்கப்

---

1. கடோபநிஷத்து-1-3-15. 2. முண்டகம்-2-2-8.
3. 4. தைத்திரீயம்.

விஜ்ஞாநஸுநிஶ்சிதார்தா:’, 1 ‘ஸ்வாத்யாயஶ்சக்ஷுர்மாத்ர ணகஞ்சஸ்ய யோமோவிதீயஶ்சவிவீக்ஷணாய | ஸ்வஸ்ய நசந ந நயநேநாஸ்ய த்ருஷ்டா ந மாம்ஸ சக்ஷுரபிவீக்ஷதே தம் ||’, 2 ‘பித்ருதேவ மநுஷ்யாணாம் வேதஶ்சக்ஷுஸ்ஸநாதநம்’ இத்யாதேஸ்தஸ்ய ஶப்தகாரணகத்வஸித்தி: | ப்ரயோகஶ்ச — விமதம் ஜ்ஞாநம் ஸாக்ஷாத்காரி, தத்வமஸ்யாதி வாக்யஜந்யஜ்ஞாநத்வாத், தத்ஸ்வரூபகோசர ஶ்ராவணஜ்ஞாநவத் | ந ச தத் தஜ்ஜந்யம், ப்ரத்யக்ஷே விஷயஸ்ய காரணத்வஸ்வீகாராத் | ததைவ ப்ரதிஜ்ஞாயாஶ்சாபரோக்ஷவிஷயத்வாத் ஸம்வாதிஜ்ஞாநவ

பட்ட ஜ்ஞானத்தினுல் ப்ரத்யக்ஷமாயும் நிஸ்சயமாயும் அறியப்பட்ட ஜ்ஞானத்தை உடையவர்களாய்’, ‘இவனுக்கு இந்த ப்ரமாத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு வேதம் ஒன்றே கண், அன்றிக்கே யோகம் இரண்டாவது கண்ணுகவுமாம், அத்யயனம் அதை ஆவ்ருத்தி செய்தல் இவைகளைக் கண்களாக உடையவன் இந்தப் பரமாத்மாவைப் பார்க்கிறவனுவான், மாம்ஸ மயமான கண்களை உடையவன் அவனைப் பார்க்கிறதில்லை’, ‘பித்ருக்கள், தேவதைகள், மனுஷ்யர்கள் இவர்கள் எல்லோருக்கும் வேதமே அநாதியான கண்’ என்றிவை முதலிய வாக்யங்களினுல் ப்ரத்யக்ஷம். ஶப்தத்தினுல் உண்டாக்கப்படுகிறதென்பது ஸித்தித்து விடுகிறது. அனுமான ப்ரயோகமும் இவ்விதம் செய்யப்படுகிறது. ஸந்தேஹிக்கப்படுகிற (அந்த ப்ரும்மம் நீயாகிருய் என்றிவை முதலிய வாக்யங்களினுல் உண்டான) ஜ்ஞானம் ப்ரத்யக்ஷ ரூபமானது. ஏனெனில் ‘அந்த ப்ரும்மம் நீயாகிருய்’ என்றிவை முதலிய வாக்யங்களினுல் உண்டாக்கப்படுகிற ஜ்ஞானமாகையினுல். எப்படியென்னில், அந்த வாக்யத்தின் ஸ்வரூபத்தை அறிகிற காதினுல் உண்டாக்கப் படுகிற ஜ்ஞானத்தைப்போல. அந்த ஜ்ஞானம் ‘அந்த ப்ரும்மம் நீயாகிருய்’ என்கிற வாக்யத்தினுல் உண்டாக்கப் பட்டதில்லை என்பது உசிதமல்ல, ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்தில் விஷயம் காரணம் என்று ஒப்புக் கொள்ளப் பட்டிருப்பதினுல். இப்படியே ஸந்தேஹிக்கப்பட்ட ஜ்ஞானம் ப்ரத்யக்ஷ

---

1. 2.

𑌷𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌗𑌃 | 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌗𑍋𑌚𑌰𑌾𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌤𑌾𑌜𑌨𑌕𑌂, 𑌸𑍍𑌵𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌰𑌣𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌕𑌶𑌬𑍍𑌦𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌰𑌾𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾, '𑌸𑌂𑌵𑌿𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌾', '𑌅𑌹𑌂𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌵𑌤𑍍 | 𑌅𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌜𑌨𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿, 𑌅𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌤𑍍𑌵𑌵𑌦𑌿𑌤𑌿 | 𑌨 𑌚 𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌜𑌨𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿, 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌤𑍍𑌵𑌵𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑌾, 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌸𑌾𑌧𑌨𑌾𑌤𑍍 | 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌹𑌿 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂

ரூபமானது என்கிற ப்ரதிஜ்ஞையிலேயே ப்ரத்யக்ஷமா யறியக் கூடிய வஸ்துவைப் பற்றியதாகையினுல் ஸுகம் முதலியவைகளின் ஜ்ஞானத்தைப்போல என்று காரணத்தையும் த்ருஷ்டாந்தத்தையும் மாற்றி ப்ரயோகித்துக் கொள்ளுக. 'அந்த ப்ரும்மம் நீயாகிருய்' என்றிவை முதலிய வாக்யம் தன்னுல் சொல்லப்படுகிற அர்த்தத்தைப் பற்றிய ப்ரத்யக்ஷத்தை உண்டாக்குகிறது, ஸ்வயம் ப்ரகாசமான அர்த்தத்தைப் பற்றி உபதேசிக்கிறதாக இருக்கிறபடியினுல். தானுகவே ப்ரத்யக்ஷமாகத் தெரியக்கூடிய வஸ்துவைப் பற்றிய தாகையினுல் என்ருகவுமாம். 'ஜ்ஞானம் ஸ்வயம் ப்ரகாசமானது', 'நீ பத்தாவது ஆகிருய்' என்றிவை முதலிய வாக்யங்களினுல் உண்டாக்கப்படுகிற ஜ்ஞானத்தைப்போல ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கும் தன்மை 'அந்த ப்ரும்மம் நீயாகிருய்' என்பது முதலிய வாக்யங்களினுல் உண்டாக்கப்படுகிற ஜ்ஞானத்தில் இருக்கிறது, ப்ரத்யக்ஷமாகிய ஜ்ஞானங்களில் இருக்கிற அபாவத்திற்கு ப்ரதியோகியல்லாமையினுல் (அதாவது ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானங்களில் இதன் இல்லாமை இல்லையாகையினுல்). எதைப்போல வென்னில்:—ஜ்ஞானமா யிருக்கும் தன்மையைப் போல. இவ்விடத்தில் அப்ரத்யக்ஷமா யிருக்கும் தன்மை 'அந்த ப்ரும்மம் நீயாகிருய்' முதலிய வாக்யங்களினுல் உண்டாக்கப்படுகிற ஜ்ஞானத்தில் இருக்கிறது. அப்ரத்யக்ஷமான ஜ்ஞானங்களில் இருக்கிற அபாவத்திற்கு ப்ரதியோகி யல்லாமையால் (அதாவது ப்ரத்யக்ஷமல்லாத ஜ்ஞானங்களில் இந்தத் தன்மை

𑌸𑌂𑌭𑌾𑌵𑌨𑌾 𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑌸𑌂𑌭𑌾𑌵𑌨𑌾𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑌦𑍍𑌧𑌚𑍇𑌤𑌸𑌿 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇 𑌅𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌜𑌨𑌕𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌵𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌤𑌯𑌾 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌯𑍋𑌗𑌾𑌚𑍍𑌚 । 𑌨 𑌚 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌂, 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌹𑍋𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌜𑌨𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌷𑍍𑌵𑍇𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌸𑌂𑌭𑌾𑌵𑌨𑌾𑌯𑌾 𑌮𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇𑌤𑌿,

இல்லாமல் இருப்பதில்லை ஆகையால் என்றபடி). ஜ்ஞானமாயிருக்கும் தன்மையைப் போல என்று * ஸத்ப்ரதிபக்ஷம் என்கிற தோஷத்தை உடைய ஹேதுவாகுமே என்பதும் உசிதமல்ல. ஏனெனில் அப்படி ஸாதிக்கும் பொழுது ஸித்தஸாதனம் † என்னும் தோஷம் வருகிறபடியினால். (எப்படி என்னில்:—) அதே வாக்யங்கள் அஸம்பாவனை விபரீத ஸம்பாவனை இவைகளால் தடுக்கப்பட்ட மனதை உடைய புருஷனிடத்தில் அப்ரத்யக்ஷமான ஜ்ஞானத்தை உண்டாக்குகின்றன என்பது ஒப்புக்கொள்ளப்பட் டிருக்கிறதல்லவா. மேலும் முன்பு உதாஹரிக்கப்பட்ட ஶ்ருதிவாக்யங்களுக்கு விருத்தமாயிருப்பதினால் பாதம் ‡ என்கிற தோஷம் உண்டாகிறதாகையினால். அக்னிஹோத்ரம் முதலியவைகளைச் சொல்லுகிற வாக்யங்களினால் உண்டாக்கப்படுகிற ஜ்ஞானங்களிலும் இப்படி ஸத்ப்ரதிபக்ஷ அனுமானம் ப்ரயோகிக்க முடியும். அதாவது அவைகளால் உண்டாக்கப்படுகிற ஜ்ஞானமும் ப்ரத்யக்ஷம்

---

* ஒரு காரணத்தைக் கொண்டு ஒரு ஸாத்யத்தை அனுமானம் செய்யும்பொழுது அதற்கு விரோதமான ஹேதுவைக்கொண்டு அதே இடத்தில் ஸாத்யம் இல்லை என்று ஸாதிக்கும்படி நேரிட்டால் அந்த ஹேதுவுக்கு ஸத்ப்ரதிபக்ஷம் என்கிற தோஷம் வருகிறது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்றபடி.

† ஒரு வஸ்துவை அனுமானம் செய்யும்பொழுது ஸாதிக்கப்படுகிற வஸ்து முன்னமேயே அங்கிருப்பதாக ஏற்பட்டால் ஸித்தி என்கிற தோஷம் வருகிறது. அந்த அனுமானத்திற்கு ஸித்தஸாதனம் என்கிற தோஷம் வருகிறது என்றபடி.

‡ எந்த வஸ்து ஸாதிக்கப்படுகிறதோ அதே வஸ்து அந்த இடத்தில் இல்லை என்று வேறு ப்ரமாணங்களினால் ஏற்பட்டுவிட்டால்

𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑌕𑍍𑌷𑌬𑌾𑌧𑌕𑌵𑌿𑌰𑌹𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌹𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌅𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃 । 𑌨𑌾𑌪𑍍𑌯𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯, 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌾𑌦𑌪𑌿 𑌤𑌦𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃 । 𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌫𑌲𑌸𑍍𑌯 । 𑌤𑌤 𑌏𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃 । 𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌚 𑌫𑌲𑌕𑌾𑌮𑌨𑌾𑌯𑌾𑌃, 𑌫𑌲𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌉𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃 । 𑌅𑌤 𑌏𑌵 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑌪𑌿 𑌸𑌙𑍍𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑍇, 𑌇𑌹 𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌯𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌪𑌕𑍍𑌷𑌬𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌤𑍋 𑌨𑌾𑌭𑌾𑌸𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌤𑍇𑌤𑌿 । 𑌏𑌵𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌵𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌗𑍇𑌷𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌸𑌤𑍁

அதற்கு எதிர் நடையான அப்ரத்யக்ஷம் என்கிற இரண்டு வித மான அனுமானமும் ப்ரயோகிக்க முடியும், ஆதலால் தோஷம் இருவருக்கும் துல்யம் என்று சொல்லுவது உசிதமல்ல, அந்த ஜ்ஞானங்களைப்பற்றிய அனுமானங்களில் விரோதியான அனுமா னம் பலமுள்ளதாகி அந்த வாக்யங்களால் உண்டாக்கப் படுகிற ஜ்ஞானம் அப்ரத்யக்ஷமென்று முடிந்துவிட்டால் ஒருவிதப் பாதக மும் இல்லையாதலால். அவ்விடத்தில் அந்த வாக்யங்கள் ப்ரமாணங்கள் அல்லாமற் போகவேண்டி வரும் என்று சொல்லமுடியாது, ப்ரத்யக்ஷ மல்லாத அனுமானுதிகளுக்கு ப்ராமாண்யம் இருப்பதைப் போல இதற்கும் ப்ரமாணமாயிருக்கும் தன்மை உசிதமாகும். அனுஷ்டா னத்திற்கும் ஒருவித விரோதமில்லை. அப்ரத்யக்ஷமாகிய நிஶ்சய ஜ்ஞானத்தினுல் அனுஷ்டானம் உண்டாகலாமாகையினுலும், பலத்திற் கும் விரோதமில்லை. அப்படி அனுஷ்டிப்பதினுலேயே பலம் ஸித்தித்து விடுமாதலால். அந்தப் பலத்தில் ஆசை உண்டாவது பொருந்தாது என்பதும் உசிதமல்ல, இந்தக் கார்யத்தினுல் இந்தப் பலம் உண்டா கும் என்கிற நிஶ்சயத்தினுல் ஆசை முதலானது உண்டாகலாமாகை யினுல் அப்படிப்பட்ட ஆசையினுலேயே புருஷனுக்கு ப்ரவ்ருத்தி முதலியது உண்டாகிறது. இவ்விடத்திலோவெனில் முன்பு சொல் லப்பட்ட ப்ரயோஜனம் கிடைக்காமை விரோதமான அனுமானத்தின் படி முடிவு பெறுகிற விஷயத்தில் தடங்கலாக இருக்கிறது. ஆகை

பாதம் என்கிற தோஷம் வருகிறது என்றபடி. இத்தையே காலாத்ய யாபதேசம் என்றும் சொல்லுவதுண்டு.

த்ருதோஷாபாஸோ த்ரஷ்டவ்ய: | அதோ விபக்ஷ பாதக தர்கஸ்ய ப்ரதிபந்திரூபஸ்வவ்யாகாதஸ்ய உத்தாரே ச மஹா வித்யாஜாதயஶ்ச யதாவஸரம் ப்ரயோக்தவ்யா: | ஸ்வபர பக்ஷஸாதாரண்யம் ஹி மஹாவித்யாநாம் ஸ்வபாவ: | தத்ராநுகூலதர்கஸாஹித்யாஸாஹித்யாப்யாம் ஏகத்ரார்த ஸித்திரிதரத்ராஸித்திரிதி நிர்ணய: |

நநு தர்கபராஹதா ஏதே ஹேதவ:, ஶப்தஸ்ய ப்ரத்யக்ஷாங்கத்வப்ரஸங்காதிதி சேத், ந, அப்ரஸங்காத் | யோகிமநஸோ பாஹ்யவிஷயப்ரத்யக்ஷஜ்ஞாநஜநகத்வ

யினால் ஆக்ஷேபம் இருவருக்கும் துல்யமென்பது உசிதமல்ல, இப்படியே இதற்குமுன் செய்த அனுமான ப்ரயோகங்களிலும் துல்யமான தோஷங்கள் வந்தால் அவற்றைப் பரிஹரிக்கும் ப்ரகாரங்கள் கண்டு கொள்ளத் தக்கது. ஆதலால் எதிர்நடையான பக்ஷத்தில் விரோதங்கள் ஏற்படுகிறது என்பதே வ்யாப்தியின் முக்யமான தாத்பர்யமாகையினால் கீழ்ச்சொல்லிய அர்த்தத்தில் மஹாவித்யை * ஜாதிகள் இவைகளும் ஶக்திக்குத் தக்கபடி ப்ரயோகித்துக் கொள்ளத்தக்கது. தன்னுடைய பக்ஷம் எதிரிகளின் பக்ஷம் இவைகளுக்குப் பொதுவாய் இருக்கையன்றோ மஹா வித்யையின் ஸ்வபாவம். அவ்விடத்தில் அனுகூல தர்க்கம் இருந்ததேயானால் அந்தப் பக்ஷத்தின் அர்த்தம் ஸித்தித்துவிடுகிறது. அனுகூல தர்க்கம் இல்லாமையினால் மற்றொரு பக்ஷத்தின் அர்த்தம் ஸித்திக்கவில்லை என்றல்லவோ நிஶ்சயம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

கீழ்க்கூறிய காரணங்கள் யுக்திகளினால் தடுக்கப்படுகின்றன. எப்படி என்னில்:-ஶப்தம் ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணமாயிற்றேயானால் அந்த ஶப்தத்தையும் ப்ரத்யக்ஷத்திற்குள் சேர்த்துவிடலாமே என்பதுதான் என்னில், இது உசிதமல்ல, இப்படிக் கேட்பது

---

* மஹாவித்யை என்பது ஒருவகைப்பட்ட அனுமானம். தன் பக்ஷத்திலேயே நேரக் கூடிய ஶங்கைகளைச் செய்தல் ஜாதி எனப்படுகிறது.

ऽपि बाह्यप्रत्यक्षबहिर्भाववदुपपत्तेः। अपि चक्षुरादिपञ्चकान्यतमत्वं, योगिमनोऽन्यत्वे सति बाह्यविषयापरोक्षप्रमितिकारणत्वं वा बाह्यप्रत्यक्षान्तर्भावे प्रयोजकमिष्यते। इहापि तर्हि स्वतोऽपरोक्षार्थब्रह्मात्मविषयशब्दान्यत्वे सति अपरोक्षप्रमितिकारणत्वं प्रत्यक्षान्तर्भावप्रयोजकमिति समसमाधिः। किञ्च प्रत्यक्षान्तर्भाव इति इन्द्रियान्तर्भावो वा साक्षात्कारजनकवाक्यान्तर्भावो वा विवक्षितः स्यात्। पूर्वत्र तु मनसोऽपि बाह्यान्तर्भाव इति पूर्वग्रन्थविरोधादशक्यः। उत्तरत्र त्विष्ट-

---

உசிதமல்லாமையினுல். யோகிகளின் மனது வெளியில் இருக்கும் வஸ்துக்களைப்பற்றிய ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்தை உண்டு பண்ணபோதிலும் அதைப் பாஹ்ய ப்ரத்யக்ஷத்தில் (அதாவது வெளியில் இருக்கும் ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணங்கள் என்னப்படுகிற கண் முதலியவைகளில்) உள்ளடக்காமல் தனித்து எண்ணியிருப்பதைப் போல இவ்விடத்திலும் எண்ணி இருக்கலாம். மேலும் கண் முதலிய ஐந்து விதங்களான வெளி இந்திரியங்களுக்குள் ஒன்ருயிருக்கையா, அல்லது யோகிகளுடைய மனதைக் காட்டிலும் வேருக இருந்து வெளியில் இருக்கும் ஶப்தம் முதலிய விஷயங்களைப் பற்றிய ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணமாயிருக்கும் தன்மையா, இங்கு வெளியிலிருக்கும் ப்ரத்யக்ஷங்கள் என்று சொல்லப்படுகிற இந்திரியங்களுக்குள் உள்ளடங்கியது என்பதற்குக் காரணமாக ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. அப்படியாகில் இவ்விடத்திலும் ஸ்வயம் ப்ரகாசமான அர்த்தங்களாகிய ப்ரும்மம், ஜீவாத்மா, இவைகளைப்பற்றிச் சொல்லுகிற ஶப்தங்களைக் காட்டிலும் வேருயிருந்தும் ப்ரத்யக்ஷமான ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணமாயிருக்கும் தன்மை ப்ரத்யக்ஷத்திற்குள்ளடங்கி இருப்பது என்பதற்குக் காரணம் என்கிற ஸமாதானமும் துல்யம். மேலும் ப்ரத்யக்ஷத்திற்குள் அடங்கியது என்பதினுல் இந்திரியங்களில் சேர்ந்தது என்பது சொல்லப்படுகிறதா? ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்தை உண்டாக்குகிற வாக்யங்களில் சேர்ந்தது என்பது சொல்லப்

ப்ரஸக்தா, அநேகாகாரஸ்ய ஹி ஜே ஸத்யவாந்தரபேதா
ஶ்ரூயமாணாவிரோதாத்| ததைவ து கதமிதி சேத், ந,
‘தஶமஸ்த்வமஸி’ இத்யாதௌ தஜ்ஜநநஸ்ய ஸ்தாபிதத்வாத்|
வாக்யஸ்யைவாபரோக்ஷதீஜநகத்வே மநநநிதித்யா
ஸநவிதிவையர்த்யம், ஶ்ருதவேதாந்தாநாம் ஸம்ஸா
ராநுவ்ருத்திதர்ஶநவிரோதஶ்சேதி சேத், ந, ப்ராகுக்த
ப்ரதிபந்தநிரஸநத்வாரேண தயோ: ஶ்ரவணம் ப்ரதி
ஃபலோபதாயகாங்கதயா விதாநோபபத்தே:, ஸம்ஸாரி
த்வாநுவ்ருத்த்யாதேஶ்ச ப்ரதிபந்தகவத்புருஷவிஷயத்வாத்|

படுகிறதா? முதல் பக்ஷத்தில் மனதிற்கும் வெளி இந்திரியங்களுக்குள் அடங்கி இருக்கும் தன்மை இல்லையாதலால் உங்களுடைய ஜ்ஞானத்திற்கே விருத்தமாயிருக்கிறது. இரண்டாவது பக்ஷத்தில் அந்தக் கேள்வி எங்களுக்கு இஷ்டமேயாகும். ஒரே வகுப்பைச் சேர்ந்தது என்பது ஏற்பட்டால் உள் பிரிவான பேதங்கள் ஒப்புக்கொள்ளலாம். அதுவே எப்படி ஏற்பட்டதென்னில், இது உசிதமல்ல, ‘நீ பத்தாவதாகிறாய்’ என்றிவை முதலிய வாக்யங்களில் அந்த வாக்யம் ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்தை உண்டாக்குகிறது என்பது முன்னமேயே ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருப்பதினால். வாக்யத்திற்கே ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்தை உண்டாக்கும் தன்மை இருந்ததேயானால் மனனம் நிதித்யாஸனம் முதலியவைகளை விதித்திருப்பது ப்ரயோஜனமற்றதாகுமே? மேலும் உபநிஷத்தை ஶ்ரவணம்பண்ணினவர்களுக்கு ஸம்ஸாரம் அனுவர்த்தித்திருப்பதைக் கண்டிருப்பதினால் அதற்கு விரோதம் வருகிறதே? என்னில், இது உசிதமல்ல, முன்னே நிரூபிக்கப்பட்ட தடைகளை நிவ்ருத்தி செய்து அதன் வழியாக அந்த மனன நிதித்யாஸனங்கள் ஶ்ரவணத்தைக் குறித்துப் பலத்தை உண்டாக்குவதாகிய கார்யத்திற்கு ஒத்தாசைக் காரணங்களாக விதிக்கப்படுகின்றன என்பது உசிதமாகுமாதலாலும், ஸம்ஸாரியாக இருக்கை அனுவர்த்தித்திருப்பதாகக் காணப்படுகிறதே அதுவும் தடங்கலான அவித்யையை உடைய * புருஷனைப் பற்றியதாகையினாலும். ஆதலால் ‘அந்த

---

* தடங்கல்கள் இருக்கிற புருஷர்களுக்கு ஶ்ரவணம் உண்டான போதிலும் தடங்கல் நிவ்ருத்தித்த பிறகு உண்டாகக்கூடிய ஸாக்ஷாத்

அதோ பாதகாபாவேந ஸாநுக்ராஹகஶ்ருத்யாதிஸித்தம் தத்த்வமஸ்யாதிவாக்யஸ்ய ஸாக்ஷாத்காரஜநகத்வமிதி |

[ஸித்தாந்தாரம்ப:]

அத்ர ப்ரூம: — யத்தாவத் கேஷாஞ்சித் வாக்யாநாம் ப்ரத்யக்ஷதீஹேதுத்வம் ப்ரஸ்ருதமிதி, தந்நரவிஷாணாங்குரவ்யவஸாயநே கரவிஷாணாங்குரநிதர்ஶநமிதி மந்யாமஹே | ததா ஹி 'ஸம்வித் ஸ்வப்ரகாஶா' இத்யத்ர தாவச் ஸாமாந்யத: ஸ்வபரஸாதாரணத்ரைகாலிகஸர்வஸம்வித்ஸ்வப்ரகாஶத்வம் வாக்யார்த:, ததைதத்வாக்யோக்தி தஜ்ஜந்யா ஸம்விதேகா ததாநீம் ஸ்வப்ரகாஶா | தத்ர

ப்ருஹ்மம் நீயாகிறாய்' என்றிவை முதலிய வாக்யங்கள் ப்ரத்யக்ஷமாகிய ஜ்ஞானத்தை உண்டாக்குகின்றன என்பது ஒருவித விரோதமும் இல்லாமல் ஒத்தாசையான ப்ரமாணங்களோடு சேர்ந்த ஶ்ருதி முதலியவைகளில் ஸித்தமாயிருக்கிறது, என்று சொல்லுகிறார்களே.

[ஸித்தாந்தாரம்பம்.]

இதற்குப்பதில் சொல்லுகிறோம். சில வாக்யங்களுக்கு ப்ரத்யக்ஷமாகிய ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணமா யிருக்கும் தன்மை உண்டென்று முதலில் சொல்லப்பட்டதே, அது மனிதர்களுக்குக் கொம்பு முளைக்கிறதென்று ஸாதிப்பதற்காகக் கழுதைக்குக் கொம்பு முளைத்திருப்பதை உதாஹரணமாகக் காட்டுவதைப்போ லிருக்கிறது என்று எண்ணுகிறோம். எப்படி என்னில்:—ஜ்ஞானம் ஸ்வயம்ப்ரகாசமென்று சொல்லு மிடத்தில் பொதுவாகத்தன்னிடத்திலும் பிறரிடத்திலும் இருக்கிறதாயும், இறந்தகாலம் நிகழ்காலம் எதிர்காலம் என்கிற மூன்று காலங்களிலும் உண்டாகிறதாயு மிருக்கிற எல்லா ஜ்ஞானங்களும் ஸ்வயம் ப்ரகாசம் என்பது அந்த வாக்யத்திற்கு அர்த்தமாகில் அப்பொழுது இந்த வாக்யத்தினால் உண்டாகிற ஜ்ஞானம் ஒன்றே அப்பொழுது ஸ்வயம் ப்ரகாசமாகும். அதில் எல்லா ஜ்ஞா

காரம் உண்டாகாமையினால் ஸம்ஸாரம் அனுவர்த்தித்திருக்கிறது என்றபடி.

𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌕𑌤𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌽𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌂, 𑌯𑌥𑌾 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑍈𑌕𑍍𑌯𑌂, 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍂𑌷𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌦𑍈𑌕𑍍𑌯𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍁𑌪𑌹𑌿𑌤𑌾𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌾𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌵𑌚𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌜𑌨𑍍𑌯𑌸𑌂𑌵𑌿𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌤𑌦𑌾 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂, 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌾𑌂𑌶𑌕𑌾𑌰𑌣𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑍇𑌣 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌾𑌂𑌶𑍇 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌨𑍁𑌪𑌲𑌮𑍍𑌭𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌮𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑌪𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌧𑍀𑌜𑌨𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌜𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑌧𑌿𑌯𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌾𑌂𑌶𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌣𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂, 𑌤𑌥𑌾𑌽𑌪𑌿, 𑌸𑌂

னங்களும் ஸ்வயம் ப்ரகாசம் என்பது ப்ரத்யக்ஷமாயறியப் படுகிற தில்லை. அப்படி இருந்தாலல்லவோ இந்த வாக்யத்திற்கு ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணமா யிருக்கும் தன்மை ஸம்பவிக்கும். எல்லா ஜ்ஞானங்களும் ஒன்று என்பதும் உசிதமல்ல, அது மேலே தூஷிக்கப்படப் போகிறபடியினால். அப்படி அவைகள் ஒன்றாயிருந்த போதிலும் அந்தந்த விஷயங்களோடு சேர்ந்திருக்கிற ஆகாரத்தினாலே ப்ரத்யக்ஷம் அப்ரத்யக்ஷம் என்கிற பிரிவு அபலபிக்க முடியாதானபடியினால். வாக்யத்தினால் உண்டாக்கப்படுகிற ஜ்ஞானத்தின் ஸ்வரூபம் ப்ரத்யக்ஷமாக அறியப்படுவதில் அந்த வாக்யமே காரணம், விஷயத்தை ப்ரகாசம் செய்வதாகிய பாகத்தைவிட ஸ்வயம் ப்ரகாசம் என்று தெரிவிக்க வேண்டிய விஷயத்தில் மற்றொரு காரணம் கண்டறியப் படாமையினால் என்னில், அப்பொழுது அனுமானம் முதலியவைகளுக்கும் மற்ற வாக்யங்களுக்கும் ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணமா யிருக்கும் தன்மை ஸித்தித்து விடுகிறது. அந்தந்த அனுமானம், வாக்யம் முதலியவைகளினால் உண்டாக்கப்படுகிற ஜ்ஞானங்களைப் பற்றி ஸ்வயம் ப்ரகாசம் என்றறிய வேண்டிய விஷயத்திலும் அந்த அனுமானம் முதலியவைகளே காரணமாகக் கூடுமாதலால் என்னில், உண்மையே, அப்படி இருந்தபோதிலும் ஜ்ஞானம் ஸ்வயம் ப்ரகாசம் என்றிவை முதலிய வாக்யங்களில் விஷ

விஷ ஸ்வப்ரகாஶத்வாதிவாக்யேஷு விஷயப்ரகாஶாம்ஶ: ஸ்வப்ரகாஶாம்ஶஶ்சைக ஏவேதி விஶேஷ இதி சேந, ஸாமாந்யவிஶேஷவிஷயதயா தத்பேதஸ்ய தர்ஶிதத்வாத்। ஏவம் தஶமஸ்த்வமஸீத்யாதாவபி யதி தஶமத்வம் ஸ்வாத்மந: ப்ரதி ஏவேதம் வாக்யமுக்தம், ததா கடம் பஶ்யத: ஸ்வயம் கட இதிவத்ஸித்தாநுவாதபரமிதம் வாக்யம் ஸ்யாத்। ததா ச ப்ரத்யக்ஷாநுவாதித்வமாத்ரேண ப்ரத்யக்ஷதாப்ரம:, பரோக்ஷவிஷயப்ரயோக இவாபரோக்ஷவிஷயப்ரயோகேऽபி ஶப்தஸ்ய ஶக்தேஸ்தாவந்மாத்ரத்வாத்। யதா து ந விதிதஸ்வாத்மதஶமத்வம் ப்ரத்யுச்யதே, ததா து தஶமத்வாம்ஶே பரோக்ஷத்வம் ஸ்பஷ்டம், உத்தேஶ்யாம்ஶஸ்ய து

ஷயத்தை ப்ரகாசம் பண்ணுகிற பாகமும், ஸ்வயம் ப்ரகாசமாகத் தோன்றுகிற பாகமும் ஒன்றாயிருக்கிறது என்று விசேஷம் என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல, விஷயத்தை ப்ரகாசம் செய்வது என்பது ஸாமான்யமான ஆகாரம், தன்னைத்தானே ப்ரகாசம் செய்து கொள்வது என்பது விசேஷ ஆகாரம் என்கிற வ்யத்யாஸம் இருக்கிறது என்பது அனேக இடங்களில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படியே ‘நீபத்தாவதாகிறாய்’ என்பது முதலிய வாக்யத்திலும் இது தன்னைப் பத்தாவதாகத் தெரிந்தவனைப்பற்றிச்சொல்லப்பட்டதாகில் அப்பொழுது குடத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவனைப் பற்றி இது குடம்என்று சொல்லுவதைப் போல ஏற்கனவே ஏற்பட்டிருப்பதை இந்த வாக்யம் அனுவாதம் செய்வதாக ஆகும், அப்படியாகில் ப்ரத்யக்ஷமாக அறியப்பட்ட விஷயத்தை அனுவாதம் செய்கிற மாத்திரத்தினால் ப்ரத்யக்ஷம் என்கிற ப்ரமம், அப்ரத்யக்ஷமான விஷயத்தில் ப்ரயோகிப்பதைப் போலவே ப்ரத்யக்ஷமான விஷயத்தைப் பற்றி ப்ரயோகம் செய்த போதிலும் சப்தங்களுக்கு சக்தி அவ்வளவு செய்யக்கூடும் தசையையுடையதாதலால். தான் பத்தாவது என்று அறியாதவனைப்பற்றி நீபத்தாவது என்கிற வாக்யம் சொல்லப் படுகிறதேயானால் பத்தாவது என்கிற பாகம் அப்ரத்யக்ஷம் தான், உத்தேச்யமான (அதாவது நீ என்கிற) பாகம் முன்னாலேயே ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்க்கப்பட்டிருப்பதினால் முழுமையும்

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍇𑌵 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌤𑌾𑌹𑍇𑌤𑍋𑌃, 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑌨𑍍𑌦𑌿𑌸𑌾𑌧𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌨𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌤𑌾, '𑌅𑌯𑌂 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌗𑍌𑌰𑌵𑌾𑌦𑍇𑌰𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍍𑌵𑌗𑍍𑌰𑌹𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌚𑍍𑌚 । 𑌏𑌵𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍍𑌵𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑍋𑌽𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑍇𑌯𑌃 ॥

𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑌾𑌤 𑌇𑌤𑌿, 𑌤𑌦𑌸𑌤𑍍, 𑌆𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌰𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌐𑌕𑍍𑌯𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌿𑌭𑍇𑌦𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌷𑌯𑍈𑌕𑍍𑌯𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌵𑌾𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌵𑌯𑍋𑌰𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌤𑍍 । 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌐𑌕𑍍𑌯𑍇𑌽𑌪𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌣 𑌤𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌜𑌾𑌯𑌤𑌾𑌂, 𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾𑌽𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌿 𑌪𑌾𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌹𑍇𑌤𑌵 𑌇𑌵𑍈𑌵

ப்ரத்யக்ஷம் என்கிற ப்ரமம், ஜ்ஞானம் சீக்கிரம் உண்டாவதினுல் உண்டாகிறது. உத்தேஸ்யமான பாகம் ப்ரத்யக்ஷமாக இருப்பதினுலேயே முழுமையும் ப்ரத்யக்ஷம் என்பது பொருந்தாது. ஏனெனில் இந்த மலைநெருப்பை உடையது என்கிற அனுமானத்தில் உத்தேஸ்யமான இந்தமலை என்பது ப்ரத்யக்ஷமாக இருப்பதினுல் முழுமையும் ப்ரத்யக்ஷமாக வேண்டிவரும். இப்படியே குருத்வம் (பளுவாயிருக்கும் தன்மை) ஒரு இந்திரியங்களாலும் அறியப்படாதது என்று எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதற்கு விரோதம் வரும். (ஏனெனில் குருத்வத்திற்கு ஆஸ்ரயமான வஸ்து ப்ரத்யக்ஷமாகையினுல்.) இப்படியே நீ க்ஷத்திரியனுகிருய் என்றிவை முதலிய வாக்யங்களிலும் விகல்பம் அனுஸந்திக்கத்தக்கது.

விஷயம் ப்ரத்யக்ஷமாக அறியப்படும்பொழுது அப்ரத்யக்ஷமான ப்ரகாசம் உண்டாவது விருத்தமாகும் என்று சொல்லப்பட்டதே, அதுவும் உசிதமல்ல, ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கை முதலியவைகள் ஜ்ஞானத்தில் இருக்கும் ஸ்வபாவமாயிருந்தால் விஷயம் ஒன்ருயிருந்த போதிலும் ஜ்ஞானங்களாகிய வ்யக்தியின் பேதத்தினுல் ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கை அப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கை இவைகளுக்கு விரோதமில்லாமையினுல். விஷயங்களின் ஸ்வபாவமாயிருந்த போதிலும் இந்திரியத்தினுல் ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானம் உண்டா

𑌕𑍢𑌪𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑍁 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇𑌷𑍍𑌵𑌿𑌵 𑌕𑌰𑌣𑌭𑍇𑌦𑍇𑌨 𑌕𑌾𑌲𑌭𑍇𑌦𑍇𑌨 𑌚 𑌏𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌤𑌾 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌤𑌾 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍇𑌵 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑌾 । 𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌭𑌿𑌭𑌵𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌶𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍋𑌦𑌯𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌪𑌾𑌦𑌨𑌾𑌤𑍍 । 𑌯𑌦𑌿 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍, 𑌤𑌦𑌾 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌰𑌜𑌤𑌾𑌵𑌭𑌾𑌸𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌕𑌿𑌂 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌤𑍌 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑌾𑌨𑍍𑌵𑌯𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑌾𑌨𑍁𑌵𑌿𑌧𑌾𑌯𑍀 𑌰𑌜𑌤𑌭𑍍𑌰𑌮𑌃 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌃, 𑌯𑍇𑌨𑍈𑌵𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌷𑌿 । 𑌕𑌥𑌂 𑌵𑌾 𑌨 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌞𑍍𑌜𑌨𑍀𑌯𑌾 । 𑌤𑌦𑌾 𑌶𑍁

கட்டும். ஹேது ஶப்தம் முதலியவைகளினால் மற்றொரு விதமான ஜ்ஞானம் உண்டாகட்டும். ஆதலால் வெவ்வேறு புருஷர்களிடத்தில் போல ஒரு புருஷனிடத்திலும் இந்திரியங்களின் பேதத்தினாலும் காலங்களின் பேதத்தாலும் ஒரே வஸ்துவிற்கு ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கை அப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கை முன்னமேயே நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. (எப்படி என்னில்:—) விபரீதமான வாஸனை அதிகமாயிருந்த போதிலும் உபாயங்களின் ஶக்தியினால் தத்வ ஜ்ஞானம் உண்டாகலாம் என்று உபபாதித்திருப்பதினால். விஷயம் ப்ரத்யக்ஷமாக அறியப்பட்டிருக்கும் பொழுது அப்ரத்யக்ஷமான ப்ரகாசமும் உண்டாகுமேயானால் அப்பொழுது ஶுக்தி என்பது ப்ரகாசமாயிருந்தபோதிலும் வெள்ளி என்கிற ப்ரமத்திற்குத் தடங்கல் இல்லாமல் போகவேண்டி வருமே என்னில், முத்துச் சிப்பியில் கண்ணாகிய இந்திரியத்தினுடைய வ்யாபாரம் உண்டானால் (தான்) உண்டாக்க் கூடியதாயும், அதில்லாவிடில் (தானும்) இல்லாமல் போகவேண்டியதாயும் இருக்கிறவெள்ளி என்கிற ப்ரமம் அப்ரத்யக்ஷமா என்ன, * எதினால் இப்படிச் சொல்லுகிறாயோ. (அப்படி இருந்தாலல்லவோ இப்படிச் சொல்லலாம் என்றபடி) அப்படிக்கில்லாமல் ப்ரமம் உண்டாகட்டுமே என்று கேட்கிறோம். என்னில் அப்படியாகில் முத்துச்சிப்பியாயிருக்கும் தன்மை முதலிய விஶேஷங்களை அறிவது அதில் ப்ரமம் உண்டா

---

* ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்திற்கும் பரோக்ஷ ஜ்ஞானத்திற்கும் விரோதம் உண்டென்று அதற்கு உதாஹரணமாக இதைக் காட்டியிருப்பது இந்த ஜ்ஞானம் பரோக்ஷமாயில்லாத பக்ஷத்தில் பொருந்தாது என்றபடி.

𑌕𑍍𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌗𑍍𑌰𑌹𑌸𑍍𑌯𑍋𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑌨𑍍𑌧𑌕𑌤𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌗𑍍𑌰𑌹𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌹𑌕𑌾𑌰𑌿𑌵𑌿𑌰𑌹𑍇𑌣 𑌸𑌾𑌮𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑍈𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌤𑍌 𑌰𑌜𑌤𑌭𑍍𑌰𑌮𑌾𑌨𑍁𑌦𑌯𑌃। 𑌇𑌹 𑌤𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑌨𑍍𑌧𑌵𑌿𑌧𑍁𑌰𑌾𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑌾𑌮𑌗𑍍𑌰𑍀𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑍇 𑌕𑌥𑌂 𑌤𑌦𑌨𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃? 𑌤𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌾 𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮𑌗𑍍𑌰𑍀 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍇𑌵 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑌾। 𑌸𑍍𑌵𑍀𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤 𑌏𑌵 𑌭𑌵𑌤𑌾𑌪𑌿 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌦𑌶𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍। 𑌅𑌤 𑌏𑌵𑍈𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌧𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑌵𑌕𑌾𑌶𑌤𑌾।

𑌕𑌿𑌂𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌞𑍍𑌜𑌕𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌨𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌞𑍍𑌜𑌨𑍀𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑍁 𑌤𑌰𑍍𑌕𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾। 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑌰𑍀𑌕𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑍈𑌃- ‘𑌪𑍍𑌰𑌸𑌞𑍍𑌜𑌕𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌨𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌪𑍍𑌰

வதற்கு விரோதியாதலாலாவது (தடை இல்லாமை காரணமென்று அங்கீகரிக்காத மதத்தில்) விஶேஷத்தை அறியாமையாகிற ஒத்தாசைக் காரணம் இல்லாமையினாலே ஸாமக்ரிகளின் குறைவினாலாவது முத்துச் சிப்பியில் வெள்ளி என்கிற ப்ரமம் உண்டாகிறதில்லை. இவ்விடத்திலோ ஒருவிதத் தடங்கல்களுமில்லாத அப்ரத்யக்ஷமாகிய ஜ்ஞானத்தின் ஸாமக்ரீ ஏற்பட்டுவிட்டால் என் அப்படிப்பட்ட ஜ்ஞானம் உண்டாகாது? அப்படிப்பட்ட அந்த ஸாமக்ரீ முன்னமே நிரூபிக்கப்பட்டது. உன்னாலும் வேதாந்தத்தை ஶ்ரவணம் பண்ணும் தசையில் சில தடங்கல்களால் ஜ்ஞானம் உண்டாகவில்லை என்று ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. ஆகையால் இப்படிப்பட்ட ப்ரஸங்கம் அடியற்றது.

மேலும் தனக்கு இஷ்டமில்லாததைக் காரணமாகக் கொண்டு எதிரிக்கு * இஷ்டமில்லாததைக் கேட்க வேண்டியது என்பது தர்க்கத்தின் உண்மையைப் பற்றிய ஏற்பாடு. அப்படியே ஸ்ரீ புண்டரீகாக்ஷர் என்னும் ஆசார்யராலும் ‘ தனக்கு

---

* அதாவது இவ்விடத்தில் நெருப்பு இருக்கிறதென்று தான் சொன்னானேயாகில் அதற்கு எதிரி நெருப்பு இல்லை என்று எதிர்வாதம் செய்வான், அப்பொழுது தனக்கு இஷ்டமில்லாத நெருப்பில்லாமையைக் காரணமாக வைத்துக்கொண்டு எதிரிக்கிஷ்டமில்லாததான புகையில்லாமையைக் கேட்க வேண்டும். எப்படி எனில் இங்கு நெருப்பு இல்லாமல் போனால் புகையும் இல்லாமல் போகவேண்டி வரும் என்று.

ஸஜ்யதே | விபர்யயே பராநிஷ்டம் ஸ்வாநிஷ்டே பர்ய-
வஸ்யதி || ப்ரஸஞ்ஜகேந ஸ்வாநிஷ்டே ஸ்வாநிஷ்டே ப-
ர்யவஸ்யதி | ஸ்வாநிஷ்டஸ்ய க்வசித் வ்யாகாத: பரேஷ்ட-
ஸ்ய ப்ரஸஞ்ஜநே ||' இதி | உதயநஸ்ய து விபரீதம்,
ஸ்வத: ப்ரகாஶே ப்ரஹ்மணி ஶ்ரவணதஶாயாம் வாக்ய-
த: பரோக்ஷஜ்ஞாநஜநநஸ்ய ஹேத்வஸித்தத்வாத் | விஷயே

இஷ்டமில்லாதது ப்ரஸங்கம் செய்வதற்குக் காரணம். அத்தால் எதிரிக்கு அநிஷ்டமானது ப்ரஸங்கம் செய்யப்படுகிறது. அதற்கு விரோதமாக முடியும்பொழுது அயலானுடைய இஷ்டம் தன்னுடைய இஷ்டத்தில் முடிவு பெறுகிறது. தன்னுடைய இஷ்டம் ப்ரஸங்கம் செய்வதற்குக் காரணமாக இருந்ததேயானால் தனக்கு இஷ்டமில்லாத விஷயத்தில் முடிவு பெறுகிறது. அயலானுக்கு இஷ்டமான விஷயத்தையே ப்ரஸங்கம் செய்தால் தன் இஷ்டம் ஸித்திக்காமல் போய்விடும் †' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விடத்திலோவெனில் இவை இரண்டும் எதிர் நடையாக இருக்கிறது. (எப்படி என்னில்:—)ஸ்வயம் ப்ரகாசமாகிய ப்ரும்மத்தைப் பற்றியே ஶ்ரவணம் செய்யும் தசையில் வேதாந்த வாக்கியத்தினால் ப்ரத்யக்ஷமில்லாத ஜ்ஞானம் உண்டாக்கப்படுகிறது என்று உன்னு

---

† இப்படி ப்ரஸங்கம் செய்தால் புகை இருப்பதை எதிரியும் ஒப்புக்கொண்டிருப்பதினால் அவனுக்கு இஷ்டமில்லாத புகை இல்லாமையைப்பற்றி ப்ரஸங்கம் செய்தவுடன் அப்படிப் புகை இருப்பதினால் நெருப்பும் இருக்கிறதென்கிற தன்னுடைய இஷ்டமே ஸித்தித்துவிடும். ப்ரஸங்கம் செய்யும்பொழுது நெருப்பு இருந்ததேயானால் என்று தன்னுடைய இஷ்டத்தையே காரணமாகக் கொண்டு ப்ரஸங்கம்செய்தால் அதற்கு விரோதமாக முடிவு பெறும் பொழுது அதற்கு விரோதமாக நெருப்பும் இல்லை என்று முடிவு பெறும் என்றபடி. அப்படியே எதிரி புகை இல்லை என்று ஒப்புக்கொண்டிருக்கப் புகை இல்லாமல் போக வேண்டிவரும் என்று ப்ரஸங்கம் செய்தால் புகை இல்லை என்று ஒப்புக்கொண்டவன் எனக்கு இஷ்டம் தான் என்று ஒப்புக்கொள்ளுவான். அப்பொழுது புகை இல்லாமையினால் நெருப்பும் இல்லாமல் போகவேண்டி வரும் என்றபடி.

𑌤𑌰𑍍𑌹𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌜𑌨𑌨𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌯𑍋𑌰𑍇𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌕𑍋 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌃? 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌤𑍌 𑌰𑌜𑌤𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌂 𑌚 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌹 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌽𑌪𑌿 ।

𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌬𑌾𑌧𑌕𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌕𑌥𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌚 𑌰𑌜𑌤𑌂 𑌬𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑌾𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 ॥

𑌤𑍇𑌨 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑍇𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌚𑌨𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌭𑌾𑌵𑌸𑌾𑌧𑌕𑌂 𑌨 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌞𑍍𑌜𑌨𑍀𑌯𑌂 𑌚 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂, 𑌆𑌪𑍍𑌤𑍋𑌪𑌦𑍇𑌶𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌦𑍋𑌷𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 𑌕𑌸𑍍𑌯𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌦𑍍𑌰𑌜𑌤𑌾𑌵𑌭𑌾𑌸𑌾𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾

லேயே ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதினால் இது பொய் என்னில், பிறகு ப்ரத்யக்ஷமாகிய ஜ்ஞானத்தை உண்டுபண்ணுகிறதும் இப்படியே, ஆதலால் என்ன விஶேஷம் இருக்கிறது? முத்துச்சிப்பியில் வெள்ளியென்று தோன்றக்கூடிய தன்மை இருப்பதைப்போல ஒன்றுக்கொன்று விரோதமில்லாததான பொய்யாயிருக்கும் தன்மையை இங்கு நீ நினைக்க வேண்டும் (அது உனக்கு ஸம்பவிக்காது).

உண்மையாகிய முத்துச்சிப்பியாயிருக்கும் தன்மை வெள்ளியாயிருப்பதற்கு விரோதியாதலால் அதை நிவ்ருத்தி செய்கிறதென்று சொல்லப்படுகிறது ; பொய்யாகிய வெள்ளியோவெனில் அந்த ஶுக்தி என்கிற ஜ்ஞானத்தினால் நிவ்ருத்திசெய்யப்படக்கூடியதாகச் சொல்லப்படுகிறது.

ஆதலால் கீழே இது பொய் என்று சொல்லும் ஸமாதானம் ப்ரத்யக்ஷமா யிருக்கை அப்ரத்யக்ஷமா யிருக்கை இவை இரண்டிற்கும் விரோதம் இல்லாமையை ஸ்தாபிக்காது. இதனால் ப்ரஸங்கம் செய்யப்படுகிறதுவும் சில இடங்களில் எங்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. (எவ்விடத்தில் என்னில்) ஆப்தர்களின் உபதேசம் முதலியவைகளினால் முத்துச்சிப்பி என்பது அறியப்பட்டிருந்த போதிலும் தோஷத்தோடு கூடிய இந்திரியம் முதலியவைகளினால் சிலருக்குச் சில இடங்களில் வெள்ளி என்கிற ப்ரமமும் தொடர்ந்து வரக்கூடுமாகையினால். அப்படிக்கில்லாவிடில் உங்களுக்குப் பாதி

𑌭𑌵𑌤𑌾𑌂 𑌬𑌾𑌧𑌿𑌤𑌾𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌭𑌾𑌵𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 | 𑌤𑌥𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌲𑌮𑍍𑌭𑌕𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑌪𑌿 𑌰𑌜𑌤𑌧𑍀𑌰𑍁𑌤𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇𑌵 | 𑌸𑌾 𑌚 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑍈𑌵 | 𑌶𑍀𑌘𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍁 𑌬𑌾𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌤𑌯𑌾 𑌕𑍇𑌷𑌾𑌂𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌭𑍍𑌰𑌮𑌃 | 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚 𑌯𑌦𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑌤𑌃 𑌤𑌦𑌾 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌮𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑍋 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌤𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌾𑌰𑍍𑌥𑌬𑍋𑌧𑌪𑌰𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑍋 𑌨 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 | 𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍁 𑌤𑌤𑍍𑌰, 𑌨 𑌤𑍁 𑌤𑌦𑌾𑌨𑍀𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌤𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨, 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌦𑌾𑌰𑌣𑍍𑌯𑌕𑌯𑍋𑌗𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌤𑍍 | 𑌤𑌥𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌨𑌾𑌨𑍁𑌮𑌾𑌤𑍁𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌤𑌰𑍍𑌹𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌦𑌶𑌕𑌸𑍍𑌵𑌾

தானு வ்ருத்திக்கு உதாஹரணம் இல்லாமல் போகவேண்டி வரும் அப்படியே முத்துச்சிப்பியின் உண்மையான ஆகாரம் ப்ரத்யக்ஷத்தினால் ஏற்பட்டிருந்த போதிலும் ப்ரமித்தவர்களுடையவும், மோசம் செய்கிறவர்களுடையவும் வார்த்தை முதலியவைகளால் வெள்ளி என்கிற புத்தி உண்டாகவே உண்டாகிறது. அது ப்ரத்யக்ஷமல்லாத ஜ்ஞானம். அது சீக்கிரத்தில் நிவ்ருத்தி செய்யப்படுகிறபடியினால் சிலருக்கு அவ்விடத்தில் ஜ்ஞானம் உண்டாகிறதில்லை என்கிற ப்ரமம் உண்டாயிருக்கிறது. மேலும் ப்ரத்யக்ஷமாக ப்ரகாசிக்கிற விஷயத்தைப்பற்றி ப்ரத்யக்ஷமல்லாத ப்ரகாசம் உண்டாவது விருத்தம் என்னில், அப்பொழுது 'இந்த மலை நெருப்பை உடையது' என்றிவை முதலிய அநுமானங்களிலும் அப்படிப்பட்ட அர்த்தங்களைச் சொல்லுகிற வாக்யங்களிலும் ப்ரத்யக்ஷமில்லாத ஜ்ஞானம் உண்டாகாமல் போகவேண்டி வரும். அவ்விடத்தில் அந்த வஸ்துக்களுக்கு ப்ரத்யக்ஷமாக அறியப்படக்கூடிய யோக்யதை மாத்திரம் உண்டு, அப்பொழுது அவைகள் ப்ரத்யக்ஷமாக அறியப்பட்டன என்பதில்லை, என்பதும் உசிதமல்ல, காட்டில் வஸிக்கிற யாராவது ஒரு யோகிக்கு அந்த வஸ்து ப்ரத்யக்ஷமாக அறியப்படுவதினால். அப்படி இருந்த போதிலும் அநுமானம் செய்பவனுக்கு ப்ரத்யக்ஷமாக அறியப்படவில்லை என்னில், அப்படியாகில் இவ்

𑌚𑍈𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌤𑍍𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌦𑍍 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑌾
𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌾𑌸𑌂𑌭𑌵𑌃 । 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑍁𑌮𑌾𑌤𑍁𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍁𑌂
𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌂𑌭𑌵
𑌇𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇, 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌅𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑌾𑌦𑌾𑌵𑌪𑌿 𑌤𑌦𑍁𑌭𑌯𑌸𑌂𑌭
𑌵𑌾𑌤𑍍𑌤𑌥𑌾𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 । 𑌯𑌥𑌾 𑌚 𑌅𑌯𑌂 𑌘𑌟 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰
𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌅𑌯𑌂 𑌘𑌟 𑌇𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌤𑍍, 𑌤𑌥𑌾 𑌤
𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾
𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌜𑌨𑌕𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌃 । 𑌇𑌷𑍍𑌯𑌤 𑌏𑌵𑍇𑌦𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍,
𑌸𑍍𑌵𑌤𑍋𑌽𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷
𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍁𑌞𑍍𑌜𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑌨𑌿𑌷𑍍𑌟𑌮𑍍 । 𑌇𑌷𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌾 । 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿
𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋𑌮𑌾𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑍀

விடத்திலும் பத்தாவதாக இருக்கை இந்த வாக்யத்தைக் கேட்ப
தற்கு முன்பு ப்ரத்யக்ஷமாக அறியப்படாமையினால் வாக்யத்தினால்
ப்ரத்யக்ஷம் ஸம்பவிக்காது. அனுமானம் செய்கிறதனக்கே ப்ரத்
யக்ஷமாகப் பார்க்கக்கூடியதா யிருப்பதினாலும் பிறகு ப்ரத்யக்ஷ
மாகப் பார்க்கப்படுவதினாலும் அந்த விஷயத்தில் ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானம்
ஸம்பவிக்கும் என்று ஒப்புக்கொள்ளப் படுகிறதேயாகில் அப்பொ
ழுது அனுமானம் முதலியவைகளிலும் இவ்விரண்டும் ஸம்பவிக்கலா
மாகையினால் ப்ரத்யக்ஷமாக இருக்கையும் ஸம்பவிக்கும். இது குடம்
என்று எண்ணிக்கொண்டிருப்பவனைக் குறித்தே ஒருவன் இது
குடம் என்று சொல்லுவானேயானால் அப்பொழுது அந்த வாக்ய
மும் ப்ரத்யக்ஷத்தினால் அறியப்பட்ட அர்த்தத்தையே சொல்லு
கிறது என்பது ஸமமாக இருப்பதினால் அந்த வாக்யமும் ப்ரத்யக்ஷ
ஜ்ஞானத்தை உண்டுபண்ண வேண்டிவரும். இதுவும் எங்களால்
ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது என்னில், அது உசிதமல்ல, ஸ்வயமாகவே
ப்ரத்யக்ஷமாக ப்ரகாசிக்கக்கூடிய அர்த்தத்தைப்பற்றிச் சொல்லுகிற
படியினால் என்று ஹேதுவில் விசேஷணத்தை ப்ரயோகித்திருக்
கிற உனக்கு இது இஷ்டமாவதற்கு ந்யாயமில்லை. அப்படி ஒப்புக்
கொண்டாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படட்டும். அப்படி இருந்தபோதி
லும் ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய வாக்யங்களின் அர்த்தங்களும்
யோகி முதலியவர்களுக்கு ப்ரத்யக்ஷமாக அறியப்பட்டவை என்

நாம் ப்ரத்யக்ஷத்வஸ்யோபயோரபி ஸம்மதத்வாத் தாந் ப்ரதி கேநசிதவிதிதமாஹாத்ம்யேந தத்ப்ரயோகே தத்ஸாக்ஷாத்காரஸம்பவப்ரஸங்காத் | ததா ச ஸர்வமபி வாக்யம் கஸ்யசித்ஸாக்ஷாத்காரகாரணமிதி ஸித்தே கேஷாஞ்சிதேவேதி வ்யவஸ்தாபங்கஃ | அஸ்த்வேவமபி, கிம் நஶ்சிந்நமிதி சேத், ந, அநுமாநாதிஷ்வபி தத்ப்ரஸங்கஸ்யோக்தத்வாத் | ததா ச தத்த்வமஸ்யாதி வாக்யவிஶேஷாஸித்திஃ | ததஶ்ச அபஶூத்ரந்யாயவிரோதாதிப்ரஸங்கஃ |

பதுநம் இருவராலும் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டிருப்பதினுல் அந்த யோகிகளைக் குறித்து அவர்களுடைய மஹிமையை அறியாத ஒருவனுல் அந்த வாக்யங்கள் ப்ரயோகம் செய்யப்படும்பொழுது அவர்களுக்கு அந்த வாக்யங்களினுல் ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானம் உண்டாக வேண்டி வரும். அப்படியாகில் எல்லா வாக்யங்களும் சிலருக்கு ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணமாக ஏற்பட்டிருக்கச் சில வாக்யங்களுக்கு மாத்திரம் ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்தை உண்டுபண்ணக்கூடிய ஶக்தி இருக்கிறதென்று ஏற்பாடு செய்வதற்கு விரோதம் வரும். இப்படியே இருக்கட்டுமே, எங்களுக்கு என்ன நஷ்டம் என்று சொல்லில், அது உசிதமல்ல, அனுமானம் முதலியவைகளிலும் ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணமாயிருக்கும் தன்மை உண்டாக வேண்டி வரும் என்கிற ப்ரஸங்கம் முன்னமேயே சொல்லப்பட்டிருப்பதினுல். அப்படியாகில் ‘அந்த ப்ரும்மம் நீயாகிறுய்’ என்றிவை முதலிய வாக்யங்கள்தான் ப்ரும்மத்தைப்பற்றிய ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்தை உண்டாக்குகின்றன என்று தனித்துச் சொல்லியிருப்பது ஸித்திக்காது. அதினுல் அபஶூத்ராதிகரணத்தில் * சொல்லி இருக்கும் ந்யாயத்திற்கு விரோதம் வரும்.

* ஶாரீரக ஸூத்திரம், 1-ம் அத்யாயத்தில், 3-ம்பாதத்தில், 33, 34-ம்ஸூத்திரத்தில்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதில்வேதத்தில் அதிகாரமில்லாத ஶூத்திரர்களுக்கு வேதங்களில் சொல்லியிருக்கிறஅர்த்தங்களைப்பற்றியதாகிய ப்ரும்மவித்யையில் அதிகாரம் இல்லை என்று நிஶ்சயம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இப்பொழுது அனுமானம் முதலியவைகளினுலும் ஆப்தோபதேஶங்களினுலும் ப்ரும்மத்தைப்பற்

𑌕𑌿𑌂 𑌚 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌤𑌯𑌾 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌤𑌯𑌾 𑌵𑌾 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌵𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑌙𑍍𑌗𑍀𑌕𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑍈𑌸𑍍𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌸𑌂𑌭𑌵𑌸𑍍𑌸𑍁𑌲𑌭 𑌏𑌵। 𑌯𑌦𑌿 𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌤𑍋𑌽𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌜𑍍𑌜𑌨𑌕𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑍍𑌯𑍇𑌤, 𑌤𑌦𑌾 𑌦𑌶𑌮𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃; 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌂𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌤𑍋𑌽𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌤𑌾, 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌸𑍍𑌵𑌤𑍋𑌽𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍। 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌤𑍍𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍। 𑌅𑌤𑍋𑌽𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵

மேலும் எல்லா ப்ரபஞ்சமும் தன்னால் அறியப்பட்டதாகவோ அறியப்படாததாகவோ ஸாக்ஷி சைதன்யத்தினால் அறியப்படுகிறது என்று உங்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதினால் எல்லா ப்ரமாணங்களாலும் ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானம் உண்டாகலாம் என்று ஸுலபமாக உபபாதிக்க முடியும். மேலும் ஸ்வயமாகவே ப்ரத்யக்ஷமாக ப்ரகாசிக்கக்கூடிய வஸ்துவைப்பற்றிய வாக்யமே ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்தை உண்டாக்கும் என்று ஏற்பாடு சொல்லப்படுகிறது என்னில், அப்பொழுது 'நீ பத்தாவதாகிறாய்' என்பது முதலிய வாக்யத்தைத் த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லி இருப்பது பொருந்தாது, அந்த வாக்யத்தில் நீ என்கிற பாகம் ஸ்வயமாக ப்ரத்யக்ஷமாக ப்ரகாசிக்கக் கூடியதாக இருந்த போதிலும் (பத்தாவது என்கிற) எண்ணிக்கையோடு கூடிய ஆகாரத்தினால் ஸ்வயமாகவே ப்ரத்யக்ஷமாகத் தோன்றக்கூடியதல்லவாகையினால். அப்படிக்கில்லாத பக்ஷத்தில் இந்த வாக்யத்தைக் கேட்பதற்கு முன்பே பத்தாவது என்று கணக்கோடு சேர்ந்து ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டி வரும். ஆகையினால் அனுமானத்திற்குப் போல வாக்யம் என்கிற வகுப்பில் சேர்ந்த எந்த வாக்யத்திற்கும் ஒரு இடத்திலும் ப்ரத்

றிய ப்ரத்யக்ஷமாகிய ஜ்ஞானம் உண்டாகலாமாதலாலும் அதுவே அவித்யையை நிவ்ருத்திசெய்யக்கூடுமாதலாலும் என்னில் அதிகாரமில்லை என்பதோடு பொருந்தாது அதற்கு விரோதமாகும் என்றபடி.

उपपन्नस्यासिद्धेर्नृग्राहकत्वग्राहकाभावाच्च स्वाभि-
मतस्य कस्यचिद्वाक्यस्य तज्जनकत्वकल्पनं विरुद्ध-
मेव। अत एव स्वतोऽपरोक्षायमाणार्थविषयत्वल-
क्षणोपाधिरपि निरस्तः॥

यत्तु निवर्त्यमिथ्यात्वानुपपत्त्या पारम्पर्येणापरोक्ष्यज्ञजनकविशेषयोः परिशेष इति, तदप्यसिद्ध्यन्यथासिद्धिग्रस्तम्। सत्यस्यैव हि संसारस्योपासनप्रीणितेश्वरसङ्कल्पविशेषनिवर्त्यत्वं साधयिष्यामः। यत्तु 'तरति शोकमात्मवित्' इत्या

யக்ஷ ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணமா யிருக்கை காணப்பட்டதில்லை யாகையினுலும், அப்படிக் காரணமா யிருப்பதற்கு ஸாதகமான யுக்தி ஒன்றும் இல்லாமையினுலும், தனக்கிஷ்டமான சில வாக்யங்களுக்கு ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணமாய் இருப்பது உண்டென்று கல்பிப்பது விருத்தமேயாகும். ஆகையாலேயே ஸ்வயமாகவே ப்ரத்யக்ஷமாக ப்ரகாசிக்கக்கூடிய அர்த்தத்தைப்பற்றியது என்கிற காரணமும் நிராகரிக்கப்பட்டது.

இந்த ஜ்ஞானத்தினுல் நிவ்ருத்தி செய்யப்படக்கூடிய ப்ரபஞ்சம் மித்யை என்பது பொருந்தாததலால் அதற்காகப் பரம்பரையாக அதை நிவ்ருத்தி செய்யக்கூடிய ஜ்ஞானம் ப்ரத்யக்ஷ ரூபமாய் வாக்யமே அதற்குக் காரணமாகவும் முடிவு பெறுகிறது என்று சொல்லப்பட்டதே அதுவும் அஸித்தி * அந்யதாஸித்தி என்கிற தோஷங்களினுல் நிராகரிக்கப்படுகிறது. வாஸ்தவமாக இருக்கும் ஸம்ஸாரம் உபாஸனத்தினுல் ப்ரீதியடைந்த பகவானுடைய ஸங்கல்ப விசேஷத்தினுல் நிவ்ருத்தி செய்யக்கூடியதென்று மேலே நாம் ஸாதிக்கப் போகிருேம். 'ஆத்மாவை அறிந்தவன் துக்கத்தைத் தாண்டுகிருன்' என்றிவை முதலிய ஶ்ருதி வாக்யங்களினுல் ஜ்ஞானம் மாத்திரத்தினுல் நிவ்ருத்தி செய்யப்படக்கூடியது என்று ஏற்படு

---

* அஸித்தியாவது காரணமே இல்லாமை, அந்யதாஸித்தியாவது இப்படி இல்லாமலிருந்தபோதிலும் அது பொருந்தக் கூடியதா யிருக்கை.

𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌿𑌧𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿, 𑌤𑌦𑌪𑌿 𑌵𑍇𑌦𑌨𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌨𑌾𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌨𑌾𑌖𑍍𑌯𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍 । 𑌯𑌥𑌾𑌹𑍁𑌃 — ‘𑌵𑍇𑌦𑌨𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌵𑌿𑌶𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍌 । 𑌸𑌾 𑌚 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤𑍍𑌵𑌮𑌭𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌮𑍃𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ॥’ 𑌇𑌤𑌿 । 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑌪𑌿 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌭𑍂𑌤𑌤𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌦𑌭𑌿𑌮𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌿𑌮𑌿𑌰𑌾𑌦𑌿𑌦𑍋𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌭𑌟𑌾𑌦𑍇𑌶𑍍𑌚 𑌭𑍇𑌷𑌜𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍋𑌦𑌾𑌹𑌰𑌣𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍇𑌵 𑌦𑌤𑍍𑌤𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌮𑍍 । 𑌅𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌚 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌧𑍀𑌨𑌾𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌚 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 । 𑌨 𑌤𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥

𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯𑌦𑌿 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌸𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 ।

கிறதே என்னில், இதுவும் வேதனம், ஜ்ஞானம் முதலிய ஶப்தங்களுக்கு உபாஸனம் என்று சொல்லப்படுகிற விஶேஷத்திலேயே முடிவு உண்டாகிறது என்று முன்னமேயே நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பதினால் நிராகரிக்கப்பட்டது. அப்படியே ‘வேதனம் த்யானத்தில் முடிவு அடைகிறது, த்யானம் இடைவிடாமல் ஸ்மரணம் செய்வதில் முடிவை அடைகிறது, அந்த இடைவிடாத ஸ்ம்ருதி ப்ரத்யக்ஷமாக அறிவதைப்போல் விஶதமாக இருக்கையை அடைகிறது, அப்படிப்பட்ட விஶதமான த்யானம் பக்திபாயிருக்கையை அடைகிறது’ என்று சொல்லுகிறார்கள். பொய்யாகிய வஸ்து ஜ்ஞானம் மாத்திரத்தினால் நிவ்ருத்தி செய்யப்படக்கூடியதாயிருக்க வேண்டும் என்பதே உசிதம் என்கிற இதுவும் பொய்யாக உங்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற திமிரம் முதலிய தோஷங்களும் ஶத்ருக்களும் மருந்தினாலும் ஆயுதங்களினாலும் நிவ்ருத்தி செய்யப்படக்கூடியதாயிருக்கின்றன என்பதை உதாஹரணமாக நிரூபித்து முன்னமேயே பதில் சொல்லப்பட்டது. ப்ரபஞ்சம் பொய்யாக இருப்பதினும் அது ஜ்ஞானத்தினால் நிவ்ருத்தி செய்யப்படக்கூடியது என்பதற்கும் யுக்தி இருந்தாலும் இருக்கட்டும். இவ்விடத்தில் ப்ரபஞ்சத்திற்கு அப்படிப்பட்ட மித்யாத்வம் சொல்ல முடியாது.

ப்ரஹ்மணோऽபி ச மித்யாத்வம் தத ஏவாபிதாஸ்யதே ||
ப்ரஹ்மணோ யதி த்ருஶ்யத்வம் வ்யாவஹாரிகமிஷ்யதே |
ப்ரபஞ்சஸ்யாபி த்ருஶ்யத்வம் தாத்த்விகம் கிம் த்வயேஷ்யதே ||

அபி ச ஸம்ஸாரமித்யாத்வேऽபி கிம் நிவ்ருத்தி ஶப்தேந ப்ரதிபாஸமாநமித்யார்த்தப்ரத்வம்ஸந [illegible]? உத தத்விஷயஜ்ஞாநப்ரத்வம்ஸநம்? ஆஹோஸ்வித் தத்காரணோச்சேத:? அதவா ததாவிதஜ்ஞாநாநுத்பாத:? உத தத்விபரீதவிஷயாவகாஹநேந விஷயாபஹார:? யத்வா தத்விஷயஸத்யத்வாவஸாயவிச்சித்தி:? அதாந்யதேவ கிஞ்சிதஸாம

கண்ணாலே பார்க்கப்பட் டிருப்பதினால் ப்ரபஞ்சம் பொய் என்று சொல்லப்படுகிறதேயானால் அந்தக் காரணத்தினாலேயே ப்ரும்மத்திற்கும் மித்யாத்வம் சொல்லப்படுகிறதாகும்.

ப்ரும்மத்திற்குப் பார்க்கப்படக் கூடியதாயிருக்கும் தன்மை வ்யாவஹாரிகம் (வாஸ்தவமல்ல) என்று சொல்லப்படுகிறதேயானால் ப்ரபஞ்சத்திற்கும் பார்க்கப்படக்கூடியதாயிருக்கும் தன்மை வாஸ்தவமென்று உன்னால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதா என்ன? (அதாவது ப்ரும்மத்தைத் தவிர வேறுதலால் அதுவும் பொய்யென்றே சொல்ல வேண்டும் என்றபடி.)

மேலும் ஸம்ஸாரம் பொய்யாக இருந்தபோதிலும் நிவ்ருத்தி என்னும் பதத்தினால், ப்ரமத்தினாலே தோன்றுகிற வஸ்துக்கள் நாசமடைவதா? அன்றிக்கே அந்தப் பொய்யான அர்த்தங்களைப்பற்றிய ஜ்ஞானத்தின் நாசமா? அன்றிக்கே அந்த ஜ்ஞானத்தின் காரணம் இல்லாமல் போவதா? அதுவுமன்றிக்கே அப்படி மற்றொரு ஜ்ஞானம் உண்டாகாமல் இருப்பதா? அதுவுமன்றிக்கே அதற்கு விரோதமான விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ளுவதாகிய விஷயத்தை மாற்றிவிடுவதா? அதுவுமன்றிக்கே அந்த ஜ்ஞானத்தில் விஷயமாகத் தோன்றுவது வாஸ்தவம் என்கிற நிஸ்சயம் கலைந்துபோவதா? வ்யவஹாரத்தில் நிரூபிக்க முடியாத வேறு ஏதாவது சொல்லப்படுகிறதா? என்று வைத்துக்கொண்டு அதற்காக ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானம் எதிர்பார்க்

𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌿𑌕𑌮𑌿𑌤𑌿। 𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌃, 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 ।

𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑍋 𑌹𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇।
𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌿𑌰𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

𑌸𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌤𑌦𑌾𑌦𑍍𑌧𑍇𑌷𑌾𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌬𑌾𑌧𑌕𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑍇 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌰𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌬𑍋𑌧𑍇 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌜𑌤𑌾𑌦𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌧𑍀𑌨𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇𑌰𑍇𑌵 𑌹𑌿 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 । 𑌆𑌹𑍁𑌶𑍍𑌚—'𑌆𑌰𑍋𑌪𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑌾𑌰𑌾𑌰𑍋𑌪𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌷𑌯𑌃 । 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌶𑍂𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌕𑌥𑍍𑌯𑌤𑍇॥' 𑌇𑌤𑌿 । 𑌨 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃, 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌬𑌾𑌧𑌕𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌬𑌾𑌧𑌕𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌦𑍇𑌵

கப்படுகிறது. முதலாவது பக்ஷம் உசிதமல்ல, எந்த இடத்திலும் பொய்யான வஸ்துவிற்கு நாசமில்லையாதலால்.

நாசமாவது ஸ்வரூபம் இல்லாமல்போவது என்று சொல்லப்படுகிறது. ஸ்வரூபமே இல்லாமற் போகும்பொழுது எதற்கு நாசம் சொல்லப்படுகிறது?

அப்படி ஸ்வரூபம் உண்மையாக இருந்ததேயானாலும் ஜ்ஞானத்தினால் அது நாசமடைவது பொருந்தாதாகையினால். அப்படிக்கில்லாமல் ஜ்ஞானத்தினாலேயே அதற்கு நிவ்ருத்தி உண்டாகிறது என்னும் பக்ஷத்தில் ஒருவன் முத்துச் சிப்பியைக்கண்டு அதை வெள்ளியென்று ப்ரமித்து அது வெள்ளியல்ல என்கிற உண்மையைப்பற்றியதாய் அந்த ப்ரமத்தை நிவ்ருத்தி செய்யக்கூடியதாகிய ஜ்ஞானம் உண்டாவதற்கு முன்பே தூங்கிவிட்டானேயானால் அவன் விழித்துக்கொண்ட பிறகும் முத்துச்சிப்பியில் ப்ரமிக்கப்பட்டவெள்ளி அப்படியே இருக்கவேண்டிவரும். ஜ்ஞானத்தில் நிலையையுடைய அந்த ப்ரமிக்கப்பட்ட வெள்ளிக்கு அந்த ஜ்ஞானத்தின்நிவ்ருத்தியேதான் நிவ்ருத்தியாதலால். அப்படியே 'ஆரோபிக்கப்பட்ட வஸ்துவின் நிவ்ருத்தியாவது ப்ரமம் நசித்துவிடுவது தான். ஸ்வரூபமே இல்லாத பொய்யான வஸ்துவிற்கு வேறு எவ்விதமாகநிவ்ருத்தி சொல்லப்படுகிறது' என்று சொல்லுகிறார்கள். இரண்டாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, அந்த ஜ்ஞானம் நிவ்ருத்தி செய்யக்கூடிய ஜ்ஞானமாக இல்லாமல்

ஸ்வரஸவாஹி விநாஶஹேதுபஹுத்வே வாஸ்து தத³விநா-
ஶித்வாத் | அந்யதாऽநாதித்வாத் பா³த⁴கஜ்ஞாநஸ்ய ப்⁴ராந்தஸ்ய
ஸுஷுப்த்யாத்³யவஸ்தாஸம்ப⁴வாத் | ததா²ஹு: — 'ந
ப்⁴ராந்திர்பா³த⁴கஜ்ஞாநாத்³ருதே ந விநஶ்யதி | ந ஸ்வாபா⁴-
விகத்வஸ்ய ஸுஷுப்தௌ ப்⁴ராந்திஸங்க்ஷய: ||' இதி |
யத்³யபி உத்தரஜ்ஞாநஸ்யாபி ஸம்ஸ்காராதி³வத் பூர்வ-
ஜ்ஞாநநிவர்தகத்வமிஷ்யதே, ததா²பி யத்கிஞ்சித்³விருத்³த⁴-
விஷயாத் பரோக்ஷஜ்ஞாநாத³பி பூர்வஜ்ஞாநநிவ்ரு-
த்த்யுபபத்தௌ விருத்³த⁴விஷயப்ரத்யக்ஷஜ்ஞாநாபேக்ஷணம்
நிஷ்ப²லம் || ந ச த்ருதீய:, ப்⁴ராந்திஜ்ஞாநகாரணாந்தே

போனபோதிலும் அந்த நிவ்ருத்தி செய்யக்கூடிய ஜ்ஞானத்தைப் போலவே ஸ்வபாவத்திலேயே பரம்பரையாக வந்துகொண்டிருக்கிற நாசத்திற்குக் காரணங்களானவைகளுடைய பலத்தினுல் தானே அதிசீக்கிரத்தில் நாசமடைந்து விடுமாதலால். அப்படிக்கில்லாவிடில் முதலில் ப்ரமித்துப் பிறகு அதை நிவ்ருத்தி செய்யக்கூடிய ஜ்ஞானம் உண்டாகாதவனுக்கு தூக்கமே இல்லாமல் போக வேண்டி வரும். * அப்படியே 'ப்ரமம் எப்பொழுதும் தன்னை நிவ்ருத்தி செய்யக்கூடிய ஜ்ஞானத்தினுலேயே நாசமடைகிறது என்பதில்லை. அப்படியாகில் ப்ரமத்தை அடைந்த மனதை உடையவனுக்கு ஸுஷுப்தி தசையில் ப்ராந்தியின் நாசம் இல்லாமல் போகவேண்டிவரும்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பிறகு உண்டாகிற ஜ்ஞானமானது ஸம்ஸ்காரம் முதலியதைப்போலவே முன்பு உண்டாகிய ஜ்ஞானத்தை நிவ்ருத்தி செய்கிறது என்று ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதேயானுல் அப்படியிருந்தபோதிலும் விரோதமில்லாத ஏதாவது ஒரு விஷயத்தைப் பற்றிய ப்ரத்யக்ஷமில்லாத ஜ்ஞானத்தினுலும் முன்பு உண்டாகிய ஜ்ஞானம் நிவ்ருத்தியை அடையக் கூடியதாயிருக்க விரோதமுள்ள விஷயத்தைப்பற்றிய ப்ரத்யக்ஷரூபமான ஜ்ஞானத்தை எதிர்பார்க்க வேண்டியது ப்ரயோஜனமற்றதேயாகும். மூன்றுவது பக்ஷ

* ஒருவித ஜ்ஞானமும் இல்லாதிருப்பது தூக்கம், அப்பொழுது அந்த ப்ரமரூபமான ஜ்ஞானம் இருக்கிறபடியினுல் அவனுக்கு ஸுஷுப்தி (தூக்கம்) என்னும் அவஸ்தை இல்லாமல் போகவேண்டிவரும் என்றபடி.

𑌷𑍇 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑍁𑌦𑌯𑌾𑌤𑍍। 𑌨𑌹𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑍍𑌯𑌵𑌷𑍍𑌟𑌮𑍍𑌭 𑌤𑌿𑌮𑌿𑌰𑌾𑌦𑌿 𑌦𑍋𑌷𑍇𑌷𑍍𑌵𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍈𑌕𑌤𑍍𑌵𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌸𑌂𑌭𑌵𑌃। 𑌸𑌂𑌭𑌵𑍇 𑌵𑌾 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍋𑌷𑌨𑌾𑌶𑍇𑌨? 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌾𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍋𑌷𑌨𑌾𑌶 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨, 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮𑌗𑍍𑌰𑍍𑌯𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌰𑌹𑍇𑌣 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍋𑌷𑌨𑌾𑌶𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌦𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃। 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌤𑌦𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇 𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍। 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑌨𑍍𑌧𑌕𑌤𑌯𑌾 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍋𑌷𑌨𑌾𑌶𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍? 𑌕𑌿𑌂 𑌸𑌾𑌮𑌗𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌸𑌵𑌾𑌹𑌿𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍? 𑌉𑌤 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍? 𑌆𑌦𑍍𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑌪𑌿 𑌕𑌥𑌂 𑌤𑌦𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍋𑌦𑌯𑌃? 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌣𑌾𑌤𑍍। 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍇

மும் உசிதமல்ல, ப்ரமமாகிய ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணம் நாசமடையாத பக்ஷத்தில் வாஸ்தவமான ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானம் உண்டாகாதாகையினால் விரலால் அழுத்திக்கொள்வது திமிரம் முதலிய தோஷங்கள் தொடர்ந்து வந்திருக்க சந்திரன் ஒன்றென்கிற ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானம் ஸம்பவிக்காதல்லவா. அப்படி ஸம்பவிக்கும் பக்ஷத்தில் அந்த ப்ரமத்தின் காரணம் நாசமடைவதால் என்ன ப்ரயோஜனம்? ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானம் தொடர்ந்திருப்பதற்காக அந்த ப்ரம காரணம் நசிக்க வேண்டுமென்பதும் உசிதமல்ல, ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்தின் ஸாமக்ரிகள் தொடர்ந்திராமல் போனால் ப்ரமத்தின் காரணம் நாசம் அடைந்தபோதிலும் ப்ரத்யக்ஷத்தின் தொடர்ச்சி உண்டாகாது. அப்படி ப்ரத்யக்ஷத்தின் ஸாமக்ரீ தொடர்ந்திருந்ததேயானால் ப்ரமத்தின் காரணம் இருந்தபோதிலும் விரோதமில்லையாதலால். ஸ்வபாவத்திலேயே உண்டாகக்கூடிய ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்திற்கு ப்ரதிபந்தகமாக இருப்பதினால் ப்ரமகாரணம் நசிக்க வேண்டுமென்று கல்பித்திருக்கிறது என்னில், இவ்விடத்தில் ஸ்வாபாவிகத்வம் என்பது எப்படிப்பட்டது? ஸாமக்ரிகள் இருக்கும்பொழுது ஸுலபமாய் உண்டாகக் கூடியதாயிருக்கையா? அன்றிக்கே நித்யமாக இருக்கையா?. முதலாவது பக்ஷத்தில் ப்ரதிபந்தகமிருக்கும்பொழுது ப்ரத்யக்ஷம் எப்படி உண்டாகும்? ப்ரத்யக்ஷமுண்டான பிறகு தான் ப்ரதிபந்தகம் நிவ்ருத்தியடைய வேண்டுமென்று அந்யோந்யாஶ்ரயதோஷம் வரு

பி நித்யஸ்வாபாவிகப்ரத்யக்ஷஸ்ய ச கிம் நாஶப்ரதி-
பந்தகம்? அயமத்ர ஸங்க்ரஹஶ்லோக:—

ப்ராந்திகாரணஸத்பாவே ப்ரத்யக்ஷஸ்ய ஹ்யஸம்பவ:।
ஸம்பவே நிஷ்பலைவ ஸ்யாத்தத்த்வம்ஸஸ்ய கல்பனா॥

நாநுவ்ருத்த்யர்த்தமந்வேஷ்யஸ்ஸாமக்ர்யைவாநுவர்த்தநாத்।
ப்ரதிபந்தநிவ்ருத்த்யர்த்தமந்வேஷ்யே ப்ரதமம் கதம்॥

ப்ரத்யக்ஷம் காரணாபேக்ஷே
  தத்த்வம்ஸஸ்தோऽபி சேத்।
ஸ்வேநாநாஶ்ரயணம் து
  ஸ்வாத்மவிபரீதஸா ந பாதநீ॥ இதி।

நாபி சதுர்த்த:, ப்ராகபாவஸ்யாஸாத்யத்வாத்। த

கிறது. இரண்டாவது பக்ஷத்தில் நித்யமாக இருப்பதினுல் ஸ்வாபா விகம் என்று சொல்லப்பட்ட ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு எது தடையாகும்? இவ்விடத்தில் இவ்வர்த்தங்களைச் சுருக்கிச் சொல்லுகிற ஶ்லோகம்-

ப்ரமத்திற்குக் காரணம் இருந்ததேயானுல் ப்ரத்யக்ஷம் உண் டாகாது. அப்படி உண்டாகில் ப்ரமத்தின் காரணம் நசிக்க வேண் டும் என்று கல்பிப்பது ப்ரயோஜனமற்றதாகும்.

ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானம் தொடர்ந்திருப்பதற்காக ப்ரமகாரணத் தின் நாசத்தை அபேக்ஷிக்கிறதென்னில், உசிதமல்ல, ஸாமக்ரீ தொடர்ந்திருப்பதினுலேயே தான் தொடர்ந்திருக்குமாதலால். மேலும் தடை நிவ்ருத்திஅடைவதற்காக ப்ரமகாரணம் நசிக்கவேண் டும் என்னில், முதலில் எப்படி ப்ரத்யக்ஷம் உண்டானது ?

மேலும் ப்ரமகாரணம் நிவ்ருத்தித்த பிறகு ப்ரத்யக்ஷம் உண்டாக வேண்டும், ப்ரத்யக்ஷம் உண்டான பிறகு ப்ரம காரணம் நசி க்க வேண்டும் என்று அந்யோந்யாஶ்ரய தோஷம் வருகிறது. நித்ய மாய்த் தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தையே காரணமாக உடைய ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்திற்கு ஒரு தடையும் இருக்கமுடியாது—என்று.

நான்காவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, ப்ராகபாவம் (வஸ்து உண் டாவதற்கு முந்தி அதில்லாமை) ஒன்றினுலும் உண்டாக்கப்படக்

𑌅𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑌭𑌾𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌿𑌕𑌾𑌰𑌣𑍋𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑌕𑍋𑌟𑌿𑌨𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 ‖ 𑌨 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌷𑌷𑍍𑌠𑍌, 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑌪𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌹𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑍇𑌣 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍈𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 𑌬𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑌾𑌵𑌤𑍈𑌵 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑌶𑍈𑌥𑌿𑌲𑍍𑌯𑌂 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌭𑍍𑌰𑌮𑌵𑌤𑌾𑌮𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑍋 𑌨 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌬𑌾𑌧𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌭𑍍𑌰𑌮𑌾𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨, 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌸𑌂𑌜𑌾𑌤𑍇𑌽𑌪𑍍𑌯𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌬𑌾𑌧𑍇 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌅𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌵𑌷𑍍𑌟𑌮𑍍𑌭𑌾𑌦𑍇 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌦𑍍𑌧𑌿 ‖

கூடியதில்லையாகையினால். அந்த ப்ராகபாவத்தின் தொடர்ச்சியும், அந்த ப்ராகபாவத்திற்கு எதிரியான வஸ்துவின் காரணங்களின் நாசத்திலேயே சேர்ந்துவிடுமாதலாலும், அது முன்னமேயே நிரா கரிக்கப்பட்டிருப்பதினாலும் ஐந்தாவது ஆறுவது பக்ஷங்களும் உசித மல்ல. ஏனெனில் ப்ரத்யக்ஷமல்லாத ஜ்ஞானத்தினாலும் அவைகள் ஸித்தித்து விடுமாகையினால். ப்ரத்யக்ஷமாயும் தொடர்ந்தும் வருகிற சந்திரன் இரண்டென்கிற ஜ்ஞானம் சந்திரன் ஒன்றென்கிற அனுமானம் முதலியவைகளால் நிவ்ருத்தி செய்யப்படுகிறதல்லவா. அதினாலேயே சந்திரன் இரண்டென்கிற நிஸ்சயத்திற்குக் குறைவும் உண்டாகிறது. அப்படிக்கில்லாத பக்ஷத்தில் தேஹாத்மப்ரமமுடையவர்களுக்கு அனுமானத்தினாலாவது ஸாஸ்திரத்தினாலாவது தேஹத்தைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறுபட்டது என்கிற நம்பிக்கை உண்டாகாமல் போகவேண்டி வரும். ப்ரத்யக்ஷமல்லாத ஜ்ஞானத்தினால் ப்ரமம் தடைபட்டபோதிலும் தொடர்ந்திருக்கிறது என்னில், அது உசித மல்ல, ப்ரத்யக்ஷமாகிய ஜ்ஞானத்தினால் நிவ்ருத்தி செய்யப்பட்ட போதிலும் காரணங்கள் தொடர்ந்திருக்கும் பக்ஷத்தில் ப்ரமமும் தொடர்ந்திருக்கும் என்று முன்னமேயே சொல்லப்பட்டிருப்பதினால்.

ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்தினால் நிவ்ருத்தி உண்டான போதிலும் காரணம் இருப்பதினால் விரலால் அழுத்திக் கொள்ளுவது முதலிய காரணங்களினால் ப்ரமம் உண்டாகிறது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

नापि सप्तमः, तस्यासांव्यवहारिकस्यैव तदर्थोपायोपदेशायोगात् अन्वयव्यतिरेकाभावाच्च प्रत्यक्षपक्षपातविरहाच्च । एवं सामान्ये प्रत्यक्षज्ञानानपेक्षायां क्व तत्कारणविशेषचिन्तावसर एव शब्दजन्यप्रत्यक्षवादस्यावकाश इत्यभिप्रेत्य भाष्यकारैरिह न संरम्भः कृतः । 'सत्यां सामग्र्यां ज्ञानानुत्पत्त्यनुपपत्तेः' इत्यादिना, 'द्रष्टव्यः' इत्यादेशस्य प्रत्यक्षसमानाकारविधिपरत्वोपपादनेन च [illegible] ॥ समन्वयाधिकरणपूर्वपक्षे तु पूर्वपक्षोक्त्यैव दूषयिष्यति 'न च शब्द एव प्रत्य-

---

ஏழாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, அது ஒரு வ்யவஹாரத்திற்கும் தகுந்ததல்லாமையாலே அதற்காக உபாயங்களை உபதேசிப்பது பொருந்தாதாகையினாலும், அதற்கு அந்வய வ்யதிரேகங்கள் கண்டு பிடிக்க முடியாதாகையினால் ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்தோடு ஒரு வித ஸம்பந்தமுமில்லாமையாலும். இப்படிப் பொதுவாக ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்தை எதிர்பார்க்கவேண்டியதில்லாதபோது அதின் காரணவிஶேஷங்களைப் பற்றிய விசாரத்திற்கு இடம் எங்கிருந்து வந்தது? ஆதலால் ஶப்தத்தினால் ப்ரத்யக்ஷம் உண்டாகிறது என்கிற வாதத்திற்கே இடமில்லை என்று அபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீபாஷ்யகாரரால் இவ்விஷயத்தில் ஒருவித ப்ரயத்தினமும் செய்யப்படவில்லை. (தவிரவும்) ‘ஸாமக்ரிகள் இருக்கும்பொழுது ஜ்ஞானம் உண்டாகாமல் இருப்பது பொருந்தாது’ என்பது முதலியவைகளாலும், ‘பார்க்கத் தக்கவன்’ என்பதற்கு ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்ப்பதைப் போல விஶதமாக இருக்கவேண்டுமென்று விதிப்பதில் தாத்பர்யம் என்று நிரூபித்திருப்பதினாலும் ஶப்தத்தினால் ப்ரத்யக்ஷம் உண்டாக்கப்படுகிறது என்கிற வாதமும் நிராகரிக்கப்பட்டதாகிறது என்று நினைத்தார். ஸமந்வயாதிகரண பூர்வபக்ஷத்தில் பூர்வபக்ஷியின் வார்த்தையைக் கொண்டே ‘ஶப்தமே ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்தை உண்டாக்குகிறதென்று சொல்லுவது யுக்தமாகாது, ஏனெனில் ஶப்தம் இந்திரிய

𑌕𑍍𑌷𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌜𑌨𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂, '𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 || 𑌅𑌥𑌵𑌾, 𑌕𑌥𑌂𑌚𑌿𑌦𑌾𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌃, 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌶𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑍇𑌰𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌵𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌃 । 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨, 𑌤𑌦𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃 । 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌨𑍍𑌦𑍇𑌹𑍇𑌪𑌿 𑌨 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨, 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍍𑌵𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌥 𑌸𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑍌 𑌗𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌦𑌨𑌾𑌦𑌰𑍇𑌣 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌧𑍀𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌕𑌲𑍍𑌪𑍍𑌯𑍇𑌤, 𑌹𑌨𑍍𑌤 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 । 𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌗𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇 𑌕𑌿𑌂 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑍇𑌨? 𑌅𑌯𑌂 𑌤𑍁 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌯𑌃—

மாகாதாதலால்' என்றாரம்பித்துத் தூஷிக்கப் போகிறார். எப்படியாவது ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானம் வேண்டுமென்பது ஸித்தித்ததாக இருக்கட்டும், அப்படி இருந்தபோதிலும் ப்ரத்யக் வஸ்துவாகிய ஆத்மாவை அறிய ஶக்தி இல்லாமையாகிற விரோதமிருப்பதினால் இந்திரியங்களை விட்டதைப் போலவே அதே ந்யாயத்தினால் வாக்யத்தையும் விட்டுவிட வேண்டிவரும். * உலகத்தில் கண்டிருப்பதினாலும் காணப்படாமையினாலும் இவை இரண்டிற்கும் வ்யத்யாஸம் உண்டென்பது உசிதமல்ல, அதுவே ஏற்படாமையினால். ஸந்தேஹம் இருந்தபோதிலும் அதற்கு விரோதமான வ்யாப்தி இல்லையே யென்னில், அதுவும் உசிதமல்ல, இந்திரியம் முதலியவைகளிலும் இப்படிச் சொல்லலாமாகையினால். அப்படிக்கில்லாமல் விரோதமான வ்யாப்தி (அதாவது எதுவாக்யமோ அது ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்தை உண்டாக்காது என்கிற வ்யாப்தி) இருந்தபோதிலும் இவ்விடத்தில் வேறு கதியில்லாமையினால் அந்த வ்யாப்தியை அநாதரித்து விட்டு வாக்யத்திற்கு ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்தைக் குறித்துக் காரணமாக இருக்கும் தன்மை கல்பிக்கப்படுகிறது என்னில், அஹோ! அப்படியாகில் இந்

---

* வாக்யம் ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்தை உண்டு பண்ணக் கூடிய ஶக்தி யற்றதாகையினால் என்றும் தாத்பர்யம்.

விரோதவ்யாப்திஸத்பாவோ வாக்யஸ்யாபி ததா பவேத் |
அஸத்பாவோ யதி பவேத்ஸம உபயோரபி ||
தஶமஸ்த்வமஸீத்யாதௌ பவேத்வாக்யாத்பரோக்ஷதீ: |
ஸாமக்ர்யாஸம்பாதநாத்பஶ்சாத்ப்ரத்யக்ஷாபரோக்ஷதீ: ||

ந ச ப்ரத்யக்ஷாதேரத்வைதகோசரத்வவிரோத:, தேஷாமபி த்வதுக்ததுஷ்டயுக்திபி: தத்த்வமஸ்யாதிவாக்யவதத்வைதகோசரத்வஸ்தாபநஸ்ய ஶக்யத்வாத் |

யத்து ப்ரத்யக்ஷஸ்ய ந பரோக்ஷாத்பரிபவ இதி,

தப் பக்தியை இந்திரியம் முதலியவைகளிலேயே செய்யலாமே. * அப்படியாகில் வேறு கதி ஏற்பட்டு விட்டபடியினால் வாக்யத்தினால் என்ன ப்ரயோஜனம்? இவ்விடத்தில் இதுவன்றோ நிஶ்சயம்.

விரோதமான வ்யாப்தி இருக்கிறதென்பது வாக்யத்திற்கும் துல்யமாயிருக்கிறது. இல்லையென்னில் அதுவும் இரண்டிற்கும் துல்யம்.

நீ பத்தாவதாகிறாய் என்றிவை முதலிய இடங்களில் வாக்யத்தினால் அப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானம் தான் உண்டாகலாம். (பிறகு ஶப்தம்) ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்திற்கு ஸாமக்ரியான மனதிற்கும் விஷயத்திற்கும் ஸம்பந்தத்தை உண்டாக்கிப் பிறகு மானஸ ப்ரத்யக்ஷமாகிறது.

ப்ரத்யக்ஷம் முதலியது அத்வைதத்தை அறியாததலால் விரோதமுண்டு என்பதும் உசிதமல்ல, அந்த இந்திரியங்களுக்கும் உன்னால் சொல்லப் படுகிற வஞ்சன யுக்திகளாலே 'அந்த ப்ருமம் நீ யாகிறாய்' என்கிற வாக்யம் முதலியவைகளுக்குப் போல அத்வைதத்தை அறியக் கூடிய தன்மை உண்டென்று ஸ்தாபிக்க முடியுமாதலால்.

ப்ரத்யக்ஷமாகிய ப்ரமத்திற்கு ப்ரத்யக்ஷ மல்லாத ஜ்ஞானத்தினால் நிவ்ருத்தி உண்டாகாது என்று சொல்லப் பட்டதே அது

---

* இந்திரியங்களுக்கே ப்ரத்யக் வஸ்துவை அறியக் கூடிய ஶக்தி உண்டென்று கல்பித்து விடலாமே என்றபடி.

𑌤𑌦𑌪𑌿 𑌜𑍍𑌵𑌾𑌲𑍈𑌕𑍍𑌯𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌭𑍇𑌦𑌾𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌮𑍇𑌵 ।

𑌯𑌦𑌪𑌿 𑌐𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌕𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌜𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌬𑌲𑍍𑌯𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂, 𑌤𑌦𑌪𑍍𑌯𑌸𑌤𑍍, 𑌏𑌕𑌦𑍋𑌷𑌪𑍍𑌰𑌸𑍂𑌤𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 ।

வும் ஜ்வாலை ஒன்று என்கிற * ப்ரத்யக்ஷத்தை நிவ்ருத்தி செய்யக்கூடிய ஜ்வாலை வெவ்வேறு என்கிற அனுமானத்தைக் கண்டிருப்பதினால் (அதாவது ஜ்வாலை வெவ்வேறு என்கிற அனுமானத்தினால் ஜ்வாலை ஒன்று என்கிற ப்ரத்யக்ஷமாகிய ப்ரமம் நிவ்ருத்தி செய்யப்படுவதைக் கண்டிருப்பதினால்) நிராகரிக்கப்பட்டது.

இந்திரியங்களால் உண்டாகிற ப்ரத்யக்ஷத்தைக் காட்டிலும் ஶாஸ்திரங்களினால் உண்டாகிற ப்ரத்யக்ஷம் பலமுடையது என்று சொல்லப்பட்டதே, அதுவும் உசிதமல்ல, ஏனெனில் ஒரே தோஷத்தினால் இந்த இரண்டு ஜ்ஞானமும் உண்டானதென்பது மேலே நிரூபிக்கப்படப்போகிறபடியினால்.

---

* ஒரு விளக்கை ஏற்றி வைத்தால், அது ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது அந்த விளக்கின் சுடர் (ஜ்வாலை) நாம் ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்க்கும் பொழுது ஒரே சுடர் என்று தோன்றுகிறது. யுக்திகளைக் கொண்டு அனுமித்துப் பார்க்கும் பொழுது ஜ்வாலை வத்தியின் அவயவங்கள், எண்ணெ, நெருப்பு இவைகளின் சேர்க்கையினால் உண்டாகிற படியினால் அப்படிக் காரணங்களாகிய வஸ்துக்கள் வெவ்வேறாயிருப்பதினாலே ஜ்வாலையும் வெவ்வேறாயிருக்கவேண்டும் என்று ஏற்படும். ப்ரத்யக்ஷமோவெனில் நடுவில் விளக்கை அணைத்துவிட்டு மறுபடியும் ஏற்றினாலும் நடுவில் அணைத்ததும் ஏற்றினதும் தெரியாத ஒருவன் அதே ஜ்வாலை என்று பார்ப்பதைப்போல ஒரே மாதிரியாயிருப்பதைக் காரணமாக உடையதாகையினால் ஜ்வாலை வெவ்வேறு என்கிற அனுமானமே ப்ரமாணத்தை அனுஸரித்ததென்றும், ஒன்றென்று காட்டும் ப்ரத்யக்ஷம் ஒரே மாதிரியாக இருக்கிறது என்பதினாலே ஏற்படுகிற படியினால் ப்ரமம் என்றும் நிஶ்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றபடி.

ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரஹ்ம க்ருஹ்ணாதி யதி ச ப்ரஹ்மத்ருஶ்யதா।
அப்ரஹ்மவிஷயஞ்சேத்து கதம் நு பலவத்தரம் ॥

யத்து ந: அபரோக்ஷஜ்ஞானஸ்ய மோக்ஷஹேதுத்வம் ஶ்ருதிஸித்தமிதி, தாவந்மாத்ராப்யுபகமேऽபி ந ந: காபி க்ஷதி: ॥

யத்து ஶாஸ்த்ராதேவ ஶப்தஸ்யாபரோக்ஷதீஹேதுத்வம் ஸித்தம், ததுபஹாஸ்யம், அந்யபரத்வஸ்யாபாலம்

ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானம் ப்ரும்மத்தை அறிகிறதே யானுல் ப்ரும்மத்திற்கு த்ருஶ்யத்வம் (ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்க்கப்படக் கூடியதா யிருக்கை) * வந்து விடும். ப்ரும்மத்தை விஷயீகரிக்க வில்லை என்னில் அது மற்ற ப்ரத்யக்ஷத்தை விடப் பலமுள்ளது † என்பது எப்படிப் பொருந்தும்?

ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானமே மோக்ஷத்திற்குக் காரண மென்பது ஶ்ருதிகளில் ஏற்பட்ட தென்று சொல்லப்பட்டதே, அதை மாத்திரம் ஒப்புக்கொண்ட போதிலும் எங்களுக்கு ஒருவித விரோத முமில்லை.

ஶாஸ்திரத்தினுலேயே ஶப்தத்திற்கு ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணமா யிருக்கும் தன்மை உண்டென்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது என்று கீழே சொல்லப்பட்டதே, அதுவும் பரிஹாஸம் செய்யத் தக்கது, அந்த ப்ரமாணங்கள் வேறு தாத்பர்யத்தை உடையவைகள் என்பது சிறு பிள்ளைகள் முதல் கொண்டு

---

* த்ருஶ்யத்வம் ஏற்பட்டு விட்டால், எது த்ருஶ்யமோ அது மித்யை என்று உங்களால் சொல்லப் பட்டிருப்பதினுல் ப்ரும்மமும் மித்யையாக வேண்டிவரும் என்றபடி.

† ப்ரும்மத்தை விஷயீகரிக்காத பக்ஷத்தில் ப்ரபஞ்சத்தை விஷயீகரிக்கிற மற்ற ப்ரத்யக்ஷங்களை அனுஸரித்திருப்பதினுல் விரோதம் இல்லை. விரோதமில்லாத பக்ஷத்தில் எது பலமுடையது, எது பலமில்லாதது என்கிற விசாரத்திற்கே இடமில்லை, இரண்டு ப்ரத்யக்ஷங்களும் பொய்யான வஸ்துக்களையே அறிகிறபடியினுலும் பலாபலம் ஏற்படுத்த இடமில்லை என்றபடி.

ப்ரஸித்தே:, ஸாக்ஷாத்காரஹேதோர்மநஸஸ்ஸஹாயதயா த்ருடவ்யவஸாயஹேதுத்வமாத்ரேண வா ததுபபத்தே:, யதாஶ்ருதக்ரஹணே சக்ஷுஷ்ட்வஸ்ய ஸ்வீகர்தவ்யத்வாத்। 1 'ஶ்ருதிஸ்ம்ருதீ து விப்ராணாம் நயநே த்வே' இதி ஹி ஶ்ரூயதே। 2 'வேதாந்தவிஜ்ஞாநஸுநிஶ்சிதார்தா:' இத்யாதிஷு பரோக்ஷவ்யவஸாயமாத்ரமேவோச்யதே। யத்து விஜ்ஞாநமிதி விஶேஷணேந விஶேஷவிஷயத்வஸித்த்யா நிஶ்சயஹேதுத்வே ச ஸித்தேऽபி ஸம்யகிதி விஶேஷணாதபரோக்ஷநிஶ்சயஹேதுத்வம் ஸித்த்யதீதி, ததத்யந்தபரிஹாஸ்யம், அகல்பநீயவ்யவஸாயவிவக்ஷயா ஸம்யக்ப்ரயோகாத்। ய: ஸம்யக் தத்த்வஸாக்ஷாத்காரஜந்ய

ப்ரஸித்தமாயிருப்பதினாலும், ப்ரத்யக்ஷத்திற்குக் காரணமான மனது இவ்விடத்திலும் ஸஹாயமாயிருப்பதினாலேயாவது உறுதியான நிஶ்சய ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணமாயிருப்பது மாத்திரத்தினாலாவது அப்படிச் சொல்லியிருப்பது பொருந்துமாதலாலும், வாக்யத்தில் சொல்லியபடி அர்த்தத்தை அங்கீகரிக்கும் பக்ஷத்தில் மனது கண்ணென்றே (அதாவது கண்ணாகவே இருக்கை) ஒப்புக்கொள்ளவேண்டி வருமாதலாலும். ஏனெனில் 'வேதம் ஸ்ம்ருதி இவைகள் ப்ராம்மணர்களுக்கு இரண்டு கண்கள்' என்றல்லவோ ஶ்ருதியில் சொல்லப்படுகிறது. 'வேதாந்தங்களில் உண்டான விவேக ஜ்ஞானத்தினால் நன்றாய் நிஶ்சயிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தை உடையவர்கள்' என்றிவை முதலிய வாக்யங்களில் ப்ரத்யக்ஷமில்லாத நிஶ்சய ரூபமான ஜ்ஞானம் மாத்திரம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. விஜ்ஞானம் என்று விஶேஷணம் இருப்பதினால் விஶேஷாகாரத்தைப் பற்றிய ஜ்ஞானமென்றேற்படுகிற படியினாலே நிஶ்சயத்திற்குக் காரணமென்று ஏற்பட்டிருந்தபோதிலும் 'ஸம்' என்கிற விஶேஷணம் சொல்லியிருப்பதினால் ப்ரத்யக்ஷமாகிய நிஶ்சயத்திற்குக் காரணம் என்பதும் ஸித்தித்து விட்டது என்று சொல்லுவது மிகவும் பரிஹாஸம் செய்யத் தக்கது, கலக்க முடியாத நிஶ்சயரூப ஜ்ஞானத்தைத் தாத்பர்யத்தில் வைத்துக்கொண்டு 'ஸம்' என்னும் பதம் ப்ரயோகிக்கப் பட்டிருப்பதினால்

1.   2. தைத்திரீயம்.

ஜ்ஞாநத்வாதிதி ப்ரயோக:, ஸ தஜ்ஜந்யஶ்ராவணஜ்ஞாநேநாநைகாந்திக:, அதிப்ரஸங்கஶ்ச, வாக்யாந்தரேஷ்வப்யேவம் ப்ரயோக்தும் ஶக்யத்வாத், பரிஹாரஸ்ய ச ஸமத்வாத், விஷயஜந்யேஷு ச வ்யாப்தேஸ்ஸங்கோசாத் ।

'அந்த ப்ரும்மம் நீயாகிறுய்' என்பது முதலிய வாக்யங்களினுல் உண்டாக்கப்படுகிற ஜ்ஞானமாகையினுல் என்று ஹேது ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறதே, அதுவும் அந்த வாக்யத்தினுல் உண்டாக்கப்படுகிறதாயும், 'கேட்கத் தக்கவன்' என்கிற வாக்யத்தினுல் ஏற்பட்டதாயும் இருக்கிற ஶாப்தபோதமாகிய (ஶப்தத்தைக் கேட்டவுடன் உண்டாவதாகிய) ஜ்ஞானத்தில் வ்யபிசார மென்னும் தோஷத்தை உடையது *. மேலும் அதிப்ரஸங்கமும் வரும். மற்ற வாக்யங்களிலும் இப்படியே அனுமானம் ப்ரயோகிக்க முடியுமாதலாலும் ஆக்ஷேபத்திற்கு பரிஹாரம் இரண்டிடத்திலும் துல்யமாதலாலும். † ஜ்ஞானம் ப்ரத்யக்ஷமாவதற்கு ஹேது அந்தந்த விஷயங்களால் உண்டாக்கப்பட்டதா யிருக்கை. அப்படிப்பட்ட ப்ரத்யக்ஷங்களில் இந்த வாக்யத்தினுல் உண்டாக்கப்பட்டதாகிற ஹேதுவில்லாமையினுல் வ்யாப்திக்கு ஸங்கோசம் என்கிற தோஷம் வருகிறது.

---

* அதாவது ஸாத்யம் இல்லாத இடத்தில் ஹேது இருந்தால் அப்பொழுது வ்யபிசாரம் என்னும் தோஷம் ஏற்படும். இவ்விடத்தில் ப்ரத்யக்ஷமா யிருக்கும் தன்மை இல்லாத ஶாப்த போதத்தில் 'அந்த ப்ரும்மம் நீ யாகிறுய்' என்கிற வாக்யத்தினுல் உண்டாக்கப்பட்ட ஜ்ஞானமா யிருக்கை என்கிற ஹேது இருக்கிறபடியினுல் தோஷமுடைய ஹேதுவைக் கொண்டு ஸாத்யத்தை ஸ்தாபிக்க முடியாது என்றபடி.

† அதாவது ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலியவைகளைச் சொல்லுகிற வாக்யங்களில் அந்த ஜ்ஞானம் ப்ரத்யக்ஷமாக இருக்க வேண்டும் என்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. ஏனெனில், அந்த வாக்யங்களின் அர்த்தத்தைத் தெரிந்து கொண்டு அதன்படி அனுஷ்டித்துப் பலத்தை அடையலா மாதலால். இவ்விடத்திலோ ப்ரபஞ்ச ப்ரமத்தை நிவ்ருத்தி செய்வதாகிய ப்ரயோஜனத்திற்காக ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானமாகவே இருக்க வேண்டும் என்று ஆக்ஷேபம்.

**ந வாக்யஜந்யதா ஹேது: ப்ரத்யக்ஷத்வே து கிம் புன:|
விஷயஜந்யதைவ ஸ்யாத் ததஸ்ஸோபாதிகஸ்த்வயம் ||**

வாக்யவிஷயப்ரத்யக்ஷேऽபி வாக்யஸ்யைவ விஷயத்வாத் விஷயஜந்யத்வஸ்ய ஸாத்யவ்யாபகத்வாவிரோத:| யத்து ஸ்வப்ரகாஶார்த்தோபதேஶரூபத்வாத் ஸ்வத: ப்ரத்யக்ஷார்த்தவிஷயத்வாச்சேதி, ஹேதுத்வயமபி பூர்வவதேவானைகாந்திக:| உதாஹ்ருதேஷு ச ஸாத்யவிகலத்வம் உபபாதிதமேவேதி |

ப்ரத்யக்ஷமா யிருப்பதில் வாக்யத்தினால் உண்டாக்கப்பட்டதா யிருக்கை காரணமாகாது. பின்னை எது வென்னில்:—விஷயத்தினால் உண்டாக்கப்பட்டதா யிருக்கை ஹேது. ஆதலால் இந்த ஹேது உபாதி என்கிற தோஷத்தை உடையதாகிறது.

வாக்யத்தைப் பற்றிய ப்ரத்யக்ஷத்திலும் அந்த வாக்யம் விஷயமா யிருந்துகொண்டு காரணமாகிற படியினால் எல்லா ப்ரத்யக்ஷத்திலும் விஷயம் காரணம் என்கிற உபாதியின் ஸ்வபாவமாகிய ஸாத்யம் இருக்கும் இடமெல்லாம் தானும் இருக்கை என்பதற்கு விரோதமில்லை. ஸ்வயம் ப்ரகாசமான அர்த்தத்தைப் பற்றி உபதேசரூபமா யிருக்கிறபடியினால் என்றும், ஸ்வயமே ப்ரத்யக்ஷமாகிய வஸ்துவைப் பற்றிய தாகையினால் என்றும் ஹேதுக்கள் சொல்லப்பட்டனவே, அதுவும் முன்போல் ஸாப்தபோத ஜ்ஞானத்தில் வ்யபிசார தோஷத்தை உடையதாகிறது. (எல்லா அநுமானங்களிலும் ஜ்ஞானம் ஸ்வயம் ப்ரகாசம், நீபத்தாவது ஆகிறாய் என்கிற வாக்யங்கள் உதாஹரணங்களாகச் சொல்லப்பட்டன.) அவைகளிலும் ப்ரத்யக்ஷமா யிருக்கையாகிய ஸாத்யமில்லை என்று முன்னமேயே நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இதற்குப் பரிஹாரமாவது—உலகத்தில் மித்திரனுடைய வார்த்தையினால் ப்ரமம் நிவ்ருத்திக்கக் கண்டிருப்பதினால் ப்ரம நிவ்ருத்திக்காக ப்ரத்யக்ஷமாகவே இருக்க வேண்டும் என்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை என்பது.

𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌗𑌾𑌶𑍍𑌚-𑌵𑌿𑌮𑌤𑌂 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌷𑌯𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌜𑌨𑌕𑌂, 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋𑌮𑌾𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌵𑌤𑍍 । 𑌤𑌥𑌾 𑌵𑌿𑌮𑌤𑌾 𑌧𑍀𑌃 𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌾, 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌜𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌸𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌰𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌯𑌾𑌗𑌾𑌦𑌿𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌵𑌤𑍍 । 𑌨 𑌚𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌵𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌤𑌯𑌾 𑌕𑌾𑌲𑌾𑌤𑍍𑌯𑌯𑌾𑌪𑌦𑍇𑌶𑌃, 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌰𑌨𑍍𑌯𑌪𑌰𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌨𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑍇 𑌤𑌜𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇 𑌚 𑌵𑍍𑌯𑌭𑌿𑌚𑌾𑌰𑌿𑌤𑌾, 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌚 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑍈𑌰𑍇𑌵 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌭𑌿𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾, 𑌉𑌪𑌲𑌬𑍍𑌧𑍍𑌯𑌨𑍁𑌸𑌾𑌰𑍇𑌣

எதிர் நடையான அனுமானங்களின் ப்ரயோகங்களும் (செய்யலாம். எப்படி என்னில் :—)ஸந்தேஹிக்கப்படுகிற வாக்யம் தன்னுடைய அர்த்தத்தைப் பற்றிய ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்தை உண்டாக்குகிறதல்ல, வாக்யமாகையினால், ஜ்யோதிஷ்டோமத்தைச் சொல்லுகிற வாக்யம் முதலியவைகளைப் போல. அப்படியே ஸந்தேஹிக்கப்படுகிற ஜ்ஞானம் தன் விஷயத்தைப் பற்றிய ப்ரத்யக்ஷமல்ல, வாக்யத்தினால் உண்டாக்கப் பட்டதாயும் வாக்யம் தவிர வேறு விஷயத்தைப் பற்றியதாயும் இருப்பதினால், ஸ்வர்க்கத்திற்கும் யாகத்திற்கும உள்ள உபாயமாயும் பலமாயும் இருக்கையாகிய ஸம்பந்தத்தைப் பற்றிய புத்தியைப் போல. ஶ்ருதி, ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானம் உண்டாகும் என்று சொல்லி இருப்பதற்கு விருத்தமா யிருப்பதினாலே இந்த அனுமானங்களுக்கு பாதம் என்கிற தோஷம் இருக்கிறதென்று சொல்ல முடியாது, ஶ்ருதி வேறு அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதென்று முன்னமேயே ஸ்தாபித்திருப்பதினால். நீ பத்தாவதாகிறாய் என்பது முதலிய வாக்யத்தைக் கொண்டாவது, அதினால் உண்டாக்கப்படுகிற ஜ்ஞானத்தைக் கொண்டாவது வ்யபிசார தோஷம் உண்டென்று சொல்ல முடியாது, அந்த வாக்யங்களில் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு ப்ரஸ்தாவமே இல்லையென்று நிராகரிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால். முன்பு சொல்லிய ஹேதுக்களினால் ஸத்ப்ரதிபக்ஷம் என்கிற தோஷத்தை யுடையது என்றும் சொல்ல முடியாது, உலகத்தில் கண்டிருப்பதை அனுஸரித்து அதிப்ரஸங்கம் என்னும்

𑌨𑌹𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌞𑍍𑌜𑌕𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌮𑍂𑌲𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌸𑌮𑌤𑍍𑌵𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌰𑌣𑌸𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾𑌪𑌾𑌦𑌨𑌦𑌶𑌾𑌯𑌾𑌮𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌰𑍋𑌧𑌸𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌟𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑌞𑍍𑌜𑌨𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌶𑍍𑌚। 𑌨 𑌚 𑌵𑌿𑌪𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌬𑌾𑌧𑌕𑌵𑌿𑌰𑌹𑌾𑌦𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌕𑌤𑌾, 𑌸𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌤𑍍, 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌕𑌾𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌜𑌨𑌕𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌬𑌾𑌧𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍। 𑌨 𑌚𑌾𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌤𑌦𑌨𑍁𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑌕𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌮𑍍, 𑌤𑌥𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌅𑌯𑌂 𑌘𑌟𑌃, 𑌦𑌶𑌮𑍋𑌽𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍। 𑌨 𑌚𑍇𑌹 𑌭𑌵𑌤𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌇𑌷𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌾। 𑌤𑌥𑌾

தோஷமில்லாத வ்யாப்தியைக் காரணமாகக் கொண்டு இந்த அனுமானங்கள் செய்யப்பட்டிருப்பதினாலே இவைகள் பலமுள்ளவைகளாதலால். மேலும் ஸமமாயிருந்த போதிலும் ஸத்ப்ரதிபக்ஷமென்னும் தோஷத்தை நிரூபிக்கும் பொழுது ஒன்றுக்கொன்று விரோதமா யிருப்பது நமக்கு இஷ்டமாதலால் அதை இங்கு கேட்பதில் ப்ரயோஜனமில்லை. (அதாவது ஒன்றை ஸ்தாபிக்கிறதற்காக அனுமானம் சொல்லுகிறவனுக்கு ஸத்ப்ரதிபக்ஷம் உண்டானால் தோஷமே ஒழிய பதில் அனுமானம் சொல்லுகிறவனுக்கு அது தோஷமாகாது என்று தாத்பர்யம்). மற்ற வாக்யங்களில் ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்தை உண்டாக்கக் கூடிய தன்மை இல்லையென்று ஸித்தித்து விட்டால் ஒரு விதப்பாதகமு மில்லாமையால் இந்த யுக்தி அப்ரயோஜகமானது என்பதும் உசிதமல்ல, இது எல்லா வாக்யங்களிலும் துல்யமாதலாலும், மற்ற ஶப்தங்களும் ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்தை உண்டாக்கக்கூடுமே என்கிற பாதக யுக்தி இருக்கிறபடியினாலும். ப்ரத்யக்ஷமாயறியக்கூடாத வஸ்துவைப் பற்றியதாகையினால் மற்ற வாக்யங்கள் ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்தை உண்டாக்கக் கூடியதல்ல என்று சொல்லுவதும் உசிதமல்ல, அப்படி இருந்தபோதிலும் இது குடம், இவன் பத்தாவது மனிதன், என்றிவை முதலிய வாக்யங்களுக்கு ப்ரத்யக்ஷத்திற்குக் காரணமா யிருக்கும் தன்மை வரட்டுமே என்கிற கேள்வி வரும். இந்த வாக்யங்களில் ஶப்தத்திற்கு ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணமாகும் தன்மை உன்னாலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட

ऽபி ஜ்யோதிஷ்டோமாதிவாக்யாநாம் தத்ப்ரஸங்கோ து-
ர்வார:, தத்ராபி மநஸ்ஸஹக்ருதஶப்தேநைவ ப்ரத்ய-
க்ஷஜ்ஞாநம் ஜாயத இதி ஸாஹஸஸ்ய ஸுலபத்வாத்।
தாவதைவ தேஷாம் ப்ரத்யக்ஷயோக்யவிஷயத்வஸ்யாபி
ஸித்தேரவாந்தரவிஶேஷாநிர்தாரணாதிதி। அஸ்து வா
விவக்ஷிதபாதகாபாவ:। ஸ து பூர்வேஷ்வபி
ஸமாந இதி, ததாऽபி ப்ரதிரோதஸ்து ஸித்த:।
நநு ஸித்தே பூர்வேஷாம் விபக்ஷே பாதகம் ஆத்மவிஜ்ஞா-
நஸ்ய மோக்ஷஸாதநத்வஶ்ருத்யநுபபத்தி:। ததா-
ஹி ஶ்ருத்யுபபத்திப்யாம் வாக்யஜந்யஜ்ஞாநேநைவ
மித்யாபூதஸம்ஸாரநிவ்ருத்திரிதி ஹி தே ப்ரத்யக்ஷ

வில்லையல்லவா? அப்படி ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டாலும் படட்டும். அப்படி இருந்த போதிலும் ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலியவைகளைச் சொல்லும் வாக்யங்களுக்கு அந்த ப்ரத்யக்ஷத்திற்குக் காரணமாயிருக்கும் தன்மை உண்டாகட்டுமே என்கிற ப்ரஸங்கம் தடுக்க முடியாது, அவ்விடங்களிலும் மனதோடு சேர்ந்த ஶப்தத்தினாலே ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானம் உண்டாகிறது என்று ஸாஹஸம் ஸுலபமாய்ச் செய்ய முடியுமாகையினால். அதினாலேயே அந்த வாக்யங்களுக்கு ப்ரத்யக்ஷமாகக் கூடிய வஸ்துவை விஷயீகரிக்கின்றன என்கிற ஸ்வபாவம் ஸித்தித்து விடுகிறபடியினாலும் வேறு உட்பிரிவான விஶேஷங்கள் நிஶ்சயிக்க முடியாதாகையாலும். மேலும் விரோதமாக முடியும் பக்ஷத்தில் பாதகம் இல்லை என்பது இருக்கட்டும் அது உன்னால் உதாஹரிக்கப்பட்ட அனுமானங்களுக்கும் துல்யம். அப்படி இருந்த போதிலும் உன் அனுமானங்களுக்கு என் அனுமானங்கள் விரோதிகள் என்பது ஸித்தித்து விட்டது. முதலில் உன்னால் சொல்லப்பட்ட அனுமானங்களுக்கு விரோதமாக முடியும் பக்ஷத்தில் ஆத்ம ஜ்ஞானம் மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமென்று சொல்லுகிற ஶ்ருதிகள் பொருந்தாது என்கிற பாதகம் இருக்கிறது. எப்படி என்னில்:—ஶ்ருதி யுக்தி இவைகளினால் வாக்யத்தினால் உண்டாகிற அந்த ஜ்ஞானத்தினாலேயே பொய்யாகிய ஸம்ஸாரத்திற்கு நிவ்ருத்தி உண்டாகிறது என்றேற்பட்டிருக்க ப்ரத்யக்ஷ

ஸ்ய ஶ்ருதஸ்ய பரோக்ஷப்ரமாணத்வேந ப்ரத்யக்ஷ பரிஶேஷே ப்ரஹ்மணி ச ஸகலகரணாகோசரே அநுமாநாதிஷு ச ஸாக்ஷாத்காரவைதேஶிகேஷு யதி வாக்யாதபி பரோக்ஷஜ்ஞாநம் ந ஸ்யாத், அபவர்கோऽபி ந ஸ்யாதேவேதி। இதமபி தண்டஹதஸர்போத்தாபநப்ரயத்நநம், அஸ்யா: பரிவாதிகாயா: ப்ராரம்ப ஏவ நிரஸ்தத்வாத்।

ய: புநரஸாவநுமாந:, அபரோக்ஷத்வம் தத்த்வமஸ்யாதிவாக்யஜந்யஜ்ஞாநவ்ருத்தி, அபரோக்ஷநிஷ்டாத்யந்தாபாவாப்ரதியோகித்வாத், ஜ்ஞாநத்வவதிதி। அத்ர தாவத்வாக்யஶ்ரவணஜந்ய தத்விஷய ஶ்ராவணஸாக்ஷாத்காரேண ஸித்தஸாதநதா, ப்ரத்யக்ஷஜ்ஞாநஹேதா

மல்லாத ஜ்ஞானத்தினுல் நிவ்ருத்தி உண்டாகிறதென்பது பொருந்தாதாகையினுல் எந்த இந்திரியங்களுக்கும் கோசரமாகாத ப்ரும்மத்தினிடத்தில் அனுமானம் முதலியவைகளும் ப்ரத்யக்ஷத்தை உண்டாக்காமல் வெகு தூரத்திலேயே திரும்பிவிட வேண்டியதாகையினுலே வாக்யத்தினுலும் ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானம் உண்டாகாமல் போமேயானுல் மோக்ஷம் உண்டாகாமல் போகும் என்பது தான் என்னில், இதுவும் தடியினுல் அடித்துக் கொல்லப்பட்ட பாம்பை ஆட்டுவதற்கு ப்ரயத்தினம் செய்வதைப்போலாகும், இந்த நிரூபணம் பண்ணுகிற விதம் ஆரம்பத்திலேயே நிராகரிக்கப்பட்டபடியினுல்.

ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கும் தன்மை 'அந்த ப்ரும்மம் நீயாகிறுய்' என்றிவை முதலிய வாக்யங்களால் உண்டாக்கப்படுகிற ஜ்ஞானத்தில் இருக்கிறது, ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்தில் இருக்கிற இல்லாமைக்குத் தான் ப்ரதியோகியல்லவாதலால் (அதாவது ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்தில் தன்னுடைய இல்லாமை இல்லாதபடியினுல்), ஜ்ஞானமாயிருக்கும் தன்மையைப் போல, என்று எந்த ஒரு அனுமானம் சொல்லப்பட்டதோ, அதில் அந்த வாக்யத்தின் ஸ்வரூபத்தினுல் உண்டாக்கப்படுகிற அந்த வாக்யத்தைப்பற்றிய காதுகளினுல் கேட்பதினுல் உண்டாகிற ஓசையின் ப்ரத்யக்ஷத்தைக் கொண்டு ஸித்தஸாதனம் என்கிற தோஷம் வருகிறது. ப்ரத்யக்ஷமான ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணமா

இந்த்ரியார்த்தஸந்நிகர்ஷே அர்த்தேந்த்ரியயோஶ்ச துல்யகக்ஷ்யத்வாத் ।

அத வா ந: தத்த்வமஸ்யாதிவாக்யஜந்யததர்த்தவிஷயஜ்ஞாநவ்ருத்தீதி ஸாத்யம் விஶேஷ்யதே, ததாபி பரோக்ஷதத்வாக்யார்த்தாநுபவஸம்ஸ்காரஸஹக்ருதஶ்ரவணஜந்யததர்த்தப்ரதிபாதகத்வவிஶிஷ்டவாக்யஸ்வரூபஸாக்ஷாத்காரேண ஸித்தஸாதநமேவ । ஸ ஹி ப்ரத்யபிஜ்ஞா ததா விஶேஷணதயா அர்த்தம் விஶேஷ்யதயா வாக்யம் ச விஷயீகரோதி । அத ததர்த்தக

கிய இந்திரியம் வஸ்து இவைகளின் ஸம்பந்தத்தில் விஷயமும் இந்திரியமும் ஸமமாகக் காரணங்களாயிருக்கின்றனவாகையினால்.

அப்படியல்லாமல் 'அந்த ப்ரும்மம் நீயாகிறாய்' என்றிவை முதலிய வாக்யங்களினால் உண்டாக்கப்படுகிற அந்த வாக்யங்களின் அர்த்தத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞானத்தில் இருக்கிறது என்று ஸாத்யத்திற்கு விஶேஷணம் சொல்லப்படுகிறதேயானால் அப்படியிருந்தபோதிலும் ப்ரத்யக்ஷமல்லாத அந்த வாக்யங்களின் அர்த்தத்தைப்பற்றிய அனுபவம், அதினால் உண்டாக்கப்படுகிற ஸம்ஸ்காரம், அவைகளுடன் சேர்ந்த அந்த வாக்யத்தைக் கேட்பதினால் உண்டாக்கப்படுகிற இவ்வித அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது இந்த வாக்யம் என்று விஶேஷணங்களோடு சேர்ந்த வாக்கியத்தின் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிய ப்ரத்யக்ஷத்தைக் கொண்டு ஸித்த ஸாதனம் என்கிற தோஷம் வருகிறது. அந்த ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரத்யபிஜ்ஞை * என்று சொல்லப்படுகிறது. விஶேஷணமாக அர்த்தத்தையும், அந்த அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது இந்த வாக்யம் என்று வாக்யத்தையும் குறிப்பிடுகிறது. அப்படியல்லாமல் அந்த வாக்யத்தின் அர்த்தம் ஒன்றையே பற்றிய ஜ்ஞானத்தில் இருக்கிறது என்று விஶேஷணம் சொல்லுகிறாயேயாகில் அப்படி யிருந்தபோதிலும்

---

* அதாவது நெடுநாள் பழகினதினால் உண்டான வாஸனையினாலும், இப்பொழுது வாக்ய ஸ்வரூபத்தைக் காதினால் கேட்பதினாலும் உண்டானது என்றபடி.

𑌵𑌿𑌷𑌯𑌕𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌵𑌤𑌿, 𑌤𑌥𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌰𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌰𑍂𑌪 𑌹𑍇𑌤𑍋𑌰𑌨𑍈𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑌤𑌾 । 𑌤𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌨𑍍𑌨𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌵𑌪𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇, 𑌨 𑌚 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌪𑌰𑍍𑌯𑌯𑌤𑍍𑌵𑌚𑌾𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌵𑌤𑍍 𑌕𑌤𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌾𑌣𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 । 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌜𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍁 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇 𑌨𑍈𑌵 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 । 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌜𑌨𑍍𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌅𑌹𑍋! 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑍈𑌕𑌪𑌰𑌿𑌶𑍇𑌷𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌸𑌂 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌵𑌾𑌨𑌸𑌿 । 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌜𑌨𑍍𑌯𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑌾𑌵𑍈𑌯𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌂 𑌚 । 𑌤𑌤 𑌏𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃 ॥

ப்ரும்மத்தைத் தவிர மற்றதை விஷயீகரிக்கிறதில்லை என்கிற ஸ்வபாவத்தில் ஹேதுவிற்கு வ்யபிசாரம் என்னும் தோஷம் வருகிறது. அந்தத் தன்மை எல்லோராலும் ப்ரத்யக்ஷமென்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட எல்லா ஜ்ஞானங்களிலும் இருக்கிறதேயன்றி ஸம்ஶயமாயிருக்கை, விபரீத ஜ்ஞானமா யிருக்கை, கண்களால் உண்டாக்கப்பட்டதா யிருக்கை முதலியவைகளைப்போல சில ப்ரத்யக்ஷங்களில் இல்லாமல் இருப்பதில்லை. ஆகையால் ஹேது இருக்கிறது. 'அந்த ப்ரும்மம் நீயாகிறுய்' என்றிவை முதலிய வாக்யங்களினுல் உண்டாக்கப்படுகிற ஜ்ஞானத்திலேயோ இல்லை. 'அந்த ப்ரும்மம் நீயாகிறுய்' என்றிவை முதலிய வாக்யங்கள் தவிர மற்றவைகளால் உண்டாக்கப்பட்ட பரப்ரும்மத்தைப் பற்றிய ஸாக்ஷாத்காரம் உண்டென்னில், அஹோ! அப்பொழுது வாக்யம் ஒன்றே மிகுதியாயிருக்கிறது என்பதை ஸ்தாபிப்பதற்காகக் கீழே ப்ரயாஸப்பட்டதை மறந்து விட்டாய். அப்படியாகில் வாக்யத்தினுல் ப்ரத்யக்ஷம் உண்டாகிறது என்று கல்பிப்பது வ்யர்த்தமேயாகும். அந்த ப்ரத்யக்ஷத்தினுலேயே வாக்யத்தினுல் உண்டாக்கப்படுகிற ப்ரத்யக்ஷத்தின் கார்யம் ஸித்தித்து விடுமாதலால்.

𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌜𑌨𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑍍𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂, 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌯𑌦𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌜𑌨𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌖𑌿𑌲𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑍇𑌤, 𑌤𑌦𑌾 𑌕𑌿𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌃? 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌤𑍍 𑌕𑌾𑌲𑌾𑌤𑍍𑌯𑌯𑌾𑌪𑌦𑍇𑌶𑌮𑍇𑌵 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌮 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌹𑌨𑍍𑌤! 𑌅𑌦𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑌪𑌸𑍍𑌵𑌿𑌨𑍀 𑌕𑍂𑌟𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍀 𑌕𑌲𑍍𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌸𑌾 𑌤𑍁 𑌯𑌥𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑍀 𑌨 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌤𑍍𑌵𑌦𑍀𑌪𑍍𑌸𑌿𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑌿॥

𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌅𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋𑌮𑌾𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌜𑌨𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑌨𑍍𑌦𑍍𑌯𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌵𑌿𑌪𑌕𑍍𑌷𑌬𑌾𑌧𑌕𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌦𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌕𑌤𑍍𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂, 𑌤𑌦𑌿𑌹𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌮𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵,

---

ப்ரத்யக்ஷமல்லாத ஜ்ஞானமாயிருக்கை ‘அந்த ப்ரும்மம் நீயாகிறாய்’ என்றிவை முதலிய வாக்யங்களினுல் உண்டாக்கப்படுகிற ஜ்ஞானத்தில் இருக்கிறது என்கிற பதில் அனுமானத்தில் ஸித்த ஸாதனம் என்னும் தோஷம் சொல்லப்பட்டதே அதிலும், ‘அந்த ப்ரும்மம் நீயாகிறாய்’ என்றிவை முதலிய வாக்யங்களால் உண்டாக்கப்படுகிற ஜ்ஞானங்கள் எல்லாவற்றிலும் இருக்கிறது என்று ப்ரயோகம் செய்வானேயானுல் அப்பொழுது என்ன தோஷம் சொல்லுவாய்? ஸ்ருதிக்கு விருத்தமா யிருப்பதினுல் பாதம் என்னும் தோஷத்தையே சொல்லுவோம் என்னில், இப்பொழுது கூட * கதியற்ற ஸ்ருதி பொய் ஸாக்ஷி சொல்லுவதாக உன்னுல் ஏற்படுத்தப்படுகிறது. உண்மையான அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற அந்த ஸ்ருதி உனக்கு இஷ்டமானது ஒன்றையும் சொல்லாது.

ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானமாக இருக்கை, ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய யஜ்ஞங்களைச் சொல்லுகிற வாக்கியத்தினுல் உண்டாக்கப்படுகிற ஜ்ஞானத்தில் இருக்கிறது என்று பதில் அனுமானம் சொன்னதில் அதற்கு விரோதமாக முடிந்தால் பாதகம் ஒன்றுமில்லை யாதலால் வ்யத்யாஸ முண்டென்று சொல்லப்பட்டதே, அது இவ்விடத்திலும் துல்யம், ப்ரத்யக்ஷமான ப்ரமத்திற்கு ப்ரத்யக்ஷமாகிற

---

* ஶப்தத்தினுல் ப்ரத்யக்ஷம் உண்டாகிறதென்று சொல்லுவதில் ஸ்ருதிக்கு தாத்பர்யமில்லை என்று நிரூபித்திருப்பதினுல் என்றபடி.

अप्रयोजकत्वेन कल्पनादेर्निरस्तत्वात्, च परो-क्षादपि ज्ञानात् प्रत्यक्षभ्रमनिवृत्तेः प्रागेव समर्थितत्वात् । प्रत्यक्षापेक्षायामपि तत्त्वमस्यादि-वाक्यव्यतिरिक्तजन्येनापि प्रत्यक्षेण बाधोप-पत्तावन्यथासिद्धेः । अस्ति च योगिप्रत्यक्षमदृष्ट-विशेषसहकृतान्तःकरणजन्यं शास्त्रविश्वासिनां शास्त्रावसि-तं नाम । श्रूयते हि रामायणे । 'रहस्यं च प्रकाशं च यद्वृत्तं तस्य धीमतः । तत्सर्वं धर्म-वीर्येण यथावत्सम्प्रपश्यति ॥' इति । यत्तु भाष्ये दर्शनसमानाकारत्वमुच्यते, तन्मोक्षसाधन

ஜ்ஞானமே நிவ்ருத்தி செய்யக்கூடியதாகும். ஆதலால் ப்ரமத்தை நிவ்ருத்தி செய்யக்கூடிய ஜ்ஞானம் ப்ரத்யக்ஷமாக இருக்க வேண்டும் என்று யுக்தி சொல்லப்பட்டதே அதுவும், அப்படிக் கல்பிப்பதற்குக் காரணம் ஒன்று மில்லாமையினுல் முன்பே நிராகரிக்கப்பட்டது. (ஏனெனில்) ப்ரத்யக்ஷ மல்லாத ஜ்ஞானத்தினுலும் ப்ரத்யக்ஷமாகிய ப்ரமத்திற்கு நிவ்ருத்தி உண்டென்று முன்பே ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருப்பதினுல். அப்படி ப்ரத்யக்ஷமே வேண்டுமென்று அபேக்ஷித்தபோதிலும் 'அந்த ப்ருமம் நீயாகிருய்' என்றிவை முதலிய வாக்யங்கள் தவிர வேறென்றினுல் உண்டாக்கப்பட்ட ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் அந்த ப்ரமத்திற்கு நிவ்ருத்தி வரக்கூடுயாகையினுல் அந்யதாஸித்தி என்னும் தோஷம் வருகிறது. அத்ருஷ்ட விஶேஷத்தோடு சேர்ந்த மனதினுல் உண்டாக்கப்பட்டதாய் ஶாஸ்திரம் உண்டென்று நம்பிக்கை உடையவர்களுக்கு ஶாஸ்திரங்களினுல் அறியப்பட்டதாகிய யோகி ப்ரத்யக்ஷம் இருக்கிறது. அப்படியே ஸ்ரீராமாயணத்தில் 'மிகவும் ஜ்ஞானமுடையவரான அந்த ராமனுடைய ரஹஸ்யமாயும் ப்ரகாசமாயுமுள்ள நடவடிக்கைகள் எவைகளோ அவை எல்லாவற்றையும் தர்மத்தின் ஶக்தியினுல் உள்ளபடியே பார்க்கிருர்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதல்லவா? பாஷ்யத்தில் கண்ணுல் ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்ப்பதைப்போல் விஶதமாக இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறதே, அது மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமான இடைவிடாத அநுஸந்தானத்திற்குச் சொல்லப்படு

सिद्धतया प्रमाणान्तरस्यैव । न च धर्मशक्ति-
विषयभूतयोगिप्रत्यक्षं निषिध्यते, तस्यापि
श्रुतत्वात् । स्वाभिमतस्य तु शब्दजत्वं प्रतिक्षि-
प्तमिति तस्यैवासम्भवः । यद्यपि योगिप्रत्यक्षं
प्रयोजनमिति सिद्धान्तं, तथापि तदधीनायाः परि-
शेषाभिधानमन्यथासिद्ध्यभावाच्च नातो नानु-
पपन्नः, ‘क्ळृप्तक्ळृप्यविरोधे तु युक्तः क्ळृप्तपरि-
ग्रहः’ इति न्यायात् । यदि च यत्किञ्चिद्विपक्षे बाधका-
भिमानाग्रहेण परिगृह्यानुमिनोषि, तदा
ज्योतिष्टोमादिवाक्येऽपि भवादृशः कोऽपि
तथा तदभिमानादनुमिनीयादेव । एवं सिद्ध

கிறதேயன்றி தர்மத்தின் ஶக்திக்கு ப்ரயோஜனமாகிய யோகிகளின் ப்ரத்யக்ஷம் மறுக்கப்படவில்லை. அதுவும் ஶ்ருதியில் சொல்லப்பட்டிருப்பதினால் உன்னால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற ஶப்தத்தினால் உண்டாகிற தென்பது நிராகரிக்கப்பட்டபடியினாலே அது ஸம்பவிக்காது. யோகிகளின் ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரயோஜனமே என்று எங்களுடைய மதம். அப்படி யிருந்தபோதிலும் அதினாலே தான் பலம் என்று நாங்கள் சொல்லாமையாலும், அதினால் மற்றொரு அந்யதாஸித்தி இல்லாமையாலும் * அதைச் சொல்லி இருப்பதற்கு ஒரு வித விரோதமுமில்லை. ஏற்கனவே ஏற்படுத்தப்பட்டது, இனி கல்பிக்கவேண்டியது, இவைகளுக்கு விரோதம் வந்தால் ஏற்கனவே ஏற்படுத்தப்பட்டிருப்பதை அங்கீகரிப்பது உசிதம் என்று ந்யாயம் இருப்பதினால் விருத்தமாக முடியும் பக்ஷத்தில் ஏதாவது ஒரு பாதகமிருக்கிறது என்கிற அபிமானத்தினால் பிடிவாதம் பிடித்துக் கொண்டு அனுமானம் ப்ரயோகிக்கிறாயே யானால் அப்பொழுது ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலியவைகளைச் சொல்லுகிற வாக்யத்திலும் உன்னைப்போன்ற ஒருவன் அப்படிப்பட்ட அபிமானத்தினால் அனுமான ப்ரயோகம் செய்வான். இப்படி ஸித்தஸாதனம், வ்யபி

* உன்மதத்திலோவெனில் ப்ரத்யக்ஷம் ஒன்றே ப்ரமத்தை நிவ்ருத்தி செய்யும் என்று முடித்திருக்கிறபடியினாலும், அப்படி ப்ரத்யக்ஷம் யோகிகளுக்குண்டென்று ஶாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருந்தால் அதினாலேயே ப்ரமத்தின் நிவ்ருத்தி உண்டாகுமாகையினால் ஶப்தத்தினால் ப்ரத்யக்ஷம் உண்டாகிறதென்று கல்பிக்கவேண்டியதில்லை, ஆதலால் அந்யதா ஸித்தி வரும் என்றபடி.

साधनत्वानैकान्तिकत्वादिप्रसङ्गतत्परिहारसाम्या-
नुमानापेक्षत्वान्यथासिद्धत्वादिदोषदूषितत्वाच्च
अनुमानविशेषात् प्रतीक्षणमेव निवर्तनीयां
सिसाधयिषितस्याप्रामाणिकत्वानुमितिं धीमतां
सूचयति । अत एवात्र विषये महाविद्यादिप्रयो-
गाशंसापि निरस्तेति [illegible] ॥ यत्तु शब्दस्य प्रत्य-
क्षान्तर्भावप्रसङ्गे स्वदेहात्मपरोक्षब्रह्मात्मविष-
यशब्दान्यत्वे सति अपरोक्षप्रतीतिकारणत्वं
प्रत्यक्षान्तर्भावप्रयोजकमित्युक्तम्, तच्च तत्त्व-
मस्यादेरपरोक्षधीजनकत्व एव वक्तव्यम्, तत्तु नाद्या-
पि सिद्धमिति तत्प्रसङ्गो दुर्वारः ॥

तदेवं वाक्यजन्यसाक्षात्कारासिद्धेः परि-
शेषात्तज्जन्यपरोक्षज्ञानेनैवाप्रतिबद्धसा-

சாரம், அதிப்ரஸங்கம், தோஷங்களும் அவற்றின் பரிஹாரமும் ஸமமாயிருக்கை, அந்யதாஸித்தி முதலிய தோஷங்களால் தூஷிக்கப்பட்டிருப்பதினால் அனுமானத்தையே எதிர் பார்த்திருப்பது அந்த அனுமானத்தினால் ஸாதிக்க வேண்டுமென்று நினைக்கப்பட்ட வஸ்து ப்ராமாணிகமல்ல என்கிற ஊஹம் புத்திமான்களின் மனதில் இருக்கும் என்பதை ஸூசிப்பிக்கிறது. ஆகையினாலேயே இந்த விஷயத்தில் மஹாவித்யை முதலிய அனுமானங்களின் ப்ரயோகத்தைப் பற்றிய ஆசையும் நிராகரிக்கப்பட்டது. ஶப்தம் ப்ரத்யக்ஷத்திற்குள் சேர்ந்ததாக ஆகட்டுமே என்பதற்கு ப்ரத்யக்ஷமாகத் தெரியக்கூடிய பரப்ரும்மமாகிய ஆத்மாவைப்பற்றிய ஶப்தத்தைத்தவிர வேறாயும் ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணமாயும் இருக்கை ப்ரத்யக்ஷத்திற்குள் அடங்கியது என்று சொல்லுவதற்குக் காரணம் என்று சொல்லப்பட்டதே அதுவும், 'அந்தப்ரும்மம் நீயாகிறாய்' என்றிவை முதலிய வாக்யங்கள் ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்தை உண்டாக்குகிறதென்பது ஸித்தித்து விட்டால் சொல்லத்தக்கது. அது இதுவரையிலும் ஸித்திக்கவில்லை. ஆதலால் அந்தக்கேள்வி நிவ்ருத்தி செய்யத்தக்கதல்ல.

ஆக இவ்வளவால் வாக்யத்தினால் ப்ரத்யக்ஷம் உண்டாக்கப்படுகிறதென்பது ஸித்திக்காமையினாலே மிகுதிபாகையினால் ஒருவிதத் தடங்கலுமில்லாத ஸாமக்ரிகளினால் உண்டாக்கப்பட்ட வாக்யத்தினால் உண்டாக்கப்படும் ப்ரத்யக்ஷமல்லாத ஜ்ஞானத்தினாலேயே ப்ரபஞ்ச ப்ரமம் நிவ்ருத்தி அடையும் என்றேற்பட்ட பிறகு ஶ்ரவணம் முதலியவைகளை விதித்திருப்பது வ்யர்த்தமென்று முன்பு

உக்தே ஸமாஹ்வேதந பாத்யம் இதி ஸ்திதே ஶ்ரவணாதிவிதி வையர்த்யம் ப்ராமாண்யம் ச ஸ்தித மேவ | ததஶ்ச ஶ்ருதவேதாந்தாநாம் ஸம்ஸாராநுவ்ருத்திதர்ஶநவிரோதோ துஷ்பரிஹார: | பாதிதாநுவ்ருத்திஸ்து பாதிதா | ஜீவந்முக்திம் ச விஸ்தரேண தூஷயிஷ்யாம: ||

ததேவமநுமாநாகமார்தாபத்தீநாம் ப்ரதிக்ஷேபாத் ப்ரத்யக்ஷோபமாநாதேஶ்ச தத்ராஸம்பவாத் ஸ்வயமநங்கீக்ருதத்வாத் நிஷ்ப்ரமாணதயா தத்த்வமஸ்யாதேர்வாக்யஸ்ய ஸாக்ஷாத்காரஜநகத்வவசநம் ப்ராசார்யப்ரவஞ்சகாநாம் ப்ரலோபநாத்ருஷ்டிதத்த்வஶ்யாம இதி ||

இதி ஶ்ரீகவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய ஶ்ரீமத்வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு ஶ்ரீஶததூஷண்யாம்

|| ஶப்தஜந்யப்ரத்யக்ஷபங்கவாத: ஸப்தம: ||

|| ஶ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம: ||

சொன்னது ஸ்திரமாய்விட்டது. ஆகையினாலே வேதாந்த ஶ்ரவணம் பண்ணினவர்களுக்கு ஸம்ஸாரம் தொடர்ந்துவருவதை நாம் கண்டறிந்திருப்பதற்கு விரோதம் வருகிறது என்பது பரிஹாரம்செய்யமுடியாது. பாதிதானுவ்ருத்தி முன்னமேயே நிராகரிக்கப்பட்டது. ஜீவன் முக்தியையும் மேலே விஸ்தாரமாக தூஷிக்கப்போகிறோம்.

ஆகையினால் இப்படி அனுமானம், ஶாஸ்திரம், அர்த்தாபத்தி, இவைகள் நிராகரிக்கப்பட்டபடியினால் ப்ரத்யக்ஷம் உபமானம் முதலியவைகள் இவ்விஷயத்தில் ஸம்பவிக்காதாகையினாலும், உன்னால் ஒப்புக்கொள்ளப்படாமையினாலும், ப்ரமாணங்கள் ஒன்றுமில்லாமையினால் 'அந்த ப்ரும்மம் நீயாகிறாய்' என்றிவை முதலிய வாக்யம் ப்ரத்யக்ஷத்தை உண்டாக்குகிறதென்று சொல்லுவது ஆசார்யர்களை ஸேவித்துக்கொண்டிருக்கிற ஶிஷ்யர்களுக்கு முன்பிருந்த ஆசார்யர்கள் செய்த வஞ்சனை தான் என்று நாம் ஊஹிக்கிறோம்.

ஶப்தஜந்ய ப்ரத்யக்ஷபங்கவாதம் என்னும்
ஏழாவது வாதம் முற்றிற்று.

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃 ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

॥ 𑌸𑌾𑌧𑌨𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌯 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑌭𑌙𑍍𑌗𑌵𑌾𑌦𑍋𑌽𑌷𑍍𑌟𑌮𑌃 ॥

𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌕𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑍈𑌰𑍍𑌹𑍇𑌤𑍁𑌨𑌿𑌯𑌤𑍇
    𑌸𑌙𑍍𑌗𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌨 𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌤𑌜𑍍𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌂
    𑌵𑌿𑌶𑍍𑌰𑌾𑌮𑌵𑌾𑌞𑍍𑌛𑌿𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌮𑌿𑌃 ।
𑌯𑌸𑍍𑌤𑍈𑌶𑍍𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌸𑌹𑍃𑌦𑌯𑌾𑌽
    𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌜𑍇𑌤𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂
𑌕𑌾𑌵𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌿𑌸𑍃𑌪𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌯𑌾 𑌸𑌹
    𑌸 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑍀 𑌨𑌿𑌜𑌾𑌞𑍍𑌜𑌃 𑌪𑌾𑌤𑍁 ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃 ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌨𑌿𑌵𑌾𑌸 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜 𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

ஸாதனசதுஷ்டய பூர்வவ்ருத்தத்வபங்கவாதம் என்னும் எட்டாவது வாதம்.

கர்மமீமாம்ஸை, ப்ரும்மமீமாம்ஸை, என்கிற இரண்டு ஶாஸ்திரங்களும் ஒன்றென்பது விஷயம் முதலியவைகள் ஒன்றாயிருப்பதினாலேயே ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்க ஸங்கதிகள் இருப்பதினாலே முன் பின் என்கிற க்ரமமும் ஏற்பட்டிருக்க முதலில் கர்மங்களை விசாரித்துவிட்டு பிறகு அந்தக் கர்மங்களை அங்கமாக உடைய பரவித்யையைச் செய்யவேண்டும் என்கிற ஆசை உடையவர்களினால் அந்தப் பரவித்யைகளினால் அறியப்படக்கூடியதாகவும், அந்தப் பரவித்யைகளுக்கு ப்ரயோஜனமாகவும் அறியப்படவேண்டியதா யிருக்கையை எந்தப் பரமாத்மா அடைகிறானோ (அதாவது எந்தப் பரமாத்மா அறியப்படவேண்டியவனோ) அப்படிப்பட்ட இந்த ப்ரபு லக்ஷ்மியுடன்

[பூர்வபக்ஷஸங்க்ரஹ:]

அத்ர தாவதாநந்தர்யார்த்தே விஶேஷப்ரஸித்திமதோ'த ஶப்தஸ்ய ப்ரயுஞ்ஜாநஸ்ய ஸூத்ரகாரஸ்ய தத்ஸம்பவே ததபிதாநமேவேஷ்டமித்யங்கீகார்யம் | தத்ஸம்பவஶ்ச யதி நியதபூர்வவ்ருத்தாஸாதாரணம் தத்ப்ரஜ்ஞாபநே ஸம்ப்ரயோஜநம் ச கிமபி ஸ்யாத் — ததா ஸ்யாத்,

---

கூட என்னுடைய மனதைத் தனக்கு * அந்தப்புரமாகச் செய்து கொள்ளவேண்டும்.

[பூர்வபக்ஷ ஸங்க்ரஹம்.]

இவ்விடத்தில், பிறகு என்னும் அர்த்தத்தில் விஶேஷமான ப்ரஸித்தியையுடைய 'அத' என்னும் பதத்தை முதலில் ப்ரயோகம் செய்த ஸூத்திரகாரருக்கு அந்தப் பிறகு என்னும் அர்த்தம் அந்தப் பதத்திற்கு ஸம்பவிக்கும் பக்ஷத்தில் அந்த அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதே இஷ்டமானது என்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியது அவஶ்யம். அது ஸம்பவிக்கும் என்பதும் இந்த ப்ரும்மமீமாம்ஸைக்கு எப்பொழுதும் முன்னால் நடக்கவேண்டியதானதும் அஸாதாரணமானதும் அப்படி அது முற்பட்டது என்பதைத் தெரிவித்தால் அப்ப

---

* இங்கு ஶாஸ்திரங்களைக் கொண்டு விசாரிக்கும் இடத்தில் இதர தேவதைகள் பரவித்யையினால் அறியக்கூடியவர்களாக ப்ரஸ்தாவம் வந்து, ந்யாயங்களைக்கொண்டு அந்த ஸந்தேஹங்களை நிராகரிக்கவேண்டும். பகவானுடைய க்ருபையினால் பரவித்யையினால் உபாஸிக்கப்படவேண்டிய தேவதை இன்னதென்று நிஶ்சயம் உண்டாகும்பக்ஷத்தில் அப்பொழுது இதர தேவதைகளுக்கு ப்ரஸ்தாவமே இல்லை. அப்படித் தம் மனதில் மற்றவர்களுடைய ப்ரஸ்தாவம் கூட உண்டாகாமல் ஶ்ரிய:பதியே பரவித்யையினால் உபாஸிக்கப்படவேண்டிய தேவதை என்கிற நிஶ்சயம் உண்டாகவேண்டும் என்பது அந்தப்புரம் என்னும் பதத்தினால் ஸூசிப்பிக்கப் பட்டதாகிறது, ராஜாக்களுடைய அந்தப்புரத்தில் இதர புருஷர்கள் நுழைவதற்கு ஸம்பாவனையே இல்லையல்லவா, என்று ஸ்ரீ சண்டமாருதத்தில் வ்யாக்யாதம்.

𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌨 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌯𑌥𑌾 — '𑌅𑌥 𑌯𑍋𑌗𑌾𑌨𑍁𑌶𑌾𑌸𑌨𑌂' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑍇𑌵 । 𑌨 𑌹𑌿 𑌯𑌦𑍃𑌚𑍍𑌛𑌾𑌗𑌤𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌨𑌿𑌮𑍇𑌷𑍋𑌨𑍍𑌮𑍇𑌷𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌶𑌕𑍁𑌨𑌿𑌸𑌞𑍍𑌚𑌾𑌰𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌵𑌾 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌤𑌯𑌾𑌽𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇 — 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌅𑌭𑌿𑌧𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌵𑌿𑌰𑌹𑌾𑌚𑍍𑌚 । 𑌅𑌤 𑌏𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌭𑍋𑌜𑌨𑌾𑌦𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾 — 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌨𑌿𑌯𑌮𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌵𑌧𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌮𑌨𑌸𑍍𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗𑌾𑌦𑌿𑌕𑌮𑌪𑌿 𑌨 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃 — 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌸𑌾𑌮𑌗𑍍𑌰𑍀 𑌤𑍁 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 ।

டித்தெரிவிப்பது ப்ரயோஜனமுள்ளதாகவும் ஆகக்கூடியதுமானஏதாவதொன்று இருந்ததேயானால் அப்பொழுது இருக்கலாம், அப்படிக்கில்லாவிடில் அது இருக்கக்கூடாது. எப்படியென்னில்:— '𑌅𑌥𑌯𑍋𑌗𑌾𑌨𑍁𑌶𑌾𑌸𑌨𑌂' என்கிற * ஸூத்திரத்திலேபோல. யாத்ருச்சிகமாக ஏற்பட்ட ஏதாவதொரு இமைக்கொட்டுவது கண்ணைத்திறப்பது முதலியதும், ஈ முதலியவைகள் ஸஞ்சரிப்பது முதலியதும் இந்த ஶாஸ்திரத்தில் இதற்குமுன் நடந்த வ்யாபாரமாகச் சொல்லுவது யுக்தமாகாது, அது எல்லா இடத்திலும் ஸம்பவிக்கலாமாதலாலும், அப்படிச் சொல்லுவதில் ப்ரயோஜனமில்லையாதலாலும். ஆகையினாலேயே எல்லா மனிதர்களுடைய எல்லா வ்யாபாரங்களுக்கும் பொதுவாகவேண்டியதான சாப்பிடுவது முதலியவைகளை முன்பு நடந்ததென்று சொல்லுவதும் நிராகரிக்கப்பட்டது, விஶேஷித்து இதற்கு வேண்டும் என்கிற நியமம் இல்லாமையினால். ஸாவதானமாக இருப்பது, ஆத்மா மனது இவைகள் சேருவது, முதலியதும் ப்ரும்ம விசாரத்தைக் குறித்து விஶேஷித்த காரணமல்ல, எல்லா ஶாஸ்திரங்களுக்கும் பொதுவாதலால். ஸாமக்ரீ முன்பு இருந்ததாகச்சொல்

* இந்த ஸூத்திரத்தில் பிறகு என்னும் அர்த்தம் ஸம்பவிப்பதற்குக் காரணமாக கீழே குறித்தவைகள் இல்லாமையாலே யோகஶாஸ்திரம் ஆரம்பிவிக்கப்படுகிறது என்று '𑌅𑌥' என்னும் பதத்திற்கு அதிகாரம் என்னும் அர்த்தம் சொல்லப்படுகிறது.

तदुक्तिरपि यदि सामग्रीरूपवेषेण, तदपि सर्व कार्यसाधारण्यात्, तद्धियाऽप्रयोजकत्वाच्च निरस्तम् । तेन सामग्रीविशेषविशेषकं विशेषकारणमेव वाच्यम् । यत्सप्रयोजनाधिया नासाधारणनियतपूर्वपूर्ववृत्तवस्तुरूपवेषेण नित्यानित्यवस्तुविवेकादिसाधनचतुष्टयं पूर्वपूर्ववृत्तं — तदेव सर्व ब्रह्मजिज्ञासायां नियमेनापेक्षितत्वात्, तदुक्तेश्चाधिकारिविशेषप्रतिपादनोपयुक्ततया सप्रयोजनत्वाच्च — इति, यदुक्तम्, तत्र ब्रूमः :—

லக்கூடியதாகலாம். அதைச் சொல்லுவதும், ஸாமக்ரீ யென்கிற பொதுவாகிய ஆகாரத்தினாலேயேயாகில் அதுவும் எல்லாக் கார்யங்களுக்கும் பொதுவாகையினால் அதைச் சொல்லுவதில் ப்ரயோஜனமில்லாமையினாலும் நிராகரிக்கப்பட்டது. ஆதலால் ஸாமக்ரீ விசேஷத்தைக் குறிக்கிற விசேஷ காரணமே இங்கு சொல்லத்தக்கதாகும். ஆகையினால் எந்த ஸாமக்ரீ விசேஷத்தைச் சொன்னால் ப்ரயோஜனத்தோடு கூடியதாகுமோ அப்படிப்பட்டதாயும், இந்த சாஸ்திரத்திற்கே அஸாதாரணமானதாயும், எப்பொழுதும் அபேக்ஷிக்கக் கூடியதாயும் இருக்கிற முன்பு நடந்ததான ஒரு கார்யத்தை யோசித்துப் பார்க்கும் இடத்தில் நித்யாநித்ய வஸ்து விவேகம் முதலிய நான்கு ஸாதனங்கள் * முன்னால் இருந்தன, அவைகளே ப்ரும்ம விசாரம் செய்யும்பொழுது எப்பொழுதும் அபேக்ஷிக்கப்படக் கூடியவைகளாகையினாலும், அதைச் சொல்லியிருப்பதும் அதிகாரி விசேஷத்தை (அதாவது இப்படிப்பட்டவன் ப்ரும்ம விசாரத்தில் அதிகாரி என்கிற விசேஷத்தை) நிரூபிப்பதற்குக் காரணமாகையினால் ப்ரயோஜனத்தோடு கூடியதாகிறபடியினாலும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே, அதை விசாரிப்போம்.

---

* இந்த வஸ்து நித்யம், இந்தவஸ்து அநித்யம், என்கிறபகுத்தறிவு; சாந்தி, தாந்தி முதலிய ஸாதனங்கள் சேர்ந்திருக்கை; இவ்வுலகத்திலும் ஸ்வர்க்காதி லோகத்திலும் உள்ள பலங்களை அனுபவிப்பதில் ஆசையில்லாமை; மோக்ஷத்தில் ஆசையுடையவனாயிருக்கை, என்றபடி.

[सिद्धान्तारम्भः]

तत्र नित्यानित्यवस्तुविवेकस्तावत्कथंभूतः? इति। किं 'इदं वस्तु नित्यं इदं वस्त्वनित्यं' इत्येवमात्रम्? उत 'नित्यानित्ये च ते वस्तुनी चेति नित्यानित्यवस्तुनी, तयोर्नित्यानित्ययोर्यः स्वभावो हेयत्वोपादेयत्वे च इत्यर्थः' इति वाचस्पतिकथितप्रकारः? इति। तत्र न प्रथमः— तस्य वेदान्तश्रवणात्प्रागसिद्धत्वात्। तस्मिन्नेव ह्यात्मादेर्नित्यत्वं वियदादेश्चानित्यत्वं विविच्यते। तथा चान्योन्याश्रयणम्—

वेदान्तश्रवणे सिद्धे नित्यानित्यविवेकधीः।
नित्यानित्यविवेकेन वेदान्तश्रवणं भवेत्॥

[ஸித்தாந்தாரம்பம்.]

அவைகளுக்குள் நித்யாநித்ய வஸ்து விவேகம் என்பது எப்படிப்பட்டது? இந்த வஸ்து நித்யம், இந்த வஸ்து அநித்யம் என்கிற இவ்வளவேயா? அன்றிக்கே ‘நித்யமும் அநித்யமுமான வஸ்துக்களில் இருக்கிற ஸ்வபாவம், அதாவது விடத்தக்கதாயிருக்கை, அங்கீகரிக்கத்தக்கதாயிருக்கை, இவைகளைப் பற்றிய பகுத்தறிவு என்றர்த்தம்’ என்று வாசஸ்பதியினால் சொல்லப்பட்டபடியா? அதில் முதல் பக்ஷம் உசிதமல்ல, அது வேதாந்த ஶாஸ்திரத்தைக் கேட்பதற்கு முந்தி ஸித்திக்காதாகையினால். ஏனெனில் அந்த வேதாந்த ஶாஸ்திரத்திலேயேயன்றோ ஆத்மா முதலியவைகள் நித்யமென்பதும், ஆகாசம் முதலியவைகள் அநித்யம் என்பதும் விவரமாய் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் அந்யோந்யாஶ்ரயணம் என்கிற தோஷம் வருகிறது. (எப்படி என்னில்:—)

வேதாந்த ஶாஸ்திரத்தைக் கேட்ட பிறகு நித்யாநித்ய வஸ்துக்களைப்பற்றி பகுத்தறிவாகிய ஜ்ஞானம் உண்டாகவேண்டும், நித்யாநித்யவஸ்து விவேகத்தினால் வேதாந்த ஶ்ரவணம் உண்டாகவேண்டும் என்று.

𑌅𑌥 𑌯𑌦𑌿 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇, 𑌤𑌦𑌾 𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌾𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 । 𑌵𑌿𑌯𑌦𑌾𑌦𑌯𑍋 𑌵𑍈𑌶𑍇𑌷𑌿𑌕𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌏𑌵 𑌪𑌰𑌿𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 । 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌦𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑍌𑌗𑌤𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌅𑌸𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌵𑌾 । 𑌅𑌥 𑌅𑌤𑌿 𑌦𑍂𑌰𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌕𑌰𑍍𑌷𑌸𑌾𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑌯𑍋𑌗𑌪𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌣𑍇𑌨 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌸𑌿, 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃 𑌕𑌿𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌯𑌾? 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌯𑌲𑌭𑍍𑌯𑌂 𑌹𑌿 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌫𑌲𑌮𑍍 । 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌜𑍍𑌞𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨 — 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇 𑌤𑌦𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍈𑌕𑌤𑍍𑌵𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨— 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑌿𑌰𑍍𑌲𑍇𑌪𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑌕𑌤𑍍𑌵𑍇𑌣

அப்படிக்கில்லாமல் வேறு ஶாஸ்திரங்களால் அவைகளைப்பற்றிய விவேகம் உண்டாகிறது என்று எண்ணுகிறாயேயானால், அப்பொழுது விபரீதமான விவேகம் வரவேண்டும். ஏனென்னில் ஆகாசம் முதலிய வஸ்துக்கள் நித்யங்களாகவே வைஶேஷிகர் (தார்க்கிகர்களில் ஒரு பாகஸ்தர்)களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றன, ஜீவாத்மா முதலியவைகள் அநித்யங்களாகவாவது அஸத்துக்களாகவாவது பௌத்தர் முதலியவர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றன, ஆகையால். அதுவல்லாமல் அதிக தூரம் வ்யத்யாஸமில்லாத ஸாங்க்ய ஶாஸ்திரம் யோகஶாஸ்திரம் இவைகளைப் பரிசயம் பண்ணுவதினால் அவைகளைப் பற்றிய விவேகம் உண்டாகிறது என்று எண்ணுகிறாயோ, அப்பொழுது அந்த ஶாஸ்திரத்தினாலேயே ஆத்மா ஆத்மாவல்லாத வஸ்துக்கள் இவைகளைப்பற்றிய விவேகமும் ஏற்பட்டுவிடுமாதலால் ப்ரும்ம விசாரத்தினால் என்ன ப்ரயோஜனம்? வேறொன்றினாலும் உண்டாகாததன்றோ ஶாஸ்திரத்திற்கு ப்ரயோஜனமாகவேண்டும். அவைகளுக்குள்ள விஶேஷத்தை அறிவதற்காக ப்ரும்மவிசாரம் செய்யவேண்டும் என்பதும் உசிதமல்ல, ஒரு விஶேஷமுமில்லாத வஸ்துவில் விஶேஷம் இருப்பது அஸம்பாவிதமாகையால். ஆத்மாவும் பரமாத்மாவும் ஒன்று என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளுவதற்காக ப்ரும்மவிசாரம் செய்யவேண்டும் என்பதும் உசிதமல்ல, ஜீவாத்மா எப்பொழுதும் ஒன்றோடும் ஸம்பந்தமில்லாதவன் என்கிற நிஶ்

𑌸𑌮𑍀𑌹𑌿𑌤𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍌 𑌸𑍍𑌵𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑌦𑌸𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 [illegible]𑌪𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯𑌮𑌾𑌣𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 | 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑌾𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑌪𑌿 𑌤𑌤 𑌏𑌵 𑌦𑌤𑍍𑌤𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌮𑍍, 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍌𑌗𑌤𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌸𑍁𑌲𑌭𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 | 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌹𑌿 𑌯𑍋𑌗𑌾𑌚𑌾𑌰𑍇𑌣 — '𑌅𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌸𑌿𑌤𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍈𑌃 | 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌕𑌸𑌂𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌿𑌭𑍇𑌦𑌵𑌾𑌨𑌿𑌵 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 ||' 𑌇𑌤𑌿 | 𑌅𑌥 𑌵𑍇𑌦𑌵𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌤𑌤𑍋 𑌨 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌶𑌯𑌃, 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣𑍈𑌵 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌰𑌾𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌸𑌾𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇

சயம் மாத்திரத்தினுல் இஷ்ட பலமாகிய மோக்ஷம் ஸித்திக்கிறதென்று ஏற்படுகிறபடியினுல் தன்னைத் தவிர வேறொரு ஆத்மா இருக்கிறது, அல்லது இல்லை என்கிற விசாரம் காக்கையின் பல்லை எவ்வளவு என்று விசாரிப்பதைப்போல் வ்யர்த்தமாகுமாதலால். ஆத்மாவைத் தவிர மற்ற வஸ்துக்கள் பொய் என்கிற நிஸ்சயம் உண்டாவதற்காக ப்ரும்ம விசாரம் செய்யவேண்டும் என்பதும் கீழ்ச்சொன்னதினுலேயே * பதில் சொல்லப்பட்டது. மேலும் அந்த ஜ்ஞானம் பௌத்த ஶாஸ்திரத்தினுலும் ஸுலபமாய் உண்டாகலாமாதலாலும். அப்படியே யோகாசாரனுல் 'ஜ்ஞான ஸ்வரூபனுகிய ஆத்மா ஒருபேதமும் இல்லாதவனு யிருந்தபோதிலும் விபரீத ஜ்ஞானத்தை உடையவர்களால் அறியப்படவேண்டிய வஸ்து, அறிகிறவன், அறிவு, என்கிற பேதங்களை உடையவன் போலக் காணப்படுகிருன்' என்றுசொல்லப்பட்டிருக்கிறதல்லவா ? ஆகிலும் வேதத்திற்கு விருத்தமான ஶாஸ்திரமாதலால் அந்த ஶாஸ்திரத்தினுல் நிஸ்சயம் உண்டாகாது என்று அபிப்ராயமோ ? அப்படியாகில் ஸூத்திரகாரராலேயே அந்த பௌத்த மதத்தைப்போலவே நிராகரிக்கப்படப்போகிற ஸாங்க்யர் முதலியவர்களின் ஶாஸ்திரங்களினுலும் ஸமாதானம் பண்ணிக்கொள்ளாதே (அதாவது நிஸ்சயம் உண்டாகும் என்று நம்பாதே), 'அதுவேயாய் இருந்தபோதிலும் அதைப்போன்ற மற்றதாயிருந்த

---

* அந்த ஶாஸ்திரத்திலேயே ஆத்மா ஒன்றோடும் ஸம்பந்தம் இல்லாதவன் என்கிற ஜ்ஞானத்தினுல் மோக்ஷம் உண்டாகிறது என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதினுல் வ்யர்த்தமாகுமாதலால் என்றபடி.

𑌽𑌪𑌿 𑌨𑌾𑌶𑌯𑌤𑌿, '𑌨 𑌹𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌤𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑍍𑌯𑌮𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌃' 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌵𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌂𑌶𑌂 𑌸𑍍𑌵𑍀𑌕𑍁𑌰𑍍𑌮 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌸𑍌𑌗𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌤𑍇 𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑌃? 𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑌪𑌿 𑌹𑍍𑌯𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑍀𑌯𑌾𑌃 𑌬𑌹𑌵𑍋𑌽𑌰𑍍𑌥𑌾𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌕𑌥𑌂 𑌚 '𑌅𑌯𑌮𑌰𑍍𑌥𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌃 𑌅𑌯𑌂 𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌃' 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍇𑌵𑌾𑌵𑌗𑌚𑍍𑌛𑌸𑌿? 𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌣𑌮𑍍 । 𑌹𑌿𑌤𑍋𑌪𑌦𑍇𑌶𑌿𑌪𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌵𑌚𑌨𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿, 𑌤𑌤 𑌏𑌵 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌿𑌂 𑌸𑌾𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌮𑍁𑌖𑌜𑌲𑌕𑌣𑌿𑌕𑌾𑌸𑍍𑌵𑌾𑌦𑍇𑌨? 𑌅𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵𑌮𑌪𑌿, 𑌕𑌾 𑌨𑍋 𑌹𑌾𑌨𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌹𑌾𑌨𑌿𑌃 । 𑌤𑌸𑍍𑌯

போதிலும் இவை இரண்டிற்கும் ஒரு வித வ்யத்யாஸமும் இல்லை' என்று ந்யாயம் இருப்பதினால். விருத்தமில்லாத அம்ஶத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம் என்னில் அப்பொழுது பௌத்தர்களிடத்தில் உனக்கு என்ன த்வேஷம்? அவர்களுடைய மதங்களிலும் உன்னால் அபேக்ஷிக்கக்கூடிய அனேகம் அர்த்தங்கள் இருக்கின்றன. மேலும் இந்த அர்த்தம் வேதத்திற்கு விருத்தமல்ல, இந்த அர்த்தம் வேதத்திற்கு விருத்தம் என்று வேதாந்த ஶாஸ்திரத்தைக் கேட்பதற்கு முந்தி எப்படித் தெரிந்துகொள்ளுவான்? ஆதலால் இந்தப் பக்ஷத்திலும் அந்யோந்யாஶ்ரயண தோஷம்வருகிறது. ஹிதத்தை உபதேசம் செய்துவருகிற தகப்பனர் முதலியவர்களின் வார்த்தையில் நம்பிக்கையினால் இது விருத்தம், இது விருத்தமல்ல என்கிற ஜ்ஞானம் உண்டாகிறது என்னில், அப்பொழுது அதினாலேயே நித்யாநித்ய வஸ்து விவேகமும் ஸித்தித்துவிடுகிறபடியினால் ஸாங்க்யர் முதலியவர்களின் தாடைகளில் இருந்து ஊறிவருகிற எச்சிலின் திவலையை சாப்பிடுவதினால் என்ன ப்ரயோஜனம்? (அதாவது ஸாங்க்யன் சொன்ன அர்த்தத்தில் சிலவற்றைச் சொல்லுவதினால் என்ன ப்ரயோஜனமென்றபடி.) இப்படியும் உண்டாகட்டுமே, எங்களுக்கு என்ன நஷ்டம் என்னில், வேதாந்த ஶாஸ்திரத்தைக் கேழ்க்கவேண்டியதில்லை என்பதுதான். ஏனெனில் அந்த ஹிதோபதேசிகளின்

𑌉𑌪𑌦𑍇𑌶𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑌾𑌲𑌸𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌕𑌵𑌤𑍍 𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌰𑌮𑍍𑌭𑍋𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑌯𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍌 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌪𑌰𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌪𑌰𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇 𑌚 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑌤𑍍𑌵𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑌾𑌤𑌾𑌚𑍍𑌚 । 𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌿𑌲𑌾𑌭𑌪𑍂𑌜𑌾𑌦𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌰𑌾𑌗𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌹𑌨𑍍𑌤! 𑌏𑌵𑌂 𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌶𑌮𑌾𑌦𑌿𑌸𑌾𑌧𑌨𑌸𑌮𑍍𑌪𑌤𑍍𑌸𑌮𑍍𑌪𑌾𑌦𑌿𑌤𑌾! 𑌕𑌾𑌮𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌾𑌦𑌯 𑌏𑌵 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 । 𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌿𑌲𑌾𑌭𑌾𑌦𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑍇 𑌚 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌾𑌦𑍇𑌃 𑌕𑍍𑌵𑍋𑌪𑌯𑍋𑌗𑌃?

𑌅𑌥 𑌵𑍇𑌦𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌮𑍀𑌮𑌾𑌂𑌸𑌾𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌮𑌰𑍍𑌶 𑌇𑌤𑌿, 𑌤𑌦𑌪𑌿 𑌨 — 𑌅𑌥𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍈

உபதேச மாத்திரத்திஞலேயே சோம்பரான ஆஸ்திகர்களைப்போல எல்லா அர்த்தங்களிலும் நம்பிக்கை உண்டாகலாமாதலாலும், எல்லா விவேகங்களும் ஆத்மாவையும் ஆத்மா வல்லாத வஸ்துக்களையும் பற்றிய பகுத்தறிவுக்காக ஏற்பட்டவைகளாதலால் அந்த விவேகம் ஏற்பட்டதேயானுல் வேறு அறியவேண்டிய வஸ்து ஒன்று மிகுதி யில்லாமையினுலும், அப்படி அறிய வேண்டியது மிகுதி யிருந்ததேயானுல் நிர்விசேஷம் என்பதற்கு விரோதம் வருமாதலாலும். ப்ரஸித்தி, த்ரவ்யலாபம், பூஜை, இவைகளுக்காக சாஸ்திரத்தை ப்ரவசனம் செய்வது (அயலாருக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பது) முதலியவைகளில் ஆசையினுல் தானே வேதாந்த சாஸ்திரத்தை விசாரிக்கிறுன் என்னில், இப்படியாகில் ஆச்சர்யம்! நன்ருய் சாந்தி முதலிய ஸாதனங்கள் ஸம்பாதிக்கப்பட்டன! காமம், கோபம், முதலியவைகளே வேதாந்த ச்ரவணம் பண்ணுவதற்குக் காரணமாக அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டுமாதலால். மேலும் ப்ரஸித்தி, த்ரவ்யலாபம் முதலியவைகளுக்காக வேதாந்த சாஸ்திரத்தைக் கேட்கும் பொழுது நித்யா நித்ய வஸ்து விவேகாதிகளுக்கு எந்த விஷயத்தில் உபயோகம் (உண்டாகிறது)?

மீமாம்ஸா சாஸ்திரத்தைக் கேட்பது சாஸ்திர விதியினுல் ஏற்பட்டதாதலால் தானே விசாரம் செய்கிறுன் என்பது உசித

𑌅𑌵𑌾𑌭𑌿𑌶𑌙𑍍𑌕𑌸𑍍𑌯 | 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑍋 𑌯𑌦𑍍𑌯𑍁𑌪𑌦𑍇𑌶𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌿𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿,
𑌕𑌿𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌾𑌯𑌾𑌸𑍇𑌨? 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌨𑌮𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑌾𑌦𑌿𑌵𑌦𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌯𑍈𑌵 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌮𑍀𑌮𑌾𑌂𑌸𑌾𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌸𑍍𑌯 |
𑌨 𑌚 𑌮𑍀𑌮𑌾𑌂𑌸𑌾𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍈𑌧𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍇𑌵 𑌸𑌮𑌰𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍 | 𑌅𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌚 𑌵𑍈𑌧𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌙𑍍𑌗𑌭𑍂𑌤𑌮𑍀𑌮𑌾𑌂𑌸𑌾𑌜𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌨𑌾 𑌸𑍍𑌵𑍀𑌕𑌾𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 | 𑌯𑌦𑌿 𑌚 𑌵𑍈𑌧𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌸𑌿, 𑌤𑌦𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌮𑍀𑌮𑌾𑌂𑌸𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌕𑍁𑌤𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌕𑍋𑌪𑌃? 𑌶𑍍𑌰𑍂𑌯𑌤𑍇 𑌹𑌿 — 1 '𑌸𑍍𑌥𑌾𑌣𑍁𑌰𑌯𑌂 𑌭𑌾𑌰𑌹𑌾𑌰𑌃 𑌕𑌿𑌲𑌾𑌭𑍂𑌦𑌧𑍀𑌤𑍍𑌯

மல்ல, வேதாந்த விசாரம் அர்த்தத்தைப் பற்றிய நிஶ்சயம் உண்டாவதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டிருப்பதினால். அப்படிப்பட்ட நிஶ்சயம் உபதேசத்தினால் ஸித்தித்து விட்டதேயானால் வீணான ப்ரயாஸத்தினால் என்ன ப்ரயோஜனம்? அப்படிக்கில்லாவிடில் மீமாம்ஸா ஶாஸ்திரத்தைக் கேழ்ப்பதானது ப்ரதக்ஷிணம் செய்வது, நமஸ்காரம் செய்வது முதலியவைகளைப் போல அத்ருஷ்டத்திற்காக (புண்யம் முதலியதற்காக) என்பதே ஏற்படும். மேலும் மீமாம்ஸா ஶாஸ்திரத்தைக் கேட்பது விதியினால் ஏற்பட்டதில்லை என்பது முன்னமேயே ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி மீமாம்ஸா ஶாஸ்திரத்தைக் கேழ்ப்பது விதியினாலேற்பட்டது என்பது இருந்தாலும் இருக்கட்டும், அப்படி இருந்த போதிலும் தனக்கு அங்கமாகிய ஶாஸ்திர விசாரத்தினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட நித்யாநித்ய வஸ்து விவேகத்தையே விதி ஶாஸ்திரம் அங்கீகரிக்குமாதலால், அப்படிப்பட்ட நித்யாநித்ய விவேகம் அவிரோதாத்யாயத்தினால் (இரண்டாவது அத்தியாயத்தினால்) உண்டாகக் கூடியதாகையினாலே முன்னால் உண்டாகும் என்பது ஸித்திக்காது. மேலும் வேதாந்த ஶாஸ்திரத்தைக் கேழ்ப்பது ஶாஸ்திர விதியினால் ஏற்பட்டது என்பதை அங்கீகரிக்கிறாயேயாகில் கர்ம மீமாம்ஸையில் உனக்குக் கோபம் எத்தால் உண்டாகி

1.

𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌨 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌯𑍋𑌽𑌰𑍍𑌥𑌮𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 । 𑌤𑍇𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌮𑍇𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌮𑍍 ।

𑌨 𑌤𑌾𑌵𑌦𑌨𑌧𑍀𑌤𑌵𑍇𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌂 𑌸𑌂𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 𑌤𑌦𑌨𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌚 𑌉𑌪𑌨𑌿𑌷𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌧𑍍𑌯𑌯𑌨𑌂 𑌕𑌸𑍍𑌯𑌚𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃 — 1 ‘𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑍇𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌤𑍍, 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌧𑍍𑌯𑌯𑌨𑌵𑌿𑌧𑍍𑌯𑌭𑌾𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 । 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌾𑌧𑍍𑌯𑌯𑌨𑍇 𑌚 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰 𑌏𑌵 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍁𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑍇 । 𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯 𑌏𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌸𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌿 𑌸𑌾𑌧𑌨𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌯𑌸𑌂𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕

இருக்கிறது? ஶ்ருதியிலும் ‘எவன் வேதத்தை அத்யயனம் செய்து அதின் அர்த்தத்தை அறியவில்லையோ அப்படிப்பட்டவன் சுமையைத் தாங்குகிற மாக்கட்டை போலானுன்’ என்று சொல்லப்படுகிறதல்லவா? ஆதலால் கர்ம மீமாம்ஸையை விசாரித்து அதற்குப் பிறகு ப்ரும்மபாகத்தைக் கேழ்க்கவேண்டும் என்பது ஏற்படுகிறது.

வேதத்தை அத்யயனம் செய்யாதவனுக்கு வேதாந்த ஶாஸ்திரத்தைக் கேழ்ப்பது ஸம்பவிக்காது, அவனுக்கு அதில் அதிகாரமில்லையாகையினுல். உபநிஷத்மாத்திரத்தை அத்யயனம் செய்வது ஒருவனுக்கு ஶாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்ட அர்த்தமாகாது. ஏனெனில் ‘வேதம் அத்யயனம் செய்யத்தக்கது’ என்று வேதம் முழுவதையும் பற்றிச் சொல்லியிருப்பதினுலும் உபநிஷத்தை மாத்திரம் அத்யயனம் செய்ய வேண்டுமென்கிற விதி வேதத்தில் இல்லாமையாலும். எல்லாப் பாகங்களையும் அத்யயனம் செய்யும் பக்ஷத்தில் எல்லாப் பாகங்களையும் பற்றிய அர்த்த விசாரத்தையே விதி கடமைப் படுத்தும். அப்படியாகில் ப்ரும்ம விசாரம் செய்வதற்கு முன்னுலாவது பின்னுலாவது கர்மவிசாரமும் அவஶ்யம் செய்ய வேண்டியதாகும் என்று தெரிந்து கொள். அப்படியாகும் பக்ஷத்தில் நான்கு வித ஸாதனங்களும் உண்டாகி அதை முன்னிட்டு

---

1. யஜுர்—ஆரண்—2-15.

𑌶𑍍𑌰𑍂𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌃, 𑌪𑍁𑌨𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑌿𑌮𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑍇𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌅𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌥𑌮𑍍𑌯𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 । 𑌯𑌦𑌾 𑌤𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌥𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌿𑌤𑌂, 𑌤𑌦𑌾 1 ‘𑌪𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌚𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌮𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌣 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌬𑍁𑌭𑍁𑌤𑍍𑌸𑌾 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌕𑍍𑌰𑌮𑌨𑌿𑌯𑌮 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌥𑌮𑍍𑌯𑌮𑌵𑌶𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌣𑍀𑌯𑌮𑍍 । 𑌏𑌵𑌂 𑌰𑌾𑌗𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌪𑌕𑍍𑌷𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌕𑍍𑌰𑌮𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 । 𑌰𑌾𑌗𑌿𑌣𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌹𑌿 𑌸𑌾𑌙𑍍𑌗𑌾𑌧𑍀𑌤𑌸𑌶𑌿𑌰𑌸𑍍𑌕𑌵𑍇𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌤𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌵𑍇𑌦𑌭𑌾𑌗𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌮

வேதாந்தங்கள் கேழ்க்கப்பட்டனவே யானல் அப்படிப்பட்ட புருஷன் மறுபடியும் தனக்கு வேண்டியதில்லாததும் தன்னுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு விருத்தமென்று தெரிந்து கொள்ளப்பட்டதுமானகர்மத்தைப்பற்றி எப்படி விசாரிப்பான்? ஆகையினல்மிகுதியாயிருக்கிறபடியினல் கர்மவிசாரம் முன்பே செய்யப்படவேண்டுமென்பது ஸித்திக்கிறது. எப்பொழுது கர்மங்கள் முன்னலேயே விசாரிக்கப்பட்டனவோ அப்பொழுது ‘கர்மங்களால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட பலங்களை விசாரித்து ப்ரும்மத்தில் அபேக்ஷை உடையவன் நிர்வேதத்தை அடைகிறுன்’ என்றிவை முதலிய ஶ்ருதிகளில் ஏற்பட்ட ப்ரும்மத்தைப்பற்றி அறியவேண்டும் என்கிறஆசை உண்டாகிறது என்கிற காரணத்தினுலும் க்ரமம் இப்படியே என்பது ஏற்படுகிறது. ஆதலால் கர்மவிசாரம் முன்னமேயே செய்யப்பட்டதென்பது அவஶ்யம் ஒப்புக் கொள்ளவேண்டும். இப்படியே தன்னுடைய இஷ்டத்தினல் விசாரம் செய்கிறுன் என்று சொல்லும் பக்ஷத்திலும் இந்த க்ரமம் ஏற்படுகிறது. எப்படி என்னில்:— அங்கங்களுடனும் உபநிஷத்துக்களுடனும் சேர்ந்து வேதங்களை அத்யயனம் செய்தவனும் ஆபாதமாக அறியப்பட்ட எல்லா வேதபாகத்தின் அர்த்தத்தை உடையவனும் இருப்பவனுக்கு ஆசையும், கர்மபாகம் ப்ரும்மபாகம் இவை இரண்டிலும் பொதுவாக, குறைந்ததாயும் எல்லாவற்றையும் விட மேற்பட்டதாயும் இருக்கிற எல்லா ப்ரயோஜனங்களும் தோன்றுகிற

---

1. முண்டகம்—1-2-12.

बहूहारयोरविशेषेण सातिशयनिरतिशयसु-
खस्वर्गापवर्गप्राप्तिहेतुतया उभयत्राप्यविशेषेण
प्रवर्तने क्रमापेक्षणात्, स्वाध्यायाध्यायिनां
सर्वेषां प्रायशः कर्मभागोपक्रमत्वात् सारस्व-
ताङ्गवत् प्रधानक्रमानुरोधेन स्वाध्यायेतिकर्त-
व्यताहेतुशास्त्रक्रमं प्रयुञ्जानः, 1 'काङ्क्षन्तः
कर्मणां सिद्धिं यजन्त इह देवताः । क्षिप्रं हि
मानुषे लोके सिद्धिर्भवति कर्मजा ॥' इति न्या-
येन त्रिवर्गे प्रथमप्रावण्यार्थक्रमं चा-
वेक्षमाणः, 2 'यज्ञेन दानेन' इत्यादिना यज्ञा-
द्यङ्गकोपासनविधौ यज्ञादिदृष्टान्तेषु यज्ञादि-
कल्पने च तत्तत्पदार्थतया यज्ञादिस्वरूपविषयजिज्ञासा

படியினால் இரண்டு பாகங்களிலும் பொதுவாக இவனை ப்ரவ்ருத்திக்கும்படி செய்யும்பொழுது க்ரமத்தை அபேக்ஷிக்கிறபடியினால், எல்லா வேதங்களும் அனேகமாகக் கர்மபாகத்தையே ஆரம்பமாக உடையதாதலாலே ஸாரஸ்வத இஷ்டிகளுடைய அங்கங்களைப் போல ப்ரதானங்களுக்கு ஏற்பட்ட க்ரமங்களை அனுஸரித்து வேதங்களுக்கு அங்கங்களாகிய மீமாம்ஸா ஶாஸ்திரத்தின் க்ரமத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டு, 'இந்த லோகத்தில் கர்மங்களின் பல ஸித்தியை ஆசைப்பட்டவர்கள் இதர தேவதைகளை ஆராதிக்கிறார்கள், இந்த மனுஷ்ய லோகத்தில் கர்மங்களால் உண்டாகிய பலம் சீக்கிரமாக உண்டாகிறதல்லவா' என்று சொல்லி இருக்கும் ந்யாயத்தினால் த்ரிவர்கங்களில் ஆசை முதலில் உண்டாகிறது என்கிற அர்த்த க்ரமத்தையும் யோசித்து, 'யஜ்ஞத்தினாலும் தானத்தினாலும்' என்றிவை முதலான யஜ்ஞங்களை அங்கமாக உடைய உபாஸனத்தை விதித்திருக்கும் வாக்யங்களிலும் யஜ்ஞம் முதலியவைகளை உதாஹரணங்களாக நிரூபித்திருக்கும் இடங்களிலும் உபாஸனத்தையே யஜ்ஞமாகக் கல்பனை செய்திருக்கும் இடத்திலும் அந்தந்தப் பதங்களுக்கு அர்த்தமாகிய யஜ்ஞம் முதலியவைகளின் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய ஜ்ஞானத்தை எதிர் பார்க்கிற படியினால்

1. கீதை—4-12. 2. ப்ருஹதாரண்யகம்—6-4-22.

काङ्क्षतया पूर्ववृत्तैव कर्मविचारापेक्षां पश्यतु, ब्रह्मविद्याङ्गभूतकर्मसमृद्ध्यर्थतया ब्रह्मदृष्टिरूपतया च शारीरके मुख्यसङ्गतिकोद्गीथादिविद्यानां कर्माङ्गाश्रयतया तदाश्रयाङ्गकर्मपरिज्ञानज्यैष्ठ्यतासापेक्षत्वयन्तु कर्मब्रह्ममीमांसयोः क्रमेण पुरुषं प्रवर्तयति ।

किं च प्रसक्तानुप्रसक्तस्याप्यर्थस्य प्रकृते केनचिदुपयोगेन भवितव्यम् । तत्र यद्यपि विद्यारूपवचनाविशेषादिहोद्गीथविद्यादीनां प्रसक्तिर्भवति, तथापि तद्विचारस्य शास्त्रे क उपयोगः ? कर्मिणां तदनुष्ठानेन

முன்னாலேயே கர்மவிசாரம் செய்திருக்க வேண்டுமென்று தெரிவிக்கிறது என்பதை யோசித்தும், ப்ரும்ம வித்யைகளுக்கு அங்கமாகிய கர்மங்களின் பலங்கள் ஒரு தடையும் இல்லாமல் சீக்கிரமாக உண்டாவதற்குக் காரணமாகையினாலும் ப்ரும்மமாக உபாஸனம் செய்வதாக இருப்பதினாலும் ஶாரீரக ஶாஸ்திரத்தில் முக்யமாக ஸங்கதியை உடையதான உத்கீத வித்யை முதலியதும் கர்மங்களின் அங்கங்களான உத்கீதம் முதலியவைகளை ஆதாரமாக உடையவைகளாகையினாலும் அந்த உத்கீதோபாஸனத்திற்கு ஆதாரத்தைஅங்கங்களாகஉடைய கர்மங்களைப்பற்றிய ஜ்ஞானம்முன்னமேயே இருக்கவேண்டும் என்பதை யோசித்தும், கர்ம ப்ரும்ம மீமாம்ஸைகளில் முறையே புருஷனை ப்ரவ்ருத்திக்கும்படி செய்கிறது.

மேலும் ப்ரஸக்தானு ப்ரஸக்தியினால் விசாரிக்கப்படுகிற அர்த்தத்திற்கும் அதைச் சொல்லியிருக்கும் ப்ரக்ருத க்ரந்தத்தில் ஒரு உபயோகம் இருக்கவேண்டும். அதில் (ப்ரும்ம) வித்யையாக இருக்கிறபடியினால் இங்கு உத்கீத வித்யை முதலியவைகளுக்கு ப்ரஸக்தி ஏற்படுகிறது. அப்படியிருந்தபோதிலும் அதைப்பற்றி இந்த ஶாஸ்திரத்தில் விசாரித்திருப்பதற்கு என்ன உபயோகம்? கர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவர்களுக்கு உத்கீதோபாஸனத்தினால் அந்த கர்மங்களுக்கு ஸாத்குண்யம் (அதாவது சீக்கிரத்தில் பலம் கொடுக்கும்

𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑌾𑌗𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑌿𑌹 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑍇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨 — 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠
𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌽𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾𑌭𑌾𑌵𑌕𑌥𑌨𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌥
𑌯𑌦𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑌿𑌧𑍇𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌮𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌵𑌯𑌰𑍍𑌥𑌾𑌂𑌶𑌂 𑌕𑌞𑍍𑌚𑌿
𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨𑍈𑌵𑌂, 𑌤𑌦𑌸𑌤𑍍 — 𑌅𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑌿𑌤𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮
𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍂𑌪𑍋𑌪𑌾𑌸𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾
𑌨𑌾𑌵𑌕𑌾𑌶𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌥𑌾𑌹 — ‘𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌾𑌦𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮
𑌸𑌮𑍃𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾
𑌨𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌾𑌣𑌿’ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 । 𑌅𑌥 𑌸 𑌏𑌵 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍, 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌤𑌤 𑌏𑌵𑍈𑌕𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌂
𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂 । 𑌕𑍍𑌰𑌮𑌶𑍍𑌚𑍋𑌕𑍍𑌤𑌨𑌯𑍇𑌨 𑌕𑍢𑌪𑍍𑌤𑌃 । 𑌗𑍁𑌣𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌨𑌭𑌾𑌵𑌸𑍍𑌯
𑌵𑍈𑌪𑌰𑍀𑌤𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌤𑍁 𑌭𑌵𑌤𑌾 𑌸𑌾𑌧𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮

திறமை) உண்டாவதற்காக இந்த ஶாஸ்திரத்தில் அந்த உத்கீதோபாஸனத்தை விசாரித்திருக்கிறது என்பது உசிதமல்ல, கர்மநிஷ்டனுக்கு இந்த வேதாந்த ஶாஸ்திரத்தில் அதிகாரம் இல்லையென்று உன்னால் சொல்லப்பட்டிருப்பதினால். அப்படிக்கில்லாமல் கர்மங்களைத் தெரிந்து கொண்ட ஒருவன் நடுவில் வந்து தனக்கு உபயோகமுள்ள பாகத்தை விசாரிக்கிறான் என்று நினைக்கிறாயோ, அது பிசகு, ப்ரும்மஸ்வரூபத்தை விசாரிக்காதவனுக்கு ப்ரும்மமாக உபாஸனம் செய்வதாகிய அந்த உத்கீதவித்யைகளைப்பற்றி விசாரிப்பதற்கு இடமில்லையாதலால். இதையே (ஸ்ரீபாஷ்யத்தில்) 'உத்கீதம் முதலியவைகளைப்பற்றிய உபாஸனங்கள் கர்மங்களுக்கு சீக்கிரமாகப்பலத்தைக் கொடுக்கும் வீர்யத்தை உண்டாக்குவதற்குக் காரணங்களாயிருந்த போதிலும் ப்ரும்மமாக உபாஸிக்கிற உபாஸனங்களாகையினால் ப்ரும்மஜ்ஞானத்தை அபேக்ஷிக்கின்றன' என்றிவைமுதலாக அருளிச்செய்திருக்கிறார். அப்படியாகில் அந்த உத்கீதோபாஸனம் செய்பவன் கர்மவிசாரத்திற்கு அங்கமாக ப்ரும்மத்தையும் விசாரிக்கட்டுமே என்னில், அப்பொழுது அதினாலேயேஒரேஶாஸ்திரம் என்பது ஏற்பட்டுவிட்டது. முன்பு நிரூபிக்கப்பட்ட ந்யாயத்தினால் க்ரமமும் ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆனால் அங்கமாகயிருக்கை, ப்ரதானமாகயிருக்கை இவைகள் மாறுடி இருப்பதே உன்னால் நிரூபிக்கப்பட்டது. மேலும் ப்ரும்மத்தை அறிந்தவனுக்கு உத்கீதோபாஸனத்தைப்பற்றி விசாரிப்பதனால் உன் மதத்தில் என்ன உபயோகம்? கர்மத்தை விசாரிப்

விஷயஸ்ய தத்விஜ்ஞயா ப்ரோபயோகஸம்பந்தே? கர்மவித்ப்யஸ்ததுபதேஶ உபயோக இதி சேத், தர்ஹி கர்மாபி விஜ்ஞேயமவிஶேஷாத் | அத விவிதிஷாஹேதுகர்மஸாத்குண்யஸித்த்யர்த்தமிதி சேத், ததாப்யநுபயோக ஏவ — விவிதிஷாயாம் ஜாதாயாமேவ ஶ்ரவணே ப்ரவ்ருத்தே: | தத்ராபி பூர்வவத்பரோபதேஶார்த்தத்வாயோகாத் | கர்மணாம் ச வேதநாங்கத்வஸ்ய ப்ராகேவ ஸாதிதத்வாந்ந விவிதிஷாங்கத்வஸித்தி: | ப்ரஹ்மவித்யாப்ய: ப்ருதக்கரணமேவ ப்ரயோஜநமிதி சேந்ந — தஸ்யைகாதிகரணமாத்ரஸாத்யத்வாத், ததா சாத்ர விசாரஸ்யாதர்ஶநாத், ப்ரகாராந்தரேணைவ தாஸாம் பஹுஶோऽத்ர தாஸாம் விந்தநாத் |

பவர்களுக்கு அந்த உத்கீதோபாஸனத்தை உபதேசிப்பதுதான் உபயோகம் என்னில், அப்பொழுது கர்மங்களையும் விசாரிக்கலாம், நீ சொன்ன உபயோகம் ஸமமாயிருப்பதினால். அப்படிக்கில்லாமல் அறியவேண்டுமென்கிற ஆசைக்குக் காரணங்களான கர்மங்களுக்கு சீக்கிரத்தில் பலத்தைக் கொடுக்கும் தன்மை உண்டாவதற்காக என்று யோசிக்கிறாயோ, அப்படி இருந்தபோதிலும் உபயோகமில்லை என்பதே ஸித்தித்து விடுகிறது. (எப்படி யென்னில்) அறியவேண்டுமென்கிற ஆசை உண்டான பிறகுதான் வேதாந்தத்தைக் கேட்பதில் ப்ரவ்ருத்தி செய்வான் ஆதலால். அவ்விடத்திலும் முன்போல் அயலாருக்கு உபதேசிப்பதற்காக ப்ரும்ம விசாரம் செய்கிறான் என்பது பொருந்தாதாதலாலும் கர்மங்களும் ப்ரும்ம ஜ்ஞானத்திற்கே அங்கமென்பது முன்பே ஸ்தாபிக்ககப்பட்டிருப்பதினாலும் அறிய வேண்டும் என்கிற ஆசைக்குக் கர்மங்கள் அங்கங்கள் என்பது ஸித்திக்காது. ப்ரும்ம வித்யைகளைக்காட்டிலும் உத்கீதோபாஸனங்கள் வேறுபட்டவைகள் என்று தெரிவிப்பதே ப்ரயோஜனம் என்று சொல்லுவதும் உசிதமல்ல, அது ஒரு அதிகரணத்தினால் தெரிந்துகொள்ளக்கூடுமாதலாலும், அப்படி இவ்விடத்தில் விசாரம் செய்திருப்பதைக்காணாமையாலும், வேறு விதமாக அந்த உத்கீதோபாஸனங்களை இந்த ப்ரும்ம பாகத்தில் பெரும்பாலும் விசாரித்திருப்பதினாலும்.

𑌏𑌵𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑌿𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑌣𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑍇𑌦𑌨𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌤𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑌣𑍇 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑍇𑌦𑌨𑌸𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑌰𑌵𑌿𑌦𑍋𑌽𑌶𑌕𑍍𑌯𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑌣𑌾𑌸𑍂𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌸𑍁 𑌉𑌭𑌯𑌵𑌿𑌦 𑌏𑌵 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌾𑌵𑌕𑌾𑌶 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌶𑌾𑌰𑍀𑌰𑌕𑍇 𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑌣𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌂 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌸𑌙𑍍𑌗𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌨𑍋𑌪𑌯𑍋𑌗𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌅𑌙𑍍𑌗𑌭𑍂𑌤𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌾𑌧𑌾𑌨𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌾 𑌅𑌙𑍍𑌗𑌿𑌨𑍋 𑌵𑍇𑌦𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍀𑌘𑍍𑌰𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌾𑌦𑌨𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍁𑌪𑌯𑍋𑌗𑌃 । 𑌤𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 — '𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌨𑌭𑌿𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑌫𑌲𑌾𑌨𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍋𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑌕𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌦𑍍𑌗𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌦𑌕𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌨𑌿

இப்படிக் கர்மத்தை அறிந்தவர்கள் விசாரிக்கும்பொழுது ப்ரும்ம ஜ்ஞானத்தை அபேக்ஷிக்கிற படியினாலும், ப்ரும்மத்தை அறிந்தவர்கள் நிரூபிக்கும் பொழுது கர்மஜ்ஞானத்தை அபேக்ஷிக்கிற படியினாலும் இவை இரண்டில் ஒன்றை அறிந்தவர்களால் நிரூபிக்க முடியாதவைகளாகிய உத்கீத வித்யைகளில் ப்ரும்மத்தை அறிந்தவனுக்கே விசாரிப்பதற்கு இடமுண்டு என்றேற்பட்டது. ஶாரீரக ஶாஸ்திரத்திலும் ப்ரும்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை நிரூபணம் செய்த பிறகே உத்கீதோபாஸனத்தைப் பற்றிய விசாரம் ஸூத்திரகாரரால் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் இந்தப் பாகத்திலேயே நேரில் ஸங்கதியை உடைய அந்த உத்கீதோபாஸனத்தைப் பற்றிய விசாரத்திற்கு முக்கியமான உபயோகத்தை அபேக்ஷிக்கும் பொழுது இந்த ப்ரும்மவித்யைக்கு அங்கங்களாகிய கர்மங்களுக்கு வீர்யத்தை உண்டாக்கி, அதின் வழியாக அங்கியாகிய ப்ரும்ம வித்யையை சீக்கிரமாக உண்டாக்குவதாகிய பெரிய உபயோகம் இருக்கிறது. அதை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் 'அந்தக் கர்மங்களும் பலத்தில் ஆசை யில்லாமல் செய்யப் பட்டவைகளாய் ப்ரும்மவித்யையை உண்டாக்குகின்றன. ஆதலால் அப்படிப்பட்ட கர்மங்களுக்கு வீர்யத்தை உண்டாக்குகிற இந்த உத்கீதோபாஸனங்கள் இந்த ஶாஸ்திரத்திலேயே மிகவும் ஸங்கதியை (பொருத்தத்தை) உடையவை

ஸுதராமேவ 'ஸங்கதாநி' இதி । கிஞ்ச 'அக்கே சேந்மது விந்தேத கிமர்த்தம் பர்வதம் வ்ரஜேத்? । இஷ்டஸ்யார்த்தஸ்ய ஸம்ஸித்தௌ கோ வித்வாந் யத்நமாசரேத் ॥' இதி ந்யாயாத் கர்மமாத்ரேண மோக்ஷப்ராப்தௌ ஸம்பவேத், க: புமாந் கர்மாங்ககாத் கர்மஸமுச்சிதாத்வா ஜ்ஞாநாத் மோக்ஷம் லிப்ஸேதேத்யேதத் அப்யுக்தம் ப்ராகேவ । அதோऽபி கர்மண்யேவ ப்ராக்ப்ரவ்ருத்தி: । கர்மணி து நிரூபிதே ந்யாயபரிஶ்ராந்தசேதஸ்யா உத்தரோத்தராதிஶயிதகர்மவிதாநாதிபி: கர்மணாமல்பாஸ்திரபலத்வாவஸாய தத்ஸம்வாதகாநி ச 'பரீக்ஷ்ய லோகாந்' இத்யாதீநி வாக்யாநி ஆபாததீஜநகாந்யபி நிரூ

கள்' என்று அருளிச்செய்திருக்கிறார். மேலும் 'ஸமீபத்தில் தேன் கிடைத்ததேயானால் எதற்காக மலைக்குப் போகவேண்டும்? அதைப் போல இஷ்டமான அர்த்தம் கிடைத்ததேயானால் பண்டிதனாகிய எவன் அதற்காக ப்ரயத்னம் செய்வான்' என்கிற ந்யாயத்தினால் கர்மங்களைச் செய்த மாத்திரத்தினால் மோக்ஷம் கிடைக்குமேயானால் எவன் கர்மங்களை அங்கமாக உடையதாகவாவது, கர்மங்களோடு சேர்ந்ததாகவாவது இருக்கிற ஜ்ஞானத்தினால் மோக்ஷத்தை அடைய வேண்டும் என்றாசைப்படுவான்? என்கிற இதுவும் முன்னமேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையாலும் கர்ம விசாரத்திலேயே முதலில் ப்ரவ்ருத்தி உண்டாகும். கர்மங்கள் நிரூபிக்கப்பட்ட பிறகு ந்யாயங்களில் நன்றாக ஶ்ரமப்பட்ட (அதாவது ந்யாயங்களில் பூர்ணமாகப் பரிசயம் செய்த) மனதை உடையவனானபடியினால் மேல் மேலே உயர்ந்ததான கர்மங்களை விதித்திருப்பது முதலியவைகளால் கர்மங்கள் அல்பங்களாயும் அழியக் கூடியவைகளாயும் இருக்கிற பலங்களை உடையவைகள் என்றும் தெரிந்து கொண்டும் அதையே உறுதிப் படுத்துகிற 'கர்மங்களால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட பலங்களை விசாரித்து' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதிவாக்யம் முதலியவைகள் முதலில் ஆபாதமான ஜ்ஞானத்தை உண்டாக்கக் கூடியவைகளாக இருந்தபோதிலும் முன்பு ந்யாயங்களால் நிரூபிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தோடு

𑌵𑌿𑌤𑍍𑌵𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍 𑌯𑌥𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿
𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌫𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌕𑌰𑍍𑌮𑌭𑌿𑌰𑌲𑌭𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂
𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌨𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑌮𑍁𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰
𑌫𑌲𑌾𑌵𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑌨𑍍𑌧𑌰𑌹𑌿𑌤𑌯𑌾 𑌸𑌞𑍍𑌜𑌾𑌤
𑌬𑌹𑍁𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌾𑌤𑌿𑌶𑌯𑌃 𑌶𑌾𑌰𑍀𑌰𑌕𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌮𑌾𑌰𑌭𑍇𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤
𑌮𑍇𑌤𑌤𑍍 । 𑌕𑌥𑌂 𑌚 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌯𑍇
𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌵𑌕𑌾𑌶𑌃 ? 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍁𑌪𑌨𑌯𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌕𑌾𑌮𑌚𑌾𑌰
𑌵𑌾𑌦𑌭𑌕𑍍𑌷𑌤𑌯𑌾 𑌯𑌥𑍋𑌪𑌲𑌬𑍍𑌧𑌕𑍁𑌕𑍍𑌷𑌿𑌮𑍍𑌭𑌰𑍇𑌰𑍍𑌬𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯
𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌵𑌕𑌾𑌶𑌶𑌙𑍍𑌕𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 । 𑌉𑌪𑌨𑍀𑌤𑌸𑍍𑌯
𑌵𑍇𑌦𑌾𑌧𑍍𑌯𑌯𑌨𑍇 𑌨𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌅𑌧𑍀𑌤𑌵𑍇𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌤𑌦
𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑍇 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌨𑌾 𑌰𑌾𑌗𑍇𑌣 𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌰𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍

பொருந்தி இருப்பதினால் அவைகள் உண்மையான அர்த்தத்தை உடையவைகள் என்று பொதுவாக நிஸ்சயித்து, அளவில்லாததும் அழியாததுமான பலம் கேவலம் கர்மங்களினால் அடையத்தகாதது என்பதை அறிந்து முன்பு விசாரிக்கப்பட்ட கர்மங்களோடு சேர்ந்த ஜ்ஞானத்தினால் அந்த அளவில்லாததும் அழியாததுமான பலம் உண்டாக்கப்படுகிறதென்று ஆபாத ஜ்ஞானம் இருக்கிறபடியினால் அதற்குத் தடை வேறொன்றும் இல்லாமையினாலும் அதிகமான அறியவேண்டும் என்கிற ஆசையைஉடைய புருஷன் ஶாரீரக ஶாஸ்திரத்தை ஆரம்பிப்பான் என்பது ஏற்பட்டிருக்கிறது. இப்படி இருக்க நித்யா நித்யவஸ்து விவேகம் உண்டாவதற்காக வேறு ஶாஸ்திரங்களைப் படிப்பதற்கு அவகாசம் எப்படி ஏற்படும்? உபநயனம் செய்வதற்கு முன்பு தன்னிஷ்டப்படி நடப்பதையும் இஷ்டப்படி பேசுவதையும் தன்னிஷ்டப்படி போஜனம் செய்வதையும் ஸ்வபாவமாக உடையவனாகையாலே கிடைத்ததைக் கொண்டு வயிற்றை நிரப்புகிற பாலனுக்கு இதர ஶாஸ்திரங்களைப் படிக்க இறங்குவதைப்பற்றிய ஸந்தேஹமே இல்லை. உபநயனம் செய்தபிறகு வேதத்தை அத்யயனம்செய்வது ஶாஸ்திரத்தினால் உத்திரவுசெய்யப்பட்டிருப்பதினால் வேதத்தை அத்யயனம் செய்தபிறகு அதன் அர்த்தத்தைப்பற்றிவிசாரம் செய்வதில் ஶாஸ்திரத்தில் விதித்திருப்பதினாலாவது தன்னாசையினாலாவது தூண்டப்பட்டிருக்கிறபடியினாலே

தயோஶ்ச விம்ஶதிலக்ஷணீஶ்ரவணமந்தரேணாநுபரமாத் | அக்ரமப்ரவ்ருத்தாநாம் ச ந ஶாஸ்த்ராதிகாரிண இதி ஸ்வீகுர்மஹே | அந்யதேதாநீமேவ அக்ருதவ்ரதஸ்ய அநதிகதாங்கஸ்ய லிகிதபடிதவேதஸ்யைவ மீமாம்ஸாதிகாரப்ரஸங்காத், ஸௌகதாதீநாமஸ்மந்மததூஷணாபிநிவிஷ்டாநாம் ப்ரஹ்மவிசாராதிகாரப்ரஸங்காச்ச | அதோ ஹேத்வந்தராஸித்த்யா நித்யாநித்யவஸ்துவிவேகோऽயமாஶாமோதகாயதே | தேநாந்யஸ்மாத்தத்ஸித்தௌ ந ததோ ப்ரஹ்மவிசார: | தேநைவ தத்ஸித்திரிதி த்வந்யோந்யாஶ்ரய: ப்ரஸஜ்ஜதி | ஏதத்பிப்ராயேண பாஷ்யம் — 'நித்யா

அவைகள் இருபது அத்யாயங்களையும் விசாரித்தாலல்லது நிவ்ருத்தி அடையாதாகையாலும். முறை தப்பி ப்ரவ்ருத்தி செய்பவர்களையோ வென்னில் ஶாஸ்திரத்தில் அதிகாரமுள்ளவர்களாக நாம் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. அப்படிக்கில்லாவிடில் இப்பொழுதே வ்ரதங்களைச் செய்யாமலும், அங்கங்களை அத்யயனம் செய்யாமலும் புஸ்தகத்தைக் கொண்டு படிக்கப்பட்ட வேதத்தை உடையவனுக்கே மீமாம்ஸா ஶாஸ்திரத்தில் அதிகாரம் உண்டாகவேண்டிவருமாதலாலும், நம்முடைய மதத்தைத் தூஷிக்கவேண்டும் என்கிற எண்ணமுடைய பௌத்தர் முதலியவர்களுக்கும் ப்ரும்ம விசாரத்தில் அதிகாரமுண்டாக வேண்டிவருமாதலாலும். ஆதலால் வேறு காரணத்தினால் நித்யாநித்ய வஸ்து விவேகம் உண்டாகிறது என்கிற இது ஆசைக் கொழுக்கட்டை * போல் இருக்கிறது. ஆகையால் வேறு ஶாஸ்திரங்களினாலும் நித்யாநித்ய வஸ்து விவேகம் உண்டாகாத பக்ஷத்தில் அந்த விவேகமுடையவனுக்கே ப்ரும்மவிசாரம் செய்யத் தக்கது என்பது உசிதமாகாது. இந்த ப்ரும்மவிசாரத்தினாலேயே நித்யாநித்ய வஸ்து விவேகம் உண்டாகிறது என்று சொல்லில் அந்யோந்யாஶ்ரயண தோஷம் உண்டாகிறது. இவைகளை அபிப்ராயத்தில்

* ஒருவன் கொழுக்கட்டை சாப்பிடவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டுக் கொண்டிருந்ததினால் மாத்திரம் அதை சாப்பிட்டதாகாதல்லவா, அதைப்போல என்றபடி.

நித்யவஸ்துவிவேகாதேஶ்ச மீமாம்ஸாஶ்ரவணமந்தரேண ந ஸம்பவேத்' இத்யாதி ।

அத ஏவ த்விதீயோऽபி கல்போ தூஷித இதி பாஷ்யகாராபிப்ராய: । ததா ஹி — யதி நித்யாநித்யவஸ்தூநி ப்ரமாணேந நிஶ்சித்ய தத்கதே ஹேயோபாதேயத்வே விவிச்யேதே, ததா பூர்வோக்தமேவோத்தரம் — சக்ரகாபத்தி: । அத 'நித்யம் சேதுபாதேயம், அநித்யம் சேதநுபாதேயம்' இத்யேதாவாந் விவேக:, ததபி நேதம் — அபுருஷார்த்தஸ்யைவ நித்யஸ்யாப்யநுபாதேயத்வாத், அநித்யஸ்யாபி புருஷார்த்ததயா

வைத்துக்கொண்டு 'நித்யாநித்யவஸ்து விவேகம் முதலியவைகளும் மீமாம்ஸா ஶாஸ்திரத்தைக்கேட்காமல் உண்டாகாது' என்றிவை முதலாக ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

இத்தாலேயே இரண்டாவது பக்ஷமும் நிராகரிக்கப்பட்டது என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய அபிப்ராயம். அது எப்படி என்னில்:—நித்யங்களாயும் அநித்யங்களாயும் இருக்கிற வஸ்துக்களை ப்ரமாணங்களைக்கொண்டு நிஸ்சயம்செய்து அவைகளில் இருக்கிற விடத்தக்கதாயிருக்கை அங்கீகரிக்கத்தக்கதாயிருக்கை இவைகள் பகுத்தறியப்படுகின்றன என்னில், அப்பொழுது முன்பு சொன்னதே அதற்குப்பதில், மேலும் சக்ரகம் * என்னும் தோஷமும் வருகிறது. அப்படிக்கில்லாமல் நித்யமானவஸ்து ஒன்று இருந்ததேயானால் அது அங்கீகரிக்கத்தக்கது, அநித்யமாய் இருந்ததேயானால் அது அங்கீகரிக்கத்தக்கதல்ல என்று இவ்வளவாகிய விவேகம் என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல, துக்கமாக இருந்ததேயானால் நித்யமாயிருந்தபோதிலும் அது அங்கீகரிக்கத்தக்கதாகாததாலும், ஸுகமாய்

---

* அதாவது வேதாந்த ஶ்ரவணத்தினால் நித்யாநித்ய வஸ்துக்களை அறியவேண்டும். பிறகு நித்யவஸ்து அங்கீகரிக்கத்தக்கது என்றறிய வேண்டும். அப்படிப்பட்ட வஸ்துவாகிய ப்ருமத்தைப்பற்றிய விசாரம் செய்யவேண்டும் என்றபடி.

ऽநுபாதேயத்வாத் | அத ஏவ ஹ்யநித்யஸ்யாபி ஸ்வஸ்ய மோக்ஷஸாதநஸ்யாநுஷ்டாநம் | அத ப்ரயோஜநேஷு நித்யஞ்சேத் ததேவோபாதேயமிதி விவேக꞉, ஏவம்விதஸம்ஶயாத்மகவிவேகஸ்ய ஶாஸ்த்ராந்தரே கர்மவிசாரேऽபி ப்ரவ்ருத்திஹேதுத்வாத் நாஸாதாரண்யம் | தத்ராபி ஹி 1'அபாம ஸோமமம்ருதா அபூம', 2'அக்ஷய்யம் ஹ வை சாதுர்மாஸ்யயாஜிந꞉ ஸுக்ருதம் பவதி' இதி நித்யப்ரயோஜநப்ராந்த்யா ஸம்ஶய உபபத்யதே | வஸ்துதஸ்து நித்யபலம் நாஸ்தீதி சேத், கிமத꞉? அபி ப்ரவர்த்தகஸ்ய தந்நிஶ்சயாத் | ஆப்தவாக்யாதேவாதௌ நிஶ்சிநோதீதி சேத், தர்ஹ்யத்ராபி தத ஏவ 'நித்யம் ஸ்யாத்' இதி நிஶ்சிநுயாதிதி 'நித்யம் சேத்' இத்யேவம்ரூபஸ்யாவநிர்தாரணாநுபபத்தே꞉ | ததா நிஶ்சயே ச ப்ராக்வதேவோத்தரம் | யதி 'நித்யம் ஸ்யாத்' இதி ஸாமாந்யதோ

இருந்ததேயானால் அநித்யமாயிருந்தபோதிலும் அது அங்கீகரிக்கத் தக்கதாகலாமாதலாலும். ஆகையினாலேயே அநித்யமாக இருந்த போதிலும் மோக்ஷோபாயங்களை அனுஷ்டிப்பது ஏற்படுகிறது. அப்படிக்கில்லாமல் ப்ரயோஜனங்களுக்குள் நித்யமாக இருந்தே யானால் அதுவே அங்கீகரிக்கத்தக்கது என்று விவேகம் சொல்லப் படுகிறது என்னில், இப்படிப்பட்ட ஸந்தேஹ ரூபமான விவேகம் மற்ற ஶாஸ்திரங்களிலும் கர்ம விசாரத்திலும் ப்ரவ்ருத்திக்கும்படி செய்வதற்குக்காரணமாதலால் அஸாதாரணமாகாது, அவைகளி லும், 'ஸோம லதையின் ரஸத்தைப் பானம்செய்வோம், மரணமில் லாதவர்களாக ஆவோம்', 'சாதுர்மாஸ்யம் செய்தவனுடைய புண்யம் அழிவில்லாததாகிறது' என்று நித்யமான ப்ரயோ ஜனம் உண்டாகுமென்கிற ஆபாத ஜ்ஞானத்தினால் ஸந்தே ஹம் உண்டாகலாமாதலால். வாஸ்தவத்தில் அவைகளில் நித்ய மான ப்ரயோஜனம் இல்லை என்னில் அதினால் என்ன ப்ரயோஜனம்? ஆரம்பிப்பவனுக்கு அப்படிப்பட்ட நிஶ்சயம் உண்டாகாதாகை யினால் ஆப்தர்களின் வார்த்தையினாலேயே முதலில் அவைகளில்

1. 2. ஆபஸ்தம்பஸூ—8-1-1.

விஶ்வாஸ:, தஸ்மிந் ‘இதம் நித்யம் இதமநித்யம்’ இதி விவிச்யாவஶிஷ்டேऽபி ஸுகரம் விஶ்வஸிதும், ததா ச வ்யர்தா வேதாந்தவாக்யவிசார இதி ।

யா ச ஶமதமாதிஸாதநஸம்பத் ஸா கிம் ஶ்ரவணப்ரதிகூலதாதோஷநிவாரகதயா ததைவ விவக்ஷிதா? உத [1]‘ஶாந்தோ தாந்த:’ இத்யாதிஶ்ருத்யுக்தஜிதேந்த்ரியத்வரூபைவேதி । ப்ரதமபக்ஷஸ்த்வஸ்மாகமிஷ்ட: । தஸ்ய ஸர்வக்ரந்தஶ்ரவணஸாதாரண்யாத் நாஸ்ய வேதாந்தஶ்ரவணே விஶேஷ இதி நாத்ர தத்விவக்ஷா யுக்தா । ஸாத்வ்யாதி

நித்யபலம் இல்லையென்று நிஸ்சயம் செய்கிறான் என்னில், அதினாலேயே எல்லா இடங்களிலும் நித்யமான ப்ரயோஜனம் உண்டென்றும் நிஸ்சயிக்கக்கூடுமாதலால் நித்யமான புருஷார்த்தம் இருக்குமேயானால் என்றிப்படி ‘ஆனால்’ என்கிற பதத்தோடு சேர்த்துச் சொல்லியிருப்பது பொருந்தாது. அப்படி நிஸ்சயம் உண்டாகும் பக்ஷத்திலும் நித்யமான புருஷார்த்தம் இருக்கிறதென்று பொதுவாக நம்பிக்கை உண்டாகுமேயானால் இது நித்யம், இது அநித்யம் என்று பிரித்து உபதேசம் செய்தாலும் அதில் நம்பிக்கை உண்டாவது ஸுலபமாகும். ஆகையினால் வேதாந்த வாக்யங்களைப்பற்றிய விசாரம் வ்யர்த்தமானதாகும் என்று முன்போலவே பதில் சொல்லுகிறோம்.

ஶாந்தி தாந்தி முதலிய ஸாதனங்களின் சேர்க்கையென்று ஒன்று சொல்லப்பட்டதே அதுவும் வேதாந்தோபதேசத்தைக் கேழ்ப்பதற்கு உபயோகமாய் அப்பொழுது உண்டாகிற ஸாவதானமாயிருக்கையென்று சொல்லப்படுகிறதா? அன்றிக்கே ‘ஶாந்தியுடையவனும் தாந்தியுடையவனும்’ என்கிற ஸ்ருதி வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்ட ஜிதேந்திரியனாக இருக்கை என்று சொல்லப்படுகிறதா? முதலில் சொன்னது காரணம் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். அது எல்லா க்ரந்தங்களையும் கேழ்ப்பதற்குப் பொதுவாதலால் வேதாந்த ஶாஸ்திரத்தைக் கேழ்ப்பதற்கு இது விஶேஷ

1. ப்ருஹதாரண்யகம்—6-4-23.

𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌹𑌿 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌗𑍍𑌧𑍀𑌯𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑌾𑌵𑌿𑌕𑌲𑌾𑌙𑍍𑌗𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌿𑌸𑌾𑌪𑍇-
𑌕𑍍𑌷𑌾 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍈𑌵 । 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌾 𑌤𑍁 𑌨 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌧𑌨𑌮𑍍—
1 '𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌉𑌪𑌰𑌤𑌸𑍍𑌤𑌿𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑍋 𑌭𑍂-
𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌽𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌸𑌾𑌧𑌨-
𑌤𑌯𑌾 𑌤𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇𑌃 । 𑌨 𑌚 𑌤𑌦𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌫𑌲𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌦𑌰𑍍𑌶-
𑌨𑌸𑌾𑌧𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌙𑍍𑌗𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌶𑌮𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂
𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂—𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌹𑌾𑌨𑌾𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑌾𑌦𑌿𑌦𑍋-
𑌷𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍, 𑌵𑌿𑌧𑍇𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌾𑌶𑌬𑍍𑌦𑌜𑌨𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷-
𑌯𑍋𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌚 𑌶𑌮𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾

காரணமாகாதாதலால் இவ்விடத்தில் அதைச்சொல்லுவதுஉசிதமல்ல. ஸாங்க்யர் முதலியவர்களின் ஶாஸ்திரங்களைக் கேழ்க்கும் பொழுதும் அப்படிப்பட்ட அந்தக் காலத்தில் உண்டாகிற ஶாந்தி முதலியவைகள் சேர்ந்திருக்க வேண்டுமென்பது யுக்தமேயாகும். இரண்டாவதோ வெனில் வேதாந்த ஶாஸ்திரத்தைக் கேழ்ப்பதற்குக் காரணமாகாது, 'ஶாந்தியுடையவனும் தாந்தியுடையவனும், விஷயங்களை அனுபவிப்பதிலிருந்துநிவ்ருத்தியைஉடையவனும், பொறுமைஉடையவனும், ஸாவதானத்தோடு கூடினவனும் இருந்து தன்னிடத்திலேயே ஆத்மாவைப்பார்க்க வேண்டும்' என்கிற ஶ்ருதி வாக்யத்தில் ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்ப்பதற்குக் காரணமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதினால். அந்த ப்ரத்யக்ஷமாகப்பார்ப்பது வேதாந்தத்தைக் கேழ்ப்பதற்குப் ப்ரயோஜனமாதலால் ஶமம் முதலியவைகள் அந்த ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்ப்பதற்கு ஸாதனமாகிய வேதாந்த ஶ்ரவணத்திற்கு அங்கங்கள் என்று சொல்லுவது உசிதமாகாது, ஶ்ருதியில் சொல்லியிருப்பதை விட்டு விட்டுச் சொல்லாததைக் கல்பிப்பது முதலிய தோஷம் வருமாதலாலும், மோக்ஷத்திற்கு உபாயம் விதிக்கப்படக்கூடாததாகிய ஜ்ஞானம் என்றும் ஶப்தத்தினால் உண்டாக்கப்படுகிற ப்ரத்யக்ஷமென்றும் சொன்னவையெல்லாம் முன்னமேயே நிராகரிக்கப் பட்டிருப்பதினாலும். இந்த ஶாந்தி முதலியவைகள் ப்ரும்ம வித்யைக்கு அங்கஙகளாக அங்கீகரிக்கத் தக்க

1. ப்ருஹதாரண்யகம்—6-4-23.

तयोर्वाऽपेक्ष्यत्वं साधनत्वं च शमाद्यधिकरणेऽवगम्यते। अत एव ते शमादयः कथं शारीरकश्रवणात्पूर्वमपेक्षिताः? अत्र संग्रहः—

शान्त्यादयो विद्याङ्गे विहिताश्चैव संयुताः।
शास्त्रारम्भे कथं तेषामुपयोगोऽभिधीयते? ॥

इदं चोक्तं भाष्ये—'नित्यानित्यवस्तुविवेकादयस्तु' इति श्रुतिसिद्धेन संग्रहाच्च। तथा शमादीनां साधनत्वावगतेः कर्मणां सापेक्षतया कर्मविचारपूर्ववृत्तत्वस्य दुस्त्यजत्वमप्युक्तम्— 'एषां साधनत्वं च विनियोगावसेयम्, विनि

வைகள் என்பது உபாயத்தைப் பற்றி நிரூபிக்கும் ஶாரீரக ஶாஸ்திரம் மூன்றாவது அத்யாயத்தில் ஶமதமாதிகரணத்தில் அறியத்தக்கது. ஆகையால் இந்த ஶாந்தி முதலியவைகள் எப்படி வேதாந்த ஶாஸ்திரத்தைக் கேட்பதற்கு முந்தி அங்கீகரிக்கப் பட்டவைகளாகக் கூடும்? இவ்விடத்தில் சுருக்கமாவது—

ஶாந்தி முதலியவைகள் ப்ரும்மவித்யைக்கு அங்கங்களாகை யினாலே ப்ரும்மவித்யையோடு சேர்ந்து விதிக்கப்படப் போகின் றன. அப்படிப்பட்ட அந்த ஶாந்தி முதலியவைகளுக்கு ஶாரீரக ஶாஸ்திரத்தை ஆரம்பிப்பதில் உபயோகம் உன்னால் எப்படி சொல்லப்படுகிறது?—என்பது.

இதுவும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் 'நித்யா நித்ய வஸ்து விவேகம் முதலியவைகளும்' என்கிற இடத்தில் முதலிய என்னும் பதத் தினால் சேர்த்தருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியே ஶாந்தி முதலியவைகள் ஸாதனங்கள் என்று தெரிந்துகொள்ளு வது கர்ம விசாரத்தை அபேக்ஷிக்கிறபடியினால் கர்ம விசாரம் முன்னால் செய்யப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்பது தள்ளமுடியாத தென்பதும் அந்த ஸ்ரீபாஷ்யத்திலேயே அருளிச் செய்யப்பட் டிருக்கிறது. (எப்படி என்னில்:—)'இந்த ஶாந்தி முதலியவைகள் ஸாதனங்கள் என்பது உபயோகத்தைக் கொண்டு அறியவேண்

யோகஶ்ச ஶ்ருதிலிங்காதிபி:, ஸ ச த்ருதீய:' இதி। யத்யபி ஶாரீரகமீமாம்ஸாயாமேவ அபேக்ஷிதா: ஶ்ருதிலிங்காதயோ(அ)பி ப்ரதர்ஶயிதும் ஶக்யந்தே, ததா(அ)பி ஸங்கதிவிஶேஷாத்ஸாமாந்யதஸ்த்ருதீயாத்யாய ஏவ தத்ப்ரதிபாதநம் ப்ராப்தமிதி ஸித்தஸ்யோபயோகமாத்ரமத்ர கர்தவ்யம், ந புநஸ்தத்ப்ரதிபாதநே ப்ரயதிதவ்யம்। இதம் ச த்ருதீயஶ்ருத்யாதிஸாபேக்ஷத்வாபிதாநம் ப்ரதர்ஶநார்த்தம்। கதம் வேதப்ராமாண்யஸ்தாபநமந்தரேண ததர்த்தப்ரஹ்மவிசாரோ(அ)பி ஸ்யாத்? தத்ப்ராமாண்யம் ச ப்ரதமாத்யாயஸாத்யம்। கதம் ச ஸாமாந்யதஶ்ஶாஸ்த்ராணாம் ஶாஸ்த்ரார்த்தாநாம் ச வைதீயஹேஷாஹாவே

டியது, அப்படி உபயோகமும் ஶ்ருதி, லிங்கம் முதலியவைகளினால் அறியத்தக்கது, அது கர்மவிசாரத்தில் மூன்றாவது அத்யாயத்தில் நிரூபிக்கப்படுகிறது'—என்று. ஶாரீரக மீமாம்ஸையில் இதற்கு வேண்டியவைகளான ஶ்ருதி லிங்கம் முதலியவைகளை நிரூபிக்கமுடியும், அப்படி இருந்த போதிலும் விஶேஷமான பொருத்தம் இருக்கிறபடியினால் பொதுவாகக் கர்ம விசாரம் மூன்றாவது அத்யாயத்திலேயே அவைகளை நிரூபிப்பது உசிதமாதலால் ஏற்கனவே நிரூபிக்கப்பட்டதை உபயோகித்துக் கொள்ளுவது மாத்திரம் இந்த ஶாரீரக ஶாஸ்திரத்தில் செய்யவேண்டியதே யல்லாமல் அதை நிரூபிப்பதற்காக ப்ரயாஸம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியதில்லை. மேலும் இந்த மூன்றாவது அத்யாயத்தில் நிரூபிக்கப்படுகிற ஶ்ருதி முதலியவைகளை அபேக்ஷிக்கிறதென்று சொல்லியிருப்பது இன்னும் சில காரணங்களையும் குறிப்பிடுவதற்காக. (அவை எவை என்னில்:—) வேதங்கள் ப்ரமாணம் என்பதை ஸ்தாபிக்காமல் வேதத்தின் அர்த்தமான ப்ரும்மத்தைப் பற்றிய விசாரம் எப்படி ஸம்பவிக்கும்? அப்படி வேதம் ப்ரமாணம் என்பது கர்மவிசாரம் முதல் அத்யாயத்தினால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பொதுவாக ஶாஸ்திரங்களுக்கும் அந்த ஶாஸ்திரங்களில் சொல்லப்படும் அர்த்தங்களும்,

𑌦𑍁𑌰𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌤𑌾𑌦𑍁𑌃𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍? 𑌕𑌥𑌂 𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌷𑍁 𑌭𑍇𑌦𑌾𑌭𑍇𑌦𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌾𑌵𑌕𑌾𑌶𑌃? 𑌤𑍇𑌨 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌦𑌯𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑍋 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌾𑌃 । 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌉𑌪𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯𑌾𑌃, 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾𑌦𑍇𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌤𑍍 । 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌤𑍍𑌵𑌰𑍍𑌥𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌪𑍍𑌰𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌃 । 𑌦𑍋𑌮𑌾𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌷𑌙𑍍𑌗𑌿𑌕𑌕𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍀 𑌚 𑌅𑌰𑍍𑌚𑌿𑌰𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑌿𑌵𑌾𑌹𑌿𑌕𑌗𑌣

கர்மமீமாம்ஸையின் இரண்டாவது அத்யாயத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்ட பேதம் இல்லாமல் போனால் எல்லாவற்றையும் ஒன்றாய்ச் சேர்த்து அனுஷ்டிப்பது என்பது அஸாத்யமான தாகையினால் அனுஷ்டிக்க முடியாதது என்பதினால் நிலைநிற்காததாகையினாலே ப்ரமாணமாக இருக்கும் தன்மை எப்படி ஸ்தாபிக்கப்பட்டதாகும்? ப்ரும்மவித்யை என்று பெயருடைய ஶாஸ்திரத்தின் அர்த்தங்களைப் பற்றி அவைகள் வேறு, ஒன்று, என்கிற விசாரத்திற்கு இடம் எப்படி உண்டாகும்? ஆதலால் கர்மமீமாம்ஸை இரண்டாவது அத்யாயத்தில் நிரூபிக்கப்படுகிற ஶப்தாந்தரம் முதலியவைகள் விஶேஷித்தறிய வேண்டியவைகள். மூன்றாவது அத்யாயத்தில் சொல்லப்படுகிற அங்கம், அங்கி, என்கிற விசாரத்தின் உபயோகம் கீழே நிரூபிக்கப்பட்ட இடங்களிலும், இன்னும் மற்ற இடங்களிலும் அறியத்தக்கவை, ஶ்ருதி லிங்கம் முதலியவைகள் எல்லா இடங்களிலும் அபேக்ஷிக்கப் படுகின்றவை யாகையினால். உத்கீதவித்யை முதலியவைகள் யஜ்ஞம் முதலிய கர்மங்களுக்கு வீர்யம் முதலிய ப்ரயோஜனம் உண்டாவதற்கு ஏற்பட்டவையா? ஆத்மாவிற்கு அத்ருஷ்டமான ப்ரயோஜனத்திற்காக ஏற்பட்டவையா? என்கிற விசாரம் கர்மகாண்டம் நான்காவது அத்யாயத்தில் சொல்லப்படுகிற ப்ரயுக்தியை (அதாவது எந்தக் கர்மம் எதின் ப்ரயோஜனத்திற்காக ஏற்பட்டது என்று விசாரிப்பதை) அபேக்ஷிக்கிறது. அர்ச்சிஸ் முதலிய ஆதிவாஹிகர்களின் கூட்டத்தினுடைய முன்பின் என்பதைப் பற்

पौर्वापर्यव्यवस्था। कर्तृलक्षणन्यायोपजी-
विनी च ब्रह्मविद्याधिकारवर्णाश्रमादिधर्मविशे-
षस्थापना। एवं 'तेषामेकैक एव तावान्
यावानसौ सर्वः' इत्यादिष्वपि श्रुतिष्वतिदेशादिसा-
पेक्षत्वमनुसन्धेयम्। सूत्रकारोऽपि 'तदुक्तम्'
इत्यादिना कर्ममीमांसायां सामान्यन्यायान् प्रा-
क्सिद्धानुदाहरतीति [?]रपि प्राप्[?]मेव। न
चायं शारीरके वक्तव्य एव, तन्द्रालुतया परो-
पजीवनेन दर्शयतीति वाच्यम्—तत्र तत्रैव
तत्सङ्गतेः[?] स्थापितत्वात्। न च प्रसिद्धैर्न्या-
यैः स्वयमेव वेदप्रामाण्यादिकं विचारयामः,

றிய நிஸ்சயமும் ஐந்தாவது அத்யாயத்தில் ஆறுவிதங்களாகப் பிரித்து நிரூபிக்கப்பட்ட க்ரமங்களின் ப்ரமாணத்தை அபேக்ஷிக்கிறது. ப்ருஹ்மவித்யையில் அதிகாரங்கள் வர்ணம் ஆஶ்ரமம் முதலியவைகளின் தர்மங்களுடைய விஶேஷங்கள். இவைகளை ஸ்தாபித்திருப்பதும் கர்த்தாவை நிரூபிக்கிற கர்மகாண்டம் ஆறுவது அத்யாயத்தில் நிரூபிக்கப்பட்ட ந்யாயங்களை அபேக்ஷிக்கிறது. இப்படியே 'இதற்கு முன் சொன்னதெல்லாம் எவ்வளவு மஹிமையுடையதோ இவைகளுக்குள் ஒன்றொன்றே அவ்வளவு மஹிமையுடையது' என்கிற ஶ்ருதிவாக்யம் முதலியவைகளில் அதிதேசம் முதலியவைகளை எதிர் பார்க்கிறது என்பதும் அறியத்தக்கது. ஸூத்திரகாரரும் 'அது சொல்லப்பட்டது' என்றிவை முதலிய பதங்களினால் கர்மகாண்டத்தில் முன்பே ஸித்தமான பொதுவான ந்யாயங்களை உதாஹரணமாகக் காட்டுகிறார் என்பது உங்களாலேயே வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இவைகள் எல்லாம் ஶாரீரக ஶாஸ்திரத்தில் சொல்ல வேண்டியவைகள் தான், சோம்பலை உடையவரான படியால் அயலார் சொன்னதை எதிர்பார்த்து அதை எடுத்துக் காட்டுகிறார் என்று சொல்லுவது உசிதமல்ல, அந்தந்த இடங்களிலேயே அவைகளுக்கு ஸங்கதி யுண்டு என்பது ஸ்தாபிக்கப்பட் டிருப்பதினால். ப்ராஸித்தங்களான ந்யாயங்களைக் கொண்டு நாமே வேதத்திற்கு

𑌕𑌿𑌂 𑌜𑍈𑌮𑌿𑌨𑍀𑌯𑍇𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌂 — 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌸𑌾𑌗𑌰𑍇 𑌪𑌰𑌿𑌪𑍍𑌲𑍁𑌵𑌮𑌾𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌯𑌦𑌿 𑌜𑍈𑌮𑌿𑌨𑌿𑌨𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌣𑌧𑌾𑌰𑌾𑌯𑌿𑌤𑌂, 𑌸 𑌏𑌷 𑌕𑍍𑌷𑌮𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑌪𑌰𑌾𑌧𑌃 । 𑌏𑌵𑌂 𑌚 𑌲𑍋𑌕𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑍇𑌨 𑌭𑌵𑌤𑌾 𑌬𑌾𑌦𑌰𑌾𑌯𑌣𑍀𑌯𑌮𑌪𑌿 𑌨𑌾𑌦𑌰𑌣𑍀𑌯𑌮𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌚𑌾𑌯𑌂 𑌕𑍍𑌰𑌮𑌨𑌿𑌯𑌮𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑍋 𑌜𑍈𑌮𑌿𑌨𑍀𑌯𑍋 𑌬𑌾𑌦𑌰𑌾𑌯𑌣𑍀𑌯𑍋 𑌵𑌾, 𑌯𑍇𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌭𑍍𑌯𑌸𑍂𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿 । 𑌅𑌤𑌃 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑍍𑌯𑍇𑌨

ப்ராமாண்யம் முதலியவைகளை விசாரிப்போம், ஜைமினீய ஸூத்திரத்தினால் என்ன ப்ரயோஜனம் என்று சொல்லுவது உசிதமல்ல, அப்படி இருந்தபோதிலும் கர்மவிசாரம் முன்னால் நடந்தது என்பது தள்ள முடியாததலால், * அப்படி ஏற்பட்ட விஷயத்தில் வேதங்களின் அர்த்தத்தைப்பற்றி விசாரம் செய்வதாகிய ஸமுத்திரத்தில் முழுகிக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கு ஜைமினி ஓடக்காரனாக (வழிகாட்டியாக) இருந்தாரே, இந்த அபராதம் உங்களால் பொறுக்கத்தக்கது. இப்படியாகில் உலகத்தில் இருப்பவர்களைவிட மேற்பட்ட புத்திசாலியான உன்னால் பாதராயணருடைய ஸூத்திரமும் ஆதரிக்க வேண்டியதாகாமல் போய்விடும், ஸ்வயமே விசாரிப்போம் என்கிற ஆக்ஷேபம் இரண்டிடத்திலும் துல்யமாதலால். மேலும் வஸ்துக்களின் ஸ்வபாவத்தினால் †உண்டாகிற இந்த க்ரமத்தின் ஏற்பாடு ஜைமினியினாலும் ஏற்படுத்தப்படவில்லை, பாதராயணராலும் ஏற்படுத்தப்படவில்லை. எந்தக் காரணத்தினால் அவர்களிடத்தில் கோபம் கொள்ளுகிறாய்? ஆதலால் ஶாந்தி முதலியவைகள் ஸாதனங்கள் என்பதை அறிந்துகொள்ளுவது மூன்றாவது அத்யாயத்தில் சொல்லப்

---

* கர்மவிசாரம் முன்னால் நடந்தது என்பதற்கு இத்தால் வ்யாக்யானம் செய்யப்படுகிற மூல க்ரந்தமாகிய வேதத்தின் க்ரமம், முதலிய அனேக ப்ரமாணங்கள் இருக்கிறபடியினால் என்றபடி.

† கர்மானுஷ்டானம் செய்தபிறகு மனது பரிசுத்தியை அடைந்து அத்தால் உபாஸனம் உண்டாகவேண்டும். ஆதலால் கர்மவிசாரமே முந்தியது என்றபடி.

கர்மஸ்வரூபஸம்ஸாராஸாராவேக்ஷகத்வாதிதிஸ்யநாயஸ்யைவ ஶாஸ்த்ரீ
ஸாயநத்வாவகதேஸ்தஸ்யாபேக்ஷாபாஷணம் | யத்ர
வி இஹாமுத்ரபலபோகவிராகமுமுக்ஷுத்வே ச
வஞ்சவூர்வவ்ருத்தஸ்யேதி பாஷிதே 'அல்பாஸ்திர
பலகேவலகர்மஜ்ஞானதயா ஸஞ்ஜாதமோக்ஷாபிலாஷ
ஸ்ய அனந்தஸ்திரபலப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா ஹ்யனந்தரபாவினீ'
இதி, ததாபி ப்ரவ்ருத்திக்ரமவிஶேஷஸூசந
ஸ்வாரஸ்யாத் கர்மவிசாரஸ்ய பூர்வவ்ருத்தத்வோக்த்யைவ
தயோரர்த்தஸித்தேஃ அனந்தஸ்திரபலதயா ப்ரதீயமா

படுகிற அர்த்தங்களை எதிர் பார்த்திருக்கிறது என்று ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் சொல்லியிருப்பது கர்மவிசாரம் முழுவதையும் ப்ரும்மவிசாரம் அபேக்ஷிக்கிறது என்பதைக் குறிப்பிடுவதற்காக. இந்த லோகத்திலும் ஸ்வர்க்காதி லோகங்களிலும் உண்டாகியபலங்களை அனுபவிப்பதில் ஆசை இல்லாமையும், மோக்ஷத்தில் ஆசை உடையவனுக இருக்கையும், ஆக இரண்டும் முந்தியிருக்கின்றன என்று ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் 'கேவலமான கர்மங்களைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் அல்பமாயும் அழியக்கூடியதாயும் இருக்கிற ப்ரயோஜனங்களை உடையவைகளென்று நிஶ்சயிக்கப்பட்டபடியினுல் மோக்ஷத்தில் ஆசை உண்டாகிய புருஷனுக்கு அளவில்லாததும்ஸ்திரமுமான ப்ரயோஜனத்தை உடைய ப்ரும்மஜ்ஞானத்தைப் பற்றிய ஆசை உடனே ஸம்பவிக்கக்கூடியதல்லவா' என்கிற வாக்யத்தினுல் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி யிருந்தபோதிலும் புருஷனுக்கு ப்ரவ்ருத்தி உண்டாகக்கூடிய வரிசையின் விஶேஷத்தைத் தெரிவித்திருக்கிற ஸ்வாரஸ்யத்தினுல் கர்ம விசாரம் முன்னுல் நடந்தது என்று சொல்லி இருப்பதினுலேயே அவைகள்தானே ஸித்தித்து விட்டன வாகையினுலும், முதலில் கர்மங்களில் அளவில்லாததும் ஸ்திரமுமான ப்ரயோஜனத்தை உடையவைகள் இவைகள், என்கிற ஆபாதஜ்ஞானமாகிய தடங்கல் நிவ்ருத்தித்து

[illegible] நிவ்ருத்திஸூசநேந நிர்விக்⁴நம் ப்³ரஹ்மவிசாராரம்போ⁴க்தேந, யஜ்ஞாதி³வாக்யார்தா²பேக்ஷிதபதா³ர்த²நிர்ணயவத்த்வோக்தேந, யதா²வஸ்தி²தப்³ரஹ்மதது³பாஸநாதி³தத்த்வாவக³மஹேது[illegible]ந்யாயகலாப[illegible]த்வோக்தேந, மோக்ஷோபாயோபாஸநாபேக்ஷிதாநபி⁴ஸம்ஹிதப²லஸஹகாரிவ[illegible]ஸ்வரூபநிர்ணயாம்ஶாபேக்ஷா[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] | [illegible] | [illegible]

விட்டது என்று ஸூசிப்பித்திருப்பதினாலும், தடையில்லாமல் ப்ரும்ம விசாரம் ஆரம்பிக்கலாம் என்று தெரிவித்திருப்பதினாலும், 'யஜ்ஞத்தினால்' என்று சொல்லியிருக்கும் ஶ்ருதிவாக்யத்தின் அர்த்தத்தைத் தெரிந்துகொள்ளுவதற்கு அவஶ்யம் வேண்டியதான பதங்களின் அர்த்தங்களுடைய நிஶ்சயம் உண்டாயிருக்கிறதென்று தெரிவிப்பதினாலும், வாஸ்தவமான ப்ரும்மத்தினுடையவும், அதைப் பற்றிய உபாஸனங்களினுடையவும் உண்மையை அறிவதற்குக் காரணமான ந்யாயங்களின் கூட்டங்களை நிஶ்சயித்திருக்கிறான் என்று காட்டியிருப்பதினாலும், மோக்ஷத்திற்கு உபாயமான உபாஸனத்திற்குவேண்டியதாய், பலத்தில் ஆசை வைக்காமல் செய்யப்படுகிற கர்மங்களாகிய ஒத்தாசைக் காரணங்களுடைய கூட்டங்களின் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிய நிஶ்சயமாகிற பாகத்தை இந்த ப்ரும்ம பாகம் எதிர்பார்த்திருக்கிறதென்று அபிப்ராயத்தைத் தெரிவிப்பதினாலும், கர்மவிசாரம் முன்னால் செய்யப்பட்டதென்று சொல்லுவதே ப்ரயோஜனத்தோடு கூடியதாகும் என்று அதையே நாம் ஆதரிக்கிறோம். அடுத்தது முன்னே இருக்கிறதாகச் சொல்லப்படவேண்டும் என்னில், அப்பொழுது மோக்ஷத்தில் ஆசை உடையவனாயிருக்கை ஒன்றே உன்னாலும் சொல்லவேண்டியதாகும். அந்த மோக்ஷத்தில் ஆசை உண்டாவதற்குக் காரணமாக மற்றவைகளையும் சொல்லி இருக்கிறதென்னில், அது எனக்

ப்ரேக்ஷாவத்ப்ரவ்ருத்திரிதி வேதாந்தச்ருதி: | ப்ரயோஜநாதிக்யம் அந்ய ஸம்ச்ரயாத்யபாவச்ச விசேஷ: | அநேந தாபத்ரயாபிஹதிபூர்வவ்ருத்தத்வவாதிநோऽபி ப்ரத்யுக்தா:, தாபத்ரயாபிஹதிமாத்ரஸ்ய மந்த்ரௌஷதநீதிசாஸ்த்ராதிப்ரவ்ருத்திஸாதாரண்யாத் | த்ருஷ்டாநுச்ரவிகவிஷயவித்ருஷ்ணாவஸாநாயாஸ்து தஸ்யா: கர்மவிசாரஸாபேக்ஷத்வஸ்தாபநாத் | ததோக்தம் ஸாங்க்யைரபி — 'து:கத்ரயாபிகாதாஜ்ஜிஜ்ஞாஸா ததபிகாதகே ஹேதௌ | த்ருஷ்டே ஸாऽபார்த்தா சேந்நைகாந்தாத்யந்ததோऽபாவாத்

கும் துல்யம். அதிக ப்ரயோஜனம் இருப்பதும், அந்யோந்யாச்ரயணதோஷமில்லாமையும் நாம் சொல்லியிருப்பதற்கு விசேஷம். இத்தால் ஸம்ஸாரத்தில் உண்டாகிய மூன்று விதத்தாபங்களிலும் * அடிபட்டவனாயிருக்கை முன்னால் இருந்தது என்று சொல்லுகிறவர்களும் பதில் சொல்லப்பட்டார்கள், அப்படி மூன்றுவிதத் தாபங்களினால் அடிபட்டவனாயிருக்கை மாத்திரம் மந்திரம், மருந்து, நீதிசாஸ்திரம் முதலியவைகளில் ப்ரவ்ருத்திப்பதற்குப் பொதுவான காரணமாதலால். பார்க்கப்பட்டவைகளான சப்தம் முதலிய விஷயங்களில் ஆசையில்லாமை வரையில் முடிவு பெறுகிற அந்தத் தாபத்ரயங்களினால் அடிபட்டவனாயிருக்கை கர்மவிசாரத்தை அபேக்ஷித்திருக்கிறது என்று முன்னமேயே ஸ்தாபித்திருப்பதினால். அப்படியே ஸாங்க்யர்களால் 'மூன்றுவிதத் துக்கங்களாலும் அடிபடுதலால் அதைப் போக்கடிப்பதற்குக் காரணமான விஷயத்தில் அறிய வேண்டும் என்கிறஆசை உண்டாகிறது. கண்ணால் பார்க்கப்பட்டிருக்கும்

---

* இவை ஆத்யாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவிகம் என்று சொல்லப்பட்டவை. ஆத்யாத்மிகமாவது சரீரத்தில் உண்டாகும் ரோகம் முதலியவைகள்; ஆதி பௌதிகமாவது வெளியிலிருக்கும் நெருப்பு, ஜலம், முதலியவைகளினால் உண்டாகும் துக்காதிகள்; ஆதிதைவிகமாவது மழையில்லாமை, அதிக மழை பெய்தல், முதலியவைகளால் உண்டாகுமவை.

வாத் | 'த்ருஷ்டவதாநுஶ்ரவிகஸ்ஸ ஹ்யவிஶுத்திக்ஷயாதிஶயயுக்த:' இதி | ஏவம் கர்மபரீக்ஷாபூர்விகைவ ஸா பாஷ்யேऽபிவ்யக்தா — 'தாபத்ரயாதுரைரம்ருதத்வாய ஸ ஏவ ஜிஜ்ஞாஸ்ய:' இதி | ஶ்ருதிஶ்ச — 'பரீக்ஷ்ய லோகாந் கர்மசிதாந் ப்ராஹ்மணோ நிர்வேதமாயாத்' இத்யாதிகா | அத: 'அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா' இத்யத்ர ந ஸாதநசதுஷ்டயாநந்தர்யம் ஸூத்ரகாராபிப்ரேதம், அபி து கர்மவிசாராநந்தர்யமேவ | ததா ச வ்ருத்திகார: — 'வ்ருத்தாத் கர்மாதிகமாதநந்தரம் ப்ரஹ்மவிவிதிஷா' இதி | அயம்

விஷயங்களில் அது ப்ரயோஜன மற்றதாய்ப் போகுமே யானல் அந்தத் துக்கம் கொஞ்சமேனும் இல்லாமையினல் அந்த ஆசை ப்ரும்ம விசாரம் ஒன்றிலேயே முடிவை யடைகிறது. ஶாஸ்திரங் களினல் அறியப்படுகிற விஷயமும் கண்ணல் கண்டறியப்பட்ட விஷயத்தைப்போல அனேகவிதமான நாசங்களை உடையதாகை யினல் ஶுத்தமானதல்ல (அதாவது துக்க ஸம்பந்தம் இல்லாத தல்ல)' என்று சொல்லப்பட் டிருக்கிறது. இப்படியே ஸ்ரீபாஷ் யத்திலும் கர்ம விசாரத்தோடு சேர்ந்த மூன்று விதத் தாபங் களினல் அடிபட்டவனு யிருக்கையே யிருந்ததாக 'மூன்று விதத் தாபங்களினல் தொந்திரவை அடைந்தவர்களினல் அழிவில்லாமல் இருப்பதற்காக அந்தப் புருஷோத்தமனே அறியப்படவேண்டி யவன்' என்று அருளிச்செய்யப் பட்டிருக்கிறது. ஶ்ருதியும் 'கர்மங்களினல் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட பலங்களை நன்ருய் விசாரித்த ப்ராம்மணன் நிர்வேதத்தை அடைவான்' என்றிவை முதலாகச் சொல்லுகிறது. ஆதலால் 'அதாதோ ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸா' என்கிற ஸூத்திரத்தில் ஸாதன சதுஷ்டயங்கள் உண்டான பிறகு என்பது ஸூத்திரகாரருடைய அபிப்பிராயத்தில் கொள்ளப் பட்டதல்ல. பின்னை எதுவென்னில்? கர்ம விசாரம் செய்த பிறகு என்பதே. அப்படியே வ்ருத்திக்காரரும் 'முன்னல் நடந்த தாகிய கர்மவிசாரத்திற்குப் பிறகு ப்ரும்மத்தை அறியவேண்டும் என்கிற ஆசை உண்டாகிறது' என்று சொல்லி யிருக்கிருர். இங்

ச பக்ஷோ பாஸ்கரேணாப்யங்கீக்ருதஃ । நிரீஶ்வரமீமாம்ஸ கைரபி க்ருத்ஸ்நாத்யேதுர் நிஃஶேஷவேதார்த்தவிஜ்ஞாநாய மீமாம்ஸாரம்ப இதி வதத்பிஃ கர்மவிசாரோபக்ரமம் ஶாஸ்த்ரமப்யர்த்தோ ப்ரஹ்மவிசாரஶிரஸ்கத்வமப்யுபகந்தவ்யமேவ । ந ச த்வாதஶாத்யாய்யாமேவ ஶாஸ்த்ரம் பர்யவஸிதம்—ஶபரஸ்வாமிப்ரப்ருதிபிஃ ஸங்கர்ஷகாண்டஸ்தஸூத்ரோதாஹரணாத், ஶாஸ்த்ராந்தரதயா உபநிஷத்பாகம் விசாரயதீதி பக்ஷஸ்ய ச த்வதீயைஃ கைஶ்சித் பரிக்ருஹீதத்வாதிதி ॥

இதி ஶ்ரீகவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய ஶ்ரீமத்வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு

ஶ்ரீ ஶ த தூ ஷ ண் யா ம்

॥ ஸாதநசதுஷ்டயபூர்வவ்ருத்தத்வபங்கவாதோऽஷ்டமஃ ॥

॥ ஶ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நமஃ ॥

தப்பக்ஷமே பாஸ்கராலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வேதத்தை முழுமையும் அத்யயனம் செய்தவனுக்கு எல்லா வேதங்களின் அர்த்தத்தை அறிவதற்காக மீமாம்ஸா ஶாஸ்திரம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது என்று சொல்லுகிற ஈஶ்வரனை அங்கீகரியாத (ஒப்புக்கொள்ளாத) மீமாம்ஸகர்களாலும் இந்த மீமாம்ஸா ஶாஸ்திரம் கர்ம விசாரத்தை ஆரம்பமாக உடையது, ப்ரும்ம விசாரத்தை முடிவாக உடையது என்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியது. ஏனெனில் மீமாம்ஸா ஶாஸ்திரம் பனிரண்டு அத்யாயம் மாத்திரத்தில் முடிவை அடைகிறதல்ல, ஶபர ஸ்வாமி முதலியவர்களால் ஸங்கர்ஷ காண்டமாகிய பாகத்தில் இருக்கும் ஸூத்திரங்கள் எடுக்கப்பட்டிருப்பதினாலும், வேதாந்த விசாரம் வேறு ஶாஸ்திரமாதலால் உபநிஷத் பாகத்தைப் பற்றி விசாரிக்கிறான் என்கிற பக்ஷம் உன்னைச் சேர்ந்த சிலரால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதினாலும்.

ஸ்ரீ சததூஷணீ தமிழ் மொழிபெயர்ப்பில்

ஸாதனசதுஷ்டயபூர்வவ்ருத்தத்வபங்கவாதம் என்னும்

எட்டாவது வாதம் முற்றிற்று.

॥ ஸ்ரீ: ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

॥ 𑌕𑌥𑌾𑌨𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌵𑌾𑌦𑍋 𑌨𑌵𑌮𑌃 ॥

𑌹𑌯𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑌿𑌨𑍍𑌧𑍁𑌹𑌰𑍍𑌷𑌹𑍇𑌷𑌾𑌰𑌵𑍋𑌰𑍍𑌮𑌯𑌃 ।
𑌜𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌦𑌵𑍇𑌲𑌾𑌨𑍍𑌤𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌤𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌕𑍁𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌯𑌃 ॥

𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣 𑌕𑍁𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌮𑌤𑌮𑌨𑍂𑌦𑍍𑌯 ‘𑌤𑌦𑌿𑌦𑌂’ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 ‘𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌨𑍁𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑌿𑌸𑌕𑌲𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌵𑌿𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑌨𑌾𑌦𑌰𑌣𑍀𑌯𑌂’ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇𑌨 𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌦𑌿𑌶𑌤𑍋 𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌂 𑌭𑌾

॥ ஸ்ரீ: ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌨𑌿𑌵𑌾𑌸𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

கதாநதிகாரவாதம் என்னும் ஒன்பதாவது வாதம்.

வாதமாகிற ஸமுத்திரக் கரையில் தள்ளப்பட்ட வேதபாஹ்யர்களையும் குமதிகளையும் உடைய (அதாவது வேதபாஹ்யர்களுக்கும் குத்ருஷ்டிகளுக்கும் வாதமாகிற ஸமுத்திரத்தின்கிட்ட வருவதற்கே அதிகாரமில்லை என்று அவர்களைக் கரையின் மத்யத்திலே ஒதுக்கிக் கொண்டிருக்கிற) ஸ்ரீஹயக்ரீவனாகிய அம்ருதமய ஸமுத்திரத்தின் ஸந்தோஷத்தினால் உண்டாகிய ஹேஷா ஶப்தங்களாகிற அலைகள் ஜயித்துக் கொண்டு விளங்குகின்றன.

குமதிகளின் மதத்தை விஸ்தாரமாக அனுவாதம் செய்து ‘அப்படிப்பட்ட இந்த வார்த்தை’ என்பது முதலாக ‘ந்யாயங்களினால் ஒத்தாசை செய்யப்பட்ட வாக்யங்கள் ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய எல்லா ப்ரமாணங்களுடைய நடவடிக்கையின் உண்மையை அறிந்தவர்களால் ஆதரிக்கத் தக்கதல்ல’ என்னு மளவான வாக்யத்தினால் ஶிஷ்யர்களைக் குறித்து உபதேசம் செய்கிற ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய அபிப்

𑌵𑌃 — 𑌸𑍌𑌗𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑌿𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌨𑌸𑍌𑌗𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌕𑌥𑌾𑌯𑌾𑌮𑌨𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰 𑌇𑌤𑌿 । 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇 𑌚 𑌸𑍍𑌪𑌷𑍍𑌟𑌮𑌾𑌹 — ‘𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑍂𑌨𑍍𑌯𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌪𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌕𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌾𑌨𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾[illegible]𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌵𑌾𑌦𑌾𑌨𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰 𑌏𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌿𑌤𑌃 — ‘𑌅𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑍋𑌽𑌨𑍁𑌪𑌾𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌵𑌾𑌦𑍇 𑌶𑍂𑌨𑍍𑌯𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌃” — 𑌇𑌤𑌿 । 𑌅𑌯𑌮𑌾𑌶𑌯𑌃 —

𑌯𑌦𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌵𑌾𑌦𑍀 𑌵𑌾𑌦𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌿𑌤𑌾𑌂 ।
𑌭𑌜𑍇𑌨𑍍𑌮𑌾𑌧𑍍𑌯𑌮𑌿𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌭𑌵𑍇𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌿𑌤𑌾 ॥
𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑌂 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌕𑌂 ।
𑌕𑌥𑌂 𑌮𑌾𑌧𑍍𑌯𑌮𑌿𑌕𑌸𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌵𑌾𑌦𑍇 𑌨𑌾𑌵𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 ?

𑌏𑌤𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌾𑌮𑌃 —

ராயமாவது :— பௌத்தர்களைப் போலவே ப்ரச்சன்ன பௌத்தர்களுக்கும் வாதம் செய்வதில் அதிகாரமேயில்லை என்று. வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்திலும் ‘ஸர்வமும் ஶூந்யம் என்று சொல்லுகிறவனுக்கும் ப்ரும்மத்தைத் தவிர மற்ற வஸ்துக்கள் பொய்யென்று சொல்லுகிறவனுக்கும் தன் பக்ஷத்தை ஸ்தாபிக்கக்கூடிய ப்ரமாணங்கள் உண்மையென்பதை அவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளாமையினுல் வாதத்தில் அதிகாரமே இல்லை- ‘ ஶூந்யவாதிக்கு (தன்மதத்தை ஸ்தாபிக்க) உபாயம் இல்லாமையினுல் வாதத்தில் அதிகாரமில்லை’ என்று மீமாம்ஸகர்களினுல் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது’ என்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லி இருக்கிருர்.

இதன் அபிப்ராயமாவது ·— ப்ரபஞ்சங்கள் பொய் என்று சொல்லுகிறவன் வாதத்தில் அதிகாரியாய் இருக்கையை அடைவானேயானுல் மாத்யமிகனுக்கும் (பௌத்தர்கள் நால்வர்களில் ஸர்வமும் ஶூந்யம் என்பவனுக்கும்) வாதத்தில் அதிகாரியாயிருக்கை உண்டாகலாம். அப்படி இருக்க குணம் ஒன்றும் இல்லாததும், ப்ரமாணம் ஒன்றும் இல்லாததுமாய் உன்னுல் அங்கீகரிக்கப்பட்ட ப்ரும்மமென்னும் தத்வம் மாத்யமிகனுடைய கலஹங்களினுல் ஏன் அபலாபம் செய்யப் படுகிறதில்லை—(என்று).

இதை * விஸ்தாரமாக நிரூபிக்கிறோம்—

---

* இங்கு விஸ்தாரமாவது பூர்வ பக்ஷத்தை விஸ்தாரமாக நிரூபித்து அதினுலேயே ஸித்தாந்தியின் அபிப்ராயத்தைத் தெரியப் படுத்துகை. அதாவது கீழ் ஸர்வ ஶூந்யவாதியைப் போல மாயா

𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌂 𑌕𑌥𑌕𑌯𑍋𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌾𑌦𑌿𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌃 𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍇𑌤𑍋𑌃? 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌸𑌾𑌹𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑌿𑌯𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌯𑌿𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍? 𑌉𑌤 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍? 𑌲𑍋𑌕𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍? 𑌤𑌦𑌨𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌥𑌾𑌭𑌾𑌸𑌾𑌪𑌾𑌦𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾? 𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌃—𑌤𑌦𑌨𑌙𑍍𑌗𑍀𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌕𑌰𑍈𑌸𑍍𑌤𑌦𑌨𑍁𑌸𑌾𑌰𑌿𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑌾𑌤𑍍, 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌹𑍍𑌯𑌵𑌤𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌾𑌸𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌸𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃 । 𑌸𑌾𑌯𑌨𑌸𑍍𑌵𑌾𑌯𑌨𑌕𑍍𑌷𑍋

எது கண்டனம் செய்யப்பட்டதோ அதில் வாதிகளுக்கு ப்ரமாணம் முதலியவைகள் உண்மையாக இருக்கவேண்டும் என்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியது எதற்காக? ப்ரமாணங்கள் ஸத்துக்கள் என்று ஒப்புக் கொள்ளுவதோடு எப்பொழுதும் சேர்ந்திருக்கிற ப்ரஸங்கம் அப்படி ஒப்புக்கொள்ளாத பக்ஷத்தில் நடத்தமுடியாது என்பதினலா? அன்றிக்கே ப்ரமாணங்களை வ்யவஹாரம் செய்வதைக் குறித்து ப்ரமாணங்கள் உண்டென்று ஒப்புக்கொள்ளுவது காரணமாகையினலா? லோக வ்யவஹாரத்தில் ஏற்பட்டிருப்பதினலா? அப்படி ப்ரமாணங்கள் உண்டென்று ஒப்புக்கொள்ளாத பக்ஷத்தில் ப்ரஸங்கத்தின் பலம்* அதிப்ரஸங்கத்தோடு கூடியதாகும் என்பதினலா? முதலாவது பக்ஷம் உசிதமல்ல, அப்படி ப்ரமாணங்கள் உண்டு என்று ஒப்புக்கொள்ளாமலே அந்தந்த மதத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்த பெரியோர்களினுலும் அவர்களை அனுஸரித்த பின்புள்ளவர்களினுலும் வாதம் நடத்தப் படுகிறபடியினல்,

---

வாதியான உனக்கும் அதிகாரம் இல்லை என்பதையே அவன் யுக்திகளினுலேயே ஸர்வ ஶூந்யவாதியைப் போலேயே தானும் என்று அவன் தானே ஒப்புக் கொள்ளும்படி செய்வித்து மத்யஸ்தர்களான மீமாம்ஸகர்களினல் ஶூந்யவாதிக்கு வாதத்தில் அதிகாரமில்லை என்று நிரூபிக்கப் பட்டிருப்பதை அவனுக்குத் துல்யனன இவனிடத்தில் அதிதேசம் செய்து நிரூபிக்கை என்பது.

* ப்ரஸங்கம் செய்வதின் பலமாகிய ஜயம் வாதி ப்ரதிவாதிகளுக்குள் இன்னருக்கென்று நிஶ்சயிக்கக் கூடாமை.

व्यवहारः प्रमाणादिसत्ताभ्युपगमसापेक्षत्वनियत
इति तदभावेन तत्पक्षे तत्त्वं न स्यादिति चेन्न —
साधनबाधनाक्षमत्वं प्रति सद्वचनाभासलक्षण
योगित्वस्यैव प्रयोजकत्वात्। सत्त्वाद्यभ्युप
गमे सत्यप्याभासे तदक्षमत्वस्य सर्वसम्मतेः।
अस्मद्वाक्यस्याभासत्वस्य दुर्वचत्वात्
सत्तानभ्युपगममात्रेणाभासत्वे सत्ता
भ्युपगमेन भवद्व्यवहार एवाभास इति विप
रीतप्रसङ्गात्। अस्ति च सत्ताभ्युपगमे सत्यपि
असिद्धविरुद्धादेराभासत्वम्। ननु प्रमाणादि

அப்படிக்கில்லாத பக்ஷத்தில் நீ அதை நிராகரித்திருப்பது பொருந்தாதலால். (ஒரு அர்த்தத்தை) உண்டென்று ஸாதிப்பதற்கும், இல்லையென்று ஸ்தாபிப்பதற்கும் யோக்யதை உடைய வாதம், ப்ரமாணம் முதலியவைகள் உண்டென்று ஒப்புக்கொள்ளுவதோடு எப்பொழுதும் சேர்ந்துகொண்டே இருக்கவேண்டுமாதலால் அப்படி ஒப்புக்கொள்ளாத பக்ஷத்தில் அப்படி ஸாதிப்பதற்கோ பாதிப்பதற்கோ யோக்யதை உடையதாகாது என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல, ஸாதிப்பதற்கும் இல்லையென்பதற்கும் யோக்யதை இல்லாமையைக் குறித்து நல்ல வார்த்தைபோலத் தோன்றுகிற ஆபாஸவசனத்தின் அடையாளங்கள் இருப்பதே காரணமாதலாலும், ப்ரமாணங்கள் உண்டென்று ஒப்புக்கொண்ட போதிலும் ஆபாஸவசனம் ஸாதிக்கவும் பாதிக்கவும் யோக்யதை யற்றது என்பது எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதினாலும், எங்களுடைய வார்த்தை ஆபாஸம் என்பது உம்மால் நிரூபிக்கமுடியாது. ப்ரமாணங்கள் உண்டென்று ஒப்புக்கொள்ளாமை மாத்திரத்தினால் எங்களுடைய வார்த்தை ஆபாஸமென்று சொல்லில் ப்ரமாணங்கள் உண்டென்று ஒப்புக்கொள்ளுவதினால் உம்முடைய வ்யவஹாரம் தான் ஆபாஸமாகுமென்று திருப்பிக் கேட்க முடியும். ப்ரமாணங்கள் உண்டென்று ஒப்புக்கொண்ட போதிலும் அஸித்தி விருத்தம் முதலியவைகளுக்கும் தோஷங்களுடன் இருக்கும் தன்மை இருக்கிறது. ப்ரமாணம் முதலியவைகள் உண்

𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌯𑌦𑌿 𑌪𑍍𑌰-
𑌣𑍋𑌽𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌥𑌮𑌾𑌭𑌾𑌸𑌤𑍍𑌵𑌸𑌾𑌧𑌨𑌂? 𑌕𑌥𑌂
𑌵𑌾 𑌸𑌦𑍍𑌵𑌚𑌨𑌾𑌭𑌾𑌸𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌯𑍋𑌗𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌵
𑌧𑌾𑌰𑌣𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌦𑍂𑌷𑌣𑌦𑍂𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌨𑌂?
𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌨𑌬𑌾𑌧𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌾𑌧𑍀𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍।
𑌨𑍈𑌵𑌂—𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾𑌽𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌦𑍃𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍈𑌃
𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑍋𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃। 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌂
𑌚𑍇𑌷𑍍𑌟𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣—'𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌿, 𑌅𑌤 𑌏𑌵
𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌃, 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑍁 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌃' 𑌇𑌤𑌿।
𑌯𑌥𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌾𑌦𑍀𑌨𑌿 𑌸𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑌿 𑌸𑍍𑌵𑍀𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌤𑌾 𑌭𑌵-
𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌸𑌾𑌧𑌕𑌂 𑌨 𑌤𑌦𑌾𑌭𑌾𑌸 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌵-

டென்று ஒப்புக்கொள்ளாத பக்ஷத்தில் வ்யவஹாரம் என்கிற வஸ்துவே ஸித்திக்காதபோது அது ஆபாஸமென்று ஸாதிப்பது எப்படி ஸம்பவிக்கும்? எப்படித்தான் நல்ல வார்த்தையைப் போலத் தோன்றுகிற வசனத்தின் அடையாளங்களை உடையவைகளாயிருக்கை முதலிய காரணங்களை நிச்சயம்செய்து அதன் வழியாகத் தூஷணம், தூஷிக்கத்தக்கது முதலியவைகளை ஸ்தாபிப்பது பொருந்தும்? எல்லா ஸ்தாபனங்களும், இல்லையென்று மறுதளிப்பதும் ப்ரமாணத்தைப் பொறுத்திருக்கிற படியினால் என்று சொல்லுகிறேயோ, இப்படிச் சொல்லுவது உசிதமல்ல, ப்ரமாணங்கள் உண்டென்று ஒப்புக்கொள்ளுகிற ப்ரஸித்தியினால் ஏற்பட்ட (அதாவது வ்யாவஹாரிகங்களாக ஏற்பட்ட) ப்ரமாணம் முதலியவைகளாலேயே எங்களுக்கு எல்லா வ்யவஹாரமும் பொருந்துமாதலால். இது இஷ்டஸித்தி என்னும் க்ரந்தத்தை செய்தவராலும் ‘உண்மையாகவே ப்ரஸித்தி இருக்கிறது, ஆதலாலேயே வ்யவஹாரம் செய்கிறோம், ஆனால் இந்த ப்ரஸித்திக்குக் காரணத்தை நாங்கள் காணவில்லை’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ப்ரமாணம் முதலியவைகளை ஸத்துக்களாகவே ஒப்புக் கொண்டிருக்கிற உன்னால் ப்ரமாணமே ஸாதிக்கக்கூடியது, ப்ரமாணாபாஸம் ஸாதிக்கக்கூடியதல்ல என்பது முதலியது எப்படி வ்யவஹரிக்கப்படுகிறதோ அப்படியே வ்யவ

𑌹𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇, 𑌤𑌥𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌿𑌭𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌾𑌦𑌿𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌾𑌯𑌾𑌮𑍁𑌦𑌾𑌸𑍀𑌨𑍈𑌃 𑌕𑌥𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌶𑌾𑌮𑌃 । 𑌯𑌦𑌿 𑌚𑍈𑌵𑌂 𑌨𑌾𑌨𑍁𑌮𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇, 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍁 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾𑌸𑍍𑌵𑌾𑌰𑍋𑌪𑌿𑌤𑍇 𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌪𑌕𑍍𑌷𑍇 । 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌆𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌦𑍂𑌷𑌣𑌂 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌵𑌚𑌮𑍍 । 𑌦𑍂𑌷𑌣𑌂 𑌹𑍀𑌦𑌂 𑌕𑌥𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌂, 𑌨 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌹𑌾𑌰𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌹𑌰𑌤𑍋 𑌵𑌾 । 𑌸𑌾 𑌚 𑌕𑌥𑌾 𑌕𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍀𑌯𑌾 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌾𑌦𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌵𑌾𑌦𑌿𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑍇 𑌤𑌾𑌵𑌦𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑍋𑌽𑌨𑌵𑌕𑌾𑌶𑌃 । 𑌉𑌭𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑍇 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑌃 । 𑌏𑌕𑍇𑌨 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌤𑌰𑍇𑌣 𑌚𑌾𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿

ஹாரம் செய்கிற எல்லோராலும் ப்ரமாணம் முதலியவைகள் ஸத்யங்களா அஸத்யங்களா என்கிற விசாரத்தில் உதாஸீனர்களாயிருந்து வாதம் செய்யத்தக்கது என்று நாங்கள் சொல்லுகிறோம். இப்படி நீ அனுமதி செய்யாமல் போவாயேயானால் உன்னால் எங்களிடத்தில் ஆரோபணம் செய்யப்பட்ட ப்ரமாணங்கள் உண்டென்று அங்கீகரியாத பக்ஷத்திலேயே நிற்கிறோம். அப்படி இருந்தபோதிலும் என்னைக் குறித்து முன்னால் சொல்லப்பட்ட ஆஶ்ரயாஸித்தி முதலிய தூஷணம் சொல்லமுடியாது. இந்தத் தூஷணம் வாதத்தில் ப்ரவ்ருத்தி செய்திருப்பவனைக் குறித்துச் சொல்லவேண்டியதேயல்லாமல் சாப்பிடுகிறவனைக் குறித்தாவது விளையாடுகிறவனைக் குறித்தாவது சொல்லத்தக்கதல்ல. அப்படிப்பட்ட வாதமும் ஏதாவது ஒரு வ்யவஸ்தையைச் செய்துகொண்டு ஆரம்பிக்கவேண்டும். அப்பொழுது வாதி ப்ரதிவாதி இருவரும் உண்டென்று ஒப்புக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் கீழ்ச்சொல்லிய கேள்விக்கே இடமில்லை. இருவர்களும் ப்ரமாணங்கள் அஸத்யங்கள் என்று ஒப்புக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் எதிரியைப் போலத் தன்னையும் கேட்கலாம். ஒருவன் ப்ரமாணங்களை உண்டென்று ஒப்புக்கொண்டு, மற்றொருவன் அஸத்யம் என்று ஒப்புக்கொண்டு ஆரம்

𑌤𑌾𑌯𑌾𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌦𑍂𑌷𑌣𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵 𑌕𑌥𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌷𑍍𑌵𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨𑌿𑌵𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾 । 𑌕𑌥𑌾𑌨𑌿𑌯𑌮𑌸𑍍𑌯𑍋𑌭𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌾𑌨𑍁𑌰𑍋𑌧𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌕𑌸𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵𑍇𑌚𑍍𑌛𑌯𑌾 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌵𑌾𑌙𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑌾𑌪𑌿 𑌦𑍂𑌷𑌣𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑍇𑌨 𑌜𑌯𑌪𑌰𑌾𑌜𑌯𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌭𑌙𑍍𑌗𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌕𑌥𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌾𑌦𑌿𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑍈𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵𑍈𑌷𑌾 𑌨𑌿𑌯𑌮𑌸𑌂𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌣𑌾 । 𑌉𑌭𑌯𑍋𑌰𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑍇𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌾𑌦𑌿𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑍌𑌦𑌾𑌸𑍀𑌨𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌨𑌿𑌯𑌮𑍇 𑌸𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌬𑌦𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌬𑍍𑌧𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌕𑌥𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌦𑍂𑌷𑌣𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑌦𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧 𑌏𑌵 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾𑌪𑌾𑌦𑌿𑌤𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌥 𑌵𑍈𑌤𑌣𑍍𑌡𑌿𑌕𑍇𑌨 𑌕𑌥𑌾𑌂

பிக்கப்படுகிற வாதத்தில் இந்தத் தூஷணம் சொல்லப்படுகிறது என்னில், அதைப்போலவே மற்றெல்லா வாதங்களிலும் ப்ரஸங்கம் செய்வது தடுக்கமுடியாதது. ஏனெனில் வாதத்தில் செய்கிற ஏற்பாடுகள் எல்லாம் இரண்டு வாதிகளாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற விதத்தை அனுஸரித்திருக்க வேண்டுமாதலால். அப்படிக்கில்லாத பக்ஷத்தில் உம்மால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட வாதத்திலும் எவனுவது ஒருவன் ஏதாவது ஒரு வார்த்தையினுல் மாத்திரம் தன்னுடைய இஷ்டப்படி தூஷணம் சொல்ல முடியுமாதலால் ஜயம் தோல்வி இவைகளில் வ்யவஸ்தை இல்லாமல் போக வேண்டிவரும். எவனெருவன் வாதத்தில் ப்ரமாணம் முதலியவைகள் உண்டென்று ஒப்புக் கொள்ளுகிறுனே அவனுக்கே இந்த நியமங்களாகிற சுமையினுல் கட்டுப்பட்டிருக்கை ஏற்படும். வாதி ப்ரதிவாதிகள் இருவர்களாலும் ப்ரமாணம் முதலியவைகள் உண்டென்று ஒப்புக்கொள்ளுவதில் உதாஸீனர்களாயிருக்க வேண்டுமென்று வாதத்தில் நியமத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட வாதத்தில் இந்தத் தூஷணம் சொல்லப்படுகிறதுஎன்னில், அப்பொழுது நீஒப்புக்கொண்ட நியமத்திற்கு விரோதம் உன்னுலேயே நிரூபிக்கப்பட்டதாகும். அப்படிக்கில்லாமல் விதண்டாவாதம் செய்கிற உன்னேடு ப்ரஸங்கத்தை

𑌬𑌦𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌵𑍈𑌵 𑌦𑍂𑌷𑌣𑌂 𑌨 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌮𑌃, 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑍁
𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑍀𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌥𑌾𑌯𑌾𑌮𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌾𑌮𑌃
𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨 — 𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑍀𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌚𑌾𑌰𑍍𑌵𑌾𑌕𑌸𑍌𑌗𑌤
𑌮𑌾𑌯𑌾𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾𑌮𑌯𑌂 𑌦𑍋𑌷 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂, 𑌸 𑌚 𑌦𑍋
𑌷𑍋 𑌨𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌤𑌾, 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌥𑌾𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌶𑌾𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌶
𑌯𑍋𑌃 𑌨 𑌤𑌦𑍍𑌬𑌾𑌧𑌾𑌯𑌕𑍍𑌷𑌮𑌃 । 𑌨 𑌚 𑌕𑌥𑌾𑌽𑌸𑌙𑍍𑌗𑍇 𑌨𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 ।
𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃 — 𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾
𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌧𑍍𑌯𑌮𑌿𑌕𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁
𑌪𑍍𑌰𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌥 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍇𑌵
𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌤𑌦𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌃, 𑌅𑌸
𑌤𑍋𑌽𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌯𑍋𑌗𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇, 𑌤𑌦𑌪𑌿 — 𑌨,
𑌅𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌥𑌾𑌯𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌯𑌮𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿-

ஆரம்பி வித்து அப்படிப்பட்ட (உனக்குத் தூஷணம் நாம் சொல்லவில்லை. பின்னை எப்படி என்னில்:—ஶிஷ்யன் முதலியவர்களைக் குறித்து அப்படிப்பட்ட விதண்டாவாதம் செய்பவனுக்கு ப்ரஸங்கத்தில் அதிகாரம் இல்லை என்று காண்பிவிக்கிறோம் என்பதும் உசிதமல்ல, ஶிஷ்யன் முதலியவர்களைக் குறித்தும் சார்வாகன் பௌத்தன் மாயாவாதிகள் இவர்களுடைய பக்ஷத்தில் இந்தத் தோஷம் வருகிறது என்று சொல்லவேண்டும். அந்தத் தோஷம் நிக்ரஹஸ்தானம் என்னப்படுகிறது. அது வாதத்தில் ப்ரவேசித்திருக்கும்பொழுதும், ப்ரவேசிக்காதபொழுதும் அவர்களைப் பாதிப்பதற்கு யோக்யதை உடையதாகாது. எப்படி என்னில்:—ப்ரஸங்கம் செய்யாமல் நிக்ரஹம் செய்யமுடியாது. இரண்டாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, ப்ரமாணங்கள் உண்டென்று ஒப்புக்கொள்ளாமல் போனபோதிலும் ப்ரமாணங்கள் வ்யவஹாரம் செய்வதற்குக்காரணமாகும் என்பது மாத்யமிகன் முதலியவர்களின் பக்ஷத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பதினால். அப்படியாகில் வ்யவஹாரத்திற்குக் காரணமாக இருப்பதினாலேயே ப்ரமாணங்கள் உண்டென்பது ஏற்பட்டுவிட்டது, அப்படி ப்ரமாணங்கள் உண்மை யாதலால் அப்படி ஒப்புக் கொண்டதாகவும் ஏற்பட்டது, இல்லாததை அங்கீகரிக்க முடியாதாதலால் என்று சொல்லப்படுகிறதோ, அதுவும் உசிதமல்ல, இந்த

𑌤𑌾𑌂 𑌕𑌥𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌯𑌤𑌃 । 𑌤𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣
𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌕𑌥𑌾𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 । 𑌨 𑌚 𑌸𑌾𑌽
𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌯𑌮𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌮𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌮𑍍 — 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵
𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌯𑌪𑌰𑌵𑌿𑌜𑌯𑍋𑌭𑌯𑍋𑌪𑌯𑍋𑌗𑌿𑌤𑌯𑌾 𑌸𑌮𑍍𑌭𑌾𑌵𑌿𑌤 𑌵𑍍𑌯𑌵
𑌹𑌾𑌰𑌨𑌿𑌯𑌮𑌸𑌮𑍍𑌪𑌾𑌦𑌨𑌸𑌾𑌮𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌸𑌮𑍀𑌹𑌿𑌤𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃 । 𑌨 𑌚
𑌸𑌮𑍍𑌪𑌾𑌦𑌨𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌾 । 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣
𑌤𑌰𑍍𑌕𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂, 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌹𑌾
𑌨𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌤𑌰𑌨𑍍𑌨𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍀𑌯𑌂, 𑌤𑌦𑍍𑌭𑌾
𑌵𑍇𑌨 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌪𑌰𑌾𑌜𑌯𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃, 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾
𑌤𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵𑌨𑌾𑌶𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯, '𑌅𑌪𑌰𑌾𑌜𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌜𑍇𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌵
𑌹𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃', '𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑌿𑌕𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌃 𑌪𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿

அர்த்தமும் ஒருவித நியமத்தின் வ்யவஸ்தையோடு செய்யப்படுகிற வாதம் இல்லாமல் ஸாதிக்க முடியாதாகையினுல். ஆதலால் ப்ரமாணங்கள் உண்டென்று ஒப்புக்கொள்ளுவதற்கு முந்தியே வாதத்தில் ப்ரவ்ருத்தி செய்ய வேண்டு மென்பது ஏற்பட்டுவிட்டது. அந்த வ்யவஸ்தையும் ப்ரமாணங்கள் உண்டென்று ஒப்புக்கொள்ளுவதைச் சேர்ந்ததே என்று சொல்லுவது உசிதமல்ல, உண்மையை நிஶ்சயம் செய்வதற்கும், எதிர் வாதியைத்தோற் கடிப்பதற்கும் உபயோகமான இரண்டு வாதிகளுக்கும் ஸம்பவிக்கக் கூடியதான வ்யவஹாரத்தில் செய்யப்பட்ட வ்யவஸ்தைகளின் ஏற்பாட்டினுலேயே இஷ்டம் ஸித்தித்து விடுமாதலால் வ்யவஸ்தையை ஏற்படுத்திக் கொள்ளுவதிலும் ப்ரமாணங்கள் உண்டென்று ஒப்புக் கொள்ளவேண்டும் என்பதின் ஸம்பந்தமே இல்லை. ப்ரமாணங்கள் யுக்திகள் இவைகளைக்கொண்டு வ்யவஹாரம்செய்யவேண்டும், ஒருவர்க்கொருவரால் ப்ரதிஜ்ஞாஹாநி முதலியவைகளுக்குள் ஏதாவது ஒன்ருகிய நிக்ரஹஸ்தானம் காண்பிவிக்கப்படவேண்டும், அப்படி நிரூபித்தால் அந்த நிக்ரஹஸ்தானத்தை உடையவன் தோல்வி யடைந்தவன் என்று சொல்லப்படவேண்டும், அப்படி அதை நிரூபிக்க ஶக்தி இல்லாமல் போனுல் ஶக்தி இல்லாதவன் தோல்வி யடைந்தவன் என்று சொல்லப்படவேண்டும், தோல்வி யடையாதவன் ஜயித்தவன் என்று சொல்லப்படவேண்டும், ப்ரமாணங்களினுல் ஏற்பட்டதென்று தெரி

𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃’ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑌾𑌦𑌿𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌯𑌮𑌭𑌙𑍍𑌗𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌚 𑌸𑌮𑌯𑌭𑌙𑍍𑌗𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃, 𑌸 𑌚 𑌕𑌥𑌾𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣 𑌨 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑌹𑍇𑌤𑍁𑌕𑌥𑌾𑌧𑌿𑌯𑌾𑌨𑌵𑌿𑌷𑌯𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑌨𑍍𑌦𑍍𑌯𑌵𑌤𑌾𑌰𑌃 — 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌯𑌵𑌿𑌜𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌚 𑌨 𑌲𑍋𑌕𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌿𑌤𑌰𑌮𑌣𑍀𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌨𑌿𑌯𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣 𑌵𑌾𑌦𑌿𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌉𑌭𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌚𑍍𑌛𑌯𑍈𑌵 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌚𑍈𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑌤𑍍𑌫𑌲𑌵𑌿𑌰𑌹𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌃 — 𑌅𑌨𑌾𑌦𑌿𑌪𑌾𑌰𑌮𑍍𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌗𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋

விக்கப்படுகிற பக்ஷம் தத்வம் என்று சொல்லப்படவேண்டும், என்றிவை முதலியவைகளாகிய வ்யவஸ்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டாலும் ப்ரமாணம் உண்டென்று ஒப்புக் கொள்ளவேண்டும் என்பதின் ப்ரஸ்தாவமே இல்லாமையினுல் வ்யவஸ்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளுவதற்கும் காரணம் சொல்லவேண்டும். அது வாதத்தின் ப்ரவ்ருத்தி இல்லாமல் சொல்லமுடியாது என்று ப்ரமாணங்கள் உண்டென்று ஒப்புக்கொள்ளுவது வாதத்திற்குக் காரணம் என்று சொல்லுவதைப் பற்றிய விசாரத்தில் அப்படி ஒப்புக்கொள்ளுவதற்கு முந்தி விசாரம் உண்டாவதைப்போலவே இவ்விடத்திலும் வாதம் செய்வதற்கு முந்தி விசாரம் செய்யலாம் என்கிறபதிலுக்கு இடமில்லை. ஏனெனில் தத்வத்தை நிஸ்சயம் செய்வது எதிரியை ஜயிப்பது இவைகளுக்குக் காரணமாக லோகத்தில் ஏற்பட்டதாயும் அவிசாரிதரமணீயமாயும் (அதாவது முற்றிலும் விசாரிக்காத வரையில் அழகாய்த் தோன்றுவதாயும் அப்படி விசாரித்தால் அழகாய்த் தோன்றுமலும்) இருக்கிற வாதத்தின் நியமம் காரணம் இல்லாமலே இரண்டுவாதிகளாலும் தங்களுடைய இஷ்டத்தினுலேயே அங்கீகரிக்கப்படலாமாதலால். இப்படியாகில் ப்ரமாணத்தைக் காரணமாகஉடைத்தாகாதாகையினுல் விசாரத்திற்கு விஷயம் அதன் ப்ரயோஜனம் இவைகள் இல்லாமல்போகவேண்டிவரும்என்பதும் இல்லை, அநாதியான பரம்பரையால் ஏற்பட்டதாயும் லோகத்தில் கண்டிருப்பதை அனுஸரித்ததாயும் இருக்கிற அந்த விசாரத்தின் ப்ரயோஜனம் முதலியது அஸம்பாவிதம் என்

ப்ரவ்ருத்திஸம்வாதிநஸ்தஸ்ய ஸ்வஸஹஜபாத்யபாதகாபாவ ரூபஸ்வதஸ்ஸித்திவிஷயத்வாத் । ந ச ப்ராமாண்யாதிஸத்தாऽபி ஸ்வேச்சயைவாங்கீகார்யா — வ்யவஹாரநியமேந ப்ரயோஜநேந ச அந்வயவ்யதிரேகவதா நிரபேக்ஷேண ஸ்வாப்யுபகதவ்யவஸ்தயா கதாப்ரயோஜநஸித்தௌ ததந்யஸ்ய நிஷ்ப்ரயோஜந ப்ரமாணாதேரயோகாத் । நாபி த்ருதீய: — லோகவ்யவஹார இதி ப்ராமாணிகவ்யவஹாரவிவக்ஷாயாம் தஸ்ய விசாரப்ரவ்ருத்திமந்தரேண துர்நிரூபதயா ததர்தமேவ பூர்வவந்நியமஸ்ய அபேக்ஷணாத் । பாமராதிவ்யவஹாரவிவக்ஷாயாம் நிர்மூலவ்யவஹாரஶரணஸ்ய தே த ஶரீராத்மவாதயோऽபி ஸ்வீகர்தவ்யா: ஸ்யு: । பஶ்சாத்ப

பதும், இதற்கு விரோதமாக இருக்க வேண்டும் என்பதும் இல்லாமையாகிற ஸ்வயமான ஶக்தியோடு கூடவே ஏற்பட்டதாதலால். ப்ரமாணம் முதலியவைகள் உண்டென்பது நம்முடைய இஷ்டத்திலேயே அங்கீகரிக்கத்தக்கதல்ல. வேறொன்றையும் எதிர் பாராததும், நியமத்தோடு செய்தால் வாதத்தின் ப்ரயோஜனம் ஸித்திக்கும், அப்படிச் செய்யத் தவறினால் ப்ரயோஜனம் ஸித்திக்காது என்று சொல்லக்கூடியதுமான வ்யவஹாரத்தில் ஏற்படுத்திக் கொண்ட வ்யவஸ்தையினலேயே வாதத்தின் ப்ரயோஜனம் ஏற்பட்டிருக்க இப்படிப்பட்டதல்லாத ப்ரயோஜனமற்ற ப்ரமாணங்கள் உண்டென்று ஒப்புக்கொள்ளுவது பொருந்தாதாதலால். மூன்றுவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, லோகவ்யவஹாரம் என்பதினல் ப்ராமாணிகர்களுடைய வ்யவஹாரத்தைச் சொல்லும் பக்ஷத்தில் அது விசாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தி செய்யாமல் நிரூபிக்க முடியாததாதலால் அதற்காகவே முன்போல வ்யவஹாரத்தின் நியமத்தை எதிர்ப்பார்க்கிறது. மூடர்களுடைய வ்யவஹாரத்தைச் சொல்லும் பக்ஷத்தில் ஒரு காரணமுமில்லாத வ்யவஹாரத்தையே நம்பியிருக்கும் உனக்கு தேகமே ஆத்மாவென்பது முதலியதும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியவைகளாக வரும். பிற்பாடு ப்ரமாணங்களினல் மறுக்கப்பட்டிருப்பதினல் அவைகளை விட்டுவிடுகிறோம் என்னில், அப்

𑌬𑌾𑌧𑌾𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌰𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍇𑌯𑌞𑍍𑌚, 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌾𑌦𑌿𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌭𑌿𑌰𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌬𑌾𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌯𑌾 । 𑌅𑌥 𑌬𑌾𑌧𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃, 𑌤𑌥𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌨 𑌲𑍋𑌕𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌕𑌤𑌾 । 𑌬𑌾𑌧𑌾𑌭𑌾𑌵𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑍇 𑌚 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌨𑌿𑌯𑌮𑌾𑌨𑍍𑌵𑍇𑌷𑌣𑌾𑌵𑌤𑌾𑌰𑌃 । 𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌃—𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌾𑌦𑌿𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾𑌮𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌯𑍈𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌸𑌰𑌣𑍋𑌦𑌾𑌸𑍀𑌨𑍇𑌨 𑌮𑌯𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌨𑌿𑌯𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌲𑌮𑍍𑌬𑌨𑌾𑌚𑍍𑌚 । 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌮𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌫𑌲𑌾𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑌞𑍍𑌜𑌕𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌚 । 𑌯𑌥𑌾 𑌚 𑌅𑌭𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌾𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑍇𑌷𑍍𑌵𑌪𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾𑌮𑌨𑌿𑌚𑍍𑌛𑌤𑌾𑌂 𑌮𑌾𑌧𑍍𑌯𑌮𑌿𑌕𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌫𑌲𑌨𑌿𑌯𑌮𑌃 𑌤𑌥𑌾𑌽𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 । 𑌨𑌨𑍁 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌨𑌿𑌯𑌮𑌸𑌮𑌯𑌬𑌨𑍍𑌧

படியே ப்ரமாணம் முதலியவைகள் உண்டென்பதும் பொதுவாகவும் விசேஷித்தும் எங்களால் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கும் யுக்திகளினால் விடவேண்டியதாக ஏற்படும். அப்படிக்கல்லாமல் அதற்கு ஒன்றினாலும் மறுப்பு ஏற்படாமையினால் ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம் என்னில் அப்படியிருந்தபோதிலும் லோக வ்யவஹாரம் அதை அங்கீகரிப்பதற்குக் காரணமாகவில்லை. அதற்கு ஒன்றினாலும் மறுப்பு ஏற்படவில்லை என்பதைப் பற்றிய விசாரத்தில் முன் போலவே வாதத்தையும், அதில் ஏற்படுத்த வேண்டிய நியமங்களையும் எதிர்பார்க்க வேண்டிவரும். நான்காவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல. ப்ரமாணம் முதலியவைகள் உண்டென்று ஒப்புக்கொள்ளுகிற உன்னாலே போல அது உண்டு இல்லை யென்பதைப்பற்றி விசாரிப்பதில் உதாஸீனனாகிய என்னாலும் அப்படிப்பட்ட வ்யவஹாரத்தைப் பற்றிய நியமமே அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பதினால் அதை என்னைக் குறித்து ப்ரயோஜனம் அதிப்ரஸங்கமாக வருவதற்குக் காரணமாகும் என்று கேட்கும் பக்ஷத்தில் உன்னையும் அப்படிக் கேட்க வேண்டிவரும். மேலும் சாப்பிடுவது முதலிய வ்யபாரங்களும் உண்மை யென்று ஒப்புக்கொள்ளாத மாத்தியமிகர் முதலியவர்களுக்கு அதன் ப்ரயோஜனமாகிய பசியின் நிவ்ருத்தி முத

நைவ ஸத்தாப்யுபகமோऽநுப்ரவிஷ்ட:, வ்யவஹாரோ-
ऽபி ஹி க்ரியா, ஸா ச நிஷ்பாதநாத்மிகா, தச்சாஸதஸ்ஸத்த்வ-
வத்தாப்ராபணம், ப்ரமாணாதிபிர்வ்யவஹர்தவ்யமிதி தத்ர
ப்ரமாணாதே: காரணத்வம் நியமாந்தர்கதம், தச்ச கார-
ணத்வவிசேஷ:, காரணத்வம் து நியதபூர்வகால-
ஸத்த்வம் தூஷணஸத்த்வே பங்க:, ஸாதநாங்கபூதவ்யாப்த்யா-
திஸத்த்வே ச தத்விஷயஸத்த்வமிதி ச நியம்யதே, அதோ
வ்யவஹாரநியமஸமயபந்தாதேவ வ்யவஹார-
க்ரியா தத்காரணதூஷணஸாதநாங்கஸத்த்வம் கண்டோ-
க்தமிதி கதம் ஸத்தாநப்யுபகம்ய கதாரம்ப: ? இதி ।
நைவம் — பஹிர்வி ஸத்தாநப்யுபகமவாதிகை: கதா

லியவைகள் எப்படிஉண்டாகிறதோ அதைப்போலே இங்கும் வரலாம். வ்யவஹாரத்தைப் பற்றிய வ்யவஸ்தையை ஏற்படுத்திக் கொள்ளு வதிலேயே ப்ரமாணங்கள் உண்டென்று ஒப்புக் கொள்ளுவதும் உள்ளடங்கி இருக்கிறது. வ்யவஹாரமாவது ஒரு கார்யம், அது ஒன்றை உண்டாக்குகிறது, அதாவது இல்லாததை உண்டென்னும் படி செய்கை, ப்ரமாணம் முதலியவைகளைக் கொண்டே வ்யவஹா ரம் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லும் பொழுது ப்ரமாணம் முதலியது காரணம் என்பது நியமத்திற்குள்ளடங்கியது. அதா வது கரணமாயிருக்கையாவது காரணங்களுள் விசேஷ காரண மாயிருக்கை. காரணமாயிருக்கையாவது கார்யம் உண்டாவதற்கு முன்னமேயே எப்பொழுதும் இருக்கை. தூஷணம் இருந்தால் அந்தப்பக்ஷம் தோல்வியடைகிறது. ஸாதிப்பதற்குஅங்கங்களாகிய வ்யாப்தி முதலியவைகள் இருந்தால் அந்த விஷயம் உண்மை யென்று அல்லவோ நியமம் செய்யப்படுகிறது. ஆதலால் வ்யவ ஹாரத்தைப்பற்றிய வ்யவஸ்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளுவதிலேயே வ்யவஹாரமாகிற க்ரியையும் அதற்குக் காரணங்களான தூஷண மும் ஸாதிப்பதற்கு அங்கம் முதலியவைகளும் உண்மை என்பது நேராகவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறதாதலால் ப்ரமாணங்கள் உண் டென்று ஒப்புக் கொள்ளாமல் எப்படி ஆரம்பம் செய்வது பொருந் தும் என்னில், இதுவும் உசிதமல்ல, வாதம் செய்யும் பக்ஷத்தில்

णां प्रवृत्तायामेव सत्त्वाद्यवगमस्य प्रसाधनीयत्वात् । ततश्च पूर्वोक्तबाधकाया दुस्तरत्वात् ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु

॥ श्रीशतदूषण्यां कथाधिकारवादो नवमः ॥

॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

ப்ரமாணங்கள் உண்டென்று ஒப்புக்கொள்ளாததை மறுக்கிற இந்த யுக்திகளைக் கொண்டும் ப்ரமாணங்கள் உண்டென்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும் என்பது ஸாதிக்கப்பட வேண்டுமாதலால். ஆதலால் முன்பு சொன்ன விரோதம் பரிஹரிக்க முடியாது.

[இவ்வாதத்தில் ஸித்தாந்த க்ரந்தம் இல்லாமல் பூர்வ பக்ஷத்துடனேயே முடித்திருப்பதற்குக் காரணம் ஸ்ரீ சண்டமாருதத்தில் பின் வருமாறு கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது—ப்ரஸங்கத்தில் அதிகாரமாவது ப்ரஸங்கம் செய்பவர்களுக்குள் ஒருவனாகச் சேர்ந்திருக்கை. அப்படி ப்ரஸங்கத்தில் ப்ரவ்ருத்தி செய்வதற்குக் காரணம் ப்ரமாணம் முதலியவைகள் தன்னிஷ்டத்தை ஸாதிக்கும் என்கிற புத்தி. அது ப்ரமமாகவும் இருக்கலாம். வாஸ்தவமாகவும் இருக்கலாம். அதை இப்பொழுது நிரூபிக்க இடமில்லை. இப்படி இருக்க ஒரு கக்ஷியை ஸ்தாபிப்பதற்குக் காரணங்களான ப்ரமாணங்கள் உண்மையில் ப்ரமாணங்கள் அல்ல, ப்ரமாணாபாஸங்கள் என்று ஏற்பட்டதேயானால் அந்தக்கக்ஷியை வாதம் செய்பவனுக்குத் தன்னுடைய ப்ரமாணங்கள் தன்னுடைய கக்ஷியை ஸ்தாபிக்கும் என்கிற ப்ரமம் இருக்கிறதென்பதும் நிஶ்சயமாக ஏற்படக் கூடியதாதலால் உலகத்தில் ப்ரமாணங்கள் உண்மையென்று ஒப்புக் கொள்ளாத பக்ஷத்தில் ஒரு வாதத்திலும் ஒருவருக்கும் அதிகாரம் இல்லையென்று சொல்ல வேண்டி வரும் என்னில்,

அது உசிதமல்ல, தன் புத்தியினுலேயே நம்மால் உதாஹரிக்கப்படும் ப்ரமாணங்கள் உண்மையானவையல்ல ஆதலால் நம்முடைய இஷ்டத்தை ஸாதிக்கக் கூடியவைகளல்ல என்று தானே தெரிந்துகொண்டு ப்ரஸங்கத்திற்கு வருகிறவன் மூக்கறையனைப போலப் பார்க்கப்படத் தகுந்தவனல்ல என்கிற புத்தியினுல் சிஷ்யர்களைக் குறித்து ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் உபதேசித்திருக்கிறுர் என்பதினுலேயே ஸித்தாந்தம் ஏற்பட்டு விட்டது என்று தாத்பர்யம்—என்று.

இந்த ஸ்ரீ சததூஷணீ என்னும் க்ரந்தத்திற்கு மற்றொரு வ்யாக்யானமான ந்ருஸிம்ம ராஜீயத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் ப்ரகாரமாவது —ஸ்வரூபத்தை நிரூபிப்பதே அதை நிராகரித்ததாகும் என்கிற ந்யாயத்தினுல் பூர்வ பக்ஷத்தை உபந்யஸித்திருப்பதினுலேயே ஸித்தாந்தமும் ஏற்பட்டு விட்டதென்று தனித்து ஸித்தாந்த க்ரந்தம் அருளிச் செய்யப்படவில்லை. எப்படி என்னில்:-வாதத்தில் அதிகாரமில்லையென்று வாதம் செய்வதினுல் மாத்திரம் மாயாவாதிகளுக்கு வாதத்தில் அதிகாரம் ஸித்திக்காது. இந்த வாதத்தில் அவன் பூர்வபக்ஷியல்லவாதலால் இந்த வாதம் அவர்களைக் குறித்ததாதலால் அவர்கள் பூர்வ பக்ஷிகள் என்பது ஸித்திக்காது. அபசூத்ராதிகரணம் சூத்திரர்களைக் குறித்திருந்த போதிலும் அதில் சூத்திரர்களுக்கு அதிகாரம் இல்லையாதலால் (அதைப்போலவே இங்கும்). பின்னை ஸித்தாந்தத்தை அனுஸரித்தவர்களே இந்த வாதத்தில் பூர்வபக்ஷிகள். அப்படி ஒப்புக் கொள்ளாத பக்ஷத்தில் மூன்ய வாதிக்கும் வாதத்தில் அதிகாரம் ஸம்பவிக்குமாதலால் உன்னுல் அவனை நிராகரிக்க முடியாதாதலால். ப்ரயோஜன மில்லாமையினுலே ப்ரமாணம் உண்மை யென்று ஒப்புக்கொள்ளுவதை அதிகாரத்தில் சேர்க்க வேண்டியதில்லை என்பதும் உசிதமல்ல. வாதத்தின் ப்ரயோஜனம் நிஸ்சயமாய் ஒருவனுக்கே இருக்க வேண்டுமென்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறவனுக்கு ப்ரமாணம் உண்மை என்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதை அதிகாரத்தில் சேர்ப்பது அவஸ்யமாகும். லக்ஷணங்கள் ஆபாஸமா யிருப்பது முதலியவைகளால் ப்ரயோஜனம் ஸம்பவிக்கலாமே என்பதும் உசிதமல்ல. அப்படி ஆபாஸமா யிருக்கை முதலியதும் உண்மை என்று ஒப்புக் கொள்ளாத பக்ஷத்தில் முன் போலவே அதிப்ரஸங்கம் வருமாதலாலும் ஆரோபணம் செய்யப்பட்ட

தோஷங்கள் எல்லா வாதங்களிலும் ஸுலபமாய்ச்சொல்லக்கூடுமாதலாலும். வ்யாவஹாரிகம் என்கிற ஏற்பாட்டினுல் எல்லாம் ஸம்பவிக்கும் என்பதும் யுக்தமல்ல முன்பு சொல்லியபடி அதிப்ரஸங்கம் என்னும் தோஷம் வருமாதலால் ஆகையினுல் உண்மையில் ஜயம் தோல்வி இவைகளுக்கு உண்மைபாக ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட ப்ரமாணங்களே காரணமாகும் என்பது வாதத்தின் பலம் நிஸ்சயமாக ஏற்படுவதற்காக அவஸ்யம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட வேண்டும். ஆதலால் ப்ரமாணங்கள் உண்மையென்று ஒப்புக் கொள்ளாதவர்களுக்கு வாதத்தில் அதிகாரமில்லை என்பது ஸ்திரம். அப்படியாகில் ப்ரபஞ்சம் பொய் என்று சொல்லும்பக்ஷத்தில் அதை மறுதளிக்கவேண்டிய வாதத்தில் என்னகதி சொல்லமுடியும்? அப்படிச் சொல்லுகிறவர்களுடனேயே அந்த வாதம் செய்யவேண்டிய தாகையினுல் என்னில், அவர்களுக்கு அதிகாரம் இருப்பதாக ஆரோபணம் செய்து கொண்டாவது ப்ரமாணம் முதலியவைகள் உண்மையென்று அவர்களை ஒப்புக்கொள்ளும்படி செய்வித்தாவது அந்த வாதத்தில் ப்ரவ்ருத்தி செய்கிறபடியினுல் தோஷமில்லை. அன்றிக்கே ஸிஷ்யர்களைக் குறித்து அவர்களால் சொல்லப்படும் வாதத்தில் இருக்கும் தோஷங்களை மாத்திரம் உபதேசித்திருக்கலாம். சிலர் இவ்விடத்தில் ஸித்தாந்த க்ரந்தம் லோபித்து விட்டதாகச் சொல்லுகிறுர்கள்—என்று.]

கதாநதிகாரவாதம் என்னும்

ஒன்பதாவது வாதம் முற்றிற்று.

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃 ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

॥ 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌭𑌙𑍍𑌗𑌵𑌾𑌦𑍋 𑌦𑌶𑌮𑌃 ॥

𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑌾𑌮𑌪𑍍𑌯𑌭𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂
𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌕𑌂 𑌵𑌿𑌗𑌤𑌗𑍁𑌣𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌦𑌿𑌤𑌿 ।
𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍍𑌵𑌵𑌿𑌹𑌤𑌿𑌵𑌾𑌦𑌾𑌹𑌤𑌧𑌿𑌯𑍋
𑌵𑌿𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌶𑌤𑌶𑌿𑌰𑌶𑍍𑌛𑍇𑌦𑌵𑌚𑌸𑌃 ॥

[𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌪𑌕𑍍𑌷𑌸𑌙𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃]

𑌯 𑌏𑌷 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌵𑌾𑌦𑌃—𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌸𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇 𑌨𑌿𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑍇, 𑌤𑌥𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌵

॥ ஸ்ரீ: ॥

॥ ஸ்ரீமதே ஸ்ரீநிவாஸ ராமாநுஜ மஹாதேசிகாய நம: ॥

நிர்விசேஷஸ்வப்ரகாச பங்கவாதம் என்னும் பத்தாவது வாதம்.

எந்த ஜ்ஞானம் விஷயம், தனக்கு ஆதாரமாகிய வஸ்து இவைகளினால் அனேகம் விதமாகப் பிரிக்கப்பட்டதாயும் விசித்ரமாயும் தானாகவே ப்ரகாசிக்கிறதோ அதுவே ஒன்றாயும் குணங்கள் ஒன்றுமில்லாததாயும் இருக்கிற ப்ரும்மமாக எல்லோராலும் அறியப்பட்டிருக்கிறது என்று தைரியத்தினால் சொல்லுகிறவர்களாயும், அனேக விதங்களான விரோதங்களாகிற பெருங்காற்றினால் அடித்துக் கொண்டு போகப்பட்ட புத்தியை உடையவர்களாயும் அனேக வேதங்களுக்குத் தலைவேதனையைக் கொடுக்கக்கூடிய வார்த்தைகளை உடையவர்களாயும் இருக்கிற அவர்கள் இந்த வாதத்தினால் நிராகரிக்கப்படுகிறார்கள்.

காஶப்ரத்யக்ஷஸித்³த⁴நிர்விஶேஷஸம்வித³பஹ்நவே ந விஜ்ஞ ஶக்யம் | அந்யதா தா⁴ர்ஷ்ட்யாத் ஸர்வாபஹ்நவஸ்யாபி து³ர்நிவாரத்வாத் | கிம் ச ஸம்வித³ஸ்ஸ்வப்ரகாஶத்வம் தாவத் த்ரய்யந்தவிதா³ம் ஸர்வேஷாமபி⁴மதம் | தத்ர ப்ரகாஶமாத்ரேண ஸ்வதஸ்ஸித்³தா⁴யாம் ஸம்விதி³ ந ஜட³ஸ்வரூபத⁴ர்மப்ரவேஶாவகாஶ꞉ | ப்ரகாஶாத்மகாஸ்து ந ததோ விவேக்தும் ஶக்யந்தே | அந்யதா தேஷாம் பரப்ரகாஶ்யதயா ப்ரகாஶாந்தரஸாபேக்ஷத்வாத் | ந ச ஸ்வரூபமாத்ரஸ்வப்ரகாஶே ஸ்வதோ ந்யதோ த⁴ர்மஸித்³தி⁴ரிதி வாச்யம் — அஜ்ஞாதஸத்தாஸாத⁴நாத் தத்ஸாத⁴நஸ்ய மு

[பூர்வபக்ஷ ஸங்க்ரஹம்.]

அவர்கள் சொல்லும் மந்திரபாடமாவது (அதாவது அர்த்தமில்லாத ஶப்தமாவது என்றபடி)—எல்லா ப்ரமாணங்களும் விஶேஷங்களோடு கூடிய வஸ்துவையே தெரிவிக்கின்றன, அப்படியிருந்த போதிலும் ஸ்வயம் ப்ரகாசமான ப்ரத்யக்ஷத்தினுல் ஏற்பட்ட நிர்விஶேஷ ஜ்ஞானம் இருக்கிறதென்பதில் ஸம்ஶயப்படத்தக்கதல்ல. அப்படியில்லாத பக்ஷத்தில் தைரியத்தினுல் செய்யப்படுகிற எல்லா வஸ்துக்களைப் பற்றிய அபலாபமும் (ஸர்வஶூந்யவாதமும்) தடுக்க முடியாதாகையால். மேலும் ஜ்ஞானம் ஸ்வயம் ப்ரகாசமென்பது வேதாந்த ஶாஸ்திரத்தை அறிந்த எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அதில் ப்ரகாசமாயிருக்கை மாத்திரத்தினுல் ஸ்வயம் ப்ரகாசமான ஜ்ஞானத்தில் 'மற்ருென்றினுல் ப்ரகாசம் செய்யக்கூடிய ஜடங்களாகிய ஸ்வபாவங்களை உள்ளே நுழைக்க இடமில்லை. ப்ரகாசரூபங்களாகிய ஸ்வபாவங்கள் உண்மையில் ஜ்ஞானத்தைவிட பிரித்தறிய முடியாதவைகள். அப்படிக்கில்லாத பக்ஷத்தில் மற்ருென்றினுல் ப்ரகாசம் செய்யக்கூடியதாக இருக்கிறபடியால் ப்ரகாசஸ்வரூபமாக இருக்கையே ஸித்திக்காது. ஸ்வரூபம் மாத்திரத்தினுல் ஸ்வயம் ப்ரகாசமான வஸ்துவில் வேருென்றினுல் ஸ்வபாவங்கள் ஸித்திக்கின்றன என்று சொல்ல முடியாது, அறியப்படாத வஸ்துவை உண்டென்று ஸாதிப்பதைக் காட்டிலும்

லாக⁴வாத், நிர்விஶேஷத்வாநுப⁴வேந தந்நிராஸஸ்ய விரோ-
தா⁴த் | ஸவிஶேஷாநுப⁴வாநாம் தத³பேக்ஷயா து³-
ர்ப³லத்வாத் — தே ஹி தத்³விஷயதயைவ லப்³த⁴ஸத்தாகா:
ப்ராத²மிகேந ஸர்வஸாக்ஷிணா நிரபேக்ஷேண து³-
ஷ்டகாரணஶங்காத³வீயஸா ஸ்வாநுப⁴வேந ஸஹ ந ஸ்வ-
யிதுமர்ஹந்தி | தாத்³ருஶஸ்வப்ரகாஶஸ்ய து ப்⁴ராந்தி-
த்வே ஸம்வித³ஸித்³த்⁴யா ஸர்வாஸித்³த்⁴யாபாதாத் | ந
ச பா³த⁴காபா⁴வேந ப்⁴ராந்தித்வம் | ந சாநநுப⁴வே-
நைவ பா³த⁴ இதி வாச்யம் | ந சாத்ர யோக்³யாநுப-
லம்ப⁴: — கரணாத்³யயோக்³யத்வேந விஶேஷணாஸித்³தே⁴: |
ஸ்வயோக்³யத்வே ஸ்வேநாநுபலம்பா⁴யோகே³ந விஶே-

அது இல்லை என்று மறுப்பது லகுவானதாதலாலும், நிர்விஶேஷமான அனுபவத்தினல் அந்த ஸ்வபாவங்க நிராகரித்திருப்பதற்கு விரோதமாதலாலும். விஶேஷங்களோடு கூடிய அனுபவங்கள் நிர்விஶேஷானுபவத்தைக் காட்டிலும் குறைந்த பலமுள்ளவைகளாகையினல் அந்த விஶேஷானுபவங்கள் நிர்விஶேஷ ஜ்ஞானத்தினல் அறியப்படுகிறபடியினலே தாங்கள் நிலைமையைப் பெற்றபடியினல் முதலில் இருப்பதாயும் எல்லாவற்றையும் அறியக்கூடியதாயும் வேறொன்றையும் அபேக்ஷிக்காததாயும் தோஷத்தோடு கூடின காரணங்களால் உண்டானது என்கிற ஸந்தேஹத்திற்கு இடமில்லாததாயும் இருக்கிற தன்னைப்பற்றிய நிர்விஶேஷானுபவத்தோடு எதிர் நிற்க யோக்யதை அற்றவைகள். அப்படிப்பட்ட ஸ்வயம்ப்ரகாசம் ப்ரமம் என்று சொல்லில் ஜ்ஞானமே ஸித்திக்காதாகையினல் ஒன்றும் ஸித்திக்காமல் போகவேண்டிவரும். அப்படி நிர்விசேஷ ஜ்ஞானம் இல்லையென்று மறுக்கக்கூடிய ப்ரமாணம் ஒன்றும் இல்லாமையினல் அது ப்ரமம் என்பது பொருந்தாது. அதைப் பற்றிய அனுபவம் இல்லாமையினலேயே அது பாதிக்கப்படுகிறது என்பதும் உசிதமல்ல. இவ்விடத்தில் யோக்யானுபலம்பம் (அதாவது அறியப்படக்கூடியதா யிருக்க அது அறியப்படாமல் இருக்கை என்றபடி) இல்லாமைபால் இந்திரியம் முதலியவைகளால் அறியக் கூடாமையினல் விஶேஷணமாகிய யோக்யம் என்பது ஸித்திக்கவில்லை. தன்னலேயே அறியக் கூடியதாய் இருந்தபோதி

𑌷𑍍𑌯𑌾𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃। 𑌨 𑌚 𑌨𑌰𑌵𑌿𑌷𑌾𑌣𑌾𑌦𑌿𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌵𑌪𑌿 𑌏𑌵𑌂 𑌸𑌾𑌧𑌯𑌿𑌤𑍁𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌮𑍍— 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌤𑍍𑌵𑌸𑌾𑌧𑌨𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵𑌾𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍। 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃, 𑌸𑌾𑌧𑌨𑍇𑌨 𑌚 𑌬𑌾𑌧𑌾𑌤𑍍। 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌜𑌾𑌗𑌰𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌕𑌲𑍁𑌷𑌿𑌤𑌧𑌿𑌯𑍋 𑌨 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌵𑌭𑌾𑌸𑌃, 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑌿𑌮𑌦𑌮𑍂𑌰𑍍𑌛𑌾𑌸𑌮𑌾𑌧𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌸𑍁 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌮𑍍। 𑌨 𑌚 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌮𑍍— 𑌇𑌷𑍍𑌟𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍। 𑌏𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌕𑌾𑌲𑌂 𑌨 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌦𑌹𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌷𑌮𑍍, 𑌸𑍁𑌖𑌮𑌹𑌮𑌸𑍍𑌵𑌾𑌪𑍍𑌸𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑍌𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍁𑌖𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌯𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍। 𑌤𑌦𑍇𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌕𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵

லும் அறியப்படாமை இல்லாமையினால் விஶேஷ்யமாகிய அனுபலம்பம் இல்லை. இந்த ந்யாயத்தினால் மனிதனுக்குக் கொம்பு முதலியதும் ஸாதிக்கமுடியும் என்பது உசிதமல்ல, அதை ஸ்வயம் ப்ரகாசமென்று ஸாதித்தால் அதுவே ஜ்ஞானமாகும். வேறொன்றினால் ஸித்திக்கிறது என்று சொல்லில் அது ஸித்திக்காது. அப்படி ஸாதித்தாலும் மற்றொரு ப்ரமாணத்தினால் மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. விழித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதும், கனவு காணும்பொழுதும் அனேகம் விதங்களான வெளியில் இருக்கும் வஸ்துக்களை அறிவதினால் கலைக்கப் பட்ட புத்தியை உடையவனுக்கு அந்த நிர்விஶேஷ ஜ்ஞானத்தைப் பற்றிய தனித்த ப்ரகாசம் இல்லாமல் போனபோதிலும் ஸுஷுப்தி மயக்கம் மூர்ச்சை த்யானம் மோக்ஷம் முதலிய அவஸ்தைகளில் நிர்விஶேஷ ஸ்வயம் ப்ரகாச ஜ்ஞானமே நிற்கிறது. ஸுஷுப்தி முதலிய காலங்களில் நிர்விஶேஷ ஜ்ஞானம் ப்ரகாசித்ததேயானால் விழித்துக் கொண்டிருப்பதினால் அந்த ப்ரகாசம் அனுஸந்திக்கப்பட வேண்டி வருமே என்பதும் உசிதமல்ல, அது எங்களுடைய இஷ்டத்தையே கேட்டதாகுமாதலால். இவ்வளவு காலம் ஒன்றையும் நான் அறியவில்லை, நான் ஸுகமாகத் தூங்கினேன் என்று ஸுஷுப்தி காலத்தில் உண்டான அஜ்ஞானத்தையும் ஸுகத்தையும் அனுபவித்ததாக

ஸ்ய ஸூர்யாதே3ரிவாவரணநிவாரணேநைவ ஸம்வாத3கதயா வா அநுக்3ராஹகத்வேநாநுமாநாதி3கஸ்யாப்யுபாதே3யத்வேந வா — இதி |

[ஸித்3தா4ந்தாரம்ப4:]

தத்ரேத3ம் ப்ருʼச்ச்2யதே — கிமஸௌ நிர்விஶேஷா ஸம்வித் ஸ்வப்ரகாஶஸித்3தே4தி ஸ்வயமேவ ஸாக்ஷாத் ப்ரதிபாத3யதி ? உத ததோऽந்ய ஏவ தடஸ்த2ஸ்தாமேவமூஹ்ய ? ந ப்ரத2ம: — தஸ்யா: ஸ்வயமாத்மப்ரதிபாத3நாதி3ஸம்ரம்ப4வைது4ர்யாத் | அந்யதா2 தஸ்யா ஏவ விஷயாதி3வைஶிஷ்ட்யஸ்யாநபஹ்நவநீயத்வேந ஸ்வநிர்விஶேஷத்வோக்தேரளீகவாதி3த்வப்ரஸங்கா3த் | விஷயாதி3 விஶேஷாணாமா

அனுஸந்தானம்செய்யப்படுகிறபடியினால். ஆகையினால் இப்படித் தன்னாலேயே அறியப்படுகிற நிர்விஶேஷமான அனுபவத்திற்கு ஆரோபிக்கப்பட்ட ஆகாரத்தோடு ஸம்பந்தம் இல்லையென்று தடுப்பதினாலேயே அனுவாதம் செய்து ஒத்தாசை செய்கிற அனுமானம் வேதம் முதலியவைகளையும் ப்ரமாணங்களாக ஒப்புக்கொள்ளுவோமாகவுமாம் இல்லையாகவுமாம்—என்று.

[ஸித்தாந்தாரம்பம்.]

இதில் ஸமாதானம் சொல்லுகிறோம். இந்த ஒரு விஶேஷமுமில்லாத ஜ்ஞானம் தன்னுடைய ப்ரகாசத்தினாலேயே ஏற்பட்டதென்று தானே அந்த நிர்விஶேஷ ஜ்ஞானமாக இருந்து நிரூபிக்கிறதா? அப்படிக்கில்லாமல் அந்த ஜ்ஞானத்தைவிட வேறாகிய உதாஸீனமானவன் அதை அறிந்து சொல்லுகிறதா? முதலாவது பக்ஷம் உசிதமல்ல, தன்னுடைய மஹிமையை நிரூபிப்பது முதலிய கார்யங்களில் அது ப்ரவ்ருத்திக்காததலால். அப்படி இல்லாத பக்ஷத்தில் அது விஷயம் முதலியவைகளோடு சேர்ந்தது என்பது நிராகரிக்க முடியாததலால் தன்னை நிர்விஶேஷமென்று தான் சொல்லிக் கொள்ளுவது பொய் வார்த்தையாக வேண்டிவரும். விஷயம் முதலிய விஶேஷங்கள் ஆரோபிக்கப்பட்டிருப்பதினால் நிர்விஶேஷமென்கிற வார்த்தை பொய் வார்த்தையல்ல என்பதும் உசிதமல்ல, விஷயம் முத

ரோசிதஸ்வாபாவிகத்வாத் இதி சேந்ந — ததஜ்ஞாநே
தந்நிஷேதோக்த்யயோகாத் | தஜ்ஞாநே து விஶிஷ்டப்ர
காஶாவஶ்யம்பாவாத் ந ஸ்வயம் நிர்விஶேஷப்ரகா
ஶ: | நாபி த்விதீய: — ஸ து தாத்ருஶஜ்ஞாநவாந் ததோ
஽ந்யேந வா? தேநைவ வா? ஸ்யாத் | ப்ரதமே த்வவேத்ய
த்வவிரோத: — அநுவ்யவஸாயவேத்யத்வபக்ஷபாதாத் |
உத்தரத்ராபி ஸர்வலோகஸம்மதாம் ஸம்விதமேவ ததா
வகாஹதே? ததோ஽ந்யாம் வா? ப்ரதமே ப்ராந்தித்வாபா
த: | ஸா ஹி விஷயாஶ்ரயஸ்வகதவிஶேஷைர்விஶேஷி
தைவ ஸர்வை:ஸம்த்ருஶ்யதே | ந ச தத்தந்மித்யாத்வே஽
பி ஸம்விதஸ்தத்ப்ரகாஶகத்வாபஹ்நவ: | ந ச யோகா

லியவைகளைத்தான் தெரிந்து கொள்ளாத பக்ஷத்தில் அது இல்லை யென்று மறுப்பது பொருந்தாதாதலால். அவைகளைத் தான் அறியும் பக்ஷத்தில் விசேஷணங்களோடு சேர்ந்த ப்ரகாசம் இருக்கவேண்டியது அவச்யமாதலால் ஸ்வயமாகவே நிர்விசேஷமாக ப்ரகாசிக்கிறது என்பதில்லை. இரண்டாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, அந்த நிர்விசேஷ ஜ்ஞானத்தைக் காட்டிலும் வேறான ஜ்ஞானத்தினால் அறிகிறானா? அந்த ஜ்ஞானத்தினாலேயே அறிகிறானா? முதலாவது பக்ஷத்தில் அது ஒன்றினாலும் அறிய முடியாதது என்பதற்கு விரோதம் வரும். அநுவ்யவஸாயத்தினால் (ஜ்ஞானத்தைப் பற்றிய இந்த ஜ்ஞானம் எனக்கு உண்டாயிருக்கிறது என்கிற அநுஸந்தானத்தினால்) அறியக் கூடியது என்கிற பக்ஷத்திலேயே சேர்ந்ததாகும். இரண்டாவது பக்ஷத்திலும் எல்லா ஜனங்களாலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட ஜ்ஞானத்தையே அப்படி நிர்விசேஷமென்று அறிகிறானா? அல்லது வேறு ஜ்ஞானத்தை அப்படி அறிகிறானா? முதலாவது பக்ஷத்தில் அது ப்ரமமாக இருக்கவேண்டிவரும் ஏனெனில் அந்த ஜ்ஞானம் விஷயம் ஆதாரம் தன்னிடத்தில் இருக்கும் விசேஷங்கள் இவைகளோடு சேர்ந்ததாகவே எல்லோராலும் அறியப்படுகிறதாகையினால். அந்தந்த விசேஷங்கள் பொய்யாக இருந்தபோதிலும் ஜ்ஞானம் அதை ப்ரகாசம் செய்கிறது என்பதை மறுக்க

र्व्यापारात् विशुद्धप्रकाशो जात इति वाच्यम् — योगस्यैव भ्रान्तित्वापातात् । न च शुक्तिकारजतप्रकाशवज्ज्ञानं निर्विषयमिति वदन् योगीश्वरोऽपि न भ्राम्यति । द्वितीयेऽपि किमसौ महात्मा स्वस्य स्वस्य सुखादिवत् संवेद्यं ज्ञानं परस्मा उपदिशति ? उत प्रतिवादिनोऽपि तथा विज्ञानं ? नाद्यः — अविश्वासात्, रोमाञ्चादिवल्लिङ्गाभावाच्च । नेतरः — स्वस्वानुभवसिद्धस्य परोपदेशनैरपेक्ष्यात् । न हि सुखादिसद्भावमात्रं

முடியாது. யோகம் முதலியவைகளின் மஹிமையினால் பரிசுத்தமான ப்ரகாசம் உண்டாயிற்று என்று சொல்லமுடியாது, யோகமே ப்ரமமாக இருக்கவேண்டி வருமாதலால். முத்துச்சிப்பி வெள்ளியாகத் தோன்றுகிற ஜ்ஞானம் விஷயங்கள் ஒன்று மில்லாதது என்று சொல்லுகிற யோகீஸ்வரனும் ப்ரமிக்க வில்லை என்று சொல்ல முடியாது. இரண்டாவது பக்ஷத்திலும் இந்த மஹாத்மா தனக்கு உண்டாகும் ஸுகம் முதலியவைகளைப் போலத் தனக்கு ப்ரகாசிக்கிற நிர்விசேஷ ஜ்ஞானத்தை அயலானுக்கு உபதேசிக்கிறானா? அல்லது ப்ரதிவாதிக்கும் நிர்விசேஷமாக உண்டாகிற ஜ்ஞானத்தை அவனுக்கு உபதேசிக்கிறானா? முதலாவது பக்ஷம் உசிதமல்ல, நம்பிக்கை உண்டாகாதாகையினாலும் மயிர் செரிப்பு உண்டாவதைப்போன்ற அடையாளங்கள் ஒன்றும் உண்டாகாமையினாலும். இரண்டாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, அவரவர்களுக்குத் தங்கள் தங்கள் அனுபவத்தினால் ஏற்பட்டதை மற்றொருவன் உபதேசம் செய்யவேண்டியதவஸ்யம் இல்லையாதலால். ஸுகம் முதலியவைகள் உண்டு என்பது அயலானுக்கு உபதேசிக்கப்படுகிறதில்லையல்லவா? ரஸத்தை அறியும் ஒருவனும் தனக்கு அப்படிப்பட்ட அனு

𑌪𑌰𑌸𑍍𑌮𑌾 𑌉𑌪𑌲𑌭𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌨 𑌚 𑌸𑌹𑍃𑌦𑌯𑌃 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌤𑌥𑌾 𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌮𑌪𑌹𑍍𑌨𑍋𑌤𑍁𑌮𑍀𑌹𑌤𑍇 । 𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌪𑌲𑌮𑍍𑌭𑌨𑌿𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑌮𑌸𑌂𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯𑌮𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ॥

𑌨𑌨𑍁 𑌨 𑌕𑌸𑍍𑌮𑍈𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌸𑌾 𑌸𑌿𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿, 𑌅𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌕𑍋 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌵𑌕𑌾𑌶𑌃 ? 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌸𑌾 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌨 𑌸𑌿𑌧𑍍𑌯𑍇𑌦𑍇𑌵, 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍌 𑌵𑌾 𑌕𑌸𑍍𑌮𑍈𑌚𑌿𑌦𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑍈𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌨 𑌕𑌸𑍍𑌯𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌕𑌂𑌚𑌿𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌸𑌾 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑌯𑌾 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌾 । 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍,

---

பவம் உண்டாயிருப்பதை அபலாபம் செய்யவும் விரும்பமாட்டான். தன்னால் ஒரு நாளும் தெரிந்து கொள்ளப்படாமையினால் நிராகரிக்கப்பட்டிருப்பதை உண்டென்று ஒப்புக்கொள்ளவும் மாட்டான்.

ஒருவனுக்கும் ப்ரகாசிக்கிறதில்லை யாதலால் தனக்கு ப்ரகாசிக்கிறதா, அயலானுக்கு ப்ரகாசிக்கிறதா என்கிற கேள்விக்கே இடமில்லை என்னில், அப்பொழுது அது ஸித்திக்கவே ஸித்திக்காது. அப்படி ஸித்தித்ததேயானால் வேறொருவனுக்காகவே இருக்கவேண்டும். இந்த நிர்விஶேஷஜ்ஞானம் ப்ரகாசம் மாத்திரம்தான் என்னில், யாருக்கு எதைப்பற்றி என்று சொல்லவேண்டும். ஒருவனுக்கும் ஒன்றையும் குறித்தும் இல்லை என்னில் அப்பொழுது அது ஸித்தி என்னும் பதத்திற்கு அர்த்தமாக அறியவே முடியாது. தனக்கே தன்னைக்குறித்து ஸித்திக்கிறதென்னில், இது காட்டுத்தீ சூழ்ந்துகொண்டதினால் பரவசமான பழைய மலைப்பாம்பு சுற்றிவருவதைப்போலாகும். ஏனெனில் அந்த ஜ்ஞானத்தைக் காட்டிலும் வேறாகிய ஒருவன் தன்னைக்குறித்து தனக்கே ஸித்தியாகிய இந்த ஜ்ஞானத்தை

ஜ ஷ ம் து ஷவஷஹ நவிவஶஜாரஷஜமாரவஸிஹ்ஷண ம் । கஷஷஸள வஶாகஃ ஸ்வஸ்யா ஸைவ ஸ்வாதா நம் ஷுதிவி ஷிரூஷவாம் தாம் தஸெதாஉநு ஸுஷெயெவொவஸுஹதெ? த நயீஹஷதகவாதுஷெயொவஸுஹத ஜதி வெஜ—ஷூமெவ ஷஷஷணாஜ் । தஸெதா ஷொகஸிஜா ஸம்விஜ் விஷயாஷு யாஷிவிஸிஷெடவ ஸ்வதஃ ஷூகாஶதெ, தஷுதீண ஷா து நஸ்வதொ நாவி வஸுத ஜதி தஸ்யாஃ ஶஶவி ஷாணதுஷுவெவ ॥

நநு ஷொகொதீண ஸம்விஜ்ஸ்வஶூவம் ஸ்வஷுகா ஶஜிதி ஹவஜிஷவீஷ்யதெ, தக்ஷஷஸ்வஷஷகெ விஶாமஃ? தஹிஷ ஸஷஸவஜிஶஸி । வயம் ஹி ஷுதுக்ஷாஷ்யமொ வஶம் ஶஹ்ஸ்வஶூவம் தஸ்ய ஸ்வஷுகாஶகவாஷியஷுவ

இந்த ஜ்ஞானத்தைக்கொண்டே எப்படி அறிவான்? அந்த ஜ்ஞானஸ்வ ரூபனுகவே இருந்து அப்படி அறிகிருன் என்னில், அதுவும் உசித மல்ல, (தன் மஹிமையை அயலானுக்குக் காண்பிப்பது முதலிய கார் யங்களில் ப்ரவ்ருத்தி செய்யாது என்று) முன்னமேயே நிராகரிக்கப் பட்டிருப்பதால். ஆதலால் லோகத்திலேற்பட்டதாயும் விஷயம் ஆதா ரம் இவைகளோடு சேர்ந்ததாயு மிருக்கிற ஜ்ஞானமே ஸ்வயமாக ப்ரகாசிக்கிறது, அதைவிட வேருகிய ஜ்ஞானம் தானுகவும் ப்ரகா சிக்கிறதில்லை, வேறொன்றினுலும் ப்ரகாசம் செய்யப்படுகிறது மில்லை யாதலால் முயல் கொம்புக்கு ஸமானமாகும்.

உலகத்தைவிட வேறுபட்டதான ஜ்ஞான ஸ்வரூபம் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாகிறது என்று (அதாவது பரமாத்மா ஜ்ஞான ஸ்வரூபனு யும், லோகத்தில் காணப்பட்டிருக்கும் வஸ்துக்களைவிட வேறுபட்ட ஸ்வரூபத்தை உடையவனுயும் இருப்பதாக) உங்களாலும் ஒப்புக் கொள்ளப் படுகிறதே, அப்படி இருக்க எங்களால் சொல்லப்பட்ட விஷ யத்தில் ஏன் த்வேஷம் என்னில், அப்படியாகில் ஸமமான புத்தி உடையவனுகிருய். நாங்களோவெனில் ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ர மாணங்களினுல் அறியப்படாத பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தையும், அதற்கு ஸ்வயம் ப்ரகாசமா யிருக்கை முதலிய ஸ்வபாவங்களின் கூட்டங்களை

𑌮𑍁𑌂 𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌵𑍀𑌕𑌾𑌰𑌾𑌤𑍍। 𑌭𑌵𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌪𑍋𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌾𑌲𑌾𑌬𑍁𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌤𑌃 𑌅𑌪𑌾𑌰𑌪𑌾𑌰𑌾𑌵𑌾𑌰𑌂 𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑌿𑌤𑍀𑌰𑍍𑌷𑌤𑍋 𑌨𑍇𑌦𑌾𑌨𑍀𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍂𑌤𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾। 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌾 𑌸𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌮𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌃। 𑌅𑌤𑍋 𑌨 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿॥

𑌯𑌤𑍍𑌤𑍂𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌸𑍍𑌵𑌤𑌸𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌜𑌡𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌂 𑌕𑍇𑌷𑌾𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌤𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿, 𑌤𑌦𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌨 𑌸𑌾𑌧𑌨𑌮𑍍 — 𑌕𑌸𑍍𑌯𑌚𑌿𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌰𑍂𑌪𑌤𑌯𑍈𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌮𑌨𑍁𑌭𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌤𑌸𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃। 𑌅𑌤𑌃 𑌸𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌸𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌵𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌤𑌦𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌤𑌸𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌪𑌿 𑌨 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌵॥

யும் ஶ்ருதி சொல்லி இருப்பதினால் ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். ப்ரமாணமாகிற தெப்பத்தை விட்டுவிட்டு ஸ்வயம் ப்ரகாசம் என்கிற ஒரு சுரக்காயைப் பிடித்துக்கொண்டு கரையில்லாத ஸமுத்திரத்தைத் தாண்ட விரும்பிய உனக்கு இப்பொழுது ஶ்ருதியை முன்னிடுவது உசிதமாகாது. அப்படி அதை முன்னிட்டபோதிலும் அது விஶேஷங்களோடு கூடிய ஜ்ஞானத்தையே சொல்லுகிறதென்று மேலே நிரூபிக்கப் போகிறோம். ஆதலால் உனக்கும் நமக்கும் ஸமமாயிருக்கை உண்டென்பது இல்லை.

ப்ரகாச ரூபமாகிய தான் தானாகவே ப்ரகாசிக்கிறபடியினால் ஜடரூபங்களான சில ஸ்வபாவங்களை அதற்குள் சேர்ப்பது உசிதமல்ல என்று ஒன்று சொல்லப்பட்டதே, அது அஸித்தத்தை அஸித்தத்தினால் ஸாதிப்பதோடு ஸத்ருஶமாகும். ஒரு புருஷனுக்கு ஒரு வஸ்துவைக் குறித்து ப்ரகாசமாக இருப்பதினாலேயே எல்லா அனுபவங்களும் ஸ்வயம் ப்ரகாசம் என்னப்படுகின்றன. ஆதலால் விஷயத்தோடு சேர்ந்திருக்கை ஆதாரத்தை உடையதா யிருக்கையாகிற ஸ்வபாவங்கள் இதற்கு

𑌯𑌤𑍍𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌾𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌨 𑌤𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌮𑍍 𑌇𑌤𑌿, 𑌤𑌦𑌪𑍍𑌯𑌸𑌤𑍍—𑌸𑌾𑌜𑌾𑌤𑍍𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌤𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑍇𑌽𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌰𑍂𑌪𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌧𑌰𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌯𑌦𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌉𑌪𑌲𑌬𑍍𑌧𑌂, 𑌤𑌦𑌾 𑌤𑌦𑌪𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑍀𑌕𑍁𑌰𑍍𑌮𑌃 । 𑌅𑌨𑍁𑌪𑌲𑌮𑍍𑌭𑌾𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌦𑌨𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌃 । 𑌨 𑌚 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌚𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌤𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌾𑌤𑍍𑌮𑌤𑌾𑌹𑌾𑌨𑌿𑌃, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌾𑌨𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌕𑌰𑍍𑌮𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌮𑌰𑍍𑌥𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 ।

𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍋 𑌯𑌰𑍍𑌮𑌾𑌃 𑌸𑌿𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌅𑌨𑍁𑌪𑌲𑌭𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌸𑌾𑌧𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌦𑍍𑌬𑌾𑌯

இல்லாத பக்ஷத்தில் அதைப்போலவே தானக ப்ரகாசிக்கிறது என்பதும் இராது.

ப்ரகாசரூபங்களாகிய ஸ்வபாவங்கள் அதை விட்டுப் பிரித்தறிய முடியாது என்று எது சொல்லப்பட்டதோ அதுவும் உசிதமல்ல, ஒரு ஜாதியைச் சேர்ந்தது என்கிற மாத்திரத்தினுல் ஐக்யம் சொல்லும் பக்ஷத்தில் அதிப்ரஸங்கம் வரும். ஜ்ஞானஸ்வரூபனாகவும் ஜ்ஞானத்திற்கு ஆஶ்ரயமாயுமிருக்கிறான் ஆத்மா என்று எங்களால் அங்கீகரிக்கப்படுகிறது. அதைப்போல ஆத்மாவிற்கு ஸ்வபாவமாகிய ஜ்ஞானமும் ஜ்ஞானரூபமான மற்றொரு ஸ்வபாவத்திற்கு ஆதாரமாக இருக்கிறதென்று தெரிந்து கொள்ளப்படுகிறதேயானால் அதையும் அங்கீகரிப்போம். அப்படி ஒருவராலும் அங்கீகரிக்கப்படாமையினுல் தர்மபூத ஜ்ஞானம் மற்றொரு ஜ்ஞானத்திற்கு ஆஶ்ரயம் என்று நாம் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. பிரிக்கப்படுகிறது என்பது மாத்திரத்தினுல் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிருக்கும் தன்மைக்கு அழிவுவாராது, எல்லா ஜ்ஞானங்களும் ஸ்வயம்ப்ரகாஶங்களாயிருந்தபோதிலும் வேறொரு ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாகும் என்பதை நாம் மேலே ஸ்தாபிக்கப்போகிறபடியினுல்.

ஸ்வரூபம் மாத்திரத்தினுல் ஸ்வயம் ப்ரகாசமான வஸ்துவினிடத்தில் வேறொரு ஜ்ஞானத்தினுல் ஸ்வபாவங்கள் ஸித்திக்கிறது

नस्य प्रमाणत्वमुक्तं, तदपि चार्वाकस्नेहादिष्टं, अनुमानाद्यप्रामाण्यप्रसङ्गात् । उपपन्नं च स्वभावानां पूर्वमेवैतदुक्तम् ।

यच्चोक्तं निर्विशेषस्वानुभवेन तन्निरसनव्याघातः, सविशेषानुभवानां तु तदपेक्षया दौर्बल्यमिति, तत्तदा साधुतरं, यदि द्वयोरपि स्वरूपावगमपूर्वं बलाबलचिन्ता क्रियेत । इह तु निर्विशेषानुभव एव नोपलभ्यते ॥

यत्तु निर्विशेषानुभवैकविषयतया सविशेषानुभवानां स्वरूपलाभादिकमुक्तं, तदपि प्रस्तुतप्रतीपं—प्रकाशमात्रतया स्वतस्सिद्धयां सं

என்பதில் தெரிந்துகொள்ளப்படாததை உண்டென்று ஸாதிப்பதை விட அதை இல்லை என்று மறுப்பது லகுவானது என்று சொல்லப் பட்டதே, அதுவும் சார்வாகர்களிடத்தில் உண்டான ஸ்நேஹத்தின் ப்ரயோஜனம், அனுமானம் முதலிய ப்ரமாணங்கள் இல்லாமல்போக வேண்டிவருமாதலால். ஸ்வபாவங்களும் அறியப் படுகின்றன என்பது முன்பே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

நிர்விசேஷமான ஸ்வயம் ப்ரகாசானுபவத்தினால் அது நிராகரிக்கப்பட்டிருப்பதற்கு விரோதம் வருகிறது, விசேஷங்களோடு கூடியதாக அனுபவிக்கப்படுகிற அனுபவங்கள் அந்த ஸ்வயம்ப்ரகாசானுபவத்தைக் காட்டிலும் குறைந்த பலமுடையவைகள் என்று சொல்லப்பட்டதே, அதுவும் அப்பொழுது அழகாயிருக்கும், (எப்பொழுது என்னில்:—) இரண்டு அனுபவங்களுடைய ஸ்வரூபத்தையும் நாம் தெரிந்துகொண்டு அவைகளுக்குப் பலாபலங்களைப்பற்றிய விசாரம் செய்வோமேயானால். இவ்விடத்தில் நிர்விசேஷமான ஸ்வயம் ப்ரகாசானுபவமே நம்மால் அறியப்படவில்லை.

நிர்விசேஷ ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயங்களாய் இருப்பதினால் விசேஷங்களோடு கூடிய அனுபவத்திற்கு ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கிறது என்று சொல்லப்பட்டதே, அதுவும் ப்ரக்ருதத்திற்கு விருத்தமாயிருக்கிறது. ப்ரகாசஸ்வரூபமாயிருக்கை மாத்திரத்தினால் ஸ்வயம்

𑌵𑌿𑌧𑌿 𑌕𑌥𑌂 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌿𑌤 𑌸𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌃 ? 𑌕𑌰𑌣𑌾𑌦𑍍𑌯𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌨 𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌪𑌲𑌮𑍍𑌭 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑌪𑍍𑌯𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑍇𑌰𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍 | 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌵𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌨𑌾𑌨𑍁𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌪𑌲𑌮𑍍𑌭𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍍𑌯𑌾𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿, 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌃 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌨𑌾𑌨𑌨𑍁𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑌿 ? 𑌸𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌯𑌾 𑌤𑍁 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌨𑍁𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌮𑌃 | 𑌨 𑌤𑍁 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌯𑍇𑌤𑌿 || 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌯𑌾𑌨𑍁𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌪𑌲𑌮𑍍𑌭𑌂 𑌵𑌦𑌾𑌮𑌃 | 𑌤𑌥𑌾𑌹𑌿 — 𑌕𑌿𑌂 𑌜𑌾𑌗𑌰𑌦𑌶𑌾𑌯𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇 ? 𑌉𑌤 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍 ? 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌨𑍁𑌭𑌵𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿

ப்ரகாசமான ஜ்ஞானத்தில் விஷயங்கள் ஆதாரங்கள் முதலியவைகளோடு கூடிய விஶேஷமான மற்றொரு ஜ்ஞானத்தை ப்ரகாசம் செய்வது எப்படி ஸம்பவிக்கும்? இந்திரியம் முதலியவைகளினால் அறியத் தகாததாகையினால் யோக்யானுபலம்பம் இல்லையென்கிற அதுவும் அனுபவம் மற்றொரு அனுபவத்திற்கு விஷயமாகும் என்பதை மேலே நிரூபிக்கப் போகிறபடியினால் நிராகரிக்கப்பட்டது. தன்னையே தான் அறியத் தகுந்ததா யிருந்தபோதிலும் தன்னாலேயேதான் அறியப் படவில்லை என்பது இல்லாமையினால் யோக்யானுபலம்பம் என்பதில் விஶேஷ்ய பாகமாகிய அனுபலம்பம் (அறியப் படாமை) இல்லை என்று சொல்லப்பட்டதே அது விஷயத்தில் யார் தன்னாலேயே தான் அறியப்படவில்லை என்று சொல்லுகிறான். விஶேஷங்களோடு கூடியதாகவே ஜ்ஞானம் அறியப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறோம். ஒரு விஶேஷமுமில்லாமல் அறியப்படவில்லை யாதலால் நிர்விஶேஷமாக அறியப்படுகிறது என்பதற்கு யோக்யானு பலம்பம் உண்டென்று சொல்லுகிறோம். (எப்படி என்னில் :—) விழித்துக் கொண்டிருக்கும் தசையில் தானே நிர்விஶேஷமாக ப்ரகாசிக்கிறது என்று எண்ணுகிறாயா ? அன்றிக்கே தூக்கம் முதலிய அவஸ்தைகளிலா ? அதுவுமன்றிக்கே எல்லாத் தசைகளிலும் அப்படி அறியப்படாமலிருந்த போதிலும் யுக்தியின் பலத்தினால் ஒரு விஶேஷமு மில்லாததென்று தீர்மானிக்கப்படுகிறது என்று எண்ணுகிறாயா ? அதுவுமன்றிக்கே அனுபவம் யுக்தி இவை

𑌸𑌹𑌾𑌤𑍍 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿? 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍁𑌪𑌲𑌭𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌦𑌾𑌪𑌿 𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨 𑌤𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿? 𑌨 𑌆𑌦𑍍𑌯𑌃—𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌵𑌗𑌤𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌤𑌯𑍈𑌵 𑌤𑌦𑌾𑌨𑍀𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌤 𑌏𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌗𑍋𑌚𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣 𑌵𑌾 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌮𑌾𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑌾𑌹𑍁𑌃—'𑌇𑌦𑌮𑌹𑌮𑌦𑌰𑍍𑌶𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌕𑍇𑌨𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌮𑌨𑍁𑌭𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌰𑌭𑍍𑌯 ॥ 𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃—𑌤𑌦𑌾𑌨𑍀𑌮𑌪𑌿 𑌹𑍍𑌯𑌨𑍁𑌭𑌵𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌸𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷 𑌏𑌵 । 𑌨 𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌃? '𑌸𑍍𑌵𑌾𑌪𑌮𑌦𑌮𑍂𑌰𑍍𑌚𑍍𑌛𑌾𑌸𑍁 𑌚 𑌸𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷 𑌏𑌵𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌵𑌸𑌰𑍇 𑌨𑌿𑌪𑍁𑌣𑌤𑌰𑌮𑍁𑌪𑌪𑌾𑌦𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌃' 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌅𑌯𑌮𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌃—

கள் வேறுவிதமாய் இருந்தபோதிலும் ஶப்தத்தினால் அப்படித் தெரிவிக்கப்படுகிறது என்று எண்ணுகிறாயா? முதலாவது பக்ஷம் உசிதமல்ல, விஷயம் ஆதாரம் தான் இவைகளில் இருக்கிற விஶேஷங்களோடு சேர்ந்தே அப்பொழுது தானாகவோ தன்னைப்பற்றிய வேறொரு ஜ்ஞானத்தினாலோ ஜ்ஞானத்தினுடைய ஸ்வரூபம் ப்ரகாசிக்கிறபடியினால். இவ்விதமாகவே இந்த வஸ்துவை நான் பார்த்தேன் என்று எல்லா அனுபவங்களும் சில விஶேஷங்களோடு சேர்ந்த தன்னையே தெரிவிக்கிறபடியினால்' என்றாரம்பித்துச் சொல்லி இருக்கிறார்கள். இரண்டாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, அந்தத் தசையிலும் அனுபவம் இருந்ததேயானால் அது விஶேஷங்களோடு சேர்ந்ததாகவே இருக்கவேண்டும். இல்லையாகில் யாருக்கு நிர்விஶேஷமாகத் தோன்றுகிறது? 'தூக்கம் மயக்கம் மூர்ச்சை முதலிய தசைகளிலும் ஜ்ஞானம் விஶேஷணங்களோடு சேர்ந்தே இருக்கிறது என்பதை அந்தந்த ஸமயங்களில் நன்றாக நிரூபிக்கப் போகிறோம்' என்று ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதின் அபிப்ராயமாவது—

सुषुप्त्यादिदशायां बाह्यार्थप्रकाशनं तावन्नास्तीति सर्वसम्मतम्, अहमर्थप्रकाशस्तु स्वयं नेष्यते । इष्यमाणेऽपि न तस्य निर्विशेषतया स्फुरणं—प्रत्यक्त्वानुकूलत्वादिरूपेणैव स्फुरणात् । अन्यथा तत्प्रकाश एव नास्तीति स्यात् । अथ वर्तमानं जानामीति प्रतीयमानस्य तदानीं विषयाश्रयशून्यः प्रकाश इति चेत्, तदपि न—तस्य तत्तन्निरूपणीयस्वभावतया तद्विरहेण प्रकाशायोगात् । न हि छेद्यादिविरहे छित्तिः परशोः । वयं तु यद्यपि नित्यां संविदं श्रुतिप्रामाण्यादभ्युपगच्छामः, तथापि तस्या न निर्विशेषायाः प्रकाशसिद्धिः, निराश्रयाया वा स्थितिः ।

ஸுஷுப்தி முதலிய தசைகளில் வெளியில் இருக்கும் வஸ்துக்களைத் தெரிவிப்பது இல்லை என்பது எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. நான் என்று சொல்லப்படுகிற வஸ்துவின் ப்ரகாசம் உன்னால் ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை. ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டிருந்த போதிலும் அது நிர்விஶேஷமாக ப்ரகாசிக்காது, தனக்குத்தானே தோன்றக்கூடிய தன்மை அநுகூலமாக இருக்கும் தன்மை இவைகளோடு சேர்ந்தே தோன்றுகிறபடியினால். அப்படிக் கில்லாவிடில் அந்த வஸ்துவின் ப்ரகாசமே இல்லை. அப்படிக்கில்லாமல் அறிகிறேன் என்று தோன்றுகிற வஸ்து அப்பொழுது விஷயம் ஆதாரம் இல்லாமல் ப்ரகாசிக்கிறது என்று எண்ணுகிறாயோ, அப்பொழுது அதுவும் உசிதமல்ல, அது அந்தவிஷயம் முதலியவைகளைக் கொண்டு நிரூபிக்கப்படக்கூடிய ஸ்வபாவத்தை உடைய தாகையினாலே அதில்லாமல் ப்ரகாசிப்பது பொருந்தாதாகையினால். வெட்டத்தகுந்த வஸ்து முதலியது இல்லாமல் கோடாலி வெட்டுகிறதில்லை யல்லவா? நாங்களோ வெனில் நித்யமான ஜ்ஞானம் உண்டென்பதை ஶ்ருதி சொல்லி இருப்பதினால் ஒப்புக் கொள்ளுகிறோம். அப்படி இருந்தபோதிலும் அது விஶேஷங்களில்லாமல் ப்ரகாசிக்கிறது என்பதையும் ஆதாரம் இல்லாமல் இருக்கிறது என்பதையும் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. ஆதலால் ஸு

𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑌾𑌵𑌪𑌿 𑌸𑌾 𑌸𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑍈𑌵, 𑌸𑌙𑍍𑌕𑍋𑌚𑌾𑌦𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍈𑌵 𑌚। 𑌏𑌕𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌮𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌸𑌵𑌿𑌷𑌯𑍈𑌵। 𑌤𑌤 𑌏𑌵 𑌸𑍁𑌖𑌮𑌹𑌮𑌸𑍍𑌵𑌾𑌪𑍍𑌸𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌾𑌮𑌰𑍍𑌶𑍋𑌽𑌪𑍍𑌯𑍁𑌪𑌪𑌨𑍍𑌨𑌃। 𑌤𑌵 𑌤𑍁 𑌨 𑌤𑌥𑌾—𑌅𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃। 𑌨 𑌹𑌿 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤 𑌏𑌵 𑌤𑌦𑌾 𑌪𑌰𑌾𑌮𑌰𑍍𑌶𑌕𑍃𑌤𑍍—𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌰𑌹𑌿𑌤𑍇𑌯𑌂 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌾𑌮𑌰𑍍𑌶𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌤𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌵𑌶𑍍𑌯𑌮𑍍𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑌾𑌤𑌾𑌤𑍍। 𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌸𑌨𑍍𑌧𑌤𑍍𑌤𑍇। 𑌨 𑌹𑌿 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑍋𑌤𑍍𑌥𑌿𑌤 𑌏𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌕𑌾𑌲𑌂 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌰𑌹𑌿𑌤𑌜𑍍𑌞𑌪𑍍𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌸𑍁𑌖𑌮𑌵𑌾𑌤𑍍𑌸𑌮𑍍 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌾𑌮𑍃𑌶𑌤𑌿। 𑌅𑌪𑌿 𑌤𑍁 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌨𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌷𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌪𑍍𑌤𑌿𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑍇𑌨𑍈𑌵। 𑌅𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌵𑌿𑌰𑌹𑌾𑌤𑍍 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾

ஷுப்தி தசையிலும் அது ஆதாரத்தோடு கூடியதாகவும் சுருக்கம் முதலிய ஸ்வபாவங்களோடு கூடியதாகவுமே ப்ரகாசிக்கிறது. சிலர் மதத்தில் ஆத்மாவை ப்ரகாசிக்கிறபடியினால் விஷயத்தோடு கூடியதாகவும் ப்ரகாசிக்கிறது. ஆகையினாலேயே ஸுகமாக நான் தூங்கினேன் என்கிற அனுஸந்தானமும் உசிதமாகிறது. உனக்கோவெனில் அப்படியில்லை. ஏனெனில் அப்படித் தெரிந்துகொள்ளப் படாமையினால். தூங்கினவன்தானே அப்படி அனுஸந்தானம் செய்யத் தகுந்தவனாக மாட்டானல்லவா? விஷயம், ஆதாரம் இவைகள் ஒன்றுமில்லாத இந்த ஜ்ஞானம் இருக்கிறது என்று அனுஸந்தானம் செய்தபோதிலும் இல்லையென்பதற்கு எதிராக விஷயம் ஆதாரம் இவைகள் தோன்ற வேண்டியது அவஶ்யமாக இருக்கிறபடியினால் ஸுஷுப்திக்கு விரோதம் வரும். விழித்துக்கொண்டவன் அப்படி அனுஸந்தானம் செய்வதில்லை. தூங்கி எழுந்த ஒருவனும் இவ்வளவு காலம் விஷயம் ஆதாரம் ஒன்றும் இல்லாமல் ஜ்ஞான ஸ்வரூபனாகிய நான் இருந்தேன் என்று அனுஸந்தானம் செய்கிறதில்லையல்லவா? பின்னை எப்படி என்னில்:—தூங்கின நான் ஒன்றையும் அறியவில்லை என்று ஜ்ஞானத்தை மறுதளித்தே அனுஸந்தானம் செய்கிறான். அஹங்காரம் இல்லாமையாலும் விஷயங்களைப்பற்றிய அனுபவம் இல்லா

நுப⁴வாபா⁴வாத் தத³நுஸந்தா⁴நம் நாஸ்தீதி சேத், ஹந்த! ப⁴வாநேவ நிர்விஶேஷம் ஹந்தி — தத³நுஸந்தா⁴நஸ்யைவ ஸர்வதா³பா⁴வவாத³நாத் | கிஞ்சாந்யாபா⁴வஸ்ய அநந்யஜ்ஞாநஸ்ய ச பூர்வாநுபூ⁴தஸ்ம்ருதிப்ரதிப³ந்த⁴கத்வாயோகா³த் | அந்யதா²திப்ரஸங்கா³த் | ந சாநுபூ⁴தஸ்ய ஸ்மரணநியமோ நாஸ்தீதி வாச்யம் — ப்ரதிதி³வஸம் ப³ஹுகாலமநந்யவேத்³யேந ப்ரத்யக்ஷேணைவ ப்ரகாஶமாநஸ்யார்த²ஸ்ய நிகி²லஸம்ஸ்காரதிரஸ்காரகமரணவேத³நாதி³ப்ரப³லதரப்ரதிப³ந்த⁴காபா⁴வேऽபி ஸாவதா⁴நேநாபி நியமேந ஸ்மரணஸ்யாநுப⁴வாபா⁴வபர்யவஸாநாத் ॥

யத்து ஏதாவந்தம் காலம் ந கிஞ்சித³ஹமஜ்ஞாஸிஷமிதி அஜ்ஞாநஸாக்ஷிசைதந்யாநுஸ்ம்ருதி: ப்ரகாஶத

மையாலும் அப்படி அனுஸந்தானம் உண்டாகிறதில்லை என்னில், அஹோ! நீயே நிர்விஶேஷத்தைக் கொல்ல நினைக்கிறுய். எப்படி என்னில்:—நிர்விஶேஷத்தைப் பற்றிய அனுஸந்தானம் ஒருபொழுதும் இல்லை என்று இப்பொழுது நிரூபித்தபடியினுல். மேலும் வேருென்றில்லாமையும் வேருென்றை அறியாமையும் முன்னுல் அனுபவிக்கப்பட்ட வஸ்துவைப் பற்றிய நினைவைத் தடுக்கிறது என்பது பொருந்தாதாகையினுல். அப்படிக்கில்லாவிடில் அதிப்ரஸங்கம் வரும் (அதாவது ஓர் இடத்திலும் ஸ்ம்ருதி என்பதே இல்லாமல் போகவேண்டி வரும்). அனுபவிக்கப்பட்டதை அவஶ்யமாய் நினைக்க வேண்டும் என்கிற நியமமில்லை என்று சொல்லுவது உசிதமாகாது, தினந்தோறும் வெகுகாலமாக வேருெரு வஸ்துவையும் தெரிந்துகொள்ளாமல் ப்ரத்யக்ஷமாகவே ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற வஸ்துவைப்பற்றி எல்லா ஸம்ஸ்காரங்களையும் மறைக்கக்கூடிய மரண துக்கம் முதலிய மிகவும் ப்ரபலங்களான தடங்கல்கள் இல்லாமல் இருந்தபோதிலும் ஸாவதானனு யிருந்தபோதிலும் எந்தக் காலத்திலும் நினைவு உண்டாகிறதில்லை என்பது அனுபவம் இல்லை என்பதிலேயே முடிவுபெறுமாதலால்.

இவ்வளவு காலம் ஒன்றையும் நான் அறியவில்லை என்று அஜ்

𑌬𑌾𑌧𑌕𑌂, 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑌸𑌾𑌧𑌨𑌂 — 𑌨 𑌹𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍇𑌧 𑌏𑌵 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌭𑌵𑌿𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌤𑌿 । 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌚𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌰𑌸𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 ।

𑌕𑌿𑌂 𑌚𑌾𑌯𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌮𑌰𑍍𑌶𑌃 𑌅𑌹𑌮𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌚 𑌪𑌰𑌾𑌮𑍃𑌶𑌨𑍍 𑌅𑌹𑌮𑌰𑍍𑌥𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌚 𑌵𑌦𑌤𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌪𑌕𑍍𑌷𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑍂𑌲 𑌏𑌵 । 𑌏𑌵𑌂 𑌸𑍁𑌖𑌮𑌹𑌮𑌸𑍍𑌵𑌾𑌪𑍍𑌸𑌮𑍍 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌾𑌮𑌰𑍍𑌶𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌅𑌹𑌮𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌸𑍁𑌖𑌿𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌵𑌮𑍃𑌶𑌤𑌿, 𑌨 𑌤𑍁 𑌸𑍁𑌖𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌯𑌾 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌮𑍍 ।

𑌏𑌵𑌂 𑌮𑍋𑌹𑌮𑍂𑌰𑍍𑌛𑌾𑌦𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌸𑍁 𑌚 𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌤𑌤𑍋 𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌸𑍍𑌵𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 ॥

ஞானத்தை அறிந்துகொள்ளுவதாக அனுபவம் ப்ரகாசிக்கிறது என்று சொல்லப்பட்டதே, அதுவும் விருத்தமான ப்ரயோஜனத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. ஜ்ஞானம் இல்லையென்று தடுத்திருப்பது ஜ்ஞானம் ப்ரகாசிக்கிறது என்கிற விஷயத்தில் ஸாதகமான ப்ரமாணமாகக் கூடியதில்லையல்லவா? ஜ்ஞானத்தின் இல்லாமையைத் தவிர அஜ்ஞானம் என்பது மேலே நிராகரிக்கப்படப்போகிறது.

மேலும் இந்த அனுஸந்தானம் நான் என்று சொல்லக்கூடிய வஸ்து துடர்ச்சியாக இருக்கிறது என்பதையும் ஜ்ஞானம் இல்லை என்பதையும் தெரிவிக்கிற இவ்வளவு காலம் நான் ஒன்றையும் அறியவில்லை என்கிற இந்த அனுஸந்தானம் அஹம் என்று சொல்லப்படுகிற வஸ்து இல்லை என்றும் ஜ்ஞானம் துடர்ச்சியாக இருக்கிறது என்றும் சொல்லுகிற உனக்கு மிகவும் விருத்தமானது. இப்படியே நான் ஸுகமாகத் தூங்கினேன் என்கிற அனுஸந்தானமும் நான் என்று சொல்லப்படுகிற வஸ்துவே ஸுகமாக ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது என்பதைத் தெரிவிக்குமே ஒழிய ஸுகத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு ஜ்ஞானம் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது என்பதைத்தெரிவிக்காது.

இப்படியே மயக்கம் மூர்ச்சை முதலிய அவஸ்தைகளிலும் அறி

நாபி த்ருதீய: — யுக்த்யாऽபி நிர்விஷயதயா நிஷ்கர்ஷ்டுமஶக்யத்வாத் | ஜ்ஞேயமித்யாத்வஸ்ய நிர்தர்மகத்வஸ்ய ச நிராகரிஷ்யமாணத்வாத் |

கிஂ ச ஸஂவிந் நிர்விஶேஷா — இத்தஂபூதத்வாதிதி ஹி நிஷ்கர்ஷப்ரகார: | தத்ர ஹேதுஸாத்யயோரந்வயே கதஂ நிர்விஶேஷதா? தத நந்வயே து ஸ்வரூபாஸித்திபாதௌ | தந்மித்யாத்வேऽபி ததேவ | தயோ: ஸஂவித்ஸ்வரூபைக்யே பக்ஷஹேத்வாதிவிபாகாபாவ:, ஸித்தஸாதநதா சேத்யாதயோ தோஷா த்ரஷ்டவ்யா இதி | ததேததபிப்ரேத்யாஹ — 'ஸவிஶேஷோऽநுபூய

யத்தக்கது. ஆதலால் தூக்கம் முதலிய அவஸ்தைகளிலும் நிர்விஶேஷமான ப்ரகாசம் ஸித்திக்கவில்லை.

மூன்றாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல. புத்தியைக் கொண்டும் விஷய மில்லாததாக நிர்ணயம் செய்வது முடியாததாகையினால். விஷயங்கள் பொய் என்பதும் ஜ்ஞானத்திற்கு ஸ்வபாவங்கள் ஒன்றுமில்லை என்பதும் மேலே நம்மால் நிராகரிக்கப்படப்போகிறபடியினால்.

மேலும் ஜ்ஞானம் ஒரு விஶேஷமுமில்லாதது, இப்படி யிருக்கிற படியினால் என்றல்லவோ நிர்ணயம் செய்ய வேண்டிய விதம். அதில் இப்படியிருக்கையினால் என்கிற காரணம் அத்தால் தெரிவிக்கப்படுகிற ஸாத்யமாகிய ஸ்வபாவங்கள் ஜ்ஞானத்தில் இருக்குமேயாகில் நிர்விசேஷமாயிருக்கை எப்படிப் பொருந்தும்? அவைகள் இல்லை என்னில் காரணம் ஸித்திக்க வில்லை என்பதும் (ஸ்வரூபாஸித்தியும்) ஸாத்தியமில்லை என்பதும் (பாதமும்) வரும். அவைகள் பொய்யாயிருந்த போதிலும் கடைசியில் அதே தோஷம் வரும். அவைகள் ஜ்ஞானத்தின் ஸ்வரூபத்திலே சேர்ந்தவைகள் என்னில், பக்ஷம் ஹேது ஸாத்யம் என்கிற பிரிவில்லாமல் போகவேண்டி வரும். ஸித்தித்திருப்பதையே ஸாதிப்பது முதலிய தோஷங்களும் அறியத்தக்கவைகள். இவைகளை அபிப்பிராயத்தில் வைத்துக் கொண்டு 'விஶேஷங்களோடுகூடியதாக அனுபவிக்கப்படுகிற ஜ்ஞானம்

𑌮𑌾𑌨𑍋𑌨𑍁𑌭𑌵𑌃 𑌕𑍇𑌨𑌚𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌭𑌾𑌸𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑍈𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍈𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑌰𑍍𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌃’ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌮𑍍 ‖

𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌃—𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑌵𑌾𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌖𑌣𑍍𑌡𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌃—𑌶𑌬𑍍𑌦𑌃 𑌕𑌿𑌂 𑌪𑌦𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌂 𑌬𑍋𑌧𑌯𑌤𑌿? 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌵𑌾? 𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌃—𑌅𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑌾𑌭𑌿𑌧𑌾𑌨𑌪𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌤𑍁 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌚𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌯𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍—‘𑌪𑌦𑌜𑌾𑌤𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌮𑌾𑌰𑌿𑌤𑌾𑌨𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌕𑌮𑍍। 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌸𑌂𑌪𑌾𑌦𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌿

சில ஆபாஸ யுக்திகளைக் கொண்டு ஒரு விசேஷமும் இல்லாதது என்று நிச்சயிக்கப்படும் பொழுது ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவைகளாயும், அதற்கே அஸாதாரணங்களாயும் இருக்கிற ஸ்வபாவ விசேஷங்களைக் கொண்டு விசேஷம் ஒன்றும் இல்லாததென்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்படவேண்டும்' என்றிவை முதலியது ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

நான்காவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, குணங்கள் இல்லை என்கிற வாதமும் வாக்கியம் முழுமையும் சேர்ந்து ஒரு அர்த்தம் சொல்லப்படுகிறது என்பதும் விஸ்தாரமாக மேலே நிராகரிக்கப்பட்டிருக்கிற படியினால். பொதுவாக யோசிப்போம். சப்தம் தனித்தனிப் பதங்களாக இருந்து நிர்விசேஷ வஸ்துவைத் தெரிவிக்கிறதா? அல்லது வாக்கியமாக இருந்தா? முதலாவது பக்ஷம் உசிதமல்ல, மற்றொரு பதத்தோடு அந்வயத்தை உடையதான அர்த்தத்தையே பதம் சொல்லுகிறது என்கிற பக்ஷத்தில் கேவலம் பதத்திற்கு மாத்திரம் ஒரு அர்த்தத்தைச் சொல்லக்கூடிய சக்தியில்லை. அப்படியே 'பதங்களுடைய கூட்டங்கள் எல்லாம் கேட்கப்பட்டதாய்க் கொண்டு ஜ்ஞாபகப்படுத்தப்பட்ட அர்த்தத்தை உடையதாய்ப் பிறகு வாக்கியத்தின் அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கின்றன' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பதங்களினால் அந்தந்த அர்த்தங்கள் சொல்லப்பட்ட

पश्चाद्वाक्यार्थबोधकम्' इति । अभिहितान्वयवादे ऽपि प्रत्येकं पदानां प्रमाणभावाभावात् । यथाहुः — 'पदमभ्यधिकाभावात् स्मारकान्न विशिष्यते' इति । प्रत्येकपदशक्तिविज्ञायामपि प्रकृतिप्रत्ययरूपेण स्थितस्य पदस्य क्वचित्प्रकृत्यर्थविशिष्टः क्वचित्प्रत्ययार्थविशिष्टः प्रतिपाद्य इति कथं निर्विशेषबोधकता? स्वार्थिकप्रत्ययविशिष्टे ऽपि पदे पुनः प्रकृत्यर्थविशेषस्य प्रत्ययान्तरेण विशिष्टविषयत्वमेष्टव्यम् । अव्ययान्यपि विशिष्टमर्थमेव द्योतयन्ति । अभिदधति वा । निर्विशेषमिति पदेन किं बोध्यत इति चेत् — किं केवलेन? उत वाक्यस्थेन? प्रथमे

பிறகு அன்வயிக்கிறது என்று சொல்லும் பக்ஷத்திலும் தனித்தனியே பதங்களுக்கு ப்ரமாணமாயிருக்கும் தன்மை இல்லையாதலால். அப்படியே ' பதம் அதிகமாக வேறொன்றையும் தெரிவிக்காமையினால் ஜ்ஞாபகப் படுத்தக்கூடிய காரணங்களைத் தவிர ஒருவித வ்யத்யாஸமும் இல்லாதது ' என்று சொல்லுகிறார்கள். தனித்தனியே பதங்களுக்கு ஶக்தி உண்டென்று நினைத்தபோதிலும் ப்ரக்ருதி ப்ரத்யய ரூபங்களாக(பகுதிவிகுதியாக)இருக்கிறபதங்களுக்குச்சில இடங்களில் ப்ரக்ருதியின் அர்த்தத்தோடு சேர்ந்ததும் சில இடங்களில் விகுதியின் அர்த்தத்தோடு சேர்ந்ததும் அர்த்தமாகையினால் நிர்விஶேஷத்தைத் தெரிவிக்கும் தன்மை எப்படிப் பொருந்தும்? தனக்குத் தானே அர்த்தமாக உடைய விகுதியோடு சேர்ந்த பதத்திலும் பகுதியின் அர்த்தம் வேறொரு விகுதியின் அர்த்தத்தோடு சேர்ந்ததாகவே அர்த்தமாகிறது என்பது ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியது. அவ்யயங்களும் ஒன்றோடு சேர்ந்த அர்த்தத்தையே தெரிவிக்கின்றன அல்லது சொல்லுகின்றன. நிர்விஶேஷம் என்கிற பதத்தினால் என்ன தெரிவிக்கப்படுகிறது என்னில், தனித்திருக்கிற பதத்தினாலா? வாக்யத்தில் சேர்ந்திருக்கிற பதத்தினாலா? முதலாவது பக்ஷத்தில் வாஸ்தவத்தில் ஒன்றும் தெரிவிக்கப் படவில்லை. வ்யுத்பத்தி இல்லாதவர்

த்ர வஸ்துதோ ந கிஞ்சித்—ப்ரமத்தோந்மத்தாத்யுக்தவாக்யார்த்தவிஶேஷாநபேக்ஷணாத் । அத ஏகத்ராபி ஜாயமாநம் மநஸா கிஞ்சித்வஸ்து தந்நிர்விஶேஷமிதி வாசா ப்ரகாஶேத் । தத்ராபி வாக்யஸ்யேவ வைஶிஷ்ட்யமேவாப்யுபேதம் । வாக்யஸ்தேந து தேந பதாந்தரோபஸ்தாபிதவிஶேஷாவிரோதேந தந்நிவக்ஷிதவிஶேஷநிஷேதமேவ க்ரியதே । யதா—‘நரபதிர்த்விதீய:’, ‘நகரீ நிர்விஶேஷா’ இத்யாதிஷு । ‘ஸம்வித் ஸர்வவிஶேஷஶூந்யா’ இதி பவத்கல்பிதவாக்யம் து ப்ராந்திஜநகமிதி ந தேநார்த்தநிஶ்சய: । நாபி த்விதீய:—தத்தத்பதோபஸ்தாபிதாநேகபதார்த்தவிஶேஷஸம்ஸர்கஸ்ய ஸம்ஸ்ருஷ்டஸ்ய வா போதநே நிர்விஶேஷத்வஸாதநாபாவாத் ।

களும் ப்ரமித்தவர்களும் சொல்லிய வார்த்தைகளுக்கு அர்த்த விஶேஷத்தை அபேக்ஷிக்க வேண்டுவதில்லை. அப்படி அந்தத் தனித்த பதத்தினால் ஜ்ஞானம் உண்டாயிருந்த போதிலும் மனதினால் ஏதாவது ஒரு வஸ்துவை நினைத்து அது நிர்விஶேஷம் என்றே தெரிவிக்கும். அப்பொழுது வாக்யத்தைப்போலவே விசிஷ்டம் (ஒன்றோடு சேர்ந்திருப்பது) என்பதே தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது. வாக்யத்தில் இருக்கிற அந்தப் பதத்தினாலோவெனில் வேறு பதங்களினால் ஜ்ஞாபகப்படுத்தப்பட்ட விஶேஷங்களுக்கு விரோதம் இல்லாமல் அதற்கு அபிப்பிராயத்தில் கொள்ளப்பட்ட விஶேஷங்களை மாத்திரம் மறுப்பது செய்யப்படுகிறது. எப்படி என்னில்:— ‘அரசன் இரண்டாவது மனிதன் இல்லாதவன்,’ ‘பட்டணம் ஒரு விஶேஷமுமில்லாதது’ என்றிவை முதலிய வாக்யங்களிலே போல. ‘ஜ்ஞானம் ஒரு விஶேஷமுமில்லாதது’ என்று உங்களால் கல்பிக்கப்பட்ட வாக்யமோவெனில் ப்ரமத்தை உண்டாக்கக் கூடியதாதலால் அதைக்கொண்டு ஒரு அர்த்தத்தையும் நிஶ்சயம் செய்யமுடியாது. இரண்டாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, அந்தந்தப் பதங்களினால் தெரிவிக்கப்படுகிற அநேக அர்த்தங்களுடைய சேர்க்கையாவது அல்லது அப்படி சேர்ந்திருக்கிற

ததேததபிஸந்தாயாஹ — 'ஶப்தஸ்ய து விஶேஷண ஸவிஶேஷ ஏவ வஸ்துந்யபிதாநஸாமர்த்யம்' இத்யாதி | அத: ப்ரதீத்யஸம்பவாத் நிஷ்க்ருஷ்டலிங்கஶப்தாத்யபாவாச்ச ந நிர்விஶேஷஸ்வப்ரகாஶஸித்திரிதி ||

இதி ஶ்ரீகவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய ஶ்ரீமத்வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு

ஶ்ரீ ஶ த தூ ஷ ண்யாம்

|| நிர்விஶேஷஸ்வப்ரகாஶபங்கவாதோ தஶம: ||

|| ஶ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம: ||

அர்த்தங்களாவது தெரிவிக்கப் படுகிறபடியினல் நிர்விஶேஷம் என்கிற ப்ரஸக்தியே இல்லையாதலால்.

இவை எல்லாவற்றையும் நினைத்து ' ஶப்தத்திற்குத் தனித்து விஶேஷணங்களோடு கூடிய வஸ்துவைப்பற்றியே தெரிவிக்கக்கூடிய ஶக்தி இருக்கிறது ' என்ருரம்பித்து ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்திருக்கிருர். ஆதலால் ஒருவராலும் அறியப்படாதலாலும் அப்படி நிஶ்சயம் செய்வதற்கு அடையாளம் ஒன்றும் இல்லாமையாலும், ஶப்தப்ரமாணம் இல்லாமையினுலும் நிர்விஶேஷஜ்ஞானம் தானே ப்ரகாசிக்கிறது என்பது ஸித்திக்கவில்லை.

நிர்விஶேஷஸ்வப்ரகாச பங்கவாதம் என்னும்
பத்தாவது வாதம் முற்றிற்று.

॥ ஸ்ரீ: ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

॥ 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌵𑌿𑌷𑌯𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌭𑌙𑍍𑌗𑌵𑌾𑌦𑌃 𑌏𑌕𑌾𑌦𑌶𑌃 ॥

𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌮𑌯𑌿 𑌮𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑍇 𑌸𑌮𑌾𑌧𑍌
𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌵𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌤𑌿𑌮𑌿𑌤𑌬𑌹𑍁𑌲𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌸𑌨𑍍𑌦𑍋𑌹𑌮𑌗𑍍𑌨𑌃 ।
𑌯𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌸𑍍𑌫𑍁𑌰𑌤𑌿 𑌯𑌮𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌷𑌾𑌡𑍍𑌗𑍁𑌣𑍍𑌯𑌰𑍂𑌪𑌂
𑌸𑌾 𑌮𑍇 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌹𑌯𑌮𑍁𑌖𑍀 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌤𑍍𑌤𑌾𑌂 ॥

[𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌪𑌕𑍍𑌷𑌸𑌙𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃]

𑌯𑌦𑍇𑌤𑌦𑌾𑌹𑍁𑌃—𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌂—𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌪𑌾𑌤𑌸𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌸𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟

॥ ஸ்ரீ: ॥

॥ ஸ்ரீமதே ஸ்ரீநிவாஸ ராமாநுஜ மஹாதேசிகாய நம: ॥

நிர்விசேஷ விஷய நிர்விகல்பக பங்கவாதம் என்னும் பதினோராவது வாதம்.

ஸம்ப்ரஜ்ஞாதம் * என்கிற நிலைமையை உடைய நிர்விகல்பமாகிய † ஸமாதியில் ஒரு தோஷமும் இல்லாததும் நிறைந்த ஆநந்த பரிபூர்ணமானதும் பரிபூர்ணமான ஆறு குணங்களை உடைய ஸ்வரூபத்தை உடையதுமான எந்த ப்ரும்மம் யோகிகளுக்கு மனதிற்குள் ப்ரகாசிக்கிறதோ அப்படிப்பட்ட ப்ரும்மமாகிய குதிரையின் முகம்போன்ற முகத்தை உடைய ஹயக்ரீவன் என்கிற தேவதை என்னுடைய மனதில் எப்பொழுதும் ப்ரகாசிக்கட்டும்.

---

* ஸம்ப்ரஜ்ஞாதம் என்பது ஸமாதியின் ஓர் பிரிவு.

† வேறு இதர வஸ்துக்கள் ஒன்றும் தோன்றாததான என்றபடி.

𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍁𑌰𑌪𑌹𑍍𑌨𑌵𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 | 𑌅𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑍇𑌤𑌂 𑌚𑍈𑌤𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 |

[𑌵𑍈𑌯𑌾𑌕𑌰𑌣𑌮𑌤𑍋𑌪𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃]

𑌨𑌨𑍁 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌨𑍁𑌵𑍇𑌧𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 | 𑌯𑌥𑌾𑌹𑍁𑌃 — '𑌨 𑌸𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑍋 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌯𑌶𑍍𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌨𑍁𑌗𑌮𑌾𑌦𑍃𑌤𑍇 | 𑌅𑌨𑍁𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌮𑌿𑌵 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌤𑍇 ||' 𑌇𑌤𑌿 | 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 — 𑌤𑍈𑌰𑌪𑌿 𑌸𑌮𑌾𑌧𑌿𑌦𑌶𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑌾𑌜𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌉𑌪𑌲𑌮𑍍𑌭𑌃 𑌸𑍍𑌵𑍀𑌕𑍃𑌤𑌃 | 𑌕𑌿𑌂 𑌚 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌨𑍁𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌿𑌤𑍁𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌂 — 𑌬𑌾𑌲𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌤𑌦𑌸𑌮𑍍𑌭

[பூர்வபக்ஷ ஸங்க்ரஹம்.]

நிர்விகல்பகம் என்கிற பெயரையுடைய ப்ரத்யக்ஷம் ஒன்று இருக்கிறது. ஏனெனில் முதலில் இந்திரியங்கள் விஷயத்தோடு சேர்ந்த அடுத்த நிமிஷத்தில் ஒன்றுக்கொன்று விசேஷண விசேஷ்யங்களாக ஸம்பந்தப்படாத விஷயங்களைப்பற்றிய ப்ரத்யக்ஷமான ஜ்ஞானம் இல்லையென்று மறுக்கமுடியாதாகையினால். இப்படிப்பட்ட ஜ்ஞானம் எல்லா வாதிகளினாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

[வையாகரணர்கள் நிர்விகல்பத்தை நிரூபிக்கும் ப்ரகாரம்.]

வையாகரணர்கள் அந்த நிர்விகல்பக ஜ்ஞானத்திலும் சப்தத்தின் ஸம்பந்தம் தோன்றுகிறதென்று நினைக்கிறார்கள். அப்படியே 'எந்த ஜ்ஞானம் சப்தத்துடன் சேர்ந்ததில்லையோ அப்படிப்பட்ட ஜ்ஞானம் லோகத்தில் இல்லை. எல்லா ஜ்ஞானமும் சப்தத்தோடு சேர்ந்ததாகவே அறியப்படுகிறது' என்று சொல்லி இருக்கிறார்கள். அப்படி இருந்தபோதிலும் அவர்களாலும் ஸமாதி தசையில் அந்த சப்தமே ஒருவித பேதமுமில்லாமல் அறியப்படுகிறது என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் சப்தத்தோடு சேர்ந்திருக்கிறது என்பது எல்லா ஜ்ஞானத்திலும் நிரூபிக்க முடியாது. ஏனெனில் குழந்தை முதலியவர்களின் ஜ்ஞானங்களில் அது ஸம்பவிக்காதாதலால். அப்படிக்கில்லாவிடில் அந்தப் பாலர்

𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌵𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾𑌚𑌕𑌪𑌦𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌬𑌾𑌲𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌨𑍁𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌣𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 — 𑌤𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑍈𑌰𑌨𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌤𑌦𑌨𑍁𑌵𑍇𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍁𑌃𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌪𑌦𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌂, 𑌕𑌿𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌸𑍍𑌤𑌦𑌨𑍁𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌃 । 𑌨 𑌚 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌨𑍁𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌤𑍍𑌵𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌲𑍍𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿 । 𑌅𑌥 𑌵𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌬𑌾𑌲𑌾𑌦𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌷𑍍𑌵𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌹𑍇𑌤𑍁𑌭𑌿𑌃 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌨𑍁𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑍇𑌤, 𑌤𑌦𑌪𑍍𑌯𑌶𑌕𑍍𑌯𑌂 — 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌨𑍁𑌵𑍇𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌬𑌾𑌧𑌃,

---

களுக்கு வ்யுத்பத்தி உண்டாகாமலே அந்தந்த வஸ்துக்களைச் சொல்லுகிற பதங்களைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் உண்டாகவேண்டிவருமாதலால். பாலன் முதலியவர்களுடைய ஜ்ஞானங்களும் ஸூக்ஷ்மமான ஶப்தத்துடன் சேர்ந்த விஷயங்களைப்பற்றியவைகள் என்னில், அது உசிதமல்ல, அப்படிப்பட்ட ஶப்தம் மற்ற வாதிகளால் ஒப்புக்கொள்ளப்படாமையினுலும். அப்படி ஒப்புக்கொண்டபோதிலும் அத்துடன் சேர்ந்த விஷயம் என்பது ஸாதிக்க முடியாததாலும். பதத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞானமே ப்ரத்யக்ஷமாக அறியப்படவில்லை. அப்படியிருக்க அத்துடன் சேர்ந்த அதின் விஷயம் ப்ரத்யக்ஷமாக அறியப்படவில்லை என்பதைப்பற்றிக் கேட்கவேண்டியதில்லை. ஸூக்ஷ்மமான ஶப்தத்தோடு சேர்ந்திருக்கிறது என்பதைத் தெரிவிக்கக்கூடிய ஹேதுவும் ஒன்றுமில்லை. மேலும் வ்யுத்பத்தியை உடைய புருஷர்களின் ஜ்ஞானத்தை உதாஹரணமாக்கிக்கொண்டு பாலன் முதலியவர்களின் ஜ்ஞானங்களிலும் அதுவும் ஜ்ஞானம் என்கிற காரணத்தினுல் ஶப்தத்தோடு சேர்ந்த விஷயத்தை அறியும் தன்மை உண்டென்று ஸாதிக்கலாமே என்னில், அதுவும் முடியாது, முன்பு சொன்ன வ்யுத்பத்தி இல்லாமலே பதங்களைப் பற்றிய ஜ்ஞானம் உண்டாகவேண்டிவரும் என்கிற கேள்வி வருமாதலால். ஸ்தூலமான ஶப்தத்தோடு சேர்ந்து அறியப்படுகிறது என்னில் முன்பு சொல்லிய விரோதம் வரும், அந்த உதாஹரணத்தோடு

𑌤𑌤𑍍𑌸𑌹𑌕𑍃𑌤𑌾𑌤𑍍 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌨𑍍
𑌵𑌯𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨—𑌵𑌾𑌚𑌕𑌤𑌯𑌾𑌽𑌨𑍍𑌵𑌯𑌵𑌿
𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌮𑌤𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌚𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌤𑌦𑌨𑍍
𑌵𑌯𑌾𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍| 𑌨𑌹𑌿 𑌵𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌪𑌦𑌵𑍀𑌦𑌵𑍀𑌯𑌸𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾
𑌚𑌕𑌤𑍍𑌵𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑍀𑌯𑌮𑍍| 𑌅𑌵𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌵𑌾𑌚𑌕
𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍁 𑌪𑌰𑌿𑌹𑌾𑌸𑌾𑌸𑍍𑌪𑌦𑌮𑍍—𑌶𑌬𑍍𑌦𑌵𑌾𑌚𑌕𑌤𑌾𑌯𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌶
𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌸𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 | 𑌸𑍍𑌵𑌵𑌾𑌚𑌕𑌤𑍍𑌵𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾
𑌵𑌪𑌿 𑌚 𑌨 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑌸𑍍𑌤𑌦𑌨𑍍𑌵𑌯𑌃—𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾𑌚𑌕𑌤𑍍𑌵𑍇
𑌨𑌾𑌵𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃 | 𑌅𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌰𑍂𑌪𑌾𑌦𑌿𑌵𑌦𑌵𑌾𑌚𑌕𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵𑌾𑌨𑍍
𑌵𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨—𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑌾𑌦𑌿𑌷𑍍𑌵𑌿𑌵𑌾𑌰𑍋𑌪𑌾𑌵𑌸

சேர்ந்த காரணத்தினால் ஸூக்ஷ்மமான ஶப்தத்தோடு சேர்ந்திருக்குமென்பது ஸித்திக்கிறது என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல, அர்த்தங்களைச் சொல்லுகிறபடியினால் ஸம்பந்தம் உண்டென்று சொல்லில் ஸூக்ஷ்மம் என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட ஶப்தம் அர்த்தங்களைச் சொல்லக்கூடியதல்ல வாகையினாலேயே அத்துடன் சேர்ந்திருப்பது ஸம்பவிக்காது. வ்யுத்பத்தி என்கிற வழிக்கு மிகவும் தூரத்தில் இருக்கிற அந்த ஸூக்ஷ்மஶப்தம் வஸ்துக்களைச் சொல்லுகிறதென்பது ஊஹிக்கக்கூடியதல்ல. வ்யுத்பத்தியை உடைத்தாகாத ஶப்தம் அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கிறது என்பதோவென்னில், கேவலம் ஸங்கேதமே, ஶப்தம் என்கிற பதம் ஶப்தம் என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லும் பொழுதும் வ்யுத்பத்தியை அவஶ்யமாய் அபேக்ஷிக்கிறதாதலால். அப்படி ஶப்தம் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதென்பது ஸித்தித்தபோதிலும் வஸ்துவிற்கு அத்துடன் ஸம்பந்தம் ஸித்திக்காது. ஏனெனில் அந்த ஶப்தம் அந்த அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது என்கிற வ்யுத்பத்தி பாலன் முதலியவர்களுக்கு இல்லையாதலால். அந்த அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது என்கிற ஸம்பந்தம் இல்லாமலே ரூபம் முதலியவைகளைப்போல ஸம்பந்தம் இருக்கட்டுமே என்னில், அது உசிதமல்ல, கண் முதலிய இந்திரியங்களுக்கு அவைகளோடு ஸம்பந்தம் இல்லாமையாலும், அப்படி ஸம்பந்தம் இல்லாதவற்றை ஆரோபணம் செய்வது ஸம்ப

𑌮𑍍𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍 | 𑌸𑍌𑌗𑌤𑍈𑌰𑌪𑌿 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌭𑍍𑌰𑌮𑍋 𑌵𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕-
𑌲𑍁𑌷𑌿𑌤𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌵𑍇𑌵 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇, 𑌨 𑌤𑍁 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪-
𑌕𑍇 | 𑌅𑌤𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑌰𑍍𑌥𑍇𑌷𑍁 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑍈𑌵
𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌵𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌸𑌮𑌯𑌸𑌹𑌾𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌤𑌯𑌾 𑌸𑌨𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶-
𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌉𑌦𑍍𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑌵𑌶𑌾𑌤𑍍 𑌵𑌾𑌚𑌕𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌵𑌗𑌤𑍌 𑌸-
𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑌸𑍍𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪 𑌇𑌤𑌿 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸-
𑌨𑍍𑌨𑌿𑌪𑌾𑌤𑌜𑍇𑌷𑍁 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌅𑌵𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌬𑌾𑌲𑌮𑍂𑌕𑌤𑌿-
𑌰𑍍𑌯𑌗𑌾𑌦𑌿𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌷𑍁 𑌚 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌨𑍁𑌵𑍇𑌧𑌸𑌂𑌭𑌵𑌃 | 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾-
𑌨𑍁𑌵𑍇𑌧𑌸𑍍𑌤𑍁, 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌸𑍈𑌕𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯-
𑌜𑌾𑌤𑌿𑌗𑍁𑌣𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌏𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌾𑌕𑍍𑌷-
𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌪𑌾𑌤𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑌿 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌤𑌦𑌪𑌿 𑌨—

விக்காததலாலும். பௌத்தர்களினாலும் ஶப்தத்தைப்பற்றிய ப்ரமம் வ்யுத்பத்தியினால் கலக்கப்பட்ட புத்தியில் உண்டாகிறது என்று சொல்லப்படுகிறதே ஒழிய நிர்விகல்பகத்தில் உண்டாகிறது என்று ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை. ஆகையால் கண் முதலிய இந்திரியங்களினால் வஸ்துக்கள் அததின் ஸ்வரூபத்தினால் அறியப்பட்டிருக்கும்பொழுது வ்யுத்பத்தி உண்டாகும் ஸமயத்தில் சேர்ந்ததாக அனுபவிக்கப்பட்ட வஸ்துவைப் பார்த்ததினாலே கிளம்பின ஸம்ஸ்காரத்தினால் அந்த வஸ்துவைச் சொல்லுகிற பதங்களைப் பற்றிய ஜ்ஞானம் உண்டாயிருக்க அதினால் வஸ்துவிற்கு அது பெயர் என்று கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதாதலால் முதல் முதல் இந்திரியங்கள் வஸ்துக்களோடு சேருவதால் உண்டாகிய ஜ்ஞானங்களிலும், வ்யுத்பத்தியில்லாத பாலர்கள், ஊமை, திர்யக் முதலியவைகளின் ஜ்ஞானங்களிலும் ஶப்தத்தோடு சேர்ந்திருப்பது ஸம்பவிக்காது. அந்த ஜ்ஞானங்களில் ஶப்தத்தோடு சேர்ந்திருப்பது அவ்விடத்தில் உண்டாகாமல் போனாலும் போகட்டும், அப்படி இருந்தபோதிலும் ஒரே இந்திரியத்தினால் அறியப்படுகிற ஜாதி குணம் முதலியவைகளோடு சேர்ந்ததாகவே எல்லா வஸ்துக்களும் முதல் முதல் இந்திரியத்தோடு ஸம்பந்தப்படுகிற ஸமயத்திலேயே அறியப்படுகின்றன என்னில், அதுவும் உசிதமல்லை, காரணமில்லா

஽காரணகார்யயோருத்பத்திவ்யவஸ்தாயா: । விஶிஷ்டஜ்ஞாநஸ்ய ஸ்வவிஶேஷ்யஸ்வரூபவிஜ்ஞாநபூர்வகத்வதர்ஶநாத் ப்ராதமிகஸ்வரூபவிஜ்ஞாநாபாவே விஶிஷ்டஜ்ஞாநஸ்யாநுத்பத்திப்ரஸங்காத் । விமதா தீ: ஸ்வரூபவிஜ்ஞாநபூர்விகா—விஶிஷ்டதீத்வாத், ஸம்ப்ரதிபந்நவத் இத்யநுமாநாத் ।

[கௌமாரிலோத்பாவப்ரகார:]

அஸ்து ஸ்வரூபவிஜ்ஞாநம், ததேவ ஸ்வரூபம் ஜாதிகுணாதிஸர்வாத்மகமபி நிர்விகல்பே ந ததா விவிச்யதே, விகல்பே து ஜாதிகுணாத்யாத்மநா ததேவ வி

மல் கார்யம் உண்டாகவேண்டிவருமாதலால். ஏனெனில் விஶேஷண விஶேஷ்யங்களைச் சேர்த்து உண்டாகும் ஜ்ஞானம் எல்லாம் விஶேஷ்யத்தின் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞானத்திற்குப் பிறகு உண்டாகிறது என்பது காணப்பட்டிருப்பதினால் முதலில் உண்டாகவேண்டிய விஶேஷ்யத்தின் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் உண்டாகாவிடில் விஶேஷண விஶேஷ்யங்களைச் சேர்த்து உண்டாகும் ஜ்ஞானம் உண்டாகாமல் போகவேண்டிவரும். ஸந்தேஹிக்கப்படுகிற ஜ்ஞானம் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞானத்திற்குப் பிறகு உண்டாகக்கூடியது, விஶேஷண விஶேஷ்யங்களைச் சேர்த்து உண்டாகிற ஜ்ஞானமாதலால்—உலகத்தில் கண்டறியப்பட்டஸவிகல்பமாகிய விஶிஷ்ட ஜ்ஞானத்தைப்போல, என்கிற அனுமானத்தினால் ஸ்வரூபஜ்ஞானம் முன்னால் இருக்கவேண்டும் என்றேற்படுகிறதாகலால்.

[கௌமாரிலர்கள் நிர்விகல்பத்தை நிரூபிக்கும் ப்ரகாரம்.]

ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் முன்னால் உண்டாக வேண்டியதென்பது இருக்கட்டும், அந்த ஸ்வரூபமே ஜாதி குணம் முதலிய எல்லா விஶேஷணங்களாக இருந்தபோதிலும் நிர்விகல்பகத்தில் ஜாதி குணம் என்று பிரித்தறியப்படுகிறதில்லை, ஸவிகல்பகத்தில் அந்த ஸ்வரூபமே ஜாதியாகவும் குணமாகவும் பிரித்து

कल्प्यत इति चेत्, तन्न — जातिगुणादीनां परस्प-
राश्रयात् भेदविशेषः । अभेदोऽपि तद्वत् सिध्य-
तीति चेन्न — साधकाभावात् । प्रथमपिण्डग्रहण-
मस्तीति चेत्, तत्र प्रथमपिण्डग्रहणशब्देन किं
पिण्डस्य प्रथमं ग्रहणं विवक्षितम्? उत अनु-
पलब्धपूर्वेषु एकजातीयेषु कस्यचित्प्रथमस्य
पिण्डस्य ग्रहणम्? इति । न प्रथमः — प्रथमाक्ष-
सन्निपातसमनन्तरं जात्यभिन्नवस्तूपलब्धे तस्यै-
व विकल्पकत्वापातात् । अनुवृत्तव्यावृत्ताकाराग्रह-
णात् अविकल्पकत्वमिति चेत्, न — तथा सति जात्या-
दिस्वरूपस्याग्रहणे तदभिन्नवस्तूपलब्ध्यसि-

அறியப்படுகிறது என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல, ஜாதி குணம் முதலியவைகளுக்கு ஒன்றுக்கொன்றும் ஆதாரமாகிய விசேஷத்தைப்பார்க்கிலும் பேதம் ஏற்படுகிறபடியினால் அபேதமும் அப்படியே ஸித்திக்கிறது என்னில், அது உசிதமல்ல, அபேதத்தை ஸாதிக்கக்கூடிய ப்ரமாணம் இல்லாமையினால். முதல் முதல் வஸ்துவைப்பற்றிய அறிவு இருக்கிறதே என்னில், அவ்விடத்தில் முதல் முதல் வஸ்துவைப்பற்றிய அறிவு என்னும் பதத்தினால் ஒரு வஸ்துவைப்பற்றிய முதலாவதான அறிவு சொல்லப்படுகிறதா? அன்றிக்கே இதுவரையில் பார்க்கப்படாத ஒரு வகுப்பைச் சேர்ந்த வஸ்துக்களுக்குள் முதலாவதாகிய ஒரு வஸ்துவைப்பற்றிய அறிவு சொல்லப்படுகிறதா? முதல் பக்ஷம் உசிதமல்ல, முதல் முதல் இந்திரியங்கள் ஸம்பந்தப்பட்ட உடனே ஜாதி முதலியவைகளாய் இருக்கிற வஸ்து அறியப்பட்டதேயாகில் அதுவே ஸவிகல்பகமாக ஆக வேண்டிவருமாதலால் அந்த ஜாதியாக இருக்கை தொடர்ந்திருக்கிறது (அதாவது அனேகம் வஸ்துக்களில் தொடர்ச்சியாக இருக்கிறது) முதலிய ஆகாரங்கள் அறியப்படாமையினால் அது நிர்விகல்பகமென்னப்படுகிறது என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல. அப்படியாகில் ஜாதி முதலியவைகளின் ஸ்வரூபத்தை அறியாவிடில் அவைகளோடு ஒன்றாகிய வஸ்துவைப்பற்றிய அறிவு உண்டாகாது. ஜாதி முதலியவைகளும் ஸத் என்கிற ஆகாரத்தினால் அந்த நிர்விக

𑌧𑍇𑌃 । 𑌜𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍀𑌨𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌸𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍇𑌵 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 — 𑌤𑌥𑌾𑌸𑌤𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌂, 𑌨 𑌤𑍁 𑌜𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌮𑌿𑌤𑌿 । 𑌅𑌸𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑍋 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 — 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌦𑌨𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑍇 𑌵𑌾 𑌤𑌦𑍍𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌿𑌣𑌃 𑌸𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃 — 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌪𑌾𑌤𑌜𑌨𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌨 𑌤𑌦𑍍𑌭𑍇𑌦𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃 । 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌭𑌾𑌵𑌿𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌾𑌤𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌿𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌭𑍇𑌦𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌦𑌾𑌨𑍀𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌰𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌜𑌾𑌤𑍇𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵

ல்பக ஜ்ஞானத்திலேயே அறியப்படுகின்றன என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல. அப்படியாகில் ஸத் என்பது மாத்திரம் அறியப்படுகிறதே ஒழிய ஜாதி முதலியவைகள் அறியப்படவில்லை என்றே முடிவுபெறுமாதலால். அப்படியாகில் அதுவே எங்களுக்கு நிர்விசேஷ ஜ்ஞானமாகும், அஸத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது என்கிற விசேஷம் அந்த நிர்விகல்பத்திலும் அறியப்பட்டதாகுமே என்னில், அது உசிதமல்ல, அது ஸ்வரூபத்தைவிட வேறுபட்டதில்லையாதலால். வேறுபட்டது என்னில் அதை அறிகிற ஜ்ஞானம் ஸவிகல்பமாக வேண்டிவரும். இரண்டாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, அதிலும் முதல் முதல் இந்திரியம் ஸம்பந்தப்படுவதினுல் உண்டாக்கப்படுகிற ஜ்ஞானம் அந்த ஜாதி முதலியவைகளோடு ஸ்வரூபம் பேதமில்லாதது என்பதை அறிகிறது என்பது கீழ்ச்சொல்லிய ந்யாயத்தினுலே ஸித்திக்காததாதலால். அதற்குப் பிறகு உண்டாகிற ஸவிகல்ப ஜ்ஞானமோ வெனில், ஜாதியை அறிந்தபோதிலும் விசேஷணமாகவும் விசேஷ்யமாகவும் வேறுபட்டதாகவே அறிகிறதாதலாலும். அப்பொழுது அந்த வஸ்துவிற்கு ஸஜாதீயமான (ஒரே வகுப்பைச் சேர்ந்ததான) மற்றொருவஸ்து அறியப்படவில்லையாதலால் அந்த ஜ்ஞானத்திற்கு மற்றொரு வஸ்துவில் தொடர்ந்திருப்ப

ஜ்ஞாநாநுக³தஸ்வலக்ஷணாத் ப்ருத²க்த்வேந ந த்³ருஶ்யதே | ஜாதிகு³ணாதி³விஶிஷ்டேऽபி வஸ்துநி ஏகோ கௌ³ரித்யேகஶப்³தா³நுவித்³த⁴ப்ரத்யயோதே³கத்வபு³த்³தி⁴ரிதி சேத், ந — வஸநாப⁴ரணாதி³விஶிஷ்டேऽபி ஏகோऽயம் இதி ப்ரத்யயாத் | தத்ர புருஷாந்தரவ்யவச்சே²தா³யைகஶப்³த³:, ந து விஶேஷணவிஶேஷ்யைக்யாயேதி சேத், அத்ராபி க³வாந்தரவ்யவச்சே²தா³யேத்யேவாஸ்து | நநு அஹேத்வர்த²ரஹிதேஷு விஶேஷணேஷு மத்வர்தீ²யலோபாபேக்ஷம் ஸாமாநாதி⁴கரண்யம் த்³ருஷ்டம், ஜாதிகு³ணாதி³ஷு மத்வர்தீ²யநிரபேக்ஷமா

தாகிய விஶேஷ்யத்தைக் காட்டிலும் வ்யத்யாஸம் அறியப்படுகிறதில்லை. ஜாதி குணம் முதலியவைகளோடு சேர்ந்த வஸ்துவைப் பற்றி இது ஒரு மாடு என்று ஒன்றென்கிற ப்ரயோகமும் புத்தியும் உண்டாகிறபடியினால் ஜாதி குணுதிகளும் வஸ்துவும் ஒன்றென்பது அறியப்படுகிறது என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல, வஸ்திரம் ஆபரணம் முதலியவைகளோடு சேர்ந்த மனுஷ்யன் முதலியவர்களைப் பற்றியும் இவன் ஒருவன் என்கிற புத்தி உண்டாகிறபடியினல். அவ்விடத்தில் வேறொரு புருஷன் இல்லை என்று தெரிவிப்பதற்காக ஒருவன் என்கிற பதம் உபயோகிக்கப்படுகிறதேயல்லாமல் விஶேஷணமும் விஶேஷ்யமும் ஒன்று என்பதற்காகச் சொல்லப்படவில்லை என்னில், இவ்விடத்திலும் அப்படியே வேறொரு மாடு இல்லை என்று தெரிவிப்பதற்காக ஒரு என்கிற பதம் ப்ரயோகிக்கப்படட்டுமே. ஒன்றுயிருக்கை என்பது இல்லாத விஶேஷணங்களைச் சொல்லும்பொழுது அதை உடையது என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற விகுதிகள் இல்லாமல் ஒன்று சேர்த்து (அதாவது தடிகாரன் கடுக்கன்காரன் என்று) சொல்லி இருப்பது காணப்பட்டிருக்கிறது, ஜாதி குணம் முதலியவைகளைச் சொல்லும்பொழுது அதை உடையது என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற விகுதிகள் இல்லாமல் (மாடு மனிதன் கறுப்புக்குடம் வெள்ளைத் துணி என்றிவை முதலாக) ஒன்று சேர்த்துச் சொல்லி இருப்பது காணப்பட்டிருப்பதினுல் அவைகள் விஶேஷ்யத்துடன்

மாநாதிகரண்யாத் அபேதோ(அ)ப்யுபகந்தவ்ய இதி சேத், ந — அபேதப்ரஸ்தாவரஹிதேஷ்வபி ஶரீராத்மாதிஷு ‘தேவோ(அ)ஹம் மநுஷ்யோ(அ)ஹம்’, ‘ஆத்மா தேவோ ஜாத: கர்மபி:’ இத்யாதிஷு மத்வர்தீயநிரபேக்ஷஸாமாநாதிகரண்யதர்ஶநாத் । லக்ஷணயா தத்ர ஸாமாநாதிகரண்யமிதி சேத், ந — தத்ராபி கைஶ்சித் ததாப்யுபகமாத் । அப்ருதக்ஸித்தத்வாத் அபர்யவஸாநவ்ருத்த்யா வா தத்ர ஸாமாநாதிகரண்யமிதி சேத், ந — ஶரீரஸ்யாபி ததா ஸம்பவத்வாத் । தத்ராபி ததா ஸம்பவத்வாத், அப்ருதக்ஸித்தஸ்ய மத்வர்தீயநைரபேக்ஷ்யாப்ரயோஜகத்வாதிதி । அஸ்து தர்ஹி அப்ருத

ஒன்றென்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியது என்னில், அது உசிதமல்ல, ஒன்றென்கிற ப்ரஸ்தாவமே இல்லாத தேஹம் ஆத்மா முதலிய வைகளைச் சொல்லும்பொழுதும் ‘நான் தேவன், நான் மனிதன்’, ‘கர்மங்களினுல் ஆத்மா தேவனுக ஆனுன்’ என்றிவை முதலிய இடங்களில் உடையது என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற விகுதி இல்லாமல் ஒன்று சேர்த்துச் சொல்லி இருப்பதைக் கண்டிருப்பதினுல். லக்ஷணையினுல் அவ்விடத்தில் அப்படி ஒன்று சேர்த்துச் சொல்லி இருக்கிறது என்னில், அந்த ஜாதி முதலியவைகளைப் பற்றியும் அப்படிச் சிலரால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதினுல் அது உசிதமல்ல. தனித்து இராமையாகிற ஸம்பந்தத்தினுலாவது, அபர்யவஸான வ்ருத்தியினுலாவது (அதாவது அர்த்தத்தோடு மாத்திரம் நில்லாமல் அதற்கு ஆதாரமான வஸ்துவைச் சொல்லுகிறது என்பதினுலாவது) அவ்விடத்தில் ஜாதி முதலியவைகளில் ஒன்று சேர்த்துச் சொல்லியிருக்கிறது என்பதும் உசிதமல்ல, ஶரீரத்தைப் பற்றியும் அப்படிச் சொல்லக்கூடுமாதலால். அவ்விடத்திலும் ஐக்யம் சொல்லவேண்டிவருமாகையினுலே தனித்து நில்லாமையாகிற ஸம்பந்தம் அதை உடையது என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற விகுதி வேண்டியதில்லை என்பதற்குக் காரணமாகாததாலால். அப்படியாகில் ஜாதி குணம் முதலியவைகளுக்கு ஆகாரத்தைவிட்டுத் தனித்து நில்லாமை இருக்கிறபடியினுலே ஆதாரத்

𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌜𑌾𑌤𑌿𑌗𑍁𑌣𑌾𑌦𑍇𑌰𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌤𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍,
𑌨—𑌭𑍇𑌦𑌗𑌰𑍍𑌭𑍇𑌣 𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑍇𑌨𑌾𑌭𑍇𑌦𑌸𑌾𑌧𑌨𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌾
𑌹𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌨𑌾𑌯𑌮𑌭𑍇𑌦𑍋 𑌭𑍇𑌦𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾, 𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌭𑍇
𑌦𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑍀 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌃, 𑌯𑍇𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍, 𑌕𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌵
𑌨𑍍𑌯𑌾𑌦𑍃𑌶 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨—𑌤𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌕
𑌸𑍍𑌯𑌚𑌿𑌦𑌭𑍇𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌭𑍇𑌦𑌾𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕
𑌸𑍍𑌯𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌧𑌨𑍇 𑌽𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌮𑌨𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾
𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌏𑌤𑍇𑌨 𑌸𑌹𑍋𑌪𑌲𑌮𑍍𑌭𑌨𑌿𑌯𑌮𑌾𑌦𑌭𑍇𑌦 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿
𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍, 𑌸𑌹𑍋𑌪𑌲𑌮𑍍𑌭𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌯𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌤𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯
𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌷𑍍𑌵𑌭𑍇𑌦𑌸𑌾𑌧𑌕𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍
𑌭𑍇𑌦𑌾𑌭𑍇𑌦𑌯𑍋𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌿𑌬𑌲𑌾𑌦𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧 𑌇𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌦𑍃

தோடு ஐக்யம் உண்டு என்பதும் உசிதமல்ல, ஸம்பந்தம் என்பது இரண்டு வஸ்துக்களுக்கு உண்டாகவேண்டியதாதலால் பேதத்தை உட்கொண்ட அப்படிப்பட்ட ஸம்பந்தத்தினாலே ஐக்யத்தை ஸாதிக்கும் பக்ஷத்தில் விரோதம் வருகிறபடியினால். இந்த அபேதம் பேதம் இல்லாமையும் அன்று, பேதத்திற்கு விரோதமான ஒரு ஸ்வபாவமும் அன்று, அப்படி இருந்தாலல்லவோ விரோதம் வரும், பின்னை எதுவென்னில், தனித்த ஒரு ஸ்வபாவம் என்பதும் உசிதமல்ல, அப்படிப்பட்ட ஒரு அபேதம் லோகத்தில் ப்ரஸித்தமல்லவாதலாலும், பேதத்திற்கு விரோதியல்லாத வேறொரு ஸ்வபாவத்தை ஸாதிப்பதில் எங்களுக்கு ஒருவித அநிஷ்டமும் இல்லையாதலாலும். இத்தால் எப்பொழுதும் ஒன்று சேர்ந்தே அறியப்படுகிறபடியினால் ஜாதி குணாதிகளுக்கும் அதற்கு ஆஶ்ரயமான வஸ்துவிற்கும் அபேதம் உண்டு என்பதும் நிராகரிக்கப்பட்டது, கூடவே அறியப்படுகிறது என்பதும், அது எப்பொழுதும் அப்படியே என்பதும் ஒன்று என்பதற்கு விரோதியாதலால் (அதாவது கூட என்பதினாலேயே இரண்டு வஸ்துக்கள் ஒன்று சேர்ந்திருக்கிறது என்று பேதமேற்படுகிறபடியினால்). ஆக இப்படி வெவ்வேறான வஸ்துக்களில் அபேதம் உண்டென்று ஸாதிப்பதற்குக் காரணம் ஒன்றும் இல்லாமல் இருக்க பேதம் அபேதம் இவை இரண்டும் அறியப்படுகிறபடியினால் இவை இரண்டிற்கும் விரோத

𑌸𑌾𑌹𑌸𑍇𑌨𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌅𑌤𑍋 𑌜𑌾𑌤𑌿𑌗𑍁𑌣𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌮𑌾𑌰𑍍𑌹𑌤𑌸𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌾𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌾𑌶𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌪𑌰𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥

[𑌤𑌾𑌰𑍍𑌕𑌿𑌕𑍋𑌕𑍍𑌤𑍋𑌪𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃]

𑌅𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌮𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌜𑌾𑌤𑌿𑌗𑍁𑌣𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌅𑌗𑍍𑌰𑍃𑌹𑍀𑌤𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍍𑌯𑌭𑌾𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌂 । 𑌤𑌤 𑌏𑌵 𑌚 𑌤𑌦𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌕𑌾𑌲𑌭𑌾𑌵𑌿𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑍋𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍂𑌹𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌨 𑌹𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰𑍃𑌹𑍀𑌤𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌾 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍁𑌪𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌨 𑌚 𑌜𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂

மில்லை என்று கேவலம் தைர்யம் மாத்திரத்தினால் சொல்லப்படுகிறது. ஆதலால் ஜாதி குணம் முதலியவைகளாய் இருக்கிற ஒரு வஸ்து ஸம்பவிக்காதபடியினாலேயே அதைப் பற்றியது நிர்விகல்பகம் என்பது ஜைனர்களோடு சேர்ந்தவர்களாகிய வாதிகளுடைய ஆசை மாத்திரத்தினால் கல்பனை செய்யப்பட்டது.

[தார்க்கிகர்கள் நிர்விகல்பத்தை நிரூபிக்கும் ப்ரகாரம்.]

அப்படியாகில் ஒன்றுக்கொன்று மிகவும் வெவ்வேறாயும் ஒன்றுக்கொன்று விசேஷணங்களாகவும் விசேஷ்யங்களாகவும் இருக்கையை அறியப்படாமலுமிருக்கிற த்ரவ்யம் ஜாதி குணம் முதலியவைகளினுடைய ஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் பற்றிய ஜ்ஞானம் நிர்விகல்பகம் என்னப்படுகிறது. ஆகையினாலேயே இதற்குப் பிறகு உண்டாகிய ஸவிகல்பக ஜ்ஞானமும் உசிதமென்று நிரூபிக்கப்பட்டதாகிறது. எப்படி என்னில்:—விசேஷணங்களை முதலில் தெரிந்துகொள்ளாமல் விசேஷணங்களையுடையது என்கிற விசிஷ்டபுத்தி உண்டாகாது. அந்தந்த இந்திரியங்களாலேயே அறியத்தகுந்தவைகளான ஜாதிகுணம் முதலியவைக அந்தந்த இந்திரியங்களோடு ஸம்பந்தப்படுவது முதலிய ஸாமக்ரிகள் இருக்கும்பொழுது அவை அறியப்படவில்லையென்பதும் உசிதமாகாதல்லவா? ஆகையால்

𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌗𑌾𑌦𑌿𑌸𑌾𑌮𑌗𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌮𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌮𑍁𑌪𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇, 𑌅𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌰𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌂 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿, 𑌤𑌦𑌪𑍍𑌯𑌸𑌾𑌰𑌂 — 𑌯𑌦𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍍𑌯𑌯𑍋𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌂, 𑌕𑌸𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃 ? 𑌸𑌮𑌵𑌾𑌯𑌾𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨 — 𑌅𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌷𑍁 𑌜𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌸𑌮𑌵𑌾𑌯𑌾𑌨𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍 | 𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌵𑍈𑌶𑍇𑌷𑌿𑌕𑌨𑌿𑌰𑌾𑌕𑌰𑌣𑌾𑌧𑌿𑌕𑌰𑌣𑍇 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌂 — 1 '𑌸𑌮𑌵𑌾𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌯𑌾𑌦𑌨𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇𑌃' 𑌇𑌤𑌿 | 𑌅𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌵𑌾 𑌸𑌮𑌵𑌾𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌃, 𑌸 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑌦𑌾 𑌨 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌤𑍇? 𑌅𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨 — 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌦𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 | 𑌨 𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌦𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨 — 𑌤𑌥𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾

விஶேஷணங்களின் ஸ்வரூபத்தை அறியாத நிர்விகல்பகமில்லை என்று சொல்லுகிறீர்களே, அதுவும் ஸாரமில்லாத வார்த்தை. விஶேஷணம் விஶேஷ்யம் இவைகளினுடைய ஸ்வரூபம் அறியப்படுகிறதே யானால் அப்பொழுது ஸவிகல்பகத்தைக் காட்டிலும் நிர்விகல்பகத்திற்கு என்ன வ்யத்யாஸம்? ஸமவாயம் என்கிற ஸம்பந்தத்தையறியாமை தான் என்னில், அது உசிதமல்ல, தனித்திராத ஜாதி முதலியவைகளில் வேதாந்திகளினால் அவைகளின் ஸ்வரூபத்தைத் தவிர வேறான ஸமவாயம் என்கிற ஸம்பந்தம் ஒப்புக்கொள்ளப்படாமையினால். அப்படியே வைஶேஷிகமதத்தை நிராகரிக்கும் அதிகரணத்தில் 'ஸமவாயத்தை ஒப்புக்கொண்டிருப்பதினால் அந்த ஸம்பந்தமும் நித்யமாகையாலே அந்த ஸம்பந்தத்திற்கும் வஸ்துவிற்கும் வேறொரு ஸமவாயம் சொல்லவேண்டி வருமாதலால் அநவஸ்தை என்கிற தோஷம் வருகிறபடியினால் அது உசிதமல்ல' என்று ஸூத்திரம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஸமவாயம் என்கிற பெயரையுடைய ஒரு ஸம்பந்தம் இருந்தாலும் இருக்கட்டும், அது ஏன் அப்பொழுது அறியப்படவில்லை? அது இந்திரியங்களினால் அறியக்கூடியதல்லவாகையினால் என்னில், அது உசிதமல்ல, எப்பொழு

---

1 ஶாரீரகஸூத்திரம்-2-2-12.

𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍍𑌯𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌃 । 𑌨 𑌹𑌿 𑌤𑌦𑌾 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌮𑌵𑌾𑌯𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌂 𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌤𑌥𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍍𑌯𑌭𑌾𑌵𑍋 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌨𑍍 — 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌤𑌤 𑌏𑌵 𑌤𑌤𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑍋𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 । 𑌜𑌾𑌤𑍇 𑌹𑌿 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑍇 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍍𑌯𑌮𑌿𑌦𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑍇 𑌕𑍍𑌵 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂 ? 𑌨 𑌹𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌤𑌃 𑌸𑌮𑌵𑌾𑌯𑍋𑌽𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂, '𑌸𑌹𑌕𑌾𑌰𑌿𑌵𑍈𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑍇 𑌸𑌮𑌵𑌾𑌯𑌾𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌂' 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌹𑌕𑌾𑌰𑌿 ? 𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌦𑍍𑌵𑌿𑌕𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 — 𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌕𑌯𑍋𑌰𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌿𑌣𑍋𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌵𑌤𑍍 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕

தும் அறியப்படாமல் போகவேண்டிவருமாதலால். இப்படியும் சில ரால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது என்பதும் உசிதமல்ல, அப்படியாகில் ஸவிகல்பகத்திற்கும் நிர்விகல்பகத்திற்கும் வ்யத்யாஸம் இல்லாமல் போகவேண்டி வரும். ஏனெனில் அந்தப் பக்ஷத்தில் ஸவிகல்பகத்திலும் ஸமவாயம் என்கிற ஸம்பந்தத்தை அறிவது ஸம்பவிக்காதாதலால். அப்படி இருந்தபோதிலும் விஶேஷணமாயும் விஶேஷ்யமாயும் இருக்கை அறியப்படுகிறது என்பதும் உசித மல்ல. அப்படியாகில் இதனாலேயே இதற்கு முன்பும், விஶேஷணத்தையுடையது என்கிற விஶிஷ்ட ஜ்ஞானம் உண்டாயிருக்கிற தென்று சொல்லவேண்டியது அவஶ்யமாகும். விஶிஷ்ட ஜ்ஞானம் உண்டானபிறகு அதைப் பகுத்தறியும் ஜ்ஞானத்தினால் இது விஶேஷணம் இது விஶேஷ்யம் என்று பிரித்தறியப்படுகிறது. ஆதலால் இந்தப் பகுத்தறிவதற்கும் முன்பே விஶிஷ்ட ஜ்ஞானமுண்டாகும் பக்ஷத்தில் நிர்விகல்பமென்பது எங்கே போயிற்று? ஸமவாயம் ஸ்வரூபத்தினால் அறியக்கூடாததென்பதில்லை, 'அதை அறிவதற்கு ஒத்தாசைக் காரணமில்லாமையினால் நிர்விகல்பகத்தில் ஸமவாயம் என்கிற ஸம்பந்தம் க்ரஹிக்கப்படவில்லை' என்று ந்யாயாசார்யருடைய மதமென்னில், அப்படிப்பட்ட ஒத்தாசைக்காரணம் எது? அந்த ஸம்பந்தத்தை உடைய இரண்டு வஸ்துக்களைப்பற்றிய அறிவு என்னில், அது உசிதமல்ல, ஸம்பந்தத்திற்கு விஶேஷணங்களா

द्वेऽपि ग्रहणात्। अविशेषकग्रहणस्य सम्ब-
न्धग्रहणकारणत्वात् पूर्वं विशेषकग्रहण-
स्यापेक्षितत्वमिति चेत्, न — तस्य कारणत्वे प्रमाणा-
भावात्। सम्बन्धग्रहणसमये च येन रूपे-
णावस्थाय तद्विशेषकत्वं बिभ्रति। तद्रूपं
युगपद्ग्रहणेऽपि सम्भवति, किं तस्य पूर्व-
ग्रहणेन? व्यर्थविशेषणत्वात्। सत्यपि
पूर्वग्रहणे तदाधारादिकविशेषकस्वरूपोद्-
भवं हि अविशेष्याद्वापेक्षितः; पूर्व-
ग्रहणे सत्यपि तदाधारादिविशेषकोद्बोधाभा-
वे तद्विशिष्टसम्बन्धोद्बोधासम्भवात्। अस्तु सं-

கிய ஆதாரம் அந்த ஆதாரத்தின் மேல் இருக்கும் வஸ்து இவைகளினுடைய ஸ்வரூபம் நிர்விகல்பத்தினுலும் அறியப்படுகிற படியினல். விஶேஷணங்களுடைய ஜ்ஞானம் ஸம்பந்தத்தை அறிவதற்குக் காரணமாகையினுல் ஸம்பந்தத்தை அறிவதற்கு முன்பே விஶேஷணங்களைப் பற்றிய ஜ்ஞானம் இருக்கவேண்டியது அவஶ்யம் என்பது உசிதமல்ல, அது காரணம் என்பதில் ப்ரமாணம் இல்லாமையினுல். ஸம்பந்தத்தை அறியும்பொழுது அந்த விஶேஷணங்கள் எந்த ரூபத்தை உடையவைகளாய்க் கொண்டு அந்த ஸம்பந்தத்தைத் தெரிவிக்குமோ அந்தரூபம் (அதாவது அறியப்பட்டதாயிருக்கை) ஒரே காலத்தில் ஸம்பந்தத்தோடு சேர்த்து அறியும்பொழுதும் ஸம்பவிக்கிறதாதலால் முன்பே அறிவதில் என்ன ப்ரயோஜனம், முன்பே என்கிற விஶேஷணம் வ்யர்த்தமாதலால். முன்பே அதைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் இருந்தபோதிலும் ஸம்பந்தத்தை அறியும் ஸமயத்தில் அதின் விஶேஷணங்களாகிய ஆதாரம் முதலியவைகளைப் பற்றிய ஜ்ஞானமே ஸம்பந்தத்தை அறிவதற்கு அவஶ்யம் வேண்டியதாகும். முன்பு அறியப்பட்டிருந்த போதிலும் ஸம்பந்தத்தை அறியும் ஸமயத்தில் அந்த ஆதாரம் முதலியவைகளை அறியாத பக்ஷத்தில் அவைகளுடைய ஸம்பந்தம் என்று ஸம்பந்தத்தை அறிவதும் ஸம்பவிக்காதாதலால். ஸம்பந்தத்தின் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிய

𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌂, 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌚𑍍𑌛𑌿𑌨𑍍𑌨𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨—𑌉𑌭𑌯𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌯𑍋𑌰𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌿𑌣𑍋𑌰𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇 𑌕𑌥𑌮𑌵𑌚𑍍𑌛𑌿𑌨𑍍𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃? 𑌉𑌭𑌯𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑌵𑌚𑍍𑌛𑌿𑌨𑍍𑌨𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌦𑌨𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌚𑍍𑌚 | 𑌏𑌤𑍇𑌨 𑌸𑌮𑌵𑌾𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑍈𑌕𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌷𑌣𑌮𑌤𑌾𑌨𑍁𑌸𑌾𑌰𑌿𑌣𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃 | 𑌅𑌤𑍋 𑌯𑌦𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌂 𑌤𑌦𑌾 𑌨 𑌕𑌥𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌤𑍍𑌵𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 | 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌰𑌹𑌿𑌤𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇 𑌤𑍁 𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌮𑌿𑌤𑌿 | 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑍇 𑌨𑌿-

---

ஜ்ஞானமும் நிர்விகல்பகத்தில் உண்டாகட்டும், அப்படி இருந்த போதிலும் அந்த ஸம்பந்தம் இந்த வஸ்துக்களுடையது என்பது மாத்திரம் நிர்விகல்பகத்தில் அறியப்படுகிறதில்லை என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல, விஶேஷணங்களாகிய ஆதாரம், அந்த ஆதாரத்தில் இருக்கும் வஸ்து, அவைகளினுடைய ஸம்பந்தம், இவைகளின் ஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் அறியும் பக்ஷத்தில் அந்த வஸ்துக்களுடைய ஸம்பந்தமென்று அறியவில்லை என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? ஏனெனில் விஶேஷணங்களினுடையவும் ஸம்பந்தத்தின் ஸ்வரூபத்தினுடையவும் ஜ்ஞானத்தைத் தவிர வேறாகிய அவைகளினுடைய ஸம்பந்தம் என்று அறிவதற்கு வேண்டியதான காரணம் ஸம்பவிக்காததாலும், அப்படி ஒப்புக்கொள்ளப்படாமையினாலும். இத்தால் ஸமவாயம் என்கிற ஸம்பந்தம் நிர்விகல்பகம் ஒன்றிலேயே அறியப்படுகிறது என்று சொல்லுகிற பூஷணருடைய மதத்தை அனுஸரித்தவர்களும் நிராகரிக்கப்பட்டார்கள். ஆதலால் விஶேஷணங்கள் அறியப்படுமேயானால் அப்பொழுது எவ்விதத்திலும் நிர்விகல்பகம் என்பது ஸித்திக்காது. விஶேஷணமில்லாத ஸ்வரூபம் மாத்திரத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் உண்டாகுமேயானால் அதுவே எங்களுக்கு நிர்விஶேஷ ஜ்ஞானமாகிறது. நிர்விக-

[illegible]

ல்பகத்தில் ஒரு விசேஷமுமில்லாத வஸ்து அறியப்படுகிறது என்பது இருக்கட்டும், அப்படி இருந்தபோதிலும் தனக்கு அஸாதாரணமான ஸ்வபாவங்கள் என்கிற பெயரை உடைய விசேஷங்களே தாங்கள் ஒன்றிலும் இல்லாமல் ஒன்றினுலும் அடையப்படாமல் (அதாவது ஒன்றுக்கும் ஆதாரமாக இல்லாமல்) அந்த நிர்விகல்பகத்தில் அறியப்படுகின்றன, ஒரே வஸ்து அறியப்படுகிறது என்பது இல்லை என்பதும் உசிதமல்ல, ப்ரமாணம் இல்லாமையினுல். கறுப்பு மஞ்சள் முதலிய அஸாதாரணங்களான அனேக விதங்களான வ்யத்யாஸங்களைப் பற்றிய ஜ்ஞானம் உண்டாவது அதற்கு அஸாதாரணமான காரணம் இல்லாமல் பொருந்தாததலால் அதுவே நிர்விகல்பகத்தில் தனக்கு அனுகுணங்களான விசேஷங்களைப்பற்றிய அறிவு உண்டென்று ஸ்தாபிக்கிறது என்பதும் உசிதமல்ல, எல்லா நிர்விகல்பகங்களிலும் அறியப்படுகிற இரண்டாவது வஸ்துவில்லாத ஒரே வஸ்துவில் அந்தந்த விசித்திரங்களான வாஸனை முதலிய ப்ரமத்திற்குக் காரணங்களின் சக்தியினுலேயே தனித்தனியான விகல்பகங்கள் பொருந்துமாதலால். கண்ணுக்குப் புலப்படுகிற ஒரு கயிற்றில் விசித்திரங்களான ஸர்ப்பம் பூமியின் வெடிப்பு ஜலத்தின் பெருக்கு முதலியவைகளைப் பற்றிய ப்ரமங்கள் ஒன்றின்பின் ஒன்றுகக் காணப்படுகின்றனவில்லையா?

𑌲𑍍𑌪𑌾𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌮𑌶𑍋 𑌨 𑌸𑌨𑍍𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇? 𑌯𑍁𑌗𑌪𑌦𑍇𑌵 𑌵𑌾 𑌕𑌿𑌮𑍇𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌗𑌗𑌨𑍇 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌨𑌗𑌰𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑌾𑌰𑌤𑍋𑌰𑌣𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌲𑍍𑌪𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇? 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌚 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌭𑌵𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑌪𑍀𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌕𑌥𑌂 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌦𑌿𑌸𑌂𑌭𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 — 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌬𑍀𑌜𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌮𑌙𑍍𑌕𑍁𑌰𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿। 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌜𑌤𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌤𑌦𑌨𑍁𑌭𑌵𑌜𑌨𑍍𑌯𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌦𑌨𑍁𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑌤𑌦𑍁𑌪𑌾𑌦𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑌾𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌾𑌦𑌯𑍋 𑌨 𑌸𑌂𑌭𑌵𑍇𑌯𑍁𑌃। 𑌨𑌨𑍁 𑌆𑌪𑌣𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌰𑌜𑌤𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌦𑍍𑌰𑌜𑌤𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾। 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌰𑌜𑌤𑌂 𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌵𑌶𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌦𑍇𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌕𑌾𑌲𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌯𑍋𑌰𑌸𑌦𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌯𑌤𑍇। 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰

ஒரு ஆகாயத்தில் ஒரே ஸமயத்தில் கந்தர்வபட்டணம், அதினுடைய மதிள்கள், அதின் வாசற்படிகள் முதலியவைகள் ப்ரமிக்கப் படவில்லையா? விகல்பகங்களும் ப்ரமங்கள் என்பது உங்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. விசேஷணங்களே இல்லாதபக்ஷத்தில் விசித்திரங்களான வாஸனைகள் எப்படி ஸம்பவிக்கும் என்பதும் உசிதமல்ல, விசேஷணங்கள் வாஸனைக்குக் காரணங்களல்லவாகையினுல். (பின்னை எதுவென்னில்) அந்தந்த விசேஷணங்களைப் பற்றிய ஜ்ஞானங்களாகிற விதைகள் வாஸனையை முளைக்கச் செய்கின்றன. அப்படிக்கில்லாத பக்ஷத்தில் முத்துச் சிப்பியில் ப்ரமிக்கப்படுகிற வெள்ளி முதலிய விஷயங்கள் பொய்யாகையினுலே அதைப் பார்ப்பதினு லுண்டாகிய வாஸனையும் இல்லாமையினுலே அதை நினைத்துக்கொள்வதும் அதினுல் தன் உத்தரீயத்தின் தலைப்பின் முடிச்சை அவிழ்ப்பது முதலிய கார்யங்கள் ஸம்பவிக்காது. கடை முதலிய இடங்களில் உண்மையான வெள்ளியைப் பார்த்திருப்பதினுல் வெள்ளியைப் பற்றிய வாஸனை உண்டாகிறது, பிறகு அதே வெள்ளி அந்த வாஸனையினுலே வேறு இடத்திலும் வேறு காலத்திலும் இல்லாமல் இருந்தபோதிலும் இருக்கிறதாக அறியப்படு

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌰𑍂𑌪𑌾 𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾 𑌨 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌥𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾 𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑍍𑌯𑌾? 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇—𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌭𑍂𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌜𑌨𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌭𑌵𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑌪𑍀𑌷𑍍𑌯𑌤 𑌏𑌵 । 𑌤𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌭𑍍𑌰𑌮𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌜𑌨𑌿𑌤 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑍋𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑍌 𑌕𑌿𑌂 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑌾𑌽𑌰𑍍𑌥𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌵𑍈𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌤𑌯𑌾 𑌤𑌦𑌨𑍁𑌮𑍇𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌵𑌾 𑌕𑍢𑌪𑍍𑌤𑍇𑌨? 𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍈𑌶𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌸𑌮𑌾𑌨𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌯𑍋𑌗𑌾𑌚𑌾𑌰𑌾𑌦𑌯 𑌉𑌪𑌾𑌲𑌭𑍍𑌯𑌾𑌃 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑍁 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤 𑌏𑌵 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾

கிறது, அந்த ஜ்ஞானத்தைக் காரணமாக உடையது மறுபடியும் ஸம்ஸ்காரம் அதைப்பற்றிய நினைவு முதலியவைகளின் வரிசை என்பது யுக்தமாயிருக்கிறது. எவனுடைய பக்ஷத்தில் ஓர் இடத்திலும் வாஸ்தவத்தில் விஶேஷங்கள் இல்லையோ அவனுக்கு எப்படி விஶேஷத்தைப்பற்றிய வாஸனை நிரூபிக்க முடியும் என்னில், சொல்லுகிறோம்—பொய்யான வஸ்துவைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் வாஸனையை உண்டாக்கும் என்பது உங்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. ஆதலால் முன்பு முன்பு உண்டாகிய ப்ரமங்களினால் உண்டாக்கப்பட்ட ஸம்ஸ்காரத்தினாலேயே எல்லா விகல்பக ஜ்ஞானங்களும் உண்டாகின்றனவென்பது யுக்தமாயிருக்க விகல்பகங்கள் விசித்திரங்களாக இருப்பதற்குக் காரணமாக ப்ரத்யக்ஷமாகவாவது ஊஹிக்கப்படக் கூடியதாகவாவது அங்கீகரிக்கப்பட்ட விசித்திரமான வஸ்துவினால் என்ன ப்ரயோஜனம்? இந்த அர்த்தத்தை விசதமாக அறிவதற்காக ஸமானமான ஸித்தாந்தத்தை உடைய (பௌத்தர்களில் ஒருவித வகுப்பினரான) யோகாசாரன் முதலியவர்கள் உன்னால் அடையத்தக்கவர்கள். அவர்கள் மதத்தில், அவர்கள் வெளியில் இருக்கும் வஸ்துக்களுக்கு அபேதம் உண்டு என்பதை அபலபிக்கிற ந்யாயத்தைக் கொண்டே உள்ளிருக்கிற ஜ்ஞானமாகிற வஸ்துக்கள் ஒன்றென்பதையும் அபலாபம் செய்துவிடலாம் என்று அவர்களுக்கு இஷ்டமில்லாததை நீங்களே அவர்களுக்குத் தெரிவியுங்கள்.

𑌭𑍇𑌦𑌾𑌪𑌹𑍍𑌨𑌵𑌸𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌚 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑌾𑌭𑍇𑌦𑌾𑌪𑌹𑍍𑌨𑌵𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌨𑌿𑌷𑍍𑌟𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌦𑌯𑌶𑍍𑌚 ।

[𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌪𑌕𑍍𑌷𑍋𑌦𑌿𑌤𑍋𑌪𑌸𑌂𑌹𑌾𑌰𑌃]

𑌅𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑍋𑌦𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑌾 𑌨 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾 । 𑌤𑌤𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌵𑌾 𑌲𑌾𑌘𑌵𑌾𑌯 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑍀𑌯𑌤𑌾𑌂 । 𑌨 𑌚𑍈𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍇𑌕𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌤𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑌾𑌤𑌃 — 𑌰𑍂𑌪𑌰𑌸𑌗𑌨𑍍𑌧𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌵𑌾𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌣𑌵𑌃, 𑌰𑍂𑌪𑌰𑌸𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌾 𑌆𑌪𑍍𑌯𑌾𑌃, 𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑍈𑌜𑌸𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑌵𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑍇𑌕𑍈𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍇𑌕𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌤 𑌏𑌵 𑌨𑍈𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌦𑌤𑍍𑌤𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌂 — 𑌲𑍋𑌕𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾

[ஸாக்ஷாத்பூர்வபக்ஷ ஸங்க்ரஹம்.]

ஆகையால் விசித்திரங்களான ஸவிகல்பக ஜ்ஞானம் உண்டாவது வேறொரு காரணத்தினாலும் உண்டாகலாமாதலால் நிர்விகல்பகத்தில் விசித்திரங்களான விஶேஷணங்களைப்பற்றிய அறிவு இருக்கவேண்டும் என்று கல்பிப்பது யுக்தமல்ல. அப்படிக் கல்பித்தாலும் லாகவம் இருப்பதினால் அந்த விசித்திரங்களெல்லாம் ஒன்று என்று அத்வைதபக்ஷமே அங்கீகரிக்கப்படட்டும். ஒன்று அனேக ஸ்வபாவங்களை உடையதாயிருக்கிறது என்பதினால் ஒரு வித விரோதமுமில்லை—ப்ருதிவியின் பரமாணுக்கள் ரூபம் ரஸம் கந்தம் ஸ்பர்ஶம் என்கிற நாண்குவித ஸ்வபாவங்களை உடையவைகள், ஜலத்தின் பரமாணுக்கள் ரூபம் ரஸம் ஸ்பர்ஶம் என்கிற மூன்றுவித ஸ்வபாவங்களை உடையவைகள், தேஜஸ்ஸின் பரமாணுக்கள் ரூபம் ஸ்பர்ஶம் என்று இரண்டுவித ஸ்வபாவங்களை உடையவைகள் என்று உங்களாலேயே ஒவ்வொரு வஸ்துவிற்கும் அனேகவித ஸ்வபாவங்களை உடையதாயிருக்கை ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதினால். ஆகையால் ஒரு வஸ்துவிற்கு விருத்தங்களான ஸ்வபாவத்தை உடைத்தாயிருக்கை பொருந்தாது என்பதும் பதில் சொல்

பரஸித்தாந்திபிஸ்ச ரூபத்வரஸத்வாதேரவிரோத ஸ்வபாவதயா ஸ்வீகாராத், பவத்பிரபி ஸாந்த்ர ஸித்தாஶ்ரமஸ்தயோரஹிநகுலயோரிவ நீலதவலயோரப்யவைரஸ்யஸ்ய ஸாதயிதும் ஶக்யத்வாத் | தஸ்மாதஸ்மதபிமதமத்வைதமேவ ஶுத்தம் சித்ரம் வா நிர்விகல்பகேநாவகம்யத இதி ஶத்ருமித்ரோதாஸீநைஸ் ஸௌகதைரபி ஸங்க்ரஹணீயம் | அத: ப்ரமாணஜ்யேஷ்டஸ்ய ப்ரத்யக்ஷஸ்ய ப்ரதமமேவ நிர்விஶேஷவஸ்துவிஷயத்வாத் விகல்பஜ்ஞாநவிஶேஷாணாம் ப்ராந்தி நிரூபணாத் ந ஶக்யம் 'நிர்விஶேஷவஸ்துநி இதம் ப்ரமாணமிதி ந ஶக்யதே வக்தும்' — இதி|

[ஸித்தாந்த:]

அத்ரோத்தரமாஹ — 'நிர்விகல்பகமபி ஸவிஶேஷவிஷயமேவ' — இதி | அயமபிப்ராய: — தத்ர யத்தாவத்

லப்பட்டது, லோகத்தில் கண்டிருப்பதை அனுஸரித்து மற்ற இதர ஸித்தாந்திகள் ரூபமாக இருக்கை ரஸமாக இருக்கை முதலியவைகளும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமில்லாத ஸ்வபாவங்கள் என்று ஒப்புக்கொண்டிருப்பதினாலும், உங்களாலும் ஸித்தாஸ்ரமத்தில் வஸிக்கிற பாம்பு கீரிப்பிள்ளைகளுக்குப்போல கறுத்த நிறம் வெளுத்த நிறம் இவைகளுக்கு விரோதம் இல்லையென்று நிரூபிக்க முடியுமாதலாலும். ஆகையால் எங்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அத்வைதமே ஶுத்தமாகவாவது அனேக விதமாகவாவது நிர்விகல்பக ஜ்ஞானத்தினல் அறியப்படுகிறது என்று சத்துருக்களினுலும் ஸ்நேகிதர்களினுலும் உதாஸீனர்களான வாதிகளினுலும் பௌத்தர்களினுலும் அங்கீகரிக்கத்தக்கது. ஆகையால் ப்ரமாணங்களுக்குள் முதலில் உண்டாகக் கூடியதான நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷம் முதலிலேயே ஒரு விஶேஷமுமில்லாத வஸ்துவை அறிகிறபடியினுலும், ஸவிகல்பக ஜ்ஞானத்தில் அறியப்படுகிற விஶேஷங்கள் ப்ரமத்தினல் உண்டானவைகள் என்று நிரூபிக்கப்படுமாதலாலும் 'ஒரு விஶேஷமுமில்லாத வஸ்துவைப்பற்றி இது ப்ரமாணமென்று சொல்ல முடியாது' என்று சொல்லுவது முடியாது—என்று எதைச் சொல்லுகிருர்களோ—

𑌶𑌾𑌬𑍍𑌦𑌕𑍌𑌮𑌾𑌰𑌿𑌲𑌾𑌦𑌿𑌮𑌤𑌦𑍂𑌷𑌣𑌂 𑌤𑌦𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌮𑌪𑌿 𑌸𑌂𑌮𑌤𑌮𑍇𑌵। 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌯𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌂 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌮𑌿𑌤𑌿, 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌸𑌾𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰𑌿𑌕𑌂 — 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌸𑌾𑌮𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌤𑌥𑌾 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌤𑍍। 𑌏𑌕𑌸𑌾𑌮𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌤𑍁 𑌸𑌮𑌾𑌨𑌕𑌾𑌲𑍀𑌨𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃। 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑌪𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌕𑌾𑌲𑍀𑌨𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌵𑌬𑍋𑌧𑍋𑌪𑌯𑍋𑌗𑍀𑌤𑌿। 𑌤𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌤𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑍋𑌦𑍍𑌬𑍋𑌧𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃। 𑌸𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌿

[ஸித்தாந்தாரம்பம்.]

இதற்குப் பதில் (ஸ்ரீபாஷ்யத்தில்) சொல்லுகிறார்—'நிர்விகல்பக ஜ்ஞானமும் விஶேஷணங்களோடு கூடிய வஸ்துவைப் பற்றியதே'— என்று. இதின் அபிப்பிராயமாவது—இவ்விடத்தில் வையாகரணர், கௌமாரிலர் முதலியவர்களுடைய மதங்களைப்பற்றி தூஷிக்கப்பட்டதே அது எங்களுக்கும் இஷ்டம் தான். அவ்விடத்தில் விஶேஷணங்களை உடையது என்கிற விஶிஷ்டஜ்ஞானத்திற்கு விஶேஷ்யத்தின் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் காரணமென்று சொல்லப்பட்டதே, அது எல்லா விடத்திலும் ஸம்பவிக்கக் கூடியதல்ல, வெவ்வேறு இந்திரியங்களினால் அறியப்படுகிற விஶேஷணங்கள் விஶேஷ்யங்கள் இவைகள் விஷயத்திலேயே அப்படிவிஶேஷ்யத்தை அறிந்தபிறகுவிஶிஷ்டத்தை அறியவேண்டுமென்கிற நியமம் காணப்பட்டிருப்பதால். ஓரே இந்திரியங்களால் அறியப்படுகிற விஶேஷண விஶேஷ்யங்களில் ஓரே காலத்தில் அறியப்படுகிற விஶேஷ்ய ஜ்ஞானத்தினாலேயே விஶிஷ்டஜ்ஞானமும் ஸித்தித்துவிடுமாதலால். இது உன்னாலும் அந்த ஸமயத்தில் உண்டாகிற விஶேஷணங்களைப் பற்றிய ஜ்ஞானமே அவைகளுடன் சேர்ந்த விஶேஷ்யத்தை அறிவதற்கு உபயோகமுள்ளது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதைப்போலவேவிஶேஷ்யத்தின் ஸ்வரூபம் முன்னால் அறியப்பட்டிருந்த போதிலும் அப்பொழுது அதை அறியாவிடில் விஶேஷணத்தோடு சேர்ந்ததாகிய விஶிஷ்ட ஜ்ஞானமும் உண்டாகாது. அந்த ஸமயத்தில் விஶேஷ்ய ஜ்ஞானம் இருந்ததே

𑌦𑍇𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 | 𑌅𑌤 𑌏𑌵 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 | 𑌯𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇 𑌸𑌤𑌿 𑌨 𑌕𑌥𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿, 𑌤𑌦𑌪𑍍𑌯𑌸𑌤𑍍 — 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌰𑍂𑌪𑍇 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑍇 𑌶𑌶𑌵𑌿𑌷𑌾𑌣𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌯𑌦𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌨 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍, 𑌨 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌵 | 𑌨 𑌹𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑌿𑌕𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌙𑍍𑌗𑍀𑌕𑍁𑌰𑍍𑌮𑌃 | 𑌯𑍋𑌗𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌸𑌮𑌾𑌧𑍍𑌯𑍁𑌪𑌦𑍇𑌶𑌾𑌤𑍍 𑌨 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑌿𑌕𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 — 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌪𑌦𑍇𑌶𑌾𑌤𑍍 | 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌚 𑌸𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 | 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰

யாஞல் விஶேஷணங்களோடு சேர்ந்த விஶேஷ்யத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞாநமும் ஸித்தித்துவிடுமாதலால் முன்பே விஶேஷ்யத்தை அறிய வேண்டுமென்பது அநாவஶ்யகம். ஆகையாலே விஶேஷணங்களோடு சேர்ந்த விஶேஷ்யத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞாந மாதலால் விஶேஷ்யத்தின் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞாநத்தை முன்னிட்டு உண்டாகக் கூடியது என்கிற அநுமாநமும் நிராகரிக்கப்பட்டது. விஶேஷணத்தைப் பற்றிய ஜ்ஞாநம் இருந்ததேயாஞல் எவ்விதத்திலும் நிர்விகல்பகம் என்பது ஸித்திக்காது என்று சொல்லப்பட்டதே, அதுவும் உசிதமல்ல, விஶேஷணங்கள் இல்லாமல் தெரிந்துகொள்ளுவது என்கிற நிர்விகல்பகம் முயல் கொம்புபோல் அப்ரஸித்தமான பிறகு விஶேஷணத்தையும் அறியும்பக்ஷத்தில் நிர்விகல்பகம் என்று பெயருடைய ஒரு ஜ்ஞாநம் இல்லாமல் போகவேண்டி வரும் என்னில், அப்படிப் போஞல் போகட்டும், ப்ரமாணத்தில் ஏற்படாத ஒன்றை அவஶ்யமாக ஒப்புக்கொள்ளமாட்டோம். யோக ஶாஸ்திரத்தில் நிர்விகல்பக ஸமாதியை உபதேசித்திருப்பதிஞல் அது அப்ராமாணிகம் என்பது இல்லை என்னில், அது உசிதமல்ல, அவைகளிலும் விஶேஷணங்க ளில்லாமல் அறிவது உபதேசிக்கப்படவில்லை யாகையால். வேதங்களும் விஶேஷணங்களோடு கூடிய வஸ்துவைச் சொல்லு

𑌸𑌮𑌾𑌧𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌶𑍂𑌨𑍍𑌯𑌮𑌿𑌵𑍇𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌪𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌹𑌿 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌧𑍍𑌯𑍇𑌯𑌾𑌕𑌾𑌰𑌵𑍈𑌶𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑌿𑌶𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌮𑌗𑍍𑌨𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑌿𑌵 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 । 𑌪𑍍𑌰𑌹𑍍𑌲𑌾𑌦𑌵𑌾𑌮𑌦𑍇𑌵𑌾𑌦𑌿𑌸𑌮𑌾𑌧𑌿𑌷𑍁 𑌚 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵 𑌏𑌵 𑌶𑍍𑌰𑍂𑌯𑌤𑍇 । 𑌅𑌤𑍋 𑌨 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌵𑌿𑌷𑌯𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 । 𑌅𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑌿𑌕𑍇 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌨𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑍇 𑌯𑌥𑌾𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌮𑌙𑍍𑌗𑍀𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌾𑌣𑍇 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑌾𑌨𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌮𑌕𑍍𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌪𑌾𑌤𑌜𑌾𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌂 । 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑌸𑌹𑌕𑍃𑌤𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌜𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌦𑍇𑌕𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂 𑌤𑌜𑍍𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂

கின்றன என்பது மேலே ஸ்தாபிக்கப்படப்போகிறபடியினல். ஸமாதியின் லக்ஷணத்தில் சேர்ந்ததாகிய தன்னுடைய ஸ்வரூபம் இல்லாததுபோல் இருக்கிறது என்று சொல்லப்பட்ட வஸ்துவின் ப்ரகாசம் மாத்திரமாக யிருக்கையும் விஶேஷணமில்லாத வஸ்துவை அறிவது என்பதைச் சொல்லுகிறதல்ல. உண்மையான த்யானத்திற்கு விஷயமான வஸ்து மிகவும் விஶதமாகத் தோன்றுகிறபடியினல் அந்த வஸ்து ஸ்வரூபத்தில் த்யானமே தானும் உள்ளடங்கியதுபோல ஆகிறது என்று அவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகிறது. ப்ரஹ்லாதன் வாமதேவர் முதலியவர்களுடைய ஸமாதிகளில் அளவில்லாத விஶேஷணங்களோடு கூடிய பரமாத்மாவின் அனுபவமே ஶாஸ்திரத்தில் சொல்லப்படுகிறது. ஆதலால் ஶாஸ்திரத்தினல் ஒரு விஶேஷணங்களு மில்லாத நிர்விகல்பகம் ஸித்திக்கவில்லை. ஆகையினல் ப்ரமாணத்தில் ஏற்பட்டதாகிய ஒரு விதமான நிர்விகல்பகம் லோகத்தில் கண்டிருப்பதை அனுஸரித்து அங்கிகரிக்கப்படுகிற பக்ஷத்தில் ஸம்ஸ்காரத்தை வேண்டாத தாகிய முதலில் இந்திரியம் விஷயத்தோடு சேருவதினல் உண்டாகிய ப்ரத்யக்ஷம் நிர்விகல்பகம். பிறகு அதினல் உண்டாகிய ஸம்ஸ்காரத்தோடு சேர்ந்த இந்திரியத்தினல் உண்டாக்கப்பட்டதாயும், அதே விஷயத்தைப்பற்றியதும், அதே வகுப்பைச் சேர்ந்ததுமான மற்றொரு வஸ்துவைப் பற்றிய

𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌸𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌂, 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌯𑍇𑌨𑌾𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌪𑌰𑌾𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌨𑌷𑍍𑌟𑌿, 𑌤𑌦𑌾𑌕𑌾𑌰𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌪𑌿 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌵𑌶𑍍𑌯𑌮𑍍𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗𑌜𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 । 𑌤𑌥𑌾𑌹 — ‘𑌸𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑍇 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌨𑌾𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌪𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 । 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌵𑌚𑌨𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 — 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌬𑌲𑌾𑌤𑍍 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑌙𑍍𑌕𑍋𑌚𑌾𑌵𑌶𑍍𑌯𑌮𑍍𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌵𑌿𑌮𑌰𑍍𑌶𑌦𑌶𑌾𑌵𑌿𑌷𑌯𑍀𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌾𑌣𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌵𑌾𑌚𑍋 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌭𑌵𑌤𑍇𑌃 । 𑌤𑌥𑌾𑌹 — ‘𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌕𑍇𑌨𑌚𑌿𑌦𑍍

யதாயும் இருக்கிற ப்ரத்யக்ஷம் ஸவிகல்பகம், அது முதலில் உண்டாகிய ஜ்ஞானத்திலும் பின்னல் உண்டாகிய ஜ்ஞானத்திலும் துடர்ந்திருக்கிற எந்த ஆகாரத்தினுல் தனக்கு விஷயமான வஸ்துவை விசேஷித்துக் காட்டுகிறதோ, அந்த ஆகாரத்தோடு சேர்ந்த வஸ்துவே முன்பும் அறியப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்பது ஆவஶ்யகமாதலால் முதலில் இந்திரியத்தோடு விஷயம் ஸம்பந்தப்படுவதினுல் உண்டான நிர்விகல்பக ஜ்ஞானமும் விசேஷணங்களோடு சேர்ந்த விசேஷ்யத்தைப்பற்றியது என்பதே உசிதம். அத்தையே ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ‘ தன்னில் அனுபவிக்கப்பட்ட வஸ்துக்களோடு சேர்ந்த விசேஷத்தை ஸவிகல்பகத்தில் அனுஸந்தானம் செய்வதற்குக் காரணமாகையினுல்’ என்று அருளிச்செய்திருக்கிறூர். நிர்விகல்பகமென்று சொல்லி அது விசேஷணங்களோடு சேர்ந்த வஸ்துவை ப்ரகாசம் செய்கிறதென்று சொல்லுவது தன் வார்த்தைக்கே விரோதமாக இருக்கிறதே என்பதும் உசிதமல்ல, ப்ரமாணங்களின் பலம் இருப்பதினுல் ஶப்தத்தின் அர்த்தத்தைச் சுருக்கவேண்டியது அவஶ்யமாகையினுலே பிறகு விமர்சம்பண்ணும் தசையில் அறியப்படுகிற விசேஷணங்கள் இல்லாத மாத்திரத்தினுல் நிர்விகல்பகம் என்னும் பதம் உசிதமாகுமாதலால். அதையும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ‘நிர்விகல்பகமாவது சில விசேஷணங்கள் இல்லாத வஸ்துவைத் தெரிந்து

𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌵𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌂, 𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌰𑌹𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯' — 𑌇𑌤𑌿 |

𑌯𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌪𑌾𑌤𑌸𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌵𑌰𑍋𑌧𑌾𑌵𑌭𑌾𑌸𑍋 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾𑌰 𑌏𑌵 𑌇𑌤𑌿, 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌹 — '𑌤𑌥𑌾𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 | 𑌅𑌯𑌮𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌃 — 𑌨 𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌂 𑌇𑌦𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌯𑌂 𑌤𑌦𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌮𑍃𑌶𑌾𑌮𑌃, 𑌨 𑌚 𑌤𑌦𑌾𑌨𑍀𑌮𑍇𑌵 | 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌮𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌤𑌸𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌂, 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌤𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌤𑌸𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌪𑌿 𑌤𑌥𑌾𑌭𑍂𑌤𑌤𑌦𑍍𑌗𑍋𑌚𑌰𑌪𑌰𑌾𑌮𑌰𑍍𑌶𑌵𑌿𑌰𑌹𑍇𑌣 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌵𑌵𑌾𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 | 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌶𑌶𑌵𑌿𑌷𑌾𑌣𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌮𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌟𑌾𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑌾𑌰𑌾𑌤𑍍 | 𑌤𑌥𑌾

கொள்ளுவது, ஒரு விசேஷணமும் இல்லாத வஸ்துவை அறிவதல்ல' என்று அருளிச் செய்திருக்கிறார்.

முதல் முதல் இந்திரியங்கள் விஷயங்களோடு சேர்ந்தவுடனே விசேஷணங்கள் ஒன்றுமில்லாத வஸ்துவைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் மறுக்க முடியாது என்று சொல்லப்பட்டதே, அது விஷயத்திலும் 'அப்படிப் பட்ட வஸ்து ஒருபொழுதும் அறியப்படுவதை நாம் காணவில்லையாகை யால்'என்று ஸமாதானம் அருளிச்செய்திருக்கிறார். இதன் அபிப்ராயமாவது—ஒரு விசேஷங்களுமில்லாத வஸ்துவைப்பற்றிய ஜ்ஞானத்தை இது அப்படிப்பட்ட ஜ்ஞானம் என்று நாம் அந்த ஜ்ஞானம் உண்டான பிறகு ப்ரகாசமாக அநுஸந்தானம் செய்யவில்லை, அந்த ஸமயத்திலும் அநுஸந்தானம் செய்யவில்லை. நிர்விசேஷ வஸ்துவைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாதலால் தானே ப்ரகாசிக்கிறது என்று சொல்லமுடியும். அப்படி இருந்தபோதிலும் அப்படிப்பட்ட ஸ்வயம் ப்ரகாசம் என்பதும், அப்படிப்பட்டதான அந்த ஜ்ஞானத்தைப்பற்றிய அநுஸந்தானம் இல்லாமல் நிரூபிக்க முடியாது என்று முன்னமேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது, அப்படிக் கில்லாவிடில் முயல்கொம்பைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாக ஏற்பட்டதென்று நைய

𑌚 𑌨 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌃 — 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌤𑌥𑌾𑌤𑌥𑌾 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍 — 𑌇𑌤𑌿 |

𑌮𑌾 𑌭𑍂𑌤𑍍 𑌤𑌥𑌾𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌂, 𑌉𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌤𑍁 𑌕𑌲𑍍𑌪𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌾𑌹𑍁𑌃, 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌹 — '𑌅𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌶𑍍𑌚'-𑌇𑌤𑌿 | 𑌉𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌭𑌾𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 | 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍇𑌵 | 𑌅𑌨𑍁𑌪𑌲𑌮𑍍𑌭𑌂 𑌵𑌿𑌵𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 — '𑌕𑍇𑌨𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌇𑌦𑌮𑌿𑌤𑍍𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌿𑌰𑍁𑌪𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇'-𑌇𑌤𑌿 | 𑌉𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌭𑌾𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌵𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿— '𑌤𑍍𑌰𑌿𑌕𑍋𑌣𑌸𑌾𑌸𑍍𑌨𑌾𑌦𑌿𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌕𑌸𑍍𑌯𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑍋 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍'-𑌇𑌤𑌿| 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 '𑌤𑌥𑌾𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌦𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌶𑍍𑌚'-𑌇𑌤𑌿 𑌯𑍋𑌜𑌨𑌾 | 𑌅𑌨𑍁𑌪𑌲𑌬𑍍𑌧𑍍𑌯𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌭𑌾𑌵𑌯𑍋𑌰𑌯𑌂

மாகச் சொல்லும் வார்த்தைக்கு ஒரு பரிஹாரமும் இல்லையாதலால். அப்படியாகில் ஒருவஸ்துவும் இல்லையென்று நிராகரிக்க முடியாது, எல்லாவஸ்துவிற்கும் ஸ்வயம் ப்ரகாச ஜ்ஞானத்தினால் ஸித்திஸம்பவ மாய்ச் சொல்லமுடியுமாதலால்—என்று.

அப்படிப்பட்ட வஸ்துவைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் இல்லாமல் போனாலும் போகட்டும், யுக்தியினால் கல்பிக்கிறோம் என்று எதைச் சொல்லுகிறார்களோ, அது விஷயத்தில் 'அநுபபத்தேஶ்ச' என்று ஸமாதானம் அருளிச் செய்திருக்கிறார். 'யுக்தி இல்லாமையினாலும்' என்று அர்த்தம். இது முன்னமேயே விவரிக்கப்பட்டது. காணப்படவில்லை என்பதை விவரிக்கிறார் — 'சில விஶேஷணங்களோடு கூட இது இப்படிப்பட்டது என்றல்லவோ எல்லா ஜ்ஞானமும் உண்டாகிறது'—என்று. யுக்தி இல்லாமையை விவரிக்கிறார்—'முக்கோணமாயும் கழுத்துச் சதை முதலிய அவயவங்களின் அமைப்பைவிட்டு எந்த வஸ்துவும் க்ரஹிக்கப்படுகிறது என்பது பொருந்தாததலால்'—என்று. அன்றிக்கே 'அப்படிப்பட்ட வஸ்து ஒருபொழுதும் அறியப்படுவதை நாம் காணவில்லை யாதலாலும் அது பொருந்தாததலாலும்' என்று அறியப்படக் கூடியது

वाहात्। तदुभयविवरणं 'केनचित्' इत्यादिग्रन्थद्वयम्। यथा वस्तुभूतग्रन्थद्वयं साधकाभावपरम्, उत्तरं तु द्वयं बाधकपरमिति विभागः। उक्तप्रकारं निर्विकल्पकसविकल्पकविभागमुदाहरणप्रदर्शनेन विशेषेण दर्शयति — 'अतो निर्विकल्पकमेकजातीयद्रव्येषु प्रथमपिण्डग्रहणं, द्वितीयादिपिण्डग्रहणं, सविकल्पकमित्युच्यते' — इति। निर्विकल्पकसविकल्पकोदाहरणविशेषभूतयोः प्रथमद्वितीयपिण्डग्रहणयोः केनचिद्विशेषेण वियुक्तवियुक्तिं च दर्शयति—'तत्र प्रथमपिण्डग्रहणे गोत्वादेरनुवृत्ताकारता न प्रतीयते,

---

அறியப்படாமல் இருப்பதினுல் விரோதத்தையும், யுக்திவிரோதத்தையும் சொல்லியிருக்கிருராகவுமாம். அந்த இரண்டையும் விவரித்திருக்கிறது 'சில விஶேஷணங்களோடு' என்றுரம்பிக்கும் இரண்டு வாக்யங்களும். அன்றிக்கே 'அப்படிப்பட்ட' என்கிற இரண்டுவாக்யங்களும் ஸாதகம் இல்லை என்பதைச் சொல்லுகின்றன. மேல் இரண்டு வாக்யங்களும் விரோதமான ப்ரமாணம் இருக்கிறது என்பதைச் சொல்லுகின்றன என்கிற பிரிவு அறியத்தக்கது. இப்படிக் கீழ்ச்சொல்லியவிதமாக நிர்விகல்பகம் ஸவிகல்பகம் இவைகளின் பிரிவை உதாஹரணத்தைக்கொண்டு விஶேஷித்து நிரூபிக்கிருர்— 'ஆகையினுல் நிர்விகல்பகமாவது ஒரே வகுப்பைச்சேர்ந்த வஸ்துக்களுக்குள் முதலாவது க்ரஹணம், இரண்டாவது முதலிய வஸ்துக்களைப்பற்றிய இரண்டாவது முதலிய ஜ்ஞானம் ஸவிகல்பகம் என்று சொல்லப்படுகிறது'—என்று. நிர்விகல்பகம் ஸவிகல்பகம் இவைகளுக்கு உதாஹரணங்களாகிய முதலாவது இரண்டாவது வஸ்துக்களைப்பற்றிய ஜ்ஞானங்களில் சில ஆகாரங்கள் இல்லாமல் இருப்பதையும் சில ஆகாரங்கள் சேர்ந்து அறியப்படுவதையும் நிரூபிக்கிருர்— 'அவைகளுக்குள் முதலாவது வஸ்துவைப்பற்றிய ஜ்ஞானத்தில் கோத்வம் (மாடாயிருக்கை) முதலிய ஜாதிகளுக்குத் தொடர்ச்சியை உடைய ஸ்வபாவத்தை உடைத்தாயிருக்கை அறியப்

𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌾𑌦𑌿𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇𑌷𑍍𑌵𑍇𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌿𑌃’-𑌇𑌤𑌿। 𑌨𑌨𑍁 𑌯𑌦𑌿 𑌕𑌤𑌿𑌪𑌯𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌾𑌦𑌿𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌮𑌪𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌨𑍍 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌮𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍, 𑌤𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌸𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌜𑌕𑌂 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿, 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌹 — ‘𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌰𑍂𑌪𑌗𑍋𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍇𑌰𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌧𑌰𑍍𑌮𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌾𑌦𑌿𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌵𑌸𑍇𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌾𑌦𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌸𑌾𑌸𑍍𑌨𑌾𑌦𑌿𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌰𑍂𑌪𑌗𑍋𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍇𑌰𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌨 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌰𑍂𑌪𑌜𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌰

படுகிறதில்லை. இரண்டாவது முதலிய வஸ்துக்களைப்பற்றிய ஜ்ஞானங்களில் அவைகள் துடர்ந்திருக்கை அறியப்படுகிறது’—என்று. சில விஷயங்களை அறியாமையினால் நிர்விகல்பகம் என்னப்படுகிறது என்னில், அப்பொழுது இரண்டாவது முதலிய வஸ்துக்களைப்பற்றிய ஜ்ஞானமும் சில விஷயங்களை அறியாமையினால் நிர்விகல்பக மாக வேண்டி வரும். ஆகையினால் ஸவிகல்பகம் நிர்விகல்பகம் இவைகளுக்கு அந்தப் பதங்களின் அர்த்தத்தை அனுஸரித்து அவைகளின் வ்யத்யாஸத்தைத் தெரிவிக்கக்கூடிய லக்ஷணம் சொல்ல வேண்டியது என்னில், இந்த விஷயத்திலும் ‘முதலாவது ஜ்ஞானத்தில் அறியப்பட்ட வஸ்துவின் அமைப்பாகிற கோத்வமாகிற ஜாதிக்குத் துடர்ச்சி என்கிற ஸ்வபாவத்தோடு சேர்ந்திருக்கை இரண்டாவது முதலிய வஸ்துக்களைப் பற்றிய ஜ்ஞானத்தில் அறியத் தக்கது. ஆகையினால் இரண்டாவது முதலிய ஜ்ஞானம் ஸவிகல்பகம் என்னப்படுகிறது. கழுத்துச்சதை முதலிய வஸ்துக்களின் அமைப்பாகிய கோத்வம் முதலிய ஜாதி துடர்ந்திருக்கை முதலாவது வஸ்துவைப்பற்றிய ஜ்ஞானத்தில் அறியப்படுகிறதில்லை. ஆகையினால் முதலாவது வஸ்துவைப் பற்றிய ஜ்ஞானம் நிர்விகல்பகம் என்னப்படுகிறது. இப்படியன்றி அமைப்பாகிற ஜாதி முதலியவைகளை அறியாமையினால் அல்ல’ என்று அருளிச்செய்திருக்கிறார். இதன் அபிப்ராயமாவது—ஸம்ஸ்

ग्रहणात्'-इति। अयमभिप्राय:-संस्कारसहकृतेन्द्रियजन्यतया सप्रत्यवमर्शं ज्ञानं सविकल्पकं, संस्कारनिरपेक्षकेवलेन्द्रियजन्यज्ञानं निर्विकल्पकम्। तदेतद्द्वयमपि प्रथमपिण्डग्रहणे इदमित्थमेव ग्रहणात् द्वितीयादिपिण्डग्रहणेषु तज्जातीयतया सोऽयमिति प्रत्ययात्—इति।

ननु यदि प्रथमपिण्डग्रहणे जातिग्रहणं स्यात्, तदैवं विभाग: स्यात्, तदेव तु किं प्रमाणम्? न हि अनुवृत्ताकारजातिग्रहणम् एकपिण्डग्रहणे संभवतीत्यत्राह—'संस्थानवज्जात्यादेरप्येकेन्द्रियग्राह्यत्वाविशेषात् संस्थानेन विना संस्थानिन: प्रतीत्यनुपपत्तेश्च

காரத்தோடு சேர்ந்த இந்திரியங்களினால் உண்டாக்கப்படுகிறபடியினாலே முன்பு அனுபவிக்கப்பட்டதைப் பற்றிய ஜ்ஞாபகத்தோடு சேர்ந்த ஜ்ஞானம் ஸவிகல்பகம். ஸம்ஸ்காரத்தை அபேக்ஷியாமல் இந்திரியங்கள் மாத்திரத்தினால் அறியப்படுகிற ஜ்ஞானம் நிர்விகல்பகம். இது முதலாவது வஸ்துவை அறியும் ஸமயத்தில் இது என்றே அறியப்படுகிறபடியினாலும், இரண்டாவது முதலிய வஸ்துவைப் பற்றிய ஜ்ஞானத்தில் அந்த வகுப்பைச் சேர்ந்தபடியினால் அப்படிப்பட்டது இது என்று அறியப்படுகிறபடியினாலும் காணப்படுகிறது—என்று.

முதலாவது வஸ்துவைப்பற்றிய ஜ்ஞானத்தில் ஜாதியைத் தெரிந்துகொள்ளுவது இருந்ததேயாகில் அப்பொழுது இப்படிப் பிரித்திருப்பது பொருந்தும். அதிலேயே ப்ரமாணம் என்ன? ஒரு வஸ்துவை அறிந்த மாத்திரத்தில் தொடர்ந்திருப்பதை ஸ்வபாவமாக உடைய ஜாதியைப்பற்றிய அறிவு ஸம்பவிக்காது என்று ஆக்ஷேபம் வரில் அதற்கு ஸமாதானம் அருளிச்செய்கிறார்—'அவயவங்களின் அமைப்பாகிற ஜாதி முதலியவைகளும் ஒரே இந்திரியத்தினால் அறியக் கூடியது என்பதில் துல்யமாதலால் அவயவங்களின் அமைப்பை விட்டு வஸ்துவின் ஜ்ஞானம் உண்டாவது பொருந்தாதாதலாலும்

ப்ரதமபிண்டக்ரஹணேபி ஸஸம்ஸ்தாநஸ்யைவ வஸ்துந இத்தமிதி ப்ரதீதேரிதி | அநேந வைசேஷிகாத்யுக்தம் நிர்விகல்பகமபி நிராக்ருதம் |

நநூக்தேந லக்ஷணப்ரகாரேண விபாகே ப்ரதமபிண்டக்ரஹணேபி ஸவிகல்பகத்வம் ஸம்பவதி, யதா ப்ரதமபிண்டஸ்யைவ த்விதீயாதிக்ரஹணே ஸோயம் கௌரிதி, த்விதீயாதிபிண்டக்ரஹணேஷ்வபி நிர்விகல்பகத்வம் ஸ்யாத், யதா விஸ்ம்ருதப்ரதமபிண்டஸ்ய பராமர்சாபாவாத் த்விதீயாதி பிண்டேஷ்வப்யயம் கௌரிதி, அதோ லக்ஷணோதாஹரணயோரஸாமஞ்ஜஸ்யமிவ பாதி | அநுவ்ருத்தஸ்வபாவா யா ஜாதேர்க்ரஹணமேகபிண்டமாத்ரக்ரஹணேந ஸம்பவதீதி சோத்யம் சாபரிஹ்ருதம் | தத்ராஹ—

முதலாவது வஸ்துவைப்பற்றிய ஜ்ஞானத்திலும் இப்படிப்பட்டதென்று அவயவங்களின் அமைப்போடு கூடிய வஸ்துவே அறியப்படுகிறது' — என்று. இத்தால் வைசேஷிகர்கள் முதலியவர்களினுல் சொல்லப்பட்ட நிர்விகல்பக ஜ்ஞானத்தையும் நிராகரித்தார்.

இப்பொழுது கீழ்ச் சொல்லிய லக்ஷணங்களைக்கொண்டு பிரிவு சொல்லில் முதலாவது வஸ்துவைப் பற்றிய ஜ்ஞானத்திலும் ஸவிகல்பகம் என்னப்படும் தன்மை ஸம்பவிக்கலாம். எப்படி என்னில்:—முதலாவதாகிய வஸ்துவையே இரண்டாவது தடவை பார்க்கும்பொழுது இது அந்தப் பசு என்று. இரண்டாவது முதலிய வஸ்துக்களைப் பற்றிய ஜ்ஞானத்திலும் நிர்விகல்பகம் என்னும் தன்மை உண்டாகலாம். எப்படி என்னில்:—முதலாவது வஸ்துவை மறந்தவனுக்கு அதைப்பற்றிய ஜ்ஞாபகம் இல்லாமையினுல் இரண்டாவது முதலிய வஸ்துக்கள் விஷயத்திலும் இது பசுஎன்கிற ஜ்ஞானம் உண்டாகிறது. ஆதலால் லக்ஷணம் உதாஹரணம் இவைகள் பொருத்தமுடையதாகவில்லை போல் தோன்றுகிறது, மேலும் தொடர்ந் திருப்பதை ஸ்வபாவமாக உடைய ஜாதியைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் ஒரு வஸ்துவைப்பற்றிய ஜ்ஞானத்தினுல் மாத்திரம் ஸம்பவிக்காது என்கிற முன்பு செய்த ஆக்ஷேபமும் பரிஹரிக்கப் படவில்லை என்னில், இந்த

'𑌤𑌤𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌗𑍋𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍇𑌰𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌧𑌰𑍍𑌮𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌤𑌾 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌵𑌤𑍍𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌿𑌵𑌚𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍈𑌵 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵' — 𑌇𑌤𑌿 | 𑌅𑌯𑌮𑌾𑌶𑌯𑌃 — 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌸𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍁𑌕𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌨𑍋𑌪𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑌮𑍍 | 𑌉𑌦𑌾𑌹𑌰𑌣𑌮𑌪𑌿 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌲𑍍𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑍍 | 𑌅𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑌾𑌦𑌰 𑌏𑌵 | 𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌸𑌂𑌭𑌵𑌃 𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 | 𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌾𑌦𑌿𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌷𑌿𑌤𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰

விஷயத்திலும் ஸமாதானம் 'ஆதலால் இரண்டாவது முதலிய வஸ்துக்களைப் பற்றிய ஜ்ஞானங்களில் கோத்வம் முதலிய ஜாதிகளுக்குத் துடர்ந்திருக்கை என்கிற ஸ்வபாவத்தை உடையவைகளாயிருக்கை அவயவங்களின் அமைப்பைப் போலவும் அந்த அமைப்பை உடைய வஸ்துவைப் போலவும் எப்பொழுதும் அறியப்படுகிறது. ஆதலால் அவைகளில் ஸவிகல்பக மென்னும் தன்மையே அறியப்படுகிறது' என்று அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதின் கருத்தாவது-நிர்விகல்பகம் ஸவிகல்பகம் என்கிற பிரிவு கீழ்ச் சொல்லிய விதமாக வல்லாமல் பொருத்த முடையதாகிறதில்லை என்று நிரூபிக்கப்பட்டது. உதாஹரணம் சொல்லி இருப்பதும் எந்த இடத்தில் இந்த லக்ஷணங்கள் ஸம்பவிக்கிறதோ அப்படிப்பட்ட வஸ்துவைப் பற்றியது. ஆகையினால் முதலாவது இரண்டாவது என்பது ஆதரிக்கப்படவேண்டியதில்லை. எந்த வஸ்துக்களுக்குள் முதலாவதாகிய வஸ்துவைப் பற்றிய இரண்டாவது முதலிய ஜ்ஞானங்களில் துடர்ச்சியைப் பற்றிய அனுஸந்தானம் ஸம்பவிக்குமோ அந்த ஜ்ஞானங்களில் ஸவிகல்பகம் என்னப்படும் தன்மையே இருக்கட்டும், எந்த இரண்டாவது வஸ்துக்களைப் பற்றிய ஜ்ஞானங்களிலும் முதலாவது வஸ்துவைப் பற்றிய இரண்டாவது முதலிய ஜ்ஞானங்களிலும் ஸம்

𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌾𑌸𑌂𑌭𑌵𑌃, 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 ।
𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌾𑌦𑌿𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌗𑍋𑌤𑍍𑌵𑌾
𑌦𑌿𑌜𑌾𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌧𑌰𑍍𑌮𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌤𑌾 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌿𑌵𑌤𑍍𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨
𑌵𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍈𑌵 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌤𑍇, 𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌤𑍍𑌵
𑌮𑍇𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌤𑍍𑌵𑍋𑌦𑌾𑌹𑌰𑌣𑌂 । 𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯
𑌤𑌯𑌾 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌮𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌂,
𑌆𑌶𑍍𑌰𑌯𑌭𑍇𑌦𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌰𑍂𑌪𑌸𑌹𑌕𑌾𑌰𑌿
𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌸𑍍𑌯𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌦𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌂,
𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌾𑌦𑌿𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑍇𑌷𑍁 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌤𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧
𑌸𑌹𑌕𑌾𑌰𑌿𑌸𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌵𑌦𑍇𑌵 𑌤𑌦
𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇𑌰𑌪𑌿 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌨 𑌸𑌂𑌕𑌟𑌂 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌤𑍍 — 𑌇𑌤𑌿 ।
𑌨𑌿𑌗𑌮𑌯𑌤𑌿 — ‘𑌅𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿

ஸ்காரம் மறந்துபோனவனுக்குத் தொடர்ச்சியைப் பற்றிய அநுஸந்தானம் ஸம்பவிக்கவில்லையோ, அவைகளில் நிர்விகல்பகம் என்னப்படும் தன்மையே இருக்கிறது. எந்த இரண்டாவது முதலிய வஸ்துக்களைப்பற்றிய ஜ்ஞானங்களில் கோத்வம் முதலிய ஜாதிக்குத் தொடர்ந்திருக்கையாகிற ஸ்வபாவத்தை உடைத்தாயிருக்கை வஸ்துவைப்போலவும் அதின் அவயவங்களின் அமைப்பைப்போலவும் எப்பொழுதும் அறியப்படுகிறதோ, அந்த ஜ்ஞானங்களில் ஸவிகல்பகமென்னும் தன்மையே இருக்கிறது என்று அது இரண்டாவதாகிய ஸவிகல்பகத்திற்கு உதாஹரணமாயிற்று. ஒரே இந்திரியத்தினால் அறியப்படக்கூடியதாயிருக்கையினாலே அவயவங்களின் அமைப்பைப்பற்றிய ஸ்வரூபத்தின் அறிவு முதல் ஜ்ஞானத்திலேயே உண்டாகிறது, அந்த அமைப்பின் ஆதாரங்களாகிய வஸ்துக்கள் வெவ்வேறு என்பதைப்பற்றிய ஜ்ஞானமாகிற ஒத்தாசைக்காரணம் இல்லாமையினால் அதின் தொடர்ந்திருக்கையாகிய ஸ்வபாவம் க்ரஹிக்கப்படவில்லை, இரண்டாவது முதலிய வஸ்துக்களை அறியும்பொழுது அந்த ஒத்தாசைக்காரணம் இருக்கிறபடியினால் அவயவங்களின் அமைப்பின் ஸ்வரூபத்தைப்போல அது தொடர்ந்திருக்கிறது என்பதும் அறியப்படுகிறது. ஆதலால் ஒரு வித விரோதமுமில்லை—என்று. இந்த நிர்விகல்பகத்தைப்பற்றிய

𑌶𑍇𑌷𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂' — 𑌇𑌤𑌿 । '𑌅𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌧𑌕𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌬𑌾𑌧𑌕𑌸𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑌿𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌸𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾𑌚𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । '𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾𑌪𑌿' 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌦𑌶𑌾𑌯𑌾𑌮𑌿𑌵 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌦𑌶𑌾𑌯𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑌵𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌕𑌿𑌕𑌸𑌿𑌂𑌹𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑌨𑌾𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑌿𑌷𑍁

𑌶𑌤𑌦𑍂𑌷𑌣𑍍𑌯𑌾𑌂

॥ 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌵𑌿𑌷𑌯𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌭𑌙𑍍𑌗𑌵𑌾𑌦𑌃 𑌏𑌕𑌾𑌦𑌶𑌃 ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

நிரூபணத்தை நிகமனம் செய்கிறார்—'ஆதலால் ப்ரத்யக்ஷம் எந்த ஸமயத்திலும் ஒரு விசேஷமுமில்லாத வஸ்துவை அறிகிறதென்பது இல்லை'—என்று. 'ஆதலால்' என்பதற்கு ஸாதக ப்ரமாணம் இல்லாமையினாலும், பாதகமான ப்ரமாணங்கள் இருக்கிறபடியினாலும், ப்ரமாணத்தில் ஏற்பட்டபடி நிர்விகல்பகம் ஸவிகல்பகம் இவைகளின் வ்யத்யாஸத்தை லோகம் சாஸ்திரம் இவைகளுக்கு விரோதம் இல்லாமல் நிரூபித்திருக்கிறபடியினாலும் என்றர்த்தம். 'எந்த ஸமயத்திலும்' என்பதற்கு ஸவிகல்பகமென்னப்படும் தசையிலே போலவே நிர்விகல்பகம் என்னப்படும் தசையிலும் என்றர்த்தம்.

இப்படி திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர் வித்வான்
பகவத் விஷயம் பண்டித பூஷணம்
ஸ்ரீ. உ.ப. வே. நரஸிம்மாசார்யர் ஸ்வாமியின்
ஶ்ரீஶததூஷணீ தமிழ் மொழிபெயர்ப்பில்
நிர்விசேஷ விஷய நிர்விகல்பகபங்க வாதம்
என்னும் பதினோராவது வாதம் முற்றிற்று.

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃 ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

॥ 𑌸𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌭𑌙𑍍𑌗𑌵𑌾𑌦𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌃 ॥

𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌸𑌦𑌸𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 ।
𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑍍𑌯𑌪𑌰𑌿𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌕𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌮𑌹𑍇 ॥

[𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌪𑌕𑍍𑌷𑌸𑌙𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃]

𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑍁𑌪𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌸𑍍𑌸𑌾𑌨𑍁𑌶𑌯𑍈𑌰𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 — 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑍇 𑌸𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌹𑌿 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌬𑌲𑍀𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂,

---

॥ ஸ்ரீ: ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌨𑌿𑌵𑌾𑌸 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜 𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

ஸந்மாத்ரக்ராஹி ப்ரத்யக்ஷ பங்கவாதம் என்னும் பனிரண்டாவது வாதம்.

ஸத்தாயும் அஸத்தாயும் இருக்கிற (அதாவது அழிவில்லாத ஆத்மாவும் அசேதனமுமாகிய) ப்ரபஞ்சத்திற்கு நிலைமை எந்தப் பகவான் அழிவில்லாமல் இருப்பதினுல் உண்டாகிறதோ அப்படிப்பட்டவும் ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களினுல் அளவிட்டு அறிய முடியாதவராயும்இருக்கிற ஒப்பற்றபரமாத்மாவை எப்பொழுதும் த்யானம் செய்கிறோம்.

[பூர்வபக்ஷ ஸங்க்ரஹம்.]

ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களுக்கு விரோதமாக ஶாஸ்திரங்களுக்கு அர்த்தம் இருப்பதாக நிரூபித்துப் பிறகு அனுதாபத்துடன் கூடிய வாதிகளால்—ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களுக்கு விரோதமிருந்தாலல்லவோ ஶாஸ்திரம் பலமுள்ளது என்று சொல்லவேண்டும்,

𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌮𑍇𑌵 𑌨 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌃, 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍁𑌤𑍈𑌕𑌰𑌸𑍍𑌯𑌮𑍍—𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌸𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌨𑌨𑍁 𑌯𑌦𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍇𑌣 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌦𑌾 𑌘𑌟𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌟𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌕𑌾𑌰𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌷𑌯𑍋𑌵𑌗𑍍𑌰𑌹𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌃, 𑌨 𑌹𑌿 𑌸𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌿𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌾𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨𑍈𑌵𑌮𑍍—𑌯𑌥𑌾 𑌇𑌦𑌂 𑌰𑌜𑌤𑌮𑍍 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑍍𑌰𑌮𑍇𑌷𑍁 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌜𑌤𑌾𑌦𑌿𑌷𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌵𑌿𑌦𑌮𑌂𑌶𑌸𑍍𑌯𑌾𑌬𑌾𑌧𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍇𑌣 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌂, 𑌰𑌜𑌤𑌾𑌦𑍍𑌯𑌂𑌶𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌆𑌰𑍋𑌪𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍈𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇, 𑌤𑌦𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌯𑍋𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌮𑍂𑌲𑌕𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍, 𑌘𑌟𑌪𑌟𑌾𑌦𑌿𑌭𑍇𑌦

அப்படி விரோதம் இருக்கிறதாகவே நாம் அறியவில்லை. மேலும் ஒரே அபிப்ராயம் தான் உள்ளது. ஏனெனில், ப்ரத்யக்ஷமும் ஶாஸ்திரத்தைப் போலவே ஒரு விஶேஷங்களுமில்லாத ஸத் என்கிற வஸ்துவை மாத்திரம் அறிகிறபடியினால். அப்படி ப்ரத்யக்ஷத்தினால் ஸத் மாத்திரம் அறியப்படுகிறதேயானால் அப்பொழுது குடம் இருக்கிறது துணி இருக்கிறது என்றிவை முதலாக அனேகம் விதங்களான ஸ்வரூபங்களை உடைய வஸ்துக்களைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்ளுவதற்கும் வ்யவஹாரம் செய்வதற்கும் விரோதம் வருகிறதே, ஸத் அஸத் என்றே தெரிந்து கொள்ளுவதும் வ்யவஹாரங்களும் இல்லையல்லவா, என்னில், இது உசிதமல்ல, இது வெள்ளி என்றிப்படி உண்டாகிற சிப்பியைக் கண்டு வெள்ளி என்று ப்ரமிப்பது முதலிய இடங்களில் இது என்பது மறுக்கப்படாமையினால் எல்லா ப்ரத்யக்ஷங்களினாலும் அறியப்படுகிறது, வெள்ளி முதலிய பாகங்கள் ஆரோபிக்கப்பட்டவைகளாகையினால் ப்ரமத்தினாலேயே அறியப்படுகின்றன என்று எப்படிப் பிரிக்கப்படுகிறதோ, அப்படியே இவ்விடத்திலும் எல்லா இடத்திலும் ஸத்தைப்பற்றிய ப்ரகாசமும் வ்யவஹாரமும் ப்ரத்யக்ஷத்தைக் காரணமாக உடையவைகள் என்றும் குடம் துணி முதலிய வெவ்வேறு வஸ்துக்களைப்பற்றிய ப்ரகாசம்

𑌵𑌿𑌷𑌯𑌯𑍋𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌭𑍍𑌰𑌮𑍈𑌕𑍋𑌪𑌜𑍀𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌞𑍍𑌜𑍍𑌮𑌃। 𑌤𑌥𑌾𑌹𑌿 — 𑌘𑌟𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑍇𑌤𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌤𑍇 𑌚। 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍇𑌧𑌯𑍋𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌰𑍈𑌕𑍍𑌯𑌾𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍 𑌭𑍇𑌦𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌦𑌙𑍍𑌗𑍀𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌃। 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌭𑍇𑌦𑌯𑍋𑌃 𑌸𑌦𑍍𑌘𑌟𑌯𑍋𑌃 𑌕𑌿𑌮𑍁𑌭𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌕𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌮𑍍? 𑌉𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑌰𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌿? 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌣𑍀𑌯𑌮𑍍। 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌕𑌿𑌂 𑌯𑍌𑌗𑌪𑌦𑍍𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌕𑌂? 𑌉𑌤 𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌣𑍇𑌤𑌿? 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌃 — 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌤𑌯𑌾 𑌝𑌟𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃। 𑌭𑍇𑌦𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌸𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌘𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯𑍌𑌗𑌪𑌦𑍍𑌯𑌾𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍। 𑌨 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃 —

வ்யவஹாரம் முதலியவைகள் ப்ரமத்தைக் காரணமாக உடையதுகள் என்றும் பிரித்து நிரூபிக்கிறோம். எப்படி என்னில்:—குடம் இருக்கிறது என்கிற ப்ரத்யக்ஷத்தில் அஸ்தித்வமும் (இருக்கையும்) அதைவிட வேறாகிய குடமும், ப்ரகாசிக்கின்றன வ்யவஹரிக்கவும் படுகின்றன. அதில் விதிப்பதும் இல்லை என்று மறுப்பதாகையினாலே பாவம் அபாவமாகிய அவை இரண்டும் ஒன்றென்பது பொருந்தாது. அவை இரண்டுக்கும் வ்யத்யாஸம் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். இப்படியாகில் ஸ்வரூபமும் பேதமும் ஆகிய ஸத் குடம் இவை இரண்டையும் ப்ரத்யக்ஷம் க்ரஹிக்கிறதா? அல்லது ஏதாவது ஒன்றை அறிகிறதா? என்று விசாரம் செய்யவேண்டும். முதல் பக்ஷத்திலும் இரண்டையும் ஒரே காலத்தில் க்ரஹிக்கிறதா? க்ரமமாக க்ரஹிக்கிறதா? முதலாவது பக்ஷம் உசிதமல்ல, ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்துகொள்ளுவது வேறொரு ஒத்தாசைக் காரணத்தை எதிர்பார்க்காதபடியினாலே சீக்கிரத்தில் உண்டாய்விடும். பேதத்தை அறிவதோவெனில், அந்தப் பேதத்திற்கு ஆதாரமாகிய வஸ்துவையும், எதினுடைய பேதம் என்று சொல்லப்படுகிறதோ அந்த வஸ்துவையும், அதாவது ப்ரதியோகியையும் தெரிந்துகொள்ளுவதைத் தனக்குக் காரணமாக எதிர்பார்க்கிறபடியினாலே ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் உண்டானபிறகு உண்டாக வேண்டியதாகையினால் இவை இரண்டும் ஒரே காலத்தில் உண்டா

𑌕𑍍𑌷𑌣𑌿𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑌵𑌗𑌮𑍍𑌯 𑌚𑌰𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌭𑍇𑌦𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌯 𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇𑌰𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍। 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑌰𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌿𑌤𑍍𑌵𑌪𑌕𑍍𑌷𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌨 𑌭𑍇𑌦𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌿𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 — 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌭𑍇𑌦𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍। 𑌤𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿। 𑌏𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌭𑍇𑌦𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑍇 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍂𑌲𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌨 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑍋 𑌭𑍇𑌦𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑍇𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃? 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌤𑍁 𑌵𑌾 𑌭𑍇𑌦𑌃 𑌇𑌤𑌰𑌵𑍍𑌯𑌵𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑌰𑍂𑌪𑌤𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌤𑌯𑌾 𑌷𑌷𑍍𑌠𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌨 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌤𑌾। 𑌏𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌪𑌾𑌤𑌕𑍍𑌷𑌣𑌭𑌾𑌵𑌿𑌨𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌵

கிறது என்பது ஸம்பவிக்காதாகையினால். இரண்டாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, ஒரு க்ஷணம் நிற்கக்கூடிய ஜ்ஞானம் வேறொரு காரணத்தையும் அபேக்ஷிக்காத ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அழிந்துவிடுமாதலால் பேதத்தை அறிவதற்காக அது வேறொரு க்ஷணம் நிற்க முடியாதாகையினால். இவை இரண்டிற்குள் ஏதாவது ஒன்றை க்ரஹிக்கிறது என்னும் பக்ஷத்திலும் பேதத்தை மாத்திரம் க்ரஹிக்கிறது என்பதும் உசிதமாகாது, ஆதாரமாகிய வஸ்துவை அறியாமல் பேதத்தை க்ரஹிக்கமுடியாதாகையினால். ஆதலால் மிகுதியாயிருப்பதினால் ஸ்வரூபம் மாத்திரத்தை ப்ரத்யக்ஷம் அறிகிறது என்பது ஸித்திக்கிறது. இப்படி ப்ரத்யக்ஷம் பேதத்தை அறிகிறது என்பது ஸம்பவிக்காமல் போனபிறகு அந்த ப்ரத்யக்ஷத்தைக் காரணமாக உடைய மற்ற ப்ரமாணங்களுக்கும் வாஸ்தவத்தில் பேதத்தை அறிய ஶக்தி இல்லையாதலால் எந்த ப்ரமாணத்தினால் பேதம் ஸித்திக்கிறது? அப்படிப் பேதம் ஸித்தித்தபோதிலும் அது மற்றொரு வஸ்து இல்லை என்பதைச் சொல்லுகிறபடியினால் அது அபாவமாகையினாலே ஆறாவது ப்ரமாணமாகிய அனுபலப்தியால் அறியத்தக்கதாகையினாலும் அது ப்ரத்யக்ஷத்தினால் அறியக்கூடியதல்ல. இப்படி முதலில் இந்திரியம் வஸ்துக்களுடன் ஸம்பந்தப்பட்ட உடனே உண்டாகிற ப்ரத்ய

𑌰𑍂𑌪𑍇 𑌵𑌿𑌲𑍀𑌨𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌶𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌦𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌭𑌾𑌵𑌿𑌨𑌿 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌕𑌰𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇, 𑌨 𑌤𑍁 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌤𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌮𑍂𑌲 𑌏𑌵 𑌭𑍇𑌦𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌃—𑌇𑌤𑌿 ।

[𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃]

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌮𑌃—

𑌭𑍇𑌦𑌾𑌪𑌹𑍍𑌨𑌵𑌲𑍋𑌭𑍇𑌨 𑌭𑍇𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌯𑍋𑌃 ।
𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌸𑌾𑌧𑌯𑌨𑍍𑌨𑌯𑌂 𑌮𑍂𑌢𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑌜𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌵𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑌃 ॥

𑌯𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂—𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌭𑍇𑌦𑌯𑍋𑌰𑍍𑌯𑍁𑌗𑌪𑌤𑍍 𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌣 𑌵𑌾 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌮𑌿𑌤𑌿, 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌭𑍇𑌦𑍇𑌷𑍁 𑌯𑍁𑌗𑌪𑌦𑍇𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌮𑌃 । 𑌤𑌥𑌾𑌹𑌿—'𑌏𑌕𑌕𑍍𑌷𑌣𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿-

---

க்ஷம் ஸ்வரூபம் மாத்திரத்தைத் தெரிந்துகொண்டு நஷ்டமான பிறகு அவித்யையின் வசத்தினால் அதற்குப் பிறகு உண்டாகிற ஸவிகல்பக ஜ்ஞானத்திலும் (இந்திரியங்களோடு ஸம்பந்தப்பட்ட ஸத்தில் ஆரோபிக்கப்பட்டிருக்கையாகிற) இந்திரியங்களோடு பரம்பரையாக ஸம்பந்தம் இருப்பதினால் ப்ரத்யக்ஷம் என்கிற அபிமானம் மாத்திரம் உண்டாகிறது. நேரில் ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கும் தன்மை அந்த ஜ்ஞானங்களுக்கு இல்லை. ஆகையினால் பேதத்தைப்பற்றிய வ்யவஹாரம் ப்ரமத்தையே காரணமாக உடையது—என்று எது சொல்லப்பட்டதோ-

[ஸித்தாந்தாரம்பம்.]

இதில் ஸமாதானம் சொல்லுகிறோம்—

பேதத்தை அபலாபம் செய்யவேண்டும் என்கிற ஆசையினால் விதி நிஷேதங்களுக்கு (அதாவது ஸத்துக்கும் குடம் முதலிய பேதங்களுக்கும்பேதத்தைத்தானே ஸாதிக்கிற இந்த மூர்க்கன் தன்னுடைய வார்த்தையாகிற வஜ்ராயுதத்தினால் தானே கண்டிக்கப்பட்டான்.

ஸ்வரூபம் பேதம் இவை இரண்டையும் ஒரே காலத்திலா க்ரமமாகவா அறிகிறது என்று விகல்பம் சொல்லப்பட்டதே அது விஷயத்தில் ஒரே இந்திரியங்களினால் அறியக்கூடிய பேதங்களைப்பற்றி ஒரே

கேவலமபி ப்ரத்யக்ஷஜ்ஞாநஸ்ய தஸ்மிந்நேவ க்ஷணே வஸ்த்வந்தரவ்யாவ்ருத்தஸம்ஸ்தாநரூபஜாத்யாதிவிஶிஷ்டவஸ்துக்ரஹணாத் க்ஷணாந்தரக்ராஹ்யம் ந கிஞ்சிதிஹ திஷ்டதி' இதி । ஸ்வரூபவஜ்ஜாதிகுணாதேரபி தத்ததிந்த்ரியயோக்யத்வாவிஶேஷாத் ஸமகஸந்நிக்ருஷ்டத்வம் நிர்விகல்பகநிரூபணே ப்ரதர்ஶிதம் । ந ச ஜாத்யாத்யதிரிக்தம் பேதமிச்சாம: । த்வமபி ஹி கடோऽஸ்த்யாதிஷு கடத்வாதிகமேவாத்ர பேததயோதாஹரஸி । கடத்வாதேஶ்ச ஸ்வரூபேண க்ரஹணஸ்ய ந ப்ரதியோகிஜ்ஞாநாபேக்ஷா । ஆஶ்ரயப்ரகாஶாபேக்ஷாயாமபி ஸஹோபலம்பாதேவ நைராகாங்க்ஷ்யம் ஸமர்த்திதம் । ப்ரதியோகிநிரபேக்ஷஸ்ய கதம் பேதத்வமிதி சேத், யதி தஸ்ய

காலத்தில் ஜ்ஞானம் உண்டாகிறது என்று சொல்லுகிறோம். அப்படியே ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் 'ப்ரத்யக்ஷமென்கிற ஜ்ஞானம் ஒருக்ஷணம் இருந்தபோதிலும் அதே க்ஷணத்தில் இதர வஸ்துக்களைவிட பேதமாகிற அதின் அமைப்பு முதலிய கோத்வம் என்கிற ஜாதி முதலியதும் அறியப் பட்டபடியினால் வேறொரு க்ஷணத்தில் அறியவேண்டியதாகிய ஒன்றும் இவ்விடத்தில் இல்லையே' என்றருளிச்செய்திருக்கிறார். ஸ்வரூபத்தைப் போல ஜாதி குணம் முதலியவைகளும் அந்தந்த இந்திரியங்களினாலேயே அறியக்கூடியவைகளாக இருப்பதில் துல்யங்களாகையால் ஒரே ஸம்பந்தத்தினாலேயே அறியப்படுகின்றன என்பது நிர்விகல்பகத்தை நிரூபித்த இடத்திலேயே நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஜாதி முதலியவைகளைத் தவிர வேறு பேதம் உண்டென்று நாங்கள் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. நீயும் குடம் இருக்கிறது என்கிற இடத்தில் இருக்கிறது என்பதை ஸத்தாகவும், குடம் முதலியவைகளாக இருக்கும் தன்மையையே பேதமாகவும் நிரூபிக்கிறாயல்லவா. குடமாக இருக்கும் தன்மை ஸ்வரூபத்தினால் அறியப்படும் பொழுது ப்ரதியோகியின் ஜ்ஞானத்தை அபேக்ஷிக்க வேண்டியதில்லை. ஆதாரத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் அபேக்ஷிக்க வேண்டியதாய் இருந்தபோதிலும் அந்த ஆதாரமும் சேர்ந்தே அறியப்படுகிறபடியினால் அதைப்பற்றிய அபேக்ஷையும்

𑌭𑍇𑌦𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇, 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌤𑌤𑌏𑌵 𑌆𑌶𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌗𑌤𑌘𑌟𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍇𑌰𑌪𑌿 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇 𑌨 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌃 । 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌨 𑌸𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌕𑌤𑍍𑌵𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 । 𑌸𑌮𑌾𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌤𑍁 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌃—𑌜𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌾 । 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌤𑍁 𑌭𑍇𑌦𑌤𑍍𑌵𑌾𑌖𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌰𑍍𑌮𑍇𑌣 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌿𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌕𑌮𑍇𑌤𑌤𑍍 । 𑌭𑍇𑌦𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌮𑍇𑌵 𑌭𑍇𑌦𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑌣𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌧𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌃 । 𑌬𑌾𑌧𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌚 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌰𑌜𑌤𑌾𑌦𑌿𑌵𑌤𑍍 𑌬𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌬𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌂𑌶𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑌰𑍍𑌷𑌵𑌾𑌰𑍍𑌤𑌾𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾 ॥

உண்டாக வேண்டியதில்லை. ப்ரதியோகியை அபேக்ஷிக்காததற்குப் பேதமாக இருக்கை எப்படிப் பொருந்தும் என்னில், அதற்குப் பேதமாக இருக்கை இல்லையென்று நினைக்கிறாயே யாகில் அப்பொழுது அந்தக் காரணத்தினாலேயே ஆதாரமாகிய ஸ்வரூபத்தைப்போலே அதில் இருக்கும் குடமாயிருக்கும் தன்மையும் அறியப்படுவதில் ஒரு விரோதமுமில்லை. அப்படி இருந்தபோதிலும் ப்ரத்யக்ஷம் ஸத் என்பதை மாத்திரம் க்ரஹிக்கிறது என்பது ஸித்திக்கவில்லை. ஸ்நேஹத்தினால் உண்மையான ஸமாதானத்தைச் சொல்லுகிறோம். ஜாதி முதலியவைகள் ஸ்வரூபம் மாத்திரத்தினால் அறியப்படும் பொழுது ப்ரதியோகியின் ஜ்ஞானத்தைப்பற்றிய அபேக்ஷை இல்லை. அவைகளுக்கே சில ஸமயத்தில் பேதம் என்கிற ஸ்வபாவத்தைக்கொண்டு அறியப்படும் பொழுது ப்ரதியோகியின் ஜ்ஞானத்தைப்பற்றிய அபேக்ஷை உண்டு என்கிற இது எல்லாருக்கும் தங்கள் தங்கள் அனுபவத்தை ப்ரமாணமாக உடையது. அந்த ஜாதி முதலியவைகளே பேதம் என்பதை அடுத்த வாதத்தில் பேதத்தை நிரூபிக்கும் இடத்தில் நிரூபிக்கப்போகிறோம். இப்படி ஸ்வரூபம் பேதம் இவைகளுக்குப் பாதம் இல்லை என்பது ஸித்தித்தபிறகு முத்துச்சிப்பியைக் கண்டு வெள்ளியென்று ப்ரமிக்கும் இடத்திலேபோலப் பாதிக்கப்படுகிற பாகம் இது, பாதிக்கப்படாத பாகம் இது, என்று நிஷ்கர்ஷம் செய்திருக்கிற ப்ரஸ்தாவமே நிராகரிக்கப்பட்டது.

யத்வோக்தம் ப்ரத்யக்ஷஸ்ய பேதக்ராஹித்வாபாவாத் தந்மூலாநாமந்யேஷாமபி ப்ரமாணாநாம் ந பேத ஸாதநஸாமர்த்யமிதி, தத்ர கிம் தேஷாம் ஸர்வதா விஷ யக்ராஹகத்வம் விவக்ஷிதம்? உதாபேதக்ராஹித்வம்? யத்வா பேதக்ராஹித்வேऽபி தத்ர ப்ராமாண்யம் நாஸ்தீதி? நாத்யத்விதீயௌ — ப்ரதீதிவிரோதாப்யுபகமவிரோதாதிதோஷ ப்ரஸங்காத் । ந த்ருதீய: — பேதபாதகாநாம் நிரஸி ஷ்யமாணத்வாத் । யதி ச ப்ரத்யக்ஷபரிச்சிந்நக்ரஹணேந தத்விஷயேऽப்ராமாண்யேऽநுமாநாதே:, ததாऽதீந்த்ரியஸ்ய கஸ்யசிதபி கதஞ்சிதபி ஸித்திர்ந ஸ்யாத் । யதி ச ஸ்வவிஷ யபேதே அநுமாநாதீநாம் ப்ராமாண்யம் நாங்கீக்ருதம், குத்ர தர்ஹி தேஷாம் தத் ஸ்யாத்? ந க்வசிதபீதி

ப்ரத்யக்ஷம் பேதத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமையினுல் அதைக் காரணமாக உடைய மற்ற ப்ரமாணங்களுக்கும் பேதத்தை ஸாதிக்கக் கூடிய ஶக்தி இல்லை என்று சொல்லப்பட்டதே அது விஷயத்திலும், அந்த ப்ரமாணங்கள் ஒன்றையும் அறிவதில்லை என்பது சொல்லப்படு கிறதா? அன்றிக்கே அபேதத்தையே அறிகின்றன என்பது சொல்லப் படுகிறதா? அதுவுமன்றிக்கே பேதத்தைத் தெரிந்துகொண்டபோதி லும் அது விஷயத்தில் ப்ரமாணமாயிருக்கும் தன்மை இல்லையென்று சொல்லப்படுகிறதா? முதலாவது இரண்டாவது பக்ஷங்கள் உசிதமல்ல, லோகத்தில் தெரிந்து கொண்டிருப்பதற்கு விரோதம் தங்களுடைய ஸித்தாந்தத்திற்கு விரோதம் முதலிய தோஷங்கள் வருமாதலால். மூன் ருவதுபக்ஷமும் உசிதமல்ல, பேதத்தை மறுக்கிறயுக்திகள் மேலே நிரா கரிக்கப்படப்போகிறபடியினுல். ப்ரத்யக்ஷத்திஞல் அறியப்பட்டவஸ்து வையே அறிகிறபடியினுலேயே அது விஷயத்தில் அனுமானம் முத லியவைகளுக்கு ப்ரமாணமாயிருக்கும் தன்மை இல்லை என்னில், அப் பொழுது அதீந்திரியங்களான ஒரு வஸ்துவிற்கும் ஒன்றினுலும் ஸித்தி உண்டாகாமல் போகவேண்டும். அனுமானம் முதலியவைகள் தங்களால் அறியக்கூடியவைகளாகிய பேதங்களில் ப்ரமாணம் என்பது ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லையேயாஞல் அப்பொழுது அவைகளுக்கு எந்த விஷயத்தில் ப்ரமாணமாயிருக்கும் தன்மை உண்டு? ஒரு விஷ

𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍈𑌕𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌵𑌾𑌦𑍀 𑌚𑌾𑌰𑍍𑌵𑌾𑌕𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌾𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌵𑌿𑌷𑌯𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑍇𑌨 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇? 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌧𑌰𑍍𑌮𑌪𑌰𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌗𑍋𑌚𑌰𑌵𑍇𑌦𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌶𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌚𑌾𑌰𑍍𑌵𑌾𑌕𑌵𑌦𑍇𑌵 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌃 𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌾𑌨𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌕𑌿𑌮𑌨𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌚𑍍𑌛𑌾𑌚𑌾𑌰𑌸𑍁𑌖𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌦𑍁𑌰𑌾𑌶𑌯𑌾? 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌭𑍇𑌦𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑍇𑌦𑌾𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍂𑌲𑌾𑌨𑌾𑌮𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌮𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌅𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌮𑍇𑌵 𑌨 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚𑌾𑌰𑍍𑌵𑌾𑌕𑌵𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑌿, 𑌨 𑌤𑍁 𑌭𑍇𑌦𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌮𑌿𑌤𑌿। 𑌕𑌿𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌮𑍂𑌲𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌵𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑌿

யத்திலும் இல்லை என்னில், அப்பொழுது ப்ரத்யக்ஷம் ஒன்றே ப்ரமாணம் என்று சொல்லுகிற சார்வாகன், ப்ரத்யக்ஷத்தினல் அறியப்படாத விஷயங்களை அறிவிக்கிற மற்ற ப்ரமாணங்கள் உண்டென்று நிரூபிப்பதினல் ஏன் உங்களால் நிராகரிக்கப்படுகிறான்? தர்மம், அதர்மம், பரதத்வம், இவைகளை அறிவிக்கிற வேதங்களுக்கு ப்ரமாணமாயிருக்கும் தன்மை உண்டென்கிற ஆசையினல் என்னில், சார்வாகனைப் போல வாஸ்தவத்தில் அந்த வேதங்களுக்கும் ப்ரமாணங்களாயிருக்கும் தன்மை உண்டென்று ஒப்புக்கொள்ளாத உனக்குத் தன் இஷ்டப்ரகாரம் நடப்பதினல் உண்டாகிய ஸுகத்திற்கு விரோதியாகிய இந்த வீண் ஆசையினல் என்ன ப்ரயோஜனம்? ப்ரத்யக்ஷம் பேதத்தை அறியாதாகையினல் அடையாளம் அந்த அடையாளத்தை உடைய பக்ஷம் முதலிய பேதங்கள் விகல்பத்தினல் ஏற்பட்டது, ஆதலால் அதைக் காரணமாக உடைய அனுமானம் முதலியவைகள் ப்ரமாணங்களல்ல என்னில், அப்படியாகில் அனுமானம் முதலியவைகள் ப்ரமாணங்களல்ல என்று சார்வாகனைப் போலச் சொல்லிவிடு, பேதத்தைத் தெரிந்துகொள்ளும் விஷயத்தில் ப்ரமாணமல்ல என்று சொல்லாதே, மேலும் ப்ரத்யக்ஷத்தைக் காரணமாக உடைய ஶாஸ்திரத்திற்கு அந்த ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விருத்தமான அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கும் விஷயத்தில் ப்ரமாணமாயிருக்கும் தன்மை ஸம்பவிக்கிறது என்று நினைத்துக்

𑌅𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌵𑌾𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑌾𑌦𑍇𑌰𑌪𑌿 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌕𑍋 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌃?

𑌯𑌚𑍍𑌚𑌾𑌭𑌾𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌭𑍇𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌭𑌾𑌵𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑌿, 𑌤𑌦𑌭𑌾𑌵𑌾𑌖𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍇𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌚𑌾𑌨𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌾𑌂 𑌗𑍋𑌷𑍍𑌠𑍀𑌷𑍁 𑌨𑌾𑌵𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍇 । 𑌭𑌵𑌤𑍁 𑌵𑌾 𑌷𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌂, 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌭𑍇𑌦𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌕𑌤𑌯𑌾𑌽𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌤𑍇 𑌕𑍍𑌰𑌮𑌯𑍌𑌗𑌪𑌦𑍍𑌯𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑌦𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾 । 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍇𑌣𑌾𑌧𑌾𑌰𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑍋𑌦𑍍𑌬𑍋𑌧𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌿𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑍇 𑌸𑌤𑌿 𑌕𑍍𑌷𑌣𑌿𑌕𑍇𑌨𑌾𑌭𑌾𑌵𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌜𑌨𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌭𑍇𑌦𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌮𑍁𑌪𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌹𑌨𑍍𑌤 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍇𑌣𑌾𑌧𑌾𑌰

கொண்டிருக்கிற உனக்கு அநுமானம் முதலியவைகளுக்கும் அப்படிப் பட்ட தன்மை உண்டென்பதில் என்ன விரோதம் இருக்கிறது ?

அபாவமாகிய பேதம் அபாவமாகிய ப்ரமாணத்தினல் (அதாவது அனுபலப்தியினல்) அறியத்தக்கதாகையினலே ப்ரத்யக்ஷத்தினல் அறியப்படும் தன்மைஅதற்கு ஸம்பவிக்காது என்றுசொல்லப்பட்டதே, அதுவும், அபாவமென்று பெயருடைய வேறு ப்ரமாணத்தையும் வேறு வஸ்துவையும் ஒப்புக்கொள்ளாதவர்களுடைய ஸமூஹங்களில் நிலைத்து நிற்காது. அப்படி ஆருவது ப்ரமாணம் இருந்தாலும் இருக்கட்டும், அப்படி இருந்தபோதிலும் பேதத்தைத் தெரிவிக்கும் ப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட அதிலும் க்ரமமாக பேதமும் ஸ்வரூபமும் அறியப்படுகிறதா ஒரே காலத்தில் அறியப்படுகிறதா என்கிற விகல்பங் களும், அவற்றின் விரோதங்களும் முன்பு நிரூபித்தபடியே இருக்கின் றன. ப்ரத்யக்ஷத்தினல் ஆதாரம் க்ரஹிக்கப்பட்ட பிறகு அந்த ஸம்ஸ்காரம் கிளம்புவதாலும், ப்ரதியோகியான வஸ்துவின் நினைவு வருகிறபடியினலும் ஒரு க்ஷணம் இருப்பதாய் இருந்தபோதிலும் அபாவமென்கிற ஆருவது ப்ரமாணத்தினல் உண்டாக்கப்படுகிற ஜ்ஞா னத்தினலே பேதத்தை அறிவது யுக்தமாகிறது என்னில், அப்படி

𑌣𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌿𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑍇 𑌚 𑌸𑌤𑌿 𑌕𑍍𑌷𑌣𑌿𑌕𑍇𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣 𑌭𑍇𑌦𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇 𑌕𑌾𑌽𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃? 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌯𑍋𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌵𑌾𑌰𑍍𑌤𑌾𑌨𑌭𑌿𑌜𑍍𑌞𑌤𑌯𑌾 𑌵𑍈𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌂 𑌨 𑌸𑌿𑌧𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌹𑌨𑍍𑌤 𑌕𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯𑌾𑌭𑌾𑌵𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌵𑌾𑌰𑍍𑌤𑌾𑌭𑌿𑌜𑍍𑌞𑌤𑌾 𑌶𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌾, 𑌯𑍇𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑍈𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍋𑌧𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇 । 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑍋𑌤𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑌾𑌃 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍋𑌦𑌯𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰𑍇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌕𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇 𑌤𑌥𑌾 𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑌣𑍇 𑌰𑌾𑌜𑌶𑌾𑌸𑌨𑌵𑌾𑌰𑌿𑌤𑌃 ? 𑌅𑌤 𑌏𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌾𑌭𑌾𑌸𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑍇𑌨 𑌭𑍇𑌦𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌦𑍁𑌰𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌂 ।

யாகில் முதலாவது உண்டான ப்ரத்யக்ஷத்தினால் ஆதாரமாகிய வஸ்துவை அறிவதும் முன்பு போலவே ப்ரதியோகியின் நினைவும் உண்டாயிருக்க ஒரு க்ஷணகாலம் இருக்கிற வேறொரு ப்ரத்யக்ஷத்தினாலும் பேதத்தைத் தெரிந்துகொள்ளுவதில் என்ன யுக்தி விரோதம் இருக்கிறது? முதலில் உண்டாகிய ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும் இரண்டாவது உண்டாகிய ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும் ஒன்றோடொன்று ஒரு வித ஸம்பந்தமும் இல்லாமையினால் பேதம் அதின் ஆஸ்ரயம் இவைகளுடைய ஸம்பந்தம் ஸித்திக்காது என்னில், அப்படியாகில் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும் அபாவம் என்று பெயருடைய ஆறுவது ப்ரமாணத்திற்கும் ஒன்றுக்கொன்று ஸம்பந்தம் உன்னால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறதா, ஏனெனில் அதில் அவைகளின் ஸம்பந்தம் அறியத்தக்கது என்று நினைக்கிறாயே. முதலிலுண்டாகிய ப்ரத்யக்ஷத்தினாலுண்டாக்கப்பட்டஸம்ஸ்காரத்தினால்பேதம் ஆதாரம் இவைகளின் ஸம்பந்தத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் அதில் உண்டாகிறது என்னில், இரண்டாவது உண்டாகிய ப்ரத்யக்ஷத்திலும் இப்படி நிரூபிப்பது ராஜாவின் உத்திரவினால் தடுக்கப்பட்டிருக்கிறதா என்ன? ஆகையினாலே ப்ரத்யக்ஷம்போல் தோன்றுகிற விகல்பக ஜ்ஞா

𑌏𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌭𑍇𑌦𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑍇 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍂𑌲𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌾𑌭𑌾𑌸𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌭𑍇𑌦𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑌂 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 '𑌸𑌦𑍇𑌵' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌿𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌦𑌿𑌕𑌮𑍁𑌦𑌾𑌜𑌹𑌾𑌰 𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑌃 । 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌕𑍂𑌤𑌃—𑌯𑌦𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌂 𑌨 𑌭𑍇𑌦𑌃, 𑌤𑌦𑌾 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍂𑌲𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌾𑌭𑌾𑌸𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 𑌭𑍇𑌦𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌘𑌟𑍋'𑌸𑍍𑌤𑌿, 𑌪𑌟𑍋'𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌵𑌿𑌷𑌯𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌰𑍁𑌧𑍍𑌯𑍇𑌤 । 𑌅𑌶𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌿𑌷𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍—𑌭𑍇𑌦𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍,

---

ணத்தினுல் பேதம் அறியப்படுகிறது என்கிற இதுவும் பதில் சொல்லப் பட்டது.

இப்படி ப்ரத்யக்ஷம் பேதத்தை அறிகிறது என்பது ஸம்பவிக் காதபோது அதைப்போலவே ஆகமவது ப்ரமாணமும் ப்ரத்யக்ஷம் போல் தோன்றுகிற ஸவிகல்பகஜ்ஞானமும் பேதத்தை அறிகிறது என்பது ஸம்பவிக்காது என்பதை ஸித்தமாக வைத்துக்கொண்டு **'ஸதேவ'** என்றாரம்பிக்கும் வாக்யத்தினுல் உலகத்தில் தெரிந்துகொண் டிருப்பதற்கு விரோதம் வருகிறது என்பது முதலியதை ஸ்ரீபாஷ்ய காரர் நிரூபித்தருளினர். அதை உபபாதிக்கிறோம்.—ஸத் மாத்திரம் ப்ரத்யக்ஷத்தினுல் அறியப்படுகிறது, பேதம் அறியப்படவில்லை என் னில், அப்பொழுது துல்யமாக இருப்பதினுல் ஆகமவது ப்ரமாணமும் ப்ரத்யக்ஷம் போல் தோன்றுகிற ஸவிகல்பக ஜ்ஞானம் முதலியதும் பேதத்தை அறிகின்றன என்பது ஸம்பவிக்காததலால் குடம் இருக் கிறது துணி இருக்கிறது என்று, பேதம் ஸத் என்கிற இரண்டையும் சேர்த்துத் தெரிந்துகொள்ளுகிற லோகப்ரஸித்தமான ஜ்ஞானம் விரோதிக்கிறது. மேலும் குதிரை வேண்டும் என்று போனவன் எருமையைப் பார்த்துத் திரும்பி வருவதும் பொருந்தாது, குதிரை எருமை முதலிய பேதங்களை அறிவது ஸம்பவிக்காது என்பது உன் னுலேயே சொல்லப்பட்டிருப்பதினுலும், ஸத் என்று அறிவது குதிரை

𑌸𑌦𑍀𑌤𑌿 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌶𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑌿𑌯𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌃, 𑌤𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑌮𑍇𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌃 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌸𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌿𑌤𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌵𑍈𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌨 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌚 𑌤𑌦𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌜𑌨𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑌾𑌮𑍇𑌕𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑍇 𑌰𑍂𑌪𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌦𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌨𑌿𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌾𑌨𑍍𑌧𑌬𑌧𑌿𑌰𑌾𑌦𑌿𑌭𑍇𑌦𑌃 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑌿𑌯𑌤𑌵𑌿𑌷𑌯𑌬𑍋𑌧𑌜𑌨𑌕𑌤𑍍𑌵𑌹𑍇𑌤𑍁𑌕𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌭𑍇𑌦𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑌮𑌪𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 ।

முதலிய எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் பொதுவாகையினால் அது திரும்பி வருவதற்குக் காரணமாகாதாகையினாலும். ப்ரத்யக்ஷமாகிய ஜ்ஞானங்களெல்லாம் ஸத் மாத்திரத்தைத் தெரிந்துகொள்ளுவதாயிருந்தால் அந்தந்த ஜ்ஞானங்களுக்கு விஷயங்களாகிய அந்தந்த வஸ்துக்களுக்கு அஸாதாரணங்களான எல்லா ஶப்தங்களுக்கும் ஒரு ப்ரத்யக்ஷத்தில் ஜ்ஞாபகம் வரவேண்டி வரும். அப்படியாகில் அந்த ஶப்தங்களின் ப்ரயோகமும் அவனவன் இஷ்டப்படி செய்யலாமாகையினால் எல்லா ஶப்தங்களும் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற பர்யாயபதங்களாக வேண்டிவரும். மேலும் ப்ரத்யக்ஷமாகிய ஜ்ஞானங்கள் எல்லாம் முன்பு முன்பு அறியப்பட்ட ஸத் என்பதை மாத்திரம் அறிகிறபடியினாலே அவைகளுக்கு ஸ்ம்ருதியை (அதாவது முன்பு அனுபவித்ததை ஜ்ஞாபகப்படுத்திக்கொள்ளுவதை) காட்டிலும் வ்யத்யாஸம் இல்லாமல் போகவேண்டிவரும். அது உங்களால் ஒப்புக்கொள்ளப் படவில்லை. எல்லா இந்திரியங்களாலும் உண்டாக்கப்படுகிற ஜ்ஞானங்கள் ஒரே விஷயத்தைப்பற்றியதென்று ஒப்புக்கொள்ளும்பக்ஷத்தில் ரூபம் ஓசை முதலியவைகளை அறியாமையினால் உண்டாகிய குருடன் செவிடன் முதலிய வ்யத்யாஸங்களும் அஸாதாரணங்களான அந்தந்த விஷயங்

यत्तु शास्त्रस्य प्रत्यक्षविरोधपरिहाराय तयोरेकविषयत्वं साधितं, तदपि शास्त्रस्य प्रतिपन्नविषयानुवादकत्वापादकम् । ब्रह्मणः प्रत्यक्षविषयत्वं शास्त्रयोनित्वाधिकरणाद्युक्तविरुद्धं ‘न संदृशे तिष्ठति रूपमस्य न चक्षुषा पश्यति कश्चनैनम्’, ‘न चक्षुषा गृह्यते नापि वाचा’, ‘मनसा तु विशुद्धेन’, ‘न मांसचक्षुरभिवीक्षते तम्’, ‘न मांसचक्षुषा द्रष्टुं ब्रह्मभूतस्स शक्यते’ इत्यादिश्रुतिस्मृतिविरुद्धं च । किञ्च प्रत्यक्षजन्यक्षणिकज्ञानेन सन्मात्रस्य ग्रहणमुपपादयता ब्रह्मण एव दृश्य

களைப் பற்றிய ஜ்ஞானத்தை உண்டாக்குவதைக் காரணமாக உடைத்தாயிருக்கிற இந்திரியங்களின் பேதத்தை ஏற்படுத்தி இருப்பதும் இல்லாமல் போகவேண்டி வரும்.

ஶாஸ்திரத்திற்கு ப்ரத்யக்ஷத்தோடு விரோதம் வருகிறது என்பதைப் பரிஹரிப்பதற்காக அவை இரண்டும் ஒரே விஷயத்தைப்பற்றியது என்று ஸாதிக்கப்பட்டதே அதுவும், ஶாஸ்திரம் மற்றொரு ப்ரமாணத்தினல் அறியப்பட்ட விஷயங்களை அனுவாதம் செய்கிறது என்பதற்குக் காரணமாகும். ப்ரும்மமும் ப்ரத்யக்ஷத்தினல் அறியக்கூடியதென்பது ஶாஸ்திர யோநித்வாதிகரணத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கும் அர்த்தத்திற்கு விருத்தம். ‘இவனுடைய ரூபம் கண்ணினல் பார்க்கும்படி இருக்கிறதில்லை, ஒருவரும் இவனைக் கண்ணால் பார்க்கிறதில்லை,’ ‘இந்தப் பரமாத்மா கண்ணால் அறியப்படுகிறது மில்லை, வாயால் சொல்லப்படுகிறது மில்லை’, ‘பரிசுத்தமான மனதினுல் மாத்திரம் அறியப்படுகிறுன்’, ‘அந்தப் பரமாத்மாவை மாம்ஸமயமான கண் பார்க்கிற தில்லை’, ‘பரப்ரும்மமாகிய அந்தப் பரமாத்மா மாம்ஸமயமான கண்ணால் பார்க்க முடியாதவன்’ என்றிவை முதலிய ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளுக்கும் விருத்தமாகும். மேலும் ப்ரத்யக்ஷத்தினல் உண்டாக்கப்படுகிற ஒரு க்ஷணம் நிற்கிற ஜ்ஞானத்தினல் ஸத்மாத்திரம் அறி

த்வமுக்தம் ஸ்யாத் | ததஶ்ச தத்³த்³ருஶ்யத்வப்ரயுக்ததயா அப்⁴யுபக³தாநி ஜட³த்வநாஶித்வமித்²யாத்வாதீ³நி து³ர்நிவாராணி | அதோ ஜாத்யாதி³லக்ஷணபே⁴த³விஶிஷ்டப்³ரஹ்மவ்யதிரிக்தக⁴டாதி³வஸ்துவிஶேஷவிஷயமேவ அஸ்மதா³தி³ப்ரத்யக்ஷம் | யோகி³ப்ரத்யக்ஷமபி தத்தத்³கு³ணாதி³விஶிஷ்டப்³ரஹ்மவிஷயமித்யுக்தம் | அபி ச ஸச்ச²ப்³தா³ர்த²: ஸ்வரூபம் க⁴டாதி³ஶப்³தா³ர்த²ஸ்து பே⁴த³ இதி கேநாவக³தம் த்வயா? க⁴டபடாதி³ஷு ஸத³நுவ்ருத்தேஸ்ஸதி க⁴டாதே³ர்வ்யாவ்ருத்தேரிதி சேத், க⁴டாதே³ஸ்ஸத்யநுவ்ருத்தேஸ்ஸதஶ்சாஸதோ க⁴டாதே³ரவ்ருத்தேர்விபரீதம் கிம் ந ஸ்யாத்? அஸதோऽபி

யப்படுகிறது என்று நிரூபிக்கிற உன்னால் ப்ரும்மத்திற்கே த்ருஶ்யத்வம் (பார்க்கப்படக்கூடியதா யிருக்கும் தன்மை) உண்டென்று சொல்லப்பட்டதாகும். அத்தால் அந்த த்ருஶ்யத்வத்தைக் காரணமாக உடையவைகள் என்று உன்னால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட ஜடமாயிருக்கை நாசத்தை அடையக் கூடியதாயிருக்கை பொய்யா யிருக்கை முதலியவைகள் தடுக்க முடியாது. ஆதலால் ஜாதி முதலியவைகளா யிருக்கிற பேதத்தோடு சேர்ந்ததாயும் ப்ரும்மத்தைத் தவிர வேறு பட்டதாயும் இருக்கிற குடம் முதலிய விஶேஷணங்களோடு கூடிய வஸ்துக்களையே நம்முடைய ப்ரத்யக்ஷங்கள் ப்ரகாசம் செய்கின்றன. யோகிகளுடைய ப்ரத்யக்ஷமும் அந்தந்த வித்யைகளுக்கு ஏற்பட்ட குணம் முதலியவைகளோடு கூடிய ப்ரும்மத்தை விஷயங்களாக உடையதுகள் என்று முன்னமேயே நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் ஸத் என்கிற பதத்திற்கு அர்த்தம் ஸ்வரூபம், குடம் முதலிய பதங்களுக்கு அர்த்தம் பேதம், என்று உன்னால் எந்தக் காரணத்தினல் அறியப்பட்டது? குடம் துணி முதலிய வஸ்துக்களில் ஸத்தென்கிற பதம் தொடர்ந்திருப்பதினுலும் ஸத் என்கிற வஸ்துவினிடத்தில் குடம் முதலியபதங்கள் மாறி வருகிறபடியினுலும் என்னில், குடம் முதலியவைகள் ஸத்தில் தொடர்ந்திருப்பதினுலும் ஸத்தென்பது அஸத்தான குடம் முதலியவைகளில் தொடர்ந்திராமையினுலும் விபரீதமாக (குடம் என்பது ஸ்வரூபம், என்றும் ஸத் என்பது பேதம்

𑌕𑌿𑌂 𑌘𑌟𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌮𑍈𑌵𑌮𑍍 — 𑌨 𑌹𑌿 𑌸𑌨𑍍 𑌘𑌟𑌾𑌦𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌘𑌟𑌨𑌾𑌤𑍍 | 𑌯𑌥𑌾 𑌚 𑌘𑌟𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌟𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌸𑌦𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇, 𑌤𑌥𑌾 𑌘𑌟𑍋 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌟𑍋 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌸𑌦𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌕𑌿𑌂 𑌨𑍇𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌅𑌸𑌤𑌿 𑌸𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌤𑌦𑍈𑌷𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑍍 | 𑌅𑌤𑍋 𑌘𑌟𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌵𑌤𑍍 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌞𑍍𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍂𑌨𑌾𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮 𑌏𑌵 | 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌤𑍁 𑌘𑌟𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌘𑌟𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍇𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍇𑌶𑍍𑌚𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌾𑌸𑌙𑍍𑌕𑍀𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍇𑌣 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌤𑍇 | 𑌅𑌤 𑌸𑌦𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍇𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌘𑌟𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍇𑌰𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑍇𑌵 | 𑌘𑌟𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍇𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌤𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍇𑌰𑌪𑌿 𑌤𑌥𑍇𑌤𑌿 𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 | 𑌅𑌤𑍋 𑌯𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂

என்றும்) ஏன் இருக்கக் கூடாது? அஸத்தான வஸ்துவிற்குக் குடமாயிருக்கும் தன்மை உண்டோ என்னில், இது உசிதமல்ல, குடம் முதலியவைகள் ஸத்தல்ல என்று உங்களாலேயே சொல்லப் பட்டிருப்பதினால். குடம் இருக்கிறது துணி இருக்கிறது என்று ஸத் (இருக்கிறது) என்பது தொடர்ந்திருப்பதினால் ஸத் என்பது ஸ்வரூபம் என்று எப்படி ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதோ அப்படியே குடம் இல்லை, துணி இல்லை என்று அஸத் என்பதும் தொடர்ந்து இருப்பதினால் அதுவும் ஸ்வரூபம் என்று ஏன் ஒப்புக்கொள்ளப்பட வில்லை? ஸத் என்பதில் நாஸ்தி என்பது தொடர்ந்திராமையினால் என்னில், அஸத் என்பதில் ஸத் என்பது தொடர்ந்திராமையினாலே அதுவும் ஸ்வரூபம் என்று ஒப்புக்கொள் ளப்படாமல் போகவேண்டி வரும். ஆதலால் குடமாயிருக்கும் தன்மை முதலியவைகளைப் போல ஸத்தாயிருக்கையும் அஸத்தா யிருக்கையும் அந்தந்த வஸ்துக்களின் ஸ்வபாவங்களே. குடம் முத லிய வஸ்துக்களின் ஸ்வரூபமோ வெனில் குடமாயிருக்கும் தன்மை, ஸத்தாயிருக்கும் தன்மை, இவைகளுக்கெல்லாம் ஆதாரமாய் ஒன் றோடொன்று கலசாமல் தனித் தனியாகவே ப்ரத்யக்ஷத்தினால்

𑌪𑌂 𑌘𑌟𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌂, 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾𑌘𑌟𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯𑌸𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌞𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌨 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍈𑌕𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌤𑌾 । 𑌅𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌮𑍇𑌕𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌘𑌟𑌾𑌦𑌿𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌭𑍂𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌨 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌧𑌾𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌤𑌾 । 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑌿𑌯𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑌿𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌕𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿, 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌰𑌤𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍈𑌕𑌤𑍍𑌵𑌮𑌪𑌿 𑌦𑍁𑌃𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌅𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌨𑍈𑌕𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌨 𑌤𑌰𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌨 𑌤𑌮𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌮𑍂𑌲𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌾𑌗𑍋𑌚𑌰

அறியப்படுகிறது. ஆதலால் ஸத் என்கிற பதத்திற்கு அர்த்தம் ஸ்வரூபம் ஆகில் குடம் என்னும் பதத்தின் அர்த்தமும் ஸ்வரூபம் தான். குடமாயிருக்கும் தன்மை முதலியவைகள் ஸ்வபாவமென்று நிஷ்கர்ஷம் செய்தால் ஸத்தாயிருக்கும் தன்மை முதலியதும் அப்படியேயாதலால் ஸ்வரூபமாகாது. ஆகையால் குடம் முதலிய வஸ்துக்களுக்கு ஸ்வரூபமென்று ப்ரத்யக்ஷத்தினால் எது அறியப்படுகிறதோ அது ஒன்றோடொன்று வ்யத்யாஸமுள்ளதாகவும் ஸத்தாயிருக்கை குடமாயிருக்கை முதலிய கணக்கில்லாத விசேஷணங்களோடு சேர்ந்ததாகவும் இருக்கிறது, ஆதலால் விசேஷணங்கள் ஒன்றுமில்லாத ஸ்வரூபம் ஒன்றாக மாத்திர மிருக்கிறது என்பது இல்லை. எல்லா வஸ்துக்களிலும் தொடர்ந்திருக்கிற ஒரு ஸத்தாயிருக்கும் தன்மை குடம் முதலியவைகளுக்கு ஸ்வபாவமாக இருக்கிறதாதலால் அது எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாகிய ப்ரும்மம் ஆகாது. எவன் ஒவ்வொரு வஸ்துவிற்கும் தனித்தனியே ஏற்பட்டதாகிய ப்ராமாணிகமாக இருக்கும் தன்மையே ஸத்தாயிருக்கும் தன்மை என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறானோ அவன் எதிரில் ஸத்தாயிருக்கும் தன்மை ஒன்று என்பதும் ஸாதிக்க முடியாது. ஆதலால் ப்ரத்யக்ஷம் எல்லாம் ஒரே விஷயத்தை அறியக்கூடியது என்பது இல்லை, விசேஷங்கள் ஒன்றும் இல்லாத வஸ்துவை அறிகிறது என்பதும் இல்லை, ப்ரும்மம் ஒன்றையே அறிகிறது என்பது இல்லவே இல்லை என்று ஏற்பட்டிருக்க ப்ரத்யக்ஷத்தைக் காரணமாக உடைய மற்ற ப்ரமாணங்களும் ப்ரத்யக்ஷத்தினால், அறியப்படாத

விஶிஷ்டவிஷயத்வே ந கஶ்சித்தோஷ: । ப்ரத்யுத நிர்விஶேஷவிஷயத்வ ஏவ ப்ரத்யக்ஷாதிவ்யாகாத இதி ஸித்தம் ॥

இதி ஶ்ரீகவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய ஶ்ரீமத்வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஶ்ரீஶததூஷண்யாம்
॥ ஸந்மாத்ரக்ராஹிப்ரத்யக்ஷபங்கவாதோ த்வாதஶ: ॥
॥ ஶ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம: ॥

விஶிஷ்டமான வஸ்துவை அறிகின்றன என்பதிலும் ஒருவிதத் தோஷமும் இல்லை. விசேஷித்து ஒரு விசேஷமும் இல்லாத வஸ்துவை அறிகின்றன என்று சொல்லுவதிலேயே ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய எல்லா ப்ரமாணங்களுக்கும் விரோதம் உண்டாகிறது என்பது ஸித்தமாயிருக்கிறது.

இப்படி திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர் வித்வான்
பகவத் விஷயம் பண்டித பூஷணம்
ஶ்ரீ. உப. வே. நரஸிம்மாசார்யர் ஸ்வாமியின்
ஶ்ரீஶததூஷணீ தமிழ் மொழிபெயர்ப்பில்
ஸந்மாத்ரக்ராஹி ப்ரத்யக்ஷ பங்கவாதம் என்னும்
பனிரண்டாவது வாதம் முற்றிற்று.

॥ ஶ்ரீ: ॥

॥ ஶ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம: ॥

॥ பேததூஷண நிஸ்தாரவாதஸ்த்ரயோதஶ: ॥

ஶ்ரீமல்லக்ஷ்மணயோகீந்த்ரஸித்தாந்தேஷ்வாஸநிர்முக்த: ।
பேதம் பிபித்ஸதாம் சித்தம் பிநத்தி தர்காத்மகஶர: ॥

[பூர்வபக்ஷஸங்க்ரஹ:]

யதேதத் ஸ்வமர்மவேதநம்—பேத: ஸ்வரூபம் ? யத்தர்மோ வா ? ந தாவத் ஸ்வரூபம்—ஶுக்திரஜதாதிஷு ப்ராந்த்யநவக்லுப்திப்ரஸங்காத் । இதந்த்வவிஶிஷ்டதயா ஹி ஶுக்திஸ்வரூபமவபுத்யதே, அந்யதா நிர்விஶிஷ்டஸ்வரூபஸ

॥ ஶ்ரீ: ॥

॥ ஶ்ரீமதே ஶ்ரீநிவாஸராமாநுஜ மஹாதேஶிகாய நம: ॥

பேததூஷண நிஸ்தார வாதம் என்னும் பதிமூன்றுவது வாதம்.

ஸ்ரீமானுகிய ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸித்தாந்தமாகிற தனுஸ்ஸி லிருந்து வெளிப் புறப்படுகிற யுக்திகளாகிற பாணம் பேதத்தைக் கண்டிக்கவேண்டும் என்கிற இச்சையுள்ள வாதிகளுடைய மனதைப் பிளக்கிறது.

[பூர்வபக்ஷ ஸங்க்ரஹம்.]

தங்களுடைய மர்மங்களைத் தாங்களே அடித்துக் கொள்ளுவது போல எந்தச் சில வார்த்தைகளைச் சொல்லுகிறார்களோ—எதுவென்னில்:—பேதம் என்பது (வஸ்துக்களின்) ஸ்வரூபமா? அல்லது ஸ்வபாவமா? ஸ்வரூபம் என்று சொல்லமுடியாது. ஏனெனில் முத்துச் சிப்பியில் வெள்ளி முதலியவைகளாக ப்ரமிப்பது உசிதமில்லாமல்

𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍍 । 𑌅𑌵𑌗𑌤𑍇 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍇 𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌜𑌤𑌾𑌦𑍍𑌭𑍇𑌦𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌕𑌥𑌂 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌜𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌭𑍇𑌦𑌾𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 ? 𑌕𑌥𑌂𑌤𑌰𑌾𑌂 𑌚 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌶𑍍𑌶𑍁𑌕𑍍𑌤𑍌 𑌰𑌜𑌤𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃 ? 𑌕𑌥𑌂𑌤𑌰𑌾𑌂 𑌚 𑌤𑌦𑌧𑍀𑌨𑌾𑌃 𑌕𑌲𑌧𑍌𑌤𑌾𑌭𑌿𑌲𑌾𑌷𑌿𑌣𑌃 𑌕𑌰𑌤𑌲𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌰𑌣𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌚𑍇𑌲𑌾𑌞𑍍𑌚𑌲𑌨𑌿𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌤𑌦𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌣𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌯𑌃 ? 𑌕𑌥𑌂 𑌚𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌨𑍇𑌦𑌂 𑌰𑌜𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌬𑌾𑌧𑌃 ? 𑌕𑌿𑌂 𑌚 𑌨𑍇𑌦𑌂 𑌰𑌜𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌹𑍇𑌤𑍁𑌭𑍇𑌦𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿 ? 𑌨 𑌵𑌾 ? 𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌥𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌭𑍇𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌤𑍍 𑌇𑌦𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌃 𑌇𑌦𑌂 𑌰𑌜𑌤𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑌶𑍍𑌚 𑌨 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑌾𑌂 । 𑌯𑌦𑌿 𑌚 𑌘𑌟𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑍇𑌵 𑌪𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌭𑍇𑌦𑌃, 𑌤𑌦𑌾 𑌚

போக வேண்டிவரும். ஏனெனில் ப்ரமத்திற்கு ஆதாரமாக முத்துச்சிப்பியின் ஸ்வரூபம் இது என்று அறியப்படுகிற தல்லவா? அப்படி அறியப் படாமல் போனால் ஆதாரமில்லாமல் ப்ரமம் உண்டாக வேண்டிவரும். முத்துச்சிப்பியின் ஸ்வரூபம் அறியப்பட்டிருக்கும்பொழுது அதுவே வெள்ளியைக் காட்டிலும் பேதமாகையினாலே முத்துச்சிப்பிக்கும் வெள்ளிக்கும் வ்யத்யாஸத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமை எப்படி உண்டாகும்? அதினாலுண்டாகக்கூடிய முத்துச்சிப்பியில் வெள்ளி என்கிற ப்ரமம் எப்படி உண்டாகும்? எப்படித்தான் அதினால் உண்டாகக் கூடியவைகளாகிய வெள்ளியை விரும்புகிறவன் கையை நீட்டுதல், அதை எடுத்தல், தலைப்பில் முடிபோடுதல், அத்தைக் காப்பாற்றுதல் முதலியவைகள் ஸம்பவிக்கும்? ப்ரமம் இல்லாத பக்ஷத்தில் இது வெள்ளியல்ல என்கிற பாதம் எப்படி உண்டாகும்? மேலும் இது வெள்ளியல்ல என்று வ்யவஹரிப்பதற்குக் காரணமாகிய பேதத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞானம்(அதாவது வெள்ளிக்கும் முத்துச்சிப்பிக்கும் பேதம் உண்டு என்கிற ஜ்ஞானம்) முன்னாடி இருக்கிறதா? இல்லையா? இருந்ததேயானால் முதலிலேயே அப்படியே வ்யவஹாரம் உண்டாக வேண்டும். இல்லாமல் போனால் பேதத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாத பக்ஷத்தில் ஸ்வரூபம் அறியப்படாமையினால் இது என்று ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய வ்யவஹாரமும், இது வெள்ளி என்கிற ப்ரமமும் உண்டாகாமல் போகவேண்டிவரும். குடத்தின் ஸ்வரூபமே துணியைக்காட்டிலும் பேதமாகஇருந்ததேயானால் அப்பொழுதுகுடம்பேதம்

𑌟𑍋 𑌭𑍇𑌦 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌜𑍍𑌯𑍇𑌤 । 𑌘𑌟𑍋 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌃 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑍇 𑌘𑌟𑍋 𑌘𑌟𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌚 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍, 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌭𑍇𑌦𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌵𑌾𑌚𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌭𑍇𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌘𑌟𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌥𑌾 𑌘𑌟𑍋 𑌭𑍇𑌦 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚 𑌘𑌟𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌃 𑌪𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂, 𑌤𑌥𑌾 𑌕𑍁𑌡𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌟𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌕𑍁𑌡𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌘𑌟𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌘𑌟𑌕𑍁𑌡𑍍𑌯𑌤𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌜𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌣 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌗𑌤𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌭𑍇𑌦𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍇𑌦 𑌏𑌵 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌜𑌿𑌤𑌮𑌾𑌯𑍁𑌷𑍍𑌮𑌤𑌾 । 𑌅𑌥 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌦𑍋𑌷𑌪𑌰𑌿𑌹𑌾𑌰𑌾𑌯 𑌘𑌟𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍂𑌨𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌂 𑌘𑌟𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌵𑍀𑌥𑌾𑌃, 𑌤𑌥𑌾 𑌘𑌟𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌂 𑌚

என்பவை ஒரே அர்த்தத்தைச்சொல்லுகிற பதங்களாகவேண்டிவரும். குடம் வேறுபட்டது(பேதத்தை உடையது) என்று சொல்லில் குடம் குடத்தை உடையது என்று சொன்னதாக ஆகவேண்டும், வேறுபட்டது என்னும் பதத்திற்கு பேதத்தை உடையது என்று பொருளாதலாலும், பேதமே குடத்தின் ஸ்வரூபமாதலாலும். அன்றிக்கே குடம் பேதம் என்றே வ்யவஹாரம் வரவேண்டும். மேலும் குடத்தைக் காட்டிலும் பேதம் துணிக்கு ஸ்வரூபமானுல் அப்பொழுது சுவரில் துணியின் ஸ்வரூபமாயிருக்கை இல்லாமையினுல் சுவற்றிற்குக் குடத்தைக் காட்டிலும் பேதம் இல்லாமையினுல் குடத்திற்கும் சுவருக்கும் ஐக்யம் அதாவது ஒன்ருயிருக்கை உண்டாக வேண்டிவரும், இப்படி இந்த க்ரமத்திஞலேயே எல்லா ப்ரபஞ்சத்திற்கும் ஐக்யம் ஸித்தித்துவிடுகிறபடியினுல் ஸ்வரூபமே பேதம் என்று சொல்லுகிற வார்த்தை எல்லா வஸ்துக்களும் ஒன்று என்பதிலேயே முடிவு பெறுகிறதாதலால் ஆயுஷ்மாஞகிய உன்ஞல் நன்ருய் ஜயிக்கப்பட்டது. இந்தத் தோஷத்தைப் பரிஹரிப்பதற்காகக் குடம் தவிர மற்ற எல்லா வஸ்துக்களுடையவும் அந்தந்த ஸ்வரூபங்கள் குடத்தைக் காட்டிலும் பேதம் என்று நினைக்கிருயோ, அப்பொழுது ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்ட குடத்தைத் தவிர மற்ற எல்லா வஸ்துக்களிலும் குடத்தைக்

𑌸𑍍𑌤𑍁𑌷𑍁 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌘𑌟𑌾𑌦𑌿𑌷𑍍𑌵𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌅𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌪𑌾𑌧𑍍𑌯𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌾𑌯𑍋𑌗𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌾𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌪𑌿 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌕𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌜𑍍𑌯𑍇𑌤 । 𑌕𑌿𑌂𑌚 𑌘𑌟𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌿𑌕𑌾𑌨𑌿 ? 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌿𑌕𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌾 ? 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌿𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌘𑌟𑌃 𑌪𑌟𑌃 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑍋 𑌨 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌿𑌕𑌭𑍇𑌦𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑌨𑍍𑌯𑍇𑌤 ।

𑌅𑌥 𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋 𑌭𑍇𑌦𑌃, 𑌤𑌦𑌾 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌧𑌰𑍍𑌮𑌿𑌣𑍋𑌰𑍍𑌭𑍇𑌦𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 ? 𑌨 𑌵𑌾 ? 𑌨 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌧𑌰𑍍𑌮𑌿𑌣𑍋𑌰𑌭𑍇𑌦𑌾𑌤𑍍 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌭𑍇𑌦𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌨

காட்டிலும் வேறானவைகள் என்று துடர்ந்திருக்கிற வ்யவஹாரத்திற்குக் காரணமான துடர்ந்திருக்கிற ஒரு ஸ்வபாவம் இல்லாமையினாலும் அப்படி விஷயமில்லாமல் வ்யவஹாரம் உண்டாவது பொருந்தாததலாலும் அந்தந்த வஸ்துக்களின் ஸ்வரூபங்களே எல்லா வஸ்துக்களிலும் துடர்ந்திருக்கின்றன என்று சொல்ல வேண்டியதாதலால் முன்பு சொன்ன ஸர்வ வஸ்துக்களின் ஐக்யமே ஒப்புக் கொள்ள வேண்டி வரும். மேலும் குடம் முதலியவைகளின் ஸ்வரூபங்கள் ப்ரதியோகிகளை உடையவைகளா? ப்ரதியோகி இல்லாதவைகளா? முதலாவது பக்ஷத்தில் ப்ரதியோகியின் நினைவு இல்லாமல் போனால் குடம் துணி என்கிற வ்யவஹாரம் இல்லாமல் போகவேண்டி வரும். இரண்டாவது பக்ஷத்தில் ப்ரதியோகியோடு கூடியதான பேதமாயிருக்கை விரோதிக்கும்.

அப்படிக்கில்லாமல் பேதம் ஸ்வபாவமாகில்; ஸ்வபாவம் ஸ்வபாவத்தை உடைய வஸ்து இவைகளுக்கு ஒன்றுக்கொன்று பேதமிருக்கிறதா? இல்லையா? இல்லாமல் போனால் ஸ்வபாவம், ஸ்வபாவத்தை உடையவஸ்து, இவைகள் ஒன்றாகையினால் ஸ்வபாவம் என்பது தனித்து இல்லாமையாலே ஸ்வபாவங்களில் வ்யத்யாஸம் இல்லாமையி

𑌰𑌪𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌕𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌜𑍍𑌯𑍇𑌤 । 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌿𑌣
𑌅𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌭𑍇𑌦𑍋 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌨𑍀𑌯𑌃? 𑌅𑌥 𑌧𑌰𑍍𑌮
𑌧𑌰𑍍𑌮𑌿𑌣𑍋𑌰𑍍𑌭𑍇𑌦𑍋𑌽𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌭𑍇𑌦𑌃
𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋 𑌵𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌪𑌕𑍍𑌷
𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍂𑌷𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌪𑌕𑍍𑌷 𑌏𑌵 𑌪𑌰𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌭𑍇𑌦𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾𑌽𑌨𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 ।
𑌏𑌵𑌂 𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌧𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌰𑌨𑍍𑌯𑌤𑌰𑌕𑍋𑌟𑌿𑌬𑌹𑌿𑌰𑍍𑌭𑌾
𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌾𑌭𑌾𑌵𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌣𑌾𑌮𑌪𑌿
𑌭𑍇𑌦𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌹𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 । 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌧𑌰𑍍𑌮𑌿𑌣𑍋𑌃𑌪𑍍𑌰
𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑍋𑌶𑍍𑌚 𑌭𑍇𑌦𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 𑌤𑌦𑌾𑌕𑌾𑌰𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌮𑍍
𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇 𑌨 𑌸𑌂𑌭
𑌵𑌤𑌿 । 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌧𑌰𑍍𑌮𑌿𑌤𑍍𑌵𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌦𑌾𑌕𑌾𑌰𑌗𑍍𑌰𑌹𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌭𑍇

ளுல் மறுபடியும் எல்லா வஸ்துக்களும் ஒன்ருக வேண்டிவரும். அன்றிக்கே வஸ்து என்பதே இல்லாமையினுல் எதற்குப் பேதம் சொல்ல வேண்டியதாகும்? அப்படியல்லாமல் ஸ்வபாவம் வஸ்து இவைகளுக்கு பேதம் ஒப்புக் கொள்ளப் படுகிறதேயானுல் அவைகளுக்குள் இருக்கிற பேதம் ஸ்வரூபமா ஸ்வபாவமா என்று விகல்பம் செய்தால் ஸ்வரூபம் என்னும் பக்ஷம் முன்னமேயே நிராகரிக்கப்பட்டிருப்பதினுல் ஸ்வபாவம் என்கிற பக்ஷமே மிகுதியாயிருக்கிறது. இப்படியே அந்தப் பேதம் அந்தத் தர்மத்தைக் காட்டிலும் வேருக இருக்க வேண்டும், அந்தப் பேதமும் அப்படியே என்று அநவஸ்தை (முடிவில்லாமை) என்கிற தோஷம் வருகிறது. இப்படியாகையினுல் கீழ்ச் சொல்லிய ஸ்வரூபம் ஸ்வபாவம் என்கிற இரண்டு கோடிகளில் ஒன்ருயிருக்கையைத் தவிர வேருென்ருயிருக்கை இல்லாமையினுலே அந்யோந்யாபாவம் ப்ருதக்த்வம் என்கிறவைகள் பேதங்கள் என்னப்படுகின்றன என்பதும் நிராகரிக்கப்பட்டது. மேலும் ஸ்வபாவம் ஸ்வரூபம் இவைகளுக்கும் ஆதாரம் ப்ரதியோகி இவைகளுக்குமிருக்கிற பேதத்தைப் பற்றிய ஜ்ஞானம் அந்தந்த வஸ்துக்களின் அஸாதாரணங்களான ஆகாரங்களைப் பற்றிய ஜ்ஞானமில்லாமல் ஸ்வரூபம் மாத்திரத்தினுல் அவைகள் அறியப்பட்டிருக்கும்பொழுது ஸம்பவிக்காது. ஸ்வரூபமா

𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇 𑌸𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌣𑌮𑍍। 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌵𑍇𑌕𑌵𑌿𑌧𑌿𑌰𑌨𑍍𑌯𑌵𑍍𑌯𑌵𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑌃, 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍌 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌚। 𑌨 𑌚 𑌭𑍇𑌦𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌤𑍍𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍇𑌣𑌾𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌯𑍋𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌤𑍍𑌵𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌮𑍍—𑌭𑍇𑌦𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍇𑌵 𑌹𑌿 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌯𑍋𑌰𑍇𑌕𑌤𑍍𑌵𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍, 𑌅𑌨𑍇𑌕𑌤𑍍𑌵𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇 𑌵𑌾। 𑌉𑌭𑌯𑌥𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌤𑍍𑌵𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌵𑍈𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 𑌕𑌥𑌂𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌨 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿। 𑌕𑌥𑌂 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌸𑌾𑌰𑍍𑌵𑌲𑍌𑌕𑌿𑌕𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌭𑍇𑌦𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃? 𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌮𑌾𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌮𑌃। 𑌨 𑌚 𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌮𑍂𑌲𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌭𑍇𑌦𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇 𑌵𑌿-

---

யிருக்கை ஸ்வபாவமாயிருக்கை முதலிய அந்தந்த வஸ்துக்களின் அஸாதாரணங்களான ஆகாரங்களைப்பற்றிய ஜ்ஞானங்களும் அவைகளுக்கு பேதத்தை அறிந்தபிறகு உண்டாகவேண்டுமாதலால் அந்யோந்யாஶ்ரய தோஷம் வருகிறது. மேலும் வேறொரு வஸ்து ஸித்தித்ததேயானால் ஒன்றைச் சொல்லியிருக்கும் இடத்தில் மற்றொன்றை விலக்கியிருப்பது ஸித்திக்கிறது, மற்றொன்றை விலக்குவது ஸித்தித்ததேயானால் அது வேறு வஸ்து என்று ஸித்திக்கிறது என்றும் அந்யோந்யாஶ்ரய தோஷம் வருகிறது. பேதத்தைப் பற்றிய ஜ்ஞானமில்லாமலே ஸ்வரூபத்தினால் அறியப்பட்டிருக்கிற வஸ்துக்களுக்கு ஸ்வபாவமாயிருக்கை வஸ்துவாயிருக்கை முதலியவைகள் அறியப்படுகின்றன என்று சொல்லுவது உசிதமல்ல, பேதத்தை அறியாத பக்ஷத்தில் அறியப்படுகிற வஸ்துக்கள் ஒன்று என்கிற ஜ்ஞானத்திலாவது வெவ்வேறு அல்ல என்கிற ஜ்ஞானத்திலாவது முடிவுண்டாகும். இந்த இரண்டு விதங்களிலும் ஸ்வபாவமாயிருக்கை வஸ்துவாயிருக்கையாகிற வ்யத்யாஸங்களைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் எவ்விதத்திலும் ஸம்பவிக்காது. இப்படியாகில் எல்லா லோகத்திலும் ப்ரஸித்தமாயிருக்கிற இந்தப்பேதத்தைப் பற்றிய ஜ்ஞானம் எப்படிப் பொருந்துகிறது என்னில், அவித்யையின் மஹிமையினால் என்று சொல்லுகிறோம். அவித்யையைக் காரணமாக உடைய பேதத்தைப் பற்றிய ஜ்ஞானத்திலும் முன்பு சொல்லப்பட்ட விகல்பங்களைப் பற்றிய விசாரங்கள் உண்டா

𑌚𑌾𑌰𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍇 𑌚 — 𑌅𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌿𑌤𑌰𑌮𑌣𑍀𑌯𑌤𑍍𑌵𑍈𑌕𑌵𑍇𑌷𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌚𑍈𑌤𑌾𑌵𑌤𑌾 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑍍𑌵𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 — 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌾𑌸𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌚 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌪𑍍𑌰𑌮𑍇𑌯 𑌤𑌦𑍁𑌪𑌕𑌰𑌣𑌤𑌦𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌭𑍇𑌦𑌕𑌥𑌕𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌦𑍂𑌷𑌣𑌾𑌦𑌿𑌭𑍇𑌦𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌹𑍍𑌨𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌵𑌚𑌨𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌸𑍍𑌵𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌹𑌾𑌨𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 — 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑌿𑌮𑌤𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌵𑌵𑌚𑌨𑌸𑍍𑌵𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑌙𑍍𑌗𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌿𑌮𑌤𑌾𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌰𑌵𑌰𑍍𑌜𑌨𑍀𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌕𑌿𑌂 𑌚𑌾𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌹𑍇𑌤𑍁𑌨𑌾 𑌭𑍇𑌦𑌸𑌾𑌧𑌨𑌮𑌶𑌕𑍍𑌯𑌂, 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌤𑍍𑌵𑌨𑌵𑌸𑍍𑌥𑍇𑌤𑌿 𑌦𑌿𑌕𑍍 ।

குமே என்பதற்கு இடமில்லை. ஏனெனில் விசாரம் செய்யாமல் இருக்கும்பொழுது அழகாகத் தோன்றுவதே (அதாவது விசாரிக்க ஆரம்பித்தால் அப்படித் தோன்றாது என்றபடி) அவித்யையின் ஸ்வரூபமாதலால். இவ்வளவால் உண்மை என்பது ஸித்திக்காது, வாஸ்தவத்தில் விசாரத்தைப் பொறுக்காததலால். ப்ரமாணங்கள், அவற்றால் அறியவேண்டிய வஸ்துக்கள், அப்படி அறிவதற்கு ஒத்தாசைக் காரணங்கள், அதின் உட்பிரிவுகள், வாதிகள், ஸித்தாந்தம், ஸாதிப்பது, தூஷிப்பது முதலியவைகளினுடைய பேதங்களாகிற ஏற்பாட்டைக் கண்டிப்பதினால் தன்னுடைய வார்த்தைக்கே விரோதமும், தன்னால் ஸாதிக்கப்படுவதற்கு விரோதமும் வருகிறதே என்று சொல்லுவதும் உசிதமல்ல, ஸாத்யமாக எங்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட ப்ரபஞ்சத்திற்கு உள்ளடங்கிய எங்களுடைய வார்த்தை எங்களால் ஸாதிக்கக் கூடிய விஷயங்கள் இவை முதலியவைகள் கண்டிக்கப்பட்ட போதிலும் எங்களுக்கு மிகவும் இஷ்டமாகிய ஒன்றாயிருக்கை ஸித்தித்து விடுகிறது என்பது தள்ளமுடியாததாகையினால். மேலும் நிராகரிக்கும் ஹேதுக்களைக் காட்டிலும் பேதம் ஏற்படாத ஒரு ஹேதுவினால் பேதத்தை ஸாதிப்பது முடியாது (ஏனெனில் ஸாதகமான ஹேதுவே பாதகமாயும் ஏற்படுமாதலால் என்றபடி). அப்படிக் கில்லாமல் பேதம் ஏற்பட்ட ஸாதக ஹேதுவினால் என்னில், அவைகளுக்குப் பேதம் எத்தால் ஏற்பட்டது என்கிற பரம்பரையாக அநவஸ்தைவரும் என்று கோடி காண்பிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது—என்று.

[𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃]

𑌅𑌤𑍍𑌰𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 — 𑌨 𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍 𑌭𑍇𑌦𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌪𑌹𑍍𑌨𑌵𑌶𑍍𑌶𑌕𑍍𑌯𑌃 - 𑌸𑍍𑌵𑌵𑌚𑌨𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌪𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌦𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍। 𑌤𑌥𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌹𑌿 [1] '𑌯𑍁𑌷𑍍𑌮𑌦𑌸𑍍𑌮𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑌗𑍋𑌚𑌰𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌵𑌿𑌷𑌯𑌿𑌣𑍋𑌃 𑌤𑌮𑌃𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌵𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌯𑍋𑌰𑌿𑌤𑌰𑍇𑌤𑌰𑌭𑌾𑌵𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃' 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑌨𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇𑌤𑌿। 𑌨 𑌚 𑌭𑍇𑌦𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌿𑌕𑌾𑌰𑌣𑌾𑌪𑌹𑍍𑌨𑌵𑌶𑍍𑌶𑌕𑍍𑌯𑌃 — 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌾𑌵𑌶𑍍𑌯𑌂𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍। 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌯𑌤𑌮𑌤𑌾𑌵𑌤𑌾𑌰𑌾𑌤𑍍। 𑌨 𑌚 𑌭𑍇𑌦𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑍇𑌰𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌂 — 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌤𑍁𑌚𑍍𑌛𑌤𑍍𑌵𑌯𑍋𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌾𑌤𑍍। 𑌨 𑌚 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌣𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌂 —

[ஸித்தாந்தாரம்பம்.]

இதற்கு ஸமாதானம் சொல்லப்படுகிறது. பேதம் அறியப்படுகிறது என்பதை அபலாபம் செய்யமுடியாது. ஏனெனில் தன்னுடைய வார்த்தைக்கு விரோதம், தன்னால் ஸாதிக்கப்படுவதற்குப் பாதம், அபஸித்தாந்தம் (தன் ஸித்தாந்திற்கு விரோதம்) முதலிய தோஷங்கள் வருமாதலால். அப்படியாகில் 'நீ நான் என்கிற ஜ்ஞானங்களுக்கு விஷயங்களாகிய குடம் முதலிய விஷயங்களும் அவற்றை அறிகிற ஜ்ஞானமும், இருட்டும் வெளிச்சமும் போல விருத்தமான ஸ்வபாவத்தை உடையவைகளாகையினாலே ஒன்று மற்றொன்றாக ஆவது பொருந்தாது' என்றிவை முதலாகச் சொல்லியிருப்பதும் விருத்தமாகும். அப்படிப் பேதத்தை அறிந்து கொள்ளுவதற்குக் காரணம் ஒன்றும் இல்லை என்று அபலாபம் செய்யவும் முடியாது, கார்யமாயிருந்ததேயானால் அதற்குக் காரணம் அவஶ்யமாக இருக்க வேண்டியதாதலால். அப்படிக்கில்லாத பக்ஷத்தில் சார்வாக மதத்தை ஒப்புக்கொண்டதாகுமாதலால். பேதத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் கார்யமல்ல (ஒன்றாலும் உண்டாக்கப்பட்டதல்ல) என்று சொல்லவும் முடியாது, அது நித்யமென்பதும், துச்சம் (வஸ்துவல்ல) என்பதும் உன்னாலேயே ஒப்புக்கொள்ளப் படாமையினால். காரணம் இருந்தபோதிலும் அது நம்மால் நிரூபிக்க முடியாது என்பதும் உசிதமல்ல,

1. அத்யாஸபாஷ்யம்.

𑌨𑍍𑌤𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌣𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌸𑍁𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌨𑍍𑌵𑌯𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑌵𑌶𑌾𑌤𑍍 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌹𑍇𑌤𑍁𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌶𑍍𑌚 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌰𑌣𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑍀𑌤𑌂, 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌚𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑍁𑌵𑌚𑌂 — 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌪𑌹𑍍𑌨𑌵𑌪𑌕𑍍𑌷𑍋𑌕𑍍𑌤𑌦𑍋𑌷𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍, 𑌸𑍍𑌵𑌬𑌾𑌧𑍍𑌯𑌭𑍇𑌦𑌵𑌿𑌷𑌯𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌨 𑌪𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑍀𑌕𑌰𑌣𑌾𑌚𑍍𑌚 । 𑌅𑌤𑍋 𑌬𑌾𑌧𑍍𑌯𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑌵𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑌦𑌪𑌿 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌵𑌚𑌂 — 𑌬𑌾𑌧𑌕𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌭𑍇𑌦𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌿𑌣𑌶𑍍𑌚 𑌭𑍇𑌦𑌾𑌭𑌾𑌵𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌿𑌣𑌶𑍍𑌚 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌿𑌣𑌶𑍍𑌚𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌚 𑌭𑍇𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑍀𑌕𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍 । 𑌭𑍇𑌦𑌾𑌭𑌾𑌵𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍 𑌭𑍇𑌦𑌾𑌗𑍍𑌰𑌹 𑌏𑌵 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 । 𑌅𑌨𑍍𑌯

இதற்குக் காரணம் என்று நிரூபிக்கக் கூடுமாதலால். அந்வய வ்யதிரேகங்களைக் கொண்டு (இவை உண்டானால் பேத ஜ்ஞானம் உண்டாகிறது, இவை இல்லாவிட்டால் பேத ஜ்ஞானம் உண்டாகிறதில்லை என்பதைக்கொண்டு) இந்திரியம் முதலிய விசேஷ காரணங்கள் ப்ரஸித்தமாயிருப்பதினாலும். உன்னாலும் அவித்யை காரணமென்று விசேஷித்து நிர்ணயம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிக் கில்லாமல் போனால் உண்மையாக வேண்டி வருமாதலால். இந்த ஜ்ஞானம் ஒரு விஷயத்தையும் அறிவதில்லை என்பதும் சொல்லமுடியாது, பேதத்தைப் பற்றிய ஜ்ஞானமே உண்டாவதில்லை என்று அபலாபம் செய்யும் பக்ஷத்தில் சொன்ன தோஷம் வருமாதலாலும், தன்னால் நிராகரிக்கப் படுகிற பேதத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் முதலில் உண்டாகாமையினாலே (பேதமில்லை என்று நீ நிராகரிப்பது பொருந்தாதாதலால்) அயலாருடைய ஸித்தாந்தமே ஸ்திரப்படுத்தப்பட்ட படியினாலும். ஆகலால் மற்றொரு ஜ்ஞானத்தினால் பாதிக்கப்படக்கூடிய விஷயத்தை உடையது என்பதே மிகுதியாயிருக்கிறது. அதுவும் சொல்லமுடியாது, பேதம் இல்லையென்று பாதிக்கக்கூடிய ப்ரமாணம் பேதத்தை அறிந்தபோதிலும் பேதம் இல்லையென்று அறிந்தபோதிலும் ஒன்றையும் அறியாமல் இருந்தபோதிலும் பேதம் ஸ்திரப்படுத்தப்படுகிறபடியினால். பேதம் இல்லை என்பதும் ஒரு ப்ரமாணத்தினால் ஏற்படும்பொழுது

𑌧𑌾 𑌤𑌦𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃, 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍌 𑌚 𑌭𑍇𑌦𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌤𑌾𑌤𑍍 | 𑌏𑌵𑌂 𑌚 𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑍍𑌯𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌿𑌤𑍇 𑌭𑍇𑌦𑍇 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌾 | 𑌯𑌾 𑌚𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌭𑍇𑌦𑌤𑌿𑌰𑌸𑍍𑌕𑌰𑌿𑌣𑍀, 𑌸𑌾𑌽𑌪𑌿, 𑌸𑌦𑌸𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌿 𑌜𑌨𑍇 𑌨 𑌜𑌾𑌗𑌰𑍍𑌤𑌿 | 𑌤𑌥𑌾 𑌹𑌿—𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋 𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌨𑍍 𑌕𑌿𑌂 𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑍍𑌯𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌧𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌃 𑌭𑍇𑌦𑌮𑌙𑍍𑌗𑍀𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌤𑌿? 𑌅𑌨𑌙𑍍𑌗𑍀𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌵𑌾? 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌃—𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌫𑌲𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌬𑌾𑌧𑌾𑌤𑍍 | 𑌨 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃—𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 | 𑌨 𑌚𑌨𑍍𑌨𑌃

பேதத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவே ஸித்திக்கிறது. அப்படி ஸித்திக்காத பக்ஷத்தில் பேதம் இல்லையென்பதே ஸித்திக்காது, (அப்படி பேதத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்று ஸித்திக்காமல் போனபோதிலும்) அந்தப் பேதமில்லாமை ஸித்திக்கிறதேயானால் பேதமும் பேதமில்லாமையும் ஒன்றாக ஏற்படுகிறபடியினாலே பேதம் ஸித்தித்துவிடும். இப்படிப் பொதுவாகப் பேதம் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பிறகு ஸாதாரணமான யுக்திகளைச் சொல்லி யிருப்பதற்குப் பதில் சொல்லவேண்டியதில்லை. பேதத்தை மறைக்கக்கூடிய திரை ஒன்று போடப்பட்டதே, அதுவும் நல்லது கெட்டது இவைகளைப்பற்றிய பகுத்தறிவாகிற உத்தமமான கண்ணையுடைய ஜனங்களிடத்தில் பிழைத்து நில்லாது. எப்படி யென்னில்:—ஸ்வரூபமா ஸ்வபாவமா என்று விகல்பம் செய்கிறவன் பொதுவாக ஸ்வரூபம் ஸ்வபாவம் இவைகளுக்குப் பேதம் உண்டென்று ஒப்புக்கொண்டு விகல்பம் செய்கிறானா? இல்லை யென்று ஒப்புக்கொண்டு விகல்பம் செய்கிறானா? முதலாவது பக்ஷம் உசிதமல்ல, விகல்பம் செய்திருப்பதற்கு ப்ரயோஜனமில்லையாதலாலும் (அதாவது பேதத்தை இல்லையென்று சொல்ல விகல்பம் செய்த நீ விகல்பங்களுக்கு ஒன்றுக்கொன்று பேதத்தை ஒப்புக்கொண்டபடியினால் பேதத்தை இல்லையென்று மறுப்பதாகிய ப்ரயோஜனம் உனக்கு ஸித்திக்கவில்லை என்றபடி), அப்படி ப்ரயோஜனம் ஸித்தித்துவிடுகிறது என்றால் நீ ஒப்புக்கொண்டிருப்பதற்கு விரோதம் வருகிறபடியினாலும். இரண்டாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, விகல்பமே ஏற்படாதாகையினால். ஒரே அர்த்தத்தைச்சொல்லுகிற

𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌣 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌃 । 𑌨 𑌚 𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑍋𑌪𑌾𑌧𑌿𑌭𑍇𑌦𑍈𑌕𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌬𑍋𑌧𑌕𑌯𑍋𑌶𑍍𑌶𑌬𑍍𑌦𑌯𑍋𑌰𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌾 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑍀𑌤𑌿𑌕𑌭𑍇𑌦𑌨𑌿𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌃 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌭𑍇𑌦𑌨𑌿𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍂𑌷𑌣𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 — 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌭𑍇𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍, 𑌸𑍍𑌵𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌬𑌾𑌧𑌾𑌯𑍋𑌗𑌾𑌚𑍍𑌚 । 𑌅𑌤 𑌏𑌵 𑌪𑌰𑌮𑌤𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌭𑍇𑌦𑍋𑌪𑌜𑍀𑌵𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 — 𑌅𑌨𑌙𑍍𑌗𑍀𑌕𑍃𑌤𑌸𑍍𑌵𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌬𑌾𑌧𑌕𑍇𑌨 𑌪𑌰𑌮𑌤𑍇𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌪𑌰𑌮𑌤𑍇𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌤𑌦𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃

இரண்டு பதங்களைக்கொண்டு விகல்பம் செய்வது உசிதமில்லையல்லவா. ஒரு வஸ்துவைச் சொல்லுவதற்குக் காரணமான ஸ்வபாவங்களைக் குறிக்காமல் ஒரு வஸ்துவைச் சொல்லுகிற ஶப்தங்கள் பர்யாய பதங்களாகாது என்பது இல்லையல்லவா. முதலடியில் * தோன்றுகிறபேதத்தைக் காரணமாக உடையது விகல்பம், உண்மையான விசாரத்தைக் காரணமாக உடையது அதைத் தூஷித்திருப்பது என்பதும் உசிதமல்ல, விசாரமும் உண்மை யென்பதை நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ளாமையினாலும், தனக்கும் முதல் காரணமாகியபேதத்தை விரோதிப்பது பொருந்தாதாகையினாலும். ஆகையினாலேயே அயலாருடைய மதப்படி ஸித்தமான பேதத்தை வைத்துக்கொண்டு விகல்பம் செய்யப்பட்டது என்பதும் பதில் சொல்லப்பட்டது, தனக்குக்காரணமாகிய பேதத்தை மறுக்கக்கூடிய யுக்தியை ஒப்புக்கொள்ளாத அயலாருடைய மதப்படி பேதம் வாஸ்தவமாக ஸித்தித்து விடுமாதலால். அப்படிக்கில்லாவிடில் அயலாருடைய மதப்படியும் பேதம் ஸித்திக்காமையினால் அதைக்காரணமாக உடைய விகல்பம் ஸித்திக்காதாதலால். ஆகை

---

* இந்த வாக்யத்திற்கு முதலடியில் தோன்றுகிற பொய்யான பேதத்தைக் காரணமாக உடையது விகல்பம், உண்மையாகிய விசாரிக்கப்படுகிற பேதத்தைக்காரணமாக உடையது தூஷணம், அதாவது உண்மையான பேதம் இல்லை என்று தூஷித்திருக்கிறது விசார விஷயமாகிய பேதம் உண்மையென்று உங்களால் ஒப்புக்கொள்ளப் படாமையினாலும் அப்படி ஒப்புக்கொண்டால் தனக்கு மூலமாகிய பேதத்தை மறுப்பது பொருந்தாதாகையினாலும் என்றும் அர்த்தம் கொள்ளலாம் என்று ஸ்ரீசண்டமாருதத்தில் வ்யாக்யாதம்.

𑌤𑌦𑌨𑍁𑌰𑍂𑌪𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌤𑍋 𑌯𑌦𑌿 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌸𑌿, 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍋 𑌭𑍇𑌦𑌃 । 𑌯𑌦𑌿 𑌨, 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌃, 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌮𑍂𑌲𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌦𑍂𑌷𑌣𑌸𑍍𑌯 । 𑌨 𑌚𑌾𑌨𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑌃 𑌕𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑍇𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌮𑍍 — 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌚𑌨𑍀𑌯𑌪𑌕𑍍𑌷𑌨𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌾𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌨𑌨𑍁𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌵𑌾𑌚𑍋𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇𑌰𑌪𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌸𑍁𑌲𑌭𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌕𑌿𑌂 𑌚 𑌅𑌭𑍇𑌦𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂? 𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋 𑌵𑌾? 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌚𑍇𑌦𑍍 𑌭𑍇𑌦𑌭𑍍𑌰𑌮𑌃 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌨 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 — 𑌭𑍇𑌦𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿𑌨𑍋𑌭𑍇𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌭𑍍𑌰𑌮𑌾𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑍋 𑌘𑌟 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌃 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌵𑌦𑍍 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌾 । 𑌅𑌥 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌃,

---

யால் விகல்பம் செய்வாயேயானால் பேதம் ஸித்தித்துவிட்டது. செய்யாவிட்டாலும் அப்பொழுதும் பேதம் ஸித்தித்துவிட்டது. ஏனெனில் பேதம் இல்லை என்று தூஷிப்பது விகல்பத்தைக் காரணமாக உடையதாதலால். முதலிலேயே அறியப்படாத வஸ்துவைப்பற்றி விகல்பத்தினால் என்ன ப்ரயோஜனம் என்பதும் உசிதமல்ல, அப்படியாகில் அதை அநிர்வசனீயம் என்கிற வகுப்பில் சேர்த்திருப்பது பொருந்தாது. அப்படிக் கொஞ்சமேனும் அறியப்படாத வஸ்துவை அநிர்வசனீயம் என்பதில் சேர்க்கும் பக்ஷத்தில் ஜ்ஞானம் ஒருவராலும் அறியப்படவில்லை என்னும் வார்த்தையையும் இப்படியே அநிர்வசனீயம் என்று சொல்லிப் பரிஹரிக்கலாமாதலாலும். மேலும் அபேதம் ஸ்வரூபமா? ஸ்வபாவமா? ஸ்வரூபமாயிருந்ததேயாகில் ஓரிடத்தில் பேதத்தைப்பற்றிய ப்ரமம் (அதாவது ஒருவஸ்துவை அது அல்ல என்று ப்ரமிப்பது) உண்டாகாமல் போகவேண்டிவரும். பேதத்திற்கு விரோதியாகிய அபேதம் பார்க்கப்பட்டிருக்கும் பொழுது அதைப் பற்றிய ப்ரமம் ஸம்பவிக்காதாகையினால். குடம் அபிந்நம் (அபேதத்தையுடையது) என்பது. முதலிய பதங்கள் ஓரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற பதங்களாக வேண்டிவரும் என்பது முன்போல் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டியது. அப்படிக்கில்லாமல் ஸ்வபாவமாகில் அப்பொழுது பேதம் ஸித்தித்துவிட்டது. ஏனெனில் வஸ்துவாகவும் ஸ்வபாவமாகவும் இருப்பது பேதத்தோடு சேர்ந்திருக்கிறபடியினால். அபேத

𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌿𑌣𑍋 𑌭𑍇𑌦𑌃 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑌾-
𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 | 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌭𑍇𑌦𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌭𑍇𑌦𑍇𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌭𑍇𑌦𑌃,
𑌸 𑌚𑍇𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌸 𑌏𑌵 𑌦𑍋𑌷𑌃, 𑌯𑌦𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑍋𑌽𑌨-
𑌵𑌸𑍍𑌥𑍇𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌯𑍈𑌵 𑌰𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌕𑌾 𑌵𑌾𑌰𑍍𑌤𑌾?
𑌲𑍋𑌕𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌮𑍍 | 𑌨 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍,
𑌕𑌿𑌮𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌭𑍇𑌦𑌾𑌪𑌹𑍍𑌨𑌵𑌃? 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌾𑌯𑍈𑌵𑍇𑌤𑌿
𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨, 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌮𑌾𑌧𑍍𑌯𑌮𑌿𑌕𑌪𑌕𑍍𑌷𑍇𑌣 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌤𑌦𑌨-
𑌙𑍍𑌗𑍀𑌕𑌾𑌰𑌾𑌤𑍍 | 𑌨 𑌭𑍇𑌦𑌾𑌪𑌹𑍍𑌨𑌵𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌮𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌂 𑌅𑌪𑌿
𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌵𑌤𑌸𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 — 𑌅𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌿-
𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃 | 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌵𑌾𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌭𑍇𑌦𑌾𑌭𑍇𑌦𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪-

மாகிய தர்மத்திற்கு அபேதமுண்டு என்னில், அந்த அபேதம் ஸ்வரூபம் என்னில் முன்புசொன்ன தோஷமேவரும், அது ஸ்வபாவமாகில் முன்போல் அநவஸ்தைவரும், என்று நீ சொன்னவிதமாகவே விகல்பல் செய்தால் உனக்குப்பதில் வார்த்தை என்ன இருக்கிறது? உலகத்தில் தெரிந்துகொள்வது தான் என்னில், அது பேதத்திலும் துல்யம். ஒருபதிலும் இல்லை யென்னில் அப்பொழுது பேதத்தை எதற்காக அபலாபம் செய்யவேண்டும்? ஒரு ப்ரயோஜனத்திற்காகவும் இல்லை யென்னில், அது உசிதமல்ல, *மாத்யமிகன் பக்ஷத்தில் ப்ரவேசிக்காத. உன்னால் அப்படி ஒப்புக்கொள்ளப்படாமையினால். எங்களுடைய அத்வைதம் பேதத்தை அபலபிப்பதினால் ஏற்படவேண்டியதில்லை, பின்னை (எப்படி என்னில்) ஸ்வயமாகவே ஏற்பட்டது என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல, அத்வைதம் (பேதமில்லாமை) என்றே அது ஸித்திக்கவேண்டும், அப்பொழுது பேதமும் ஸித்தித்துவிட்டது. அப்

* மாத்யமிகன் எல்லா வஸ்துவும் சூந்யம் என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறபடியினால் பேதத்தையும் தூஷிக்கலாம், அபேதத்தையும் தூஷிக்கலாம், நீயோ ப்ரும்மம் ஒன்றுமே ஸத்யம், ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் அபிந்நர்கள், என்று ஜீவாத்மாவிற்கும் பரமாத்மாவிற்கும் ஐக்யம் ஏற்படுவதற்காகவன்றோ பேதத்தைத் தூஷிக்கிறாய், அபேதத்தைத் தூஷிக்கும் பக்ஷத்தில் உங்களுக்கு இஷ்டமான ஐக்யமும் ஸித்திக்காது என்றபடி.

𑌸𑌹𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍 | 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌭𑍇𑌦𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑌪𑌹𑍍𑌨𑍁𑌵𑌾𑌨𑍈𑌰𑌭𑍇𑌦𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑌪𑍍𑌯𑌪𑌹𑍍𑌨𑍁𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 | 𑌨 𑌚𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌂 — 𑌮𑌾𑌧𑍍𑌯𑌮𑌿𑌕𑌮𑌤𑌾𑌪𑌾𑌤𑌾𑌤𑍍 | 𑌨 𑌚𑌾𑌨𑍁𑌭𑌯𑌾𑌕𑌾𑌰𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 — 𑌉𑌭𑌯𑌾𑌕𑌾𑌰𑌵𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑌾𑌤𑌾𑌤𑍍 | 𑌨 𑌚 𑌵𑌯𑌮𑍇𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌕𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍 𑌭𑍇𑌦𑌾𑌭𑍇𑌦𑌂 𑌚 𑌸𑍍𑌵𑍀𑌕𑍁𑌰𑍍𑌮𑌃, 𑌯𑍇𑌨𑌾𑌸𑍍𑌮𑌨𑍍𑌨𑌯𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌃 | 𑌨 𑌚𑌾𑌭𑍇𑌦𑌮𑌪𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌜𑌾𑌮𑌃, 𑌯𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌭𑌵𑌤 𑌇𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 | 𑌅𑌤𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌜𑌾𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌞𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌂𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌕𑍀 𑌇𑌯𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾 | 𑌅𑌥 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍𑌸𑌂𑌭𑌵𑌂 𑌚 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌂

படி ஸித்திக்காவிடில் ஸ்வரூபம்மாத்திரம் பேதமா அபேதமா என்கிற விகல்பம் செய்யக்கூடிய யோக்யதை உடையதாகையால் அது அத்வைதத்தின் ஸித்தியாகாது. ஆதலால் பேதத்தின் ஸ்வரூபத்தை அபலாபம் செய்கிற உங்களால் அபேதத்தின் ஸ்வரூபமும் அபலாபம் செய்யப்பட்டதாகும். அப்படியே இருக்கட்டுமே என்று சொல்லுவதும் உசிதமல்ல, மாத்யமிகன் மதத்தை ஒப்புக்கொண்டதாகுமாதலால். பேதம் அபேதம் இரண்டுமில்லாத ஓராகாரம் ஸித்திக்கிறது என்பதும் உசிதமல்ல, பேதம் அபேதம் என்கிற இரண்டு ஆகாரங்களைப்போலவே அவையிரண்டும் இல்லாமையும் ஒன்றுக்கொன்று விருத்தங்களாதலால். நாங்களோவெனில் ஓரே வஸ்துவிற்கு ஓரே வஸ்துவைக்காட்டிலும் பேதத்தையும் அபேதத்தையும் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. அப்படி இருந்தாலல்லவோ விருத்தங்களான இரண்டாகாரங்களை நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறீர்களே என்று கேட்கலாம். அபேதத்தை எல்லா இடத்திலும் நாங்கள் விட்டுவிடவில்லை அதாவது (ஓர் இடத்திலும் அபேதமில்லை என்று நாங்கள் சொல்லவில்லை என்றபடி). அப்படிச்சொல்லில் உங்களைப்போலவே ஸர்வஶூந்யத்வம் சொல்லவேண்டிவரும். ஆதலால் எல்லா வஸ்துக்களும் தன்னை ஒழிந்த மற்ற எல்லா வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறு பட்டதாயும், தன்னைக் காட்டிலும் அபிந்நமாயும் இருக்கிறதென்று ஸ்வபாவத்தில் ஏற்பட்ட தத்வங்களின் ஏற்பாடு. மேலும் மூடனாகிய உன்னால் எவ்வளவு ஸம்பவிக்குமோ அவ்வளவு தூரம் விகல்பம் செய்யப்பட்டது. பேதமாயிருக்கை தவிர

𑌭𑌾𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌭𑍇𑌦𑍇𑌨 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌧𑌰𑍍𑌮𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌕𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌭𑍇𑌦𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌉𑌭𑌯𑌂 𑌵𑌾 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌃 𑌕𑌿𑌂 𑌨 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌃? 𑌸 𑌏𑌵 𑌹𑌿 𑌨𑌸𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 — 𑌯𑌥𑌾𑌸𑌂𑌭𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌧𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌰𑍍𑌭𑍇𑌦𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌹𑍇𑌤𑍁𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌭𑍇𑌦𑌃 । 𑌸 𑌚 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌃 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌤𑌃 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌤𑌃 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌜𑌤𑌭𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑍇𑌃 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌧𑌰𑍍𑌮𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌨𑌿𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌅𑌨𑍍𑌵𑌯𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌨 𑌭𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 । 𑌨 𑌹𑌿 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑍇𑌵 𑌰𑌜𑌤𑌾𑌦𑌿𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌭𑍇𑌦𑌃 । 𑌘𑌟𑍋 𑌹𑌿 𑌭𑌜𑌤𑌿

ஸ்வபாவங்களுக்கும் அதின் ஆதாரத்திற்கும் ஸ்வரூபம் ஸ்வபாவம் இவைகளைவிட வேறுபட்டதாக இருக்கை இல்லாமையாலும், மற்ற வஸ்துக்களைவிட வ்யத்யாஸத்தைத் தெரிவிக்கிறபடியினாலே அதுவே பேதம் என்று மேலே நிரூபிக்கப்படப்போகிறபடியினாலும் இவை இரண்டுமா என்கிற விகல்பம் ஏன் செய்யப்படவில்லை? அதுவேயல்லவோ எங்களுடைய ஸித்தாந்தம், அந்தந்த இடங்களில் ஸம்பவிப்பதை அனுஸரித்து ஸ்வரூபம் தர்மம் இவைகளுக்குள் பேதமாக இருக்கையும் சேர்ந்தது என்று எல்லோராலும் தெரிந்துகொள்ளப்படுகிறபடியினால். (எப்படியென்னில்:—) மற்றொரு வஸ்துவைவிட வேறுபட்டது என்று வ்யவஹாரம் செய்வதற்குக் காரணமல்லவோ பேதம். அந்த வ்யவஹாரம் சில வஸ்துக்கள் விஷயத்தில் ஸ்வரூபத்தினாலும் சில வஸ்துக்கள் விஷயத்தில் ஸ்வபாவத்தினாலும் உண்டாவதாகக் காணப்படுகிறது. முத்துச் சிப்பியைக் கண்டு வெள்ளி என்று ப்ரமிப்பது முதலியது முத்துச் சிப்பியாக இருக்கை முதலிய ஸ்வபாவங்களின் வ்யத்யாஸத்தை அறியாமையைக் காரணமாக உடையது என்பது அன்வய வ்யதிரேகங்களினால் ஏற்பட்டிருப்பதினாலே அந்த ப்ரமம் முதலியது உண்டாவதற்கு ஒருவித யுக்தி விரோதமுமில்லை. முத்துச் சிப்பி முதலியவைகளின் ஸ்வரூபமே வெள்ளி முதலியவைகளைக் காட்டிலும் வ்யத்யாஸமில்லையல்லவா. குடம் பேதத்தை உடையது

व्यवहारभेदाक्षेपा अपि घटशब्दप्रवृत्तिनिमित्त
विलक्षणसर्वत्रप्रयोगयोग्यभिन्नशब्दप्रवृ
त्तिनिमित्तयोगात् परिहृतानि । तच्च निमित्तं घट
त्वादिभेदानामेव व्यावृत्तव्यवहारहेतुत्वं
भ्रान्तिप्रतिक्षेपार्हस्वधीत्वादिरूपेण ग्रा
ह्यं । अत एव व्यावृत्त्यनुवृत्त्यादिप्रयुक्तव्यव
हारासाम्यं तथा । सर्वैक्यप्रसङ्गोऽपि प्रत्युक्तः,
स्वरूपशब्दवत् । घटस्वरूपं पटस्वरूपमिति
भेदव्यपदेशेनैव हि स्वरूपशब्दः सर्वत्र
प्रयुज्यते । तत एव तत्रापि स्वरूपशब्दार्थता

என்று வ்யவஹாரம் செய்வதைப்பற்றிச் செய்யப்பட்ட ஆக்ஷேபங்களும், குடம் என்னும் பதத்திற்கு அந்த வஸ்து அர்த்தமாவதற்குக் காரணமாகிய ஸ்வபாவங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய் எல்லா இடங்களிலும் ப்ரயோகிப்பதற்குத் தகுந்ததாகிய பின்ன என்னும் பதத்திற்கு அந்த வஸ்து அர்த்தமாவதற்குக் காரணங்களான ஸ்வபாவங்கள் இருப்பதினால் பரிஹரிக்கப் பட்டதுகள். அப்படிப்பட்ட காரணமும் குடமாயிருக்கை முதலிய பேதங்களே மற்ற வஸ்துக்களை விட வேறுபட்டது என்கிற வ்யவஹாரத்திற்குக் காரணமாயிருக்கின்றன என்பதும் ப்ரமம் உண்டாவதற்கு விருத்தமான தன்னைப்பற்றிய ஜ்ஞானத்தை உடைத்தாயிருக்கை (இதை அறிந்தால் ப்ரமம் உண்டாகாது) என்பதும் என்றிவை முதலானவைகளாக அறியத் தக்கது. ஆகையினாலேயே அந்த ஸ்வரூபமாகிய பேதம் எல்லா வஸ்துக்களிலும் தொடர்ந்திருக்கை தொடர்ந்திராமை இவைகளைக் காரணமாகக் கொண்டு ஒரே மாதிரியான வ்யவஹாரம் உண்டாகாது என்றும், எல்லா வஸ்துக்களும் ஒன்ருக வேண்டிவரும் என்றும் ப்ரஸங்கங்கள் செய்யப்பட்டதே, அதுவும், பதில் சொல்லப் பட்டது,(எப்படி என்னில்) ஸ்வரூபம் என்னும் ஶப்தத்தைப்போல. குடத்தின் ஸ்வரூபம் துணியின் ஸ்வரூபம் என்று அந்தந்த ஸ்வரூபங்களுக்கு வ்யத்யாஸத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டே ஸ்வரூபம் என்னும் பதம் எல்லா இடத்திலும் ப்ரயோகிக்கப்படுகிறது. (அப்படி இருந்த போதிலும்) அவை எல்லாவற்றிற்கும் ஸ்வரூபம் என்னும் பதம் ஒரே விதமாக வ்யவஹரிக்கப் படுகிறது. ஆகையினாலே

धात्रूचितमिति चेत्, न — स्वबुद्धिवचनादिविरोधात्। भेदः स्वरूपमित्युक्तेन अभेदः स्वरूपं सिद्धमिति कस्त्वदन्यो मन्येत? सप्रतियोगिकत्वाप्रतियोगिकत्वविकल्पोऽपि 'भिन्न' इति व्यवहारमात्रस्य प्रतियोगिनिरूपिताकारे व्युत्पन्नत्वात् प्रतियोगिसाकाङ्क्षतेति निरस्तः। स्वरूपवद्धर्मभेदसमर्थनात् धर्मधर्मिणोर्भेदोऽनवस्थापरिहारश्च सिद्धः। अयमत्र संग्रहः—

> यस्मिन् यद्धर्मेण येषां
> भ्रमो नोपपद्यते।

அவ்விடத்திலும் ஸ்வரூபங்களெல்லாம் ஒன்று என்பதும் உசிதமல்ல, தங்களுடைய புத்தி வார்த்தை முதலியவைகளுக்கு விரோதம் வருகிறபடியினால். பேதமே ஸ்வரூபம் என்று சொல்லுவதினால் அபேதமே ஸ்வரூபம் என்பது ஸித்தித்து விடுகிறது என்று உன்னைத்தவிர வேறு எவன் நினைப்பான்? ஸ்வரூபமே பேதமாகில் அது ப்ரதியோகியை உடையதா, உடையதல்லவா என்று விகல்பம் செய்யப்பட்டதே அதுவும், வேறுபட்டது என்று வ்யவஹரிப்பது மாத்திரம் ப்ரதியோகியைக் கொண்டு இதைவிட வேறு பட்டதென்று நிரூபிக்கப்படுகிற ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லுகிறதாக லோகத்தில் வ்யுத்பத்தியை உடையதாதலால் ப்ரதியோகியை அபேக்ஷித்திருக்கிறது என்று நிராகரிக்கப் பட்டது. ஸ்வரூபம் ஸ்வபாவம் இவைகளுக்குப் பேதத்தை ஸாதிப்பதினால் ஸ்வபாவம் அதற்கு ஆதாரமாகிய வஸ்து இவைகளுக்குப் பேதமும் அநவஸ்தை என்கிற தோஷத்திற்குப் பரிஹாரமும், ஸித்தித்து விட்டது. இவ்விடத்தில் இது சுருக்கமாகச் சொல்லப்படுகிறது :—

எந்த வஸ்துவினிடத்தில் எந்த ஸ்வபாவத்தை அறிந்தால் பிறகு எவைகளைப் பற்றிய ப்ரமம் உண்டாகாதோ, அந்த வஸ்துவிற்கு அது அவைகளைக் காட்டிலும் பேதம், அப்படிப் பேதம் என்று சொல்

तस्य भेदः स तेभ्यः स्यात्
तद्धर्मित्वविवक्षया ॥ — इति ।

एवं तर्हि धर्मभेदपक्ष एवाङ्गीकृतः स्यात्, न तु स्वरूपस्य भेदत्वसिद्धिः — तस्य भ्रमसहत्वात् इति चेत्, सत्यम् — तथाऽपि धर्मविशेषाणां धर्म्यन्तरनैरपेक्ष्येण स्वस्य अन्यतादात्म्याद्यध्यासविरोधित्वात् तेषां स्वरूपमेव तेषां स्वधर्मिव्यतिरिक्तेभ्य इतरेभ्यो भेद इत्येष्टव्यम् । तच्च स्वरूपं स्वाश्रयापेक्षया धर्मो भेद इत्यपि व्यपदिश्यते । स्वपरनिर्वाहकत्वादिश्च संवेदनादिषु कथमपि स्वीकृतः ।

லுகிறதோவெனில் சொல்லுகிறவர்களின் தாத்பர்யத்தைப் பொறுத்தது—என்று.

இப்படியாகில் பேதம் ஸ்வபாவம் என்கிற பக்ஷமே ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதாகுமே ஒழிய ஸ்வரூபம் பேதம் என்பது ஸித்திக்கவில்லையே, ஏனெனில் ஸ்வரூபம் தன்னிடத்தில் ப்ரமத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ளக் கூடியதாதலால் (அதாவது அவை ப்ரமத்திற்கு விரோதியல்லவையாதலால்) என்னில், வாஸ்தவம்தான். அப்படி இருந்தபோதிலும் சில ஸ்வபாவங்கள் தங்களுக்கு ஆஶ்ரயமான வஸ்துக்களை அபேக்ஷியாமலே தங்களிடத்தில் மற்றொன்றாக ப்ரமிப்பதைத் தடுக்கக் கூடியவைகளாக இருப்பதினால் அவைகளின் ஸ்வரூபமே அவைகளுக்குத் தங்களுக்கு ஆதாரமாகிய வஸ்துக்கள் வரையிலான மற்ற வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் பேதம் என்று ஒப்புக் கொள்ளத்தக்கது. அப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபம் தனக்கு ஆதாரமான வஸ்துவைக் குறித்து ஸ்வபாவமென்றும் பேதமென்றும் சொல்லப் படுகிறது. இதர வஸ்துக்களில் ஒரு ஆகாரத்தை நிர்வஹிக்கக் கூடியது தங்களிடத்திலும் அப்படிப்பட்ட ஆகாரத்தைத் தாங்களே நிர்வஹித்துக் கொள்ளும் என்பது ஜ்ஞானம் முதலியவைகளிடத்தில் உன்னாலேயே ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. (அதாவது தங்களுக்கு ஆஶ்ரயங்களான வஸ்துக்களுக்கு இதர வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வ்யத்யாஸத்தைத் தெரிவிக்

[illegible]

கக்கூடிய ஸ்வபாவங்கள் அந்த ஆஶ்ரயமான வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் தங்களுக்குள்ள வ்யத்யாஸங்களைத் தாங்களே தெரிவிக்கின்றன. ஆதலால் அந்த வஸ்துக்களுக்குப் பேதமாகவும் தங்களுக்குப் பேதமாகவும் ஆகின்றன. ஜ்ஞானம் முதலியவைகள் இதர வஸ்துக்களை ப்ரகாசம் செய்வதுடன் தங்களையும் ப்ரகாசம் செய்கிறது என்று உங்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது என்றபடி). இப்படியாகில் தர்மியின் ஸ்வரூபம் பேதமென்பது ஒரு பொழுதும் ஸித்திக்கவில்லையே என்பதும் உசிதமல்ல. ஏனெனில் வ்யத்யாஸங்கள் அறியப்படாத சில ஸ்வபாவங்களில் ஆதாரமாகிய வஸ்துக்களின் பேதத்தினால் பேதத்தைப் பற்றிய வ்யவஹாரம் உண்டாவதைக் கண்டிருப்பதினால். நல்ல வாஸனை முதலியவைகளில் அந்த ஸ்வபாவங்களை அறிந்துகொண்டு இது எதினுடைய வாஸனையென்று ஸந்தேஹப்பட்டவர்கள் அதற்கு ஆதாரமாகிய வஸ்து விசேஷத்தைப் பார்ப்பது முதலியவைகளினால் அந்தந்த ஸ்வபாவங்கள் அந்தந்த வஸ்துக்களில் இருக்கின்றன என்றறிந்துகொண்டு அவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட வஸ்துக்களில் இருக்கிற ஸ்வபாவங்களைக் காட்டிலும் இவைகள் வேறு என்று எண்ணுகிறார்கள். ஆகையினால் ஸ்வரூபத்திற்கும் சில இடத்தில் பேதமாயிருக்கும் தன்மை உண்டு. அந்த ஸ்வரூபமும் தன்னுடைய ஸ்வபாவத்தை மற்ற வஸ்துக்களிலிருக்கும் ஸ்வபாவங்களைக்காட்டிலும் வேறாகக் காட்டும்பொழுது மற்றைய தன்னுடைய ஸ்வபாவத்தினால் தானும் வேறு பட்டதாக நிற்கிறது, ஆதலால் நான் வ்யத்யாஸத்தை உடையதல்லாத வஸ்துவினால் மற்றொன்றுக்கு வ்யத்

𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌜𑍍𑌯𑍇𑌤। 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌯𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃, 𑌸𑍋𑌪𑌿 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌯𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍। 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌕𑌾𑌰𑌾𑌦𑌿𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌪𑍍𑌰𑌸𑍂𑌤𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌯𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌯𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃; 𑌯𑌥𑌾 𑌵𑌿𑌲𑍀𑌨𑍇 𑌘𑍃𑌤𑍇 𑌤𑍈𑌲𑌸𑌨𑍍𑌦𑍇𑌹𑌦𑌶𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃। 𑌅𑌤𑍋𑌽𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌶𑌂𑌕𑌾𑌽𑌪𑌿 — 𑌅𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌾𑌨𑌿𑌯𑌮𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍। 𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌦𑌿𑌭𑍇𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌭𑍇𑌦𑌾𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌾𑌵𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍇𑌣 𑌪𑌟𑍁𑌕𑌰𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑍇𑌰𑌸𑍍𑌫𑍁𑌟𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌯𑍋𑌰𑍍𑌭𑍇𑌦𑌾𑌭𑍇𑌦𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌞𑍍𑌜𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑍇𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯

யாஸத்தை உண்டாக்க முடியாதுஎன்கிறஆக்ஷேபத்திற்கும்இடமில்லை. அப்படி இருந்தாலல்லவோ பேதம் ஸித்திக்கவில்லை என்பதும்அநவஸ்தை முதலிய தோஷங்களும் வரும். எந்த வஸ்துவிற்கு எந்த ஸ்வபாவம் பேதமாகஇருக்கிறதோ அந்த ஸ்வபாவமே சில ஸமயத்தில் அந்த வஸ்துவிற்குத்தானே பேதமாக இருக்கும். எப்பொழுது என்னில்:— ஆகாரம் துல்யமாக இருக்கிறபடியினுல் அந்த வஸ்துவிற்கு மற்ற வஸ்துவைக் காட்டிலும் பேதம் எப்பொழுது ஸித்திக்கவில்லையோ-அப்பொழுது. எப்படி என்னில்:—உருகி இருக்கும் நெய்யில் எண்ணை என்கிற ஸந்தேஹம் வரும்பொழுது ஒரு வித வாஸனையினுல் அதற்குப் பேதம் ஏற்படுகிறது. அப்படி இருந்தபோதிலும் இங்கு அந்யோந்யாஸ்ரயம் என்கிற தோஷத்திற்கு இடமில்லை. ஏனெனில் ஒன்று மற்றொன்றை எப்பொழுதும் அபேக்ஷித்திருக்கிறது என்கிற நியமமில்லாமையினுல். வாஸனையின் உட்பிரிவுகளின் வ்யத்யாஸங்கள் ஆதாரங்களான வஸ்துக்களின் வ்யத்யாஸங்களினுல் அறியப்பட்டிருந்தபோதிலும் அதிக ஸக்தியை உடைய இந்திரியங்களை உடையவர்களுக்கு ப்ரத்யக்ஷத்தினுலேயே அந்த வ்யத்யாஸம் தோன்றுகிறபடியினுலும் அப்படி ப்ரகாசமாகத் தோன்றாத இரண்டு ஸ்வபாவங்களுக்கும் பேதம் அபேதம் இவைகளைப் பற்றி விசாரிக்கும் இடத்தில் அதற்கு வ்யத்யாஸத்தைத் தெரிவிக்கக் கூடிய ஆதாரமாகிய வஸ்து முதலியவைகளின் வ்யத்யாஸம், அவைகள் ப்ரத்யக்ஷத்தினுல் அறியப்

क्षावसिततदाकारान्तरायोगित्वेनैव सिद्धिः । एवं विषयिष्वपि विषयादिष्वपि भेद उदाहर्तव्यः । यत्तूक्तं — धर्मधर्मित्वादिग्रहो भेदग्रहात्, ततस्तु च इतरेतराश्रयः इति, तदपि न — धर्मभेदस्यानभ्युपगमात् । धर्मधर्मित्वादिरेव हि भेद इष्यते । तथाऽऽत्माश्रयापात इति चेत्, न — तस्यैव तत्र भेदत्वानभ्युपगमात् । प्रत्यक्षादिसामग्रीवशादेव हि तद्ग्रहः । धर्मितः सर्व स च जात्यादिरूपभेदः प्रत्यक्षादियोग्य इति । यत्तु वस्त्वन्तरसिद्धौ साक

பட்ட மற்றைய ஆகாரங்களை உடையவைகளாகையினாலேயே ஸித்திக்கிறது. (இங்கு இதர ஆகாரங்களாவன--எந்த ஸ்வபாவங்களின் பேதாபேதத்தைப் பற்றி விசாரம் செய்யப்படுகிறதோ அதைத் தவிர மற்ற ஆகாரங்கள்.) இப்படி ஜ்ஞானம் ஸ்வபாவங்கள் இவைகளுக்கும் அதற்கு விஷயங்களாகிய வஸ்துக்கள் முதலியவைகளினால் பேதம் சொல்லிக்கொள்ள வேண்டியது. தர்மமாக இருக்கை தர்மியாக இருக்கை இவைகளை அறிவது அவைகளின் பேதத்தை அறிவதனால் உண்டாகிறது, அவைகளின் பேதத்தை அறிவதும் தர்மமாயிருக்கை தர்மியாயிருக்கை இவற்றை அறிவதினால் உண்டாகிறது என்று அந்யோந்யாஶ்ரயம் வருகிறது என்று எந்த வார்த்தை சொல்லப்பட்டதோ அதுவும் இல்லை. தர்மமாக இருக்கை, தர்மியாகஇருக்கை இவற்றுக்கும் பேதத்திற்கும் வ்யத்யாஸத்தை நாம் ஒப்புக் கொள்ளவில்லையாதலால். தர்மமாயும் தர்மியாயும் இருக்கையே அவைகளுக்குப் பேதம் என்று எங்களால் ஒப்புக் கொள்ளப் படுகிறது. இப்படியாகில் தன்னை தானே அபேக்ஷிக்கிறதாகிய ஆத்மாஶ்ரய தோஷம் வருகிறது என்பதும் உசிதமல்ல. அந்தத் தர்மமாயும் தர்மியாயும் இருக்கையைத் தெரிந்துகொள்ளுவதே பேதத்தை அறிவதற்குக் காரணமென்பதை ஒப்புக்கொள்ளாமையினால். ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய வேறு காரணங்களினாலல்லவோ பேதம் க்ரஹிக்கப் படுகிறது. அதுவும் ஜாதி முதலியவைகளாகிய பேதம் ப்ரத்யக்ஷத்தினால் அறியக் கூடியது என்று ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட் டிருக்கிறது. வேறு வஸ்து உண்டென் றேற்பட்டதேயாகில் ஒன்றைச் சொல்லி இருக்

𑌵𑌿𑌧𑌿𑌰𑍂𑌪𑌵𑍍𑌯𑌪𑌦𑍇𑌶𑌃 𑌵𑍍𑌯𑌪𑌦𑍇𑌶𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍌 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿, 𑌤𑌦𑌪𑌿 𑌨, 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑍋𑌃 𑌉𑌭𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌨𑌿𑌯𑌤𑌧𑌰𑍍𑌮𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌾𑌵𑌤𑌏𑌵 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍂𑌕𑍍𑌤𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌶𑌾𑌦𑍍 𑌭𑍇𑌦𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃, 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌚𑌾𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌿𑌤𑌰𑌮𑌣𑍀𑌯𑌤𑍈𑌕𑌵𑍇𑌷𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌾𑌸𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌨 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌦𑍋𑌷 𑌇𑌤𑌿, 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌿 𑌭𑌾𑌰𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇? 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌤𑌦𑌪𑌿 𑌵𑌾 𑌕𑌿𑌮𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌨 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌲𑍋𑌕𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌂 𑌭𑍇𑌦𑌧𑌿𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿 । 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌬𑌾𑌧𑌕𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍,

---

கும் இடத்தில் மற்றொரு வஸ்து இல்லையென்று சொன்னதாகும், மற்றொரு வஸ்து இல்லை என்று சொல்லுவது ஸித்தித்தால் மற்றொரு வஸ்து ஸித்திக்கும் என்று சொல்லப்பட்டதே அதுவும் உசிதமல்ல, இரண்டு வஸ்துக்களும் அவைகளுக்கு அஸாதாரணங்களான ஸ்வபாவங்களோடு கூடினவைகளாக ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களினால் அறியப்படுகிறபடியினாலே அவ்வளவே அவைகளின் வ்யத்யாஸத்தைப் பற்றிய ஜ்ஞானமாக ஆகிறபடியினாலும், அவித்யையின் வசத்தினால் பேதம் அறியப் படுகிறது. இந்த விஷயத்தில் அந்த அவித்யை விசாரியாமல் இருக்கும்பொழுது அழகாகத் தோன்றுவதையே ஸ்வபாவமாக உடைத்தானதாகையினால் வாஸ்தவத்தில் விசாரத்தைப் பொறுக்காதாகையினாலே ஒருவித தோஷமும் இல்லையென்று சொல்லப்பட்டதே அந்த விஷயத்திலும், ப்ரத்யக்ஷத்தின் தலையில் (இந்த தோஷமில்லாமல் இருக்கவேண்டு மென்பதாகிய) சுமை எதற்காக வைக்கப் படுகிறது? அது ப்ரமாணமென்று ஸித்திப்பதற்காக வென்னில், அதுவும் ஏன் விடப்படுகிறதில்லை லோகத்தில் கண்டிருப்பதற்கு விரோதம் வருகிறபடியினால் என்னில், பேதத்தைப் பற்றிய ஜ்ஞானத்திலும் இது துல்யம். முதலில் ப்ரத்யக்ஷத்தினால் ஏற்பட்ட ஸ்வரூபம் மாத்திரத்தில் பாதகம் ஒன்றும் இல்லாமையினால் (அது உண்மை என்று ஒப்புக் கொள்ளப் படுகிறது) என்னில், பேதத்திலும் பாதகம் இல்லை என்று முன்னமேயே நிரூபிக்கப்பட் டிருப்பதினால் அது துல்யம். அப்படியாகில் ப்ரத்யக்ஷமும் ப்ரமாணமா

न—परेषामपि बाधकाभावस्य तुल्यत्वात् | अस्तु तर्हि प्रत्यक्षस्यापि प्रमाणमिति चेत्, हन्त! तर्हि तत्सिद्धस्वरूपस्यापि मिथ्यात्वाज्जितं माध्यमिकैः | केनाप्यसिद्धं तत् स्वतस्सिद्धमिति चेत्, तथापि किं त्वया प्रमाणमुपन्यसनीयम्? न किंचिदिति चेत्, साधु सिद्धान्तस्स्थापितः! अथ प्रत्यक्षादिकमेव किमप्रमाणमपि प्रमाणतया उपन्यस्तं कार्यकरम्? तथा च सति परपक्षप्रतिक्षेपः कस्यापि न सिध्येत् | परैः प्रमाणतयाभ्युपगमात् तदुपन्यास इति चेत्, न तावता निर्णायकत्वं तत्त्वव्यवस्थासिद्धेः |

காமல் போகட்டுமே என்னில், அப்பொழுது அந்த ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானத்தினுல் ஏற்பட்ட ஸ்வரூபம் மாத்திரமும் பொய்யாகையினுல் மாத்யமிகர்களே ஜயமடைகிருர்கள். ஒரு ப்ரமாணத்தினுலும் ஏற்படாததை ஸ்வயம் ப்ரகாசம் என்னில், அது அப்படித் தோன்றுவதில் உன்னுல் எவ்விதமான ப்ரமாணம் நிரூபிக்கத்தக்கதாகும்? ஒன்றும் இல்லை என்னில், உன்னுடைய ஸித்தாந்தம் நன்ருக ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அப்படிக்கில்லாமல் ப்ரத்யக்ஷம் முதலியதே நிரூபிக்கத்தக்கது என்னில், ப்ரமாணம் இல்லாததை ப்ரமாணமாக எடுத்து உரைத்தால் அது கார்யத்தை உண்டாக்கக்கூடியதாகுமோ? அப்படியாகில் எதிரிகளின் பக்ஷத்தை நிராகரிப்பது ஒருவருக்கும் ஸித்திக்காமல் போகவேண்டிவரும். (ஏனெனில் ப்ரமாணம் இல்லாத ஏதாவதொன்றைத் தங்கள் மதத்திற்கு ப்ரமாணம் என்று கொண்டு உபந்யாஸம் செய்யலாமாதலால் என்றபடி.) எதிரிகளால் ப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதினுல் அவைகளை ப்ரமாணமாக உபந்யாஸம் செய்கிருேம் என்னில், அவ்வளவு மாத்திரத்தினுல் அவைகள் நிச்சயத்தை உண்டாக்கக்கூடியவைகளாகாது, (என்னில் எதிரிகள் ஒப்புக்கொள்வதைப்போல அவைகளை ப்ரமாணம் என்றும், அவைகளால் அறியப்படுமவை எல்லாம் முற்றிலும் உண்மை என்றும் உன்னுல் ஒப்புக்கொள்ளப்படாமையினுல்) தத்வங்களின் ஏற்பாடு அவைகளைக்கொண்டு ஸித்திக்கா

𑌕𑌿𑌂 𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍇𑌣𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌕𑌲𑍇𑌤𑌰 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌸𑌂𑌵𑍇𑌦𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌡𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌭𑍇𑌦𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌃 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌜𑌡𑌾𑌜𑌡𑌾𑌤𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌆𑌕𑌾𑌰𑌭𑍇𑌦𑌾𑌨𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑍇𑌨 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣𑌾𑌵𑌭𑌾𑌸𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌾𑌵𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌭𑍍𑌰𑌮𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌕𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌭𑍇𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌰𑌿𑌤𑌿 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑌵𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌕𑌿𑌕𑌸𑌿𑌂𑌹𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑌨𑌾𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑌿𑌷𑍁
𑌶𑌤𑌦𑍂𑌷𑌣𑍍𑌯𑌾𑌂

॥ 𑌭𑍇𑌦𑌦𑍂𑌷𑌣𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑌾𑌰𑌵𑌾𑌦𑌃 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌦𑌶𑌃 ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

தாகையினுல். மேலும் ஸ்வயம் ப்ரகாசமான ப்ரத்யக்ஷத்தினுல் ஆத்மாவாகிற ஜ்ஞானமாகிய வஸ்து மற்ற எல்லா வஸ்துக்களையும் விட வேறுபட்டதாகவே அறியப்படுகிறதாதலாலும் பேதம் ப்ரத்யக்ஷத்தினுல் அறியப்படுகிறதென்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். அப்படித் தோன்ருத பக்ஷத்தில் ஜட வஸ்துவும் ஜ்ஞானமும் ஒன்ருக வேண்டிவரும். அந்த ஜ்ஞானத்திற்கு அனேகவிதங்களான ஆகாரங்களை ஒப்புக்கொள்ளாமையினுல் பொதுவான ஆகாரத்தினுல் தோன்றுகிறது என்பது பொருந்தாதலாலும் அப்படித் தோன்றினுலும் அது ப்ரமத்தை நிவ்ருத்தி செய்யக்கூடியதல்லாமையாலே அவ்வளவைக்கொண்டு அதின் ஸ்வரூபமே ஜட வஸ்துக்காட்டிலும் பேதம் என்பது ஸித்திக்காதாகையினுல்.

பேததூஷண நிஸ்தாரவாதம் என்னும்
பதிமூன்ருவது வாதம் முற்றிற்று.

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃 ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

॥𑌵𑍇𑌦𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌪𑌰𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑌾𑌦𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑌃॥

𑌯𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍋 𑌵𑍇𑌦𑌾 𑌯𑌦𑌨𑍁𑌗𑍁𑌣𑌵𑌰𑍍𑌣𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌜𑍁𑌷𑌃
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌯𑌤𑌮𑌪𑌰𑌿𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑍍𑌯𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇 ।
𑌯𑌶𑍍𑌚𑍈𑌷𑌾𑌮𑌾𑌹𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌦𑌨𑍁𑌜𑌮𑌥𑌨𑍋 𑌵𑌾𑌜𑌿𑌵𑌦𑌨𑌃
𑌸 𑌮𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌧𑌮𑌯𑌤𑍁 𑌸𑌮𑍍𑌮𑍋𑌹𑌮𑌖𑌿𑌲𑌮𑍍 ॥

𑌵𑍇𑌦𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌵𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍃 𑌕𑌷𑍍𑌟𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑌶𑌙𑍍𑌕𑌿𑌣𑌾𑌮𑍍 ।
𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍁𑌹𑍃𑌦𑌾𑌂 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌬𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑍍॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃 ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌨𑌿𑌵𑌾𑌸𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜 𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

வேதப்ராமாண்யபரிக்ரஹானுபபத்திவாதம் என்னும் பதினான்காவது வாதம்.

வேதங்கள் எவனுக்கு ஶரீரங்களாக இருக்கின்றனவோ, எவனை நிரூபிப்பதற்குத் தகுதியான அக்ஷரங்களின் சேர்க்கைகளை அடைந்திருக்கின்றனவோ, அளவிட முடியாத மஹிமையையுடைய எந்தப் பரமாத்மா விஷயத்தில் வேதங்கள் நிஶ்சயமான ப்ரமாணங்களாக இருக்கின்றனவோ, மதுகைடபர்கள் என்கிற அஸுரர்களைக் கொன்றவராகிய எந்தப் பகவான் இந்த வேதங்களை அந்த அஸுரர்களிடம் இருந்து மீட்டுக்கொண்டு வந்தாரோ, அப்படிப்பட்டவராகிய லக்ஷ்மியோடு கூடிய ஹயக்ரீவன் என்கிற தேவன் என்னுடைய அஜ்ஞானங்கள் எல்லாவற்றையும் போக்கடிக்க வேண்டும்.

𑌅𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇 𑌹𑌿 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌦𑍌 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌧𑌿𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 । 𑌤𑌦𑍁𑌪𑌜𑍀𑌵𑌨𑍇𑌨 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌶𑌾𑌰𑍀𑌰𑌕𑍇 । 𑌅𑌤𑌃 𑌸𑍌𑌗𑌤𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌗𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌯𑍋𑌰𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍀𑌮𑌾𑌂𑌸𑌕𑌸𑌮𑍍𑌮𑌤𑌂 । 𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌵𑌾𑌦𑍇 𑌨 𑌸𑌙𑍍𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑍇 । 𑌤𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌹𑌿 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌮𑌿𑌕𑍈𑌃 — ‘𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑍇 𑌚 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌪𑌾𑌪𑌾𑌦𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌫𑌲𑌂 । 𑌵𑌿𑌧𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌵𑌾𑌦𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌖𑍍𑌯𑌨𑌾𑌮𑌧𑍇𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑌾 ॥ 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑍇𑌷𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵

வேதங்கள் ப்ரமாணங்கள் என்கிற வார்த்தை மாத்திரமாகிற கவசத்தினுல் மறைக்கப்பட்டிருக்கிற மர்மத்தை உடையவர்களாயும் (அதாவது மனதில் எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் அபிப்ராயத்தை உடையவர்களாயும்), வாஸ்தவத்தில் பௌத்தர்களுடைய ஸித்தாந்தத்தில் ப்ரீதி உடையவர்களாயும் (அதாவது வேதங்கள் ப்ரமாணங்கள் அல்ல என்கிற அபிப்ராயத்தை உடையவர்களாயும்) இருக்கிற அத்வைதிகளுடைய (எல்லோராலும்) நிராகரிக்கப்படக் கூடியதான தன்மையைப் பெரியோர்கள் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

நம் இந்திரியங்களால் அறியப்படாத தர்மம் முதலியவற்றில் வேதங்கள் ப்ரமாணங்கள் என்று மீமாம்ஸா ஶாஸ்திரத்தில் முதலாவது கர்ம காண்டத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டது. அதை ஸித்தமாக வைத்துக்கொண்டு வேதாந்த ஶாஸ்திரத்தில் ஸித்தமான வஸ்து விஷயத்திலும் ப்ரமாணமாயிருக்கும் தன்மை உண்டென்று நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் பௌத்தர் முதலியவர்களின் ஆகமங்கள் தத்வ விஷயத்திலும் அனுஷ்டான விஷயத்திலும் ப்ரமாணங்களல்ல என்பது மீமாம்ஸகர்கள் எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இவை எல்லாம் ஜ்ஞானம் மாத்திரத்தைத் தவிர மற்றது பொய் என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் பொருந்துகிறதில்லை. அப்படியே பெரியோர்களினுல் ‘ப்ரமாணமாக யிருக்கையும் ப்ரமாணமல்லாததாயிருக்கையும், புண்யம் பாபம் முதலியதும், அவைகளின் ப்ரயோஜனங்களும், விதி அர்த்தவாதம் மந்திரம் நாமதேயம் என்று பிரித்திருப்பதும், எல்லா அத்யாயங்களிலும் அவைகளில் நிரூபிக்கப்படுகிற

𑌮𑌾𑌣𑌗𑌣𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌃 । 𑌵𑌚𑌨𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌿𑌭𑍇𑌦𑍇𑌨 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌪𑌕𑍍𑌷𑌤𑌾 ॥ 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌫𑌲𑌸𑌂𑌭𑌵𑌃 𑌪𑌾𑌰𑌲𑍌𑌕𑌿𑌕𑍈𑌹𑌲𑍌𑌕𑌿𑌕𑌃 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 [illegible] ॥’—𑌇𑌤𑌿 ।

𑌤𑌦𑌿𑌹 𑌕𑌿𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌵𑍈𑌷𑌮𑍍𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌦𑍍𑌯𑍁𑌪𑌦𑍇𑌶𑌾 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑍀𑌯𑌤𑍇? 𑌕𑌿𑌂 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑍇𑌨? 𑌉𑌤 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨? 𑌉𑌤 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌤𑍃𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑍇𑌨? 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌮𑌿𑌤𑌿𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂? 𑌕𑌿𑌂 𑌵𑌾 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂?

அர்த்தங்களுக்குத் தகுந்ததான ப்ரமாணங்களின் நிலைமையும், நிரூபிக்கப்படுகிற யுக்திகளின் பேதத்தினால் பூர்வ பக்ஷம் ஸித்தாந்தம் இவைகளும், கர்மங்களினால் பரலோகத்திலும் இந்த லோகத்திலும் உண்டாகிற ப்ரயோஜனங்களின் ஸித்தியும், இவை எல்லாம், அந்தந்த ப்ரமாணங்களினால் உண்டாக்கப்படுகிற ஜ்ஞானங்களுக்கு விஷயங்களாகிய அர்த்தங்கள் ஒன்று மில்லை என்னில் (அதாவது அந்த ஜ்ஞானங்கள் பொய் என்னில்) அனுசிதங்களே யாகும்’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

எல்லாம் பொய்யாகில் இப்பொழுது எவ்விதமான வ்யத்யாஸத்தை வைத்துக்கொண்டு வேதங்கள் ப்ரமாணங்கள், புத்தர் முதலியவர்களின் உபதேசங்கள் ப்ரமாணங்கள் அல்ல என்று நிஸ்சயிக்கப்படுகிறது? ஶப்தங்களின் ஸ்வரூபமே ஸத்யங்கள் என்றும் அஸத்யங்கள் என்றும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிற படியினாலா? அன்றிக்கே வாஸ்தவமாகிய ப்ரமாணமாக இருக்கும் தன்மை ப்ரமாணமாக இல்லாமல் இருக்கும் தன்மை இவைகளுக்கு ஆதாரமாக இருப்பதினாலா? அதுவுமன்றிக்கே அதை அறிகிறவர்கள் உண்மையானவர்கள் உண்மையில்லாதவர்கள் என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதினாலா? அதுவுமன்றிக்கே உண்மையாகிய ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணமாகவும் அதற்குக் காரணமாகாமலும் இருக்கிறபடியினாலா? அதுவுமன்றிக்கே நித்யமாயும்

𑌅𑌥𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌸𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍? 𑌉𑌤 𑌦𑍋𑌷𑌤𑌦𑌭𑌾𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍? 𑌅𑌥 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌵𑌿𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑌾𑌵𑌿𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍? 𑌅𑌥𑌵𑌾 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌜𑌨𑌪𑌰𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌬𑌹𑌿𑌷𑍍𑌕𑌾𑌰𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍? 𑌆𑌹𑍋𑌸𑍍𑌵𑌿𑌤𑍍 𑌵𑍇𑌦𑌤𑍍𑌵𑌾𑌵𑍇𑌦𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣? 𑌅𑌥 𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌜𑌨𑌿𑌤𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌾𑌨𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣? 𑌅𑌥𑌵𑌾 𑌇𑌕𑍍𑌷𑍁𑌕𑍍𑌷𑍀𑌰𑌾𑌦𑌿𑌵𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌕𑍇𑌣 𑌅𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌭𑍇𑌦𑍇𑌨𑍇𑌤𑌿?

𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌃—𑌅𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃। 𑌨𑌹𑌿 𑌯𑍋𑌗𑌾𑌚𑌾𑌰𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌪𑍍𑌰𑌣𑍀𑌤𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌰𑌾𑌶𑌿𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌭𑌵𑌤𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌰𑍂𑌪𑌃। 𑌨 𑌵𑌯𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌶𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑌾𑌦𑌿𑌵𑌦𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿

அநித்யமாயும் இருக்கிறபடியினாலா ? ஆதியில்லாமல் இருக்கிறபடியினாலும், ஆதி இருக்கிறபடியினாலுமா ? தோஷம் இருக்கிறபடியினாலும் அது இல்லாமையினாலுமா? அப்படிக்கில்லாமல் அதை வ்யவஹரிக்கும் பொழுது (அதாவது அதை எடுப்பது முதலியதற்காக ப்ரயத்தினம் செய்யும்பொழுது) மற்ற ப்ரமாணங்களால் மறுக்கப்பட்டிருப்பதினாலும் அனுஸரிக்கப்பட்டிருப்பதினாலுமா ? அன்றிக்கே மகா ஜனங்களினுடைய அங்கீகாரத்தினாலும் அது இல்லாமையினாலுமா ? அதுவுமன்றிக்கே வேதம், வேதமல்ல, என்கிற காரணம் மாத்திரத்தினாலா ? அவித்யையினால் உண்டாக்கப்பட்ட அபிமானம் இருக்கிறபடியினாலும் அது இல்லாமையினாலுமா? அப்படிக்கில்லாமல் கரும்பு, பால் முதலிய வஸ்துக்களைப்போல அவரவர்களால் தாங்களே மாத்திரம் அனுபவிக்கக்கூடியதாயும் அபலாருக்கு நிரூபிக்க முடியாததாயும் இருக்கிற ஸ்வரூபத்தில் உள்ள வ்யத்யாஸத்தினாலா ?

இதில் முதலாவது பக்ஷம் உசிதமல்ல, அப்படி ஸித்திக்காமையினால். யோகாசாரன் முதலியவர்களினால் புத்தரால் செய்யப்பட்ட அக்ஷரங்களின் கும்பல்கள் ஸத்யமென்று ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை. உன்னாலும் வேதரூபமான அக்ஷர ராசிகள் ஸத்யம் என்று ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை. நாங்கள் வேதங்கள் முயல் கொம்புபோல் அஸத்யங்கள் என்று ஒப்புக்கொள்ளவில்லையே என்னில், அப்பொழுது ஸத்

𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌤𑌂? 𑌤𑌦𑌪𑌿 𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌕𑍋 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌃? 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌹𑌾𑌰𑌿𑌕𑌤𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌙𑍍𑌗𑍀𑌕 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨—𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑌿𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌾𑌵𑌦𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨—𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍈𑌷𑌮𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌪𑌾𑌦𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌤𑍋 𑌵𑌞𑍍𑌚𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑍋𑌭𑌯𑍋𑌰𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌤𑍍 । 𑌯𑌥𑌾𑌹𑍁𑌃—'𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌵𑍈 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑌿𑌶𑌬𑍍𑌦𑌯𑍋𑌃 । 𑌵𑌞𑍍𑌚𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌉𑌪𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍋 𑌲𑌾𑌲𑌾𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑌵𑌾𑌦𑌿𑌵𑌤𑍍 ॥ 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌕𑍍𑌯𑌪𑌰𑌿𑌹𑌾𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑌿𑌃 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌚 ॥'—𑌇𑌤𑌿 । 𑌨 𑌚 𑌯𑍁𑌷𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑌿𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌙𑍍𑌕𑍇𑌤𑌿

யமென்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறதா? அதுவும் இல்லை என்னில், (உனக்கும் அவனுக்கும்) என்ன வ்யத்யாஸம்? வ்யாவஹாரிகம் என்று பெயருடைய கல்பிதமான உண்மையாயிருக்கும் தன்மையை ஒப்புக்கொண்டிருப்பதுதான் என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல, அவர்களாலும் ஸம்வ்ருதி ஸத்யம் என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதினால். இதுதான்(அதாவது ஸம்வ்ருதி ஸத்யம் என்று அவனும், வ்யாவஹாரிக ஸத்யம் என்று நானும் ஒப்புக்கொண்டிருப்பதுதான்) வ்யத்யாஸம் என்பதும் உசிதமல்ல, ஒரே அர்த்தத்தைச்சொல்லுகிற பதங்கள் வஸ்து வெவ்வேறு என்று சொல்லுவதற்குக் காரண மாகாதாகையினால். கடைசியில் அயலாரை மோசம் செய்வதற்காக என்பது இருவருக்கும் துல்யம். அப்படியே பெரியோர்கள் 'மித்யை என்றும் ஸம்வ்ருதி என்றும் சொல்லப்படுகிற பதங்கள் இரண்டும் ஒரே அர்த்தத்தைச்சொல்லுவதாயிருந்தபோதிலும் அவரவர்கள் அந்தந்த ஶப்தத்தைக்கொண்டு நிரூபிப்பது அயலாரைவஞ்சனைசெய்வதற்காக. எப்படி என்னில்:—வாயில் இருந்து பெருகுகிற சொள் ஜலத்தை லாலா என்றும், வக்த்ராஸவம் என்றும்சொல்லுவதுபோல நாஸ்திகர்கள் என்னும் தோஷத்தைப் பரிஹரிப்பதற்காகஸம்வ்ருதிஎன்றும் அவித்யையினால் கல்பிக்கப்பட்டது என்றும் சொல்லப்படுகிறது' என்று சொல்லுகிறார்கள். உங்களாலும் ஸம்வ்ருதி ஸத்யமாயிருக்கும் தன்மை சொல்லப்படக்கூடாது என்று ஸங்கேதம் செய்யப்படவில்லை. மறை

𑌤𑌂 । 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌚 𑌪𑌾𑌷𑌣𑍍𑌡𑌿𑌗𑍋𑌷𑍍𑌠𑍀𑌗𑌰𑌿𑌷𑍍𑌠𑍈𑌃 — '𑌤𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌗𑍀𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 । 𑌅𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌵𑌾 𑌤𑌦𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑍇𑌨 𑌵𑍈𑌷𑌮𑍍𑌯𑌂, 𑌭𑌵𑌤𑌾 𑌤𑍁 𑌨𑌿𑌪𑍁𑌣𑌧𑌿𑌯𑌾 𑌉𑌭𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌹𑌾𑌰𑌿𑌕𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌮𑍇𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌂 — 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌾𑌨𑍁𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌾 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌪𑌕𑍍𑌷𑌪𑌾𑌤𑍇𑌨 𑌨 𑌤𑌦𑍍𑌬𑌹𑌿𑌷𑍍𑌕𑌾𑌰𑌃 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌃 । 𑌯𑌦𑌿 𑌚𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌵𑌶𑍇𑌨 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃, 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌵𑍈𑌭𑌾𑌷𑌿𑌕𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌗𑌮𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌤𑌦𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑍇𑌤𑍇𑌨 𑌤𑍇𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌨𑌿𑌵𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾 । 𑌅𑌨𑍇𑌨 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌾 𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌃 ॥

ந்துகொண்டிருக்கும் பாஷண்டிகளின் கும்பல்களுக்குத் தலைமை பெற்றவராலும் (அதாவது கண்டனம் என்கிற க்ரந்தம் செய்தவராலும்) 'இதுவே ஸம்வ்ருதி என்று சொல்லப்படுகிறது' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி ஸம்வ்ருதி என்றும் வ்யாவஹாரிகம் என்றும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிற மாத்திரத்தினாலே வ்யத்யாஸம் இருந்தாலும் இருக்கட்டும். நன்ருக நிரூபிக்கக் கூடிய புத்தியை யுடைய உன்னால் புத்தாகமம் வேதம் இவை யிரண்டிற்கும் வ்யாவஹாரிக ஸத்யமாயிருக்கை ஸமமாகவே ஒப்புக்கொள்ள த்தக்கதாகும், வ்யவஹாரத்தினால் ஏற்பட்டது என்பது இரண்டிற்கும் ஸமமாதலால். ஆதலால் பக்ஷபாதத்தை விட்டிருக்கிற உன்னால் புத்தாகமத்தை நிராகரிப்பது செய்யத்தக்கதாகாது. அவரவர்கள் அங்கீகரிப்பதினால் ஏற்பட்ட ஸத்யமாயிருக்கும் தன்மையினால் ப்ரமாணம் என்பது ஸித்தித்து விடுகிறது (அதாவது வேதத்தை நாங்கள் ஸத்யமென்று ஒப்புக்கொண்டிருப்பதினால் அது ப்ரமாணமென்பது ஏற்பட்டு விட்டது) என்னில், அப்பொழுது புத்தாகமங்களுக்கும் அவர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஸத்யமாயிருக்கும் தன்மையினால் ப்ரமாணமாயிருக்கை ஸித்தித்துவிடுகிறது என்பது உன்னால் தடுக்க முடியாது. இத்தால் இரண்டாவது மூன்ருவது நான்காவது பக்ஷங்களும் நிராகரிக்கப்பட்டன.

विशेषतोऽपि ब्रूमः । द्वितीयेऽपि तावत् प्रामाण्यलक्षणवैशिष्ट्यविरहिणः प्रामाण्याश्रयत्वेनेति वदता साध्यस्यैव साधनत्वेनोपन्यस्तम् । न च विशेषणविशिष्टाकारेण साधनत्वम्, स्वरूपेण तु तस्य साध्यत्वमिति वाच्यम्, न हि विशेष्यासिद्धौ विशिष्टस्याप्यसिद्धेः । एवञ्च ते विशेषणस्यासिद्ध्यैव — वेदप्रामाण्यस्यापि ब्रह्मव्यतिरिक्तस्य पारमार्थ्यानभ्युपगमात् । तद्धि ज्ञानज्ञातृत्वस्य वादयोरविशेषात् ॥

तृतीयेऽपि सत्यज्ञातृत्वेन कस्तावदिष्टो भवता? किं संविन्मात्रम्? उत तदेवावि

தனித்தும் சொல்லுகிறோம். இரண்டாவது பக்ஷத்திலோ வெனில் ப்ரமாணமாக இருக்கையாகிய வ்பத்யாஸம் எப்படி ஏற்படு கிறது என்கிறகேள்விக்கு ப்ரமாணமாக இருக்கும் தன்மைக்கு ஆதார மாகஇருப்பதினுல் என்று பதில் சொல்லுகிற உன்னுல் எது ஸாதிக்கப் படவேண்டுமோ அதுவே காரணமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வாஸ்தவமாகிய என்கிற விஶேஷணத்தோடு கூடிய ஸ்வரூபத் தினுல் காரணமாக இருக்கையும், கேவலம் ப்ரமாணமாக இருக்கை என்கிற ஸ்வரூபம் மாத்திரத்தினுல் ஸாதிக்கப்படக் கூடியதாயிருக்கை யும் யுக்தமாகும் என்பதும் உசிதமல்ல, ப்ரமாணமாகஇருக்கையே ஸித் திக்காதபோது வாஸ்தவமாக ப்ரமாண மென்கிற ஒரு விஶே ஷணத்தோடுகூடிய ஸ்வரூபமும் ஸித்திக்காதாகையினுல். உன்னுடைய மதத்திலோவெனில் விஶேஷணமும் ஸித்திக்கவில்லை, வேதத்தின் ப்ரமாணமா யிருக்கும் தன்மையும் ப்ரும்மத்தைக்காட்டிலும் வேறு பட்டதாகையினுலே அது பாரமார்த்திகமென்று ஒப்புக்கொள்ளப்படா மையினுல். அவைகள் வாஸ்தவத்தில் ப்ரமாணம் என்கிற அபிமானம் உங்கள் இருவருக்கும் துல்யம்.

மூன்ருவது பக்ஷத்திலும் உண்மையில் இருப்பவர்களாகிய அறிகிறவர்கள் என்று யாரை நீங்கள் ஒப்புக்கொண்டிருக் கிறீர்கள்? ஜ்ஞானம் மாத்திரத்தையா? அவித்யை முதலிய உபாதிகளுடன் சேர்ந்த அந்த ஜ்ஞானத்தையா? ஶரீரம் முதலிய

𑌹𑌿𑌤𑌂? 𑌉𑌤𑍋𑌪𑌾𑌧𑍇𑌰𑍍𑌵𑌾? 𑌆𑌦𑍍𑌯𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌪𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑍌 । 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑌾𑌨𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌨𑍇𑌷𑍍𑌟𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑌾 𑌯𑍋𑌗𑌾𑌚𑌾𑌰𑍈𑌰𑌙𑍍𑌗𑍀𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇 । 𑌉𑌪𑌾𑌧𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍃𑌪𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌤𑍁 𑌉𑌪𑌾𑌧𑌿𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵𑍇𑌤𑌿 ।

𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌃—𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌸𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌿𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌪𑍍𑌤𑍇𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌤𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌂? 𑌉𑌤 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑌃? 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌃 — 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌜𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌜𑍍𑌞𑌪𑍍𑌤𑍇𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑍇𑌨 𑌤𑍁

உபாதியையா? முதலாவது பக்ஷத்தில் உன்னுடைய வார்த்தைக்கு விரோதமும் * உன்னுடைய ஸித்தாந்தத்திற்கு விரோதமும் வரும். இரண்டாவது பக்ஷத்தில் அறியும் தன்மை உண்மையானதென்று உங்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படாமையினால் உன்னுடைய இஷ்டம் ஸித்திக்காது. அவித்யையோடு சேர்ந்த ஜ்ஞானம் என்கிற வஸ்துவில் ஜ்ஞானமாகிய விஶேஷ்யத்தின் ஸ்வரூபம் ஸத்யமென்று யோகாசாரனும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. தேஹம் முதலிய உபாதிகள் அறிகின்றன என்னும் பக்ஷத்தில் அந்த உபாதிகளின் ஸ்வரூபமும் அவைகளுக்கு அறியும் தன்மையும் உண்மையல்ல.

நான்காவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல. ஏனெனில் விகல்பத்தைப் பொறுக்காதாகையினால். அதில் ஜ்ஞானத்தின் ஸ்வரூபம் உண்மையென்று சொல்லப்படுகிறதா? அதின் விஷயம் ஸத்யம் என்று சொல்லப்படுகிறதா? முதலாவது கல்பம் உசிதமல்ல, ஶாஸ்திரத்தினால் உண்டாக்கப்பட்ட ஜ்ஞானத்தின் ஸ்வரூபம் ஸத்யமென்று உன்னால் ஒப்

---

* ஒரு விஶேஷமும் இல்லாத ஜ்ஞானம் மாத்திரம் ஸத்யம் என்று சொல்லி அதற்கு அறியும் தன்மை உண்டென்று சொல்லில் உன்னுடைய வார்த்தைக்கே விரோதமும், அப்படி உன் ஸித்தாந்தத்தில் பெரியோர்களினால் ஒப்புக்கொள்ளப்படாமையினால் ஸித்தாந்தத்திற்கு விரோதமும் வரும் என்றபடி.

𑌤𑌦𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑍇𑌨 𑌤𑌦𑌾𑌗𑌮𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌤𑌃। 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑌪𑌿 𑌨𑍇𑌷𑍍𑌟𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤 𑌏𑌵 𑌭𑌵𑌤𑍋𑌰𑌨𑍍𑌤𑌰𑌙𑍍𑌗𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌨𑌃। 𑌨𑌾𑌪𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌃—𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌂𑌶𑍇 𑌭𑌵𑌤𑌾 𑌯𑍋𑌗𑌾𑌚𑌾𑌰𑍇𑌣𑌾𑌪𑍍𑌯𑌨𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍। 𑌵𑌿𑌦𑌂𑌶𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌽𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍁𑌭𑌯𑌸𑌮𑍍𑌮𑌤𑌂 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌕𑍍𑌷𑌣𑌿𑌕𑌤𑍍𑌵𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌭𑍇𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍁𑌰𑍁𑌪𑌪𑌾𑌦𑌃। 𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑌾 𑌹𑌿 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑍍 𑌭𑌵𑌦𑍍𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌪𑌰𑌿𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌤𑍇॥

𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌃—𑌆𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌵𑌤𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑍇 𑌵𑌾

புக்கொள்ளப்படாமையினுல். யோகாசாரனுல் தன் ஶாஸ்திரத்தினுல் உண்டாக்கப்படுகிற ஜ்ஞானம் உண்மை என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதினுல் அவனுடைய ஆகமத்திற்கே ப்ரமாணமா யிருக்கும் தன்மை ஸித்திக்கும். அவனைப்போன்ற மாத்யமிகர்களாலோவெனில் அதுவும் மறுக்கப்படுகிறதாதலால் அவர்களே உங்களுக்கு அந்தரங்க பந்துக்களாவார்கள். இரண்டாவது கல்பமும் உசிதமல்ல, அதின் விஷயங்கள் ஸத்யம் என்பது ஜ்ஞானம் தவிர மற்ற விஷயங்களைப்பற்றி உன்னுலும் யோகாசாரனுலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படாமையினுல். அந்த ஜ்ஞானமாகிற அம்ஶம் ஶாஸ்திரத்தினுல் உண்டாக்கப்படுகிற ஜ்ஞானத்திற்கு * விஷயமென்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருந்தபோதிலும் உண்மையாயிருக்கை இருவருக்கும் ஸம்மதம். அதில் ஒரு க்ஷணம் மாத்திரம் இருக்கை, நித்யமாக இருக்கை முதலிய பேதம் நிரூபிக்க முடியாது. ஏனெனில் ஸ்வபாவத்தினுல் உண்டாகிய பேதங்கள் ஒன்றும் இல்லாததாகவல்லவோ ஜ்ஞானம் உங்களாலும் அந்த யோகாசாரனுலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது.

ஐந்தாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, அவித்யையினுல் உண்டாகிய வேதம் நித்யம் என்று உன்னுலும் ஒப்புக்கொள்ளப் படாமையினுல்.

---

* ஜ்ஞானம் ஒரு ஜ்ஞானத்திற்கும் விஷயமாகாது, அப்படி விஷயமானுல் ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமா யிருப்பதினுல் உண்டாகக்கூடியதாக உங்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட ஜடமா யிருக்கை அநித்யமா யிருக்கை முதலிய தோஷங்கள் வரும் என்றபடி.

नित्यसंसारादिप्रसङ्गात्, क्षणिकत्वनित्यत्वादिकल्पनाविशेषस्याप्रयोजकत्वाच्च ॥

नापि षष्ठः — अविद्याकल्पितत्वाभ्युपगमेनानादित्वासिद्धेः । अनादित्वेनैव कल्पनमिति चेत्, न — बौद्धैरपि सर्वज्ञसन्तानागतरीत्या धर्मोपदेशसन्तानस्य अनादित्वाभ्युपगमात् । क्षणभङ्गतदभावादिकं तु वाक्यार्थयाथार्थ्यं प्रत्यकिञ्चित्करमेव ॥

नापि सप्तमः — तत्पक्षे तदागमस्य दोषमूलत्वाभावात्, त्वत्पक्षे तद्वेदयोरपि

அப்படி ஒப்புக்கொண்டால் ஸம்ஸாரம் நித்யமாகவேண்டி வரும், ஒரு க்ஷணம் மாத்திரம் இருக்கக்கூடியதென்றும் நித்யமென்றும் கல்பனை செய்வதில் உண்டாகிய வ்யத்யாஸம் ப்ரயோஜனமற்றதாதலால் (அதாவது இல்லாதது ஒன்றைக் கல்பனை செய்யும்பொழுது வாஸ்தவத்தில் நித்யமாக இருக்கை இல்லாமையினால் அது ப்ரமாணமாக இருப்பதற்குக் காரணமாகாது என்றபடி).

ஆறாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, அவித்யையினால் உண்டாக்கப் பட்டதாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட் டிருப்பதினாலே ஆதி இல்லாமல் இருக்கிறது என்பது ஸித்திக்காதாதலால். அநாதியாகவே இப்படிக் கல்பனை செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல, பௌத்தர்களினாலும் ஸர்வஜ்ஞன் என்று சொல்லப்படுகிற ஜ்ஞான பரம்பரையினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட தர்மோபதேசங்களினுடைய பரம்பரையும் அநாதி என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட் டிருப்பதினால். ஒரு க்ஷணத்தில் நாசமடைகிறது, அது இல்லாமை முதலிய வ்யத்யாஸமோவெனில் வாக்யங்களின் அர்த்தங்களினுடைய வாஸ்தவத்தை விசாரிக்கும்பொழுது (இரண்டும் கல்பிதங்களாகையினால்) ப்ரயோஜனமற்றது.

ஏழாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, பௌத்தர்களின் பக்ஷத்தில் அவன் ஆகமம் தோஷத்தைக் காரணமாக உடையது என்பதில்லை; உன்னுடைய பக்ஷத்திலோவெனில் பௌத்தாகமம் வேதம் இரண்

தோஷகாரணகத்வாவிஶேஷாத் । வக்த்ருதோஷோ வேதே நாஸ்த்யேவேதி சேத், கிம் இந்த்ரியாதிஷு தோஷோऽஸ்த்யேவ? யேந தத்ப்ராமாண்யம் விஹந்யேத । அதோ யேந கேநாபி தோஷேண அப்ராமாண்யம் ஸ்யாதித்யநுஸந்தத்ஸ்வ । அவித்யாயா தோஷகாரணத்வமபி வேதஸ்ய நேஷ்டமிதி சேத், ப்ராப்தோऽஸி பந்தாநம் । அத ஏவ கல்பிதத்வாதேரபி ப்ரதிக்ஷேபாத் । அகல்பிதத்வேऽபி ப்ரதீதிவ்யாஹத்யா மித்யாத்வமிதி சேத், ந — ப்ரஹ்மணோऽப்யகல்பிதஸ்ய த்வதபிமதயுக்த்யாபாஸைர்வ்யாஹதிஸம்பவாத், அநிர்வசநீயகுஸ்ருஷ்டேஶ்ச நிரஸிஷ்யமாணத்வாத் ॥

டுக்கும் தோஷத்தைக் காரணமாக உடையது என்பது துல்யமாக இருக்கிறதாதலால். வேதத்தில் அதைச் சொன்ன புருஷனுக்குத் தோஷம் ஒப்புக்கொள்ளப் படவில்லை என்னில், தோஷத்தோடுகூடிய இந்திரியம் முதலியவைகளினுல் உண்டாக்கப்படுகிற ஜ்ஞானங்களில் அதை அறிந்த புருஷனுக்குத் தோஷம் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதா? அப்படி இருந்தாலல்லவோ அந்த ஜ்ஞானங்கள் ப்ரமாணங்கள் அல்ல என்பது ஸித்திக்கும். ஆதலால் ஏதாவது ஒருதோஷம் இருந்தாலும் ஜ்ஞானம் ப்ரமாணமாகாமல் போகும் என்று தெரிந்துகொள். வேதத்திற்கு அவித்யை என்கிற தோஷம் காரணம் என்பதும் எங்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை என்னில், அப்பொழுது (எங்களுடைய) வழிக்கே வந்துவிட்டாய். ஏனெனில் அதினுலேயே வேதங்கள் கல்பிதங்கள் என்பது முதலியது நிராகரிக்கப்பட்ட படியினுல். கல்பிதங்களாகாமல் இருந்தபோதிலும் முதலில் அறியப்பட்டு பிறகு இல்லை என்று மறுக்கப்படுகிறபடியினுல் உண்மையல்ல என்பது ஸித்தித்து விடுகிறது என்னில், அப்படியே கல்பிதமல்லாத ப்ரும்மத்திற்கும் உன்னுல் ஒப்புக்கொள்ளப்பட் டிருக்கிற ஆபாஸ யுக்திகளினுல் இல்லையென்று மறுப்பதும் ஸம்பவிக்குமாதலாலும் அநிர்வசனீயமென்று சொல்லுகிற குஸ்ருஷ்டி மேலே நிராகரிக்கப்படுகிறபடியினுலும் உசிதமல்ல.

𑌨𑌾𑌷𑍍𑌟𑌮𑌃 — 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌦𑍋𑌷𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇 𑌵𑌿𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑌾𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌕𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍। 𑌦𑍋𑌷𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌬𑌾𑌧𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃। 𑌤𑌥𑌾 𑌚𑌾𑌹𑍁𑌃 — '𑌦𑍁𑌷𑍍𑌟𑌕𑌾𑌰𑌣𑌬𑍋𑌧𑍇 𑌤𑍁 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇। 𑌤𑌾𑌦𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌬𑌾𑌧𑍋 𑌗𑍋𑌦𑍋𑌹𑌨𑌾𑌦𑌿𑌵𑌤𑍍॥' — 𑌇𑌤𑌿। 𑌕𑌿𑌂 𑌚 𑌬𑌾𑌧𑍍𑌯𑌮𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌨 𑌵𑌿𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵

எட்டாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, இந்த ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணங்கள் தோஷமுள்ளவைகள் என்பது துல்யமாக இருந்தால் பிறகு மற்ற ப்ரமாணங்களோடு விரோதம் உண்டாகாமல் போவது ப்ரயோஜனமற்றதாதலால். தோஷம் இருக்கிறது என்று தெரிந்துகொள்ளுவதினாலேயே அந்த ஜ்ஞானத்தினால் ஏற்பட்டவஸ்து இல்லைஎன்று மறுப்பதும் ஸித்தித்து விடுகிறபடியினால். அப்படியே 'தோஷத்தோடு கூடிய காரணத்தினால் உண்டாக்கப்பட்டதென்று அறிந்தால் அந்த ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாகிய வஸ்து அறியப்பட்டிருந்த போதிலும் பிறகு ஸமமான ப்ரயோஜனத்தைக் கொடுக்கும் தன்மையை அடைந்து இல்லை என்று மறுப்பதும் ஸித்தித்து விடுகிறது. எப்படி என்னில், கோதோஹனம் * முதலியவைகளைப் போல்' என்று சொல்

* அதாவது தர்சபூர்ணமாஸத்தில் சமஸம் என்கிற பாத்திரத்தில் ப்ரணயநம் (மந்திர பூர்வகமாக ஜலத்தை எடுத்துவைத்தல்) செய்யவேண்டுமென்று விதித்திருந்தபோதிலும் பசுவேண்டும் என்று ஆசையுடையவன் வெண்கலப் பாத்திரத்தில் ப்ரணயநம் செய்யவேண்டும் என்று சொல்லி இருக்கிறபடியினால் அவனுக்கு ப்ரணயநம் செய்வதற்கு வெண்கலப் பாத்திரம் ஏற்பட்டு விட்டபடியினால் அந்த ப்ரணயநம் என்கிற கார்யம் ஏற்கனவே விதிக்கப்பட்டிருக்கும் சமஸம் என்கிற பாத்திரத்தை அபேக்ஷிக்கவில்லை யாதலால் சமஸம் விலகிவிட்டது. அதைப்போலவே இங்கும் தோஷத்தோடு கூடிய காரணத்தினால் இந்த ஜ்ஞானம் உண்டாக்கப்பட்டது என்று அறிந்தால் இந்த ஜ்ஞானம் ப்ரமாணமாகாது என்பதற்கு வேறொரு காரணத்தை அபேக்ஷிக்க வேண்டியதில்லை யாகையினாலே அதற்குப் பாதம் (மறுப்பு) முதலியது வேண்டியதில்லை என்று தாத்பர்யம்.

𑌷𑌃—𑌅𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌦𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍, 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌿𑌷𑌹𑌰𑌣𑌾𑌦𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌷𑍁 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌵𑌿𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌤𑍍, 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇 𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌸𑌮𑌾𑌧𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌚𑍋𑌭𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌧𑍀𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌮𑌭𑌿𑌧𑍇𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 ॥

𑌅𑌨𑍇𑌨 𑌨𑌵𑌮𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌃—𑌮𑌹𑌾𑌜𑌨𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍, 𑌧𑍀𑌮𑌜𑍍𑌜𑌨𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑌂𑌶𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌲𑍁𑌷𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑍇𑌨 𑌤𑍍𑌵𑌤𑍍𑌪𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌤𑌦𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃 । 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧

லுகிறார்கள். மேலும் பௌத்தர்களின் ஆகமங்களில் இதர ப்ரமாணங்களுக்கு விரோதம் உன்னல் சொல்லமுடியாது, அத்ருஷ்டம் என்பது இந்திரியங்களினுல் அறியத்தக்கதல்ல வாகையினுலே அதைப்பற்றி மறுப்புண்டென்று சொல்லுவது பொருந்தாதாதலாலும், த்ருஷ்டமான ப்ரயோஜனங்களைக் கொடுக்கக்கூடிய விஷத்தைப் பரிஹரிக்கும் மந்திரம் முதலியவைகளை உபதேசித்திருக்கும் விஷயத்திலோ அந்த பௌத்தாகமத்தில் மற்ற ப்ரமாணங்களினுல் மறுப்புக் காணப்படாமையினுலும், தத்வத்தைப்பற்றிய விஷயத்தில் ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களுக்கு விரோதமாயிருப்பதும் அதற்கு ஸமாதானமும் இருவருக்கும் துல்யமாதலாலும், வேதத்தினுல் தெரிவிக்கப்படுகிற ஜ்ஞானம் நித்யம் என்பது முதலிய விரோதம் வேதம் ப்ரமாணமென்று ஏற்பட்ட பிறகு சொல்லத்தக்கதாதலாலும். அப்படிக்கில்லாவிடில் பௌத்தாகமத்திற்கு விருத்தமாயிருப்பதினுல் வேதம் தான் அப்ரமாணமாக இருக்கட்டுமே என்று சொல்லவேண்டி வரும்.

இத்தால் ஒன்பதாவது பக்ஷமும் பதில் சொல்லப்பட்டது. ஏனெனில் மஹாஜனம் என்பதற்கு அனேக ஜனங்கள் என்று அர்த்தம் சொல்லில் அது இரண்டுக்கும் துல்யமாதலாலும், புத்திமானுகிய ஜனம் என்று அர்த்தம் கொள்ளில் நீங்கள் எல்லோரும் அஜ்ஞானம் ப்ரமம் முதலியவைகளினுல் கலக்கப்பட்டவர்களென்று நீங்களே ஒப்புக்கொண்டிருப்பதினுல் உன்னுடைய பக்ஷத்தில் அந்த மஹா ஜனங்க

பௌருஷபரிக்ரஹவிவக்ஷாயாமபி பராப்யுக்த: காரணதோஷே நிர்ணீதே தோஷாநபிஜ்ஞை: ப்ராந்தைரேவ பரிக்ரஹ இத்யாயாதம் | ததஶ்ச ந விசேஷ: ||

நாபி தஶம:—ஸஞ்ஜ்ஞாபேதமாத்ரஸ்யாகிஞ்சித்கரத்வாத், தத்வ்யவஹாரபேதாபாதநஸ்ய ச கிஞ்சித்கரஸ்ய ப்ரஸ்துதாநுபயோகாத் ||

நாப்யேகாதஶ:—ததாவிதாபிமாநஸ்ய பௌருஷேயபேதேநாஸ்ய த்ராவி ஸுலபத்வாத் | ந தத்ர வயம் ப்ராமாண்யாபிமாநின இதி சேத், தே வா கிம்

ளின் அங்கீகாரம் ஸித்திக்காததலாலும். காரணத்தை(அதாவது அப்படி அந்தப் பக்ஷத்தை ஒப்புக்கொள்ளுவதற்குக் காரணமான த்ருஷ்ட ப்ரயோஜனாதிகளை) எதிர்பாராத புருஷர்களினால் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பது சொல்லப்படுகிறது என்கிற பக்ஷத்திலும் வாஸ்தவத்தில் காரணங்களுக்குத் தோஷம் உண்டென்று நிஶ்சயிக்கப்பட்டிருக்கும்பொழுது அந்தத் தோஷத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாத ப்ரமம் பிடித்தவர்களாலேயே இது அங்கீகரிக்கத் தக்கது என்பது ஸித்தித்துவிட்டது. ஆகையினாலும் ஒருவித வ்யத்யாஸமும் இல்லை. (அதாவது தோஷம் தெரியாதவர்களினாலோ, தோஷம் தெரிந்தபோதிலும் சில அல்ப ப்ரயோஜனங்களில் ஆசையினாலோ அங்கீகரிக்கப்பட்டதென்று ஏற்படுகிறபடியினால் வேதத்திற்கும் பௌத்தாகமத்திற்கும் ஒருவித வ்யத்யாஸமில்லை என்றபடி).

பத்தாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, பெயர் வேறாக இருப்பது மாத்திரம் ஒரு ப்ரயோஜனத்தையும் கொடுக்காததலாலும், அப்படி அந்தப் பெயரினால் வ்யவஹரிப்பதில் வ்யத்யாஸமாகிற ப்ரயோஜனம் ப்ரக்ருத விசாரத்திற்கு உபயோகமற்றதாகையினாலும்.

பதினோராவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, அப்படிப் பட்ட அபிமானம் புருஷர்களின் வ்யத்யாஸத்தைப்பொறுத்து வேதத்திலும் பௌத்தாகமத்திலும் ஸுலபமாய் வரக்கூடுமாதலால். நாங்கள் பௌத்தாகமத்தில் ப்ரமாணமாக இருக்கும் தன்மை உண்டென்று அபிமானம் செய்யவில்லையே என்னில், அவர்கள் அப்படி வேதத்தில் அபிமானம்

𑌵𑍇𑌦𑍇 ? 𑌅𑌤𑍋 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌕𑌸𑍍𑌯𑌚𑌿𑌦𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌯𑍈𑌵 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌨𑍀𑌯𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌯𑍈𑌵 𑌕𑌥𑌂 𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌮𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇 ?

𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌪𑌰𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨 𑌕𑌿𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍃𑌣𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌃 ? 𑌉𑌤 𑌭𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾? 𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌃—𑌇𑌕𑍍𑌷𑍁𑌕𑍍𑌷𑍀𑌰𑌾𑌦𑌿𑌰𑌸𑌭𑍇𑌦𑌵𑌤𑍍 '𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋𑌮𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌕𑌾𑌮𑍋 𑌯𑌜𑍇𑌤', '𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌨𑍍𑌦𑍇𑌤 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌕𑌾𑌮𑌃' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑌯𑍋𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌭𑍇𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑍈𑌰𑌨𑌵𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍। 𑌨 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃—𑌭𑌵𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌪𑌿 𑌹𑌿 𑌵𑌯𑌮𑌿𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑌮𑌾𑌨𑌤𑌯𑍈𑌵𑌾𑌵𑌗𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌃 । 𑌰𑌤𑍍𑌨𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌪𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌕𑌵𑌦𑍍𑌭𑌵𑌦𑌤𑌿𑌶𑌯𑌿𑌤

செய்கிறார்களா என்ன? ஆதலால் யாராவது ஒருவருடைய அபிமானத்தினால் ப்ரமாணமாயிருக்கும் தன்மை ஸித்தித்து விடுகிறது என்று உன்னாலேயே ஸ்தாபிக்கப்பட வேண்டியதாயிருக்க அப்படி யாராவது ஒருவருடைய அபிமானம் பௌத்தாகமத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிறபடியினால் அதில் ப்ரமாணமாயிருக்கும் தன்மை உண்டென்று நீ ஏன் எண்ணவில்லை?

பனிரண்டாவது பக்ஷம் மிகுதியாயிருக்கிறது. அதிலும் தாங்களே என்கிற ஶப்தத்தினால் எல்லா அறிகிறவர்களினுடைய ஆத்மா சொல்லப்படுகிறதா? அன்றிக்கே உனக்கு அந்தராத்மாவான ஜீவாத்மா சொல்லப்படுகிறதா? முதலாவது கல்பம் உசிதமல்ல, கரும்பு பால் முதலியவைகளினுடைய ருசியின் வ்யத்யாஸத்தைப் போல 'ஸ்வர்க்கத்தில் ஆசையுள்ளவன் ஜ்யோதிஷ்டோமயாகம் செய்ய வேண்டும், 'ஸ்வர்க்கத்தில் ஆசையுள்ளவன் நல்சந்தியை நமஸ்காரம் செய்ய வேண்டும்' என்கிற வாக்யங்களுக்கு இருக்கிற ப்ரமாணமாகயிருக்கும் தன்மை ப்ரமாணமல்லாமை ஆகிய வ்யத்யாஸம் மற்றவர்களினால் அறியப் படவில்லையாதலால். இரண்டாவது கல்பமும் உசிதமல்ல, உன்னுடைய ஆத்மாவையும் நாங்கள் மற்றைய ஆத்மாக்களுக்கு ஸமமாகவே ஊஹிக்கிறோம். ரத்னங்களின் உண்மையை பரீக்ஷை செய்பவர்களைப் போல நாங்கள் விசேஷ ஜ்ஞானமுடைய

ப்ரஜ்ஞா இதி சேத், ஸௌகதேநாப்யேவமுக்தே கிமு-
த்தரம்? மத்யஸ்தப்ரஜ்ஞேதி சேத், ந தத்ஸித்தி: | அஸ்து
வேதப்ராமாண்யமவிசாரிதரமணீயம், கிம் நஶ்சி ந்ந-
மிதி சேத், ப்ரதமம் தாவத்பௌத்தேப்யோ வ்யாவ்ருத்தாபி-
மாந:, ததோ வைதிகத்வாபிமாநம், வ்யவஸ்திததத்த்வாநு-
ஷ்டாநவ்யவஸ்தாஹாநி:, ததஶ்ச ஸ்வர்காபவர்கமார்கநாஶ-
ந: | ஏவம் ச ஸௌகதஸாத்ருஶ்யபயபலாயி-
தேந சார்வாகமதமஹாடவ்யாமேவாநுப்ரவிஷ்-
டமிதி | அத்ர ச ப்ராமாண்யாப்ரயோஜகா: கேசி-
த்விகல்பா அல்பமதீநாம் வ்யாமோஹஶமநாய உபந்யஸ்ய
நிரஸ்தா: | ஏததபிப்ராயேண யாதவப்ரகாஶைர-

வர்கள் என்னில், பௌத்தனும் இப்படிச் சொல்லுவானேயாகில் என்ன பதில் சொல்லப் போகிறாய்? மத்யஸ்தர்களுடைய ஜ்ஞானம் தான் என்னில், அது ஸித்திக்கவில்லை. வேதம் ப்ரமாணம் என்பதும் விசாரிக்காமல் இருக்கும் பொழுது அழகாகத் தோன்றக் கூடியதாக இருக்கட்டும், எங்களுக்கு என்ன நஷ்டம் என்னில், முதல் முதலில் பௌத்தனைவிட வ்யத்யாஸம் உண்டு என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிற அபிமானமும் அதினால் வைதிகனைப் போலப் பாவிப்பதும் நஷ்டமாகிறது. பிறகு தத்வங்கள் அனுஷ்டானம் இவைகளின் வ்யவஸ்தை குறைந்துபோவதும் அத்தால் ஸ்வர்க்கம் மோக்ஷம் முதலியவைகளுக்குப் போகும் வழிகளின் நாசமும் உண்டாகிறது. இப்படியாகில் பௌத்தனுக்குத் துல்யமாவதிலிருந்து பயத்தினால் ஓடுகிற (அதாவது வேதம் ப்ரமாணமென்று ஸ்தாபித்தால் அதே ந்யாயத்தினால் பௌத்தாகமும் ப்ரமாணமாகவேண்டிவரும் என்று பயந்து இரண்டும் ப்ரமாணமல்ல என்று சொல்லுகிற) உன்னால் அர்த்தம் காமம் (பொருள் இன்பம்) என்கிற இரண்டு புருஷார்த்தங்களை மாத்திரம் ஒப்புக் கொள்ளுகிற சார்வாகனுடைய மதமாகிற பெரிய காடே ப்ரவேசிக்கப் பட்டதாகும். இந்த வாதத்திலும் ப்ரமாணமாயிருக்கும் தன்மைக்குக் காரணமாகாத சில விகல்பங்கள் அல்ப புத்தியை உடையவர்களுக்கு உண்டாகும் மயக்கத்தை நிவ்ருத்தி செய்வதற்காக உபந்யாஸம் செய்து நிராகரிக்கப் பட்டன. இதை அபிப்ராயத்தில்

𑌸𑍂० — '𑌵𑍇𑌦𑍋𑌽𑌨𑍃𑌤𑍋 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌕𑍃𑌤𑌾𑌗𑌮𑍋𑌽𑌨𑍃𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌮𑍇𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌨𑍃𑌤𑌮𑍍 । 𑌬𑍋𑌦𑍍𑌧𑌾𑌽𑌨𑍃𑌤𑍋 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌫𑌲𑍇 𑌤𑌥𑌾𑌽𑌨𑍃𑌤𑍇 𑌯𑍂𑌯𑌂 𑌚 𑌬𑍌𑌦𑍍𑌧𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌮𑌾𑌨𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌃 ॥' — 𑌇𑌤𑌿 ।

𑌕𑌿𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌤𑍋𑌽𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇, 𑌤𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌵𑌯𑌵𑌾𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌪𑌾𑌠𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑍌 𑌕𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍 𑌜𑌡𑌃

வைத்துக் கொண்டு யாதவ ப்ரகாசரால் 'வேதமும் பொய், புத்தரால் செய்யப்பட்ட ஆகமும் பொய், இவை இரண்டிற்கும் ப்ரமாணமாயிருக்கும் தன்மையும் பொய், அறிகிறவனும் பொய், ஜ்ஞானமும் அதின் ப்ரயோஜனங்களும் பொய், ஆதலால் நீங்களும் பௌத்தர்களும் ஒரே விதமான ஸங்கேதத்தை உடையவர்கள்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

மேலும் உங்களால் ப்ரத்யக்ஷத்தினாலும் அனுமானத்தினாலும் ஒரு விசேஷமுமில்லாத ஸத் என்கிற வஸ்து ஸாதிக்கப் படுகிறதாதலாலும் இதர ப்ரமாணங்களினால் ஏற்பட்ட அர்த்தத்தையே சொல்லுகிறபடியினாலும் சாஸ்திரத்திற்கு ப்ரமாணமாயிருக்கும் தன்மை இல்லை. இரண்டு மூன்று அவயவ *வாக்யங்களோடு கூடிய அனுமான ப்ரயோகத்தைச் சொல்லும் வாக்யத்தைப் படிப்பது மாத்திரத்தினால் ப்ரும்ம வித்யை பூர்ணமாக ஏற்படக்கூடியதாயிருக்க எந்த மூடன் அநேக வேதாந்தங்களைப் பரிசயம் செய்வதினால் உண்டாகும்

---

* அனுமானத்திற்கு ஐந்துவிதமான அவயவவாக்யங்கள் உண்டு. அவையாவன:—ப்ரதிஜ்ஞை, அதாவது இந்த மலையில் நெருப்பு இருக்கிறது என்று சொல்லுவது; ஹேது, அதாவது புகை இருக்கிறபடியினால் என்று காரணத்தைக் காட்டுவது; உதாஹரணம், அதாவது எங்கெந்த இடத்தில் புகை இருக்கிறதோ அந்தந்த இடங்களில் நெருப்பு இருக்கும், பாகசாலை (மடப்பள்ளி) முதலிய இடங்களைப்பார் என்று த்ருஷ்டாந்தம் காட்டுவது; உபநயம், அதாவது அப்படியே இந்த மலையும் புகையையுடையது என்று நிரூபிப்பது; நிகமனம், அதாவது ஆதலால் நெருப்பை உடையது என்று நிர்த்தாரணம் செய்வது; இந்த ஐந்தும் அவயவ வாக்யங்கள் என்னப்படுகின்றன.

श्रुतिनिकरशिखरवशीभूतो न प्रयासाधिकारं भजेत? न ब्रूमोऽस्माभिरनुमानादिकमस्मत्सिद्धान्तसाधनतयेति चेत्, किमिदं श्रुतिप्रामाण्यभङ्गभीरुतया? उत अनुमानादेस्तत्प्रामाण्यायोगात्? नाद्यः — भवद्भिरनुक्तेऽपि तद्भावमात्रेण श्रुतिप्रामाण्यभङ्गस्य दुर्वारत्वात् । सम्भवो द्वयस्य च शास्त्रयोनित्वाधिकरणनिरस्तत्वात् । न द्वितीयः — ज्ञानोदयादेव अनुत्पत्तिलक्षणस्याप्रामाण्यस्यासिद्धेः । एककोटिनियततया च संशयत्वस्याप्यभावात् । निपुणतरप्रयोगे च प्रयोगदोषाणामभावात् । विपर्ययलक्षणं तु विषयापहारद्वारेण न सिध्यतीति ।

ஶ்ரமத்தை அடைய ஆரம்பிப்பான்? அப்படியாகில் அனுமானம்முதலியதை எங்கள் ஸித்தாந்தத்தை ஸ்தாபிக்கக் கூடிய ப்ரமாணமாக நாங்கள் சொல்லவில்லை என்னில், இது வேதத்திற்கு ப்ரமாணமாகும் தன்மை போய்விடுகிறது என்கிற பயத்தினுலா? அனுமானம் முதலியது அந்த விஷயத்தில் ப்ரமாணம் என்பது பொருந்தாதாகையினுலா? முதலாவது பக்ஷம் உசிதமல்ல, உங்களால் சொல்லப்படாமல் இருந்தபோதிலும் வேறு ப்ரமாணம் உண்டாயிருக்கிறது மாத்திரத்தினுலே வேதத்திற்கு ப்ரமாணமா யிருக்கும் தன்மை ஒழிந்துவிடும் என்பது தடுக்க முடியாததாலாலும், அனேக ப்ரமாணங்கள் உண்டென்பதும் ஶாஸ்திரம் தவிர வேறு ப்ரமாணம் உண்டென்பதும் ஶாஸ்திரயோநித்வாதிகரணத்திலேயே நிராகரிக்கப்பட் டிருப்பதினுலும். இரண்டாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, ஜ்ஞானம் உண்டாகிற மாத்திரத்தினுலேயே ஜ்ஞானம் அவைகளினுல் உண்டாகாதென்கிற ப்ரமாணமில்லாமை ஸித்திக்கவில்லை. அந்த அனுமானம் முதலியவைகள் ஒரே பக்ஷத்தை எப்பொழுதும் தெரிவிக்கிறபடியினுலும் உண்டாகிய ஜ்ஞானம் ஸந்தேஹம் என்பதும் ஏற்படவில்லை. நல்ல ஸாமர்த்தியத்துடன் அனுமானத்தை ப்ரயோகித்தால் அனுமானத்தில் தோஷங்களும் ஸம்பவிக்காது. விபரீத ஜ்ஞானத்தை உண்டுபண்ணுகிறது என்கிற ப்ரமாணமாகை அதின் விஷயத்தை இல்லையென்று மறுத்தாலல்லது ஸித்திக்காது. இப்படியாகையினுல் அனுமானமும் வேதமும் ஒரே விஷய

तया च सति तत्त्वविषयतया तत एव शास्त्रस्याप्रामाण्यमिति घट्टकुट्यां प्रभातम् । एवं च सति अद्वैतवाक्यानां न तत्त्वावेदकत्वं, द्वैतवाक्यानामेव तत्त्वावेदकत्वमिति त्वदिष्टविरोधप्रसक्तिश्च। अन्ततः शास्त्राप्रामाण्यस्यास्माकमिष्टत्वेऽपीति चेत्, न, पूर्वोक्तन्यायेन दत्तोत्तरत्वात् । असन्दिग्धाविपरीतस्याबाधितस्य ज्ञानस्य जनकत्वात् । बाध्यत्वसिद्धौ च वैदिकत्वरूपवर्मकञ्चुकं मुक्तस्य तव बौद्धसिद्धान्तसुरङ्गप्रवेशमन्तरेण कथासमरसीम्नि संशयापत्तेः ।

तदेतदखिलं हृदि निधाय भाष्ये सन्मात्रग्राहि प्रत्यक्षप्रतिक्षेपाय प्रमितमात्रग्राहि चेन्न

த்தைப்பற்றியதாதலால் ஆகையினுலேயே ஶாஸ்திரமும் ப்ரமாணமாகாது என்று வழிச்சேரியில் பொழுதுவிடிந்ததுபோலாகும். இப்படியானுல் அத்வைதத்தைச்சொல்லுகிற வாக்யங்கள் உண்மையான அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கக் கூடியவைகளல்ல, த்வைதத்தைச் சொல்லுகிற வாக்யங்களே உண்மையான அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கக் கூடியவைகள் என்றேற்படுமாதலால் உன்னுடைய இஷ்டத்திற்கு விரோதம் ஏற்படும். கடைசியாக ஶாஸ்திரம் ப்ரமாணமல்ல வென்பதும் எங்களுக்கு இஷ்டம்தான் என்னில், அது உசிதமல்ல, முன்பு சொன்ன ந்யாயத்தினுல் பதில் சொல்லப்பட்டபடியினுலும், ஸந்தேஹம் விபரீத ஜ்ஞானம் ஒன்றும் இல்லாத ஜ்ஞானம் வேதத்தினுல் உண்டாகிறதென்பது அபலபிக்க முடியாததாலும். அதினுல் அறியப்படுகிற வஸ்து பொய்யென்னில், வைதிகன் என்கிற பெயராகிய கவசத்தைத் தள்ளிவிட்ட உனக்குப் பௌத்தர்களின் ஸித்தாந்தமாகிற சுரங்கத்தில் நுழைவதைத் தவிர ப்ரஸங்கமாகிற யுத்த களத்தில் ப்ராண ஸம்ஶயமே வந்துவிடுமாதலால்.

இவை எல்லாவற்றையும் மனதில்வைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ப்ரத்யக்ஷம் ஸத்தென்கிற வஸ்துவை மாத்திரம் அறிகிற தென்பதை நிராகரிப்பதற்காக ஒரு ப்ரமாணத்தினுல் அறியப்பட்டதையே

ஸந்மாத்ராஹிமத ப்ரஹ்மஸ்வரூபபரவேதாந்தவாக்யானா மப்ராமாண்ய ப்ரஸங்க உதாஹ்ருத: । ஸ்தலாந்தரேஷு விப்ரகீர்ணம் ஶேஷமவகந்தவ்யமிதி ॥

இதி ஶ்ரீகவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய ஶ்ரீமத்வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஶ்ரீ ஶ த தூ ஷ ண்யா ம்
வேதப்ராமாண்ய பரிக்ரஹாநுபபத்திவாதஶ்சதுர்தஶ:

॥ ஶ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம: ॥

அறிகிறபடியினல் ஸத்தென்று நினைக்கப்பட்ட ப்ருஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிற வேதாந்த வாக்யங்கள் ப்ரமாணங்களில்லாமல் போகவேண்டும் என்று அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மற்றதும் வெவ்வேறு இடங்களில் சிதறி இருக்கிறது என்று நினைக்கத் தக்கது.

இப்படித் திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர் வித்வான்
பகவத்விஷயம் பண்டிதபூஷணம்

ஸ்ரீ உப. வே. நரஸிம்மாசார்யர் ஸ்வாமியின்

ஸ்ரீசததூஷணீ தமிழ்மொழி பெயர்ப்பில்

வேத ப்ராமாண்ய பரிக்ரஹானுபபத்திவாதம் என்னும்

பதிநாலாவது வாதம் முற்றிற்று.

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃 ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

॥ 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑌨𑌿𑌰𑌾𑌸𑌵𑌾𑌦𑌃 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌦𑌶𑌃 ॥

𑌅𑌬𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌧𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌮𑌿𑌤𑌿𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌂
𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌯𑌸𑍍𑌯𑍇𑌦𑌂 𑌜𑌗𑌦𑌵𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌞𑍍𑌯𑌾𑌯𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌃 ।
𑌸 𑌮𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌪𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌦𑌨𑌿𑌜𑌵𑌿𑌭𑌵𑌦𑍍𑌵𑌂𑌸𑌨𑍈𑌃
𑌪𑍍𑌰𑌸𑍀𑌦𑌤𑍍𑌵𑌾𑌸𑍀𑌦𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑌰𑌵𑌿𑌶𑌦𑌃 𑌹𑌯𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌃 ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃 ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌨𑌿𑌵𑌾𑌸𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜 𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

த்ருஶ்யத்வானுமான நிராஸ வாதம் என்னும் பதினைந்தாவது வாதம்.

ஒரு வித மறுப்பும் இல்லாத (அதாவது ஒரு ப்ரமாணங்களினுலும் மறுக்கப்படாத) ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களினுல் ஸத்யமென்று நிஶ்சயிக்கப்பட்ட இந்த எல்லா ப்ரபஞ்சமும், உள்ளே ப்ரவேசித்து நின்று நியமனம் செய்கிற எந்த பகவானுக்கு ஶரீரமோ, அப்படிப் பட்டவராயும், இப்படித் தன்னை நிரூபிப்பதிலேயே ஸ்வாரஸ்யத்தை உடையவைகளான அனேகம் வேதங்களின் தாத்பர்யத்தில் கொள்ளப் பட்டவராயும் இருக்கிற அந்த ஹயக்ரீவன் தன்னுடைய விபூதிகளை அபஹரிப்பவர்களை நாசம் செய்கிற மேலே நிரூபிக்கப் போகிற யுக்திகளினுல் எனக்கு அனுக்ரஹம் செய்யவேண்டும் (அதாவது அப்படிப்பட்ட யுக்திகள் எனக்கு ப்ரகாசமாகும்படி அனுக்ரஹம் செய்ய வேண்டும்).

யதேதத் ஸந்மாத்ரக்³ராஹி ப்ரத்யக்ஷதூ³ஷணாபி⁴தா⁴னே பா⁴ஷ்யம் — 'ஸந்மாத்ரப்³ரஹ்மண: ப்ரத்யேயத்வே, ததோ ஜட³த்வநாஶித்வாத³யஸ்ஸ்யுரேவ தோ³ஷா:' — இதி । அநேந ச பஶ்யதோऽபலபதாம் த்³ருஶ்யத்வாநுமாநஸ்ய அநைகாந்திகத்வமபி ஸூசிதம் । உத்தரத்ராபி க்வசித்பர த்³ருஷ்டவ்யாப்த்யா ப்ரஸங்க³ம் ப்ரயுங்க்தே — 'ப்³ரஹ்ம மித்²யா, ஜ்ஞாந விஷயத்வாத்' — இதி । ஸாங்க்²யாதி⁴கரணே ச த்³ருஶ்யத்வபா³த⁴

ப்ரத்யக்ஷம் ஸத் என்பதை மாத்திரம் அறிகிறது என்பதை தூஷிக்கும் பொழுது 'கடைசியில் ஸத்மாத்திரமாகிற ப்ரும்மத்திற்கு அறியப் படக் கூடும் தன்மை உண்டாகும், அத்தால் ஜடமாயிருக்கை, நாசத்தை அடையக் கூடியதாயிருக்கை, முதலியவை வரும் என்று உன்னாலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது' என்று ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இத்தால் உலகத்தை ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே அபலாபம் செய்கிறவர்களால் சொல்லப்படுகிற உலகம் பொய்—கண்ணால் பார்க்கப் படக் கூடியதாயிருக்கையினால், என்கிற அனுமானத்திற்கு வ்யபிசாரம் * என்னும் தோஷம் இருக்கிறதென்று தெரிவிக்கப்பட்டது. இதற்கு மேலும் ஓரிடத்தில் எதிரிகளின் மதத்தில் ஏற்பட்ட வ்யாப்தியை அனுஸரித்து ப்ரஸங்கத்தையும் 'ப்ரும்மம் பொய், ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாகையினால்' என்று ப்ரயோகித்திருக்கிறார். ஸாங்க்யனை நிராகரிக்கும் அதிகரணத்திலும் 'ப்ரபஞ்சம் பார்க்கப் படக் கூடியதென்றும் மறுக்கப்படுகிறதென்றும் ஒப்புக்கொண்டிருப்பதினால் (அதி

---

* வ்யபிசாரமாவது ஸாதிக்கப்பட வேண்டிய வஸ்து இல்லாத இடத்தில் ஸாதிக்கிறதற்குக் காரணமாக நிரூபிக்கப்பட்ட வஸ்து இருத்தல். அதாவது இங்கு ப்ரபஞ்சம் பொய் என்று ஸாதிப்பதற்காக அது நம்மால் பார்க்கப்படக்கூடியதா யிருக்கை என்கிற ஹேது சொல்லப்பட்டது. இந்த ஹேதுவே (அதாவது பார்க்கப் படக் கூடியதாயிருக்கையே) இதற்கு ஸாத்யமாகிய மறுக்கப்படக் கூடியதாயிருக்கை இல்லாத ப்ரும்மத்தின் இடத்தில் இருப்பதினால் வ்யபிசாரதோஷம் வருகிறது என்றபடி.

𑌸𑍂𑌚𑌯𑌨𑍍 — '𑌉𑌪𑌲𑌬𑍍𑌧𑍍𑌯𑌪𑌲𑌬𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍 𑌸𑌂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂' — 𑌇𑌤𑌿 | 𑌯𑍋𑌗𑌾𑌚𑌾𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌸𑌂𑌵𑍇𑌦𑌨𑌹𑍇𑌤𑍁𑌨𑌿𑌰𑌾𑌸𑍇𑌨 𑌚 𑌜𑌗𑌦𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌮𑌂𑌸𑍍𑌤 | 𑌤𑌦𑌿𑌹 𑌵𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌾𑌰𑌯𑌾𑌮𑌹𑍇 |

𑌵𑌿𑌮𑌤𑌂 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾 — 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌯𑌦𑌿𑌤𑍍𑌥𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌥𑌾, 𑌯𑌥𑌾 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌜𑌤𑌂, 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 | 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌮𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑌂 ? 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑍁𑌚𑍍𑌛𑌤𑍍𑌵𑌂 ? 𑌉𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 ? 𑌉𑌤 𑌸𑌦𑌸𑌦𑍍𑌵𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌤𑍍𑌵𑌂 ? 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑍇 𑌹𑍀 𑌤𑌿

பொய் யென்பது)மிகவும்பொருந்தாததே யாகும்' என்று விரோதத்தையும் தெரிவித்தார். யோகாசாரனுல் சொல்லப்பட்டதை அத்வைதிகள் சொல்லுவதும் அனுஸரித்திருப்பதினுல் அவர்களால் சொல்லப்பட்ட காரணத்தை நிராகரித்திருப்பதினுலேயே * இவர்கள் சொல்லுவதும் நிராகரிக்கப்பட்டதாய் விடும் என்று எண்ணினுர். அவை எல்லாவற்றையும் இந்த வாதத்தில் நாம் விஸ்தாரமாய் நிரூபிக்கிறோம்.

விவாதத்தில் இருக்கும் வஸ்து (ப்ரபஞ்சம்) பொய், அறியப்படக் கூடியதாதலால், எது எது அறியப்படக் கூடியதோ அது பொய்; எப்படி என்னில்:— முத்துச் சிப்பியில் ப்ரமிக்கப் படுகிற வெள்ளி முதலியதைப் போல; என்பது முதலியதைச் சொல்லுகிறுர்கள். இதில் இப்பொழுது ஸாதிக்கப் பட வேண்டியதாக அபிப்பிராயத்தில் கொள்ளப்பட்ட பொய்யாயிருக்கும் தன்மை என்பது என்ன? துச்சமாயிருக்கையா † ? அந்யதா ஜ்ஞானத்திற்கு (அதாவது ஒன்றை மற்றென்றுக அறிவதற்கு) விஷயமாயிருக்கையா ? ஸத் அஸத் இவைகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாயிருக்கையா ? அன்

* யோகாசாரன் வெளி வஸ்துக்களைப் பற்றிய ஜ்ஞானம் பொய், அதாவது வாஸ்தவத்தில் இல்லாத வஸ்துக்களை அறிகிறது என்றுன். அத்வைதிகளோ ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயம் பொய் என்றுர்கள். இவை இரண்டும் ஒன்றுயிருப்பதினுலே ஒன்றை தூஷித்து நிராகரித்தபடியினுலே மற்றென்றும் நிராகரிக்கப்பட்டது என்று தாத்பர்யம்.

† துச்சம் என்பது ஆகாசத் தாமரைப்பூ, குதிரைக் கொம்பு முதலியவை போன்ற அஸம்பாவிதமான வஸ்து.

प्रतिपन्नोपाधौ निषेधप्रतियोगित्वरूपं बाध्यत्वं? अथवा स्वात्यन्ताभावसमानाधिकरणतया प्रतीयमानत्वं? यद्वा सद्ब्रह्मविलक्षणत्वं? यद्वा अन्यदेव किंचित्? इति।

नाद्यः—प्रतीतिविरोधात्, स्वसिद्धान्ताच्च।

अत एव न द्वितीयः—मिथ्यात्वाध्यासादिविषयतया सिद्धसाधनत्वाच्च। शुक्त्यादिष्वेव हि रजताद्यध्यासेन अनिर्वाच्यवस्तुविषय इत्यभ्युपगम्यते।

றிக்கே எந்த இடத்தில் அறியப்பட்டதோ அந்த இடத்திலேயே இல்லை என்று சொல்லப்படக் கூடியதாக இருக்கையாகிற மறுக்கப் பட்டிருக்கையா? அல்லது தன்னுடைய அபாவம் (இல்லாமை) இருக்கும் இடத்திலேயே இருப்பதாக அறியப்பட்டிருக்கையா? அன்றிக்கே உண்மையாகிய ப்ரும்மத்தைக் காட்டிலும் வேறாயிருக்கையா? அதுவு மன்றியில் வேறு ஏதாவதொன்று?

முதலாவது பக்ஷம் உசிதமல்ல, எல்லோராலும் அறியப்பட்டிருப்பதற்கு விரோதம் வருகிறபடியினாலும், உங்களுடைய ஸித்தாந்தத்திற்கு விரோதம் வருகிறபடியினாலும்.

அந்த ஸித்தாந்தத்திற்கு * விரோதம் வருகிறபடியினாலே இரண்டாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல. மேலும் இது பொய் என்கிற ப்ரமத்திற்கு இந்த ப்ரபஞ்சம் விஷயமா யிருப்பதினால் ஸித்த ஸாதனம் என்னும் தோஷம் வருகிறது (அதாவது வாஸ்தவமான ப்ரபஞ்சம் உங்களால் பொய் என்று ப்ரமிக்கப்படுகிறது என்று எங்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிற படியினால் என்றபடி). முத்துச்சிப்பி முதலி

---

* முத்துச் சிப்பியைக்கண்டு வெள்ளியென்று ப்ரமிக்கும் இடத்திலும் அப்படி ப்ரமிக்கும் பொழுது அநிர்வசனீயமான (அதாவது வ்யவஹரிக்கத்தகாத) வெள்ளி உண்டாகிற தென்று உங்கள் பெரியோர்களினால் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டிருப்பதினால் ஒன்றாக இருப்பது மற்றொன்றாக ப்ரமித்து அறியப்படுகிறது என்பது இல்லையாகையினால் ஸித்தாந்தத்திற்கு விரோதம் என்றபடி.

அதாரோபிதத்வேந விஷயத்வமிஷ்யதே, ததாऽபி ஸித்தஸாதநதா — ஸர்வஸ்யாபி வஸ்துநோ யத்ர க்வசித் யேந கேநசிதாரோப்யமாணத்வாத் ||

ந த்ருதீய: — பரம் ப்ரத்யப்ரஸித்தவிசேஷணத்வாத் | அர்த்தாபத்திப்ரஸித்தம் ததிதி சேத், ந — தஸ்யா: ஸ்வாவஸரே நிராகரிஷ்யமாணத்வாத் |

ந சதுர்த்த: — தத்தி பாத்யத்வம் பாத்யம்? அபாத்யம் வா? பூர்வத்ர ஸித்தஸாதநத்வம் — தஸ்ய ப்ரபஞ்ச

யதே வெள்ளியென்று அந்யதா க்யாதிக்கு விஷயம் என்று எங்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. ஆரோபணம் செய்யப்பட்டிருப்பதினாலே விஷயமாயிருக்கை சொல்லப்படுகிறதென்னில், அப்பொழுதும் அந்த ஸித்தஸாதன தோஷம் வருகிறது, எல்லா வஸ்துக்களும் எவனாவது ஒருவனால் ஏதாவது ஓர் இடத்தில் ஆரோபிக்கப்பட்டே இருக்குமாதலால்.

மூன்றாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல. எதிரியைக் குறித்து ப்ரயோகிக்கும்பொழுது இந்த விசேஷணம் அப்ரஸித்தமாகையினால்*. இது அர்த்தாபத்தியினால் (அதாவது அறியப்படுகிற படியினால் அஸத்தாகிய குதிரைக்கொம்பு முதலிய துச்சமான வஸ்துக்களைப்போல அல்ல, பிறகு மறுக்கப்படுகிறபடியினால் ப்ரும்மத்தைப்போலுமல்ல, ஆதலால் இரண்டைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக ஒன்று ஸித்திக்கிறது என்கிற யுக்தியினால்) ஏற்பட்டது என்னில், அது உசிதமல்ல, அது தனித்தோர் இடத்தில் நிராகரிக்கப்படப் போகிறபடியினால்.

நான்காவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, அந்த அப்படிப்பட்ட மறுக்கப்பட்டிருக்கை மறுக்கப்படக் கூடியதா? மறுக்கப்படக்கூடாததா?

---

* ஸத்தாகவாவது அஸத்தாகவாவது வஸ்துக்கள் இருக்கவேண்டுமே ஒழிய இவை இரண்டைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக ஒன்று இருப்பதாக ப்ரபஞ்சம் ஸத்யம் என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிற வாதிகளினால் அங்கீகரிக்கப்படவில்லையாதலால் என்றபடி.

𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 | 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌿𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂? 𑌉𑌤 𑌤𑌤𑍋 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌂? 𑌆𑌦𑍍𑌯𑍇 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑍍𑌵𑌂—𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 | 𑌬𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌤𑌾𑌯𑌾 𑌹𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌸𑍍𑌯 𑌬𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇, 𑌬𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑍇𑌵𑍇𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 | 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍇 𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌹𑍇𑌤𑍋𑌰𑌨𑍈𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌂 | 𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌨𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍋𑌃 𑌨𑌾𑌨𑍈𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌂, 𑌨—𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍌 𑌅𑌨𑍈𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌃, 𑌤𑌥

முதலாவது பக்ஷத்தில் ஸித்தஸாதனம் என்னும் தோஷம் வருகிறது. (எப்படி என்னில்:—)அது ப்ரபஞ்சம் உண்மை என்பதற்கு விரோதியல்லவாதலால் (அதாவது ப்ரபஞ்சம் இல்லை என்று மறுக்கப்படக் கூடியது என்பது மறுக்கப்படக்கூடியதாகில் பாத்யத்வம் (மறுக்கப்பட்டிருக்கை) பொய் என்பது ஏற்படுகிறபடியினுல் ப்ரபஞ்சம் உண்மையென்றே ஏற்படும் என்றபடி). இரண்டாவது பக்ஷத்திலும் இந்த ஸாத்யமான மறுக்கப்படக்கூடியதா யிருக்கை ப்ரும்மத்தின் ஸ்வரூபமா? அதைவிட வேறுபட்டதா? முதலாவது கல்பத்தில் ஸித்தஸாதனம் என்னும் தோஷம் வருகிறது, ப்ரும்மத்துடன் சேர்ந்தது என்பது எங்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதினுல். ப்ரபஞ்சத்திற்கு மறுக்கப்படக்கூடும் தன்மை உண்டென்றல்லவோ ஸாதிக்கப்படுகிறது, அந்த மறுக்கப்படக்கூடும் தன்மையும் ப்ரும்மத்தின் ஸ்வரூபமென்று சொல்லுகிருயாதலால். இரண்டாவது கல்பத்திலும் அந்த த்ருஶ்யத்வம் என்னும் காரணத்திற்கு (மறுக்கப்படக்கூடியதாயிருக்கும் தன்மை என்கிற ஸாத்யம் மறுக்கப்படுகிறதில்லை, அதில் த்ருஶ்யத்வம் என்கிற ஸாதனம் இருக்கிறதாகையினுல்) வ்யபிசாரம் என்னும் தோஷம் வருகிறது. இந்தக் காரணத்தினுலேயே பாதிக்கப்படக் கூடியதாயிருக்கும் தன்மை என்னும் ஸாத்யம் ஸித்தித்தாலும் ஸித்திக்காமல் போனபோதிலும் வ்யபிசாரம் என்னும் தோஷம் இல்லையே (அதாவது ஸாத்யம் ஸித்தித்தபிறகு தோஷம் விரோதிக்காது, ஸித்திக்காமல் போனுல் அந்த ஸாத்யத்தில் தோஷம் சொல்லமுடியாது என்றபடி) என்பதும் உசிதமல்ல, இந்தக் காரணத்தினுல் ஸாத்யம்

𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍌 𑌹𑍇𑌤𑍋𑌰𑌸𑌾𑌧𑌕𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑌪𑌰𑍍𑌯𑌵𑌸𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍌 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌧𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤𑌃 𑌕𑌥𑌮𑌨𑍈𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍? 𑌨 𑌹𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌧𑌕𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌤𑌦𑌸𑌾𑌧𑌕𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌨𑍍𑌮𑌤𑍍𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 — 𑌅𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌾𑌨𑌭𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌹𑌿 𑌤𑌤 𑌏𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑍍𑌯 𑌅𑌨𑍈𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌮𑌃 । 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌬𑌾𑌧𑌿𑌤𑍇 𑌬𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌹𑍇𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾𑌽𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌦𑌨𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑍇 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑌰𑌾𑌨𑍈𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗 𑌇𑌤𑌿 । 𑌤𑌥𑌾𑌹𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌹𑍇𑌤𑍋

ஸித்தித்ததேயானல் அந்த ஸாத்யத்தில் வ்யபிசாரதோஷம் வருகிறது என்கிற ப்ரஸங்கம் உண்டாகிறபடியினுலும், ஸாத்யம் ஸித்திக்காமல் போனல் இந்தக்காரணம் ஸாத்யத்தை ஸாதிக்கக்கூடியதல்லாமல் போக வேண்டிவரும் என் கி ற கேள்வியில் முடிவு பெறுகிறபடியினுலும். இந்தக் காரணத்தினுலேயே அந்த ஸாத்யம் ஸித்தித்த பிறகு ஸாத்யத்தை ஸ்ாதித்திருக்கிற காரணத்திற்கு வ்யபிசாரம் என்னும் தோஷம் எப்படி வரும்? அந்த ஸாத்யத்தை இந்தக் காரணம் ஸாதித்ததேயானல் இந்தக் காரணத்திற்கு அந்த ஸாத்யத்தை ஸாதிக்கக் கூடியதா யிருக்கும் தன்மை இல்லாமல் போக வேண்டி வரும் என்று பைத்தியம் பிடிக்காதவன் சொல்ல மாட்டான் என்பதும் உசிதமல்ல, என்னுடைய அபிப்பிராயத்தை நீ தெரிந்து கொள்ளாமையினல். நாங்கள் இந்தக் காரணத்தினுலேயே ஸாத்யம் ஸித்தித்து விடுகிறது என்று ஒப்புக்கொண்டு வ்யபிசார தோஷத்தைச் சொல்ல வில்லை. பின்னை எப்படி என்னில்:—இப்பொழுது ஸாதிக்கப்படுகிற மறுக்கப்படக் கூடியதாயிருக்கும் தன்மை மறுக்கப்படாமல் இருந்ததேயானல் அதில் பார்க்கப்படக் கூடியதாயிருக்கும் தன்மை இருக்கிறதென்று உன்னல் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதினுலும் அப்படி ஒப்புக் கொள்ளாமல் போன போதிலும் இரண்டில் ஒன்றுக்கு வ்யபிசார தோஷம் வருகிறது (அதாவது அப்படி ஒப்புக் கொள்ளாமல் போனல் ப்ரபஞ்சத்தில் மறுக்கக் கூடிய தன்மை மறுக்கக் கூடியதென்று ஒப்புக்கொண்டால் ப்ரபஞ்சத்தில் ஸாத்யமாகிற மறுக்கப் படக்கூடியதாகிய தன்மை இல்லை என்றேற்படுகிறபடியினுலே அதில் இந்தக் காரணம் இருக்கிறபடியினல் வ்யபிசாரம் வரு

ந ச வ்யதிரிக்த உபலப்த்யர்ஹத்வஸ்ய அநைகாந்த்யம் பரி
ஹ்ரியேத இதி சேத், ததா ப்ரத்யக்ஷாநர்ஹத்வேந
ஸ்தாபநம் ந சக்யதே — தஜ்ஜநிதஜ்ஞாநவிஷயஸ்யைவ
தஸ்ய ப்ரத்யக்ஷாவஸ்யம்பாவாத் | அநைகாந்த்யாநுரோதேநைவ
பரித்யஜ்ய அநைகாந்த்யம் பரிஹ்ரியதே தர்ஹ்யபி | நநு
பாதிதஸ்யாபாதிதஸ்ய ச ஸாதாரணம் பாத்யத்வ
மத்ரம் ஸாத்யத இதி சேத், ந — தயோரபி ஸித்தஸா
தநத்வஸ்ய துஷ்பரிஹரத்வாத் | பாதிதபாத்யத்வோர்ஹ்ய
த்வத: ஸாதாரணாகாரஸ்யார்ஹத்வாத் | பக்ஷ

கிறது. இரண்டுக்குள் ஒன்றில் வ்யபிசார தோஷம் ஸித்தமாக வருகிற காரணத்தைக் கொண்டு ஸாத்யத்தை எப்படி ஊகிக்க முடியும் என்றபடி). அப்படியாகில் அந்த ஸாத்யமாகிய மறுக்கப்படக்கூடியதாயிருக்கும்தன்மையில் பார்க்கக்கூடியதாயிருக்கும் தன்மையாகிய காரணம்இல்லையென்று ஒப்புக்கொண்டு வ்யபிசார தோஷத்தைப் பரிஹரிக்கப்போகிறோம் என்னில், அப்பொழுது பார்க்கப்படக் கூடியதாயிருக்கும் தன்மையைக்கொண்டு ஊஹிப்பதினால் அந்த ஸாத்யத்தை ஸாதிப்பது முடியாது. அது இந்த அனுமானத்தினால் உண்டாக்கப்பட்ட ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாக இருந்ததேயானால் அதற்குப் பார்க்கப்படக்கூடியதா யிருக்கும் தன்மை அவஶ்யமாக இருக்கவேண்டியதாதலால் (அதாவது ஸாத்யமும் ஸாதனமும் ஒன்று சேர்ந்திருப்பதை அனேக இடங்களில் பார்த்து அதனாலன்றோ ஒன்றைப் பார்த்ததும் மற்றொன்றை ஊஹிக்க வேண்டும், அது பார்க்கப்படக் கூடியதல்ல என்று ஒப்புக்கொண்டால் அப்படி ஊஹிப்பது அஸம்பாவிதம் என்று தாத்பர்யம்). ஆகையினால் அனுமானத்தை விட்டுவிட்டு வ்யபிசார தோஷத்தைப் பரிஹரிப்பாயாகுக. மறுக்கப்பட்டிருக்கும் வஸ்துவிற்கும் மறுக்கப்படாத வஸ்துவிற்கும் பொதுவான பாத்யத்வம் என்பது இங்கு ஸாதிக்கப்படுகிறது என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல, அப்படி யிருந்தபோதிலும் ஸித்தஸாதனம் என்னும் தோஷம் பரிஹரிக்க முடியாததாதலால். (எப்படி என்னில்:—)ஸாத்யமாகிய மறுக்கப்படக் கூடியதா யிருக்கும் தன்மை மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறவர்கள்

யத்³பூ⁴தாபா³த்⁴யத்வம் அஸ்மத³பி⁴மதவிஶேஷணம் இதி சேத், ந—தஸ்யாஸ்மாபி⁴ரங்கீ³க்ருதத்வாத் | அவிரோதே⁴(அ)பி பூர்வோக்தாநைகாந்த்யஸ்ய ஸ்தி²தத்வாத் |

ந பஞ்சம꞉—ப்ரத்யக்ஷாத்³யை꞉ தத்³விஷயகை꞉ தத³பா⁴வபோ³தா⁴ஸம்ப⁴வாத், ஶ்ருதீநாமபி நிஷேத⁴காநாம் அந்யத்ர வ்யவஸ்தா²பநாத் | அத ஏவ யோக்³யாநுபலம்ப⁴நிராக்ருதஸ்யாபா⁴வஸ்ய தத³பா⁴வஸ்யாநுமாநேந

மதத்திலும் அப்படிப்பட்ட பாத்யத்வம் என்கிற ஸாத்யம் அங்கீகரிக்கப் பட்டிருப்பதினால். பக்ஷத்தின் விஶேஷணமாகிய ஹேதுவின் பலத்தினால் எங்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட மறுக்கப்படாத பாத்யத்வம் என்கிற ஸாத்யம் ஸித்திக்கிறது என்பதும் உசிதமல்ல, இந்த ஹேது விரோதம் என்னும் தோஷத்தை உடையதாதலால்(அதாவது உன்னால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஸாத்யம் இல்லையென்று ஸாதிப்பதற்குக் காரணமாகுமாதலால். ஏனெனில் பார்க்கப்படக் கூடியதாயிருக்கும் தன்மையாகிற ஸாதனத்தைக் கொண்டு ப்ரபஞ்சத்திற்கு ஸித்திக்கும் மறுக்கப்படக் கூடியதாயிருக்கும் தன்மை மறுக்கப்படாதது என்னில், பார்க்கக்கூடியது என்பது வஸ்து இருக்கிறதென்பதற்குக் காரணமாகுமே ஒழிய அது இல்லை என்று மறுக்கக்கூடியது என்பதற்கும் அப்படிச் சொல்லுவது மறுக்கக் கூடாதது என்பதற்கும் காரணமாகாது என்று தாத்பர்யம்). அப்படி விரோதம் இல்லாமல் போனபோதிலும் முன்பு சொன்ன வ்யபிசாரம் என்னும் தோஷம் அப்படியே வருமாதலாலும்.

ஐந்தாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல. வஸ்துக்கள் உண்டென்று தெரிவிக்கக்கூடிய ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களினால் அவைகள் இல்லையென்று அறிவது ஸம்பவிக்காததாலும், ப்ரபஞ்சம் இல்லையென்று சொல்லுகிற வேதவாக்யங்களுக்கும் தாத்பர்யத்தை வேறு இடத்தில் விசாரித்து நிஶ்சயம் செய்யப்போகிறபடியினாலும். ஆகையினாலேயே ப்ரபஞ்சம் இல்லையென்பது யோக்யானுபலம்பத்தினால் (அதாவது அப்படி இல்லை என்று ஒரு ப்ரமாணத்தினாலும் அறியப்படாமையினால்) நிராகரிக்கப்பட்டிருப்பதினாலே அதை அனு

ஸாதயிதுமஶக்யத்வாத் | கதஞ்சித் ப்ரத்யக்ஷாதீநாம் ச நிருபதிதயா அநுமாநப்ராமாண்யஸ்யைவாஸம்பவாத் | ததஸம்பவே ச ஸ்வோக்திவிரோதாத், பரஸித்தாந்த ஸ்வீகரணாச்ச | அப்ரமாணேந ஸாதிதஸ்யாபி ஸத்யத்வே அஸ்மத்வாக்யமாத்ரேணாபி தத்தூஷணஸ்ய ஶக்யத்வாத் |

நாபி ஷஷ்ட:—ஸித்தஸாதநாதேவ | ஸர்வம் ப்ரஹ்மாத்மகமிதி பாஸ்கராதிபிரிவ த்வயாঽப்யங்கீக்ருத இதி சேத்; ந—தத³ப்ருதக்ஸித்திமாத்ரேண அஸ்மாபிரபிதாநாத் | ததா

மானத்தினல் ஸாதிப்பதும் முடியாது. எல்லா ப்ரத்யக்ஷங்களும் பொய் என்று சொல்லில் காரணம் இல்லாமையினலே அனுமானத்திற்கு ப்ரமாணமாயிருக்கும் தன்மையே ஸம்பவிக்காததலால் (அதாவது பக்ஷத்தையும் ஹேதுவையும் நேராகக்கண்டு அந்த ஸாத்யமும் ஹேதுவும் ஒன்று சேர்ந்திருப்பதையும் பார்த்து இந்தஹேது இருப்பதினல் இந்த ஸாத்யம் இருக்கவேண்டும் என்று ஊஹிப்பது அனுமானம், கீழ்ச்சொல்லிய ப்ரத்யக்ஷங்கள் பொய்யாகில் அவைகளினல் ஏற்பட்ட அனுமானம் ப்ரமாணமாகாததலால்). அப்படி அனுமானம் ப்ரமாணமல்ல என்றொப்புக் கொண்டால் அனுமானத்தை ப்ரமாணமாகச் சொல்லுகிற உன்னுடைய வார்த்தைக்கே விரோதம் வருகிறபடியினலே எதிரியினுடைய ஸித்தாந்தத்தையே ஸ்திரப்படுத்தினதாகும். ப்ரமாண மில்லாததினல் ஸாதிக்கப்பட் டிருப்பதும் உண்மை தான் என்னில், எங்களுடைய கேவல வார்த்தை மாத்திரத்தினல் அந்த அனுமானத்தைத் தூஷிப்பதும் உன்னல் தடுக்க முடியாது.

ஆருவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, ஸித்தஸாதனம் என்னும் தோஷம் வருகிறபடியினல். பாஸ்கரர் முதலியவர்களினல் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பதைப் போல உன்னலும் ப்ரபஞ்சம் எல்லாம் ப்ரும்ம ஸ்வரூபம் என்று ஒப்புக்கொள்ளப் படுகிறதே என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல, அந்த ப்ரும்மத்தைவிட்டுப் பிரியாமல் இருப்பது மாத்திரத்தினலே அப்படி எங்களால் சொல்லப்பட் டிருப்பதினல். அப்படி இருந்தபோதிலும் உண்மையாகிய ப்ரும்மத்தைக் காட்டிலும்

𑌚 𑌵𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑌸𑌾𑌧𑌨𑌾𑌦𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 — 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑌪𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑌾𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌘𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌘𑌟𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌨 𑌹𑍍𑌯𑌘𑌟𑌤𑍍𑌵𑌂 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌕𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑌸𑌾𑌧𑌨𑍇𑌨𑍈𑌵𑌾𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 — 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌵𑌧𑌾𑌰𑌣𑍇𑌨 𑌹𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌂, 𑌤𑌤 𑌏𑌵 𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 । 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍋𑌪𑌜𑍀𑌵𑌨𑍇 𑌅𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑌵𑍈𑌯𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌃 — 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌤𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌰𑍇𑌵 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌕𑌰𑌣𑍀𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌨𑌿𑌰𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌅𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 — 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾

வேறுபட்டது என்று ஸாதிப்பதினாலே அது உண்மையல்ல என்பது ஸித்திக்கிறது என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல, தானும் உண்மையாக இருந்து உண்மையாக இருக்கிற மற்றொரு வஸ்துவைவிட வேறு பட்டதாக இருப்பது மாத்திரத்தினாலே இது உண்மை யில்லாமல் போகவேண்டிவரும் என்கிற கேள்விக்கு இடமில்லையாதலால். தானும் குடமாக இருந்து மற்றொரு குடத்தைவிட வேறாக இருந்தபோதி லும் இது குடமல்ல என்பதில்லையல்லவா? ப்ரும்மம் ஒன்றுதான் உண்மையானது என்று ஏற்பட்டிருப்பதினால் அதைவிட வேறுபட் டது என்று ஸாதிப்பதினாலேயே ப்ரபஞ்சம் உண்மையல்ல என்பதும் ஸித்திக்கிறது என்பதும் உசிதமல்ல, ஆத்மாஶ்ரயதோஷம் வருகிற படியினால். (எப்படி என்னில்: —) ஒன்றுதான் என்பதினால் ப்ரபஞ்சம் உண்மையல்ல என்று சொல்லப் படுகிறது, அத்தாலேயே ப்ரபஞ்சம் உண்மையல்ல என்பதேற்படுகிறதென்று சொல்லப்படு கிறபடியினால். வேதத்தில் நிரூபிக்கப்பட்ட ப்ரும்மம் ஒன்றே ஸத்யம் என்பதை அங்கீகரிக்கும் பக்ஷத்தில் அதைப்பற்றி மறுபடியும் அனு மானம் சொல்லுவது ப்ரயோஜன மற்றதாகும். ஏனெனில், கடைசி யில் வேதத்தையே முன்னிடவேண்டி யிருக்கிறபடியினாலும், அது வேறொரு ப்ரமாணத்தை அபேக்ஷிக்காததாலாலும். ஸந்தேஹிக்கப் பட்ட விஷயத்தைக் குறித்து அனுமானம் ப்ரயோஜனத்தோடு

कारणान्निवृत्तः तस्योपजीवनाभावात्, इतरतः तयैव तत्सिद्धेः। श्रुतेस्तु प्रत्यक्षाद्यविरोधिविषयत्वसिद्धौ सा कथं प्रत्यक्षादिबाधकानुमानस्योपजीव्या? ननु सत्यमिति केनचित् सामान्यतो निश्चित्य तद्व्यतिरेकस्साध्यत इति चेत्, न — प्रत्यक्षादिभिः तन्निश्चये प्रपञ्चस्यैव सत्यतया तस्य तद्व्यतिरेकसाधनायोगात्। ततस्तु शास्त्रनिश्चितसत्यव्यतिरेकसाधनेऽपि तस्य सत्यान्तरकरत्वं सिध्येत्। सत्यकारत्वबाधः साध्य इति पक्षेऽपि पूर्ववदेव दोषा ग्राह्याः।

नापि सप्तमः — तत्र किं लोकतः शुक्तिरजतादिषु व्यावहारिकरजतादिषु निषेधं

கூடியதாகும் என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல, வேதம் ப்ரமாணம் என்றொப்புக் கொள்ளாதவன் அத்தை எதிர் பார்ப்பது ஸம்பவிக்காது, ஒப்புக்கொள்ளுகிறவனுக்கு அத்தாலேயே தன் இஷ்டம் ஸித்தித்து விடுகிறபடியினுல். மேலும் வேதம் ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களுக்கு விரோதமில்லாத விஷயங்களைத் தெரிவிக்கிறது என்று ஸித்தித்தபிறகு அந்த வேதம் ப்ரத்யக்ஷங்களை மறுக்கக்கூடிய அனுமானத்திற்கு ஸஹாயம் செய்வதாக எப்படி ஆகும்? ப்ரபஞ்சம் உண்மை என்று பொதுவாக ஒரு ப்ரமாணத்தினுல் நிஸ்சயித்து அது இல்லை என்று அனுமானத்தினுல் ஸாதிக்கப்படுகிறது என்பதும் உசிதமல்ல, ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களினுல் உண்மையென்று நிஸ்சயம் வரில் ப்ரபஞ்சமே ஸத்யமாதலால் அதற்கு உண்மையாயிருக்கும் தன்மை இல்லையென்று ஸாதிப்பது பொருந்தாதலால். ஆகையினுல் ஶாஸ்திரத்தினுல் அறியப்பட்டிருக்கிற உண்மையாயிருக்கும் வஸ்துவைவிட வேறு பட்டதென்று ஸாதித்தபோதிலும் அது உண்மையாகிய வேறுவஸ்து என்று மாத்திரம் ஸித்திக்கும். ஸத்யமாயிருக்கும் தன்மையே இல்லை என்று ஸாதித்தபோதிலும் கீழ்ச்சொன்ன தோஷங்களே வரும் என்றறியத்தக்கது.

ஏழாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, அது லோகத்தில் முத்துச்சிப்பியைக் கண்டு ப்ரமிக்கப்படுகிற வெள்ளி முதலியவைகளில் உண்

𑌵 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌂? 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪 𑌇𑌤𑌿? 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌃—𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌬𑌾𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌨𑌿𑌵𑌾𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃—𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌤𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌸𑍍𑌯𑌚𑌿𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌚 𑌤𑍇𑌨𑌾𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌸𑍍𑌯𑌾𑌕𑍍𑌷𑌤𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑌾 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌏𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌬𑌾𑌧𑍇 𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑌿𑌤𑍇 𑌸𑌤𑌿 𑌅𑌰𑍍𑌥𑌾𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌪𑌲𑌬𑍍𑌧𑍍𑌯𑍋𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌤𑍍𑌵𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌬𑌾𑌧𑌃 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌃 । 𑌅𑌬𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌾𑌵𑌿𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑌾𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃 । 𑌅𑌬𑌾𑌧𑌾𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌸𑍍𑌯 𑌬𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌯𑌦𑍁𑌪𑌲𑌬𑍍𑌧𑍍𑌯𑌨𑍁𑌪𑌲𑌮𑍍𑌭𑌂 𑌬𑌾𑌧𑌤 𑌏𑌵 । 𑌨

டென்று சொல்லுவதற்கும், கடையில் இருக்கும் உண்மையான வெள்ளி முதலியவைகளில் இல்லை என்று சொல்லுவதற்கும் தகுந்த தொன்று? அப்படிச் சொல்ல முடியாததா? என்னில், முதலாவது கல்பம் உசிதமல்ல, ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களினால் விரோதம் தடுக்கமுடியாததலால். இரண்டாவது கல்பமும் உசிதமல்ல, அது அப்ரஸித்தமாதலாலும், அப்படிப்பட்ட தொன்றை ஸாதித்த போதிலும் அந்த ஸ்வபாவத்தோடு சேர்ந்த ப்ரபஞ்சம் உண்மை என்பதற்கு ஒருவித ஆக்ஷேபமும் இல்லாமையினாலே எங்களுக்கு ஒரு வித அநிஷ்டமு மில்லையாதலாலும். இப்படி ப்ரத்யக்ஷத்தினால் விரோதம் நிரூபிக்கப்பட்ட பிறகு அர்த்தாபத்தி அனுபலப்தி என்பவைகளைத் தனித்தனி ப்ரமாணங்களாக ஒப்புக்கொள்ளுகிறவர்களுக்கு அவைகளாலும் விரோதம் வருகிறது (எப்படி யென்னில்:—அர்த்தாபத்தியாவது இது இப்படிப்பட்டதாதலால் இது இந்த விதமாகவே இருக்க வேண்டும், இந்த விதமான ஸ்வபாவ முடையதல்லாவிட்டால் இப்படி இருக்கமுடியாது என்பது). ப்ரபஞ்சத்தில் மறுக்கப்படக்கூடியதில்லை என்பதாகிய வ்யவஹாரத்தில் விரோதம் இல்லாமை ப்ரபஞ்சம் ஸத்யமாக இல்லாத பட்சத்தில் பொருந்தாதாதலால் ப்ரபஞ்சம் ஸத்யமென்பது ஸித்தித்து விடுகிறது. அனுபலப்தியும் ப்ரபஞ்சம் மறுக்கப்படக் கூடியதில்லை என்கிற உண்மையாயிருக்கும் தன்மையையே தெரிவித்துக் கொண்டு பொய் என்கிற அனுமானத்தை விரோதிக்கிறது. இவ்விடத்தில் யோக்யானுபலப்தி

பாதே யோக்யாநுபலப்திர் நாஸ்தீதி வாச்யம் — யோக்யஸ்ய பாத்யத்வஸ்ய உபபாதிதத்வாத்। ந ஹி லோகஸித்தமித்யாத்வாத் அந்யத் கிஞ்சித் அயோக்யம் மித்யாத்வமஸ்தி। ந சாநயோ: ஶ்ருதிபாத: — தஸ்யாந்யபரத்வஸ்ய ஸ்தாபநாத்॥

[பூர்வபக்ஷஸங்க்ரஹ:]

நநு ஸத்யத்வஸ்ய ஸித்தௌ பாத:, ததேவ ந ஸித்யதி; கிம் ஸத்தா ஸாமாந்யம்? உத ஸ்வரூபஸத்த்வம்? அதவா பாவத்வம்? யத்வா ப்ராமாணிகத்வம்? அதவா கிஞ்சித்? இதி। நாத்ய: — ஸாமாந்யநிஷேதவஸ்த்வயோகாத்। இஷ்டத்வேऽபி ஸாமாந்யாதிஷு மித்யாத்வஸாதநஸ்ய நிரவத்யத்வப்ரஸங்காத்। ந த்விதீய: — தத்ராபி கிம் ஸ்வரூபமேவ ஸத்த்வம்? உத ஸ்வரூபஸ்ய ஸத்த்வம்?

(அதாவது அறியப்படக்கூடியதாயிருக்க அறியப்படாமை) இல்லையென்பதும் உசிதமல்ல, மறுக்கப்படக்கூடியதாயிருக்கை எல்லோராலும் அறியப்படக்கூடியதென்பது முன்னமே நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பதினால். லோகத்தில் ஏற்பட்ட பொய்யாயிருக்கும் தன்மையை விட வேறுபட்டதாய் ஒருவராலும் அறியப்படாததான பொய்யாயிருக்கும் தன்மை இல்லையல்லவா. இந்த ப்ரமாணங்களுக்கு வேதத்தோடு விரோதமும் இல்லை, வேதம் வேறொரு அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதென்று மேலே ஸ்தாபிக்கப்போகிறபடியினால்.

[பூர்வபக்ஷ ஸங்க்ரஹம்.]

உண்மையென்பது ஸித்தித்தால் கீழ்ச் சொல்லிய அனுமானத்திற்குப் பாதம் ஏற்படும். அதுவே ஒன்று இருப்பதாக நாம் அறியவில்லை. ஸத்தாயிருக்கை ஒரு ஜாதியா? அல்லது ஸ்வரூபம் மாத்திரம் இருக்கிறதா? அல்லது வஸ்துவாக இருக்கையா? அல்லது ப்ரமாணத்தினால் ஏற்பட்டிருக்கை மாத்திரமா? வேறு ஏதாவதொன்றா? என்று கேட்கிறோம். முதலாவது பக்ஷம் உசிதமல்ல, ஜாதி என்று தனித்து ஒன்றை ஒப்பாதவர்களுக்கு அது பொருந்தாததாகையினால். அப்படி ஒப்புக் கொண்டவனுக்கும் ஜாதியில் மற்றொரு ஜாதி அங்கீகரிக்கப்படவில்லையாதலால் அந்த ஜாதி பொய் என்று அனுமானம் செய்வதில் ஒருவித அனிஷ்டமும் இல்லாமல் போக வேண்டிவரும். இரண்டாவது பக்ஷம் உசிதமல்ல, ஸத் என்று சொல்லப் படும் தன்மை அதின் ஸ்வரூபம் மாத்திரமா? அந்த ஸ்வரூபம் உண்மையாய் இருப்பதா? முத

கல்பே து மித்யாபூதஸ்யாபி ஸ்வரூபம் ஸ்வரூப-த்வேனேதி ந கிஞ்சித்வ்யாவ்ருத்திரிஷ்டம் பவதி । நிஸ்ஸ்வரூபம் தத்திதி சேத், ந — தேனைவ ரூபேண தத்ஸ்வரூப-நிர்ணயாத் । அன்யதா ப்ராதிஸ்விகஸ்வஸ்வரூபா-பாவே ஸர்வேஷாம் நிஸ்ஸ்வரூபத்வப்ரஸங்காத் । உத்த-ரத்ர தத்த்வஸ்ய ஸத்த்வாஸத்த்வாபாவே மித்யாத்வம் துர்வா-ரம் । ததஶ்ச விஶ்வமித்யாத்வம் । ந த்ருதீய:— அபாவஸ்ய மித்யாத்வப்ரஸங்காத் । இஷ்டமிதி சேத், ந — அவிஶே-ஷாத் பாவஸ்யாபி தத்ப்ரஸங்காத் । பாவாத்மகாபாவ-வாதே து பாவானாமேவாபாவத்வாத் தத்ப்ரஸங்க: । ந சதுர்த்த:— த்ருஶ்யத்வாநுமாநஸ்ய நிராஸ்ய தத்ஸித்தே: ।

...ாவது கல்பத்தில் பொய்யான வஸ்துவிற்கும் ஸ்வரூபம் உண்டாத லால் அது பொய்யாகிய வஸ்துவில் இல்லாத ஒரு ஸ்வபாவமாகாது. அந்தப் பொய்யாகிய வஸ்துவிற்கு ஸ்வரூபம் இல்லை என்னில், அது உசிதமல்ல, ஸ்வரூபம் இல்லாதது என்பதைக் கொண்டே அதின் ஸ்வரூபத்தை நிச்சயிக்கக் கூடுமாதலால். அப்படிக்கில்லாமல் ஒவ் வொரு வஸ்துவிற்கும் தனித் தனியான ஸ்வரூபம் இல்லாமல் போனால் எல்லாவஸ்துக்களுமே ஸ்வரூபம் இல்லாததுஎன்று சொல்ல வேண்டிவரும். இரண்டாவது கல்பத்தில் அது உண்மையாயிருப் பது உண்மையாக இல்லாவிடில் அது பொய் என்பது மறுக்கமுடி யாது. அத்தால் உலகம் முழுவதும் பொய் என்பதே ஸித்தித்து விடும். மூன்றாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, அபாவம் பொய்யாக வேண்டிவருமாதலால். இது எங்களுக்கு இஷ்டம்தான் என்பதும் உசிதமல்ல, பாவம் அபாவம் இரண்டும் ப்ரமாணங்களினால் ஏற்பட்ட தென்பது துல்யமாக இருப்பதினால் அபாவத்தைப் போலப் ப்ரவமும் பொய்யாக வேண்டிவருமாதலால். மற்றொருவஸ்துவே மற்றொருவஸ்து வின்அபாவம் என்று சொல்லும் பக்ஷத்திலோவெனில், வஸ்துக்களே அபாவங்களானகையினால் அவைகளும் பொய்யாக வேண்டிவரும். நான் காவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, காணப்பட்டிருக்கும் தன்மையைக் கொண்டு உலகம் பொய்யென்று ஸாதிக்கும் அனுமானத்தை நிராகரிக்

ந பஞ்சம: — தஸ்ய ஸர்வத்ர ப்ரமாணபா³தே⁴ந ஶஶவிஷாணவத³ஸித்³தே⁴: | யோக்³யத்வே சாநுபலப்³தி⁴பா³தா⁴தி³தி ||

[ஸித்³தா⁴ந்தாரம்ப⁴:]

ததே³தத³ஸாரம் | ப்ராமாணிகத்வமேவ ஹி ஸர்வத்ர ஸத்த்வமப்⁴யுபக³ச்சா²ம: | தது³க்தம் பா⁴ஷ்யே — 'வ்யவஹாரயோக்³யதா ஸத்த்வம்' இதி | நசைதத்³பா³த⁴காநுமாநே ஜீவதி ந ஸித்⁴யதீதி வாச்யம், காரணாத்³யபா⁴வே பா³த⁴ஸ்ய நிர்மூலத்வப்ரஸங்கா³த் | யதா² வஹ்ந்யநுஷ்ணத்வாநுமாநம் ப்ரதியோகி³ஸித்³தோ⁴ஷ்ணத்வக்³ராஹிணா பா³த்⁴யதே, ததை²வாபி ஸத்யத்வவ்யதிரேகாநுமாநம் ப்ரதி

காமல் அப்படிப்பட்ட உண்மையாயிருக்கும் தன்மை ஸித்திக்காதாதலால். ஐந்தாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, அது எல்லா வஸ்துக்களிலும் ப்ரமாணங்களினால் மறுக்கப்பட்டிருப்பதினால் முயல் கொம்புபோல் ஸித்திக்காமல் போகவேண்டி வருமாதலால். அது இந்திரியங்களினால் அறியக் கூடியதென்னில், அது அப்படி ஒருவராலும் அறியப்படாமையினால் பாதம் வருகிறது—என்று (சொல்லுகிறார்கள்).

[ஸித்தாந்தாரம்பம்.]

இது ஸாரம் இல்லாத வார்த்தை. ப்ரமாணத்தினால் ஏற்பட்டிருக்கையே எல்லாவஸ்துக்களிலும் ஸத்தாயிருக்கை (உண்மையாயிருக்கை) என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். அதுவும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் 'வ்யவஹாரம் செய்வதற்கு (அதாவது ஒரு காரியம் செய்வதற்கு) தகுந்ததாயிருக்கை ஸத்தாயிருக்கை' என்று அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஸ்வபாவம் அதை மறுக்கக் கூடிய அனுமானம் உயிரோடிருக்கும் பொழுது ஸித்திக்காது என்று சொல்வது உசிதமல்ல, பாதம் என்கிற ஒரு தோஷமே காரணம் இல்லாததாகப் போகவேண்டிவருமாதலால். எப்படி நெருப்பு சுடாது என்கிற அனுமானம் அதற்கு எதிர்நடையான சுடுகையை அறிகிற ப்ரத்யக்ஷத்தினால் மறுக்கப்படுகிறதோ, அப்படியே இவ்விடத்திலும் உண்மையல்ல (பொய்) என்கிற

𑌯𑍋𑌰𑍍𑌮𑌿𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌿𑌣𑌾 𑌬𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌨 𑌚 𑌤𑌨𑍍 𑌨 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌂, 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑌾𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌤𑍍 𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 — 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌨𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑌶𑍍𑌯 । 𑌸𑍍𑌵𑌤𑌃 𑌸𑌦𑍇𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌕𑌿𑌮𑌹𑍇𑌤𑍁𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌂 ? 𑌉𑌤 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌤𑍍𑌵𑌂? 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾𑌹𑌾𑌨𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌤𑍍? 𑌇𑌤𑌿 । 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑍇 𑌤𑍁 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌾𑌧𑌿𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌦𑌂𑌶𑌤𑌃 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑌾 । 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌸𑌾𑌧𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌸

அனுமானம் அதற்கு எதிர்நடையான உண்மை என்பதை அறிகிற ப்ரமாணத்தினால் மறுக்கப் படுகிறது. அந்த உண்மையாக இருக்கை அறியப் படுகிறதில்லை என்று சொல்லுவது உசிதமல்ல, (அப்படி உண்மையென்பது ஒன்றினாலும் அறியப் படாமல் போனால்) அதின் இல்லாமையாகிற பொய்யாயிருக்கையும் ஸித்திக்காமல் போக வேண்டி வரும் (ஏனெனில் உண்மை என்கிற ஸ்வபாவம் இப்படிப் பட்டது என்று அறிந்து அது இவ்விடத்தில் இல்லை என்றே அறிய வேண்டுமாதலால்). ப்ரும்மத்தின் இடத்தில் உண்மையாயிருக்கை அறியப்படுகிறபடியினால் அதின் இல்லாமை என்பது ஸித்திக்கிறது என்பதும் உசிதமல்ல, ப்ரும்மத்தின் இடத்திலும் உண்மையாயிருக்கும் தன்மை உன்னால் சொல்லப்பட்ட யுக்திகளினால் கண்டிக்கப்பட்டிருப்பதினால். ப்ரும்மத்தின் இடத்தில் கண்டிக்கப்படவில்லை என்னில், அப்படிப்பட்ட உண்மையாயிருக்கும் தன்மையே ப்ரபஞ்சத்தின் இடத்திலும் இருக்கிறதென்று யோசித்துப் பார். ப்ரும்மம் தன்னாலேயே ஸத்தாக இருக்கிறது என்னில், (இத்னால் என்ன சொல்லப்பட்டது?) காரணம் இல்லாதது என்பதா? ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருக்கிறது என்பதா? உண்மையாக இல்லாவிட்டாலும் ஸத் என்பதா? முதலாவது பக்ஷத்தில் ப்ரும்மத்தைவிட ப்ரபஞ்சம் வேறுபட்டது என்பதினால் ப்ரபஞ்சம் ஒன்றினால் உண்டாக்கப்பட்டது என்று சொல்லப்பட்டதாகும். ஆகையினால் ஒரு பாகத்தினால் ஸித்தஸாதனம் என்னும் தோஷம் வருகிறது. இரண்டாவது பக்ஷத்திலும் வேறென்றால் ப்ரகாசம்

ஏவ தோஷ꞉ | த்ருதீயே து ப்ரபஞ்சஸ்யாபி தத்வத் ஸத்த்வே கோ விரோத⁴꞉? அநேந ஸத்த்வஸ்ய ஸத்த்வாந்தராபா⁴வாத் அஸத்த்வப்ரஸங்கோ³பி ப்ரத்யுக்த꞉ | அத꞉ ஸத்த்வஸ்ய ஸர்வத்ர ப்ரதிக்ஷேபே ஶூந்யவாதா³வதார꞉ | க்வசித் தத³ப்⁴யுபக³மே ப்ராமாணிகேஷு ஸர்வேஷ்வபி தத்ஸித்³தி⁴ர்நிவார்யேதி | ந சைவம் மித்²யாத்வாஸத்த்வாதௌ³, தஸ்ய ஸாமாந்யேந க்வசித³ப்யப்ரதிக்ஷேபாத் | ஸத்யஸ்யைவ ஹி ரஜதத்வாதே³꞉ ஸ்வாத்யந்தாபா⁴வாஶ்ரயநிஷ்ட²தயா ப்ரதீயமாநத்வவேஷேண மித்²யாத்வம், தத³நிஷ்டா²த்யந்தாபா⁴வ

செய்யப்படக்கூடியது என்று ஸாதித்ததாகு மாதலால் அந்தத் தோஷமே வரும். மூன்றுவது பக்ஷத்திலும் ப்ரபஞ்சத்திற்கும் அந்த தர்மத்தைப்போல் உண்மையாயிருக்கும் தன்மை இருப்பதில் என்ன விரோதம்? இத்தால் உண்மையாயிருக்கும் தன்மைக்கு மற்றொரு உண்மையாயிருக்கும் தன்மை இல்லை யாதலால் அது உண்மை இல்லாமல் போக வேண்டிவரும் என்கிற கேள்வியும் பதில் சொல்லப் பட்டதாகிறது. ஆகலால் உண்மையா யிருக்கையை நிராகரித்ததினால் எல்லாம் ஶூந்யம் என்கிற பக்ஷமே வந்துவிடும். ஏதாவது ஓர் இடத்தில் உண்மையாய் இருக்கும் தன்மையை ஒப்புக்கொண்டால் ப்ரமாணத்தினால் ஏற்பட்ட மற்றெல்லா வஸ்துக்களிலும் அது ஸித்தித்துவிடும் என்பது தடுக்கமுடியாது. (இப்படியே பொய்யாயிருக்கை அஸத்தாக இருக்கை முதலியவைகளைப் பற்றிக் கேட்கமுடியுமே (அதாவது இந்த மித்யையாயிருக்கை எங்கேயாவது ஓரிடத்தில் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டால் எல்லா இடத்திலும் அதைப்போல ஸித்திக்கலாமே? ஓரிடத்திலும் இல்லாவிடில் ப்ரஸித்தமில்லாத அந்தத் தன்மை ஓரிடத்திலும் மறுக்கமுடியாதே? என்கிற கேள்விகேட்கலாமே) என்பது உசிதமல்ல, ஏனெனில் அந்தப் பொய்யா யிருக்கும் தன்மை முதலியதைப் பொதுவாக ஓர் இடத்திலும் இல்லை என்று நிராகரிக்கவில்லை யாதலால். பின்னை எப்படி என்னில்:—வேறு ஓர் இடத்தில் உண்மையாகிய வெள்ளியாயிருக்கும் தன்மையே தான் இல்லாத இடத்தில் இருப்பதாகத் தோன்றுகிறபடியினால் பொய்

ப்ரதீயதே தத்ரைவ தஸ்யாஸத்த்வமிதி யதாலோகஸம்ப்ரதிபந்நத்வாத் |

கிஞ்ச ய ஏஷ விஶ்வம் விசாராஸஹம் மித்யாऽநிர்வசநீயம் சேத்யாதிபரஸ்பரவ்யாஹதப்ரதிஜ்ஞாநாதிஶயதே, ஸ கிம் ஸ்வபக்ஷம் கிஞ்சித் ஸ்தாபயதி? ந வா? ஸ்தாபநேऽபி ப்ரமாணத:? அப்ரமாணதோऽபி வா? நேதி பக்ஷே பரபக்ஷம் தூஷயதோऽயமேவ விகல்ப: | தத்ர ப்ரமாணத இதி பக்ஷே தத்ப்ரமாணம் ததாத்வேந விசாரஸஹம்? ந வா? ப்ரதமே து கதம் விஶ்வமித்யாத்வம்? தஸ்யாபி தத³ந்த:பாதாத் | உத்தரத்ர கதம் தத் ப்ரமாணம்? ப்ரமாணதாப்ரமேணேதி சேத், ததாऽபி கிம் தேந? அந்யதா ஹேத்வாபாஸாநா

என்று சொல்லப்படுகிறது, எந்த இடத்தில் இருப்பதாகத் தோன்றுகிறதோ அந்த இடத்தில் இல்லாமைதான் அஸத்தாயிருக்கை என்று லோகத்தை அனுஸரித்து அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பதினால்.

மேலும் எவன் இந்த உலகம் விசாரத்தைப் பொறுக்காது, பொய், அநிர்வசனீயம், என்று ஒன்றுக்கொன்று விருத்தமாக ப்ரதிஜ்ஞை செய்கிறானோ அவன் தன்னுடைய பக்ஷம் ஏதாவது ஒன்றை ஸ்தாபிக்கிறானா? இல்லையா? ஸ்தாபிக்கும் பக்ஷத்தில் ப்ரமாணத்தைக் கொண்டா? ப்ரமாணமாகாததினாலா? ஸ்தாபிக்கவில்லை என்னும் பக்ஷத்திலும் எதிரியின் பக்ஷத்தை நிராகரிக்கிறவனுக்கும் இதுவே விகல்பம். அதில் ப்ரமாணத்தைக் கொண்டு ஸ்தாபிக்கிறோம் என்றும், எதிரியின் பக்ஷத்தை நிராகரிக்கிறோம் என்றும் சொல்லுகிற பக்ஷத்தில் அந்த ப்ரமாணம் அப்படிப்பட்டதாக (ப்ரமாணமாக) விசாரத்தைப் பொறுக்கக்கூடியதா? இல்லையா? முதலாவது பக்ஷத்தில் எப்படி எல்லாம் பொய் என்பது ஸித்திக்கும்? அந்த ப்ரமாணமும் எல்லாம் என்பதற்குள் அடங்கியதாதலால். இரண்டாவது பக்ஷத்திலும் அது எப்படி ப்ரமாணமாகும்? ப்ரமாணமென்று ப்ரமிப்பதினால் என்னில், அதினால் என்ன ப்ரயோஜனம்? அப்படிக்கில்லாவிடில்

ப்ரதிக்ஷேபே ஸர்வஸம்ஶயஸாம்ராஜ்யப்ரஸங்காத் | லோகவ்யவஹாரஸித்திரிதி சேத், ந — தஸ்ய ஸ்வபரிகரஸ்ய பரிக்ரஹே லோகஸ்வீகாரணாத் | ப்ரமாணாந்தராவிரோதாதேஶ்ச தத்பரிகரத்வாத் | அந்யதா லோகதோऽப்யஸித்தே: | த்ரிசதுரகக்ஷ்யாவிசாரஸ்தாபிதமிதி சேத், ந — ததைவ விஶ்வாஸ்தித்வக்ராஹகப்ரமாணாநாமப்யவஸ்தாபநாத் | தத்விசாரபாதகஸ்ய விஶ்வத்வேஷிண்யபி நிவாரகாபாவாத் | தஸ்ய து ப்ரதமகக்ஷ்யாயாமேவ ஸ்பஷ்டப்ரதீதிவ்யாகாதாதிபிர்விலூய இதி விஶேஷ இதி | ந சாபச்சேதநிமித்தநைமித்திகஶாஸ்த்ர

தோஷமுள்ள ஹேதுக்களை நிராகரிக்காதபக்ஷத்தில் எல்லாமதங்களும் இவ்வுலகத்தில் ராஜ்யம் செலுத்தக் கூடுமாதலால் (அதாவது நடையாடக் கூடுமாதலால் என்றபடி). உலகத்தில் வழங்கி வருவதால் அது ஸித்திக்கிறது என்பதும் உசிதமல்ல, அங்கங்களோடு கூடிய அந்த வ்யவஹாரத்தை அங்கீகரித்தால் உலகம் உண்டென்று ஒப்புக் கொண்டதாகுமாதலால். மற்றொரு ப்ரமாணத்திற்கு விரோதம் இல்லாமை முதலியதும் அந்த உலக வ்யவஹாரத்திற்கு அங்கமாதலால். அப்படிக்கில்லாவிடில் உலக நடவடிக்கையாலும் ப்ரமாணம் என்பது ஸித்திக்காது. மூன்று நாலு கக்ஷிகள் வரையிலும் விசாரிப்பதினுல் ப்ரமாணம் என்பது ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதும் உசிதமல்ல, அப்படியே ப்ரபஞ்சம் உண்டென்று ஸாதிக்கக் கூடிய ப்ரமாணங்களையும் ஸ்தாபிக்கக் கூடுமாதலால். அதைப்பற்றிய விசாரங்களுக்குப் பாதகமான ப்ரமாணம் உண்டென்பதை ப்ரபஞ்சம் இல்லை என்கிற ப்ரமாணத்திலும் தடுக்க முடியாததலால். அந்த ப்ரபஞ்சம் பொய் என்று ஸாதிக்கும் ப்ரமாணத்திற்கோவெனில் முதலாவது கக்ஷியிலேயே ப்ரகாசமாகத் தோன்றுகிற ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ஜ்ஞானங்களுக்கு விரோதமாக இருப்பது முதலிய காரணங்களினுல் நாசம் உண்டாகிறது என்பது விஶேஷமானது. அபச்சேதத்தை* காரணமாகஉடைய ப்ராயஶ்சித்த

* ஜ்யோதிஷ்டோமயாகத்தில் ரித்விக்குக்கள் ஒருவரை ஒருவர் பிடித்துக்கொண்டு சுற்றி வரவேண்டும். அதில் உத்காதா ஹோதா

யோ: ப்ராமாண்யாவிஶேஷ இவ அப்ராமாண்யாவிஶே
ஷே'பி பரத்வாத் ப்ராபல்யம் — ந ஹி த்ருஷ்டா
ந்தே ததோ'பி பரத்வாத் | அபி ச உக்தநீத்யா சேத்,
ந — ஸ்வதோஷஸ்ய பரத்ராரோபாத் | பரத்வமாத்ரே
ண ப்ராபல்யம் ப்ருவதஸ்தவைவாயம் தோஷ: | கிம்
ச யதி ப்ராமாணம் பரம் ஸ்வவிஷயம் நாவஸ்தாபயேத்,
கதம் ப்ரபலம்? ஸ்தாபயதி வா கதமப்ராமாண்யம்?

ஶாஸ்திரங்கள் இரண்டும் ப்ரமாணமாக இருக்கின்றன என்பதில் துல்யமாயிருந்த போதிலும் பிற்பாடு உண்டான காரணத்தைப் பற்றி வரும் ப்ராயஶ்சித்த ஶாஸ்திரம் பலமுள்ளது என்று நிஶ்சயிக்கப் பட்டிருப்பதைப் போல இரண்டு ப்ரமாணங்களும் ப்ரமாணம் இல்லை என்கிற விஷயத்தில் துல்யமாயிருந்த போதிலும் உண்மையல்ல என்கிற எங்களுடைய மறுப்பு உண்மை என்கிற ஶ்ருதிக்குப் பிறகு வரக்கூடியதாதலால் பலமுள்ளது என்பதும் உசிதமல்ல. * ஏனெனில் உலகம் பொய்யல்ல என்கிற எங்களுடைய வார்த்தை அதை விடப் பிற்பட்டதாதலால். அப்படியாகில் ஓரிடத்திலும் முடிவு இல்லாமல் போகவேண்டி வரும் என்பதும் உசிதமல்ல, உன்னுடைய தோஷத்தை என்னிடத்தில் ஆரோபிக்கிறுயாகையினுல். பிற்பட்டது என்கிற காரணத்தினுல் மாத்திரம் பலமுடையது என்று சொல்லுகிற உனக்கேயல்லவோ இந்ததோஷம் வரும். மேலும்ப்ரமாணமில்லாத பிற்பாடுண்டான ப்ரமாணம் தன் விஷயத்தை ஸ்தாபிக்காமல் போனுல் அது எப்படிப் பலமுள்ளதாகும்? ஸ்தாபித்ததேயானுல் அது அப்ரமாணம் என்பது எப்படி பொருந்தும்? ப்ரமாணமாக இருந்

அத்வர்யுக்கள் இவர்களில் ஒவ்வொருவர் விட்டால் அததற்குத் தனித்தனியாகப் ப்ராயஶ்சித்தம் விதிக்கப்பட் டிருக்கிறது. இரண்டு பேர்கள் விட்டால் பிற்பாடு விட்டதற்குத் தகுந்த ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ண வேண்டும், பிற்பாடு உண்டான ஶாஸ்திரம் பலமுள்ளதாகையினுல், என்று பூர்வமீமாம்ஸையில் நிர்த்தாரணம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது இது தான் அபச்சேத ந்யாயம் என்றபடி.

𑌨𑌨𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌕𑌥𑌂 𑌬𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍? 𑌤𑌦𑍍𑌬𑌾𑌧𑍇 𑌵𑌾 𑌕𑌥𑌂 𑌤𑌤𑍍? 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌪𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌜𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 – 𑌸𑌮𑌨𑌿𑌯𑌤𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌪𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌂𑌭𑌾𑌵𑌨𑌯𑌾 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌗𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑍋𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃 । 𑌕𑌿𑌂 𑌚 𑌤𑍍𑌵𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌦𑍋𑌷𑌕𑌾𑌰𑌣𑌪𑍍𑌰𑌸𑍂𑌤𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌯𑍈𑌵 𑌅𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌦𑍋𑌷𑌾𑌪𑍍𑌰𑌸𑍂𑌤𑌤𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑌃 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌮𑌾𑌧𑍍𑌯𑌮𑌿𑌕𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌾𑌪𑌹𑌾𑌰𑌿𑌣𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌬𑌲𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌨 𑌕𑌥𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 ।

தால் மறுக்கப்பட்டதாயிருக்கும் தன்மை எப்படி பொருந்தும்? மறுக்கப்பட்டிருந்தால் எப்படி ப்ரமாணமாகும்? என்று அபச்சேதத்திலும் இந்த ப்ரஸங்கம் வருகிறதே என்னில், அது உசிதமல்ல, ஒன்றுக்கொன்று விரோதமான முன் பின் என்பது ஒன்றைப் போலவே மற்றொன்றிலும் வர வேண்டும் என்கிற நியமம் இல்லாமையினாலும் ஒவ்வொரு ஶாஸ்திரம் மாத்திரமுண்டாகலாமாகையினாலும் மற்ற ப்ரயோகங்களில் அவைகளுக்கு ப்ரமாணமாயிருக்கும் தன்மை பொருந்துமாதலால். மேலும் உன்னால் சொல்லப்படுகிற ப்ரமாணமும் தோஷத்தோடு கூடிய காரணத்தினால் உண்டானதென்பது உன்னாலேயே ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறதாதலால் தோஷத்தினால் உண்டாக்கப் பட்டதில்லை என்பதினாலும் பலமுள்ளது பலமில்லாதது என்கிற பிரிவு சொல்ல முடியாது. அப்படிக்கில்லாவிடில் எல்லா ஸித்தாந்தங்களினுடைய ஸாராம்ஶங்களையெல்லாம் நாசம் செய்கிற மாத்யமிகனுடைய யுக்திகளே எல்லாவற்றையும் விட பிறபட்டதாதலால் அதுவே பலமுள்ளது என்று சொல்ல வேண்டி வருமாதலால். ஆகையினால் எவ்விதத்திலும் ப்ரபஞ்சம் பொய் என்கிற ப்ரதிஜ்ஞை செய்ய முடியாது என்று ஏற்பட்டு விட்டது.

𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚 𑌕𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌮𑍍? 𑌕𑌿𑌂 𑌚𑌾𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍? 𑌉𑌤 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍? 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌮𑍍? 𑌉𑌤 𑌦𑍃𑌗𑍍𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍? 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌿𑌤𑌿। 𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌃—𑌭𑌾𑌗𑌾𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍। 𑌅𑌤 𑌏𑌵 𑌨 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃—𑌵𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍। 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌂 𑌸𑌾𑌰𑍍𑌥𑌕𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨—𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍। 𑌅𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑍇 𑌵𑌾 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌸𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌬𑌾𑌧𑌨𑌾𑌦𑍍 𑌹𑍇𑌤𑍋𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃। 𑌨 𑌚 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌃—𑌅𑌨𑍈𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍇𑌵। 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰

காணக்கூடியதா யிருக்கும் தன்மை என்பதினால் அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டது எது? கண்களால் பார்க்கப்படக்கூடியதாயிருக்கையா? ப்ரத்யக்ஷமாகிய ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாக இருக்கையா? அப்படிக்கில்லாமல் ஏதாவது ஒரு ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாக இருக்கை மாத்திரமா? அன்றிக்கே ஜ்ஞானத்தைவிட வேறுபட்டதா? அதுவுமல்லாமல் வேறு ஏதாவதொன்றா? முதலாவது பக்ஷம் உசிதமல்ல, பாகாஸித்தி * என்னும் தோஷம் வருகிறபடியினால். அந்த தோஷத்தினாலே இரண்டாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, ப்ரத்யக்ஷம் என்கிற விசேஷணமும் ப்ரயோஜனமற்றதாதலால். ப்ரும்மத்தைவிட வேறுபட்டது என்று தெரிவிப்பதற்காகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியினால் அந்த விசேஷணம் ப்ரயோஜனத்தை உடையது என்பதும் உசிதமல்ல, அந்த ப்ரும்மம்ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயம் என்று உன்னால் ஒப்புக்கொள்ளப்படாமையினால். அப்படி ஒப்புக் கொண்டால் யோகிகளின் ப்ரத்யக்ஷம் முதலியவைகளுக்கு அந்த ப்ரும்மம் விஷயமாயிருப்பதினாலும் ப்ரத்யக்ஷமெல்லாம் ஸத்தென்பதை மாத்திரம் அறிகிறது என்று உங்களால் நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பதினாலும் (பொய் என்று ஒப்புக் கொள்ளப்படாத ப்ரும்மத்தின் இடத்தில் ஹேது இருக்கிறபடியினால்) வ்யபிசார தோஷம் வருகிறது. மூன்றாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, அந்த வ்யபிசாரம் என்னும் தோஷமே வருகிற படியினால். ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாக இருக்கை மாத்

* ஸாதிக்கப்படுகிற இடங்களில் சிலவற்றில் ஹேதுவில்லாமலிருப்பது.

𑌅𑌪𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 — 1 '𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑌵𑍍𑌯𑍋 𑌮𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌿𑌦𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃', 2 '𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌵𑍇𑌦 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌭𑌵𑌤𑌿', 3 '𑌅𑌥𑌾𑌤𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌾' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍂𑌭𑌯𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯𑌭𑌿𑌮𑌤𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌤𑍍, 𑌸𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌬𑌾𑌧𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌚𑍍𑌚 । 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌹𑌾𑌰𑌿𑌕𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌨 𑌤𑍁 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌅𑌹𑍋! 𑌕𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌮𑍍? 𑌯𑍇𑌨 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌿𑌧𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌸𑌤𑌿 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌂 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌤𑌤 𑌏𑌵 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌉𑌨𑍍𑌮𑌤𑍍𑌤𑌜𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌾𑌯𑍇𑌤 । 𑌅𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿

திரம் ப்ரும்மத்திற்கு இல்லை என்பது உசிதமல்ல, 'ஆத்மா பார்க்கப்படத் தக்கவன், கேட்கப்படத்தக்கவன் சிந்தனை செய்யப் படத்தக்கவன், த்யானம் செய்யப்படத்தக்கவன்', 'ப்ரும்மத்தை அறிந்தவன் ப்ரும்மமாகவே ஆகிறான்', 'கர்மவிசாரம் செய்த பிறகு அது விசாரிக்கப்பட்டதினாலேயே ப்ரும்மத்தைப் பற்றிய விசாரம் செய்யவேண்டும்' என்றிவை முதலிய தன்னாலும் எதிரியினாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட ஶ்ருதி ஸூத்திரம் முதலியவைகளுக்கு விரோதம் வருகிறபடியினாலும், ப்ரத்யக்ஷமெல்லாம் ஸத் என்பதை அறிகிறது என்று சொல்லி இருப்பதையும் விடவேண்டி வருமாதலாலும். ப்ரும்மத்திற்குப் பார்க்கப்படக் கூடியதாயிருக்கும் தன்மை வ்யவஹாரத்தினால் ஏற்பட்டதே ஒழிய உண்மையானதல்ல என்னில், அஹோ! ப்ரபஞ்சத்திற்குப் பார்க்கப்படக் கூடியதாயிருக்கும் தன்மை உண்மையானதா? அப்படி இருந்தாலல்லவோ அந்த ப்ரபஞ்சத்தில் பொய்யாயிருக்கும் தன்மை ஸித்திக்கும். அப்படியாகில் பார்க்கப்படக் கூடியதாயிருக்கும் தன்மை உண்மையானது, ஆகையினாலே எது பார்க்கப்படக்கூடியதோ அது பொய் என்பது ப்ரமம் பிடித்தவன் பிதற்றுவதைப் போலாகும். ஆகையினால் ப்ரபஞ்சத்திற்கும் வ்யவஹாரத்தினால் ஏற்பட்டதாகிய பார்க்கப்படக் கூடியதாயி

1: ப்ருஹதாரண்யகம்-6-5-9. 2. முண்டகம்-3-2-9.
3. ஶாரீரகஸூத்திரம்-1-1-1.

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌹𑌾𑌰𑌿𑌕𑌂 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌰𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 | 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋𑌽𑌪𑍍𑌯𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌶𑍇𑌷𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌃 | 𑌯𑌦𑌿 𑌚 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌹𑌾𑌰𑌿𑌕𑌮𑌪𑌿 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑍇𑌤, 𑌤𑌦𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 | 𑌕𑌿𑌂 𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦𑌃 𑌕𑌿𑌂 𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯𑌬𑍋𑌧𑌕𑌃? 𑌉𑌤 𑌅𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌬𑍋𑌧𑌕𑌃? 𑌅𑌥𑌵𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌬𑍋𑌧𑌕𑌃? 𑌇𑌤𑌿 | 𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌃—𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌗𑌵𑍈𑌯𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 | 𑌨 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃—𑌅𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌧𑌾𑌨𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌾𑌤𑍍, 𑌤𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑍇 𑌹𑍇𑌤𑍋𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃 | 𑌨 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌃—𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍃-

---

ருக்கும் தன்மையையே அங்கீகரிக்க வேண்டும். அது ப்ரும்மத்திற்கும் துல்யம் என்று அந்த ப்ரும்மமும் பொய்யாக வேண்டி வரும் என்கிற கேள்வி துல்யமாயிருந்த போதிலும் ப்ரும்மம் ஸத்யமென்று ஒப்புக் கொண்டால் ப்ரபஞ்சமும் ஸத்ய மென்று ஒப்புக் கொள்ள வேண்டிவரும். ப்ரும்மத்திற்கு வ்யவஹாரத்தினுல் ஏற்பட்ட பார்க்கப் படக் கூடியதாயிருக்கும் தன்மையும் இல்லை யென்று சொல்லப் படுகிறதேயானுல், அப்பொழுது ப்ரும்ம ஜ்ஞானத்தினுல் மோக்ஷம் உண்டாகிற தென்கிற வேதாந்த ஸித்தாந்தத்திற்கு விரோதம் வருகிறது. மேலும் ப்ரும்மத்திற்குப் பார்க்கப்படக் கூடியதாயிருக்கும் தன்மை இல்லை யென்று சொல்லும் பொழுது ப்ரும்ம என்னும் பதம் ஒன்றையும் தெரிவிக்கிறதில்லையா? ப்ரும்மத்தைத் தவிர வேறு வஸ்துவைத் தெரிவிக்கிறதா? அன்றிக்கே ப்ரும்மத்தைத் தெரிவிக்கிறதா? முதலாவது பக்ஷம் உசிமல்ல, ப்ரும்மம் என்னும் பதத்தை ப்ரயோகிப்பது ப்ரயோஜன மற்றதாகப் போக வேண்டி வருமாதலால். இரண்டாவது பட்சமும் உசிதமல்ல, அந்தப்பதத்தினுல் ப்ரும்மத்தை விட வேறு வஸ்து சொல்லப்படுகிறதேயானுல் அப்படிப் பட்ட வஸ்துவிற்கே பார்க்கப்படக் கூடியதாயிருக்கும் தன்மை இல்லை யென்று சொல்லப்படுகிறபடியினுலே (ப்ரபஞ்சம் ப்ரும்மத்தை விட வேறு பட்டதாதலால்) அந்தப் ப்ரபஞ்சத்தில் இந்தக் காரணம் ஸித்

𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌥𑌂𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌯𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌤𑌥𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌯𑌾 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌜𑌨𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂, 𑌤𑌾𑌵𑌤𑍈𑌵 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌽𑌵𑌰𑍍𑌜𑌨𑍀𑌯𑌂 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾 𑌚 𑌅𑌨𑍁𑌪𑌪𑌨𑍍𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍇𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 । 𑌅𑌤 𑌏𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌗𑍋𑌚𑌰𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌵𑌦𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃—𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌅𑌪𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌦𑍂𑌷𑌣𑌯𑍋𑌰𑌵𑌰𑍍𑌜𑌨𑍀𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । [1] '𑌯𑌤𑍋 𑌵𑌾𑌚𑍋 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌯𑌚𑍍𑌛𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌦𑍋𑌽𑌵𑌰𑍍𑌜𑌨𑍀𑌯𑌃 । 𑌉𑌪𑌹𑌿𑌤𑌮𑌨𑍂𑌦𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌤𑌥𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂 । 𑌉𑌪𑌹𑌿𑌤𑌾

திக்காதாதலால். மூன்றாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல. ஏனெனில் ப்ரும்மத்திற்கு பார்க்கப்படக் கூடியதாயிருக்கும் தன்மை பரிஹரிக்க முடியாதாதலால். ஸ்வயம்ப்ரகாசமாகிய ப்ரும்மம் ஏதாவது ஒரு விதமாக லக்ஷணையினால் ப்ரும்மம் என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிறதென்னில், அப்படி இருந்தபோதிலும் லக்ஷணை என்கிற ஸம்பந்தத்தினால் ஶப்தத்தினால் உண்டாக்கப்படுகிற ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமென்பது ஸித்தித்து விட்டது. அதினாலேயே பார்க்கப்படக் கூடியதாயிருக்கும் தன்மையும் விட முடியாது. ப்ரும்ம என்னும் பதத்தினால் ப்ரும்மம் லக்ஷணையாகச் சொல்லப்படுகிறது என்பது பொருந்தாது என்று முதலிலேயே சொல்லப்பட்டது. இத்தால் ப்ரும்மம் ஒரு ஶப்தத்தினாலும் சொல்லப்படுகிறதில்லை என்று சொல்லுகிறவன் நிராகரிக்கப் பட்டான், ப்ரும்மம் ஶப்தத்தினால் சொல்லப் படக் கூடியதல்ல என்று சொல்லும் பொழுது முன் போல விகல்பங்களும் அவைகளின் தூஷணங்களும் பரிஹரிக்க முடியாதாதலால். 'எதின் இடத்திலிருந்து வாக்குகள் திரும்பி விடுகின்றனவோ' என்றர்த்தமுள்ள ஶ்ருதி வாக்யத்திலும் 'யத்'(எது) என்னும் பதத்தினால் ப்ரும்மமே அநுவதிக்கப்படுகிறதென்பது தள்ளமுடியாது. அவித்யையோடு சேர்ந்த ப்ரும்மம் அநுவதிக்கப் படுகிறதென்னில், அப்பொழுதும் ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமென்பது ஸித்தித்து விட்டது.

1. தைத்திரீயம்-ஆநந்தவல்லி-9.

𑌨𑍁𑌵𑌾𑌦𑍇𑌨 𑌨𑌾𑌨𑍁𑌪𑌹𑌿𑌤𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑌃 | 𑌏𑌵𑌂
𑌚𑌾𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌾 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿
𑌪𑌾𑌦𑌨𑌮𑌪𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌰𑌾𑌸𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑍇 𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌂 | 𑌨
𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌃—𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌭𑍇𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌰𑌜
𑌤𑌾𑌦𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑍇𑌽𑌨𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑍇𑌨 𑌸𑌾𑌧𑌨𑌵𑍈𑌕
𑌲𑍍𑌯𑌾𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌦𑍋𑌷𑌾𑌤𑍍 | 𑌅𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌭𑍇𑌦𑌸𑍍𑌯
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑌾𑌨𑍈𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌚 | 𑌅𑌤

மேலும் அவித்யையோடு சேர்ந்த ப்ரும்மம் அனுவாதம் செய்யப் பட்டதேயானால் அவித்யையோடு ஸம்பந்தப்படாத ப்ரும்மத்தின் இடத்தில் ஶப்தத்தினால் சொல்லப்படக் கூடியதா யிருக்கும் தன்மை இல்லையென்று மறுப்பது முடியாது (ஏனெனில் அவித்யையோடு சேர்ந்த ப்ரும்மத்தை விட்டு வாக்குக்கள் திரும்பிவிட்டன என்னில் அந்த அவித்யையோடு சேர்ந்த ப்ரும்மத்திற்கே சொல்லப்படக் கூடியதாயிருக்கும் தன்மை இல்லை என்று ஏற்படுமாதலால் ஶுத்த ப்ரும்மத்திற்கு அப்படிப்பட்ட தன்மை ஏற்படவில்லை யாகையினால்). இப்படியே ஜ்ஞானம் ஸ்வயம் ப்ரகாசம் என்றிவை முதலிய அனுமானங்களினால் ப்ரும்மம் ஒன்றினாலும் அறியத் தக்கதல்ல என்று நிரூபித்திருப்பதும் அந்த அனுமானத்தை நிராகரித்திருக்கும் இடத்தில் நிராகரிக்கப்பட்டதென்றறியத்தக்கது. நான்காவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, உண்மையான பேதம் முத்துச் சிப்பியில் ப்ரமிக்கப் படும் வெள்ளியிலும் ப்ரபஞ்சத்திலும் உங்களால் அங்கீகரிக்கப் படாமையினாலே உதாஹரணத்தில் ஹேது வில்லை பக்ஷத்திலும் ஹேது வில்லை, ஆதலால் ஸாதன விகலம் அஸித்தி முதலிய தோஷங்கள் வரும். உண்மையல்லாத பேதம் ப்ரும்மத்தின் இடத்திலும் இருக்கிறபடியினால் (அதில் பொய்யாயிருக்கை யாகிய ஸாத்யமில்லாமையினால்) வ்யபிசார தோஷம் வருகிறது. ஆகையினாலேயே தத் காலத்தில் தோன்றுகிற பேதம் என்று சொல்

ஸந்ந ப்ராதிபாஸிகவ்யதிரேகபக்ஷோऽபி நிரஸ்த꞉ ।
கிஞ்ச கடோऽஸ்தி படோऽஸ்தீத்யாதிஷு ஸத்த்வஜ்ஞாநேஷு ஸத்
திவிஷயதயைவ ப்ரதிபாஸதே ॥

இதி ஶ்ரீகவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய ஶ்ரீமத்வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஶ்ரீ ஶ த தூ ஷ ண்யா ம்

॥ த்ருஶ்யத்வாநுமாநநிராஸவாத꞉ பஞ்சதஶ꞉ ॥

॥ ஶ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம꞉ ॥

லும் பக்ஷமும் நிராகரிக்கப்பட்டது. மேலும் குடம் இருக்கிறது துணி இருக்கிறது என்பது முதலிய ஜ்ஞானங்களில் ஸத் என்பது அந்த ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாகவே தோன்றுகிறது.

இப்படித் திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர் வித்வான்
பகவத்விஷயம் பண்டிதபூஷணம்
ஸ்ரீ உப. வே. நரஸிம்மாசார்யர் ஸ்வாமியின்
ஸ்ரீசததூஷணீ தமிழ்மொழி பெயர்ப்பில்
த்ருஶ்யத்வானுமான நிராஸவாதம் என்னும்
பதினைந்தாவது வாதம் முற்றிற்று.

॥ ஶ்ரீ: ॥

॥ ஶ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம: ॥

॥ வ்யாவர்தமாநத்வாநுமாநபங்கவாத: ஷோடஶ: ॥

விஶ்வம் வ்யாவர்தமாநத்வாத் நிவர்த்யமிதி தூஷித: ।
நிவர்த்யதாஶ: கல்பிதீநு கதாஸங்க்ரஹஸூசித: ॥

[பூர்வபக்ஷஸங்க்ரஹ:]

யதா கடாதயோ வ்யாவர்தமாநா: — வ்யாவர்தமாநத்வாத், யத்யத்ஸாதநவத் தத்தத்ஸாத்யவத், யதா ரஜ்ஜ்வதிஷ்டாநஸர்பபூச்சித்ரஜலப்ரவாஹாதி । யத் ஸத் ந

॥ ஶ்ரீ: ॥

॥ ஶ்ரீமதே ஶ்ரீநிவாஸராமாநுஜ மஹாதேஶிகாய நம: ॥

வ்யாவர்த்தமானத்வானுமான பங்கவாதம் என்னும் பதினாறுவது வாதம்.

மாறிவிடுகிற படியினால் ப்ரபஞ்சத்தை (பொய்யென்று) நிவ்ருத்தி செய்கிற குத்ருஷ்டிகளை ப்ரஸங்கமாகிற யுத்தம் செய்யும் இடத்தில் இருந்து திரும்பிப்போகும்படி செய்கிறோம்.

[பூர்வபக்ஷ ஸங்க்ரஹம்.]

எப்படி என்னில்:—குடம் முதலிய வஸ்துக்கள் உண்மையல்ல, மாறி மாறி வருகிறபடியினால், எது கீழ்க் கூறிய ஸாதனத்தை உடையதோ அது கீழ்க்கூறிய ஸாத்யத்தை உடையது. எப்படி என்னில்:—கயிற்றை ஆதாரமாக உடைய (அதாவது அதில் ப்ரமிக்கப்படுகிற) பாம்பு, பூமியின் வெடிப்பு, ஜலப் பெருக்கு

தத்வ்யாவர்ததே, யதா ஸர்பாத்யதிஷ்டாநபூதா ரஜ்ஜு:। யதா ஸர்வாதிஷ்டாநம் ப்ரஹ்ம । யதி வ்யாவர்தமாந ஸ்யாபி ஸத்யத்வம், ததா ஸத்யமித்யாவிபாகாபாவ ப்ரஸங்க இதி தர்காநுக்ரஹ:—இதி ।

[ஸித்தாந்தாரம்ப:]

தத்ர கிமிதம் வ்யாவர்தமாநத்வம்? கிம் யத்கிஞ்சித் ப்ரதியோகிகத்வம்? அத யத்கிஞ்சித்தேசே அபாவவத்த்வம்? யத்வா த்வம்ஸவத்த்வம்? உத ப்ரதிபந்நோபாதௌ நிஷேத ப்ரதியோகித்வம்? கிம் வா கதாசித் க்வசிதேவ ப்ரகாசமாநத்வம்? அந்யத்வா கிஞ்சித்?

முதலியவைகளைப் போல. எது உண்மையானதோ அது மாறுகிற தில்லை. எப்படி என்னில்:—கீழ்க்கூறிய பாம்பு முதலியவைகளைப் பற்றிய ப்ரமத்திற்கு ஆதாரமான கயிற்றைப்போல. அன்றிக்கே எல்லா ப்ரமங்களுக்கும் ஆதாரமாகிய ப்ரும்மத்தைப்போல என்று கவுமாம். அடிக்கடி மாறி மாறி வருகிற வஸ்துவிற்கும் உண்மையா யிருக்கும் தன்மை உண்டாகில் உண்மையான வஸ்துவிற்கும் பொய் யான வஸ்துவிற்கும் வ்யத்யாஸம் இல்லாமல் போகவேண்டி வரும் என்கிற யுக்தி இந்த அனுமானத்திற்கு ஒத்தாசை செய்கிறது-என்று (சொல்லுகிறார்கள்).

[ஸித்தாந்தாரம்பம்.]

இவ்விடத்தில் மாறிமாறி வருகையாவது எப்படிப்பட்டது? ஏதாவது ஒரு வஸ்துவைக் காட்டிலும் வேறாக இருக்கையா? அன் றிக்கே ஏதாவது ஓர் இடத்தில் இல்லாமல் இருக்கையா? அல்லது நாசமுடையதா யிருக்கையா? அதுவு மன்றிக்கே எந்த இடத்தில் இல்லையோ அதே இடத்தில் இல்லையென்று மறுக்கப்பட்டிருக்கையா? இல்லாவிடில் ஒரு ஸமயத்தில் ஒரு இடத்திலேயே ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கையா? வேறு ஏதாவதொன்றா?

நாத்ய:— யுஷ்மதஸ்மதாதிபேதேந ப்ரஹ்மணோவாநைகாந்த்யாத் | யுஷ்மதஸ்மத்ப்ரத்யயகோசரயோர்விஷயவிஷயிணோ: தம:ப்ரகாஶவத்விருத்தஸ்வபாவயோ: இதரேதரபாவாநுபபத்தி: பவதாம் பாஷ்யாரம்பே பாஷிதா | யதி ப்ரஹ்மண: ததந்யத்வம் மித்யா, தர்ஹி பாரமார்த்யதஸ்தயோரைக்யப்ரஸக்தி: | யதா கடஸ்ய ஸ்வரூபாத்பேதஸ்யைவ மித்யாத்வே ததைக்யம் | ததஶ்ச மித்யாபூதப்ரபஞ்சைக்யாத் ப்ரஹ்மணோऽபி மித்யாத்வம், ஸத்யப்ரஹ்மதாதாத்ம்யாத் தஸ்யாபி ஸத்யத்வம் வா ஸ்யாத் | கிஞ்ச ப்ரஹ்மநிஷ்டாந்யத்வம் மித்யாத்வமிதி வததா கிம்

முதலாவது பக்ஷம் உசிதமல்ல, வெளியில் காணப்படும் வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறாகிய ப்ரும்மத்தினிடத்தில் வ்யபிசார தோஷம் வருகிறபடியினால் (அதாவது உண்மையல்லாமை இல்லாத ப்ரும்மத்தின் இடத்தில் ஒன்றைவிட வேறாக இருக்கையாகிற ஹேது இருக்கிறபடியினால்). நீ என்றும் நான் என்றும் அறியப்படுற ஜ்ஞானங்களுக்கு விஷயங்களாயிருக்கிற வெளி விஷயங்கள், அந்த விஷயங்களை அறியும் ஜ்ஞானம், இவைகள் இருட்டையும் ப்ரகாசத்தையும் போல ஒன்றோடொன்று விருத்தமான ஸ்வபாவத்தை உடையவைகளாதலால் ஒன்று மற்றொன்றாக இருக்கை பொருந்தாது என்பது உங்களுடைய பாஷ்யத்தின் ஆரம்பத்திலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ப்ரும்மத்திற்கு வெளி வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறாக இருக்கை பொய் என்னில், அப்பொழுது வாஸ்தவத்தில் அவைகளுக்கு ஒன்றாக இருக்கும் தன்மை இருக்கவேண்டி வரும். எப்படி என்னில்:—குடத்திற்குத் தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறாயிருக்கை பொய்யானால் அவை ஒன்று என்பதே ஏற்பட்டதாதலால். ஆதலால் பொய் என்ற ப்ரபஞ்சத்தோடு ஒன்று என்பதினால் ப்ரும்மமும் பொய்யாகவேண்டிவரும் என்றாவது, ஸத்யமாகிய ப்ரும்மத்தோடு ப்ரபஞ்சம் ஒன்றாதலால் அந்த ப்ரபஞ்சமும் ஸத்யமாகவேண்டி வரும்என்றாவது கேட்கவேண்டிவரும். மேலும் ப்ரும்மத்தின்இடத்தில் இருக்கும் ப்ரபஞ்சத்தைக் காட்டிலும் வேறாயிருக்கை பொய்யென்று

𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌭𑌿𑌮𑌤𑌂? 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌤𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌅𑌨𑍈𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑌤𑍍𑌵𑌸𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌪𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌃 । 𑌯𑌦𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾 𑌤𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌯𑍈𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾𑌰𑌮𑌨𑍈𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌂 ।

𑌨 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃—𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌹𑌿 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌜𑌤𑌾𑌦𑍇𑌃 𑌦𑍇𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌂 । 𑌅𑌪𑌿 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌨𑍍𑌨𑌦𑍇𑌶𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌯𑍇𑌨𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣𑌾𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌹𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮

சொல்லுகிற உன்னால் ப்ரபஞ்சத்தில் இருக்கிற வேறாயிருக்கும் தன்மை ஸத்யமானதென்று ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டிருக்கிறதா ? அப்படியாகில் அந்த வேறாக இருக்கும் தன்மை வாஸ்தவத்தில் ப்ரும்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாதலால் கீழ்க் குறித்த ஹேது இருக்கிறது; உண்மையல்ல என்கிற ஸாத்யமில்லை; ஆதலால் வ்யபிசார தோஷம் வருகிறது, உண்மையான வஸ்து இரண்டு என்று ஏற்படுகிறது; ஆகையால் உன்னுடைய ஸித்தாந்தத்திற்கே விரோதம் வருகிறது. அந்த வேறுபட்டதாயிருக்கை பொய்யாகில் அப்படிப்பட்ட பொய்யான வேறுபட்டதா யிருக்கை ப்ரும்மத்தின் இடத்திலும் உண்டென்று உன்னாலும் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டிருப்பதினால் கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட வ்யபிசார தோஷம் பரிஹரிக்க முடியாது.

இரண்டாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, அது பொய்யாயிருப்பதற்குக் காரணமாகாதாதலால். முத்துச் சிப்பியில் ப்ரமிக்கப்படுகிற வெள்ளி மற்றோர் இடத்தில் இல்லாமையினால் பொய் என்று சொல்லப்படுகிறதில்லை. பின்னை எத்தால் என்னில்:—எந்த இடத்தில் ப்ரமிக்கப் பட்டதோ அந்த இடத்தில் இல்லாமையினால். அப்படி ஒப்புக்கொள்ளாவிடில் ஒரு ஆகாரத்தினாலும் ஒரு இடத்திலும் இல்லாமையினால் ப்ரும்மமும் பொய்யாகவேண்டி வரும். ப்ரும்மம் ஸத் என்கிற ஆகாரத்தினாலாவது ஸத் அஸத் இவைகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்கிற ஆகாரத்தினாலாவது ஓரிடத்தில் இருக்கிறதென்று நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை யல்லவா. அப்படிக் கில்லா

அஸத்யத்வேந வா ஸத³ஸத்³விலக்ஷணத்வேந வா ஸித்³தி⁴ ப⁴வந்மதே(அ)ப்யப்ரஸித்³தே⁴: | யதி³ யத்ர தே³ஶே காலே வா தத³பா⁴வ: தத்ரைவ மித்²யாத்வம் ஸாத்⁴யம், ததா³ ஸித்³த⁴ஸாத⁴நம் | ந ஹி வயம் க்வாசித்கஸ்ய காதா³சித்கஸ்ய ச ஸர்வத்ர ஸர்வதா³ ஸத்த்வம் ப்³ரூம: | ததா² ஸத்யாபணஸ்த²ரஜதஸ்ய ஸர்வதே³ஶவ்ருத்தித்வாவிரோதே⁴ந ஶுக்திரஜதஸ்யாபி ஸத்யத்வாபாதாத் | கார்ய-காரணபா⁴வவிலோபப்ரஸங்கா³த் |

ந த்ருதீய:—த்³ருஷ்டாந்தஸ்ய ஸாத⁴நவிகலத்வாத் | ந ஹி அத்⁴யஸ்தம் ஸர்பாதி³கம் பா³த⁴ஜ்ஞாநாதி³நாபி த்⁴வஸ்

மல் எந்த இடத்தில் எந்தக்காலத்தில் எந்த வஸ்து இல்லையோ அந்த இடத்தில் அந்தக் காலத்தில் அந்த வஸ்து பொய் என்பது எங்களால் ஸாதிக்கப்படுகிறது என்னில், அப்பொழுது ஸித்த ஸாதனம் (எங்களால் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டதையே ஸாதிப்பது என்னும்) தோஷம் வருகிறது. நாங்கள் சில இடத்திலும் சில காலத்திலும் இருக்கிற வஸ்துக்களை எல்லாக் காலத்திலும் எல்லா இடங்களிலும் இருக்கிறதென்று சொல்லவில்லை. அப்படி இருந்ததாகில் கடையில் இருக்கும் வெள்ளி எல்லா இடத்திலும் இருக்கிறதென்பதில் விரோதம் இல்லாமையினால் முத்துச் சிப்பியில் ப்ரமிக்கப்படும் வெள்ளியும் உண்மையாக வேண்டிவரும். எப்பொழுதாவது ஒருகாலத்தில் இருக்கிற வஸ்து எல்லாக் காலத்திலும் இருக்கிறது என்று ஒப்புக் கொண்டால் கார்யம் காரணம் என்பது இல்லாமல் போக வேண்டிவரும்.

மூன்றாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, உதாஹரணத்தில் கீழ்க் குறிப்பிட்ட ஹேதுவில்லையாதலால் (அதாவது கயிற்றைக் கண்டு ப்ரமிக்கப்படுகிற பாம்பு இது பாம்பல்ல என்கிற ஜ்ஞானத்தினாலாவது மற்ற வேறு எந்தக் காரணத்தினாலாவது நாசத்தை அடைகிறதில்லை என்றபடி, அப்படி நாசத்தை அடைகிறதென்னில்) கயிற்றில் ப்ரமிக்கப்பட்ட பாம்பு முதலியதைப் பற்றி இது பாம்பல்ல என்று தெரிந்து கொள்ளும்பொழுது அது நாச

ஸத்த்வாதிதி கஶ்சித் — பாதவிநாஶயோர்விலக்ஷணதயைவ வ்யவஹ்ருதே: | ப்ரதிபந்நஸ்ய நேதி நிஷேதோ பாத:| விநாஶஸ்து ஸ்வரூபஸத்தாகஸ்ய ஸ்வரூபப்ரச்யுதி:| தண்டாதிநா நிஹதேஷு ஸர்ப்பேஷு ஹி ஸர்வைரபிஷு ப்ரத்வஸ்தபுத்தி: | அத ஏவ சேதம் ப்ரத்வம்ஸப்ரதியோகித்வம் தேஶகாலஸத்த்வேந ப்ராப்தஸ்யாப்யுபேதமிதி விபரீத ஸாதகத்வம் |

நாபி சதுர்த்த:— அஸித்தே: | ந ஹி ஸ்வதேஶாதௌ கடாதயோ ந ஸந்தீதி பாத்யந்தே | நேதம் ரஜதம் இதிவத், நாயம் கட: இத்யாதிஸ்வரஸிகபாதாதர்ஶநாத் | ந ச ஸர்வாநுவ்ருத்தஸ்ய ஸத ஏவ ஸர்வ வஸ்துதேஶத்வேந ப்ரதிபாஸநாத் தத்ரைவ பாதோ கட

மடைந்து விட்டது என்று ஒருவனும் சொல்லுகிறதில்லை. பாதம் (மறுப்பு) என்பதும் விநாசம் என்பதும் வெவ்வேறென்றே அறியப் பட்டிருக்கிறன. ஓரிடத்தில் அறியப்பட்ட வஸ்துவிற்கு அது இல்லை என்று அறிந்து கொள்ளுதல் பாதம் (மறுப்பு). நாசமாவது உண்மையாக இருந்த வஸ்துவிற்கு அதன் ஸ்வரூபமே அழிந்து விடுதல். தடி முதலியவைகளினல் அடிக்கப்பட் டிருக்கிற உண்மையான ஸர்ப்பங்களைப் பற்றி இது நாசமடைந்தது என்கிற புத்தி உண்டாகிறது. ஆகையினலேயே நாசத்திற்கு ப்ரதியோகியாக இருக்கை சில தேசத்தில் சில காலத்தில் உண்மையாக இருந்ததென்பதோடு சேர்ந்ததாகவே காணப்பட்டிருக்கிற தாதலால் இப்பொழுது ஸாதிக்கப் படுகிறதற்கு விரோதமான ஸாத்யத்தை ஸாதிப்பதற்குக் காரணமாகும்.

நான்காவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, ஸித்திக்கவில்லை யாதலால். எந்த இடத்தில் அறியப்பட்டதோ அந்த இடத்திலேயே குடம் முதலியவைகள் இல்லை என்று மறுக்கப் படவில்லை. இது வெள்ளியல்ல என்பதைப் போல இது குடமல்ல என்று ஸ்வாரஸ்யமான மறுப்புக் காணப்படாமையினல். எல்லா இடங்களிலும் தொடர்ந்திருக்கிற ஸத் என்பதே எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் இடமாகத் தோன்றுகிற

𑌇𑌤𑌿 𑌪𑌟𑌵𑌿𑌧𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿𑌘𑌟𑌾𑌦𑌿𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨𑍈𑌵𑌂 — 𑌸𑌤𑍋𑌽𑌤𑍍𑌰 𑌪𑌟𑌾𑌦𑌿𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌆𑌶𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌅𑌨𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇𑌶𑍍𑌚 । 𑌘𑌟𑍋𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌟𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌷𑍁 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌘𑌟𑌾𑌦𑌿𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌭𑌾𑌸𑌤𑍇, 𑌨 𑌤𑍁 𑌘𑌟𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 । 𑌘𑌟𑌶𑍍𑌚𑌲𑌤𑌿, 𑌪𑌟𑌶𑍍𑌚𑌲𑌤𑌿, 𑌘𑌟𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌟𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍, 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌗𑍁𑌣𑌾𑌦𑌿𑌵𑌤𑍍 । 𑌅𑌤𑍋𑌽𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌤 𑌆𑌶𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌦𑌪𑌿 𑌨 𑌘𑌟𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌟𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌧𑍀𑌵𑌿𑌷𑌯𑌃 ।

படியினால் அந்த இடத்திலேயே துணி இருக்கிறது என்று துணியை விதிக்கும் இடத்தில் அதற்கு எதிர் நடையான குடம் முதலியவைகளின் நிவ்ருத்தியும் (மாறிவிடுவதும்) காணப்பட்டிருப்பதினால் அதற்குப் பொய்யாயிருக்கும் தன்மை ஸித்தித்து விடும் என்பதும் உசிதமல்ல, இவ்விடத்தில் துணி முதலியவைகளாகிற ஸத்திற்கு ப்ரமத்திற்கு ஆதாரமாயிருக்கும் தன்மை பொருந்தா தாதலாலும் அது தொடர்ந்திருக்க வில்லையாதலாலும். (அப்படியே அஸ்தி என்று சொல்லப்படுகிற ஸத் ஆதாரமாக இருக்கிறது என்பதும் உசிதமாகாது, ஏனெனில்) குடம் இருக்கிறது துணி இருக்கிறது என்றிவை முதலிய ஜ்ஞானங்களில் அஸ்தி என்கிற பதத்தினுல் சொல்லப்படுகிற இருக்கை குடம் முதலியவைகளுக்கு ஸ்வபாவமாகத் தோன்றுகிறதேயன்றிக் குடம் முதலியவைகளுக்கு ஆதாரமாகத் தோன்றவில்லை. எப்படி என்னில்:—குடம் அசைகிறது துணி அசைகிறது, குடம் பெரியதாயிருக்கிறது, துணி பெரியதாயிருக்கிறது, என்றிவை முதலிய ஜ்ஞானங்களில் அசைவது முதலிய க்ரியைகளைப் போலவும் பெரியதாயிருக்கை முதலிய குணங்களைப் போலவும் அஸ்தி என்று சொல்லப் படுகிற இருக்கையும் தோன்றுகிறதாதலால். ஆதலால் தொடர்ந்திருக்கிற படியினுலே ஸத் என்பதே ஆதாரம் என்பதும் நிராகரிக்கப் பட்டது. ப்ரும்மம் எல்லா இடத்திலும் எல்லா ஜ்ஞானங்களிலும் எல்லா வஸ்துக்களிலும் தொடர்ந்திருந்த போதிலும் குடம் இருக்கிறது, துணி இருக்கிறது என்றிவை முதலிய ஜ்ஞானங்களுக்கு விஷயமல்ல.

ந பஞ்சம: — அப்ரயோஜகத்வாத் | யத்ர க்வசித் ப்ரதீதத்வமாத்ரேணைவ ஸத்யத்வஸித்தே:, காலாந்தரீண ப்ரகாஶாநுத்பத்தே: தத்ஸாமக்ர்யபாவப்ரயுக்தத்வாத் | ந ச அப்ரகாஶமாநத்வேந விருத்தத்வாத் ப்ரதீதத்வமேவாத்ர நாஸ்தீதி வக்தும் யுக்தம் — தேஶகாலாதிபேதேந விரோதபரிஹாராத் | அந்யதா விவாதபதஸ்யாபி துஷ்பரிஹரத்வாத் | யதி ச யதாகதஞ்சித்ப்ரகாஶமாநஸ்ய மித்யாத்வம் ததா ப்ரஹ்மணோऽபி தத்த்வப்ரஸங்க: | தஸ்யாப்யாமோக்ஷாத் அவித்யாவஶேந அப்ரகாஶமாநத்வஸ்ய பவத்பிரேவ ஸ்வீகாராத் | அந்யதா கதம் அப்ரகாஶிதாயா:

ஐந்தாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, அதுவும் இந்த ஸாத்யத்திற்குக் காரணமாகாததால். ஏதாவது ஓர் இடத்தில் அறியப்பட்டிருப்பது மாத்திரத்திலேயே அது உண்மையென்பது ஸித்தித்து விடுமாதலாலும், மற்றொரு காலத்தில் ப்ரகாசமாகாதொழிவது அது ப்ரகாசமாவதற்குத் தகுந்த காரணம் இல்லாமையினால் உண்டானதாதலாலும். ப்ரகாசமாகாமல் இருப்பதோடு விருத்தமாக இருப்பதினால் அது அறியப்பட்டது என்பதே இல்லை என்பது யுக்தமாகாது, இடம் காலம் முதலியது வேறுபட்டிருப்பதினால் விரோதத்தைப் பரிஹரித்து விடலாமாதலால். அப்படிக்கில்லாவிடில் அறியப்பட்டிருப்பதினால் ப்ரகாசிக்கிறதென்பதில்லை என்பது ஸித்திக்காது என்று சொல்லுவதைத் தடுக்க முடியாததாலும். எப்படியாவது ஒரு இடத்தில் ப்ரகாசமாகாதொழிவதினால் பொய்யாயிருக்கும் தன்மை உண்டு என்னில், அப்பொழுது ப்ரும்மத்திற்கும் பொய்யாயிருக்கும் தன்மை உண்டாக வேண்டிவரும், அந்த ப்ரும்மமும் மோக்ஷத்தை யடையும் வரையில் அவித்யையினால் ப்ரகாசமாகிறதில்லை என்பது உங்களாலேயே ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதினால். அப்படிக்கில்லாமல் ப்ரும்மத்தினிடத்தில் அவித்யை உண்டு என்று அனுமானம் செய்யும்பொழுது காரணமாக உங்களாலே சொல்லப்பட்

ப்ரகாஶகத்வாத் இத்யஸ்ய ஸ்வவிஷயாவரணநிவர்த்யா-
ஜ்ஞாநாநங்கீ₃காரே ஹேதோரப்ரஸித்₃தி₄:? கத₂ம் ச ப்₃ரஹ்மா-
ஜ்ஞாநாஶ்ரயத்வம் திரோதா₄நஞ்சோபபத்₃யேத?
திரோஹிதஸ்வரூபஸ்யாபி தஸ்ய ஸர்வதா₂ கத₂ம்-
சித் ப்ரகாஶமாநத்வமஸ்தீதி சேத், தாத்₃ருஶம் க₄டாதே₃ர-
ப்யஸ்தீதி ந கஶ்சித் விஶேஷ: — ஸ்வகாலாவச்சி₂ந்நஸ்ய
தத்₃காலஸ்ய காலாந்தரேऽப்யவபா₄ஸாத் | க₄டாதி₃
ப்ரகாஶஸ்ய காதா₃சித்கத்வாத் வ்யவஸ்தி₂திஹேதுரிதி
சேத், ந — 'நித்யோ நித்யாநாம்' இத்யாதி₃ஶாஸ்த்ர

டதாகிய இதற்கு முன் ப்ரகாசமாகாத வஸ்துவை ப்ரகாசம் செய்கிறபடியினல் என்கிற ஹேது எப்படி ஸித்திக்கும்?* ப்ரும்மத்திற்கு அஜ்ஞானம் உண்டென்று சொல்லுவதும் அதினல் அது மறைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பதும் எப்படிப் பொருந்தும்? அப்படி மறைக்கப்பட்ட ஸ்வரூபத்தை உடையதாயிருந்தபோதிலும் அந்த ப்ரும்மம் எவ்விதமாகவாவது எப்பொழுதும் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறது என்னில், அப்படி எதாவது ஒருவிதமாக ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கை குடம் முதலியவைகளிலும் இருக்கிறது, ஆதலால் ஒருவித வ்யத்யாஸமுமில்லை, அது இருக்கும் காலங்களிலேயே இருப்பதாக அது இல்லாத காலத்திலும் ப்ரகாசிக்கலாமாதலால். குடம் முதலியவைகளின் ப்ரகாசம் சில ஸமயங்களிலேயே உண்டாகிறபடியினல் வ்யத்யாஸம் உண்டு என்று சொல்லுவது உசிதமல்ல, 'நித்யனும் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவனும் ஒருவனும் இருக்கிற

---

* 'நீ அந்த ப்ரும்மமாகிருய்' என்கிற வாக்யத்தினல் உண்டாக்கப் படுகிற ஜ்ஞானம் தனக்கு விஷயமான ப்ரும்மத்தை மறைக்கக் கூடியதாயும் தன்னல் நிவ்ருத்தி செய்யக் கூடியதுமான அஜ்ஞானத்தை முன்னே உடையது, இதற்குமுன் ப்ரகாசமாகாத வஸ்துவை ப்ரகாசம் செய்கிறபடியினல் என்று அனுமானம் சொல்லுகிருர்கள்; அப்பொழுது ப்ரும்மம் இதற்குமுன் அவித்யையினல் மறைக்கப்பட்டு ப்ரகாசமாகாமல் இருக்கிறது என்று ஒப்புக்கொள்ளாத பக்ஷத்தில் எப்படி அந்த ஹேது ஸித்திக்கும் என்றபடி.

ஸ்ய நித்யஸர்வஸாக்ஷிவிஷயத்வேந கடாதேரபி நித்யம் ப்ரகாஶமாநத்வாத், ப்ராந்தஸாக்ஷிவிஷயதயா ஶுக்திரஜதாதேஶ்ச | வயம் து தயா ந ஜாநீம இதி சேத், ந—அஸ்மாபிரபி ததாங்கீகாராத் | அஸ்மாகம் நித்யம் கடாதிப்ரகாஶோ நாஸ்தீதி விவக்ஷிதமிதி சேத், துல்யம் | ந ஹ்யஸ்மதர்தநிஷ்டோ ப்ரஹ்மப்ரகாஶோ நித்ய இதி த்வயாபி ஸ்வீக்ருதம் | நித்யஸ்ய ப்ரஹ்மப்ரகாஶோ நாஸ்மதர்தஸம்பந்திக: | கிஞ்ச கிம் ப்ரகாஶஸ்ய நித்யத்வம் வஸ்துஸத்த்வவ்யவஸ்தாப

எந்த ஈஶ்வரன் நித்யர்களாயும், அறியுந்தன்மை உடையவர்களாயும், அனேகர்களாயும் இருக்கிற ஜீவாத்மாக்களுக்கு இஷ்டங்களைக் கொடுக்கிறனோ' என்றிவை முதலிய ப்ரமாணங்களில் ஏற்பட்டவனுகிய நித்யனன ஈஶ்வரனுடைய ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயங்களாக இருக்கிறபடியினல் குடம் முதலிய வஸ்துக்களும் எப்பொழுதும் ப்ரகாஶித்துக் கொண்டிருப்பதினுலும், முத்துச் சிப்பியில் ப்ரமிக்கப்படுகிற வெள்ளி முதலியதும் அப்படி ப்ரமிக்கிறவர்களின் ஜ்ஞானங்களுக்கு விஷயமாவதினுலும். நாங்கள் ஈஶ்வரனை நித்யமாக ஒப்புக் கொள்ளவில்லையே என்னில், நாங்களும் நீங்கள் ஈஶ்வரனை நித்யமாக அங்கீகரிக்கவில்லை என்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம்*. [எங்களால் ஈஶ்வரன் நித்யமென்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதினல் என்று ஸ்ரீசண்டமாருதம்.] குடம் முதலிய வஸ்துக்களைப் பற்றிய ப்ரகாஶம் நமக்கு நித்யமாக உண்டாகவில்லை என்று சொல்லப்படுகிறது என்னில், அது ப்ரும்மத்திற்கும் துல்யம். நான் என்று சொல்லப்படுகிற வஸ்துவிற்குஉண்டாகிற ப்ரும்மத்தைப்பற்றிய ப்ரகாஶம்நித்யமென்று உன்னுலும் ஒப்புக் கொள்ளப்படவில்லை யல்லவா. ப்ரும்மத்தின் ப்ரகாஶம் நித்யமாக இருந்தபோதிலும் அது நான் என்கிற வஸ்துவை ஆதாரமாக உடையதல்ல. மேலும் ப்ரகாஶம் நித்யமாக இருக்கிறது என்பது வஸ்து உண்மை என்பதை ஸ்தாபிக்கக் கூடியதா? அல்லது

*'ஶாஸ்த்ரேண தயா ஜ்ஞாயமாநத்வாத்' என்று பாடாந்தரம். அப்பொழுது நீ ஒப்புக் கொள்ளாவிட்டாலும் ஶாஸ்திரத்தினல் ஈஶ்வரன் நித்யனென்று அறியப் படுகிறபடியினல் என்றர்த்தம்.

𑌕𑌂? 𑌉𑌤 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍? 𑌆𑌦𑍍𑌯𑍇𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍋𑌷𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌰𑌣𑍈𑌰𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍌 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌤𑌾 । 𑌦𑍋𑌷𑍇 𑌸𑌤𑌿 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌾𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇𑌰𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌕𑌰𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍। 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍇 𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌦𑌾𑌚𑌿𑌤𑍍𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌘𑌟𑌾𑌦𑌿𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌤𑍍 𑌘𑌟𑌾𑌦𑌿𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌸𑌾𑌧𑌕𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌵𑍀𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 । 𑌤𑌤𑌶𑍍𑌚—

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌨 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌸𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾। [௧௬॥
𑌨 𑌬𑌾𑌧𑍋 𑌜𑌗𑌤𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋𑌽𑌪𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌤𑌃

𑌅𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑌃—

𑌬𑌾𑌧𑌶𑍍𑌶𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑍍𑌰𑌮𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 ।
𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌰𑌜𑌤𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌭𑌾𑌵 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

அது மறுக்கப்பட்டதல்ல என்பதை ஸ்தாபிக்கக்கூடியதா? முதலாவது பக்ஷத்தில் அந்த ப்ரகாசம் ஒருவிதத் தோஷமும் இல்லாதது என்றிவை முதலிய காரணங்களினாலேயே அது ப்ரமாணமானதென்பது ஏற்படலாமாதலால் அது நித்யமாக இருக்கை ப்ரமாணமாகும் தன்மைக்குக் காரணமாகாது. தோஷம் இருந்ததேயானால் ப்ரகாசம் தொடர்ந்திருப்பது ஒரு ப்ரயோஜனத்தையும் கொடுக்காது. இரண்டாவது பக்ஷத்திலும் சில ஸமயங்களில் உண்டானதா யிருந்தபோதிலும் குடம் முதலியவைகளின் ப்ரகாசத்திற்கும் ப்ரமாணமா யிருக்கும் தன்மை கூடுமாதலால் குடம் முதலியவைகள் ஸத்யமானவைகள் என்பது அவஶ்யமாய் ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கதாகும். ஆதலால்—

மாறிவருகிறதும் தொடர்ந்திருப்பதும் பொய்யாயிருக்கை முதலியவைகளுக்குக் காரணமாகாது. ப்ரபஞ்சத்திற்கு ப்ரத்யக்ஷத்தினால் அப்படி மறுப்பும் ஏற்படவில்லை. யுக்தியினால் பாதம் ப்ரும்மத்தின் இடத்திலும் இருக்கிறது.

இந்த விஷயத்தில் வ்யத்யாஸமாவது—

பாதமாவது (மறுப்பதாவது) முத்துச் சிப்பி முதலியவைகளைப் பற்றிய ஜ்ஞானம். அதில் வ்யாவ்ருத்தியாவது ப்ரமத்தைப் பற்றிய ஸந்தேஹம். பொய்யாயிருக்கையாவது வெள்ளி முதலிய வஸ்துக்களின் ஸ்வரூபமே இல்லாமை என்பது சொல்லப்படுகிறது.

நாபி ஷஷ்ட²: — தஸ்ய பா³த⁴பத³வாச்யஸ்ய தத்ப²லஸ்ய ப்ரமித விஷய நிவ்ருத்தி லக்ஷணஸ்ய வா அநுபலப்³தி⁴நிரஸ்தத்வாத் இதரஸ்ய சாப்ரயோஜகத்வாத்। வ்யதிரேகாஸித்³தி⁴ஶ்ச ப³ஹுதா⁴ த்³ரஷ்டவ்யா । யத் ந மித்²யா தத் ந வ்யாவர்ததே இதி ஹி வ்யதிரேக:। ப்³ரஹ்ம து ந மித்²யா, ஸர்வதோ வ்யாவர்ததே — ஸர்வாந்யத்வாத், ஸர்வத்ர ஸ்வயமவர்த்தமாநத்வாச்ச । ஏவமநுவ்ருத்த்யநுமாநேऽபி த்³ரஷ்டவ்யம் ॥

ஏதேந வ்யாவர்த்தமாநத்வவிகல்பதூ³ஷணந்யாயேந பி⁴ந்நத்வாத் க்வாசித்கத்வாத் பா³த்⁴யத்வாத் ஜட³த்வாத் இத்யாதி³ப்ரபஞ்சமித்²யாத்வஹேதுஜாலம் ஸமூலோந்மூ

ஆறாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, பாதம் என்று பெயருடையதாகவாவது, அதின் ப்ரயோஜனமான ப்ரமிக்கப்பட்ட வஸ்துவின் நிவ்ருத்தியாகவாவது இருக்கிற அந்தப் பக்ஷம் உலகத்தில் ஒருவராலும் அறியப் படாமையினாலே நிராகரிக்கப் பட்டதாகையினால் மற்றது பொய் யென்பதற்குக் காரணமாகா தாதலால். வ்யதிரேக வ்யாப்தி ஸித்திக்காது என்பது அநேக இடங்களில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது அறியத் தக்கது. ஏனெனில் எது பொய்யல்லவோ அது மாறுதலை யடையாது என்றல்லவோ வ்யதிரேக வ்யாப்தி சொல்லப் பட்டது. ப்ரும்மம் பொய்யல்ல, எல்லா வஸ்துக்களையும்விட மாறுதலை அடைந்திருக்கிறது, ஏனெனில் மற்ற வஸ்துக்களைவிட வேறுபட்ட தாதலாலும், எல்லா இடத்திலும் தான் இல்லாமையினாலும். இப்படியே துடர்ந்திருப்பதினால் ப்ரும்மம் ஸத்யம் என்கிற அனுமானத்திலும் தோஷம் அறியத் தக்கது:

இத்தால் இந்த மாறுதலை அடைகிறது என்பதை விகல்பித்து நிராகரித்திருக்கிற ந்யாயத்தினாலேயே வேறுபட் டிருப்பதினால், சிலஇடங்களிலே மாத்திரம் இருப்பதினால்,மறுக்கப்பட்டிருப்பதினால், ஜடமாக இருப்பதினால், என்றிவை முதலிய ப்ரபஞ்சம் பொய் என்று ஸாதிப்பதற்குக் காரணங்களும் அடியோடு நிராகரிக்கப்பட்டதாகின்

ஞிதமிதி தேஷூபேக்ஷாபி பாஷ்யகாரை: | தர்கஶ்ச ஸதோஷ: — பாதாபாதாதிபிரேவ ஸத்யாஸத்யவிபாக ஸித்தேரிதி ||

இதி ஶ்ரீகவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய ஶ்ரீமத்வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு

ஶ்ரீ ஶ த தூ ஷ ண் யா ம்

| வ்யாவர்த்தமானத்வானுமானபங்கவாத: ஷோடஶ: ||

|| ஶ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம: ||

றன என்று நினைத்து ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் அவைகள் விஷயத்தில் உதாஸீனராய் இருந்துவிட்டார். கீழ் சொல்லப்பட்ட யுக்தியும் தோஷத்தை உடையது, பாதிக்கப்பட்டிருக்கை பாதிக்கப்படாமலிருக்கை இவைகளினுலேயே பொய்யாயும் உண்மையாயும் இருக்கும் வஸ்துக்களின் பிரிவு ஸித்திக்குமாதலால்.

இப்படித் திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர் வித்வான்
பகவத்விஷயம் பண்டிதபூஷணம்

ஸ்ரீ உப. வே. நரஸிம்மாசார்யர் ஸ்வாமியின்

ஸ்ரீ சததூஷணீ தமிழ்மொழி பெயர்ப்பில்

வ்யாவர்த்தமானத்வானுமானபங்கவாதம் என்னும்

பதினுருவது வாதம் முற்றிற்று.

॥ ஶ்ரீ: ॥

॥ ஶ்ரீமதே நிக₃மாந்தமஹாதே₃ஶிகாய நம: ॥

॥ த்₃ருஷ்ட்ருத்₃ருஶ்யஸம்ப₃ந்தா₄நுபபத்திபரிஹாரவாத₃: ஸப்தத₃ஶ: ॥

பி₃ப்₄ராண ஆத்மநி ஸதா₃ மஹதீம் விபூ₄திம்
தே₃ஹேந தந்மயநிஶ்ருதபூ₄ஷணாஸ்த்ரம் ।
ஆஶ்லிஷ்டம் கமலயா மம சித்தவ்ருத்தே:
ஆலம்ப₃நம் ப₄வது தை₃வதமத்₃விதீயம் ॥

யத்₃வா ஆத்மக்₂யாதிவாதி₃பி₄ராஜிதம் க்₃ராஹ்யக்₃ராஹகலக்ஷணாயோகா₃க்₂யம் தர்கம் பி₄க்ஷித்வா த்₃ருஷ்ட்ருத்₃ருஶ்யயோஸ்ஸம்ப₃ந்தா₄நுபபத்திரிதி நாமாந்தரேண வத₃ந்தி, தத₃பி

॥ ஶ்ரீ: ॥

॥ ஶ்ரீமதே ஶ்ரீநிவாஸராமாநுஜமஹாதே₃ஶிகாய நம: ॥

த்ருக்த்ருஶ்ய ஸம்பந்தானுபபத்திபரிஹாரவாதம் என்னும் பதினேழாவது வாதம்.

தன் ஸ்வரூபத்தில் எப்பொழுதும் மிகவும் பெரியதான விபூதிகளைத் தரித்துக்கொண்டவராயும், அந்த விபூதிகளின் ரூபங்கள் என்று ஶாஸ்திரங்களினால் அறிவிக்கப்பட்ட ஆபரணங்களையும் ஆயுதங்களையும் தம்முடைய திருமேனியால் தரித்துக்கொண்டவராயும், லக்ஷ்மியினால் ஆலிங்கனம் செய்யப்பட்டவராயும் இருக்கிற தனக்கு ஒப்பில்லாத தேவதை என் மனதின் த்யானத்திற்கு விஷயமாய் இருக்கவேண்டும்.

ஆத்மக்யாதியைச் சொல்லுகிற (யோகாசாரனால்) ஸம்பாதிக்கப்பட்ட, அறியப்படுகிற வஸ்துக்களுக்கு அறியப்பட்டிருப்பதற்கு தகுந்த அடையாளங்கள் இல்லையென்கிற, யுக்தியைப்பிச்சைவாங்கி ஜ்ஞானத்திற்கும் அறியப்படுகிற வஸ்துக்களுக்கும் ஸம்பந்தம் பொருந்

ஸம்பந்தஸ்யாபாதிதப்ரத்யக்ஷஸித்தத்வாச்சைவ நிரஸ்தம்। ஆஹுஸ்ச—'உக்தம் து ஸௌகதைர்ஜ்ஞேயலக்ஷணாபாவலக்ஷணம்। தஸ்ய ஜ்ஞானார்த்தஸம்பந்தாபாவவாதேன நிராக்ருதம்॥'—இதி।

[பூர்வபக்ஷஸங்க்ரஹ:]

நநு கோऽயம் ஸம்பந்த:? ந தாவத் ஸம்யோக:—த்ரவ்யத்வாபாவாத்। த்ரவ்யத்வாங்கீகாரேऽபி குணாதிபிஸ்ஸஹ தத்ஸம்பந்தஸ்ய ஸம்யோகத்வாயோகாத்। நாபி ஸமவாய:—ஆத்மஸ்வ

தவில்லை என்று வேறொரு பெயர் வைத்து எதைச் சொல்லுகிறார் களோ அதுவும், அந்த ஸம்பந்தம் ஒருவித மறுப்புமில்லாத ப்ர த்யக்ஷத்தினால் ஏற்பட்டிருப்பதினால் நிராகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியே பெரியோர்கள் 'பௌத்தர்களினால் செய்யப்பட்ட வஸ் துக்களுக்கு அறியக்கூடியவைகளாய் இருக்கும் தன்மை இல்லை என்பதை மற்றவர்கள், அறிவுக்கும் அறியப்படுகிற வஸ்துவிற்கும் ஸம்பந்தமில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள், அது (அந்தப் பௌத் தர்களை நிராகரித்திருப்பதினால்) நிராகரிக்கப்பட்டதாகிறது' என்று சொல்லுகிறார்கள்.

[பூர்வபக்ஷஸங்க்ரஹம்.]

(அவர்கள் சொல்லுவதாவது—) ஸம்பந்தம் என்பது என்ன? ஸம்யோகம் என்று சொல்ல முடியாது, ஜ்ஞானம் த்ரவ்யம் அல்லவாதலால். (அதாவது ரூபத்தோடு கூடிய இரண்டு வஸ்துக்கள் சேர்ந்திருப்பது ஸம்யோகம் என்று சொல்லப்படுகிறபடியினாலே இங்கு அது உசிதமாகாது என்றபடி.) த்ரவ்யமென்று ஒப்புக் கொண்டபோதிலும் குணம் முதலியவைகளோடு உண்டாகிய அந்த ஜ்ஞானத்தின் ஸம்பந்தம் ஸம்யோகம் என்பது பொருந்தாததாத லால். ஸமவாயஸம்பந்தமுமல்ல, ஆத்மாவிற்கு ஸ்வபாவமான ஜ்ஞா னத்திற்கு வெளியில் இருக்கும் வஸ்துக்களோடு அந்த ஸம்பந் தம் பொருந்தாததாதலால். (அதாவது எந்த வஸ்துவிற்கு எது ஸ்வபாவமோ, அதற்கும் அந்த வஸ்துவிற்கும் உண்டான ஸம்பந் தம் ஸமவாயம் என்னப்படுகிறது). வஸ்துக்களுக்கு ஜ்ஞானத்தோடு

ஸ்ய ஜ்ஞாநஸ்யாபி தத்யோகாத் | ந ச ஸ்வாத்மநா
நைவ ஜ்ஞாநேந ஸமவாய:—தேஷாம் பாஹ்யத்வாத்,
ஸ்வதந்த்ரதயைவ ப்ரதீயமாநத்வாத் | ந ச ரூபரஸ
யோரிவைகார்த்தஸமவாய:— உபயாச்ரயஸ்யைகஸ்யாந
வபோதாதிநிரஸ்தத்வாத் | நாப்யந்த:கரணஸங்க்ரம:—
நிர்விகாராயாஸ்ஸம்விதஸ்ஸங்க்ரமாத்மபரிணாமாயோகாத் |
விவர்த்தபக்ஷே து த்ருக்த்ருச்யஸம்பந்தஸ்ய மித்யாத்வா
வச்யம்பாவாத் | ந சார்த்தஸ்யாந்த:கரணே ஸங்க்ரம:—
பஹிரேவாவபுத்யமாநத்வாத் | அந்த:கரணஸ்ய
விஷயஸாரூப்யவ்ருத்திரேவ விஷயஸங்க்ராந்திரிதி
வ்யவஸ்தித இதி சேத், ந—விஷயவிலக்ஷணாயா
வ்ருத்தே: விஷயஸாரூப்யஸ்யாநவபோதநிரஸ்தத்வாத் |

ஸமவாயஸம்பந்தம் உண்டென்று சொல்லுவது உசிதமாகாது, அந்த வஸ்துக்கள் வெளியில் இருக்கும் வஸ்துக்களாதலாலும், அந்த ஜ்ஞானத்தை ஸ்வபாவமாக உடையவைகள் அல்ல என்று தோன்றுகிறபடியினாலும். ரூபம் ரஸம் இவைகளுக்குப் போல ஒரு வஸ்துவில் சேர்ந்திருக்கையாகிற ஸம்பந்தம் உண்டென்பதும் உசிதமல்ல, ஜ்ஞானத்திற்கும் வஸ்துவிற்கும் ஆதாரமாகிய ஒரு வஸ்து அறியப்படாமையினாலே நிராகரிக்கப்படுகிறபடியினால். ஒரு மனதில் ஜ்ஞானமும் வஸ்துவும் சேர்ந்திருக்கிறது என்பதும் உசிதமல்ல, ஒரு விகாரமுமில்லாத ஜ்ஞானத்திற்கு ஒரு வஸ்துவில் சேருவதாகிய விகாரம் பொருந்தாதாகையினால். ப்ரும்மமே இப்படி மனதாக மாறிவிடுகிறது என்னும் பக்ஷத்திலும் ஜ்ஞானத்திற்கும் வஸ்துவிற்கும் ஸம்பந்தம் பொய்யாகவேண்டிவருமாதலாலும். வஸ்துவும் மனதோடு சேர்ந்திருக்கிறது என்பது பொருந்தாது, ஏனெனில் வஸ்துக்கள் வெளியிலேயே இருப்பதாக அறியப்பட்டிருப்பதினால். மனது ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமான வஸ்துக்களோடு ஸமமான ஆகாரத்தை அடைவது தான் வஸ்துக்களோடு சேர்க்கை என்று சொல்லுவதும் உசிதமல்ல, வஸ்துக்களை விட வேறு விதஸ்வபாவத்தை உடைய வ்ருத்திக்கு வஸ்துக்களோடு ஸமானமாக

𑌗𑍌𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌗𑍌𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌸𑌾𑌰𑍂𑌪𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨—𑌤𑌯𑍋𑌃 𑌸𑌾𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍। 𑌗𑍋𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌰𑍍𑌥𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌯𑌤𑍍 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌗𑍌𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇। 𑌗𑍋𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌗𑍌𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥 𑌇𑌤𑌿। 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌗𑍌𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌶𑌬𑍍𑌦 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑌾𑌰𑍂𑌪𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍। 𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑌾𑌰𑍂𑌪𑍍𑌯𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑍋 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍈𑌰𑍂𑌪𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 । 𑌵𑌿𑌷𑌯𑍋𑌪𑌰𑌾𑌗𑌾𑌪𑌰𑌨𑌾𑌮𑌕𑌵𑌿𑌷𑌯𑌸𑌂𑌶𑍍𑌲𑌿𑌷𑍍𑌟𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌮𑌨𑌃𑌕𑌰𑌣𑌭𑍇𑌦𑌾𑌗𑍍𑌰𑌹𑌜𑌨𑌿𑌤𑌤𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑍍𑌥𑌯𑍋𑌗𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨 𑌏𑌵 𑌉𑌪𑌲𑌬𑍍𑌧𑌿𑌨𑌾𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌰𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨—𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌂 𑌸𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿

இருக்கை உண்டென்பது ஒருவராலும் கண்டறியப்படாமையி ஞலே நிராகரிக்கப்பட்டபடியினல். மாடு என்கிற ஜ்ஞானம் என்றும், மாடு என்கிற வஸ்து என்றும் வ்யவஹரிக்கப்படுகிறபடியி ஞல் ஜ்ஞானம், வஸ்து என்கிற இரண்டும் ஒன்ருகவே ப்ரத்ய க்ஷத்திஞல் ஏற்படுகிறதே என்னில் அது உசிதமல்ல, அந்த வ்யவஹாரங்கள் வெவ்வேறு அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறபடியினல். மாடாக இருக்கும் தன்மையை உடைய வஸ்துவை ப்ரகாசம் செய்கிற ஜ்ஞானம் மாடென்கிற ஜ்ஞானம் என்று சொல்லப்படு கிறது. மாடாயிருக்கும் தன்மையை யுடைய வஸ்து மாடென்கிற வஸ்து என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படிக் கீழ்க்கூறிய வ்யவஹா ரம் மாத்திரத்திஞல் ஒன்றுக்கொன்று ஸமமாக இருக்கிறது என் னில், மாடு என்கிற ஶப்தம் என்று வ்யவஹரிக்கும்பொழுது அந்த ஶப்தத்திற்கும் மாட்டிற்கும் ஸமமாக இருக்கும் தன்மை உண்டா கவேண்டிவரும். அப்படியாகில் வெளியில் இருக்கும் வஸ்துக்க ளோடு ஜ்ஞானம் ஸமானமாகிறது என்று சொல்லுகிறவனுக்கே (தன் வார்த்தைக்கு விரோதமாகப் பேசும் தன்மை அதாவது) குரூபியாயிருக்கும் தன்மை உண்டாகும். விஷயங்களோடு சேர்ந் திருக்கை என்று பெயருடைய ஒருவகைப்பட்ட வ்ருத்தியையுடைய மனதோடு வ்யத்யாஸத்தை அறிந்துகொள்ளாமையினல் உண்டாக்கப் பட்ட பொய்யான ஸ்வபாவம் இருப்பதாக அபிமானம் உண்டாவதே உபலப்தி (அறிந்து கொள்ளுதல்) என்கிற பெயருடைய ஜ்ஞா

𑌕𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌨𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑍇𑌨 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌬𑌹𑍁𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌕𑌭𑍋𑌗𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌨𑌿𑌯𑌮𑌾𑌦𑌿𑌭𑌙𑍍𑌗𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 | 𑌨 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿𑌯𑌤𑌾𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌨𑌿𑌯𑌾𑌮𑌕𑌂 𑌕𑌿𑌮𑌪𑌿 𑌤𑍈𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 | 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌪𑌰𑌿𑌹𑌾𑌰𑌂| 𑌅𑌨𑌾𑌦𑌿𑌸𑌾𑌮𑌗𑍍𑌰𑍀𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌕𑌸𑍍𑌯𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌭𑍋𑌗𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌹𑌃 𑌕𑌂𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨—𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌸𑌾𑌮𑌗𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌅𑌪𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑍍𑌯𑍇 𑌤𑌜𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌵𑌨𑌾𑌗𑌤𑌨𑌿𑌯𑌮𑌾𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃 | 𑌨 𑌚 𑌤𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌃 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌃 — 𑌜𑌡𑌤𑍍𑌵𑌾𑌜𑌡𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿

னத்திற்கு வஸ்துக்களோடு உண்டாகிய ஸம்பந்தம் என்னில், அது உசிதமல்ல, எல்லா இடத்திலும் நிறைந்த தனித்தனியான ஒவ்வொரு ஜ்ஞான ஸ்வரூபங்களுக்கும் கணக்கில்லாத அந்தக்கரணங்களோடு (மனதுகளோடு) சேர்ந்திருக்கை ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதினாலே ஜீவாத்மாக்கள் அனேகம் என்று ஸ்தாபிப்பதற்குக்காரணமான தனித்தனியே ஏற்பட்ட ஸுக துக்கங்களின் அனுபவங்களின் வ்யவஸ்தை இல்லாமல் போகவேண்டிவருமாதலால். ஒவ்வொரு ஆத்மாக்களிலும் தனித்தனியே சேர்ந்திருக்கிற அத்ருஷ்டம் முதலியது ஸுகதுக்கங்கள் தனித்தனியே ஏற்படுவதற்குக் காரணமாக அவர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை. மனதோ எல்லாவற்றிற்கும் பொது என்பது பரிஹரிக்கமுடியாது. அநாதியான காரணங்களின் ஸ்வபாவத்தினால் ஒரு விதமான ஸுக துக்கங்களினுடைய பரம்பரை ஒரு ஆத்மாவிற்கு உண்டாகிறதென்பதும் உசிதமல்ல, இதற்கு முன்பு முன்புள்ள ஸாமக்ரிகளும், எல்லா ஆத்மாக்களோடு ஸம்பந்தப்பட்டிருப்பதினால் எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் பொதுவாயிருக்க அதினால் உண்டாக்கப்படுகிற வரப்போகிற ஸுக துக்கங்களில் ஒன்று ஒருவனுக்கு என்கிற வ்யவஸ்தை ஏற்படாது. ஜ்ஞானத்திற்கு அறியப்படுகிற வஸ்துவோடு தாதாத்ம்யம் (ஒன்ருயிருக்கை) ஸம்பந்தம் என்னவும் ஒண்ணாது, ஜடமாக இருக்கை ஜடமில்லாததாக இருக்கையாகிற ஒன்றுக்கொன்று விருத்தங்களான ஸ்வபாவங்களினால் அது தடுக்கப்பட்டிருப்பதினால். மேலும் ஒரு

ஹதத்வாத் | ஜ்ஞாநஸ்ய ச ஸம்விதோऽநேகவிஷயத்வ த³ர்ஶநேந பரஸ்பரவிருத்³தா⁴நேகதாதா³த்ம்யாத் தேஷாமபி மித²ஸ்தாதா³த்ம்யப்ரஸங்கா³த் | ததஶ்ச விரோத⁴ ஏவ ஜக³தி ந ஸ்யாத் | இத³ம் ஸர்வம் இதி ஸர்வபதா³ர்த²பு³த்³தி⁴தாதா³த்ம்யேந க⁴டாதே³ஸ்ஸர்வைக்யப்ரஸங்கே³ந விசித்ரவ்யவஹாரவிலயப்ரஸங்கா³த் | யதா² ச வஸ்துந ஏகஸ்யாப்யேகஸ்ய நர்தகீப்⁴ரூலதாத³ர்ஶநாதி³ஷ்வ அநேகவிஷயஸர்வஸம்வித³ஶ்சைக்யப்ரஸங்கே³நாஸ்மதி³ஷ்டாவாதாச்ச | ந ச சித்ராதே³ரேகத்வம்—ஸ்வவசநவிரோதா⁴த் | நாநாத்வம் சித்ரத்வம், தத்ப்ரதிஷேத⁴ஸ்த்வைகத்வமிதி | சித்ரரூபம் து நாநாரூபாரப்³த⁴மேகமிதி ந விரோத⁴ இதி நிர்வஹந்தி |

ஜ்ஞானம் அனேக விஷயங்களை அறிந்துகொள்ளுவதைக் கண்டிருப்பதினாலே ஒன்றோடொன்று விருத்தங்களான அனேக வஸ்துக்களோடு ஜ்ஞானத்திற்கு ஒன்றாக இருக்கை சொல்ல வேண்டுமாதலால் அந்த வஸ்துக்களுக்கும் ஒன்றோடொன்று ஐக்யம் உண்டாக வேண்டிவரும். ஆதலால் இவ்வுலகத்தில் விரோதம் என்பதே இல்லாமல் போகவேண்டி வரும். இது எல்லாம் என்று எல்லா வஸ்துக்களையும் அறிகிற ஜ்ஞானங்களோடு ஐக்யம் வருகிறபடியினால் ஸர்வ வஸ்துக்களும் ஒன்றாயிருக்கவேண்டிவருமாதலால் அனேகவிதங்களான வ்யவஹாரங்கள் உண்டாகாமல் போகவேண்டி வரும். அப்படியாகில் வஸ்து ஒன்றாயிருந்தபோதிலும் கூத்தாடுகிற ஸ்திரீயினுடைய புருவங்களின் அசைதலைப் பார்ப்பதைப்போல எல்லா விஷயங்களையும் பற்றிய ஜ்ஞானமும் ஒரு விஷயத்தைப் பற்றியதாகையினால் ஒரே ஜ்ஞானமாகவேண்டிவருமாதலால் எங்கள் இஷ்டமே ஸித்தித்துவிடுகிறது. சித்திரமாக இருக்கிற வஸ்து ஒன்று என்று சொல்லுவதும் உசிதமல்ல, தங்களுடைய வார்த்தைக்கே விரோதம் வருகிறபடியினால். சித்திரமாக இருக்கையாவது அனேகங்களாய் இருக்கை, ஒன்றாக இருக்கை அதற்கு விரோதி. சித்திரரூபம் என்பதோவெனில் அனேக ரூபங்களினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஒரு ரூபம் என்று சொல்லுகிறீர்கள். இப்படியே சித்திரஸம்

𑌭𑌵𑌂 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌰𑍂𑌪𑌸𑌾𑌧𑌿𑌷𑍍𑌵𑌪𑌿 | 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌰𑍂𑌪𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌬𑍍𑌧𑌾𑌯 𑌭𑌵𑌵𑌾 | 𑌨 𑌵𑌾 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌵𑌯𑌵𑌾𑌰𑌬𑍍𑌧𑌾𑌯𑍋 𑌵𑌾 — 𑌅𑌨𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍 | 𑌨 𑌚 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾 — 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃 | 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌕𑌾𑌰𑌤𑍍𑌵𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌵𑍈𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌕𑌾𑌕𑌾𑌰𑌮𑌨𑍇𑌕𑌾𑌕𑌾𑌰𑌮𑌿𑌵 𑌭𑌾𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌤𑌥𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌤𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 | 𑌤𑌥𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨 𑌏𑌵 𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 — 𑌏𑌵𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑌾𑌤𑍍𑌮𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑍇𑌰𑌸𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌰𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 | 𑌨 𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌜𑌨𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌕𑌾𑌰𑌸𑌮𑌰𑍍𑌪𑌕𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂—

முதலியவைகளிலும் கண்டுகொள்ளத்தக்கது. அன்றிக்கே அநேக ரூபங்களின் சேர்க்கையாகவுமாம். அப்படியே இவ்விடத்திலும் அநேகம் வஸ்துக்களினால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது என்றாவது அநேக வஸ்துக்களின் சேர்க்கை என்றாவது சொல்லுவது முடியாது, அப்படி ஒப்புக்கொள்ளப்படாமையினால். சித்திரமாயிருக்கை பொய்யென்பதும் உசிதமல்ல, எங்களுடைய மதத்தை ஒப்புக்கொண்டதாகுமாதலால். ஜ்ஞானம் ஒருவித ஆகாரமும் இல்லாததாக இருந்தபோதிலும் வாஸனைகள் விசித்திரமாயிருப்பதினால் ஒரு ஆகாரத்தை உடையதுபோலவும் அநேக ஆகாரங்களை உடையதுபோலவும் தோன்றுகிறது என்னில், அப்படி இருந்தபோதிலும் பொய்யான ஆகாரத்திற்கு ஸத்யமான ஜ்ஞானத்தோடு ஒன்றாயிருக்கை பொருந்தாதாகையினால் அந்த ஜ்ஞானத்தில் தோன்றுகிற ஆகாரம் வெளியில் இருக்கிறதென்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். அப்படி ஒப்புக்கொண்டபோதிலும் ஜ்ஞானத்திலேயே அந்தந்த ஆகாரங்களைப்பற்றிய ப்ரமம் உண்டாகிறது, ஆதலால் அந்தந்த ஆகாரங்கள் உள்ளே இருக்கின்றவைகளாய் விடுகின்றன என்பதும் உசிதமல்ல, இப்படிப்பட்ட ஆத்ம க்யாதி எங்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதினால். தன்னால் உண்டாக்கப்படுகிற ஜ்ஞானத்தில் தன்னுடைய ஆகாரத்தை அடையும்படி செய்வதே அறியப்படும் தன்மை என்பதும் சொல்ல முடியாது, வேறொரு வஸ்துவின் ஆகாரம் வேறொருவஸ்துவில் ஒட்டும்படிசெய்ய முடியாதாகையினால். கஸ்தூரி முதலிய வஸ்துக்களுடைய வாஸனை

𑌅𑌨𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌮𑌰𑍍𑌪𑌯𑌿𑌤𑍃𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌤
𑌏𑌵 𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌵𑌪𑌿 𑌹𑌿 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵 ।
𑌅𑌨𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌨 '𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵 𑌹𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑍇' 𑌇-
𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌮𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌂 । 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌪𑌾𑌸𑌰𑌕𑍍𑌤𑌤𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌤𑍁 𑌪𑌾-
𑌕𑌜𑌗𑍁𑌣𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌰𑌂𑌭𑌃 । 𑌕𑌥𑌂 𑌚 𑌵𑌿𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌾 𑌅𑌰𑍍𑌥𑍇-
𑌨𑌾𑌨𑍁𑌤𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑍇 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌕𑌾𑌰𑌸𑌮𑌰𑍍𑌪𑌣𑌂? 𑌨 𑌚𑌾-
𑌕𑌾𑌰𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍀𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇, 𑌯𑍇𑌨 𑌆𑌕𑌾𑌰𑌿𑌣𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿
𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁 𑌭𑌵𑍇𑌤, 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌰𑌯𑍋𑌗
𑌏𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 — 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾-
𑌰𑍇𑌣 𑌸𑌹 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌏𑌵-
𑌮𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌕𑌾𑌰𑌸𑌮𑌰𑍍𑌪𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌚𑍍𑌚

மற்றொரு வஸ்துவில் ஒட்டுவதும் அந்த வாஸனைக்கு ஆதாரமான ஸூக்ஷ்மமான வஸ்துக்கள் ஒட்டிக்கொள்ளுவதே. இந்த ந்யாயத்தினால் 'எந்த ஜ்ஞான பரம்பரையில் (கர்மங்களின் வாஸனை இருக்கிறதோ அந்தப் பரம்பரையில் சேர்ந்த ஜ்ஞானங்களுக்கே அந்தக் கர்மங்களின் பலம் உண்டாகிறது)' என்பது முதலியதும் நிராகரிக்கப்பட்டது. நூல் முதலியவைகளுக்கு சிவப்பு முதலிய வர்ணங்களை உண்டாக்கும் இடங்களிலும் பாகத்தினால் வேறொரு குணம் உண்டாகிறதென்றே சொல்லவேண்டும். மேலும் நாசத்தை அடைகிற ஒரு வஸ்துவினால் தத்காலத்தில் உண்டாகாத ஜ்ஞானத்தில் தன்னுடைய ஆகாரத்தை ஒட்டும்படி செய்விக்கை எப்படிப் பொருந்தும்? ஆகாரமும் ஸ்திரமானதென்று உன்னால் ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை. அப்படி இருந்தாலல்லவோ அந்த ஆகாரத்தை உடைய வஸ்து நாசத்தை அடைந்தபோதிலும் மற்றொரு வஸ்துவில் அந்த ஆகாரம் இருக்கும். அந்தந்த வஸ்துக்களின் ஸ்வரூபங்களில் இருக்கும் பொய்யான ஆகாரத்தோடு ஸம்பந்தத்தை அடைவதே வஸ்துக்களின் ஆகாரம் ஒட்டிக்கொள்ளுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது என்பதும் உசிதமல்ல, உண்மையான வஸ்துவிற்குப் பொய்யான ஆகாரத்தோடு ஸம்பந்தம் உண்டாவது உசிதமல்லவாதலால். இப்படி விஷயங்கள் தங்களுடைய ஆகாரங்களை ஜ்ஞானத்தில் ஒட்டும்படி செய்கின்றன என்பது பொருந்தாதாதலால் அந்த ஜ்ஞானங்களுக்குக்

காரணத்வமாத்ரேண க்3ராஹ்யத்வே சேத3தி4பதிப்ரப்4ருதீநாமபி க்3ராஹ்யத்வப்ரஸங்க3: | ந ச ஜ்ஞாநஸ்வரூபமேவ வஸ்துநா ஸம்ப3ந்த4: — ஸம்ப3ந்த4ஸம்ப3ந்தி4த்வலக்ஷணவிருத்34ர்மஸமாவேஶப்ரஸங்கா3த், விஷயவிஶேஷநியாமகாபா4வாச்ச | ந ஹி தத் கிஞ்சித் ப்ரத்யஜ்ஞாநமஸ்வரூபம் வா | ந ஹி நீலம் கஞ்சித் ப்ரத்யநீலம் | ந ச ஹேதுகாரணத்வமேவ நியாமகம் — இந்த்3ரியாதே3ரபி விஷயத்வப்ரஸங்கா3த், அதீதாதே3ரவிஷயத்வப்ரஸங்கா3ச்ச | அத்3ருஷ்டாதி3வஶாத் கர்மகாரகம் விஷய இதி சேத், ந — நித்யதயா காரணரஹிதஸ்யேஶ்வரஜ்ஞாநஸ்ய நிர்விஷயத்வப்ரஸங்கா3த் | அஸ்மதா3தி3ஜ்ஞா

காரணமாக இருப்பது மாத்திரத்தினால் அறியப்படும் தன்மை உண்டாகிறதென்னில் அதிபதி (ஜீவாத்மா) முதலியவைகளுக்கும் அறியப்படும் தன்மை உண்டாக வேண்டிவரும். ஜ்ஞானத்தின் ஸ்வரூபமே வஸ்துவோடு ஸம்பந்தம் என்பதும்உசிதமல்ல, ஸம்பந்தம் ஸம்பந்தத்தை உடைய வஸ்துக்கள் என்கிற விருத்தங்களான ஸ்வபாவங்கள் ஒன்று சேர வரவேண்டுமாதலாலும், ஒரு விஷயத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் ஒருவனுக்கு உண்டாகும் என்பதற்குக் காரணம் இல்லாமல் போகவேண்டி வருமாதலாலும். அந்த ஜ்ஞானம் ஒரு வஸ்துவைக்குறித்து ஜ்ஞானமில்லாததாகவாவது ஸ்வரூபம் இல்லாததாகவாவது ஆகாதல்லவா. கறுத்தரூபமுடைய வஸ்து ஒரு மனுஷ்யனுக்கு கறுத்த ரூபமில்லையாகாதல்லவா. காரணமாயிருக்கை தான் அதற்கு நியாமகம் என்பதும் உசிதமல்ல, இந்திரியம் முதலியவைகளுக்கும் (இந்திரியங்களும் ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணங்களாகையினாலே) அறியப்படும் தன்மை உண்டாக வேண்டிவருமாதலாலும். இறந்த காலத்தில் உண்டான வஸ்துக்கள் ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாகாமல் போக வேண்டி வருமாதலாலும். அத்ருஷ்டத்தின் வசத்தினால் கர்மகாரகமாக இருப்பதே விஷயமென்று சொல்லப்படுகிறது. (அதாவது இந்திரியங்கள் ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணங்களாக இருந்த போதிலும் ஜ்ஞானத்தினால் அறியக்கூடியவைகளல்லவாகையினால் கர்மகாரகங்களல்ல) என்னில், அது உசிதமல்ல, நித்யமாகையினால் ஒரு காரணமுமில்லாத ஈஶ்வரனுடைய ஜ்ஞானம் ஒரு விஷயத்தையும் பற்றியதில்லாமல் போகவேண்டி வருமாதலால்.

𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌾𑌨𑌾𑌗𑌤𑌗𑍋𑌚𑌰𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌅𑌕𑌾𑌰𑌕𑌤𑍍𑌵𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍, 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌕𑌾𑌰𑌕𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌚 𑌨 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍌 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌚𑍍𑌚 । 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌵𑌿𑌧𑍂𑌤𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌪𑌾𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌵𑍀𑌕𑍃𑌤𑌃 𑌅𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑍇𑌰𑍍𑌨𑌿𑌯𑌾𑌮𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌚𑌾𑌰𑍍𑌥𑌗𑌤𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑌟𑍍𑌯𑌜𑌨𑌨𑌮𑍇𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧 𑌇𑌤𑌿 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂—𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌯 𑌅𑌨𑍁𑌪𑌲𑌬𑍍𑌧𑌿𑌬𑌾𑌧𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌜𑍍𑌜𑌨𑌨𑍇 𑌚 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣𑌾𑌸𑌾𑌮𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌅𑌸𑌂𑌬𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌤𑌥𑌾𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌤𑍀𑌤𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌧𑌾𑌰𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑌟𑍍𑌯𑌜𑌨𑌨𑌾𑌯𑍋𑌗𑌾𑌚𑍍𑌚 । 𑌨 𑌚 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌵𑌿𑌷𑌯𑌿𑌭𑌾𑌵𑌾𑌖𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌃—𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌯𑌾𑌮𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌤𑌿-

---

நம் போலியர்களுடைய ஜ்ஞானத்திற்கும் அப்பொழுது இல்லாமையினால் காரகங்களாகாத இறந்தவைகளாயும், வரப் போகிறவைகளாயும் இருக்கும் வஸ்துக்களோடு ஸம்பந்தம் இல்லாமல் போகவேண்டி வரும். ப்ரமிக்கப்படுகிற விஷயம் உண்மையில் இல்லாமையினாலே காரகமாகாதாகையினால் ப்ரமம் எப்பொழுதும் ஒரு விஷயத்தையும் பற்றியதில்லாததாக வேண்டிவரும். மோக்ஷத்தை அடைந்தவன் புண்ய பாபங்களைவிட்டு நீங்கினவனாகையால் அவனுக்கு ஜ்ஞானம் உண்டென்று ஒப்புக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் அத்ருஷ்டம் முதலிய காரணங்கள் ஸம்பவிக் காதாதலாலும். வஸ்துவின் ப்ராகட்யம் (ப்ரகாசம்) என்கிற ஒரு ஸ்வபாவத்தை உண்டாக்குவது தான் வஸ்துவோடு ஜ்ஞானத்திற்கு ஸம்பந்தம் என்பதும் உசிதமல்ல, ஜ்ஞானத்தைத் தவிர வேறாகிய வஸ்துவின் ப்ரகாசம் என்பது ஒருவராலும் அறியப்படாமையினாலே மறுக்கப்பட் டிருப்பதினால். ஜ்ஞானம் வஸ்துவோடு வேறொரு வித ஸம்பந்தத்தை அடையாமல் ப்ரகாசத்தை உண்டாக்க ஶக்தியற்ற தாதலால். அப்படிக் கில்லாவிடில் தன்னோடு ஸம்பந்தப்படாத மற்ற வஸ்துக்களிலும் அந்த ஸ்வபாவத்தை உண்டாக்க வேண்டிவரும். மேலும் நாசமடைந்த வஸ்துக்கள் முதலியவற்றில் ஆதாரம் இல்லாமல் ப்ரகாசம் என்கிற ஸ்வபாவத்தை

ஷட்காந்தர்பாவே ஸாமாந்யாதிபிஸ்ஸஹ தத்ஸம்பந்தஜ்ஞாநஸ்யா ஸம்பந்தப்ரஸங்காத் | பஹிர்பாவே த்வபாவத்வப்ரஸங்காத், பூஷணகாரவ்யதிரிக்தாநாமபஸித்தாந்தாபாதாச்ச | ஏவம் ப்ரகாராந்தரேஷ்வபி தூஷணமவிநாக்ருதம், ஸர்வதாऽதீதாநாகதயோர்வர்த்தமாநஜ்ஞாநஸம்பந்தஸ்ய துர்நிரூபத்வாத் | ந ஹி நிராதாரஸ்ஸம்பந்தஸ்ஸம்பவதி | அந்யதா பவிஷ்யத்வ்ருஷ்ட்யாதிபிரிதாநீமபி ஸஸ்யாதிபோஷணப்ரஸங்காத் | யஸ்த்வஸௌ விஷயவிஷயிபாவாக்யோ ஜ்ஞாநஜ்ஞேயயோஸ்ஸம்பந்த இஷ்யதே, கிம் ஸ பாஹ்யைஸ்ஸம்பத்த:? உதாஸம்பத்த:? உதோபயாத்மா? ஆஹோ

உண்டாக்குவது பொருந்தா ததலால். விஷயமாகவும் விஷயியாகவும் இருக்கை என்கிற பெயரையுடைய வேருெரு ஸம்பந்தம் உண்டென்பதும் உசிதமல்ல. அதற்கும் ஒரு காரணம் இல்லாத பக்ஷத்தில் எல்லா வஸ்துக்களிலும் அந்த ஸம்பந்தம் உண்டாக வேண்டிவரும். அந்த ஸம்பந்தம் த்ரவ்யம் முதலிய ஆறுபதார்த்தங்களுக்குள் ளடங்கியது என்னில், ஜாதி முதலியவைகளோடுகூட அந்த ஸம்பந்தத்திற்கும் அதைப்பற்றிய ஜ்ஞானத்திற்கும் ஸம்பந்த மில்லாமல் போகவேண்டிவரும். ஆறு பதார்த்தங்களைவிட வேறுபட்டதென்னில், அபாவமாக வேண்டிவரும். பூஷணகாரனைத் தவிர மற்றவர்களுக்கு அபஸித்தாந்தம் என்னும் தோஷம் வருகிறது. இப்படி வேறு எவ்விதமாகச் சொன்னபோதிலும் தோஷம் பரிஹரிக்க முடியாது, எவ்விதத்திலும் இறந்துபோன வஸ்துக்கள் இனி வரப்போகிற வஸ்துக்கள் இவைகளோடு இப்பொழுது இருக்கிற ஜ்ஞானத்திற்கு ஸம்பந்தம் நிரூபிக்க முடியாததால். ஆதாரம் இல்லாவிடில் ஸம்பந்தம் உண்டாகாதல்லவா. அப்படிக்கில்லாவிடில் இனி வரப்போகிற மழைகளினுல் இப்பொழுது பயிர் முதலியவைகளைக் காப்பாற்றவேண்டிவரும். விஷயமாயும் விஷயியாயும் இருக்கை என்கிற ஜ்ஞானத்திற்கும் விஷயத்திற்கும் ஸம்பந்தம் ஒன்று ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதே, அது அந்த வஸ்துக்களோடு ஸம்பந்தப்பட்டதா? ஸம்பந்தப்படாததா? அல்லது இரண்டுவிதமாகவும் இருக்கிறதா? இரண்டுவிதமான ஸ்வபாவமும் இல்லாததா? வேறு ஏதாவது ஒரு ஆகாரத்தை

𑌸𑍍𑌵𑌿𑌤𑍍 𑌅𑌨𑍁𑌭𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾? 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌵𑌾? 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑍇 𑌤𑌯𑍋𑌃 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑍋 𑌨 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍| 𑌤𑌦𑌸𑌂𑌬𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌂𑌬𑌦𑍍𑌧𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 | 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣? 𑌨 𑌵𑌾? 𑌆𑌦𑍍𑌯𑍇 𑌅𑌨𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾 | 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍇 𑌤𑍁 𑌅𑌸𑌂𑌬𑌦𑍍𑌧𑌤𑍍𑌵𑌂 | 𑌨 𑌹𑌿 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌰𑌹𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌂𑌬𑌦𑍍𑌧𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌂 | 𑌸𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌘𑌟𑌿𑌤𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 — 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌨𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌘𑌟𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌲𑌘𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 | 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌚 𑌘𑌟𑌨𑍈𑌵 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 | 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌨 𑌏𑌵 𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍇𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 | 𑌉𑌭𑌯𑌾𑌨𑍁𑌭𑌯𑌾𑌕𑌾𑌰𑌪𑌕𑍍𑌷𑍌 𑌤𑍁 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑌾𑌤𑌾𑌦𑌿𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍇𑌵 | 𑌅𑌨𑍁𑌭𑌯𑌪𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌚 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌚𑌨𑍀𑌯𑌵𑌾𑌦𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾-

---

உடையதா? முதலாவது கல்பத்தில் இந்த ஜ்ஞானத்திற்கும் வஸ்துவிற்கும் ஸம்பந்தமாக ஆகாது, அவைகளோடு ஸம்பந்தம் இல்லாததற்கும் ஸம்பந்தமாயிருக்கும் தன்மை உண்டென்னில், எல்லா ஸம்பந்தங்களும் எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் ஸம்பந்தமாகவேண்டிவரும். இரண்டாவது கல்பத்திலும் வேறொரு ஸம்பந்தத்தினால் ஸம்பந்தப்பட்டதா? இல்லையா? முதலாவதுபக்ஷத்தில் அனவஸ்தை. இரண்டாவது பக்ஷத்தில் ஸம்பந்தமே இல்லாமல் போகவேண்டிவரும். (அதாவது ஸம்பந்தப்பட்டதில்லையாகும் என்றபடி). ஸம்பந்தமில்லாததுஸம்பந்தப் பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லமுடியாது. ஸம்பந்தம் தானே வஸ்துவோடு சேர்ந்திருக்கிறது என்பதும் உசிதமல்ல, வஸ்துக்கள் தானே சேர்ந்திருக்கின்றன என்று சொல்லுவது லகுவாதலால். மேலும் வேறு விதமாக வஸ்துக்களுக்கு ஸம்பந்தமில்லை என்று சொன்னதாகும். வஸ்துக்களே ஸம்பந்தமாகின்றன என்னில், விரோதம் வருகிறது என்று முன்னமேயே சொல்லப்பட் டிருப்பதினாலும், இரண்டாகாரம் உடையதென்பதும், இரண்டாகாரங்கள் இல்லாதது என்கிற பக்ஷங்களும் விரோதம் முதலிய தோஷங்களினால் நிராகரிக்கப்பட்டன. இரண்டு ஆகாரங்களும் இல்லை என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் எங்களுக்கு இஷ்டமான அநிர்வசனீயம் என்று சொல்லவேண்டியதாகும். மேலும்

च । किं च विषयविषयिभावाख्यसम्बन्धो द्विष्ठः ? एकनिष्ठो वा? नाद्यः—अन्योन्यस्मिन्नन्योन्यस्वभावेन उभयोरपि तदसिद्धेः । सिद्धौ वा उभयोरपि विषयत्वविषयित्वयोः प्रसङ्गात् । अत एव न द्वितीयः—सम्बन्धरूपताव्याघातात् । येनाकारेण सम्बन्धः स्वाश्रयेऽवतिष्ठते, किं तेनैवाकारेणान्यत्रापि ? उत तदितरेण ? आद्ये उभयोरपि विषयत्वादिप्रसङ्गः । द्वितीये कथमेकस्य द्व्याकारता? —उभयोरप्याकारयोर्द्विनिष्ठत्वाभावाच्च । सम्बन्धरूपतात्यागे तदाकारवतोऽपि सम्बन्धस्य तत्त्वं न स्यात् ? एवमन्यान्यपि सम्बन्धसामान्यविरुद्ध

விஷயமாயும் விஷயியாயும் இருக்கிற ஸம்பந்தம் இரண்டு வஸ்துக்களிலும் இருக்கிறதா? ஒரு வஸ்துவில் இருக்கிறதா ? முதலாவது பக்ஷம் உசிதமல்ல, விஷயமாக இருக்கிறவஸ்துவிலாவது விஷயியா யிருக்கிற ஜ்ஞானத்திலாவது ஒரு வஸ்துவைப்பற்றிய இரண்டு ஆகாரங்களும் இல்லாமையினால் இவைஇரண்டு வஸ்துக்களிலும் தனித்தனியாக அது ஸித்திக்கவில்லை. அப்படி ஸித்தித்ததாகில் இரண்டு வஸ்துக்களுக்கும் விஷயமா யிருக்கை விஷயியா யிருக்கை உண்டாகவேண்டிவரும். ஆகையினாலேயே இரண்டாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, ஸம்பந்தமாக இருப்பதற்கு விரோதமானதாகையினாலும். இந்த ஸம்பந்தம் எந்த ஆகாரததினால் ஒரு வஸ்துவில் இருக்கிறதோ அதே ஆகாரத்தினால் மற்றொரு வஸ்துவிலும் இருக்கிறதா ? அதைவிட வேறு ஆகாரத்தினால் இருக்கிறதா ? முதலாவது பக்ஷத்தில் இரண்டு வஸ்துக்களுக்கும் விஷயமாயிருக்கை முதலியவைகள் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிவரும். இரண்டாவது பக்ஷத்தில் ஒரு வஸ்து இரண்டு ஆகாரத்தை உடையதாயிருக்கிறது என்பது எப்படிப் பொருந்தும் ? இரண்டு ஆகாரங்களும் இரண்டு வஸ்துக்களிலும் இல்லாமையினால் ஸம்பந்தமாக ஆகிறதில்லை என்று சொல்லில், அந்த ஆகாரங்களை உடைய ஸம்பந்தத்திற்கும் இரண்டு வஸ்துவிலும் இருக்கும்

ஷணாந்யூஹ்யாநி | நநு கிம் ஸம்பந்தாந்வே-
ஷணேந? ஸ்வத ஏவ கிஞ்சிஜ்ஜ்ஞாநம் கஸ்யசித்விஷ-
யேதி நியதஸ்வபாவஸாமக்ரீஸித்தமிதி சேத் ந — நியாம-
காபாவே நியமே அதிப்ரஸங்காத், கஸ்யசிதிதி ஸம்-
பந்தவிதிக்ருதவிஷயத்வப்ரஸங்காத் | தந்நிரூப்யஸ்வ-
பாவதயா ஸாமக்ர்யா ஜந்யத இதி சேத், ந — ஈஶ்வ-
ரஜ்ஞாநஸ்ய ததபாவேந நிர்விஷயத்வப்ரஸங்காத் | ஸா-
மக்ரீ ஹி ஸ்வரூபமுத்பாதயிதும் ஶக்தா, ந து ஸம்-
பந்திநிரூப்யஸ்வபாவத்வம் — ஸ்வாகாரேண ஸ்வநி-

தன்மை எப்படி உண்டாகும்? இப்படியே ஸம்பந்தங்களுக்கு பொதுவான ஸ்வபாவங்களைப் பற்றி இன்னும் சில விகல்பங்களும் தூஷணங்களும் இங்கே அறியத்தக்கவைகள். இந்த விஷயத்தில் வேறு ஸம்பந்தத்தைத் தேடுவதினால் என்ன ப்ரயோஜனம்? ஸ்வபாவத்தினாலேயே ஒரு ஜ்ஞானம் ஒருவனுக்கு உண்டாகிறதென்று நியதமான ஸ்வபாவத்தை உடையதாகக் காணப்படுகிறபடியினால் ஸித்தித்து விடுகிறது என்பதும் உசிதமல்ல, அப்படி நியமம் சொல்லுவதற்கு ஒரு காரணம் இல்லாமல் ஒரு நியமம் சொல்லில் அதிப்ரஸங்கம் என்னும் தோஷம் வருமாகையினால் (அதாவது ஒவ்வொரு வஸ்துக்களுக்கும் நியதமாக ஏற்பட்ட ஸ்வபாவங்கள் அவைகள் என்று சொல்லவேண்டிவருமாகையினால்) சில வஸ்துக்களுக்கே என்று ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறதென்று சொல்லவேண்டிவரும். இந்தக் கார்யத்தைக்கொண்டு நிரூபிக்கவேண்டிய ஸ்வபாவத்தை உடைய காரணங்களினால் உண்டாக்கப்படுகிறது என்னில், பகவானுடைய ஜ்ஞானம் ஸாமக்ரியினால் உண்டாகாமையினால் ஒரு விஷயத்தையும் பற்றியதில்லாமல் போகவேண்டிவரும். ஸாமக்ரியினால் வஸ்துவை உண்டாக்க முடியுமே ஒழிய வஸ்துக்களைக் கொண்டு ஸம்பந்தத்தின் ஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கவேண்டும் என்பது உண்டாக்கமுடியாது, எல்லா ஸ்வபாவங்களாலும் எல்லா வஸ்துக்களையும் நிரூபிக்கும்படி வரு

𑌰𑍂𑌪𑌣𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 | 𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌰𑌹𑌿𑌤𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 𑌭𑌾𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌯𑍋𑌰𑌿𑌵 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌵𑌿𑌷𑌯𑌿𑌣𑍋𑌃 𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑍍𑌯𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑌕𑌭𑌾𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 — 𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌰𑌹𑌿𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌰𑌨𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍 | 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌦𑍋𑌷𑌾𑌦𑌿𑌸𑌾𑌮𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑍈𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌵𑌿𑌷𑌯𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌜𑌤𑌾𑌦𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌤𑌥𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌆𑌗𑌤𑍋𑌽𑌸𑌿 𑌮𑌦𑍀𑌯𑌂 𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 — 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌹𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌭𑌾𑌵𑌃, 𑌤𑌥𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌵𑍀𑌕𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 | 𑌅𑌤 𑌏𑌵𑍈𑌕𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌸𑌂

மாகையினல். ஒன்றோடொன்று ஸம்பந்தமில்லாத வஸ்துக்கள் அபாவங்கள் இவைகளுக்கு ஒன்றை ஒன்று நிரூபிக்கும் தன்மை இருப்பதைப்போல (அதாவது குடத்தின் இல்லாமை, துணியின் இல்லாமை என்று அந்தந்த வஸ்துக்களைக்கொண்டு அவைகளின் அபாவத்தை நிரூபிப்பதுபோல) விஷயம் விஷயி இவைகளுக்கும் ஸம்பந்தம் இல்லாமல் இருந்தபோதிலும் விஷயத்தைக்கொண்டு நிரூபிக்கப்படும் தன்மை (அதாவது ஒன்றுக்கொன்றினல் நிரூபிக்கப்படும் தன்மை) உண்டாகிறது என்பதும் உசிதமல்ல, ஸம்பந்தம் இல்லாத வஸ்து அபாவம் இவைகளுக்கு உண்மையான ஒன்றைக்கொண்டு ஒன்றை நிரூபிப்பது நம்மால் ஒப்புக்கொள்ளப் படாமையினல். அப்படி இருந்தபோதிலும் தோஷம் முதலிய காரணங்கள் விசித்திரங்களாக இருப்பதினல் தன்னேடு ஸம்பந்தப் படாத விஷயங்களைக்கொண்டு நிரூபிக்கப்படும் தன்மை சிப்பியைக் கண்டு வெள்ளியென்று ப்ரமிக்கும் ஜ்ஞானத்தில் காணப்பட்டிருக்கிறதாகையினல் எல்லா இடங்களிலும் அப்படியே ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது என்று சொல்லில், என்னுடைய வழிக்கே வந்து விட்டாய். அந்த ஜ்ஞானத்தில் விஷயம் பொய்யாகையினலல்லவோ

𑌵𑌿𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌽𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌦𑍋𑌷𑌵𑍈𑌭𑌵𑌾 𑌦𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌿𑌤𑌰𑌮𑌣𑍀𑌯𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑍇 𑌤𑌦𑌾𑌕𑌾𑌰𑌤𑌾𑌵𑌭𑌾𑌸𑍋𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 ।

[𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃]

𑌅𑌤𑍍𑌰𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇—𑌕𑌿𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌯𑍋𑌸𑍍𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌤𑌦𑍁𑌪𑌪𑌾𑌦𑌨𑌾𑌯 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌾𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑌾? 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌸𑌹𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌭𑌾𑌵𑌂 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌨𑍋𑌽𑌪𑍍𑌯𑌭𑌾𑌵𑌸𑌾𑌧𑌨𑌂? 𑌉𑌤 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌵𑍇𑌦𑌨𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌭𑌾𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌞𑍍𑌜𑌿𑌯𑍍𑌯𑌾𑌕

அந்த ஜ்ஞானத்திற்கும் அந்த விஷயத்திற்கும் ஸம்பந்தமில்லாமை. அப்படியே இவ்விடத்திலும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். ஆதலால் ஒன்றாகிய ஜ்ஞான ஸ்வரூபமாகிய ஆத்மாவுக்கே அநாதியான அவித்யை என்கிற தோஷத்தின் மஹிமையினால் விசாரிக்காமல் இருந்தால் அழகாகத் தோன்றுகிற ஸம்பந்தம் உண்டாகும்பொழுது அந்த வஸ்துக்களாகத் தோன்றும் தன்மை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

[ஸித்தாந்தாரம்பம்]

இதற்கு ஸமாதானம் சொல்லப்படுகிறது. ஜ்ஞானம் விஷயம் இவைகளுக்கு ஸம்பந்தம் பொருந்தவில்லையாதலால் அதை நிரூபிப்பதற்காக அறியப்படுகிற விஷயங்கள் பொய்யென்று கல்பிக்கவேண்டும் என்று அர்த்தாபத்தி இங்கு சொல்லப்படுகிறதா? அன்றிக்கே விகல்பத்தைப் பொறுக்காததாகையினால் ஸம்பந்தம் இல்லையென்பதை ஸித்தமாக வைத்துக்கொண்டு அதினாலேயே ஸம்பந்தத்தை உடைய வஸ்துக்களும் இல்லை என்று ஸாதிக்கப்படுகிறதா? அதுவுமன்றிக்கே அறியப்படுகிற வஸ்துக்கள் ஸத்யமாய் இருக்கும் பக்ஷத்தில் அவைகளுக்கு ஜ்ஞானத்தோடு ஸம்பந்தம் இல்லாமல் போக

ஸாதகாநுமாநே ஶ்ருத்யாத்யநுக்ராஹகதர்கவிவக்ஷா? இதி।

நாத்ய:—அநுபபத்தேரேவாபாவாத்। த்ருஷ்டஸ்யாநுபபத்யமாநஸ்யாநுபபத்த்யா உபபாதககல்பநம் ஹ்யர்த்தாபத்தி:। ந ச த்ருக்த்ருஶ்யஸம்பந்தஸ்யோபபாதகம் த்ருஶ்யமித்யாத்வம், அபி து தத்ப்ரதிக்ஷேபகமேவ। அத உபபாதககல்பநாவ்யாஜேந அநுபபத்திகல்பநமேவேத்யாயாதம்। மித்யாபூதஸம்பந்தஸ்யோபபாதகமேவேதி சேத், ந—ததாவிதஸ்ய தஸ்யாத்ருஷ்டேந ததுபபாதகாந்வேஷணாயோகாத்।

நாபி த்விதீய:—ஸம்பந்தாபாவேऽபி ஶஶோஷ்ட்ரயோ: ஶ்ருங்கவிஷாணயோ: ஶாவாவப்ரஹொரிவ ச ஸம்

வேண்டிவரும் என்று ப்ரபஞ்சம் மித்யை என்று ஸாதிக்கிற அனுமானத்தில் வேதம் முதலியவைகளுக்கு ஒத்தாசையான யுக்தி சொல்லப்படுகிறதா?

முதலாவது பக்ஷம், உசிதமல்ல, வேறு விதமாகவும் பொருந்துமாதலால். கண்ணால் பார்க்கப்படுகிற வஸ்து பொருந்தவில்லையென்று கேட்கும் பக்ஷத்தில் அதை நிரூபிக்கக்கூடிய காரணத்தைக் கல்பிப்பதல்லவோ அர்த்தாபத்திஎன்று சொல்லப்படுகிறது. ஜ்ஞானத்திற்கும் அறியப்படுகிற வஸ்துவிற்கும் உண்டாகிய ஸம்பந்தத்தை நிரூபிப்பதற்கு அறியப்படுகிறவஸ்துபொய்என்று சொல்லுவதுகாரணமாகாது. பின்னை அந்தஸம்பந்தத்தை நிராகரிப்பதற்குக் காரணமாகும், ஆகையினால்அதை நிரூபிக்கக்கூடிய காரணத்தைக் கல்பிக்கிறதுஎன்கிறவ்யாஜத்தினால் அது பொருந்தாது என்பதையே கல்பித்ததாகும் என்றேற்பட்டது. பொய்யான ஸம்பந்தத்தை நிரூபிக்கிறதற்கு இது காரணமாகிறது என்பதும் உசிதமல்ல, அப்படிப் பொய்யான ஸம்பந்தத்தை நாம் காணாமையினாலே அதை நிரூபிப்பதற்குக் காரணத்தைத் தேடுவது உசிதமாகாதாகையினால்.

இரண்டாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, ஒன்றுக்கொன்று ஸம்பந்தம் இல்லாமல் போனபோதிலும் அந்த ஸம்பந்தத்தை உடையது

𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌿𑌮𑌤𑌯𑍋𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌤𑍍 | 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌵𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌕𑌿𑌂 𑌨 𑌕𑌲𑍍𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇? 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌧𑍀𑌨𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌸𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌭𑌾𑌵𑌵𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌿𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿, 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌂𑌵𑍇𑌦𑌨𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌤𑌯𑌾 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌨𑌾𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨—𑌯𑌥𑌾 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌂𑌵𑍇𑌦𑌨𑍇𑌨 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃, 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌦𑍍𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌦𑌤𑌃 𑌕𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌕𑌾𑌰𑌃? 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍—𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌂 | 𑌸𑌂𑌵𑍇𑌦𑌨𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑍇 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌰𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌨𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯𑌾𑌂

என்று நினைக்கப்படுகிற மேரு மந்திரம், முயல் கொம்பு, இளைசந்திரன், இவைகளுக்குப்போல ஜ்ஞானத்திற்கும் அறியப்படுகிற வஸ்துவிற்கும், உண்மையாயிருக்கும் தன்மை உண்டென்பதில் ஒரு விரோதமு மில்லாமையினுல். அப்படிக்கில்லாவிடில் அறியப்படுகிற வஸ்துவைப்போல ஜ்ஞானமும் அல்லது ஜ்ஞானம் மாத்திரமாவது பொய் யென்று ஏன் கல்பிக்கப்படவில்லை? அறியப்படுவதினுல் ஏற்படக்கூடியதான அறியப்படுகிற வஸ்து அறிவில்லாமல் போனதைப் போல அறிவுக்கும் தனக்கும் ஸம்பந்தம் இல்லாமல் போனபோதிலும் பொய்யென்று ஸித்திக்கிறது, ஜ்ஞானத்திற்கோவெனில் ஸ்வயம் ப்ரகாசமா யிருப்பதினுலேயே ஏற்பட்டிருப்பதினுல் ஜ்ஞானத்தோடு ஸம்பந்தம் இல்லாமல் போனபோதிலும் பொய்யாயிருக்கும் தன்மை உண்டாக வேண்டியதில்லை என்பது உசிதமல்ல, எப்படி ஜ்ஞானம் ஒன்றினுல் அறியப்படாமல் இருந்தபோதிலும் ஸ்வயம் ப்ரகாசத்தினுல் ஸித்திக்கிறதோ, அப்படியே ப்ரபஞ்சமும் என்று சொல்லுகிறவனுக்கு என்ன பதில்? தன்னிடத்தில் தானே வ்யாபாரம் செய்கிறது என்பது விருத்தமா யிருக்கிறது என்று சொல்லில், அது ஜ்ஞானத்திலும் துல்யம். தன்னைப்பற்றிய வ்யவஹாரம் செய்யும் பொழுது தன்னைப்பற்றிய வேறொரு ஜ்ஞானத்தை எதிர் பார்க்கிறதில்லை என்பது மாத்திரம் சொல்லப்படும் பக்ஷத்தில் ஒரு விரோத

ந ஸ்யாத் இதி சேத் — கடாதாவபி ததாஸ்து | ஸம்வித்
விஷயத்வம் கடாதே: ப்ரதீயத இதி சேத் — கிம் தத:?
ஸ்வவ்யவஹாரே ஜ்ஞாநாந்தராபேக்ஷத்வமிதி சேத், ந —
ஸம்வித் ஸம்பந்தஸ்ய த்வயைவ ப்ரதிக்ஷிப்தத்வேந
ததத்தீநவ்யவஹாரத்வாயோகாத் | ததஶ்ச பரிஶேஷாத்
கடாதேரந்யநிரபேக்ஷவ்யவஹாரத்வஸித்தே: தாவ
ந்மாத்ரேண ஸ்வஸம்வேதநம் ஸித்தமேவ | கடாதி ஸ்வரூ
பவத் தஸ்ய ஸம்வேதநமபி நோபலப்யத இதி
சேத், ஸம்விதோ வா கிம் ஸ்வத: ஸ்வயம் ப்ரகாஶத்வ
முபலப்யதே? அநுபூதித்வாத்யநுமாநாதிபி: ஸா
த்யத இதி சேத், ந — கடத்வாத்யநுமாநேநாபி

மும் இல்லை என்னில், குடம் முதலிய வஸ்துக்களிலும் அப்படியே விரோதம் இல்லாமல் இருக்கட்டும். குடம் முதலிய வஸ்துக்கள் ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயங்களாகின்றன என்று தோன்றுகின்றனவே என்னில், அதனால் என்ன? தன்னைப்பற்றிய வ்யவஹாரத்தில் வேறொரு ஜ்ஞானத்தை அபேக்ஷிக்கிறது என்பது ஏற்பட்டு விடுகிறது என்பதும் உசிதமல்ல, ஜ்ஞானத்திற்கும் குடம் முதலியவைகளுக்கும் ஸம்பந்தம் இல்லையென்று உன்னாலேயே நிராகரிக்கப்பட்டிருப்பதினாலே அப்படி ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாயிருப்பதினால் வ்யவஹாரம் உண்டாகிறது என்பது பொருந்தாது. ஆதலால் கடைசியில் குடம் முதலிய வஸ்துக்கள் வேறொரு ஜ்ஞானத்தை எதிர்ப்பாராமல் வ்யவஹரிக்கப்படும் தன்மையை உடையவைகள் என்பது ஸித்தித்து விடுகிறபடியினால் அவ்வளவு மாத்திரமாகிய ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருக்கும் தன்மையும் ஏற்பட்டுவிட்டது. குடம் முதலியவைகளின் ஸ்வரூபத்தைப்போல ஸ்வயம் ப்ரகாசமென்பது நம்மால் அறியப்படவில்லையே என்னில், ஜ்ஞானத்திற்குத் தான் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருப்பது நம்மால் அறியப்படுகிறதா என்ன? ஜ்ஞானமாகையினால் என்பது முதலிய காரணங்களைக்கொண்டு அனுமானம் செய்வதினால் ஸாதிக்கப்படுகிறது என்பதும் உசிதமல்ல, குடமாக இருக்கையினால் என்பது முதலிய காரணங்களைக்கொண்டு அனுமானம் செய்வதினால் எல்லா

விஶ்வஸ்ய ப்ரகாஶத்வஸாதந ப்ரஸஞ்ஜநஸ்யாப்யவேத்யத்வ நிராகரணே ஸ்தாபநாத் । கிஞ்ச அநுமாநவிஷயத்வாங்கீகாரே கதம் விஷயவிஷயிபாவஸம்பந்தம் விகடயஸி? தம் விகடய்ய வா கதம் ஸ்வப்ரகாஶத்வமேவ ஸாதயஸி? அதோ ஜ்ஞாநஜ்ஞேயயோஸ்ஸம்பந்தாநுபபத்த்யா ஜ்ஞேயமித்யாத்வே ஜ்ஞாநஸ்யாபி மித்யாத்வப்ரஸங்கோ துர்வார: । ஸ்வப்ரகாஶதயா தஸ்ய ஸத்யத்வே விஶ்வஸ்யாபி தத ஏவ ஸத்யத்வமப்ரதிஹதம் — அவிஶேஷாத் ।

நநு பவதோऽபி ஸம்வித: ஸ்வயம்ப்ரகாஶத்வம் கடாதே: ஜ்ஞாநவிஷயத்வம் சாபீஷ்டம்; அத: கதம் ப்ரதிவந்த்யவதார:? இத்தம் — அஸ்மாபி: ஸம்வித் ஸ்வயம்

வஸ்துக்களும் ஸ்வயம் ப்ரகாசம் என்பதும் ஸாதிக்கப்படலாம் என்கிற ப்ரஸங்கம் ஜ்ஞானம் ஒன்றினாலும் அறியப்படுகிறதில்லை என்பதை நிராகரித்திருக்கும் வாதத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட் டிருப்பதினால். மேலும் அந்த ஜ்ஞானம் அனுமானத்திற்கு விஷயமென்று ஒப்புக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் விஷயமாயும் விஷயியாயும் இருக்கையாகிற ஸம்பந்தத்தை எப்படித் தூஷிக்கிறாய்? இப்படி நிராகரித்து விட்டு ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருக்கும் தன்மையை எப்படி அனுமானத்தினால் ஸாதிக்கிறாய்? ஆகையினால் ஜ்ஞானத்திற்கும் அறியப்படுகிற வஸ்துவிற்கும் ஸம்பந்தம் பொருந்தவில்லையாதலால் அறியப்படுகிற வஸ்துக்கள் பொய்யென்று சொல்லில் ஜ்ஞானமும் பொய்யாக வேண்டிவரும் என்கிற கேள்வி தடுக்க முடியாது. ஸ்வயம் ப்ரகாசமாக இருப்பதினால் ஜ்ஞானம் ஸத்யமென்று சொல்லில் ப்ரபஞ்சமும் அந்தக் காரணத்தினாலேயே ஸத்யம் என்பது தள்ளமுடியாது, காரணம் ஸமமாயிருப்பதினால்.

உன்னுடைய மதத்திலும் ஜ்ஞானம் ஸ்வயம் ப்ரகாசமென்பதும், குடம் முதலிய வஸ்துக்கள் ஜ்ஞானத்தினால் அறியக் கூடியவைகள் என்பதும் அங்கீகரிக்கப்பட் டிருக்கின்றன, ஆதலால் எனக்கு இப்படிப்பதில் சொல்லுவதற்கு எப்படி இடம் உண்டாயிற்று என்னில் :—இப்படி—எங்களால் ஜ்ஞானம் ஸ்வயம் ப்ர

𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍 । 𑌯𑌦𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌤𑌥𑍈𑌵𑍇𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇, 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌵𑌿𑌷𑌯𑌿𑌭𑌾𑌵𑌃 𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌃 । 𑌯𑌦𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌤𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌨 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌯𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌤𑌦𑌪𑌿 𑌹𑍀𑌯𑌤𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨—𑌤𑌤𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌮𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌂𑌵𑍇𑌦𑌨𑍇𑌨 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌨𑌾𑌨𑌰𑍍𑌥𑌕𑍍𑌯𑌾𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃 । 𑌯𑌦𑌿 𑌤𑌦𑌵𑌹𑌾𑌯 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌤𑌯𑌾 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌤𑍍𑌵𑌸𑌾𑌧𑌕𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌵𑌿𑌷𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌤𑌂 । 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌸𑌮𑍍𑌬𑌦𑍍𑌧𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌘𑌟𑌾𑌦𑌿𑌵𑌨𑍍𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌮𑌵𑌰𑍍𑌜𑌨𑍀𑌯𑌂 । 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷

காசம் என்பது வேறொரு ஜ்ஞானத்தினால் அறியக்கூடியது என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதினால். உன்னாலும் அப்படி ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதேயானால் அப்பொழுது அந்த ஜ்ஞானாந்தரத்தில் இந்த ஜ்ஞானம் விஷயமாகிறபடியினால் விஷயமாயும் விஷயியாயும் இருக்கிற ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டுவிட்டது. அந்த மற்றொரு ஜ்ஞானாந்தரத்திலும் விஷயம் பொய்யென்று சொல்லில், ஜ்ஞானத்திற்கு ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருக்கை என்பதே ஸித்திக்காமல் போகவேண்டி வரும். ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருக்கைஎன்பது ஒரு ஸ்வபாவமாதலால் அது ஸித்திக்காமல் போனால் போகட்டுமே என்பதும் உசிதமல்ல, அதை விட்டுவிட்டால் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாக இருப்பதினால் ஜ்ஞானம் ஸத்யம் என்று ஸ்தாபிப்பது பொருந்தாதாகையினால். ஸ்வபாவமாக இருக்கையை விட்டுவிட்டு அந்த ஸ்வயம்ப்ரகாசமாக இருக்கை ஜ்ஞானத்திற்கு ஸ்வரூபமாக இருக்கிறதென்னில், அப்பொழுது ஜ்ஞானத்தின் ஸ்வரூபமே ஸ்வயம்ப்ரகாசமென்று தெரிவிக்கக்கூடிய ஜ்ஞானாந்தரத்திற்கு விஷயமாகிறது என்றேற்பட்டது. அப்படியாகில் ஜ்ஞானாந்தரத்திற்கு விஷயமாகிய ஜ்ஞானமும் உன்னால் சொல்லப்பட்டபடி ஸம்பந்தம் பொருந்தாமையினாலேயே குடம் முதலியவைகளைப் போல பொய்யாகவேண்டிவரும் என்பதைத் தள்ளமுடியாது. அந்த ஜ்ஞானம் பொய்யாய் இருந்தபோதிலும் அந்த ஜ்ஞானாந்தரத்திற்கு விஷயமாகாத இன்னொரு ஜ்ஞானம் ஸ்வயம்ப்ரகாசத்தினால் காப்பாற்

யா ஸம்விதந்யா ஸ்வஸம்வேதந ஸித்தா திஷ்டதீதி சேத், ந—தஸ்யா: ஸம்வேத்யத்வே ப்ராகுக்ததோஷாநதிவ்ருத்தே: | அத ஸ்ஸம்விதந்தரவிஷயதாஸம்பாவரஹித ஸம்வித் ஸ்வயம் ப்ரகாச சேத் விச்வஸ்யாபி ததைவேதி ஸத்யத்வப்ரஸங்கோ துர்வார: | ஸம்விதோபி யதா கதஞ்சித் ஜ்ஞேயத்வாப்யுபகமேபி தந்மித்யாத்வப்ரஸங்கேந ஜ்ஞேயமாத்ரஸ்ய கல்ப நமசக்யமிதி | கிஞ்ச யதி ப்ரதீயமாநஸம்பந்தோநுபபந்நஸ்தர்ஹி ஸம்பந்தாந்தரமேவ த்ருஷ்டபாதபயேந கல்ப்யதாம் | ந து ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நஸ்வாரஸிக பாதரஹிதத்ருஷ்டாபலாபோ யுக்த: | ஸம்பந்தாந்தரமபி கல்ப்யமாநமநுபபந்நமிவ பாதீதி சேத், கிம் த்ருஷ்டமித்யாத்வம் கல்ப்யமாநமுபபந்நமிவ பாதி? யத்த

றப்பட்டதாக நிற்கிறது என்பதும் உசிதமல்ல, அதைப்பற்றிய ஜ்ஞானத்திலும் கீழ்ச்சொல்லிய தோஷத்தைத் தாண்டமுடியாததலால். ஆதலால் ஜ்ஞானாந்தரத்திற்கு விஷயமாயிருக்கை என்கிற வார்த்தையே இல்லாத ஜ்ஞானம் ஸ்வயம்ப்ரகாசம் என்று சொல்வில், ப்ரபஞ்சமும் அப்படியே இருக்கலாமாகையினால் ஸத்யமாகவேண்டி வரும் என்கிற கேள்வி தடுக்க முடியாதது. ஜ்ஞானத்திற்கும் எப்படியாவது ஜ்ஞானாந்தரத்தினால் அறியப்படும் தன்மை ஒப்புக்கொள்ளப்படும்பக்ஷத்தில் அதுவும் பொய்யாகவேண்டிவருமாதலால் அறியப்படுகிற வஸ்துவெல்லாம் பொய் என்று கல்பிப்பது முடியாது. மேலும் இப்பொழுது காணப்படுகிற ஸம்பந்தம் பொருத்தமில்லாமல் போனால் கண்டறியப்பட்டிருக்கிறதற்கு விரோதம் வருகிறபடியினால் வேறொரு ஸம்பந்தம் கல்பனை செய்யப்படட்டும். அதைவிட்டு எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதும், ஸ்வாரஸ்யமாக ஏற்பட்ட விரோதம் ஒன்றும் இல்லாததுமான கண்டறியப்பட்ட வஸ்துவை இல்லையென்று மறுப்பது யுக்தமாகாது. அப்படிக் கல்பிக்கப்படுகிற மற்றொரு ஸம்பந்தமும் பொருத்தமில்லாததைப்போல் தோன்றுகிறதென்னில், கண்டறியப்படுகிற வஸ்துக்கள் பொய்யென்று கல்பிப்பது பொருத்தமுடையதுபோல் தோன்றுகிறதா? எந்தக் கல்பனம் உன்

𑌸𑍍𑌵𑌵𑌚𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑌾𑌤𑌾𑌦𑌿𑌦𑍋𑌷𑌮𑌾𑌪𑌾𑌦𑌯𑌤𑌿 | 𑌅𑌨𑍁𑌪𑌪𑌨𑍍𑌨𑌮𑌪𑌿
𑌗𑌤𑍍𑌯𑌭𑌾𑌵𑌾𑌦𑌙𑍍𑌗𑍀𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵
𑌮𑌪𑍍𑌯𑌨𑍁𑌪𑌪𑌨𑍍𑌨𑌮𑌪𑌿 𑌕𑌿𑌂 𑌨𑌾𑌙𑍍𑌗𑍀𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇? 𑌅𑌨𑍁𑌪𑌪𑌨𑍍𑌨𑌤𑍍𑌵
𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌨𑍍𑌨
𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌮𑌶𑌕𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 | 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌰𑌜𑌤𑌸𑍍𑌯
𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍌 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 | 𑌅𑌤𑌸𑍍𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑍋
𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌭𑍂𑌤𑌃 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌭𑍂𑌯𑌮𑌾𑌨𑍋
𑌯𑍇𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑌸𑍍𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌯
𑌤𑍍𑌵𑌾𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌃 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵𑌾𑌨𑍁
𑌪𑌪𑌨𑍍𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌦𑌨𑌾𑌯𑌾𑌸𑍇𑌨 𑌇𑌷𑍍𑌟𑌸𑌿𑌦𑍍
𑌧𑍇𑌸𑍍𑌸𑍁𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍, 𑌅𑌨𑍁𑌪𑌪𑌨𑍍𑌨𑌤𑌯𑌾𑌭𑌿𑌮𑌤𑌬𑍌𑌦𑍍𑌧𑌾𑌦𑌿𑌪𑌕𑍍𑌷𑌾𑌣𑌾𑌮𑌪𑌿
𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑍋𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌶𑍍𑌚 | 𑌯𑌥𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌦𑌾𑌹 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍁

னுடைய வார்த்தைக்கே விரோதமாயிருப்பது முதலிய தோஷங்களை உண்டாக்குகிறதோ. பொருத்தமில்லாமலிருந்தபோதிலும் வேறு கதி இல்லாமையினால் அங்கீகரிக்கப்படுகிறது என்னில், ஸம்பந்தம் உண்மை என்பதும் பொருத்தமில்லாமலிருந்தபோதிலும் ஏன் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை? பொருத்தமில்லாமல் இருப்பதே உண்மையாக இராமை என்னில், பொய்யாயிருப்பது பொருத்தம் இல்லாமல்போனால் உண்மையாக இராமை இல்லை (உண்மை) யென்பது தள்ள முடியாது. வாஸ்தவமான வெள்ளி பொய் என்பது பொருத்தமில்லை என்னில் அது உண்மை என்பது எப்படி ஸித்திக்கிறதோ அதைப்போல. ஆகையினால் ஸம்பந்தமும் அப்படிப்பட்டதொன்றென்று (அதாவது வாஸ்தவமானதென்று) எப்பொழுதும் நாம் கண்டறிவதை அனுஸரித்து அது உண்மை என்று ஸ்தாபிக்கும்பக்ஷத்தில், கண்ணால் பார்க்கப்படுகிற வஸ்துவும், நாம் கண்டிருக்கிறபடியே உண்மை என்பதற்கு ஒருவித விரோதமும் இல்லாமையினாலே பொய் என்பது தானே பொருத்தமில்லாததென்று ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறபடியினாலே ஶ்ரமமில்லாமல் எங்களுடைய இஷ்டம் ஸித்தித்துவிடுமாதலாலும், பொருத்தமில்லை என்று எண்ணப்படுகிற பௌத்தன் முதலியவர்களுடைய பக்ஷங்களை நிராகரிப்பது பொருந்தாதானக

𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌤𑍍𑌵𑌕𑌞𑍍𑌚𑍁𑌕𑌵𑌹𑌨𑌵𑍃𑌥𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌸𑍇𑌨?

𑌨 𑌚 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌃 — 𑌅𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌪𑌕𑍍𑌷𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑍂𑌲𑌤𑌰𑍍𑌕𑌾𑌹𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌜𑌤𑌾𑌦𑌿𑌷𑍍𑌵𑌾𑌰𑍋𑌪𑌿𑌤 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑍇𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌰𑍋𑌪𑌿𑌤𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑍇𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌂 । 𑌅𑌤𑌸𑍍𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌸𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌾𑌰𑍋𑌪𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 । 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑌤𑍋 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌸𑍇𑌨? 𑌕𑌿𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌪𑌰𑍍𑌯𑌯𑍇 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌨𑍌𑌚𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 । 𑌅𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯

யினும். ஆகையினால் அவரவர்கள் இஷ்டப்படி ஒப்புக்கொள்ளலாம் என்று ஏற்படும். அப்படியாகில் வைதிகன் என்கிற ஒரு கவசத்தை வஹிப்பதாகிற வீணான ஶ்ரமத்தினால் என்ன ப்ரயோஜனம்?

மூன்றாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல, பார்க்கப்படுகிற வஸ்து அஸத்யம் என்கிற பக்ஷத்திலும் ஸம்பந்தம் பொருந்தவில்லை என்கிற ப்ரஸங்கம் வருகிறபடியினாலே விரோதியான யுக்தியினால் தடுக்கப்பட்டிருப்பதினால். பொய்யாயிருந்தபோதிலும் முத்துச் சிப்பியைக்கண்டு ப்ரமிக்கப்படுகிற வெள்ளி முதலியவைகளில் ஆரோபிக்கப்பட்ட ஸம்பந்தம் இருக்கிறபடியினால் வ்யவஹாரம் இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது என்னில், ஸத்யமாக இருந்தபோதிலும் ஜ்ஞானத்திற்கு அதைப் பற்றிய மற்றொரு ஜ்ஞானத்தோடு ஆரோபிக்கப்படுகிற ஸம்பந்தம் இருக்கிறபடியினால் வ்யவஹாரம் உண்டாகிறது என்கிற ஸமாதானம் ஸத்யம் என்னும் பக்ஷத்திலும் துல்யமாயிருக்கிறது. ஆகையினால் ஸம்பந்தம் மாத்திரம் விகல்பத்தை ஸஹிக்கவில்லையென்று எண்ணப்பட்டதேயானால் அது ஆரோபிதமென்று ஒப்புக்கொள்ளப்படட்டும். அதினால் பார்க்கப்படுகிற வஸ்து பொய்யென்று கல்பிப்பதற்கு ப்ரயாஸப்படுவதினால் என்ன ப்ரயோஜனம்? மேலும் ப்ரஸங்கத்திற்கு (அதாவது இந்த மலையில் நெருப்பில்லாமல்போனால் புகையும் இல்லா

𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌪𑌰𑍍𑌯𑌯 𑌉𑌪𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌅𑌯𑌂 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑍋𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 [illegible] 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑍇𑌨 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌸𑍍𑌵𑍀𑌕𑌾𑌰𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌃 । 𑌨 [illegible] 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 । 𑌅𑌨𑍁𑌪𑌲𑌮𑍍𑌭𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣𑍋𑌪𑌲𑌮𑍍𑌭𑌂 𑌵𑌿𑌪𑌰𑍍𑌯𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑍀𑌕𑌾𑌰 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨—

𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑍍𑌯𑌯𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌵𑌿𑌪𑌰𑍍𑌯𑌯𑌾𑌭𑌾𑌵𑌃 । [illegible]𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗 𑌇𑌤𑌿

மல்போகவேண்டிவரும் என்கிற கேள்விக்கு) அதற்கு விரோதமாக முடிவுபெறுகிறதும் ஒரு அங்கம் (அதாவது புகை இருக்கிறதாகக் காணப்படுகிறபடியினுல் நெருப்பும் இருக்கிறது என்று விரோதமாக முடிவுபெறுகிறது என்றபடி). இவ்விடத்தில் காணப்படுகிற வஸ்து ஸத்யமென்று ஒப்புக்கொள்ளும்பக்ஷத்தில் ஸம்பந்தம் பொருத்தமில்லாமல் போகவேண்டிவரும் என்கிற தர்க்கத்திற்கு விரோதத்தில் முடிவு ஸம்பந்தம் பொருத்தமுடையதாகிறது என்ருகும். அப்படியாகில் ஸம்பந்தம் பொருத்தமுடையதாகையினுல் காணப்படுகிற வஸ்துக்கள் பொய்யென்று கல்பிக்கவேண்டும் என்று முடிவாகும். அப்படியாகில் ஸம்பந்தமுடைய வஸ்துக்களை விட்டு விட்டு ஸம்பந்தத்தை மாத்திரம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிவரும். ஸம்பந்தத்தை உடைய வஸ்துக்கள் இல்லாமல் ஸம்பந்தம் மாத்திரம் ஸம்பவிக்காதல்லவா. பொருத்தமுடையதல்ல என்கிற ஆகாரத்தினுல் பொருத்தமுடையதென்கிற விரோதத்தில் முடிவுபெறுகிறது (அதாவது பொருத்தமுடையதல்ல என்கிற காரணத்தினுல் பொருத்தமுடையதாகிறது) என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம் என்னில், ப்ரஸங்கத்திற்கும் அதின் முடிவாகிய விரோதத்திற்கும் (இவை இரண்டாலும் ஸம்பந்தம் பொருத்தமுடையதல்ல என்றேற்படுகிறபடியினுல்) ஒருவித வ்யத்யாஸமுமில்லாமல் போகவேண்டிவரும், அப்படியாகில் ப்ரஸங்கத்திற்கு விரோதத்தில் முடிவு ஏற்படவில்லை. அப்படி விரோதத்தில் முடிவில்லாமல் போனுல் இந்த ப்ரஸங்கம் எனக்கிஷ்டம் தான் என்று முடி

ஸ்யாத் | உபலப்யதே சாயம் ஸம்பந்த இத்யேவ விப ர்யயே ந தோஷ இதி சேத், தர்ஹி த்ருஶ்யஸத்யத்வே ஸம்பந்தாநவக்ரஹ: ப்ரஸஜ்யேதேதி ப்ரஸஞ்ஜநீயம் ஸ்யாத் | அஹோ! ஸம்பந்திஸத்யத்வே ஸம்பந்தாநவக்ரஹ இதி க்வ த்வயேயம் வ்யாப்திர்க்ருஹ்யதே? ததா வ்யாரோபிதஸம்பந்தோ த்ருஶ்யஸத்யத்வே ந ஸ்யாதிதி ப்ரஸங்க இதி சேத், தர்ஹ்யநாரோபிதோயம் ஸம்பந்த இத்யப்யுபேயதாம் | அநாரோபிதஸ்ய விகல்பாஸஹத்வாந்ந ஸித்தி ரிதி சேத், ததைகஸ்யாரோபிதத்வே தத³நுபந்தி நோந்யஸ்யாப்யாரோபிதத்வமிதி வ்ருதா நிர்பந்த: | ததா ஹி ஸதி ஸம்பந்திநோ ப்ரஹ்மணோபி விலய ப்ரஸங்காத் | அநாரோபிதயோராரோபிதஸம்பந்

வாகும். இந்த ஸம்பந்தம் எல்லோராலும் அறியப்படுகிறது என்று விரோதத்தில் முடிவுண்டாகிறபடியினுல் ஒரு தோஷமுமில்லை என்னில், அப்பொழுது காணப்படுகிற வஸ்துக்கள் ஸத்யமாக இருந்தால் ஸம்பந்தத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் இல்லாமல் போகவேண்டி வரும் என்று ப்ரஸங்கம் சொல்லவேண்டும். ஆஶ்சர்யம்! ஸம்பந்தத்தை உடைய வஸ்துக்கள் உண்மையாகில் ஸம்பந்தம் அறியப்படாமல் போகவேண்டுமென்கிற இந்த வ்யாப்தி (அதாவது காரணகார்யபாவம்) எங்கே உன்னுல் அறியப்பட்டது? அப்படியாகில் (பார்க்கப்படுகிற வஸ்து உண்மையாகில்) ஸம்பந்தம் ஆரோபிக்கப்பட்டதாகாது என்று ப்ரஸங்கம் சொல்லுகிறோம் என்னில், அப்படியாகில் இந்த ஸம்பந்தம் ஆரோபிக்கப்பட்டதில்லை என்று ஒப்புக்கொள்ளப்படட்டும். ஆரோபிக்கப்படாத ஸம்பந்தம் விகல்பத்தைப் பொறுக்கவில்லையாகையினுல் ஸித்திக்கவில்லை என்னில், அப்படியாகில் ஒன்று ஆரோபிதமானுல் அதைச் சேர்ந்த மற்றவைகளும் ஆரோபிதங்களாக இருக்கவேண்டும் என்று இந்த வீணுன நிர்ப்பந்தம் செய்யப்படுகிறது. அப்படியாகில் ஸம்பந்தத்தைஉடைய ப்ரும்மமும்இல்லாமல் போகவேண்டிவரும். ஆரோபிக்கப்படாத வஸ்துக்களுக்கு ஆரோபிக்கப்பட்ட ஸம்பந்தம் உண்டென்பது அயலானுடைய வஸ்துவைத் தன்னுடைய வஸ்துவாக ப்ர

ஸ்ய வர்தமாநஸ்வகீயஸ்தலே த்ருஷ்டத்வாச்ச | அநேந த்ருஶ்யஸ்ய ஸத்யத்வே ஏவ ஸம்பந்த உபபத்யேதேதி விவக்ஷாபி நிரஸ்தா — இஷ்டப்ரஸங்காத் | விஷயவிஷயிபாவஸ்ய ப்ராந்த்யவிஶேஷேண ஸர்வவாதிஸம்மதத்வாத் | அத ஏவ விரோதாபர்யவஸாநம் ச |

யத்து அதீதாநாகதாதிபிஸ்ஸஹ ஸம்பந்தோ ந ஸம்பவதீதி, தத்ர வக்தவ்ய: — வர்தமாநேநாபி கதம் ஸம்பவதீதி? ஸ்வரூபஸ்ய வித்யமாநத்வாதிதி சேத், ந — வித்யமாநயோரேவ ஶஶவிஷாணயோரஸம்பந்ததர்ஶநாத் | ததாபி க்வசித்தர்ஶநாதப்யுபகம்யத இதி சேத், அத்ராபி ததா அப்யுபகம்யதாம் | ஸம்யோகாதிருக்ஷணஸம்பந்த:

மிக்கும் இடத்தில் காணப்பட்டிருப்பதினாலும். இத்தால் காணப்படுகிற வஸ்து உண்மையாயிருந்தால் ஸம்பந்தம் பொருத்தமுடையதாகட்டும் என்று ப்ரஸங்கம் செய்யப்படுகிறது என்பதும் நிராகரிக்கப்பட்டது. ஏனெனில், இந்த ப்ரஸங்கம் இஷ்டமாதலால். விஷயமாயும் விஷயியாயும் இருக்கிற ஸம்பந்தம் ப்ரமம் முதலியவைகளில் பொதுவாக எல்லா வாதிகளினாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதினால். ஆகையினாலேயே விரோதத்தில் முடிவு இல்லாமையும்.

இறந்த காலத்தில் இருந்த வஸ்துக்கள், இனி உண்டாகப்போகிற வஸ்துக்கள், இவைகளோடு ஸம்பந்தம் ஸம்பவிக்கிறதில்லை என்று சொல்லப்பட்டதே, அது விஷயத்தில் கொஞ்சம் கேட்கிறோம். அப்பொழுது இருக்கும் வஸ்துக்களோடு ஸம்பந்தம் எப்படி ஸம்பவிக்கிறது? அந்த வஸ்துக்களின் ஸ்வரூபம் இருக்கிறபடியினால் என்பது உசிதமல்ல, வஸ்துக்களின் ஸ்வரூபம் இருந்தபோதிலும் முயலுக்கும் கொம்புக்கும் ஸம்பந்தம் இல்லாமையைக் கண்டிருப்பதினால். அப்படி இருந்தபோதிலும் சில இடங்களில் காணப்பட்டிருப்பதினால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது என்னில், இவ்விடத்திலும் அப்படியே ஒப்புக்கொள்ளப்படட்டும். ஸம்யோகம் முதலிய ஸம்பந்தம் இறந்துபோன வஸ்துக்களோடிருப்பதாக நம்மால் காணப்படவில்லையே என்னில்,

अतीतादिष्वपि नु दृष्ट इति चेत्, अयं तु दृष्ट-
त्वादङ्गीक्रियताम् । दृष्टस्यापि निराधारत्वेन प्रति-
क्षिप्यत इति चेत्, न — वर्तमानयोरिवातीता-
नयोरपि स्वकालवृत्तित्वेनाधारत्वोपपत्तेः । यथा
एकदेशयोरिव भिन्नदेशयोरपि मूर्त-
योः संयोग इष्यते, तथा भिन्नकालयोरपि
प्रतिनियतसामग्रीसामर्थ्याद्वा नित्यज्ञाने नित्य-
सर्वसद्भावाद्वा विषयविषयिभाव इति किं
नोपपद्यते? व्यवधानाव्यवधानाभ्यां विशेष
इति चेत्, न — तद्विशेषस्याप्रयोजकत्वात् ।
अन्यथातिप्रसङ्गात् । तथाप्यव्यवहितत्वलक्षण

இந்த ஸம்பந்தம் நம்மால் காணப்பட்டிருப்பதினால் அங்கீகரிக்கப்படட்டும். காணப்பட்டிருந்தபோதிலும் ஆதாரம் இல்லாமையினால் நிராகரிக்கப்படுகிறது என்னில், அது உசிதமல்ல, தத்காலத்தில் இருக்கும் வஸ்துக்களுக்குப்போலவே இறந்த காலத்தில் இருந்த வஸ்துக்களுக்கும் தான் இருந்தகாலத்தில் ஆதாரமாக இருக்கை பொருத்தமுடையதாகும். ஒரே இடத்தில் இருக்கும் வஸ்துக்களுக்குப் போலவே வெவ்வேறு இடங்களில் இருக்கிற ரூபத்தோடு கூடிய வஸ்துக்களுக்கு ஸம்யோகம் என்கிற ஸம்பந்தம் எப்படி ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதோ, அப்படியே வெவ்வேறு காலத்தில் இருக்கும் வஸ்துக்களுக்கும் தனித்தனியான ஸாமக்ரிகளின் ஶக்தியினாலாவது நித்யமான ஈஶ்வரனுடைய ஜ்ஞானத்தில் எப்பொழுதும் எல்லா வஸ்துக்களும் விஷயமாக இருப்பதினாலாவது விஷயமாயும் விஷயியாயும் இருக்கும் ஸம்பந்தம் ஏன் பொருத்தமுடையதாகாது? விலகி இருப்பதினாலும், அப்படி இல்லாமையினாலும் வ்யத்யாஸம் உண்டு என்பதும் உசிதமல்ல (ஏனென்னில் காலத்தினாலும் தேசத்தினாலும் விலகி இருப்பது என்பதில்) காலத்தினால் விலகி இருப்பது மாத்திரம் காரணமாகாதாகையினால். அப்படிக்கில்லாவிடில் தேசத்தினால் விலகி இருக்கிற குடம் முதலிய வஸ்துக்களுக்கும் ஸம்பந்தம் இல்லாமல் போகவேண்டி வருமாதலால் அதிப்ரஸங்கம் வரும். அப்படி இருந்தபோதிலும் விலகி இராமையைக் காரணமாக உடைய ஸம்பந்தம் விலகி இருக்கும் வஸ்துக்களில் ஸம்ப

𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 — 𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧
𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌗𑍋𑌮𑌦𑌾
𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌤𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌤𑍍, 𑌤𑌲𑍍𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑌿
𑌷𑍍𑌟𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 । 𑌨𑌨𑍁 ‘𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌪𑌿 𑌹𑌿 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵,
𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌵𑌚𑌃 𑌕𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿
𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 — 𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑌵𑌿𑌷𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾
𑌦𑍍𑌯𑌨𑍇𑌕𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌪𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃
𑌕𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌦𑍇𑌵 । 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑌨𑍁
𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌪𑌦𑍇𑌶𑌃 𑌕𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 — 𑌆𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰
𑌯𑌿𑌭𑌾𑌵𑌾𑌦𑌿𑌵𑍈𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑍋𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃 । 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑍋

விக்காது என்பது உசிதமல்ல, எல்லா ஸம்பந்தமும் விலகி இராமையைக் காரணமாக உடையது என்பதில்லாமையினால். (ஏனெனில்) பசுவை உடையவன் என்பது முதலிய இடங்களில் அந்த விலகி இராமையாகிய காரணம் காணப்படாமையினாலும், அப்படி விலகி இராமையைக் காரணமாக உடைய ஸம்பந்தம் இவ்விடத்தில் நம்மால் ஒப்புக்கொள்ளப்படாமையினாலும். 'ஜ்ஞானமும் த்ரவ்யம் தான் அல்லவா, அவைகளுக்கு ஸம்பந்தம் ஸம்யோகம் தான்' என்கிற ஸ்ரீபாஷ்யவாக்யம் எப்படி ஸங்கதமாகிறது என்பது உசிதமல்ல, அப்படி ஸம்யோகம் ஸம்பவிக்குமிடத்தைப்பற்றியதான அந்தவாக்யம்ஸம்யுக்தாஶ்ரிதத்வம் (ஜ்ஞானத்தோடு ஸம்பந்தப்பட்ட வஸ்துவை ஆதாரமாக உடையதாயிருக்கை)முதலிய ஸம்பந்தங்களையும்குறிப்பதில் தாத்பர்யமுடையதாகையினால். எல்லாவிஷயங்களையும் சேர்த்துச்சொல்லியிருப்பது எப்படி ஸம்பவிக்கும் என்னில், அந்தந்த வஸ்துக்களின் ஸ்வபாவத்தைப் பொறுத்திருப்பதினால்அதற்குத்தக்கபடி சொல்லிக்கொள்ளவேண்டும். அந்த ஸம்பந்தங்கள் எல்லா வஸ்துக்களிலும் தொடர்ந்திருக்கிறது என்று சொல்லுவது எப்படிப் பொருந்தும் (ஏனெனில் அந்தந்தவஸ்துக்களின் ஸ்வரூபமே ஸம்பந்தமாகில் அது அந்தந்த வஸ்துக்கள் மாத்திரத்தில் இருக்கிறபடியினால் எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் பொதுவாகிய ஸம்பந்தம் என்று சொல்லுவது பொருந்ாதாகையினால்) என்னில், அது உசிதமல்ல, ஆதாரமாயும் ஆதேயமாயும் இருக்

𑌸 𑌹𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌕𑌾𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌤𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿, 𑌨𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌾𑌨𑍁𑌗𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌦𑌨𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌿𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌾𑌨𑍁𑌗𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌮𑌸𑌂𑌬𑌦𑍍𑌧𑌪𑍍𑌰𑌲𑌾𑌪 𑌏𑌵 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌏𑌤𑍇𑌨 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 𑌸𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌪𑍋𑌷𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃, 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌣𑌾𑌮𑍍 𑌅𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌯𑌤𑌸𑌾𑌮𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌸𑌾𑌮𑌗𑍍𑌰𑍀 𑌵𑍈𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌚 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌤𑌤𑍍𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌯𑌤𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑍋𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃 ।

கும் ஸம்பந்தத்தைப்போலே இதுவும் யுக்தமாகுமாகையினால். (அவைகள் ஒவ்வொரு வஸ்துக்களுக்கும் ஆதாரமாயிருக்கை முதலியது தனித்தனியாய் இருந்தபோதிலும் ஸம்பந்தம் என்று சொல்லப்படுவதைப்போலே என்று தாத்பர்யம்.) ஆகிலும் தனியான வ்யவஹாரம் எல்லா வஸ்துக்களிலும் வ்யாபரித்திருக்கும் ஒரு ஆகாரம் இல்லாமல் எப்படி ஸம்பவிக்கும் என்பதும் உசிதமல்ல, வ்யவஹாரத்திற்கு அநுகுணமாக இருக்கும் தன்மையை உண்டாக்குகிறது என்கிற ஆகாரம் ஏற்பட்டிருப்பதினால். அப்படி ஒப்புக்கொள்ளாதபக்ஷத்தில் உங்களுடைய ஜ்ஞானம் வேறொரு ஜ்ஞானத்தினால் அறியப்படாமல் இருந்தபோதிலும் ப்ரத்யக்ஷமாக வ்யவஹாரம் செய்வதற்கு அநுகுணமாக இருக்கிறது என்று நீங்கள் சொல்லுவது அஸம்பத்தப்ரலாபமாய் விடும். இத்தால் வரப்போகிற மழை முதலியவைகளினால் பயிர் முதலியவைகளை வ்ருத்தி செய்யவேண்டிவரும் என்கிற கேள்வியும் பதில் சொல்லப்பட்டதாகிறது, ஸம்பந்தங்களின் ஸ்வபாவங்களுடைய உட்பிரிவுகள் அந்தந்த வஸ்துக்களுக்குத் தகுந்தபடி தனித்தனியான ஸாமர்த்தியத்தை உடையதாகையினால். ஸாமக்ரிகள் விசித்ரங்களாக இருக்கிறபடியினாலேயே அப்பொழுதிருக்கும் வஸ்துக்களுக்கு நியதமான விஷயங்களை உடையது என்பது உசிதமாகுமாதலால் (அதாவது சில ஸம்பந்தங்கள் அப்பொழுதிருக்கிற வஸ்துக்

𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌕𑍋𑌽𑌸𑍌 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌸𑍍𑌨𑍇𑌹𑌾𑌤𑌿𑌶𑌯𑍇𑌨 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌸𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌵𑌯𑌮𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌨𑍇𑌹𑌾𑌤𑌿𑌶𑌯𑍇𑌨 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌮𑌃 । 𑌕𑍋𑌽𑌸𑌾𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌕𑌿𑌂 𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌃 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑍍𑌯𑌤𑍇? 𑌉𑌤 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌃? 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂? 𑌉𑌤 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂? 𑌅𑌥𑌵𑌾 𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵 𑌇𑌤𑌿? 𑌉𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍? 𑌆𑌦𑍍𑌯𑍇 𑌤𑌦𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤 𑌏𑌵 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌕𑍍𑌲𑍇𑌶𑍇𑌨? 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌵𑌿𑌷𑌯𑌿𑌭𑌾𑌵 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌨𑌾𑌮𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 । 𑌸𑌙𑍍𑌕𑍇𑌤𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂

களைப்பற்றியே உண்டாகும், கீழ்க்குறித்த மழை முதலியது அப்படிப்பட்டவைகள், ஜ்ஞானத்தின் ஸம்பந்தம் இறந்தகாலத்தில் இருந்த வஸ்துக்களிலும் உண்டாகக்கூடியது என்று அததின் ஸாமக்ரிகளின் வைசித்ர்யத்தினுல் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு ஸாமக்ரிகள் விசித்ரமாயிருப்பதாவது ஸம்யோகத்திற்கு ஒன்ருேடொன்று பிரியாத வஸ்துக்கள் ஆதாரமாயிருக்கவேண்டும். ஆகலால் ஒருவஸ்து இல்லாவிட்டாலும் ஸம்யோக ஸம்பந்தமில்லை. விஷயித்வம் என்கிற ஸம்பந்தத்திற்கு ஜ்ஞானமே ஆதாரம். விஷயம் அதற்கு நிரூபகம். ஆதலால் விஷயம் இல்லாமல் போனபோதிலும் விஷயித்வம் என்கிற ஸம்பந்தம் உண்டாகிறது என்றபடி).

அப்படி இருந்தபோதிலும் இந்தஸம்பந்தம் என்பது எது என்று ஸ்நேஹத்தினுல் கேட்கிருேம் என்னில், நாமும் அதிக ஸ்நேஹத்தினுல் பதில் சொல்லுகிருேம். ஸம்பந்தம் எது என்று என்ன கேட்கப்படுகிறது? பெயரா? அல்லது ஸ்வரூபமா? அல்லது அதின் லக்ஷணமா? அல்லது அதின் ப்ரகாரமா? அல்லது ஸம்யோகம் முதலிய ஸம்பந்தங்களுக்குள் எதில் சேர்ந்தது என்ரு? வேறு ஏதாவதா? முதலாவது பக்ஷத்தில் அப்படிப்பெயர் தெரியாவிட்டாலும் பொதுவாக ஸம்பந்தம் என்பதைக்கொண்டு வ்யவஹாரம் உண்டாகலாமாகையினுல் அதைப்பற்றி விசாரிப்பதில் கஷ்டப்படுவதினுல் என்ன ப்ரயோஜனம்? விஷயமாயும் விஷயியாயுமிருக்கை என்ருவது அதற்கு விசேஷித்துப் பெயர் சொல்லப்படட்டும். உங்கள் இஷ்டப்ராகாரம் வேருெரு பெயர் ஸங்கேதத்தினுல் ஏற்படுத்தப்பட்டாலும் படட்டும். இரண்

வா யதா²ர்த²விஷயத்வம் | த்³விதீயே(அ)பி ஸ ஏவ ஸ்வ:, ந சாஸ்வ:, அந்யதா² வ்யாகா⁴தாதி³ப்ரஸங்கா³த் | த்ருதீயே(அ)பி லக்ஷணஸங்க்³ரஹேணாபீக்ஷுக்ஷீராதி³ரஸவைஷம்யவத் ஸ்பஷ்டப்ரதீதிஸித்³த⁴ம் து³ரபஹ்நவத்வம் | அதிநிர்ப³ந்தா⁴யாஞ்ச வ்யவஹாராநுகு³ண்யாபாத³நம் | அத ஏவ ச துர்யே(அ)பி த³த்தோத்தரம் | பஞ்சமே து ந க்வாப்யந்தர்பா⁴வ இதி வா க்வசித³ந்தர்பா⁴வஸம்ப³ந்தே⁴ தத்ரைவேதி வா வக்தவ்யம் | ப³ஹிர்பா⁴வே(அ)பி நாபா⁴வத்வப்ரஸங்க³:, ஸ்வஸ்வாபி⁴மதவ்யவஸ்தி²தத்³ரவ்யாதி³ ப³ஹிர்பா⁴வே(அ)ந்யேஷாமபா⁴வத்வப்ரஸங்கா³த் | அந்யஸ்து வ்யவஹாராங்க³தயா ப்ரதீயமாநஶ்சேத் ஸ்வயமேவாப்⁴யுபக³ம்யதாம் | அநங்க³ஸ்ய து கிம் தந்நிரூபணேநேதி?

டாவது பக்ஷத்திலும் அதினுடைய ஸ்வரூபமே தான் அதினுடைய ஸ்வரூபம். ஸ்வரூபமல்லாததல்ல, அப்படிக் கில்லாவிடில் விரோதம் முதலியது உண்டாகவேண்டிவருமாதலால். மூன்றுவது பக்ஷத்திலும் லக்ஷணம் இல்லாமல் போனபோதிலும் கரும்பு பால் முதலியவைகளில் உண்டான ருசியின் வ்யத்யாஸங்களைப்போல ஸ்பஷ்டமாக அறியப்பட்டது மறைக்கமுடியாது. அதிகமாக நிர்பந்தம் செய்தால் வ்யவஹாரம் செய்வதற்கு அனுகுணமாக இருப்பதை உண்டாக்குவது தான் (அதாவது ஜ்ஞானம் ஒருவஸ்துவைப்பற்றி வ்யவஹரிப்பதற்குக் காரணமாகக் கூடிய தன்மை) என்று சொல்லலாம். ஆகையினாலேயே நாலாவது பக்ஷமும் பதில் சொல்லப்பட்டது (அதாவது கண்டறியப்பட்டது மறுக்கமுடியாது என்று). ஐந்தாவது பக்ஷத்திலும் ஒன்றிலும் உள்ளடங்கியதில்லை என்றுவது, ஏதாவது ஒருஸம்பந்தத்திற்குள் அடங்கியது என்றறியப்பட்டதாகில் அதற்குள் அடங்கியது என்றுவது சொல்லவேண்டும். அப்படி ஒன்றிலும் சேராதது என்று சொன்னால் அபாவத்தில் சேரவேண்டிவரும் என்கிற கேள்வியும் உசிதமல்ல, தன்னிஷ்டப்ரகாரம் சில வஸ்துக்களை பாவங்களாக எண்ணி அதில் சேராமையினால் மற்றவைகளுக்கு அபாவமாக இருக்கை ஒப்பவேண்டிவரும். வேறொரு பக்ஷமோவெனில், அது வ்யவஹாரத்திற்கு அங்கமாக அறியப்பட்டிருக்கும் பக்ஷத்தில் நீயே

யதி து ஸம்பந்தபரிக்ரஹே ஸம்பந்தாந்தராநவஸ்தா, அந்யதா தஸ்ய ஸம்பந்தத்வபரித்யாக இதி, தர்ஹி கிம் ஸம்பந்தஸ்வரூபாபஹ்நவாயேதம் தூஷ்யதே? ஜ்ஞாநார்தயோ நிரூபித ஸம்பந்த விஶேஷாபஹ்நவாய வா? ஆத்யே ஸ்வவ்யாகாத:, தூஷ்ய தூஷண வாச்ய வாசகாதி ஸம்பந்த ப்ரதிக்ஷேபே குதர்க தூஷணோக்தேர்வா கிஞ்சித்கரத்வ ப்ரஸங்காத் | ததப்யுபகமே வாசகம் ப்ரதிக்ஷேபோ விரோத: | ஸ்வபரப்ரதிக்ஷேப ஸாமர்த்ய ஸ்யாத்மந்யப்ரதிக்ஷேபாத் | த்விதீயே த்வநங்கீ

அறிந்துகொள்ள வேண்டியது. அப்படி அங்கம் இல்லாத பக்ஷத்தில் அதை நிரூபிப்பதினுல் என்ன ப்ரயோஜனம்?

ஸம்பந்தத்தை ஒப்புக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் அதற்கும் வஸ்துவிற்கும் ஒருஸம்பந்தம் கல்பிக்கவேண்டும், அந்த ஸம்பந்தத்திற்கும் வஸ்துவிற்கும் அப்படியே என்று அநவஸ்தைவருகிறது, அப்படிக்கில்லாமல் ஸம்பந்தத்திற்கும் வஸ்துவிற்கும் மற்ருெரு ஸம்பந்தம் இல்லை என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் அது ஸம்பந்தம் என்பதைவிட்டுவிட்டதாகும் என்று சொல்லப்பட்டதே, அதுவும் ஸம்பந்தம் என்பதே கிடையாது என்று அபலாபம் செய்வதற்காகச் சொல்லப்படுகிறதா? ஜ்ஞானத்திற்கும் வஸ்துவிற்கும் ஏற்படுகிற ஸம்பந்த விஶேஷத்தை அபலாபம் பண்ணுவதற்காகச் சொல்லப்படுகிறதா? முதலாவது பக்ஷத்தில் தனக்கே விரோதம் வருகிறது. எப்படி என்னில், தூஷிக்கப்படுகிற வஸ்து தூஷணம் சொல்லும் வஸ்து சொல்லுகிற பதம், இது முதலியவைகளின் ஸம்பந்தத்தை மறுத்துவிட்டால்உன்னுல் சொல்லப்படுகிற தூஷணங்கள் ப்ரயோஜனமற்றவைகளாகும். ப்ரயோஜன முண்டென்னில், எங்களை நிராகரிப்பது ஸித்திக்காது. தன்னையும் நிராகரித்துக்கொண்டு மற்றதையும் நிராகரிக்கக் கூடிய ஶக்தி உண்டென்பது மற்ருேர் இடத்தில் நிராகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது (எப்படி என்னில்:—தன்னை இல்லை என்று நிராகரித்தால் மற்ருென்று இல்லை என்று நிராகரிக்க முடியாது. மற்ருென்றை ஸாதித்தால் தான் இல்லையென்பது ஸித்திக்காதாகையினுல்). இரண்டாவது பக்ஷத்தில் அங்கம் இல்

காரः, ஸம்ப3ந்த4ஸ்ய ஸதோऽபி விஶிஷ்டவ்யவஹாரே ஸம்ப3ந்தா4ந்தராநபேக்ஷிதஸ்ய தஸ்யாங்க3த்வேந ஸ்வீக்ருதத்வாத் | உக்தாங்க3த்யாக3தோ3ஷாவஹா, அங்க3ஸ்யாபி ஸ்வபரபரித்ராணஸ்ய பரித்யாகா3த் | அந்யஸம்ப3ந்த4ஸ்ய சாங்க3த்வே து3ஷ்டதூ3ஷணஸம்ப3ந்தா4தா3வபி ப்ரஸங்கா3த் | ஸம்ப3ந்தா4ந்தராபா4வே ஸம்ப3ந்த4ஹாநிரித்யபி தத ஏவ ப்ரத்யுக்தம் | அந்யதா2 ஸ்வபரநிர்வாஹகஶக்த்யஸங்கே3 ஸ்வயம்ப்ரகாஶஸ்யாபி நிராஸப்ரஸங்கா3த் | ஸ்வவ்யவஹாரஸ்ய பராநபேக்ஷ்யத்வம் அந்யத்ராத்3ருஷ்டம் தத்ர ஹி ஸ்வீக்ரியதே, தத்வத்த்ராபி ஸ்வப்ரதிஸம்ப3ந்தி4வ்யவஹாரே

லாததை அங்கமாக ஒப்புக்கொண்டதாகிறது. ஸம்பந்தம் இருந்தபோதிலும் அத்துடன் சேர்ந்தது (அதாவது அந்த ஸம்பந்தத்தை உடையது) என்று வ்யவஹாரம் செய்யும்பொழுது அந்த ஸம்பந்தத்திற்கும் வஸ்துவிற்கும் வேறொரு ஸம்பந்தம் வேண்டுமென்று அங்கமில்லாததை அங்கமென்று ஒப்புக்கொண்டிருப்பதினால் எல்லோராலும் நிரூபிக்கப்பட்ட அங்கத்தை விட்டுவிடுவதாகிய தோஷமும் வரும். தன்னையும் மற்றொன்றையும் நிர்வஹித்துக் கொள்ளக் கூடிய ஶக்தி அந்த வ்யவஹாரத்திற்கு அங்கமாதலால் அத்தைவிட்டுவிட்டபடியினால். வேறொரு ஸம்பந்தமும் அங்கம் என்னில், தூஷிக்கப்படுகிற வார்த்தை தூஷணம் இவைகளுடைய ஸம்பந்தம் முதலியவைகளிலும் இந்த அநவஸ்தை சொல்லவேண்டிவரும். வேறொரு ஸம்பந்தம் இல்லாமல் போனால் இது ஸம்பந்தம் என்பதே போய்விடும் என்பதும் இதினாலேயே பதில் சொல்லப்பட்டது. அப்படிக்கில்லாமல் தன்னையும் மற்றொன்றையும் நிர்வஹித்துக் கொள்ளக்கூடிய ஶக்தி ஒன்றுக்குமில்லை என்று நிராகரிக்கும் பக்ஷத்தில் ஸ்வயம் ப்ரகாசம் என்பதையும் நிராகரிக்க வேண்டிவரும். தன்னைப்பற்றிய வ்யவஹாரத்தில் வேறொரு ஜ்ஞானத்தை எதிர்பாராதிருக்கும் தன்மை மற்றொரு வஸ்துக்களில் பார்க்கப்படாமலிருந்தபோதிலும் அந்த ஸ்வயம் ப்ரகாசமான வஸ்துவில் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதல்லவா. அப்படியே இவ்விடத்திலும் தன்னுடன் சேர்ந்த தென்கிற வ்யவஹாரம்

𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌨𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑌿 𑌸𑌮𑌾𑌧𑌿𑌸𑍍𑌸𑌮 𑌏𑌵 ॥ 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌘𑌟𑌨𑍇 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌨𑍋𑌰𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌘𑌟𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌂𑌗 𑌇𑌤𑌿, 𑌤𑌦𑌪𑌿 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑍇 𑌨𑌾𑌵𑌤𑌰𑌤𑌿 । 𑌕𑌲𑍍𑌪𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌤𑍁 𑌵𑌯𑌮𑌪𑌿 𑌤𑌥𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑍍𑌵𑌾𑌨𑌿𑌷𑍍𑌟𑌪𑍍𑌰𑌸𑌂𑌗𑌃? 𑌇𑌦𑌮𑍇𑌵 𑌵𑍍𑌯𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍—'𑌸𑌮𑌵𑌾𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌯𑌾𑌦𑌨𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇𑌃'—𑌇𑌤𑌿 । 𑌨 𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌘𑌟𑌨𑌮𑍇𑌵 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌂𑌗𑍋 𑌦𑍋𑌷𑌃, 𑌤𑌦𑌭𑌾𑌵𑍇𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌜𑌨𑌨𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌤𑌯𑍈𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃 । 𑌨 𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵

செய்யும்பொழுது வேறொரு ஸம்பந்தத்தை எதிர்பாராமல் இருப்பது என்கிற ஸமாதானம் ஜ்ஞானத்திற்குப் போலே ஸம்பந்தத்திற்கும் துல்யமாயிருக்கிறது. ஸம்பந்தம் வஸ்துவோடு தானே சேர்ந்திருக்கிறது என்னில், ஸம்பந்தத்தையுடைய வஸ்துக்களும் தாங்களே சேர்ந்திருக்கின்றன என்று சொல்லவேண்டிவரும் என்று சொல்லப்பட்டதே அதுவும் ஸம்பந்தம் நம்மால் கண்டறியப்பட்டிருக்குமிடத்தில் இந்தக் கேள்விக்கு இடமில்லை. கல்பிக்க வேண்டிய இடத்தில் நாங்களும் அப்படியே அங்கீகரிக்கிறோம் ஆதலால் எந்த இடத்தில் எங்களுக்கு இஷ்டமில்லாததை ப்ரஸங்கம் செய்ததாக ஆகும்? இதையும் ஸூத்திரக்காரர் 'ஸமவாயம் என்று ஒருஸம்பந்தத்தை ஒப்புக்கொண்டிருப்பதினால் அந்த ஸமவாயம் என்கிற ஸம்பந்தத்திற்கும் வஸ்துவிற்கும் மற்றொரு ஸம்பந்தம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமாகையினால் அநவஸ்தை வருகிறது' என்று சொல்லி இருக்கிறார். அவ்விடத்தில் இரண்டு வஸ்துக்களுக்குச் சேர்க்கையே இல்லாமல் போகவேண்டிவரும் என்கிற ப்ரஸங்கம் தோஷமாகிறது என்பதும் சொல்ல முடியாது. அப்படி ஸம்பந்தம் இல்லாமல்போன போதிலும் வஸ்துக்களுக்கே சேர்ந்திருக்கிறது என்கிற வ்யவஹாரத்தை உண்டுபண்ணக் கூடிய ஸ்வபாவம் இருக்கிறபடியினாலே அந்த ஸம்பந்தத்தின் ஸ்வரூபம் ஸித்தித்து விடுகிறபடியினால். தானே ஸம்பந்தமாகவும் இருக்கிறது, தன்னோடு ஸம்பந்தம் உடைய வஸ்துவாகவும் இருக்கிறது, என்பதினால் ஸ்வரூபத்தில் பேதம் ஒப்புக்கொண்

रूपभेदश्चाङ्गीकार्यः, येन प्रमाणादिप्रसङ्गस्स्यात्। अतो यत्र वस्तुनो विशिष्टव्यवहारजननस्वभावत्वं दृष्टं, तत्र तत्स्वरूपमेव विशिष्टव्यवहारजनकत्वात्तेन सम्बन्ध इति व्यपदिश्यते, यत्र तु सम्बन्ध एव स्पष्टस्तत्र तदभ्युपगमेन तस्यापि सम्बन्धान्तरनैरपेक्ष्यमङ्गीक्रियत इति सर्वत्र विशिष्टव्यवहारनिर्वाहे स्ववचनविरोधादिनरकपातं दत्त्वा किं विश्वमिथ्यात्वदुराग्रहेण ?

यत्तु विषयविषयिभावो द्विष्ठ एकनिष्ठो वेति, तत्र विषयत्वं विषयित्वं चैकनिष्ठमितरेतर

டாலல்லவோ விரோதம் முதலிய தோஷங்கள் சொல்ல வேண்டிவரும் (அதாவது ஸம்பந்தமாயும் ஸம்பந்தத்தையுடைய வஸ்துவாயு மிருக்கை பரஸ்பர விருத்தங்களல்ல வாகையினால் என்றபடி). ஆதலால் எந்த இடத்தில் வஸ்துவுக்கே சேர்ந்திருக்கிறது என்கிற வ்யவஹாரத்தை உண்டுபண்ணக்கூடிய ஸ்வபாவம் இருக்கிறதாகக் காணப்பட்டிருக்கிறதோ அவ்விடத்தில் அந்த வஸ்துக்களின் ஸ்வரூபமே ஒன்று சேர்ந்திருக்கிறது என்கிற வ்யவஹாரத்தை உண்டுபண்ணுவது மாத்திரத்தினால் ஸம்பந்தமென்று சொல்லப்படுகிறது, எந்த இடத்தில் ஸம்பந்தம் ப்ரகாசமாக இருக்கிறதோ அந்த இடத்தில் அந்த ஸம்பந்தத்தை எதிர்பாராதிருக்கும் தன்மை ஒப்புக்கொள்ளப் படுகிறது என்று இப்படி எல்லா இடத்திலும் சேர்ந்திருக்கிறது என்கிற வ்யவஹாரம் நிர்வஹிக்கப்பட்டிருக்கத் தன்னுடைய வார்த்தைக்கு விரோதம் முதலிய நாகத்தில் விழுவதை ஒப்புக்கொண்டாவது ப்ரபஞ்சம் பொய் என்பதில் வீணாக ஆக்ரஹப்படுவதினால் என்ன ப்ரயோஜனம் ?

விஷயமாயும் விஷயியாயும் இருக்கை இரண்டு வஸ்துவில் இருக்கிறதா, ஒரு வஸ்துவில் இருக்கிறதா என்று கேட்கப்பட்டதே, அதி விஷயததிலும், விஷயமா யிருக்கையும் விஷயியா யிருக்கையும் ஒவ்

ரூடி யௌகிகமிதி நிஷ்கர்ஷ:, தாப்யாமேவ ச விஷய விஷயிணோ: விசிஷ்டவ்யவஹாரஸித்தே: | தயோஸ்ச ஸம்ச்லேஷாகாரோ விஷயவிஷயிபாவாக்ய ஸம்பந்த இத்யுச்யதே |

அத ஏவ யேநாகாரேண க்வசித்ஸ்தித இத்யாதி சோத்யம் ச பரிஹ்ருதம் | யாநி சாந்யாநி ஸம்பந்த ஸாமாந்ய தூஷணாநி தாந்யபி தூஷ்ய தூஷணாதி ஸம்பந்தஸத்பாவாஸத்பாவயோ: ஸ்வவ்யாகாதகாநீதி ந ததோபி த்ருஷ்டஸ்ய ஸம்பந்த ஹாநி: |

தஸ்யைதஸ்ய ச யோகாசாரோக்தக்ராஹ்ய லக்ஷணா யோகநிராஸே ஸம்ஹரிஷ்யதீதி த்வாத்ரோபேக்ஷிதம் | ஜ

வொரு வஸ்துவிலேயே இருக்கிறது, ஒன்று மற்றொன்றை ப்ரதியோகியாக உடையது. இவைகளினாலேயே விஷயம் விஷயி இரண்டும் சேர்ந்திருக்கிறது என்கிற வ்யவஹாரம் ஸித்தித்து விடுகிறபடியினால். இவை இரண்டும் ஒன்று சேர்ந்திருப்பதினால் விஷயியாயும் விஷயமாயும் இருக்கை என்கிற ஸம்பந்தம் என்று சொல்லப்படுகிறது. (அதாவது ஒன்று விஷயமாக இருந்தால் மற்றொன்று விஷயியாயிருந்து அதினால் நிருபிக்கப்பட் டிருக்கவேண்டும், ஆதலால் இரண்டும் எப்பொழுதும் சேர்ந்திருக்கிறதென்று தாத்பர்யம்.)

ஆகையினாலேயே எந்த ஆகாரத்தினால் ஒரு வஸ்துவில் இருக்கிறதோ என்பது முதலாகச் சொல்லப்பட்டதும் பதில் சொல்லப்பட்டது. இன்னும் சில பொதுவாக ஸம்பந்தங்களைப்பற்றிய தூஷணங்கள் சொல்லப்பட்டனவே அவைகளும் தூஷிக்கப்படுகிற வார்த்தை தூஷணம் முதலியவைகளுக்கு ஸம்பந்தம் இருந்தாலும் இல்லாமல் போனபோதிலும் தங்களுக்குத் தாங்களே விரோதிக்கின்றன. ஆகையினாலும் ஜ்ஞானத்திற்கும் விஷயத்திற்கும் ஸம்பந்தம் இல்லையென்று ஏற்படவில்லை.

இது எல்லாம் யோகாசாரனால் சொல்லப்பட்ட அறியப்படுகிற வஸ்துவாக இருப்பதற்குத் தக்க ஆகாரம் இல்லை என்பதை நிராகரிக்கும் இடத்திலும் ஏற்படப்போகிறது என்று நினைத்து ஸ்ரீ

பா⁴ஷ்யே ஸூசயந் — ‘ஜ்ஞாநஸ்யாபி ஸத்³விஷயயோஶ்ச விஷய விஷயிபா⁴வேந பே⁴த³ஸ்ய ப்ரத்யக்ஷஸித்³த⁴த்வாத்’ — இத்யாதி³ நாஸ்தி ஜ்ஞாநஸ்யாபி பே⁴தா³பா⁴வேண ।

இதி ஶ்ரீகவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்³வேங்கடநாத²ஸ்ய ஶ்ரீமத்³வேதா³ந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு

ஶ்ரீ ஶ த தூ³ ஷ ண் யா ம்

॥ த்³ருக்³த்³ருஶ்யஸம்ப³ந்தா⁴நுபபத்திபரிஹாரவாத³:
ஸப்தத³ஶ: ॥

॥ ஶ்ரீமதே நிக³மாந்தமஹாதே³ஶிகாய நம: ॥

பாஷ்யகாரர் இந்த விஷயத்தில் உதாஸீனரா யிருந்துவிட்டார். இவ்விடத்திலும் ‘ஜ்ஞானத்திற்கும், ஸத்விஷயங்களாகிய குடம் முதலிய வஸ்துக்கள் இவைகளுக்கும் விஷயங்களா யிருக்கை விஷயியாயிருக்கை என்கிற ஸ்வபாவத்தினால் பேதம் ப்ரத்யக்ஷத்திலேயே ஏற்பட்டிருக்கிறது’ என்றாரம்பிக்கும் ஸ்ரீ பாஷ்ய வாக்யத்தினால் ஸத்திற்கும் ஜ்ஞானத்திற்கும் பேதம் உண்டென்று ஸூசிப்பித்தும் இருக்கிறார்.

இப்படித் திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர்வித்வான்
பகவத் விஷயம் பண்டிதபூஷணம்
ஸ்ரீ உப. வே. நரஸிம்மாசார்யர் ஸ்வாமியின்
ஸ்ரீ சததூஷணீ தமிழ்மொழி பெயர்ப்பில்
த்ருக்த்ருஶ்ய ஸம்பந்தானுபபத்திபரிஹாரவாதம்
என்னும் பதினேழாவது வாதம் முற்றிற்று.

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

॥ बाह्यप्रकाशानुपपत्तिवादोऽष्टादशः ॥

अज्ञानसञ्चमसमाश्रयणोन्मुखानाम्
संवित्प्रदीपमहसा सहसा निरस्यन् ।
विद्याः स्वयंवरपतिर्वश्यवहन्त्वविद्याम्
सर्वानुभविस्स भगवान् पुरुषोत्तमो नः ॥

यत्सहावस्थावाज्ञानविशेषणसमये 'नित्यमुक्तस्वप्रकाशचैतन्यैकस्वरूपस्य ब्रह्मणो

॥ ஸ்ரீ: ॥

॥ ஸ்ரீமதே ஸ்ரீநிவாஸராமாநுஜமஹாதேஶிகாய நம: ॥

பாஹ்யப்ரகாசாநுபபத்திவாதம் என்னும் பதினெட்டாவது வாதம்.

தன்னை ஆஸ்ரயிப்பதற்கு ப்ரயத்னம் செய்கிறவர்களுடைய கர்மங்களால் உண்டான அஜ்ஞானத்தை † ஜ்ஞானமாகிய விளக்கின் ப்ரகாசத்தினால் அதிசீக்கிரத்தில் போக்கடிப்பவராயும், ப்ரும்ம வித்யைகள் தாங்களே வரிக்கக்கூடிய பதியாயும் (அதாவது எல்லா ப்ரும்ம வித்யைகளுக்கும் தானே விஷயமாய் அத்தால் பதியாயும்), எல்லா வஸ்துக்களையும் தானே அநுபவித்துக்கொண்டிருப்பவனாயும் இருக்கிற அந்தப் பகவானாகிய புருஷோத்தமன் நம்முடைய அஜ்ஞானத்தைப் போக்கடிக்கவேண்டும்.

அஜ்ஞானம் என்பது ஒரு வஸ்து என்று தூஷிக்கிற இடத்தில் 'நித்யமாய் அவித்யை முதலிய தோஷங்களினால் விடப்பட்டதாயும்,

† இங்கு அஜ்ஞானத்தை என்றது பகவானைத்தவிர மற்ற விஷயங்களைப்பற்றியதாயிருப்பதை என்றபடி.

த்யாஜ்ஞாநாநுபவஸ்ய ந ஸம்பவதி’ இத்யாதி பாஷ்யம், தத்ர பாஹ்யார்த்தப்ரகாச ஏவ ஸ்வத: பரபக்ஷே ந ஸம்பவதீத்யபிப்ரேதம்| தத்வ்யாகர்த்தார: —

யதுச்யதே — நித்யமுக்தம் ப்ரஹ்மைவ ஸ்வகதாநாத்யவித்யாமநுபவதீதி, கதமிதமுபபத்யதே? பந்தஸ்யாநாத்யவித்யாதத்கார்யாநுபவாத்மகத்வாத் மோக்ஷஸ்ய ச தந்நிவ்ருத்திரூபத்வாத் |

நித்யமுக்தஸ்ய பந்தஶ்சேந் நித்யமுக்திர் ந ஸம்பவேத் |
பந்தஸ்யாபி ச நித்யத்வாத் பந்தாபாவே க்வ முக்ததா ||

ஸ்வயம்ப்ரகாசமான ஜ்ஞானம் ஒன்றையே ஸ்வரூபமாக உடையதாயும் இருக்கிற ப்ரும்மத்திற்கு அவித்யையைப்பற்றிய அனுபவம் பொருந்தாது’ என்றிவை முதலாக ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் அருளிச்செய்யப் பட்டிருக்கிறது. அவ்விடத்தில் எதிரியின் பக்ஷத்தில் வெளியில் இருக்கும் வஸ்துக்களின் ப்ரகாசம் ஒன்றுமே ஸம்பவிக்காது என்பது அபிப்பிராயத்தில் கொள்ளப்பட்டது. அதை விவரிக்கிறோம்.

எப்பொழுதும் எல்லாத் தோஷங்களாலும் விடப்பட்டதாகிய ப்ரும்மமே தன்னிடத்தில் இருக்கிற அநாதியான அவித்யையை அனுபவிக்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறதே, அது எப்படிப் பொருந்தும்? பந்தம் என்பது அநாதியான அவித்யை, அதின் கார்யங்கள் (ஸுகதுக்கங்கள்) இவைகளை அனுபவிப்பதாகையினுலும், மோக்ஷம் என்பது அவைகள் நிவ்ருத்தித்துவிடுவதாகையினுலும்.

எப்பொழுதும் முக்தனுகிய ப்ரும்மத்திற்கே பந்தம் உண்டாயிற் றேயானுல் அது எப்பொழுதும் எல்லாத் தோஷங்களாலும் விடப்பட் டிருக்கிறது என்பது ஸம்பவிக்காது—பந்தமும் நித்யமாகையினுல், பந்தமும் இல்லையென்னில் முக்தியுமில்லை (அதாவது கொஞ்சகாலம் பந்தம் இருந்து அதிலிருந்து விடப்பட்டவனை முக்தன் என்கிறது. அப்படிப் பந்தம் என்பதே இல்லாவிடில் முக்தன் என்பதும் இல்லை என்றபடி).

𑌨𑌨𑍁 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌮𑌤𑍇𑌽𑌪𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵, 𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑍇𑌨𑌾𑌨𑍁𑌭𑍂𑌯𑌤𑍇, 𑌸 𑌚 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑍋 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨—𑌪𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌪𑌰𑌗𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌽𑌨𑍁𑌭𑍂𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨—𑌤𑌥𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌪𑌰𑌗𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌤𑍍𑌵𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌰𑍍𑌹𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌮𑌪𑍍𑌯𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌾𑌪𑌰𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑌗𑌤𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍁, 𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌷𑌯𑍀𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌽𑌨𑍁𑌭𑍂𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑍋 𑌦𑍋𑌷 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨—𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑌿𑌮𑌰𑌣𑌮𑍂𑌰𑍍𑌛𑌾𑌦𑍍𑌯𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌵𑌿𑌰𑌹𑌦𑌶𑌾𑌯𑌾𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌹𑌿 𑌤𑌦𑌾𑌨𑍀𑌮𑍍

உங்கள்பக்ஷத்திலும் அஜ்ஞானம் என்று ஒன்று இருக்கிறது, அதுவும் எல்லாவற்றையும் அறிந்த பகவானால் அநுபவிக்கப்படுகிறது, அந்தப் பகவான் எப்பொழுதும் எல்லாத் தோஷங்களினாலும் விடப்பட்டவன் என்று சொல்லப்படுகிறது, இப்படி இருக்க நம் இருவருக்கும் என்ன வ்யத்யாஸம் என்பது உசிதமல்ல—அயலானுக்கு உண்டான அவித்யை முதலியவைகளைப் பார்ப்பது பந்தம் என்று ஒப்புக்கொள்ளப்படாமையினால். அயலானுக்கு இருக்கிற ப்ரும்மத்தைப்பற்றிய அஜ்ஞானம் பரமாத்மாவினால் அநுபவிக்கப்படுகிறதேஎன்பதும் உசிதமல்ல-அப்படி இருந்தபோதிலும் அது அயலானிடத்தில் இருக்கிறபடியினாலேயே அது பந்தமாகும் என்கிற ப்ரஸ்தாபமே இல்லையாகையினால். அப்படியாகில் எங்கள் மதத்திலும் அஹங்காரமென்று பெயருடைய அந்தக்கரணத்தில் அஜ்ஞானம் இருக்கிறது, அது ஜ்ஞானத்தினால் அறியப்படவேண்டியதாகையினால் அந்தக்கரணரூபியான ப்ரும்மத்தினால் அநுபவிக்கப்படுகிறது என்று சொல்லுவதில் என்ன தோஷம் இருக்கிறது என்பது உசிதமல்ல—அஹங்காரம் இல்லாத தூக்கம் மரணம் மூர்ச்சை முதலிய காலங்களில் அஜ்ஞானத்தைப்பற்றிய அநுபவம் இல்லாமல் போக வேண்டிவருமாதலால். அந்த ஸமயங்களில் ஆதாரம் இல்லாமல் அஜ்ஞானம் இருப்பது ஸம்பவிக்காதல்லவா. (ஏனெனில் அதிஷ்டானம் இல்லாமல் ப்ரமத்தை ஒப்புக்கொண்டதாகுமாத

நிராஶ்ரயாஜ்ஞாநஸ்தி2திஸம்ப4வ: — நிர்விஷயாநுப4வாநநு
ஜ்ஞாநப்ரஸங்கா3த் | ப்3ரஹ்மாஶ்ரயத்வே து ஸ்வவ்யதிரிக்தாஜ்ஞாநா
நுப4வாவஶ்யம்பா4வ: | ப4வத்வஜ்ஞாநாநுப4வ:, ஸ
து மித்2யாபூ4த இதி ந நித்யமுக்தத்வவிரோத4
இதி சேத், ந — மித்2யாபூ4தஸ்யைவ தஸ்ய ப3ந்த4
தயோபபாதி3தத்வாத் | அந்யதா2 தந்நிவ்ருத்த்யர்த2ம் ஶாஸ்த்ரா
ரம்பா4நுபபத்திப்ரஸங்கா3த் | ததஶ்ச ததா2வித4நிவ்ருத்தி
ரூபே மோக்ஷே நித்யே கத2ம் தத்ப்ரதியோகி3நஸ்தஸ்ய
ஸம்ப4வ: ? ததஶ்ச நித்யம் ப்3ரஹ்மண்யவித்3யாவிநைவ
ஸ்வயமேவ விலீயமாநா ஸா கத2மஹங்காராதீ3ந் ப்ரஸவதாமி
வ்ருஸஞ்சதாம்? கத2ம் வா தேஷு ப்3ரஹ்மணோ த்3ருஷ்டிர்ப4வேத்
இதி ந பா3ஹ்யாநுப4வஸம்ப4வ: ?

லால்.) ப்ரும்மத்தை ஆதாரமாக உடையது என்று சொல்லில் தன்னிடத்தில் இருக்கிற அஜ்ஞானத்தை அனுபவிக்கிறது என்பது அவஶ்யம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதாகும். அஜ்ஞானத்தைப் பற்றிய அனுபவம் இருந்தாலும் இருக்கட்டும், அது பொய்யான அனுபவமாதலால் எப்பொழுதும் முக்தன் என்பதற்கு விரோதம் இல்லை என்பதும் உசிதமல்ல—பொய்யாகிய அந்த அஜ்ஞானத்தின் அனுபவமே பந்தம் என்று உங்களாலேயே நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பதினால். அப்படிக்கில்லாவிடில் அந்தப் பொய்யாகிய பந்தம் நிவ்ருத்திப்பதற்காக ஶாஸ்திரங்களை ஆரம்பிக்கவேண்டும் என்பது பொருந்தாமல்போகவேண்டிவரும். ஆதலால் அந்தப் பொய்யாகிய அஜ்ஞானத்தை அனுபவிப்பதாகிய பந்தத்தின் நிவ்ருத்தியாகிற மோக்ஷம் நித்யமாக இருந்தால் அதற்கு எதிர்நடையான அப்படிப்பட்ட பந்தம் எப்படி ஸம்பவிக்கும்? ஆதலால் எப்பொழுதும் அவித்யையை அனுபவிக்காததாகிய ப்ரும்மத்தின் இடத்தில் தானே நாசத்தை அடைந்திருக்கிற அந்த அவித்யை அஹங்காரம் முதலிய பிள்ளைகளை எப்படிப்பெறும் (அதாவது தன் கார்யங்களை எப்படி உண்டாக்கும்)? எப்படி அவைகளிடத்தில் ப்ரும்மத்திற்குக் கண்ணோட்டமுண்டாகும்? ஆதலால் வெளிவஸ்துக்களைப் பற்றிய அனுபவமே ஸம்பவிக்காது.

𑌸 𑌏𑌷 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑍋 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌥𑌨𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌃, 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍍𑌵𑌶𑍋𑌧𑌨𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌿𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌂 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌂 𑌵𑌿𑌵𑍃𑌣𑍁𑌤𑍇—'𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍'—𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 |

𑌅𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌿𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑍈𑌕𑌤𑌾𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍍𑌯𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇 | 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌃 𑌕𑌿𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌤𑌃? 𑌉𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑌃? 𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌃—𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑍈𑌕𑌤𑌾𑌨𑌤𑍍𑌵𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑌾𑌤𑌾𑌤𑍍, 𑌅𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌚𑍍𑌚 | 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕𑌰𑍂𑌪𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑌾𑌤𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍| 𑌕𑌿𑌂 𑌚 𑌯𑌥𑌾 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌜𑌤𑌾𑌦𑍌 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌥𑌾 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌿𑌣𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌕𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨

இந்த முதலாவது காரணம் ப்ரும்மத்தை ஆதாரமாக உடையது அஜ்ஞானம் என்பது பொருந்தாது என்று சொல்லுவதிலேயே பெரும்பாலும் விவரிக்கப்பட்டது. மூன்ருவது காரணம் ஸாக்ஷியாக இருக்கையைப்பற்றி விசாரிக்கும் இடத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டது என்று நினைத்து நடுக்காரணத்தை 'தன்னைத் தான் அனுபவித்துக் கொள்ளுவதையே ஸ்வரூபமாக உடையதாகையினுல்' என்ருரம்பித்து விவரித்திருக்கிருர்.

ப்ரும்மம் ஜ்ஞான ஸ்வரூபமாக இருந்தபோதிலும் தன்னைத் தான் அனுபவிப்பது ஒன்றையே ஸ்வபாவமாக உடையது என்றல்லவோ ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட ப்ரும்மத்திற்குத் தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறு பட்டதாகிய அஜ்ஞானத்தின் அனுபவம் ஸ்வபாவத்திலேயே வந்ததா? வேறொரு காரணத்தினுல் வந்ததா? முதலாவது பக்ஷம் உசிதமல்ல, தன்னை அனுபவிப்பது ஒன்றையே ஸ்வபாவமாக உடையது என்பதற்கு விருத்தமாதலாலும், மோக்ஷம் உண்டாகாமல் போகவேண்டிவருமாதலாலும், மோக்ஷத்தில் ஸ்வபாவத்தில் ஏற்பட்ட ரூபம் ப்ரகாசிக்கிறது என்பதற்கு விரோதமாவது வரவேண்டிவருமாதலாலும். மேலும் முத்துச் சிப்பியைக் கண்டு

ந ஸவிஷயவ்ருத்திஸ்வரூபபாத இதி ஹி ஸ்வஸித்தாந்தம் | ததஶ்ச யதி மித்யாபூதாவித்யாநுபவஸ்வபாவதோ ப்ரஹ்மண:, ததா தஸ்யாபி மித்யாத்வேந பாதகஜ்ஞாநேந நிவ்ருத்திரேவ ஸ்யாத் | நாபி த்விதீய:—அவித்யாப்ரஹ்மாதிரிக்தஸ்யாநப்யுபகமாத் | அப்யுபகமே வா தத்ஸத்யத்வமித்யாத்வவிகல்பே ஸத்விதீயத்வாநவஸ்தயோரந்யதரப்ரஸங்காத் | அலமவித்யாப்ரஹ்மஸ்வரூபாதிரிக்தேநாந்யேந, அவித்யைவ து ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் திரோதத்தே, தத்திரோதாநாயத்தோऽவித்யாநுபவ இதி சேத்—ப்ரகாஶமாத்ரஸ்ய ப்ரஹ்மணஸ்திரோதாநே தத்ஸ்வ

வெள்ளி என்று ப்ரமிப்பது முதலிய எந்த ஜ்ஞானத்தில் விஷயம் பொய்யாயிருக்கிறதோ அந்த இடத்தில் அந்த விஷயத்தைப்பற்றிய தான ஜ்ஞானமும் பொய் என்பது அவஶ்யம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட வேண்டுமாதலால் அவித்யையை நிவ்ருத்தி செய்யக்கூடிய ஜ்ஞானத்தினால் விஷயங்களோடு சேர்ந்த வ்ருத்தி ஜ்ஞானங்களுடைய ஸ்வரூபமும் மறுக்கப்படுகிறது என்றல்லவோ உங்களுடைய மதம். ஆதலால் ப்ரும்மத்திற்கு ஸ்வபாவத்தினாலேயே பொய்யாகிற அவித்யையைப் பற்றிய அனுபவம் இருந்ததேயானால் அந்தப் பொய்யாகிய வஸ்துவைப்பற்றிய அனுபவ ரூபமான ப்ரும்மமும் பொய்யாகையினால் அவித்யையை நிவ்ருத்தி செய்யக்கூடிய ஜ்ஞானத்தினால் ப்ரும்மத்திற்கும் நிவ்ருத்தி உண்டாகவேண்டிவரும். இரண்டாவது கல்பமும் உசிதமல்ல—அவித்யை ப்ரும்மம் இவைகளைத் தவிர வேறொரு வஸ்து ஒப்புக்கொள்ளப்படாமையினால். அப்படி ஒப்புக்கொண்டால் அது உண்மையா பொய்யா என்று விகல்பம் செய்யும்பக்ஷத்தில் உண்மையாகில் உண்மையான இரண்டு வஸ்துக்கள் ஒப்பவேண்டிவரும், பொய்யாகில் அதற்குக்காரணமாகிய வேறொரு அவித்யை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும் என்று அநவஸ்தைவரும். அவித்யை ப்ரும்மத்தின் ஸ்வரூபம் இவற்றைத் தவிர வேறொரு வஸ்து வேண்டாம், அவித்யையே ப்ரும்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை மறைக்கிறது, அப்படி மறைப்பதினால் இந்த அவித்யையைப்பற்றிய அனுபவம் உண்டாகிறது என்பதும் உசிதமல்ல—ப்ரகாசம் மாத்திரமாகிய ப்ரும்மத்தை மறைக்கிறதென்றால்

ரூபநாஶப்ரஸங்காதயோऽந்யத்ர ப்ரபஞ்சிதா:| கிஞ்ச திரோஹிதே ப்ரஹ்மணி தத்ஸ்வாவித்யாநுபவ:, அநநுபூதாயாஞ்சாவித்யாயாம் ஸ்வரூபஸ்யைவ தயா திரோதாநமித்யந்யோந்யாஶ்ரயணம்| அநுபவநிரபேக்ஷம் திரோதாநமிதி சேத், ததா ஸதி தஜ்ஜ்ஞாநம் காசாதிவத் ஸ்வஸத்தயா ப்ரஹ்ம திரஸ்கரோதீதி ஸம்விஷயீநஸத்தாகஸ்வாபாவேந ஸ்வதஸ்ஸித்தயா ஸம்விதைவ ஜ்ஞாநபாத்யத்வம் ந ஸ்யாத்| தேந ச தத்கார்யத்வாத் ப்ரபஞ்சஸ்யாபி ததாவிதத்வேதி ஸத்யத்வம் ஸ்யாத்| ஆஹுஶ்ச — 'காசாதிவத் திரஸ்காரே தோஷோ வாசாமகோசர:| ஜ்ஞாநபாத்யத்வஹாநிஸ்ஸ்யாத் ஸ்யாச்ச ப்ரபஞ்சஸ்ய ஸத்யதா||' — இதி|

அதின் ஸ்வரூபத்திற்கு நாசமே வரவேண்டிவரும் என்பது முதலிய ஆக்ஷேபங்கள் வேறொரு இடத்தில் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியினால். மேலும் ப்ருமமம் மறைக்கப்பட்டதேயானால் அதற்கு அவித்யையைப்பற்றிய அனுபவம் வரும், அவித்யை அனுபவிக்கப்பட்டதேயானல் ஸ்வரூபம் நிலைத்து அத்தால் மறைக்கப்படுவது ஸம்பவிக்கும் என்று அந்யோந்யாஸ்ரய தோஷம் வருகிறது. தன்னைப்பற்றிய அனுபவத்தை எதிர்பாராமல் அவித்யை மறைக்கிறதென்னில், அப்பொழுது அந்த அஜ்ஞானம் காசம் முதலிய தோஷங்களைப் போலத்தான் இருப்பது மாத்திரத்தினாலேயே ப்ருமமத்தை மறைக்கிறதாதலால் ஜ்ஞானத்தினால் அதின் ஸ்வரூபம் நிலைத்திருப்பது என்பதில்லாமையாலும், தானே உண்டாயிருக்கிறபடியினாலும் ஜ்ஞானத்தினால் நிவ்ருத்தி செய்யக்கூடியதாயிருக்கும் தன்மையும் இல்லாமல் போகவேண்டிவரும். ஆதலால் அத்தால் உண்டாக்கப்பட்ட ப்ரபஞ்சமும் அப்படியே ஜ்ஞானத்தினால் நிவ்ருத்தி செய்யப்படக்கூடியதல்லாமையாலே உண்மையாகவேண்டிவரும். அப்படியே 'காசம் முதலிய தோஷங்களைப்போல் அவித்யை மறைக்கிறதென்னில், வாயினால் சொல்லத்தகாத தோஷம் வருகிறது, எப்படியென்னில்:— அவித்யை ஜ்ஞானத்தினால் நிவ்ருத்தி செய்யப்படக்கூடியதில்லாமல் போகவேண்டிவரும், ப்ரபஞ்சம் ஸத்யமாகப் போகவேண்டிவரும்' என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

𑌅𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌗𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌾𑌧𑍀𑌨𑌂 𑌤𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌨𑌂, 𑌅𑌨𑍁𑌭𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌨𑌿𑌰𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌣𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨—𑌅𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌦𑍇𑌰𑍁𑌕𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌕𑌿𑌂 𑌚 𑌅𑌤𑌿𑌰𑍋𑌹𑌿𑌤𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌨𑍍𑌤𑍁𑌮𑍁𑌚𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌨𑌨𑍁 𑌭𑌵𑌤𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑍈𑌕𑌤𑌾𑌨𑌂, 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌕𑍋 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨—𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑍈𑌕𑌤𑌾𑌨𑌤𑍍𑌵𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌗𑍁𑌣𑌭𑍂𑌤𑍇𑌨 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌸𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌰𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌷𑌯𑍀𑌕𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌨𑍇𑌨 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌃 ।

ஆனால் அஜ்ஞானத்தைப்பற்றிய அனுபவத்தினால் மறைவு உண்டாகிறது என்பது இருக்கட்டும், அந்த அனுபவமோவென்னில், ஒரு காரணத்தையும் எதிர்பார்க்கிறதில்லை, ஆதலால் அந்யோந்யாஶ்ரய தோஷம் இல்லை என்பதும் உசிதமல்ல—மோக்ஷம் உண்டாகாமல் போகவேண்டிவரும் என்பது முதலியது முன்னமேயே சொல்லப்பட்டிருப்பதினால். மேலும், இப்படி ஒப்புக்கொள்ளுவதைப்பார்க்கிலும் அதிக ஶ்ரமம் இல்லாமையினால் ஒன்றினாலும் மறைக்கப்படாத ப்ரும்ம ஸ்வரூபமே அவித்யையை அனுபவிக்கிறது என்றொப்புக் கொள்ளுவது உசிதமாகுமாதலாலும். உங்களுடைய மதத்திலும் பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம் தன்னை அனுபவிப்பது ஒன்றையே ஸ்வபாவமாக உடையது, அதுவே மற்ற எல்லா வஸ்துக்களையும் அறிகிறது என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறதே, ஆகையினால் இருவருக்கும் என்ன வ்யத்யாஸம் என்பதும் உசிதமல்ல—எங்களுடைய மதத்தில் பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம் தன்னை அனுபவிப்பது ஒன்றையே ஸ்வபாவமாக உடையதாயிருந்த போதிலும் தனக்குக் குணமாயும் வெளி விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்ளுவதையே ஸ்வபாவமாக உடையதாயும் இருக்கிற (தர்மபூத) ஜ்ஞானத்தினால் தன்னைத் தவிர மற்ற எல்லா வஸ்துக்களையும் தெரிந்து கொள்ளுகிறபடியினால். இத்தால் முக்தனும் விவரிக்கப்பட்டான் (அதாவது முக்தனும் இப்படியே என்றபடி). பத்த

𑌬𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌷𑌯𑍀𑌕𑌰𑌣𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯𑍌𑌪𑌾𑌧𑌿𑌕𑍌 𑌸𑌙𑍍𑌕𑍋𑌚𑌵𑌿𑌕𑌾𑌸𑍌 𑌭𑌜𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌨 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌃 । 𑌉𑌪𑌾𑌧𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌹𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑍋𑌪𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌦𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌨𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌦𑌯𑍋 𑌦𑍋𑌷𑌾𑌃 ।

𑌅𑌤𑍋 𑌯𑌦𑌿 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌸𑌿, 𑌤𑌦𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌦𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌚𑍍𑌛 𑌵𑌾, 𑌤𑍍𑌯𑌜 𑌵𑌾 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌵𑍍𑌯𑌸𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥

𑌤𑍍𑌯𑌜𑌾𑌮𑌸𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌂, 𑌨 𑌹𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌨𑍁𑌭𑍂𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨—

னுடைய ஜ்ஞானமோ வெனில் எல்லா வஸ்துக்களையும் அறிவதையே ஸ்வபாவமாக உடையதா யிருந்த போதிலும் சில காரணங்களினால் உண்டாகிய சுருக்கத்தையும், மலருவதையும் (விகஸிப்பதையும்) அடைகிறது, ஆதலால் ஒருவிரோதமுமில்லை. அந்தக்காரணங்களும் பரம்பரையாக அநாதியாய் வந்துகொண்டிருக்கிற கர்மம் முதலியவைகள், ஆதலால் அநவஸ்தை முதலிய தோஷங்கள் இல்லை.

ஆகையினால் வெளிவஸ்துக்களைப் பற்றிய அனுபவத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகிறாயேயானால் அப்பொழுது ஸ்வரூபம் மாத்திரத்தின் ப்ரகாசத்தையே ஸ்வபாவமாக உடைய ப்ரும்ம ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான தர்மபூத ஜ்ஞானத்தை ஒப்புக்கொள், இல்லாவிட்டால் வெளிவஸ்துக்களைப் பற்றிய அனுபவம் உண்டு என்கிற ப்ரயாஸத்தையாவது விட்டுவிடு.

அப்படியாகில் வெளி வஸ்துக்களைப்பற்றிய அனுபவம் உண்டென்பதை விட்டுவிடுகிறோம், இந்த அனுபவத்தில் வெளியில் இருக்கும் வஸ்து ஒன்றும் அனுபவிக்கப் படவில்லையல்லவா என்பதும்

𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌸𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌨𑌾𑌮𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑌮𑌭𑌿𑌮𑌤𑌮𑍍 ? 𑌉𑌤 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 ? 𑌅𑌥 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍂𑌨𑌾𑌮𑌵𑌸𑍍𑌤𑍂𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌾 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌮𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌮𑌭𑌾𑌵𑌃 ? 𑌉𑌤 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌅𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑌵𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 ? 𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌃—𑌆𑌤𑍍𑌮𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌿𑌵𑌾𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌵𑌯𑍈𑌵 𑌦𑍂𑌷𑌣𑌾𑌤𑍍, 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌰𑌿𑌹𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃—𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌪𑌹𑍍𑌨𑌵𑌨𑌿𑌰𑌾𑌕𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌅𑌨𑌪𑌹𑍍𑌨𑌵𑌤𑌯𑌾 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌾𑌵𑌶𑍍𑌯𑌂𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌃—𑌸𑌰𑍍𑌵-

---

உசிதமல்ல—விகல்பத்தைப் பொறுக்காதாகையினால். இவ்விடத்தில் வெளியில் இருப்பதாகத் தோன்றுகிற வஸ்துக்கள் ஜ்ஞான ஸ்வரூபங்கள் என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதா? ஜ்ஞான ஸ்வரூபத்தைத் தவிர மற்றவைகள் வஸ்துக்கள் அல்ல என்பது தாத்பர்யமா? வஸ்துக்களாகவோ வஸ்துக்கள் இல்லாதவைகளாகவோ இருக்கிற வெளியில் இருக்கும் விஷயங்கள் ஜ்ஞானத்தில் தோன்றுகிறதில்லை யென்பதா? வெளியில் உண்டானவஸ்துக்களைப் பற்றிய அனுபவமே பொய் என்பதா? முதலாவது பக்ஷம் உசிதமல்ல—ஆத்மக்யாதி என்று சொல்லுவது உன்னாலேயே தூஷிக்கப்பட்டிருப்பதினால். அப்படி ஒப்புக்கொண்டால் அதற்கு மற்றோர் இடத்தில் நம்மால் பதில் சொல்லப்பட்டிருப்பதினால். இரண்டாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல—ப்ரபஞ்சம் இல்லையென்று மறுப்பது முன்னமேயே நிராகரிக்கப்பட்டிருப்பதினால். வெளியில் இருக்கும் விஷயங்கள் உண்மை இல்லாமல் போனபோதிலும் அதை ஜ்ஞானம் அறிகிறது என்பது மறைக்க முடியாதாகையினால் வெளியில் இருக்கும் விஷயங்கள் ப்ரகாசிக்கிறது என்பது அவஶ்யம் ஒப்புக் கொள்ளப்பட வேண்டுமாதலாலும். மூன்றாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல—உலகத்தில் இருக்கும் நிரூபகர்கள் எல்

𑌲𑍌𑌕𑌿𑌕𑌪𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌕𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑌵𑌿𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨
𑌵𑍈𑌫𑌲𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌚𑍍𑌚 । 𑌨 𑌚 𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌃 𑌮𑌾𑌧𑍍𑌯𑌮𑌿𑌕𑌵𑌾𑌦𑌾𑌵𑌤𑌾𑌰𑌾𑌤𑍍 ।
𑌅𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵𑌾𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍,
𑌨—𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌶𑍋𑌧𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁
𑌪𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌦𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌤𑍍𑌵𑌦𑌭𑌿𑌮𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍁𑌤𑌶𑍍𑌚𑌿
𑌦𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃, 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌵𑌪𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌾
𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌣𑌾
𑌮𑌸𑌂𑌭𑌵𑍇 𑌚 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌪𑌕𑍍𑌷𑌪𑌰𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌤𑍍 ।

லோருடையவும் அபிப்ராயத்திற்கு விரோதமாயிருப்பதினாலும், ஒரு வித ப்ரயத்தினமும் செய்யவேண்டியதில்லாமல் போகவேண்டி வருமாதலாலும். நான்காவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல—மாத்யமிகன் சொல்லுவதையே ஒப்புக் கொண்டதாகுமாதலால். வெளியில் இருக்கும் வஸ்துக்களைப் பற்றிய அனுபவம் மாத்திரம் உண்மையில்லை (அதாவது அதைத்தவிர ப்ரகாசம் என்கிற ப்ரும்மம்ஸத்யம், ஆதலால் எனக்கும் மாத்யமிகனுக்கும் வ்யத்யாஸம் உண்டு) என்பதும் உசிதமல்ல—அந்த அனுபவமே நன்றாக நிரூபிக்கப்பட்டு விஷயங்களோடு ஸம்பந்தமாகிற அசுத்தி நீக்கப்பட்டால் ப்ரும்மம் என்று சொல்லப் படுகிறது என்று உன்னாலேயே ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதினால். அதைத்தவிர வேறானதாய் உன்னால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட ப்ரகாசம்வேறொருப்ரமாணத்தினாலும்ஸித்திக்கவில்லையாகையினாலும், அப்படிஸித்தித்தாலும்அந்தப்ரகாசத்திற்கு முன்புசொல்லியயுக்தியினால்வெளியில் இருக்கிறவஸ்துக்களைப்பற்றிய அனுபவம்இல்லாமல்போனால் அதைத் தவிரமற்றவஸ்துக்களுக்கும் அப்படியே வெளியில் இருக்கும்வஸ்துக்களைப்பற்றிய அனுபவம்இல்லையென்றுசொல்லவேண்டிவருமாதலாலும் முன்பு சொல்லிய விகல்பங்களில் மூன்றாவது விகல்பமே மிகுதியாய் நிற்கிறது.

𑌅𑌤𑍋 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌸𑌾𑌧𑌕𑌂 𑌬𑌾𑌧𑌕𑌂 𑌵𑌾 𑌨 𑌶𑌕𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑌵𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌕𑌿𑌕𑌸𑌿𑌂𑌹𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑌨𑌾𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑌿𑌷𑍁

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌶𑌤𑌦𑍂𑌷𑌣𑍍𑌯𑌾𑌂

॥ 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑌾𑌦𑍋𑌽𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑌶𑌃 ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

ஆதலால் உனக்கு வெளி வஸ்துக்களை அறிகிறது என்பது உண்டென்று ஒப்புக்கொள்ளுவதற்கும் இல்லையென்றுவிடுவதற்கும் முடியாததலால் முடிவில்லாத வ்யஸனம் உண்டாகிறது.

இப்படித் திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர் வித்வான்
பகவத் விஷயம் பண்டிதபூஷணம்

ஸ்ரீ உப. வே. நரஸிம்மாசார்யர் ஸ்வாமியின்
ஸ்ரீ சததூஷணீ தமிழ்மொழி பெயர்ப்பில்
பாஹ்யப்ரகாசானுபபத்திவாதம் என்னும்
பதினெட்டாவது வாதம் முற்றிற்று.

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃 ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

॥ 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌿𑌰𑌾𑌸𑌵𑌾𑌦𑌃 𑌏𑌕𑍋𑌨𑌵𑌿𑌂𑌶𑌃 ॥

𑌅𑌨𑌨𑍍𑌯𑌚𑍇𑌤𑌸𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌂𑌸𑌾𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌪𑌨𑍁𑌨𑍍𑌦𑌤𑍇 |
𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌗𑌨𑍍𑌧𑌾𑌯 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌦𑍇 𑌨𑌮𑌃 ॥

𑌅𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌾𑌦𑌿𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌦𑍂𑌷𑌯𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑍈𑌃 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑌪𑌿 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑍋 𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌂 — '𑌨 𑌚 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯'—𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾। 𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌵𑌿𑌕

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃 ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌨𑌿𑌵𑌾𑌸𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

ப்ரும்மாஶ்ரயாஜ்ஞான நிராஸவாதம் என்னும் பத்தொன்பதாவது வாதம்.

வேறொரு இடத்திலும் மனதைச் செலுத்தாமல் தன்னிடத்திலேயே செலுத்திக்கொண்டிருக்கும் ஆத்மாக்களுக்கு அஜ்ஞானத்தைப் போக்கடிப்பவனும், அஜ்ஞானமென்கிற ஸம்பந்தமே இல்லாதவனும், எப்பொழுதும் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவனும் இருக்கிற பகவான்பொருட்டு நமஸ்காரம் செய்கிறேன்.

ஜ்ஞானம் அஹங்காரத்தினால் ப்ரகாசம் செய்யப்படுகிறது என்பதைத் தூஷிக்கிற ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரால் ஜ்ஞானத்திற்கு அஜ்ஞானத்திற்கு ஆதாரமாய் இருக்கும் தன்மையும் பொருந்தாது என்பதும் 'அஜ்ஞானத்திற்கு ப்ரும்மத்தை ஆதாரமாக உடையதாயிருக்கும் தன்மை பொருந்தாது' என்றிவை முதலாக நிராகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவித்யைக்கு ஆதாரம் ஏது என்று விகல்பிக்கும் இடத்திலும் 'ப்ரும்மத்தை

ர்வே வோக்தம் — ‘நாபி ப்ரஹ்மாஶ்ரிதா தஸ்ய ஸ்வப்ரகாஶஜ்ஞாநரூபத்வேநாவித்யாவிரோதித்வாத்’—இத்யாதிநா| அஶேஷஶாஸ்த்ரேஷு ச ஸர்வஜ்ஞத்வநிர்தோஷத்வாதிஶ்ருதிஶதை: விரோதோ தர்ஶித: | தத்ஸர்வம் ஸங்க்ஷிப்ய ப்ரதர்ஶ்யதே:—

யத்யபி ஸ பரமாத்மா த்வதுக்தப்ரகாரேண ஸம்விந்மாத்ரஸ்வரூப:, யதி வா யதாஶ்ருதி ஸர்வஜ்ஞ:, நோபயதாபி தஸ்யாஜ்ஞாநாஶ்ரயத்வம் ஸம்பவதி | ததா ஹி — ந தாவத் கடாதிவத் ஜ்ஞாத்ருத்வாத் ஜ்ஞாநாபாவலக்ஷணமஜ்ஞாநமிஹ விவக்ஷிதம் — தஸ்ய ஸ்வதஸ்ஸித்தே ப்ரஹ்மண்யபி கடாதாவிவ யாவத்ஸ்வரூபபாவிதயா ஸ்வரூபே ஸதி நிவர்தயிதுமஶக்யத்வாத் | நாபி

ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு ப்ரமத்தை உண்டாக்குகிறது என்பதும் பொருந்தாது, ஏனெனில் அந்த ப்ரும்மம் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாகிய ஜ்ஞான த்தையே ஸ்வரூபமாக உடையதாகையினுலே அவித்யைக்குவிரோதியா தலால்’ என்றிவை முதலிய வாக்யங்களினுல் சொல்லப்பட்டிருக்கி றது. மற்றும் சில இடங்களிலும் ப்ரும்மம் எவ்லாவற்றையும் அறிந் தது என்றும், தோஷம் ஒன்றும் இல்லாதது என்றும் சொல்லுகிற அனேக வேதவாக்யங்களோடு விரோதமும் நிரூபிக்கப்பட்டிருக் கிறது. அவை எல்லாவற்றையும் சேர்த்து நிரூபிக்கிறோம்.

இந்தப் பரமாத்மா உன்னல் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடி ஜ்ஞானம் மாத்திரத்தையே ஸ்வரூபமாக உடையவனுயிருந்தபோதிலும் வேதங் களில் சொல்லியபடி எல்லாவற்றையும் அறிந்தவனுயிருந்தபோதிலும் இரண்டு விதத்திலும் அந்தப் பரமாத்மாவிற்கு அஜ்ஞானத்திற்கு ஆஶ்ரயமாயிருக்கும் தன்மை ஸம்பவிக்காது. எப்படிஎன்னில்:— இவ்விடத்தில் குடம் முதலியவைகளைப்போல மற்ற வஸ்துக்களை அறியும் தன்மை இல்லாமையாகிற அஜ்ஞானம் சொல்லப்படுகிறதென் பது உசிதமாகாது—அது உன்னல் அங்கீகரிக்கப்பட்ட ப்ரும்மத்தின் இடத்திலும் குடம் முதலிய வஸ்துக்களிலேபோல அதின் ஸ்வரூபம் உள்ளவரையில் இருக்கக்கூடியதாகையினுலே ப்ரும்மத்தின் ஸ்வரூபம்

𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑌭𑌾𑌵𑌪𑍍𑌰𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑍌—𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌿𑌦𑌪𑍍𑌯𑌨𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍 । 𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌾𑌭𑌾𑌵𑌃—𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌨𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍, 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌿𑌕𑌭𑍇𑌦𑌾𑌯𑍋𑌗𑌾𑌚𑍍𑌚 । 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌭𑍇𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤𑌯𑌾𑌭𑌿𑌮𑌤𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌭𑌾𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌚 𑌨𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌪𑌿 ।

𑌅𑌤𑍋 𑌯𑌦𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌮𑌤𑌂, 𑌤𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌰𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌭𑌵𑌿𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌤𑌿, 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌗𑌤𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌕𑌤𑍍𑌵𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑍇𑌃 । 𑌨 𑌹𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌦𑌤𑍍𑌤𑌗𑌤𑍇𑌨 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌦𑌤𑍍𑌤𑌗𑌤𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 ।

இருக்கும்பொழுது நிவ்ருத்திசெய்ய முடியாதாகையினுல். ஜ்ஞானம் உண்டாவதற்குமுந்தி இருக்கும் அபாவம் அல்லது அதன் விநாசம் என்பதும் உசிதமாகாது—ப்ருஹ்மத்தின் இடத்தில் குணமாகிய ஜ்ஞானம் எந்த ஸமயத்திலும் உன்னுல் ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லையாதலால். ஜ்ஞானத்தைக்காட்டிலும் பேதம் என்றும் சொல்லமுடியாது—வேெருரு ஜ்ஞானம் ஒப்புக்கொள்ளப்படாமையினுலும், எல்லா வஸ்துக்களும் ப்ருஹ்மமேயாகையினுல் தன்னைக்காட்டிலும் பேதம் என்பது பொருந்தாததலாலும். வ்ருத்தியாகிற ஜ்ஞானம் ப்ரமிக்கப்படுகிற ஜ்ஞானம் இவைகளைக்காட்டிலும் பேதம் ப்ருஹ்மத்திற்கு வாஸ்தவமாதலால் அதுவும் அஜ்ஞானத்தினுல் நிவ்ருத்தி செய்யப்படக்கூடியதாக ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிற அஜ்ஞானமென்பது பொருந்தாது. அந்த அஜ்ஞானம் வஸ்துவாகியது என்று ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறபடியினுல் வேெருரு அபாவம் என்பதும் பொருந்தாது.

ஆதலால் ஜ்ஞானத்தினுல் நிவ்ருத்தி செய்யப்படக்கூடியதாக எந்த அஜ்ஞானம் அங்கீகரிக்கப்படுகிறதோ, அது அறியும்தன்மையை உடைய வஸ்துவின் இடத்திலேயே உண்டாகக்கூடியது. ஏனெனில் ஜ்ஞானம் தனக்கு ஆதாரமாகிய வஸ்துவினிடத்தில் இருக்கும் அஜ்ஞானத்தை நிவ்ருத்தி செய்யக்கூடியது என்று நியமம் ஏற்பட்டிருப்பதினுல். தேவதத்தனுக்கு உண்டாகிய ஜ்ஞானத்தினுல் யஜ்ஞதத்தனுக்கு உண்டாகிய அஜ்ஞானம் நிவ்ருத்தி அடைகிறதில்லையல்லவா.

நநு ஈஶ்வராபி⁴மதேந ஜ்ஞாநேந கத²ம் தத³நுக்³ரஹவிஷயஜீவக³தாஜ்ஞாநநிவ்ருத்திஸ்ஸித்⁴யேதி சேத், ந— தத்ர ஶக்திவிஶேஷோபப்³ருʼம்ஹிதத்வேந தது³பபத்தே: | ந ஹி ப்ரகாஶாகாரதாமாத்ரேண தத்ர ஸ்வக³தாஜ்ஞாநநிவர்தகத்வம், ததா² ஸதி நித்யம் தந்நிவ்ருத்திப்ரஸங்கா³த் |

அதோ ஜீவக³தேநாந்த:கரணக³தேந வா தத்த்வஜ்ஞாநேந ப்³ரஹ்மாஜ்ஞாநநிவ்ருத்திரிதி ப்ரத்யுக்தம் |

ததஶ்ச யஜ்ஜ்ஞாநநிவர்த்யமஜ்ஞாநம், ந தஜ்ஜ்ஞாத்ருத்வப்ரஸக்திரஹிதே ப்³ரஹ்மணி ப⁴விதுமர்ஹதி | ததே³தத் பா⁴வரூபாஜ்ஞாநதூ³ஷணே ப்ரஸங்கா³த்ப்ராயேண

ஈஶ்வரனுக்குண்டாகிய ஜ்ஞானத்தினால் (ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞானத்தினால்) அவனுடைய அனுக்ரஹத்திற்கு விஷயமான ஜீவாத்மாக்களிடத்தில் இருக்கும் அஜ்ஞானம் நிவ்ருத்தி அடைகிறது என்கிற உன்னுடைய மதம் எப்படிப்பொருந்தும் என்பது உசிதமல்ல—அவ்விடத்தில் அந்த ஜ்ஞானம் ஶக்தி விசேஷத்தோடு சேர்ந்திருக்கிற படியினால் அது பொருத்தமுடையதாகுமாதலால். அவ்விடத்திலும் அந்த ஜ்ஞானத்திற்கு ப்ரகாசமாக இருக்கிறது என்பதுமாத்திரத்தினால் ஜீவாத்மாவினிடத்தில் இருக்கும் அஜ்ஞானத்தை நிவ்ருத்தி செய்யும் தன்மை இல்லையல்லவா, அப்படி இருந்ததாகில் அந்த அஜ்ஞானம் எப்பொழுதும் நிவ்ருத்தி அடையவேண்டிவருமாதலால்.

ஆகையினால் ஜீவாத்மாவினிடத்தில் இருக்கிற அல்லது அந்தக்கரணத்தில் இருக்கிற தத்வ ஜ்ஞானத்தினால் ப்ரும்மத்தினுடைய அஜ்ஞானம் நிவ்ருத்தியடைகிறது என்பது பதில் சொல்லப்பட்டது.

ஆதலாலும் எது ஜ்ஞானத்தினால் நிவ்ருத்தி செய்யப்படக்கூடிய அஜ்ஞானமோ, அது அறியும் தன்மையின் ப்ரஸ்தாவமே இல்லாத ப்ரும்மத்தின் இடத்தில் உண்டாகக்கூடியதல்ல. இதுவும் வஸ்துவாகிய அஜ்ஞானத்தைத் தூஷிக்கும் இடத்தில் பதில்வாதம் சொல்லுகிற அபிப்ராயத்தினால் ‘விவாதத்தில் இருக்கிற அஜ்ஞானம் ஜ்ஞானம்

𑌶𑍍𑌰𑌯𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 — ‘𑌵𑌿𑌵𑌾𑌦𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑌿𑌤𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌨 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌂 — 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌦𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌤𑍍, 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌂 𑌹𑌿 𑌤𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑌿, ‘𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌂 — 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌰𑌹𑌾𑌤𑍍, 𑌘𑌟𑌵𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 𑌚 ।

𑌨𑌨𑍁 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋𑌪𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌵𑍋𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 — 𑌅𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑍋𑌪𑌹𑌿𑌤𑌵𑍇𑌷𑍇𑌣𑍈𑌵 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍, 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑌿𑌮𑌰𑌣𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌅𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌵𑌿𑌲𑌯𑍇𑌪𑌿 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨 𑌏𑌵𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌚𑍍𑌚 । 𑌤𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌤𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌪𑍍𑌯𑌹𑌮𑌰𑍍𑌥𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌾 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯, 𑌤𑍍𑌯𑌜 𑌵𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 । 𑌉𑌭𑌯𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 ।

மாத்திரமாகிய ப்ருஹ்மத்தை ஆதாரமாக உடையதல்ல—அஜ்ஞான மாகையினால், முத்துச் சிப்பி முதலியவைகளைப்பற்றிய அஜ்ஞானத்தைப்போல, அது அறியும் தன்மை உடைய ஜீவாத்மாவை ஆதாரமாக உடையதல்லவா' என்றும், 'ப்ருஹ்மம் அஜ்ஞானத்திற்கு ஆதாரமல்ல—அறியும் தன்மை இல்லாமையினால், குடம் முதலியவைகளைப் போல' என்றும் அனுமானமாக ப்ரயோகித்திருக்கிறார்.

ஆரோபிக்கப்பட்டதாகிய அறியும்தன்மை ப்ருஹ்மத்திற்கும்இருக்கிறதாகையினால் அதற்கு அஜ்ஞானத்திற்கு ஆதாரமாகஇருக்கும்தன்மையும்பொருத்தமுடையதாகிறது என்பதுமுசிதமல்ல—அஹங்காரத்தோடு சேர்ந்திருக்கிற ஆகாரத்தினால் அந்த ப்ருஹ்மத்திற்கு அறியும் தன்மை கல்பிக்கப்படுகிறது என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட் டிருப்பதினாலும், தூக்கம்மரணம்முதலிய தசைகளில் அஹங்காரம் நாசம்அடைந்த போதிலும் ஜ்ஞான ஸ்வரூபனாகிய ஆத்மாவிற்கே அஜ்ஞானத்திற்கு ஆதாரமாகஇருக்கும்தன்மைஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறபடியினாலும். முத்துச்சிப்பியைப்பற்றிய அஜ்ஞானத்தைப்போல ப்ருஹ்மத்தைப்பற்றிய அஜ்ஞானமும் அஹம் என்கிற பதத்திற்கு அர்த்தமாகிய அஹங்காரத்தில் இருக்கிறது என்றாவது கல்பனை செய், எல்லா இடத்திலும்

𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌪𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌯𑍇𑌤𑍍, 𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌰𑌸𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 ।

𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌬𑌾𑌧𑍍𑌯𑌂 𑌹𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌿𑌷𑍍𑌟𑌮𑍍 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌚 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍, 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍇𑌜𑌸𑍀𑌵 𑌤𑌿𑌮𑌿𑌰𑌂 𑌕𑌥𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍? 𑌤𑌚𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌸 𑌸𑌹𑍇𑌤, 𑌕𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌕𑌃? 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌕𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌅𑌨𑍁𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌘𑌟𑌾𑌦𑌿𑌵𑌦𑌨𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌕𑌿𑌂 𑌨 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌸𑌿? 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌮𑌰 𑌵𑌾 ।

ப்ரும்மத்தைப்பற்றிய அஜ்ஞானத்தை விடவாவது விடு. இரண்டு விதத்திலும் நான் உன்னைத் தொந்திரவு செய்யவில்லை.

எவனொருவன் ப்ரும்மத்திற்கு உண்மையாகவே அறியும்தன்மை உண்டென்று ஒப்புக்கொண்டு ப்ரும்மத்தின் இடத்தில் அஜ்ஞானம் உண்டென்று ஸ்தாபிக்கிறனே, அவன் எப்பொழுதும் எல்லாவற்றையும் அறியும் தன்மையை உடையது என்கிற ஸ்வபாவம் அந்த ப்ரும்மத்திற்குப் பொருந்தாது என்கிற காரணத்தினுல் நிராகரிக்கப்படப் போகிறுன்.

அந்த ப்ரும்மம் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாதலாலும் அஜ்ஞானத்திற்கு ஆதாரம் என்பது பொருந்தாது. அந்த அஜ்ஞானம் ப்ரும்மத்தின் ப்ரகாசத்தினுல் நிவ்ருத்தி செய்யப்படக்கூடியது என்றல்லவோ ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அந்த ப்ரும்மம் எப்பொழுதும் ஸ்வயம்ப்ரகாசத்தையே ஸ்வரூபமாக உடையது, ஆகையினுல் வெளிச்சம் இருக்கும்பொழுது இருட்டு உண்டாகாததைப் போல அந்த அஜ்ஞானம் அந்த ப்ரும்ம ஸ்வரூபத்தின் இடத்தில் எப்படி உண்டாகும்? அந்த ப்ரும்மம் தன்னிடத்தில் அஜ்ஞானத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ளக்கூடியதாயிருந்தால் அதை நிவ்ருத்தி செய்யக் கூடியது எது? ப்ரும்மத்தைப்பற்றியதாகிய வ்ருத்தி ரூப ஜ்ஞானம் நிவ்ருத்தி செய்கிறது என்னில், அனுபவிக்கப்படும் தன்மை இருந்ததேயானுல் குடம் முதலிய வஸ்துக்களைப்போல ஜ்ஞானத்தைக் காட்டிலும் வேறுயிருக்கும்தன்மை உண்டாகவேண்டிவரும் என்று உன்னுலேயே சொல்லப்பட்டதை ஏன் நினைக்கவில்லை? மறந்துவிட்டாலும் விடு. அப்படி இருந்தபோதிலும் அந்த ஜ்ஞானத்திற்கு ஸ்வ

𑌤𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌨 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂 । 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌕𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍌 𑌚𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌃 ।

𑌨𑌨𑍁 𑌭𑌵𑌤𑌾𑌪𑌿 𑌜𑍀𑌵𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌂, 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌚𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌤𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑍇𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂, 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌃 । 𑌨 𑌹𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌾𑌂𑌶𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌨𑍀𑌕𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌗𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌮𑌃 । 𑌕𑌿𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌦𑍇𑌹𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌤𑍍𑌵𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌰𑍂𑌪𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 । 𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌤𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇𑌣 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇, 𑌯𑌥𑌾 𑌚 𑌶𑌬𑌰𑌸𑌂𑌵𑌰𑍍𑌧𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌜𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌬𑌰𑌤𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌭𑌿𑌮𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯

யம்ப்ரகாச ஜ்ஞானத்தைக்காட்டிலும் ஒரு விசேஷமும் இல்லாமையினால் அதற்கு நிவ்ருத்தி செய்யக்கூடிய தன்மை உண்டாகாது. இதைப்பற்றிய விஸ்தாரம் நிவர்த்தகானுபபத்தியைச் சொல்லுமிடத்தில் அறியத்தக்கது.

உன் மதத்திலும் ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் ஸ்வயம்ப்ரகாசம் என்றும், அதுவே அஜ்ஞானத்திற்கும் ஆஶ்ரயமாயிருக்கிறதென்றும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறதே என்னில், உண்மையே, அப்படியிருந்தபோதிலும் அது விஷயத்தில் ஒரு விரோதமுமில்லை. ஏனெனில் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாகத் தோன்றுகிற ப்ரகாசத்திற்கு எதிர்நடையான அஜ்ஞானத்தை ஜீவாத்மாவிற்கு உண்டென்று நாங்கள் சொல்லவில்லையாதலால். பின்னை எப்படி என்னில்:—தேஹம் இந்திரியம் முதலியவைகளைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவனாகிய அந்த ஜீவாத்மாவிற்கே ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிருக்கை நித்யமாயிருக்கை ஆநந்தரூபமாயிருக்கை முதலிய ஸ்வபாவங்களை உடையது என்பதைப்பற்றியது அஜ்ஞானம், அந்த அஜ்ஞானம் அந்தந்த ஆத்மாவில் இருக்கிற கீழ்க்கூறிய ஸ்வபாவங்களை உடையது என்கிற ஜ்ஞானத்தினால் நிவ்ருத்தி அடைகிறது, எப்படிஎன்னில்:—வேடனால் வளர்க்கப்பட்டவனாய் தன்னை வேடனாகவே அபிமானித்துக் கொண்டிருக்கிற ராஜகுமாரனுக்கு அவன் ஆத்மா ஸ்வயம் ப்ரகாசமாய்ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே

ஹ்ருகாஸ்தாநஸ்யைவ ஸ்வாத்மநி க்ஷத்ரியத்வாஜ்ஞாநம், தத்த்வோ
பதேஶாதிஜநிதராஜத்வஜ்ஞாநேந நிவர்த்ததே, தத்வ
த்ராபீதி ஸ்வயமேவ பரிபாவய ।

நித்யமுக்தத்வாப்யுபகமாத் । நஹ்யஜ்ஞாநாஶ்ரயத்வ
மநந்தர்பாவ்ய கஶ்சித் பந்தோ நாம, ந ச பந்தாபாவாதந்யா
முக்தி: । யே ச முக்திதஶாயாம் பாஷாணாதிவதஜ்ஞத்வ
மிச்சந்தி, ந தேஷாம் ஸம்ஸாரபீஜபூததஜ்ஞாந
மநுமந்யந்தே । அஸ்மந்மதே து யத்யபி ஸார்வஜ்ஞ்யமா
த்மநாம் ஸ்வரூபப்ராப்தம் ததாபி தத்ததுபாதிவஶாச்
திரோஹிதமிதாநீம் ந வித்யத இதி பந்தமோக்ஷயோ:
காலபேதாந்ந விரோத: ।

தான் ராஜா என்பதைப்பற்றிய அஜ்ஞானம் உண்டாகிறது, அது உபதேசம் முதலியவைகளினுல் உண்டாக்கப்படுகிற ராஜா என்கிற ஜ்ஞானத்தினுல் எப்படி நிவ்ருத்தியடைகிறதோ அப்படியே இவ்விடத்திலும் என்று நீயே யோசித்துக்கொள்.

எப்பொழுதும் பந்தத்தில் இருந்து விடுபட்டவன் (அதாவது முக்தன்) என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதினுலும் அஜ்ஞானம் ப்ருமத்தினிடத்தில் இருக்கிறதென்பது பொருந்தாது. அஜ்ஞானத்திற்கு ஆதாரமாக இருக்கையை தனக்குள் அடக்கிக் கொள்ளாத பந்தம் என்கிற ஒருவஸ்து இல்லையல்லவா. பந்தம் இல்லாமையைத் தவிர முக்தி என்பது வேறல்ல. எவர்கள் முக்திதசையில் கல் முதலியவைகளைப்போல அறிவில்லாமை உண்டாகிறதென்று ஒப்புக் கொள்ளுகிறுர்களோ அவர்களும் கூட அப்பொழுது ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமாகிய அஜ்ஞானம் இருப்பதாக ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. எங்களுடைய மதத்திலோவெனில் எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் எல்லாவற்றையும் அறியக் கூடிய தன்மை ஸ்வரூபத்தைப் பொறுத்ததாயிருந்தபோதிலும் அந்தந்த உபாதிகளால் தடுக்கப்பட்டதாகையினுலே இப்பொழுது அந்தத் தன்மையில்லை, ஆதலால் பந்தம் மோக்ஷம் இரண்டும் வெவ்வேறு காலங்களில் உண்டாகிறபடியினுலே விரோதமில்லை.

अस्माकमप्यविद्यातन्निवृत्त्योः पौर्वापर्यान्न विरोध इति चेत्, तर्हि नित्यमुक्तत्वविरोधः । अविद्यायाः स्वकालेऽपि वस्तुतो निवृत्तत्वात् नित्यमुक्तत्वमुपपद्यत इति चेत्, कथं तर्हि पौर्वापर्यम्? भ्रान्तिसिद्धमिति चेत्, न—भ्रान्तिसिद्धयोरपि नित्यनिवृत्तस्वरूपतया तत्रापि पौर्वापर्यासिद्धेः । एवं च तत्र भ्रान्तिसिद्धपौर्वापर्यमपेक्षणेऽपि न निस्तारः । न च सत्यस्थे भ्रान्तिसिद्धभेदः, येन निरुपाधिकं तत्र पौर्वापर्यं स्यात् । निवृत्त्यनुपपत्तिहेतवस्त्वत्र सञ्चारणीयाः ।

எங்களுடைய மதத்திலும் அஜ்ஞானமும் அதன் நிவ்ருத்தியும் முன்னும் பின்னுமாக உண்டாகிறபடியினுல் விரோதமில்லை என்னில், அப்படியாகில் எப்பொழுதும் முக்தன் என்பதற்கு விரோதம் வருகிறது. அஜ்ஞானம் தான் இருக்கும் காலத்திலும் உண்மையில் இல்லாமையினுல் நித்ய முக்தன் என்பது பொருத்த முடையது என்னில், அப்படியாகில் முன்னும் பின்னுமாக இருக்கை எப்படி ஸம்பவிக்கும்? ப்ரமத்தில் தோன்றுவதில் வ்யத்யாஸம் இருக்கிறபடியினுல் பொருத்தமுடையதாகிற தென்னில், அது உசிதமல்ல—அந்த ப்ரமங்களும் எப்பொழுதும் உண்மையில் இல்லாமையினுல் அதிலும் முன் பின் என்கிற காலங்களின் பேதம் ஸித்திக்கவில்லை. இப்படி யாகையினுல் ப்ரமங்களின் வரிசைகளை எதிர்பார்த்த போதிலும் தோஷத்திற்கு நிவ்ருத்தி உண்டாகிறதில்லை. அந்த ப்ரமங்களின் வ்யத்யாஸங்கள் உன் மதத்தில் உண்மையல்லவே. அப்படி இருந்தாலல்லவோ அதில் முன் பின் என்கிற வ்யத்யாஸம் ஒரு காரணத்தினுல் இல்லாமல் ஸ்வபாவத்திலேயே ஏற்படும். அஜ்ஞானம் நிவ்ருத்திக்கிறது என்பது பொருந்தாது என்பதற்காக நிரூபிக்கப்பட்ட காரணங்களும் இங்கே சொல்லிக் கொள்ளத் தக்கவைகள்.

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌹𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿, 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌤𑍍, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌾 𑌨 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌮𑌾 𑌭𑍂𑌤𑍍 𑌸𑌾𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 𑌤𑌾𑌵𑌦𑌯𑌂 𑌶𑌾𑌪𑌃 । 𑌨𑌾𑌪𑍍𑌯𑌨𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌨𑌂—𑌅𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌤𑍍𑌕𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌾𑌨𑍁𑌯𑌾𑌵𑌨𑌂—𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌶𑍍𑌰𑍂𑌯𑌤𑍇 𑌹𑌿—1 '𑌯𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 । 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑌿—2 '𑌵𑍇𑌦𑌾𑌹𑌂 𑌸𑌮𑌤𑍀𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌚𑌾𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 । 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌚 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌵𑍇𑌦 𑌨 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌨 ॥'—𑌇𑌤𑌿 । 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚—3 '𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌬𑌲𑌰𑍍𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍'—𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 ।

அந்த ப்ரும்மம் எல்லாவற்றையும் அறியும் தன்மை உடைய தாகையினுலும் அதற்கு அஜ்ஞானம் பொருந்தாது. எல்லாவற்றையும் அறிகிருன், ஒன்றையாவது எல்லாவற்றையுமாவது அறிய வில்லை என்கிற இரண்டும் ஓரிடத்தில் ஸம்பவிக்காதல்லவா. ப்ரும்மத் திற்கு எல்லாவற்றையும் அறியும் தன்மை இல்லாமல் போனுல் போகட்டும் என்னில், இது ப்ரும்மத்திற்கு சாபமல்ல. நீ ஒப்புக் கொள்ளவில்லை என்பதை மாத்திரம் ப்ரகாசம் செய்கிறது என்பதும் ப்ரயோஜனமல்ல—அது ப்ரயோஜனமற்ற தாகையினுல். ப்ரமாணங் களை அனுஸரித்திருக்கிறது என்பதும் இல்லை—ப்ரமாணங்கள் விபரீத மாக இருக்கிறபடியினுல். ஶ்ருதியில், 'எவன் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவனே, எல்லாவற்றையும் ப்ரத்யக்ஷமாக அறிகிருனே' என் பது முதலியது சொல்லப்பட்டிருக்கிறதல்லவா. தானும் 'நான் இதற்கு முன் போனவைகளையும், இப்பொழுது இருக்கிற வஸ்துக் களையும் இனிவரப்போகிற வஸ்துக்களையும் அறிகிறேன், இந்த ப்ராணிகளில் ஒன்றும் என்னை அறியவில்லை' என்று சொல்லி இருக் கிருர். புராணங்களிலும் 'எல்லாவற்றையும் அறிந்தவன், எல்லா வற்றையும் ப்ரத்யக்ஷமாகப்பார்ப்பவன், எல்லா வஸ்துக்களையும் பற் றிய ஶக்தி ஜ்ஞானம் பலம் இவைகளின் நிறைவை உடையவன்' என் றிவை முதலியது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

---

1. முண்டகம்-2-2-7. 2. கீதை-7-26.

3.

𑌨 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍋𑌟𑍍𑌯𑌃? 𑌕𑌿𑌂 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌸𑌾𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿? 𑌉𑌤 𑌸𑌦𑌪𑍍𑌯𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿? 𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌃—𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌤𑍍, 𑌗𑍁𑌣𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌗𑍁𑌣𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌨𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃—𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕𑌸𑌾𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑍍𑌯𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌦𑍇𑌵 । 𑌨 𑌹𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕𑌸𑌾𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌃 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌚𑍋𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃—𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑌭𑌾𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 ।

𑌅𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌨 𑌕𑌦𑌾𑌪𑌿

அந்த ப்ரும்மத்திற்கு எல்லாவற்றையும் அறியும் தன்மை எப்பொழுதும் இருக்கக்கூடியதல்ல என்னில், இதன்பொருள் என்ன? ஒரு ஸமயத்திலும் எல்லாவற்றையும் அறியும் தன்மை அந்த ப்ரும்மத்திற்கு இல்லை என்றா? அன்றிக்கே அந்தத்தன்மை அந்த ப்ரும்மத்திற்கு உண்டாயிருந்தபோதிலும் அது அநித்யமென்றா? முதலாவது பக்ஷம் உசிதமல்ல-ஶ்ருதிகளுக்கு விரோதமாயிருக்கிறபடியினால். குணம் இல்லையென்று மறுக்கிற ஶ்ருதிகள் ஶ்ருதியில் விதிக்கப்படுகிற குணங்களைத் தவிர மற்றக்குணங்களைப்பற்றியது என்று ஸ்தாபித்திருக்கிறபடியினால். இரண்டாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல—எல்லாவற்றையும் அறியும் தன்மை ஸ்வபாவத்திலேயே ஏற்பட்டது என்று சொல்லுகிற ஶ்ருதிக்கு விரோதம் வருகிறபடியினால். ஸ்வபாவத்திலேயே ஏற்பட்டதான எல்லாவற்றையும் அறியும் தன்மைக்கு நாசம் ஸம்பவிக்காதல்லவா. உத்பத்தியும் ஸம்பவிக்காது—இது உண்டாவதற்கு முந்தி இது இல்லை என்று சொல்லப்படுகிற ப்ராகபாவம் இல்லாமையினால். இத்தைப்பற்றிய விஸ்தாரம் மற்றோரிடத்தில் கண்டுகொள்வது.

ஆதலால் ப்ரும்மம் எப்பொழுதும் எல்லாவற்றையும் அறியும் தன்மையுடையதாதலால் அதற்கு எந்த ஸமயத்திலும் அஜ்ஞானத்திற்கு ஆதாரமாய் இருக்கும் தன்மை ஸம்பவிக்காது. இத்தால் ஒரு

𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌵𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑌃 । 𑌅𑌨𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌤𑍍𑌵𑌦𑍋𑌷𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌕𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌶𑌤𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌿𑌤𑌃 ।

𑌨𑌨𑍁 𑌕 𑌏𑌵𑌮𑌾𑌹 — '𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮' 𑌇𑌤𑌿? 𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑌃 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍? 𑌹𑌨𑍍𑌤! 𑌕𑌿𑌮𑌸𑍍𑌮𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌤𑌿? 𑌉𑌤 𑌸𑍍𑌵𑌧𑍀𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌵𑌿𑌵𑌾𑌹𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌨? 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑍇 𑌤𑍁 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌜𑌾𑌮𑌃 । 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌨 𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌨𑌿𑌰𑍁𑌪𑌾𑌧𑌿𑌕𑌯𑍋𑌰𑍇𑌕𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑌃, 𑌉𑌪𑌾𑌧𑌿𑌭𑍇𑌦𑍋𑌪𑌾𑌧𑌿𑌕𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 𑌨 𑌤𑍍𑌵𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 । 𑌨 𑌹𑌿 𑌦𑍇𑌶𑌕𑌾𑌲𑌾𑌦𑌿𑌭𑍇𑌦𑍇𑌨 𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌹𑌂 𑌵𑌦𑍇𑌃

தோஷமுமில்லை என்று மறுக்கிற அநேகமாயிரம் ஶ்ருதிவாக்யங்களுக்கு விரோதமும் வருகிறதென்றும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

அஜ்ஞானத்திற்கு ப்ருஹ்மம் ஆதாரமாக இருக்கிறதென்று எவன் இவ்விதமாக சொல்லுகிறான்? எவனைக்குறித்து ப்ருஹ்மத்திற்கு அஜ்ஞானம் ஸம்பவிக்காது என்று யுக்திகள் ஸம்பவிக்கின்றன? என்னில், ஆஶ்சர்யம்! நம்மால் சொல்லப்பட்ட யுக்திகளினால் ஏவப்பட்ட நீ ப்ருஹ்மத்திற்கு அஜ்ஞானம் இல்லையென்று மறுக்கிறாயா? அன்றிக்கே உன்னுடைய புத்தியினால் ஏற்பட்ட ஶூத்திரர்களின் விவாஹ மந்திரந்யாயத்தினால்* இப்படி மறுக்கிறாயா? முதலாவது பக்ஷத்தில் இந்த ப்ரயத்னத்தை விட்டுவிடுகிறோம். இரண்டாவது பக்ஷத்திலும் ஒரு காரணமுமில்லாத ஸர்வஜ்ஞனாக இருக்கை அஜ்ஞானத்தை உடையவனாயிருக்கையாகிய ஸ்வபாவங்கள் ஓரிடத்தில் ஸம்பவிக்காது. வெவ்வேறு உபாதியினால் உண்டாக்கப்பட்ட இந்த இரண்டு ஸ்வபாவங்களும் உன்னால் சொல்லப்படுகிற யுக்தியினால் ஸித்திக்காது. இடம் காலம் முதலியவைகளின் பேதங்களினால் இரண்டு

---

* அதாவது அரசாணிக்காலைத் தொடச்சொல்லி தொடவில்லை என்று சொல்லு, பொய் சொன்னதற்காக ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணிக் கொள் என்று பரஸ்பர விருத்தமாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதைப் போலப் பரஸ்பரவிருத்தங்களாக இருக்கின்றன என்றபடி.

ஸ்தி । ததா சோபயோரபி ப்ராமாண்யாப்ராமாண்யயோ: ப்ராந்திஸித்த-
த்வாத் । 'ப்ராந்திஸாக்ஷிகோ விதி: பாரமார்திகோ நிஷே-
த:' இத்யபி ந வக்தும் ஶக்யம்—நிஷேதஸ்யா-
ப்யஜ்ஞத: ஸ்வதங்கீக்ருத்ய ப்ராந்திஸாக்ஷிகத்வாத் ।

ந ச அவித்யாஸ்வரூபததாஶ்ரயத்வாதே: துர்நி-
ரூபதயா தந்நிஷேத: பாரமார்திக: இதி யுக்தம்—
தந்நிஷேதஸ்ய துர்நிரூபதயா தத்ஸ்வரூபவாதிவத் பார-
மார்திகத்வப்ரஸங்கேந விவக்ஷிதஸ்ய அஸம்பவாத் ।
பவதபிமதேऽபி துர்நிரூபத்வாத் பாரமார்திகம், கா

ஸ்வபாவங்களும் ஸம்பவிக்கின்றன என்கிற நிர்வாஹத்தை நீ யோசிக்கவே இல்லை. அப்படி யோசித்தாலும் முன்பு நம்மால் சொல்லப் பட்ட யுக்திகள் அதற்கு விரோதியாகும். 'அஜ்ஞானம் உண்டு என்று சொல்லுகிறது ப்ரமத்தைக் காரணமாக உடையது (அதாவது பொய் என்றபடி), அஜ்ஞான மில்லாதது,(முக்தன் என்பது) உண்மை யானது' என்றும் ஓடித்தப்பித்துக்கொள்ள முடியாது--அப்படி அஜ்ஞானம் இல்லை யென்று சொல்லுவதும் முடிவாக உன்னால் சொல்லப் படுகிற யுக்தியினாலேயே ப்ரமத்தினால் ஏற்பட்டதாகையினால்.

அஜ்ஞானத்தின் ஸ்வரூபம் அதற்கு ஆதாரமாயிருக்கும் தன்மை முதலியவைகள் நிரூபிக்க முடியாதாகையினால் அது இல்லை என்று சொல்லுவது உண்மையானது என்பதும் உசிதமல்ல—அது இல்லை என்று சொல்லுவதும் (அதாவது அஜ்ஞானம் இல்லாமையின் ஸ்வரூபம் அதற்கு ஆதாரமா யிருக்கை முதலியது) நிரூபிக்க முடியாதாகையினால் அந்த அவித்யையின் ஸ்வரூபம் முதலியவைகள் உண்மை யென்றும் சொல்லவேண்டு மாகையினால் விரோதமான பலம் ஸுலபமாய் அடைய முடியுமாதலால். அப்படியே இருக்கட்டும், இரண்டும்

𑌨𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 — '𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑍇 𑌹𑌿 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌃' 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍁𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍| 𑌨 𑌚 𑌗𑌗𑌨𑌕𑍁𑌸𑍁𑌮𑌸𑍌𑌰𑌭𑌵𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍, 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌸𑍌𑌰𑌭𑌿, 𑌨𑌾𑌪𑍍𑌯𑌸𑍌𑌰𑌭𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 — 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌅𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌯𑍋𑌰𑌨𑌵𑌕𑌾𑌶𑌾𑌤𑍍, 𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌤𑍁 𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍| 𑌅𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌤𑌦𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌮𑌾𑌧𑍍𑌯𑌮𑌿𑌕𑌵𑌿𑌜𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍| 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌯𑌤𑌰𑌾𑌵𑌶𑍇𑌷𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑌿𑌕𑍇𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍌 𑌵𑌿𑌧𑍇𑌰𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑌃|

நிரூபிக்க முடியாதாகையினுல் இரண்டும் பொய்யாகட்டுமே, எங்களுக்கு என்ன நஷ்டம் என்பதும் உசிதமல்ல—'ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாக இருக்கும் பக்ஷத்தில் மூன்ருவது ஆகாரம் ஒன்று நிலைக்காது' என்கிற ந்யாயம் ஸ்திரமாக இருக்கிற படியினுல் (அதாவது ப்ரும்மத்திற்கு அஜ்ஞானமும் பொய், அஜ்ஞானம் இல்லாமையும் பொய் என்னில், இந்த இரண்டு ஆகாரங்களு மிலலாமல் மூன்ருவது ஆகாரம் ஒன்று ஸித்திக்காதல்லவா என்றபடி). ஆகாசப் புஷ்பம் போல் இது இருக்கட்டும், அது வாஸனை உடையதுமல்ல, வாஸனை இல்லாததுமல்லவே, அதைப்போல என்பதும் உசிதமல்ல—அவ்விடத்தில் அந்த ஆகாசப் புஷ்பத்திற்கு ஸ்வரூபமே இல்லாமையினுல் அதற்கு வாஸனை உண்டென்பதற்கும் இல்லை என்பதற்கும் இடமில்லை. இவ்விடத்திலோ வெனில் ஸ்வரூபமிருக்கிறபடியினுல் (இடம் உண்டாகிறது.) இவ்விடத்திலும் ஸ்வரூபம் இல்லை யென்னில், மாத்யமிகனுக்கே ஜயம் உண்டாகும். ஆகையினுல் இரண்டில் ஒன்றை அங்கீகரிக்கவேண்டு மென்று ஏற்படும் பக்ஷத்தில் ப்ரமாணங்களில் ஏற்பட்டிருப்பதினுல் அஜ்ஞானம் இல்லையென்று மறுப்பதே ஸ்திரப்படுகிறபடியினுல் அஜ்ஞானம் உண்டென்று விதிப்பது ஸம்பவிக்காது. ப்ரமாணத்திற்கு விரோதமில்லாமல் அந்த அஜ்ஞானம் ஸம்

ப்ரமாணாவிருத்தஸ்ய தத்தத்வஸ்த்வாஶ்ரயஸ்ய ப்ரத்யக்ஷேணைவ ஸத்த்வாத் | யதா சாதித்யே ஸாந்த்ரதமோऽபி கஶ்சிதல்பஜீவிதः கல்பயதீதி ந ப்ராமாணிகதத்த்வஸ்திதி விரோதः |

ஏவம் ச க்ஷணபங்காதிவாதாநாமபி யதேஷ்டம் பரிக்ரஹः கார்யः | வஸ்துஸ்திதிமநாத்ருத்ய ஆகஸ்மிக பரிக்ரஹமாத்ரேண வேதாந்தார்தஸ்தாபநஸ்ய தத்ர சாத்ர ச விஶேஷாபாவாத் | யுக்தீநாம் ச யதாபிமாநம் த்ரிசதுரகக்ஷ்யாஸ்தாயித்வஸ்ய ஸமாநத்வாத் | அந்ய

புவிக்கிறது என்பது உன்னைப்போன்றவர்களுடைய ப்ரமத்தினுல் மாத்திரம் ஏற்படவேண்டும். அல்பப்ராணியாகிய அல்பாயுஸ்ஸை உடைய ஒருவன் ஸூர்யனிடத்தில் இருட்டையும் ப்ரமிக்கிறு னுத லால் அது ப்ரமாணத்தில் ஏற்பட்ட உண்மையான வஸ்து இருப்ப தற்கு விரோதியாக எப்படி ஆகாதோ அதைப்போல இங்கும்.

ஆகையினுல் க்ஷணம் தோறும் நசிக்கிறது என்பது முதலிய வார்த்தைகளும் அவரவர்கள் இஷ்டப்படி அங்கீகரிக்கப்பட வேண் டியதாகும். ஏனெனில் வஸ்துவின் உண்மையான நிலையை அநாதரி த்து ஒரு காரணமுமில்லாமல் தான் ஒப்புக்கொள்ளுவது மாத்திரத்தி னுலே வேதாந்தார்த்தத்தை ஸ்தாபிப்பது என்பது இந்த அஜ்ஞான வாதத்திலும் அதிலும் (அதாவது உன் மதத்திலும் பௌத்த மதத் திலும்) துல்யமாயிருக்கிற படியினுலும், அவரவர்கள் அபிமானப்படி யுக்திகளும் இரண்டு மூன்று கக்ஷிகள் வரையில் நிற்கக்கூடியவைகள் என்பதும் இரண்டு பக்ஷங்களிலும் துல்யமாயிருக்கிறபடியினுலும். அப்படிக்கில்லாமல் போனுல் தனித்தனியே எண்ணிறந்த ஜீவாத் மாக்களின் கூட்டத்திற்கு அந்தந்த ஸித்தாந்தங்களில் ஏற்பட்ட

𑌯𑌾 𑌕𑌲𑍍𑌪𑍇𑌤𑍈𑌕𑌕𑍋𑌟𑌿𑌨𑌿𑌷𑍍𑌣𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌮𑍃𑌷𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍈𑌷
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌿𑌕𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍋𑌹𑌵𑌂𑌶𑌵𑌶𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌿 ‖

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑌵𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌕𑌿𑌕𑌸𑌿𑌂𑌹𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑌨𑌾𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑌿𑌷𑍁

𑌶𑌤𑌦𑍂𑌷𑌣𑍍𑌯𑌾𑌂

‖ 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌿𑌰𑌾𑌸𑌵𑌾𑌦𑌃 𑌏𑌕𑍋𑌨𑌵𑌿𑌂𑌶𑌃 ‖

‖ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ‖

யுக்திகளாகிற இந்திர ஜாலங்களினுல் உண்டாக்கப்பட்ட மயக்கத்திற்கு வசப்பட்டிருக்கும் தன்மை எப்படிப் பொருந்தும் ?

இப்படித் திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர் வித்வான்
பகவத்விஷயம் பண்டிதபூஷணம்

ஸ்ரீ உப. வே. நரஸிம்மாசார்யர் ஸ்வாமியின்
ஸ்ரீ சததூஷணீ தமிழ்மொழி பெயர்ப்பில்
ப்ரும்மாஶ்ரயாஜ்ஞான நிராஸவாதம் என்னும்
பத்தொன்பதாவது வாதம் முற்றிற்று.

|| ஸ்ரீ: ||

|| ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம: ||

|| அவேத்யத்வபங்கவாதோ விம்ஶ: ||

ஶ்ருதிமணிஶிரோநிஷ்ணாதாநாம் ஸ்வஸ்வஸத்த்வம் ஸிஷாஸதாம்
ஶ்ரவணமநநத்யாநைர்ப்ரத்யக்ஷதஶ்சகாஸ்தி யத் ।
அமதமிதி யத்பூம்நாம் அவேத்யதாமவகாஹதே
பவபயதம: ப்ரத்யாதேஶ்யம் பஜேமஹி தந்மஹ: ||

|| ஸ்ரீ: ||

|| ஸ்ரீமதே ஸ்ரீநிவாஸராமாநுஜமஹாதேஶிகாய நம: ||

அவேத்யத்வபங்கவாதம் என்னும் இருபதாவது வாதம்.

எந்தத் தேஜஸ்ஸு வேதங்களின் கூட்டங்களின் தலையாகிற உபநிஷத்துக்களில் விசேஷஜ்ஞான முடையவர்களாயும் தங்களுடைய ஸ்வபாவத்தை அல்லது தாங்கள் உளராக இருக்கையை அடைய வேண்டுமென்று ஆசைப் படுகிறவர்களாயும் இருப்பவர்களுக்கு வேதாந்த ஶ்ரவணம் செய்வது, அதை அடிக்கடி நினைத்துக்கொள்வது, த்யானம்செய்வது, இவைகளினால் ப்ரத்யக்ஷமாக ப்ரகாசிக்கிறதோ, அறியப்படாதது என்கிற ஶ்ருதி எந்த ப்ரும்மத்தின் மஹிமை அறிய முடியாதது என்பதைச் சொல்லுகிறதோ, அப்படிப் பட்டதாய் ஸம்ஸாரத்தில் உண்டாகிய பயமாகிறஇருட்டிற்கு விரோதியான தேஜஸ்ஸை ஆஶ்ரயிக்கக்கடவோம்.

[𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌪𑌕𑍍𑌷𑌸𑌙𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃]

𑌯𑌥𑌾𑌹𑍁𑌃—𑌅𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌾 𑌅𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌅𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑍇𑌰𑌨𑍁𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌘𑌟𑌾𑌦𑌿𑌵𑌦𑌨𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌃—𑌇𑌤𑌿 ।

[𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃]

𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌾𑌵𑌦𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌿𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌨𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑌾𑌤𑌃, 𑌅𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑍇𑌪𑌿 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑌾𑌤𑌃 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌬𑌾𑌲𑌗𑍋𑌪𑌾𑌲𑌮𑌵𑌗𑌮𑍍𑌯𑌮𑍍 ।

𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌕𑌿𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌨𑍈𑌵𑌾𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣

[பூர்வபக்ஷ ஸங்க்ரஹம்]

அநுபூதி (ஜ்ஞானம்) ஸ்வயம் ப்ரகாசம் (அதாவது வேறொரு ஜ்ஞானத்தினாலன்றிக்கே தானே ப்ரகாசிக்கிறது), அநுபூதியாகையினால்; அநுபூதிக்கும் மற்றொரு ஜ்ஞானத்தினால் அறியப்படக்கூடும் தன்மை இருந்ததேயாகில் குடம் முதலிய வஸ்துக்களைப்போல அநுபூதியாக இல்லாமல் போகவேண்டிவரும் என்று சொல்லுகிறார்களே,

[ஸித்தாந்தாரம்பம்]

அதில் முதலில் அநுபூதி என்னும் பதம் அதின் அர்த்தத்தைத் தெரிவிப்பதற்குக் காரணமாகில் விரோதம் வருகிறது(அதாவது இந்த ஹேது,ஸாத்யம் இல்லைஎன்பதற்கு ஸாதகமாகிறது என்றபடி),அப்படி அர்த்தத்தை அறிவிப்பிப்பதற்குக் காரணமாகாவிடில் மறுபடியும் விரோதம் வருகிறது (இந்த வாக்யம் அநுபூதி ஸ்வயம் ப்ரகாசம் என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லாதாகையினால்) என்பது சிறுவர் இடையவர்கள் வரையில் அறியத்தக்க விஷயம்.

ஸ்வயம் ப்ரகாசமானது என்பதினால் தன்னைப்பற்றி வ்யவஹாரம் செய்வதில் தனக்கு ஆதாரமாகிய ஆத்மாவிற்கு

வேத்³யத்வம் ஸாத்⁴யதே? உத ஸர்வதா³ ஸர்வஸ்ய ஸ்வகோ³சராநுபூ⁴திவிரஹ:? நாத்³ய:—ஸித்³த⁴ஸாத்⁴யநாத் | வயமபி ஸம்விதோ³ விஷயப்ரகாஶநவேலாயாம் ஸ்வாஶ்ரயம் ப்ரதி ஸம்வித³ந்தராநபேக்ஷேண ப்ரகாஶமங்கீ³குர்ம: | ததி³த³ம் ஸித்³த⁴ஸாத⁴நம் ஹ்ருதி³ நிதா⁴யாஹ—'யத்த்வநுபூ⁴தே: ஸ்வயம்ப்ரகாஶத்வமுக்தம், தத்³விஷயப்ரகாஶநவேலாயாம் ஜ்ஞாதுராத்மநஸ்ததை²வ'—இதி | அத ஏவ யே நாஸ்ய ஸ்வயம்ப்ரகாஶத்வநிவ்ருத்தௌ அநவஸ்தா²தி³ப்ரஸங்கா³:, தே ப⁴வந்து ஸந்தோ ந வேதி தத்ராஸ்மாபி⁴ருதா³ஸ்யதே | நாபி த்³விதீய:—ப்ரத்யக்ஷவிரோதா⁴த் | ததா²ஹ—'ஸர்வாந

ஏதாவது ஒரு ஸமயத்தில் தன்னை அறியக்கூடிய மற்றொரு ஜ்ஞானத்தை அபேக்ஷிக்கிறதில்லை என்பது மாத்திரம் ஸாதிக்கப்படுகிறதா? அன்றிக்கே எப்பொழுதும் எல்லாவற்றிற்கும் தன்னைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் இல்லை என்பது ஸாதிக்கப்படுகிறதா? முதலாவது பக்ஷம் உசிதமல்ல—ஸித்தஸாதனம் என்னும் தோஷம் வருகிறபடியினால். நாங்களும் ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயங்களை ப்ரகாசம் செய்யும் ஸமயத்தில் தனக்கு ஆதாரமான ஆத்மாவைக் குறித்து வேறொரு ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாகாமலே ப்ரகாசிக்கிறதென்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். இந்த ஸித்தஸாதனம் என்னும் தோஷத்தை அபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு 'அனுபூதிக்கு ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிருக்கும் தன்மை உண்டென்று சொல்லப்பட்டதே அது, விஷயங்களை ப்ரகாசம் செய்யும்பொழுது அந்த ஜ்ஞானத்திற்கு ஆதாரமாகிய ஆத்மாவிற்கு அப்படியே' என்று (ஸ்ரீபாஷ்யத்தில்) சொல்லியிருக்கிறார். ஆகையினால் ஜ்ஞானத்திற்கு ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருக்கும் தன்மை இல்லாமல் போனால் அநவஸ்தை முதலிய தோஷங்கள் வருமென்று சொல்லப்பட்டதே அவைகள் நல்லதாக இருந்தாலும் இருக்கட்டும், இல்லாமல்போனாலும் போகட்டும், அந்த விஷயத்தில் நாம் உதாஸீனமாய் இருக்கிறோம். இரண்டாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல—

𑌭𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌾𑌨𑍋𑌪𑌾𑌦𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌕𑌾𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍀𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌷𑌮𑍍 𑌇𑌤𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌤𑍍' — 𑌇𑌤𑌿 । 𑌸𑍍𑌵𑌵𑌚𑌨𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑍇𑌣𑌾𑌹 — '𑌅𑌤 𑌏𑌵𑌾𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌤𑌸𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌨 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌤𑍇' — 𑌇𑌤𑌿 ।

𑌤𑌥𑌾 𑌹𑌿 𑌅𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌾 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌅𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌿𑌶𑌬𑍍𑌦𑌃 𑌕𑌸𑍍𑌯𑌚𑌿𑌦𑍍𑌬𑍋𑌧𑌕𑍋? 𑌨 𑌵𑌾? 𑌬𑍋𑌧𑌕𑌤𑍍𑌵𑍇𑌽𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌬𑍋𑌧𑌕𑌃? 𑌤𑌦𑌨𑍍𑌯𑌬𑍋𑌧𑌕𑍋 𑌵𑌾? 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵𑌬𑍋𑌧𑌕𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌜𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑌸𑌂𑌵𑌿𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶

ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விரோதம் வருகிறபடியினல். அதையும் 'அயலாருடைய அனுபவம் அவன் தள்ளிவிடுதல் அங்கீகரித்தல் முதலிய காரணங்களைக் கொண்டு உண்டாகிய அனுமானம் என்கிற ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாயிருக்கிறபடியினலும், தன்னுடையதாய் முன்பு உண்டானதாகிய ஜ்ஞானம் இப்படி அறிந்தேன் என்கிற வேறொரு ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாக இருப்பதைக் கண்டிருப்பதினலும்' என்று (ஸ்ரீபாஷ்யத்தில்) அருளிச்செய்திருக்கிறார். தன்னுடைய வார்த்தைக்கு விரோதம் வருகிறது என்பதை அபிப்ராயத்தில் வைத்துக் கொண்டு 'ஆகையினல் ஜ்ஞானமாகில் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிருக்க வேண்டும் என்று சொல்லமுடியாது' என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

அதாவது அனுபூதி ஸ்வயம்ப்ரகாசம் என்கிற வார்த்தையில் 'அனுபூதி' என்னும் பதம் ஏதாவது ஒரு வஸ்துவைத் தெரிவிக்கிறதா? இல்லையா? தெரிவிக்கிறது என்னும் பக்ஷத்திலும் ஜ்ஞான ஸ்வரூபமாகிய ப்ருஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தைத் தெரிவிக்கிறதா? அதைத் தவிர மற்றொன்றைத் தெரிவிக்கிறதா? ப்ருஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தைத் தெரிவிக்கிறது என்னில், அந்த ப்ருஹ்ம ஸ்வரூபமாகிய ஜ்ஞானத்திற்கு அந்தப்பதத்தினல் உண்டாக்கப்படுகிற ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாய்க் கொண்டு ப்ரகாசமாகும் தன்மை ஸித்தித்துவிட்

மாநத்வம் | ப்ரகாஶமாநம் ஸ்வரூபமேவாநேநாநூத்யத இதி சேத், ந—ததாப்யநுவாதாத்மகஸம்வித்விஷயதயா ப்ரகாஶமாநத்வஸ்ய துர்ஹ்நவத்வாத் | அந்யதா தத நுவாதகத்வஸ்ய அஸித்திப்ரஸங்காத் | ததஶ்ச ப்ரதிஜ்ஞா பதயோ: தத்ப்ரதிபாதநார்தாப்யாம் வ்யாகாத: | ததந்ய போதகத்வே து தஸ்யைவ ஸ்வயம்ப்ரகாஶத்வம் ப்ரதி ஜ்ஞாதம் ஸ்யாத் | ததஶ்ச ஸிஸாதயிஷிதாஸித்தி: அர்தா ந்தரம் நிக்ரஹஸ்தாநம் அபஸித்தாந்தஶ்ச ப்ரஸஜ்யே ரந் | கஸ்யசிதப்யபோதகத்வே இதி பக்ஷே து அவா சகப்ரயோகாத் நிரர்தகநிக்ரஹஸ்தாநப்ரஸங்க: | ஹே தோஶ்சாஶ்ரயாஸித்தி: |

டது. ஏற்கனவே ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிற ஸ்வரூபம் இந்தப் பதத்தினால் அனுவாதம் செய்யப்படுகிற தென்பதும் உசிதமல்ல—அப்படி இருந்தபோதிலும் அனுவாதமாயிருக்கிற ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாய்க் கொண்டு ப்ரகாசமாகும் தன்மை மறைக்க முடியாததலால். அப்படிக் கில்லாவிடில் அதை அனுவாதம் செய்கிறது என்பதும் ஸித்திக்காமல் போகுமாதலால். ஆகையினால் ப்ரதிஜ்ஞா வாக்யத்திற்கும், அதில் இருக்கும் பதங்களுக்கும், அந்தப்ரதிஜ்ஞையின் ப்ரயோஜனத்தோடும் அந்தப் பதங்களின் அர்த்தங்களோடும் விரோதம் வருகிறது. அந்த ப்ரும்ம ஸ்வரூபத்தைத் தவிர வேறொன்றைத் தெரிவிக்கிறதென்னில், அந்த வஸ்துவிற்கு ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருக்கும் தன்மை உண்டென்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டதாகும். ஆதலால் ஸாதிக்க வேண்டுமென்று இச்சிக்கப்பட்ட அர்த்தம் ஸித்திக்கவில்லை என்கிற தோஷமும், ஒன்றை ஸாதிக்க வேண்டுமென்று நினைக்க வேறொன்று ஸித்திக்கிறது என்கிற நிக்ரஹஸ்தானமும், தன்னுடைய ஸித்தாந்தத்திற்கு விரோதமுமாகிய தோஷங்கள் வரும். ஒன்றையும் தெரிவிக்கிற தில்லை என்னும் பக்ஷத்திலும் தனக்குச் சொல்லவேண்டிய அர்த்தத்தைச் சொல்லக்கூடிய யோக்யதை இல்லாத பதத்தை ப்ரயோகித்திருப்பதினால் நிரர்த்தகம் என்கிற நிக்ரஹஸ்தானமும் வருகிறது. ஹேதுவிற்கும் ஆதாரமான வஸ்து ஸித்திக்கவில்லை.

𑌏𑌵𑌂 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌕𑌶𑌬𑍍𑌦𑌵𑌦𑌪𑌿 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌨𑍍𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌹𑍇𑌤𑍁𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌕𑌤𑍍𑌵𑌮𑌵𑌶𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌤𑍁 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌕𑌂 𑌚𑍇𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌕𑌂 𑌚𑍇𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌿𑌰𑌰𑍍𑌥𑌕𑌾𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌕𑌨𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌵𑌤𑌾𑌰𑌃 । 𑌅𑌤𑌸𑍍𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌹𑍇𑌤𑍁𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌨𑍇 𑌤𑌯𑍋𑌰𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌿𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌮𑍍 । 𑌅𑌤𑌸𑍍𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌹𑍇𑌤𑍍𑌵𑌭𑌿𑌧𑌾𑌯𑌿𑌨𑍋𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌨𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌃 ।

𑌅𑌤𑍋𑌽𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑍇𑌰𑌨𑍁𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌚𑍇𑌦𑍍 𑌘𑌟𑌾𑌦𑌿𑌵𑌦𑌨𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌰𑍍𑌕𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌵𑌧𑌾𑌯 𑌕𑍃-

---

இப்படியே ஹேது ஸாத்யம் இவைகளைச் சொல்லுகிற பதங்களும் ஜ்ஞானம் என்கிற வஸ்துவில் இருக்கிற ஹேது ஸாத்யம் இவைகளைச் சொல்லுகின்றன என்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியது அவஶ்யம். அப்படிக்கில்லாமல் ஒன்றையும் சொல்லுகிறதில்லை என்றாவது ஜ்ஞானத்தோடு சேராத ஹேது ஸாத்யங்களைச் சொல்லுகின்றன என்றாவது சொல்லும் பக்ஷத்தில் நிரர்த்தகம் (அர்த்த மில்லாதவை) அபார்த்தம் (தப்பான அர்த்தத்தைச் சொல்லுவது) முதலிய தோஷங்கள்வரும். ஆகையினால் ஜ்ஞானத்தில் இருக்கிற ஹேதுவையும் ஸாத்யத்தையும் சொல்லும் பக்ஷத்தில் அவைகளும் ஜ்ஞானத்தையே ஒரு விஶேஷணத்தோடு சேர்த்துத் தெரிவிக்கிறபடியினால் அவைகளாலும் அறியப்படக்கூடியதா யிருக்கும் தன்மை ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆகையினால் ஸாத்யம் ஹேது இவைகளைச் சொல்லுகிற பதங்களுக்கும் அவைகளின் ப்ரயோஜனங்கள் அவைகள் தங்கள் அர்த்தங்களைத் தெரிவிக்கும் தன்மை இவைகளுடன் விரோதம் வருகிறது.

ஆகையினால் அநுபூதி வேறொரு ஜ்ஞானத்தினால் அநுபவிக்கப்படக் கூடியதா யிருந்ததே யானால் குடம் முதலியவைகளைப்போல அநுபூதியாக இராமல் போகவேண்டிவரும் என்கிற தர்க்கமும் தன்னைக் கொல்லுவதற்காகப் பிசாசை தானே உண்டாக்கிக் கொள்ளுவ

त्रसंवेदनवत् । प्रागुक्तप्रत्यक्षेण तत्र तस्यानुभूतिशब्देनैव च स्वानुभूतेरनुभाव्यत्वस्थितावननुभूतित्वप्रसङ्गः ।

एतेनावाच्यत्वमपि ब्रह्मणो निरस्तं बोद्धव्यम् ।

किञ्च यदनुभाव्यं, न तदनुभूतिरूपं, यथा घट इति व्यतिरेकदृष्टान्तेऽपि स्वदर्शितन्यायेन स्वानुभाव्यत्वप्रतिक्षेपस्य शक्यत्वात् साध्याव्यावृत्तो दृष्टान्तः स्यात् । घटः स्वयंप्रकाशो घटत्वात्, घटस्यानुभाव्यत्वे च घट-

---

ைதைப்போலாகும். முன்பு சொல்லிய ப்ரத்யக்ஷத்தினுலும் இந்தத் தர்க்கத்தில் சொல்லப்படும் அனுபூதி என்னும் பதத்தினுலும் அனுபூதி தெரிவிக்கப்படக் கூடியதாக இருக்கிறபடியினுல் அதற்கு அனுபூதியாக இராமல் போகவேண்டி வரும் என்கிற ப்ரஸங்கம் உண்டாகும்.

இத்தால் ப்ரும்மம் ஒன்றினுலும் சொல்லப்படாதது என்பதும் நிராகரிக்கப்பட்டதாக எண்ணத்தக்கது.

மேலும் எது வேருெரு ஜ்ஞானத்தினுல் அனுபவிக்கப்படக்கூடியதோ அது அனுபூதியாகாது, எப்படி என்னில்:— குடம் முதலிய வஸ்துக்களைப்போல என்கிற வ்யதிரேக த்ருஷ்டாந்தத்திலும் (அதாவது வ்யதிரேக வ்யாப்திக்கு உதாஹரணமாகச்சொல்லப்படுகிற குடம் முதலியவைகளிலும்) நீ சொல்லிய ந்யாயப்படி வேருெரு ஜ்ஞானத்தினுல் அறிவிக்கப்படும் தன்மை இல்லை யென்று நிராகரிக்க முடியுமாதலால் அந்த உதாஹரணம் ஸாத்யமில்லாததாகாது (அதாவது ஸாத்யம் எங்கு இல்லையோ அங்கு ஹேதுவும் இல்லையென்று வ்யாப்தி சொல்லி உதாஹரணமாகக் குடத்தைச்சொல்லவேண்டும், அந்தக்குடமாகியஉதாஹரணம்வேருெருஜ்ஞானத்தினுல்அனுபவிக்கக்கூடியதல்லவாகையினுல் அநநுபாவ்யத்வம் என்கிற ஸாத்தியத்தின் அபாவம்இல்லாமல் போகவேண்டி வரும் என்றபடி). (எப்படி என்னில்:—) குடம் ஸ்வயம் ப்ரகாசம்—குடமாகையினுல், குடம் வேருெரு ஜ்ஞானத்தி

𑌵𑌦𑌘𑌟𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌜𑌲𑍍𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍। 𑌏𑌵𑌂 𑌚 𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌣 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌯𑌾𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌨𑍁𑌵𑌿𑌧𑌾𑌯𑌿𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍁𑌸𑍍𑌤𑌰𑌃 । 𑌘𑌟𑍋𑌽𑌨𑍁𑌭𑍂𑌯𑌤𑍇, 𑌪𑌟𑍋𑌽𑌨𑍁𑌭𑍂𑌯𑌤𑍇 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯𑌤𑌯𑍈𑌵 𑌘𑌟𑌾𑌦𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌅𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌿𑌰𑌪𑌿 𑌪𑌰𑌗𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌗𑌤𑌾 𑌵𑌾𑌤𑍀𑌤𑌾𑌨𑌾𑌗𑌤𑌕𑌾𑌲𑌯𑍋𑌰𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑌾𑌦𑌿𑌜𑌨𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌗𑍋𑌚𑌰𑌤𑌯𑍈𑌵 𑌭𑌾𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌅𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑍇𑌰𑌨𑍁𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌕𑌿𑌂 𑌘𑌟𑌾𑌦𑍇𑌰𑌨𑍁𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯? 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌾𑌨𑍁𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑍇 𑌘𑌟𑌾𑌦𑍇𑌰𑌪𑌿 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌾𑌨𑍁𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌰𑌹𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 । 𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌦𑌵𑍍𑌯

ணுல் அனுபவிக்கப்படக்கூடியதாயிருந்தால் துணியைப்போலக் குடமாக இல்லாமல் போகவேண்டி வரும் என்று தைர்யத்துடன் சொல்லும் பிதற்றலைத் தடுக்க முடியாதாகையினுல். இந்த மாதிரியாகவே எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம் வந்துவிடுமாதலால் அதை அனுஸரித்து இருக்கிற ஸத்யமாக இருக்கை முதலியவைகளும் உண்டாக வேண்டிவரும். குடம் அறியப்படுகிறது, துணி அறியப்படுகிறது என்று அனுபவிக்கப்படக் கூடியவைகளாகவே குடம் முதலிய வஸ்து ப்ரகாசிக்கிறது என்னில், அயலாரிடத்தில் இருப்பதும் தன்னிடத்தில் இருப்பதுமாகிய முன் உண்டானதாயும் இனி வரப்போகிறதாயும் இருக்கிற அனுபூதியும் அனுமானம், ஶப்தம், ஸம்ஸ்காரம் முதலியவைகளினுல் உண்டாக்கப்படுகிற வேறொரு ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாகவே தோன்றுகிறபடியினுல் தோஷம் துல்யம். அனுபூதி அனுபவிக்கப்படுகிறது என்கிற ஜ்ஞானம் ப்ரமம் என்னில், குடம் முதலியவைகள் அனுபவிக்கப்படுகிறது என்கிற ஜ்ஞானம் உன்மதத்தில் ப்ரமமல்லவா என்ன? ஆகையினுல் வாஸ்தவமாகிய அனுபவிக்கப்படக்கூடியதாயிருக்கும்தன்மை இல்லை என்று நிராகரிக்கும் பக்ஷத்தில் குடம் முதலிய வஸ்துக்களுக்கும் வாஸ்தவ

𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌶𑍍𑌚 । 𑌅𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍁𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑍇 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌸𑌾𑌧𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌪𑌕𑍍𑌷𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌶𑍍𑌚 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌤 𑌏𑌵 𑌅𑌨𑍁𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑍋𑌽𑌪𑍍𑌯𑌶𑌕𑍍𑌯𑌃 ।

𑌕𑌿𑌂 𑌚 𑌯𑌦𑌿 𑌪𑌰𑌕𑍀𑌯𑌾𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨𑌾𑌨𑍁𑌭𑍂𑌯𑍇𑌤, 𑌕𑌥𑌂 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃? 𑌪𑌰𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌹𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌾 𑌵𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 । 𑌏𑌵𑌂 𑌚 𑌵𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌰𑌶𑌕𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌶𑌬𑍍𑌦𑌯𑍋𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌕𑍋𑌟𑌿𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶 𑌏𑌵 𑌨 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 ।

மாகிய அனுபவிக்கப்படக் கூடிய தன்மை இல்லாமையினால் வ்யதிரேக வ்யாப்திக்கு உதாஹரணம் ஸித்திக்காது. இல்லை யென்று மறுக்கப் படுகிற வாஸ்தவமாய் அனுபவிக்கப்படக் கூடியதா யிருக்கும் தன்மை என்பது ஓரிடத்திலும் ப்ரஸித்தமல்ல வாகையினால் அது இல்லை யென்று மறுப்பதும் அயுக்தமாகும். வாஸ்தவமல்லாத அனுபவிக் கப்படக் கூடியதா யிருக்கும் தன்மையை நிஷேதிக்கும் (மறுக்கும்) பக்ஷத்தில் ஸித்தஸாதனம் என்னும் தோஷம் வருகிறது, உன்னு டைய பக்ஷத்திற்கு விரோதமும் வருகிறது. அப்படிக் கில்லாவிடில் அதைப்பற்றிய ஶாஸ்திரம் அனுமானம் முதலியவைகளை ஆரம்பிக்க வேண்டியதில்லாமல் போகவேண்டிவரும். ஆகையினால் அனுபவிக்கப் படக் கூடிய தன்மை இல்லை யென்று மறுப்பது முடியாது.

மேலும் அயலாரிடத்தில் இருக்கிற ஜ்ஞானம் அறியப்படுகிற தில்லையேயானால் பதத்திற்கும் அர்த்தத்திற்கும் ஸம்பந்தத்தை அறிவது எப்படி உண்டாகும்? எல்லா இடத்திலும் ஸித்தமான அர்த் தத்திலோ கார்யமான அர்த்தத்திலோ அயலானுக்கு உண்டாகிய புத்தி விஶேஷத்தை ஊஹித்தறிவதினாலேயே வ்யுத்பத்தி உண்டா கிறது. ஆகையினால் வ்யுத்பத்தியே ஸம்பாதிக்க முடியாதாகையினால் ஸம்ஜ்ஞை, பதம், இவைகளுக்கு ப்ரமாணங்களின் வரிசையில் சேர்க் கையே இல்லாமல் போகவேண்டிவரும். ஒருவருக்கொருவருடைய

परस्पराभिप्रायानभिज्ञतया वादिनोश्शुष्ककलह एव स्यात् । परस्पराशयपरिज्ञानादेव च सर्वे लौकिका व्यवहाराः, त्वद्विधानां च पशुमृगादीनां भयादिप्रवृत्तिश्च । तदेतत्सर्वमभिप्रेत्योक्तं — 'परानुभवानुमानानभ्युपगमे च शब्दार्थसम्बन्धग्रहाभावेन सर्वशब्दव्यवहारोच्छेदप्रसङ्गः' — इति । 'आचार्यस्य ज्ञानवत्तामनुमाय तदुपसत्त्यादि च क्रियते' इति भाष्यं 'शिष्यस्य च व्यवहारविशेषादिभिरन्यथाज्ञानादिकमनुमाय तस्मै तत्त्वमुपदिश्यत' इत्येतस्याप्युपलक्षणम् । तदेवमनुभूतेरन्यस्य वा वेद्यत्वं

அபிப்ராயம் தெரியாமையினுல் வாதி ப்ரதிவாதிகளுக்கு வீணான சண்டையே உண்டாக வேண்டிவரும். லோகத்தில் உண்டாகிய எல்லா வ்யவஹாரமும் ஒருவர்க் கொருவருடைய அபிப்ராயத்தைத் தெரிந்து கொள்ளுவதினுலேயே உண்டாகிறது. உன்னைப் போன்ற பசு ம்ருகம் முதலியவைகளுக்குப் பயம் முதலியவைகள் உண்டாவதும் அயலாருடைய அபிப்ராயத்தை அறிவதினுலேயே. இவை எல்லாவற்றையும் அபிப்ராயத்தில் வைத்துக் கொண்டு 'அயலானுடைய ஜ்ஞானத்தைப்பற்றிய அனுமானத்தை ஒப்புக் கொள்ளாத பக்ஷத்தில் பதம் அதின் அர்த்தம் இவைகளுடைய ஸம்பந்தத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் இல்லாமையினுல் எல்லா ஶப்தங்களுடைய வ்யவஹாரமும் இல்லாமல் போகவேண்டிவரும்' என்று சொல்லப்பட்டது. 'ஆசார்யன் ஜ்ஞான முள்ளவன் என்பதை ஊஹித்து அறிந்து அவனை ஆஶ்ரயிப்பது முதலியது செய்யப்படுகிறது' என்கிற ஸ்ரீ பாஷ்ய வாக்யமும் 'ஶிஷ்யனுடைய வ்யவஹார விஶேஷங்களினுல் அவனுக்கு விபரீத ஜ்ஞானம் இருக்கிறது என்பது முதலியதை ஊஹித்துத் தெரிந்து கொண்டு அந்த ஶிஷ்யனுக்குத் தத்வம் உபதேசிக்கப்படுகிறது' என்பதையும் குறிக்கிறது. ஆக இப்படி அனுபூதிக்காவது மற்றொரு வஸ்துவிற்காவது

𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑌾𑌤𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌨 𑌸𑌾𑌧𑌨𑌾𑌰𑍍𑌹𑌮𑌿𑌤𑌿 ।

𑌨𑌨𑍁 𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌂? 𑌨 𑌵𑌾? 𑌆𑌦𑍍𑌯𑍇 𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑍇𑌨𑌾𑌨𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾। 𑌅𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍈𑌵 𑌨 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑍇 𑌤𑍁 𑌅𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌹𑌨𑍍𑌤! 𑌕𑌿𑌂 𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑍇𑌣? 𑌅𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌸𑌾𑌧𑌨𑌾𑌯𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌸𑌃? 𑌉𑌤 𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑌪𑍂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌾𑌯𑌾𑌯𑌂? 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌯𑌾𑌯𑌂? 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌕𑍋 𑌵𑌾? 𑌇𑌤𑌿।

அறியப்படக் கூடியதாயிருக்கும் தன்மை இல்லை என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்வது தன் வார்த்தைக்கே விரோதமாக இருக்கிற படியினால் அது ஸாதிக்கத் தக்கதல்ல.

அறியப்படக் கூடியதாயிருக்கும் தன்மை என்பது அறியக் கூடியதா? அல்லவா? முதலாவது பக்ஷத்தில் அறியப்படக் கூடியதாயிருக்கும் தன்மைக்கும் மற்றொரு அறியப்படக் கூடியதா யிருக்கும் தன்மை ஒப்புக் கொள்ளப் படுகிறபடியினால் அநவஸ்தை என்னும் தோஷம் வருகிறது. அப்படிக்கில்லாமல் அது அறியப்படக் கூடியதில்லை என்று சொல்லில் அந்தத் தன்மை ஒன்றினாலும் அறியப்படக் கூடாததாயிருக்க வேண்டி வரும். இரண்டாவது பக்ஷத்தில் அறியப்படக் கூடாதிருக்கும் தன்மை ஒரு வஸ்துவிற்கு உண்டென்று உன்னாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதாகுமே என்னில், அதுஉசிதமல்ல, அப்படியாகில் அறியப்படக் கூடியதாயிருச்கும் தன்மைக்கு வேறொன்றினால் அறியப்படக் கூடியதாயிருக்கும் தன்மை இல்லை என்று நிராகரிப்பதினால் என்ன ப்ரயோஜனம்? இந்தப்ரயாஸம் ஒன்றினாலும் அறியப்படக்கூடாத தன்மை உண்டென்று ஸாதிப்பதற்காகவா? அறியப்படக்கூடும் தன்மையென்று ஒரு வஸ்துவே இல்லையென்று அதின் ஸ்வரூபத்தையே நிராகரிப்பதற்காகவா? வேறு எதற்காகவாவதா? அன்

ஆத்யே த்வதுக்தாநுமாநஸ்ய ஸபக்ஷே ஸதி தத்ர த்வதுக்தஹேத்வபாவாத் ஸர்வஸம்மதாஸாதாரண்யாபா ஸப்ரஸங்க: | தத்ர ஸாத்யவ்ருத்திர்மித்யேதி பரிஹார இதி சேத், தர்ஹி தஸ்ய வேத்யத்வஸி த்தேர்வ்யர்தா இதி நிரர்தகா: ப்ரயாஸா: | அநுபூதாவபி த்வ ந்மதே அவேத்யத்வலக்ஷணஸாத்யவ்ருத்திர்மித்யை வ — நிர்தர்மகத்வாப்யுபகமாத் | தஸ்ய ஸ்வரூபத்வா ப்யுபகமே ச விவாத ஏவ ந ஸ்யாத் இத்யாதிக மந்யத்ர த்ரஷ்டவ்யம் | நாபி த்விதீய: — வேத்யத்வஸ்வரூ பஸ்யாபலாபேந ஸர்வஸ்யாபி வேத்யத்வவ்ருத்திக்ஷதே

றிக்கே ஒருவித ப்ரயோஜனத்திற்காகவுமல்லவா? முதலாவது பக்ஷத்தில் உன்னால் சொல்லப்பட்ட அனுமானத்திற்கு த்ருஷ்டாந்தம் (அதாவது ஸாத்யத்தை உடையதான மற்ருெரு வஸ்து) ப்ரஸித்தமாயிருக்கிறபடியினுல் அதில் உன்னால் சொல்லப்பட்ட ஹேது இல்லாமையினுலே எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதாகிய அஸாதாரணம் (அதாவது ஒரு த்ருஷ்டாந்தத்திலும் இல்லாமல் பக்ஷத்தில் மாத்திரம் இருப்பது) என்னும் தோஷம் உண்டாகிறது. அந்த த்ருஷ்டாந்தத்தில் ஸாத்யம் இருக்கிறதென்பது பொய் என்று பரிஹரிக்கிருேம் என்னில், அதற்கு அறியப்படக்கூடியதாயிருக்கும் தன்மை உண்டென்று ஏற்படுகிறபடியினுல் இந்த ப்ரயாஸங்கள் வீணுகும். அனுபூதியிலும் உங்களுடையமதத்தில் அறியப்படக்கூடாத தன்மையாகிற ஸாத்யம் இருப்பது பொய்தான்—ஒருவித தர்மமும் இல்லை என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதினுல். அந்தத் தன்மை ஸ்வரூபம் தான் என்று ஒப்புக்கொள்ளும்பக்ஷத்தில் விவாதம் உண்டாகாமல் போகவேண்டிவரும் என்றிவை முதலியவை மற்றுரிடத்தில் அறியத்தக்கது. இரண்டாவதுபக்ஷமும் உசிதமல்ல— அறியப்படக்கூடியதாயிருக்கும் தன்மையின் ஸ்வரூபமே இல்லையென்று மறுப்பதினுல் எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் அறியப்படக் கூடியதாகும் தன்மை இல்லா

𑌪𑍁𑌨𑌰𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 | 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌿𑌤𑌿𑌸𑌂𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌤𑌦𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌾𑌵𑌪𑌿 𑌸𑌮𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵 | 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑍇 𑌹𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌵𑌚𑌨𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑌾𑌤𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌿𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌦𑌯𑌃 | 𑌨 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌃—𑌅𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌸𑍍𑌯𑌚𑌿𑌦𑌨𑌵𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍 | 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌪𑌰𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟 𑌇𑌤𑌿 | 𑌅𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌂 𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌪𑍍𑌰𑌲𑌾𑌪𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 |

𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌤𑍍𑌵𑌪𑌰𑌿𑌹𑌾𑌰𑌾𑌯 𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾𑌭𑌾𑌵𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌿—𑌘𑌟𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌪𑌟𑌤𑍍𑌵𑌵𑌤𑍍 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑌸𑍍𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌸𑌾𑌧𑌕𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌮𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑌂, 𑌤𑌦𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍—𑌕𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍇𑌨

மையினல் மறுபடியும் அஸாதாரணம் என்கிற தோஷம் வருகிறது. ப்ரமத்தினல் ஏற்பட்ட அறியப்படக் கூடியதாயிருக்கும் தன்மை அவைகளில் இருக்கிறது என்னில், அது அனுபூதியிலும் துல்யமாயிருக்கிறது. அதையும் இல்லையென்று மறுக்கும் பக்ஷத்தில் உன்னுடைய ஸித்தாந்தத்திற்கு விரோதம், உலகத்தில் கண்டறிந்திருப்பதற்கு விரோதம், முதலிய தோஷங்கள் வரும். மூன்ருவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல—வேறொரு ப்ரயோஜனம் ஒருவராலும் அறியப்படாமையினல். நான்காவது பக்ஷம் மிகுதியாயிருக்கிறது, அது எங்களுக்கு இஷ்டம் தான். இத்தால் சொல்லப்படக் கூடியதாயிருக்கும் தன்மை சொல்லப்படக் கூடியதா, சொல்லப்படக் கூடாததா என்றிவை முதலிய பிதற்றல்களும் பதில் சொல்லப்பட்டன.

ஸாத்யம் அப்ரஸித்தம் என்கிற தோஷத்தைப் பரிஹரிப்பதற்காக அறியப்படக் கூடியாதிருக்கும் தன்மை ஒரு வஸ்துவில் இருக்கும் அபாவத்திற்கு ப்ரதியோகி (அதாவது ஏதாவது ஒரு வஸ்துவில் இல்லாதது)—ஸ்வபாவமாகையினல், குடமாயிருக்கை முதலிய ஸ்வபாவங்களைப் போல என்று பொதுவாக ஸாத்யம் ப்ரஸித்தம் என்பதற்கு ஸாதகமான எந்த அனுமானம் சொல்லப்பட்டதோ, அதுவும் பதில்

तथैव तस्य वेद्यत्वाभावसाधनात्, किंचित्स्वभावे-णानैकान्त्याच्च । न हि किंचिद्वाच्यस्य किंचित्त्वं नास्तीति वक्तुं शक्यम् — वेद्यत्वादेरपि तथाऽभ्युपगमप्रसङ्गेन आश्रयासिद्ध्यादिप्रसङ्गात् । किंचित्त्वाभावे च न किंचिदेव भवेदिति तुच्छत्वमेव प्रसज्येत । तथा च त्वदिष्टानुभूतेरवेद्यत्वसाधनेन भवतो न विवक्षितविशेषसिद्धिः ॥

किं च सामान्यतः कस्यचिद्वेद्यत्वं नास्तीत्येतावति साधितेऽपि किंचिच्छब्दार्थोऽनु-

---

சொல்லப்பட்டதாகிறது—ஏதாவது ஒரு வஸ்து என்னும் பதத்தினுல் அந்த அனுமானத்தினுலேயே அந்த வஸ்து அறியப்படக்கூடியது என்று நிரூபிக்கப்படுவதினுலும், ஏதாவது ஒன்ருயிருக்கை என்கிற ஸ்வபாவத்தில் மேல் குறித்த ஸாத்யம் இல்லாமல் ஹேது மாத்திரம் இருப்பதினுலே வ்யபிசார தோஷம் வருகிறபடியினுலும். ஏதாவது ஒன்று என்கிற பதத்தினுல் சொல்லப்படுகிற வஸ்துவிற்கு ஏதாவது ஒன்ருயிருக்கை என்கிற ஸ்வபாவம் இல்லை என்று சொல்ல முடியாதல்லவா. அறியப்படக்கூடியதாயிருக்கும் தன்மை முதலியதையும் இப்படியே இல்லை என்று மறுக்கலாமாகையினுல் ஆஸ்ரயாஸித்தி முதலிய தோஷங்கள் வரும். ஏதாவது ஒன்ருயிருக்கை இல்லையென்னில் அது ஒன்ருகவும் இருக்க முடியாதாகையினுல் துச்சமாக வேண்டிவரும். ஆகையினுல் அதில் இந்த ஸ்வபாவம் இல்லை என்று ஸாதிப்பதினுல் உனக்கு இஷ்டமாகிய துச்சமல்லாத அனுபூதிக்கு அறியப்படக்கூடாதிருக்கும் தன்மையாகிற விஸேஷம் ஸித்திக்காது.

மேலும் பொதுவாக ஒரு வஸ்துவிற்கு அறியப்படக்கூடியதாயிருக்கும் தன்மை இல்லையென்று ஸாதித்தாலும் ஏதாவது ஒன்று என்கிற பதத்தின் அர்த்தம் அனுபூதி என்று எத்தால் அறியப்படுகிறது?

ஹாநிரிதி குதோ(அ)வஸீயதே? பூர்வோக்தாபிமத ஹேதுமஹிம்நேதி சேத், தர்ஹி கட: ஸ்வயம் ப்ரகாஶ:—கடத்வாத், இத்யாதிஹேதுபிரபி கடாதி விஶேஷபரிக்ரஹோ துர்வார:। அநுபாவ்யத்வப்ரதீதிஸத்பாவாஸத்பாவாத்மம் வைஷம்யம் து பரிஹ்ருதம்। தர்காநுக்ரஹஸத்பாவாஸத்பாவாத்மம் வைஷம்யமிதி சேத், கோ(அ)ஸௌ தர்க:? அநுபூதேரநுபாவ்யத்வே கடாதிவத் அநநுபூதித்வப்ரஸங்க இத்யுக்த ஏவ இதி சேத், ந—கடாதாவபி ததாவிததர்கஸ்யோக்தப்ராயத்வாத்। கிம் ச யதி கடாதிவத் அநுபூதேரநுபூதிலக்ஷண விரஹ: ஸ்யாத், ததா(அ)நநுபூதித்வம் யுக்தம்। ந

முன்பு சொல்லப்பட்ட எல்லோராலும் அங்கீகரிக்கப்படுகிற காரணத்தின் மஹிமையினால் என்னில், அப்படியாகில் குடம் ஸ்வயம் ப்ரகாசமானது—குடமாகையினால், என்றிவை முதலிய ஹேதுவினால் குடம் முதலியவைகளும் ஏதாவது என்கிற பதத்திற்கு அர்த்தம் என்று ஒப்புக்கொள்ளுவதைத் தடுக்க முடியாது. அனுபவிக்கப்படக் கூடியது என்று ஜ்ஞானம் உண்டாவதும் இல்லாமையுமாகிற வ்யத்யாஸம் முன்னமேயே பரிஹரிக்கப்பட்டது. யுக்தியின் ஒத்தாசை இருப்பதும் இல்லாமையுமாகிய காரணங்களினால் வ்யத்யாஸம் உண்டென்னில், அந்த யுக்தி எப்படிப்பட்டது? அனுபூதி அனுபவிக்கப்படக் கூடியதாகில் குடம் முதலியவைகளைப் போல அனுபூதியாகாமல் போகவேண்டி வரும் என்கிற யுக்தி முன்னமேயே சொல்லப்பட்டதே என்னில், அது உசிதமல்ல—குடம் முதலியவைகளிலும் இப்படிப்பட்ட யுக்தி சொல்லலாமென்று முன்னமேயே சொல்லப்பட்டிருப்பதினால். மேலும் குடம் முதலியவைகளைப் போல அனுபூதிக்கு அனுபூதியின் லக்ஷணம் இல்லாமல் போகுமேயானால் அப்பொழுது அனுபூதியாகாமல் போகவேண்டி வரும் என்பது யுக்தமாகும். அனுபவிக்கப்படக் கூடியதாயிருக்கை மாத்திரத்தினால் அது ஸித்திக்காது—

𑌚𑌾𑌨𑌨𑍁𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃—𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑌰𑍍𑌹𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 | 𑌨 𑌚 𑌅𑌨𑍁𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌅𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌵𑌿𑌰𑌹𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌂—𑌅𑌨𑍁𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌨𑍁𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌪𑌰𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌾𑌦𑍌 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌤𑍍𑌤𑌯𑍈𑌵 𑌸𑍍𑌵𑌵𑌿𑌷𑌯𑌭𑌾𑌸𑌕𑌤𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌤𑍍𑌤𑌯𑍈𑌵 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌮𑌾𑌨𑌤𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾 𑌕𑌸𑍍𑌯𑌚𑌿𑌦𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌪𑌲𑌾𑌪𑌾𑌤𑍍 | 𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇 𑌚 𑌅𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌪𑌾𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 | 𑌤𑌦𑌿𑌦𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇—'𑌨 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌽𑌨𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 ||

𑌕𑌿𑌂 𑌚 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌨𑍁𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌽𑌨𑌿𑌷𑍍𑌟𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌃, 𑌸𑍋𑌽𑌨𑌨𑍁𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌮𑌾𑌨 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌰𑍍𑌕𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿

அது அனுபூதியில்லாமல் போவதற்குக்காரணமல்லவாதலால். அனுபவிக்கப்படக் கூடியதா யிருக்குமாகில், அனுபூதியின் லக்ஷணம் இல்லாமல் போகும் என்று சொல்ல முடியாது—மற்றொரு ஜ்ஞானத்தினுல் அனுபவிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும் அயலாருடைய அனுபவம் முதலியவைகளில் தான் இருப்பது மாத்திரத்தினுலேயே தன்னுடைய விஷயத்தை ப்ரகாசம் செய்யக் கூடியதா யிருக்கை, அன்றிக்கே தான் இருப்பதினுலேயே தனக்கு ஆதாரமான ஆத்மாவுக்கு ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கையாகிய ஏதாவது ஒரு விதமான அனுபூதியின் லக்ஷணம் அவரவர்களின் அனுபவத்தினுல் ஏற்பட்டிருப்பது நிராகரிக்க முடியாதாதலால். அப்படிப்பட்ட லக்ஷணம் இருந்ததே யாகில் அனுபூதியா யிருக்கையும் தள்ள முடியாதாகையினுல். இது தான் 'வேறொரு ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமா யிருந்தால் அனுபூதியாயிருக்கும் தன்மை இல்லை என்ன முடியாது' என்றாரம்பித்து ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் நிரூபிக்கப்படுகிறது.

மேலும் அனுபவிக்கப்படக்கூடியதா யிருந்தால் தோஷம் வருகிறதென்ற சொல்லப்பட்டதே, அது எந்தத் தோஷம் வருகிறது

वादः — अनुभूतेरननुभाव्यत्वे गगनकुसुमादिवदननुभूतित्वप्रसङ्ग इति । तद्वत्तात् तत्र अननुभूतित्वं, न त्वननुभाव्यत्वादिति चेत्, न — साध्यसमव्याप्त्यभावेनोपाधित्वायोगात् । न ह्यनुभूतिव्यतिरिक्तेषु तुच्छत्वं त्वयाभ्युपगम्यते । तत्र तावदननुभूतित्वं तद्व्यतिरिक्ते तावन्मात्रं विवक्षितमिति चेत्, तर्हि घटादिगतमप्यननुभूतित्वं तत्तदसाधारणनियतघटत्वादिप्रयुक्तं, न त्वनुभाव्यत्वनिबन्धनमिति स्यात् ।

என்று சொல்லப்பட்டதோ அது அனுபவிக்கப்படக்கூடியதாய் இல்லாமல் இருந்த போதிலும் ஸமானமே யாகும் என்று விரோதியான யுக்தியினுல் தடுக்கப்பட்டிருக்கிறது— (எப்படி என்னில்:—) அனுபூதி வேறொன்றினுல் அனுபவிக்கக் கூடியதல்ல வென்னில், ஆகாசத் தாமரைப்பூ முதலியவைகளைப்போல அனுபூதியாகாமல் போகவேண் டிவரும்—என்று. அந்த ஆகாசத்தாமரை துச்சமாகையினுல் அது அனுபூதியல்ல என்னப்படுகிறதேயல்லாமல், அனுவிக்கப்படக்கூடிய தல்லாமையினுல் அல்ல என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல—அந்தத் துச் சமா யிருக்கை என்பது ஸாத்யம் இருக்கும் இடங்கள் எல்லாவற்றி லும் இல்லாமையினுலே ஸாத்ய ஸமவ்யாப்தி இல்லையாதலால் உபாதி என்னும் தோஷமாவது பொருந்தாது. அனுபூதியைத் தவிர மற்ற வஸ்துக்கள் எல்லாம் துச்சம் என்று உன்னுல் ஒப்புக்கொள்ளப்பட வில்லையல்லவா. அதில் இருக்கிற அனுபூதியாக இராமல் இருக்கும் தன்மை துச்சமா யிருக்கையினுல் ஏற்பட்டது என்பது மாத்திரம் சொல்லப்படுகிறது என்னில், அப்பொழுது குடம் முதலியவைகளில் இருக்கிற அனுபூதியாக இல்லாம லிருக்கும் தன்மை அந்தந்த வஸ்துக்களுக்கு மாத்திரம் அஸாதாரணங்களாகிய குடமாயிருக்கும் தன்மை முதலியவைகளினுல் ஏற்பட்டதே ஒழிய அனுபவிக்கப்படக் கூடியதா யிருக்கும் தன்மையைக் காரணமாக உடையதல்ல. ஆதாரம் இல்லா

ஆஶ்ரயாபாவோ தர்மாபாவே ப்ரயோஜகோ பவிதும்
அர்ஹதி — நிராஶ்ரயதர்மஸித்த்யயோகாத் | ந சாநா
ஶ்ரயகததர்மாந்தரஸத்பாவ இதி சேத், தர்ஹ்யநு
பாவ்யத்வமபி கடாதிவத் நாநநுபூதித்வப்ரயோ
ஜகம் ஸ்யாத் — தர்மத்வாவிஶேஷாத் | வ்யாப்தி
விஶேஷ இதி சேத், ந — ஸஹசாரமாத்ரஸ்ய வ்யாப்தி
த்வாபாவாத் | ந ஹி அநுபாவ்யத்வாநநுபூதித்வ
யோ: கஶ்சித்விரோதோ த்ருஷ்ட:, யேந நியதஸாஹித்யம் ஸ்யாத் |
ஸாஹித்யமேவ பரகதாநுபவாதிஷு த்ருஷ்டம் ||

மை, அதில் மற்றொரு ஸ்வபாவம் இல்லாமைக்குக் காரணமாகக் கூடும்—ஆதாரம் இல்லாமல் ஒரு ஸ்வபாவம் ஸித்திக்காததலால். இப்படியல்லாமல் ஆதாரத்தில் இருக்கிற ஏதாவது ஒரு ஸ்வபாவம் இருக்கை (மற்றொரு ஸ்வபாவம்) இல்லாமல் இருக்கைக்குக் காரணமாகாது. அப்படியாகில் அனுபவிக்கப்படக் கூடியதா யிருக்கும் தன்மையும் குடம் முதலிய ஸ்வபாவங்களைப் போல அனுபூதியாக இல்லாதிருக்கையாகிற ஸ்வபாவத்திற்கும் காரணமாகாமல்போகவேண்டி வரும்—ஸ்வபாவம் என்பது இவை இரண்டிற்கும் பொதுவாகையினல். அனுபவிக்கப்படக் கூடியதா யிருக்கும் தன்மைக்கும் அனுபூதியாக இல்லாமல் இருக்கும் தன்மைக்கும் வ்யாப்தி இருக்கிற படியினல் (அதாவது ஒன்றிருக்கும் இடத்தில் மற்றொன்றும் சேர்ந்திருக்கிற படியினல்) விஶேஷமுண்டு என்னில், அது உசிதமல்ல— சேர்ந்திருப்பது மாத்திரம் வ்யாப்தி யாகாதாகையினல். அனுபவிக்கப்படக் கூடியதா யிருக்கும் தன்மை, அனுபூதியாக இருக்கும் தன்மை இவை இரண்டிற்கும் ஒரு விரோதமும் காணப்படவில்லை, அப்படி இருந்தால் அவை இரண்டும் எப்பொழுதும் சேர்ந்திருக்கும் என்கிற நியமம் ஏற்படும். அயலாருடைய அனுபவம் முதலியவைகளில் அனுபவிக்கப்படக் கூடியதா யிருக்கையும் அனுபூதியா யிருக்கையும் சேர்ந்து இருப்பதும் காணப் பட்டிருக்கிறது.

கிஂ ச அநுபூதேரேவாநுபாவ்யத்வமவஶ்யம்பாவிநி அநநுபூதித்வம் ப்ரதி கதமநுபாவ்யத்வஸ்ய ப்ரயோஜகத்வம்? அநநுபாவ்யத்வஸ்யாபாவேऽபி ஸ்வப்ரகாஶத்வாதேவாநுபூதேரஸத்த்வம் ந ப்ரஸஜ்யத இதி யுஷ்மாபிரப்யுபேதவ்யமிதி சேத், ந—ததாபி ஸ்வப்ரகாஶஸித்தஸ்யாநுபூதிரித்யேதஸ்ய ஜ்ஞாநாநுபூதிவிஷயதாஸங்கரேண தத்த்வஸ்ய வ்யவஸ்தாபயிதுமஶக்யத்வாத்। ஏதத்ஸர்வமபிஸந்தாயோக்தம்—'஘டாதேஸ்ஸ்வாஜ்ஞாநாவிரோதித்வமேவாநநுபூதித்வநிபந்தநம், நாநுபாவ்யத்வமித்யாஸ்தீயதாம்'—இதி। ந சாஸ்ய ஸாதநவ்யாபகத்வம்—அநுபாவ்யதாஶூந்யஸ்ய அஜ்ஞஸ்ய வார

மேலும் அனுபூதிக்கே அனுபவிக்கக் கூடியதாயிருக்கும் தன்மை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதா யிருக்க (துச்சமான வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வ்யத்யாஸம் ஏற்படுவதற்காக) அனுபூதியாய் இல்லாதிருப்பதற்கு அனுபவிக்கப்படக் கூடியதாயிருக்கும் தன்மை காரணம் என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? அனுபவிக்கப்படக் கூடியதாயில்லாமல் இருந்த போதிலும் ஸ்வயம் ப்ரகாச மாகையினாலேயே அனுபூதி துச்சமாக வேண்டிவரும் என்கிற கேள்விக்கு இடமில்லை என்று உங்களாலேயும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியது அவஶ்யம் தானே என்பதும் உசிதமல்ல -- அப்படி இருந்தபோதிலும் இந்த அனுபூதி ஸ்வயம் ப்ரகாசத்தினால் ஏற்பட்டது என்கிற வேறொரு ஜ்ஞானத்திற்கு அது விஷயமாகாவிடில் அந்த ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருக்கும் தன்மை உண்டென்று ஸ்தாபிப்பது முடியாதாகையினால். இவை எல்லாவற்றையும் அபிப்ராயத்தில் வைத்துக்கொண்டு 'குடம் முதலிய வஸ்துக்களுக்கும் தன்னுடைய அஜ்ஞானத்திற்குத் தானே விரோதியாக இல்லாமை அனுபூதியாக இல்லாமல் இருக்கைக்குக் காரணம், அனுபவிக்கப்படக் கூடியதா யிருக்கும் தன்மை அல்ல என்று ஒப்புக்கொள்ளும்' என்று ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த உபாதிக்கு ஹேது

𑌨𑍁𑌭𑌵𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍇 𑌤𑌦𑌭𑌾𑌵𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌤𑍍 | 𑌨 𑌚 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌸𑌮𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌹𑌾𑌨𑌿𑌃—𑌅𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌿𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌵𑌪𑌿 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 | 𑌅𑌨𑍁𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑍇𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿𑌤𑍍𑌵𑌮𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌜𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌅𑌨𑌨𑍁𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑌪𑌿 𑌗𑌗𑌨𑌕𑍁𑌸𑍁𑌮𑌾𑌦𑌿𑌵𑌤𑍍 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 | 𑌅𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌦𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑍁 𑌦𑌤𑍍𑌤𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌮𑍇𑌵 |

𑌏𑌵𑌂 𑌅𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌿𑌰𑌨𑌨𑍍𑌯𑌾𑌧𑍀𑌨𑌸𑍍𑌵𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌾 |—𑌸𑍍𑌵𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌹𑍇𑌤𑍁

வோடு வ்யாப்தியை உடையதா யிருக்கும் தன்மை உண்டென்பதும் உசிதமல்ல—அனுபவிக்கப்படக் கூடியதாக அவஶ்யம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதான அயலானுடைய அனுபவத்தில் தன்னுடைய அஜ்ஞானத்திற்கு தானே விரோதியாய் இல்லாமையாகிற உபாதியைக் காணுமையினால். ஸாத்யம் இருக்கும் இடம் எல்லாவற்றிலும் இருக்கையாகிற ஸாத்யத்தோடு ஸமமானவ்யாப்தி இல்லை என்னவும் ஒண்ணாது—அனுபூதியைத் தவிர மற்ற எல்லா வஸ்துக்களிலும் தன்னுடைய அஜ்ஞானத்திற்குத் தானே விரோதியாக இருக்கும் தன்மை இல்லாமையினால். அனுபவிக்கப் படக்கூடியதா யிருக்கும் தன்மை அனுபூதிக்கு ஒப்புக்கொண்டால் தன்னுடைய அஜ்ஞானத்திற்கு விரோதியாகாமல் இருக்கும் தன்மையும் அதற்கு ஒப்புக்கொள்ளவேண்டிவரும் என்னில், அனுபவிக்கப்படக் கூடியதாக இல்லாமல் இருந்தபோதிலும் ஆகாசத்தாமரை முதலிய வஸ்துக்களுக்குப் போலத் தன்னுடைய அஜ்ஞானத்திற்கு விரோதியாகாமல் இருக்கும் தன்மையும் முன்போல் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டிவரும். வஸ்து துச்சமாகையினால் அதற்குத் தன்னுடைய அஜ்ஞானத்திற்கு விரோதியாகாமல் இருக்கும் தன்மை உண்டென்பது முன்பு சொல்லிய யுக்தியினாலேயே பதில் சொல்லப்பட்டதாகவே நினைக்க வேண்டியது.

இப்படியே அனுபூதி தன்னுடைய ஸ்வபாவத்திலும் வ்யவஹாரத்திலும் வேறொரு அனுபவத்தை எதிர் பார்த்ததல்ல—தன்னுடைய

𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑍇𑌷𑍍𑌵𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌅𑌪𑌿 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌦𑍋𑌷𑍋 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾𑌰𑌃 | 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌶𑍍𑌚 | 𑌯𑌦𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨 𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌂, 𑌕𑌸𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑍇𑌦𑌕𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌃? 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨—1‘𑌅𑌥𑌾𑌤𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌾’, 2‘𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑌵𑍍𑌯𑍋 𑌮𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌿𑌦𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃’, 3‘𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌮𑍍’, 4‘𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌮𑍇𑌨𑌂 𑌤𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃’ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾

ஸம்பந்தம் மாத்திரத்தினுல் வேருெரு வஸ்துவில் அந்த ஸ்வபாவம் அந்த வ்யவஹாரம் உண்டாவதற்குக் காரணமாகையினுல். (இங்கு ஸ்வபாவமாவது ப்ரகாசமாக இருக்கை, வ்யவஹாரமாவது ப்ர காசிக்கிறது என்று சொல்லுவதும் அத்தால் உண்டாகக் கூடிய கார்யங்களும்) என்றிவை முதலிய அனுமானங்களிலும் அந்த அனுபூதி அறியப்படுகிறதில்லை என்று சொல்லில் முன்போல் தோஷம் வருகிறது. (அன்றிக்கே அறியப்படக் கூடாதிருக்கும் தன்மையும் ஸாதிக்கப்படுகிறது என்னில்) வேதத்தினுல் விரோதம் ஏற்படுகிறது (ஏனெனில் 'ப்ரும்மத்தை அறிந்தவன் ப்ரும்மமாகிருன்' என்றிவை முதலிய இடங்களில் ப்ரும்மம் அறியப்படக் கூடியது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியினுல்). அனுபூதியாகிய ப்ரும்மம் அறியப்படக் கூடியதல்லவென்னில், தத்வங்களை அறிவிக்கிற ஶாஸ்திரங்களுக்கு விஷயம் எது, அதாவது அந்த ஶாஸ்திரங்கள் எதை அறிவிக்கின்றன? உலகம் பொய் என்பதை மாத்திரம் என்னில், அது உசிதமல்ல—ஏனெனில் 'கர்மங்களைப்பற்றி விசாரித்த பிறகு அல்லது ஸாதன சதுஷ்டயம் உண்டான பிறகு அதினுல் ப்ரும்மத்தைப்பற்றிய விசாரம் செய்ய வேண்டியது', 'பரமாத்மா பார்க்கப்படத் தக்கவன், கேட்கப்படத்தக்கவன், மனனம் செய்யப்படத் தக்கவன், த்யானம் செய்யப்படத் தக்கவன்', 'ப்ரும்மத்தை அறிந்தவன் அந்தப் பர ப்ரும்மத்தை அடைகிருன்', 'ப்ரும்மம் உண்டென்று அறிந்

---

1. ஶாரீரகஸூத்திரம்-1-1-1. 2. ப்ருஹதாரண்யகம்-6-5-6.
3. தைத்திரீயம்-ஆநந்தவல்லி-2-1-1. 4. தைத்திரீயம்-ஆநந்தவல்லி-6-1.

தீநாம் ஸமுத்³ரகோ⁴ஷதுல்யத்வப்ரஸங்க³: | ப்³ரஹ்மண்யத்⁴யஸ்தாவித்³யாதி³ஸம்ப³ந்த⁴நிவர்தநாயேத³ம் ப்³ரஹ்மாநுவாதோ³(அ)யமிதி சேத், ததா²பி தத்தச்ச²ப்³தை³ரநுவாத³ரூபைரபி ஶப்³த³ப்³ரஹ்மாவக³மத்வமவர்ஜநீயமேவ | மித்²யாத்வமநுபா⁴வ்யத்வாதி³தி சேத், க⁴டாதே³ரபி ஸமாநமித்யுக்தமேவ | உபஹிதம் ப்³ரஹ்ம ஶாஸ்த்ரவேத்³யமிதி சேத், ந— தத்த்வாவேத³கத்வப்ரஸங்கா³த் | தஸ்யாப்யுபாதே⁴ர்விலயாத் ந தோ³ஷ இதி சேத், ந— தத்³வ்யதிரேகேணாபி கேநசிது³பஹிதரூபேண அநுபஹிதாகாரேண வா ப்³ரஹ்மஸ்வரூபஸ்யாநவஸ்தா²வர்ஜநீய

தானேயாகில் அதினால் இவனை உளன் (ஸத்) என்று அறிகிறார்கள்' என்றிவை முதலிய வாக்யங்கள் ஸமுத்திரத்தின் ஓசைக்குத் துல்யங்களாக வேண்டிவரும் (அர்த்த மில்லாமல் போகவேண்டிவரும்). ப்ரும்மத்தினிடத்தில் ப்ரமிக்கப்படுகிற அவித்யை முதலானவைகளின் ஸம்பந்தத்தை நிவ்ருத்தி செய்வதற்காக இந்த ஶ்ருதிகள் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாகிய ப்ரும்மத்தை அனுவாதம் செய்திருக்கின்றன என்னில், அப்படிஇருந்தபோதிலும் அந்தந்த அனுவாதங்களாகிய பதங்களினால் ப்ரும்மம் அறிவிக்கப்படுகிறது என்பது தள்ள முடியாது. இந்த அனுபவிக்கப்படக் கூடியதாயிருக்கும் தன்மை பொய் என்னில், இது குடம் முதலிய வஸ்துக்களுக்கும் துல்யம் என்று முன்னமேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவித்யையோடு சேர்ந்த ப்ரும்மம் ஶாஸ்திரத்தினால் அறிவிக்கக்கூடியது என்பதும் உசிதமல்ல—ஶாஸ்திரம் தத்வஜ்ஞானத்தைஉண்டாக்குகிறதுஎன்பது ஸித்திக்காமல் போய்விடுமாகையினால். அந்த உபாதியும் பிறகு நாசத்தை அடைகிறபடியினால் ஒரு தோஷமுமில்லை என்னில், அந்த உபாதியை நிவ்ருத்தி செய்யக்கூடிய அவித்யையோடு சேர்ந்திருக்கும் ஆகாரத்தினாலாவது சோத ஆகாரத்தினாலாவது ப்ரும்மஸ்வரூபத்தை அந்தப் பதங்கள் தெரிவிக்கின்றன என்பது தள்ளமுடியாததாகையினால். ஆகையினால் அவித்யையோடு

𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌤 𑌉𑌪𑌹𑌿𑌤𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌂, 𑌅𑌨𑍁𑌪𑌹𑌿𑌤𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌤𑍁 𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌰𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌦𑍁𑌶𑍍𑌶𑌕𑌃 ।

𑌨𑌨𑍍𑌵𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑍈𑌵𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌯 1 '𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌜𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌰𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌜𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 2 '𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌃' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌕𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨—𑌸𑍍𑌵𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌕𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑍈𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌷𑌯𑍀𑌕𑌾𑌰𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌾𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑌾𑌦𑍇𑌰𑍍𑌵𑍈𑌯𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌚𑍍𑌚 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌕𑌾𑌨𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 ।

சேர்ந்த ப்ரும்ம ஸ்வரூபம் அறியப்படக் கூடியது, அவித்யையோடு சேராத ஸ்வரூபமோ வெனில் அறியப்படவும், ஒருவித வ்யவஹாரம் செய்யப்படவும் கூடியதல்ல என்று நிராகரிப்பதும் முடியாது.

ப்ரும்மம் அறியப்படக் கூடாததாக இருந்தபோதிலும் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாகவே இருந்து கொண்டு 'அந்த ப்ரும்மம் நீயாகிருய்' என்றிவை முதலிய ஶ்ருதி வாக்யங்களினுல் உண்டாக்கப் படுகிறவும், ப்ரும்மத்தைத் தவிர மற்ற வஸ்துக்கள் இல்லை என்று மறுக்கிற வாக்யங்களினுல் உண்டாக்கப்படுகிறவும், 'ப்ரும்மத்தை அறிய வேண்டும்' என்று விதிக்கிற வாக்யங்களினுல் உண்டாக்கப்படுகிறவும் ஆகிய ஜ்ஞானங்களுக்கு விஶேஷணங்களாக இருக்கக் கூடும் என்பதும் உசிதமல்ல—விஶேஷணமாக என்கிற ஜ்ஞானத்தினுலேயே அந்த ப்ரும்மம் அறியப்படுகிறபடியினுல். அப்படிக்கில்லாவிடில் ஸ்வயம் ப்ரகாசம் என்கிற அனுமானம் முதலியவைகள் வ்யர்த்தமாக வேண்டிவரும். ஆதலால் விஶேஷணமா யிருக்கை, அறியப்படக் கூடாததா யிருக்கை இவைகளைச் சொல்லுகிற வாக்யங்களும் கடைசியில் அறியப்படக் கூடியது என்பதையே ஸ்தாபிக்கின்றன.

---

1. சாந்தோக்யம்-6-8-7. 2. ப்ருஹதாரண்யகம்-6-5-6.

ந ச 1 ‘யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம் மதம் யஸ்ய ந வேத³ ஸ꞉ । அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம் விஜ்ஞாதமவிஜாநதாம்॥’, 2 ‘விஜ்ஞாதாரமரே கேந விஜாநீயாத்’, 3 ‘யேநேத³ம் ஸர்வம் விஜாநாதி தம் கேந விஜாநீயாத்’, 4 ‘யதோ வாசோ நிவர்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ’, 5 ‘ந ஶப்³த³கோ³சரோ யஸ்ய யோகி³த்⁴யேயம் பரம் பத³ம்’ இத்யாதி³கம் கத²ம் நிர்வஹணீயமிதி சேத், ப⁴வதா வா கத²ம்? ஸ்வாரஸ்யாதீதமவேத்³யத்வமங்கீ³குர்வதா மயா கிம் நாம து³ர்நிர்வஹமிதி சேத், ந— மதத்வவிஜ்ஞாதத்வாதே³ரபி தத்ரைவ ஸ்வாரஸ்யாதீதத்வாத்। அமதாவிஜ்ஞாதாதி³ஶப்³தை³ரபி தத்ரைவ தத்ஸ்வரூபவ

அப்படியாகில் ‘எவனுக்கு ப்ரும்மம் அறியப்படவில்லையோ அவனுக்கு அறியப்பட்டதாகும், எவனுக்கு அறியப்பட்டதோ அவன் அறியவில்லை, அறிந்தவர்களுக்கு அறியப்படாதது, அறியாதவர்களுக்கு அறியப்பட்டது,’ ‘எல்லாவற்றையும் அறிகிற ப்ரும்மத்தை எத்தைக்கொண்டு அறிவான்? எந்த ஜ்ஞானத்தினால் இவை எல்லாவற்றையும் அறிகிறானோ அதை எதைக்கொண்டு அறிவான்?’, ‘எந்த ப்ரும்மத்தினிடத்தில் இருந்து மனதுடன் வாக்கு அடையாமல் திரும்பிவிடுகிறதோ’, ‘யோகிகளினால் த்யானம் செய்யப்படுகிற பரப்ரும்மத்தின் ஸ்வரூபம் எவனுக்கு ஶப்தத்தினால் சொல்லப்படக் கூடாததோ’ என்றிவை முதலிய ப்ரமாணங்கள் எப்படி ஸமாதானம் சொல்லக்கூடியவைகளாகும் என்னில், உனக்கு எப்படி ஸமாதானம் செய்யக்கூடியவைகளாகும்? ஸ்வரஸமாக ஏற்படுகிற அறியப்படக் கூடாமையை ஒப்புக்கொள்ளுகிற என்னால் எது தான் நிர்வஹிக்கமுடியாது என்பது உசிதமல்ல—அந்த வாக்யங்களிலேயே அறியப்பட்டிருக்கை முதலியவைகளும் ஸ்வரஸமாக ஏற்படுகிறபடியினால். அறியப்படாதது என்கிற பதங்களினாலும் அந்த வாக்யங்களிலேயே ப்ரும்மஸ்

1. கேநோபநிஷத்-2-3. 2.
3. 4. தைத்திரீயம், ஆநந்தவல்லி-1-2. 5.

ப்ரஸித்திவாதிநாம் | அந்யதா ப்ராமாண்யேந பரஸ்பர விரோதேந வா அந்வயாஸித்திப்ரஸங்காத் | அவேத்யத்வோபஹித ரூபேண வேத்யத்வஸ்வீகாரே இதி சேத், கிமத꞉? தாவதாபி ஜ்ஞாநவிஷயத்வஸ்ய து³ர்நிவாரத்வாத் | அவேத்யத்வம் ஸாமாந்யத꞉ ஸ்வாத்மவிஷயம் வேத்யத்வமபி ப்ரதிக்ஷிபதீதி சேத், ததா(அ)வேத்யத்வமப்யவேத்யமேவ ஸ்யாத் | ததாப்யவேத்யதைவ வாக்யதாத்பர்யம், வேத்யத்வவ்யபதேஶஸ்து கலோபரி கர்ஜிதமிதி சேத், ந, விபரிவர்தஸ்ய து³ர்வாரத்வாத் | கஸ்யாவேத்யதைவ வாக்யதாத்பர்யம் வர்ண்யதே? ப்ரஹ்மண இதி சேத், ஹந்த! ப்ரஹ்மணோ வேத்யத்வபயம் பரித்யஜ்ய கிமேவமாஶ்ரயஸி?

வரூபம் நிரூபிக்கப்படுகிறபடியினாலும். அப்படிக்கில்லாவிடில் முன்பு சொல்லிய ந்யாயத்தினால் ஒன்றுக்கொன்று விரோதம் வருகிறபடியினாலே பதங்களுக்கு அந்வயம் இல்லாமல் போகவேண்டி வரும். அறியப்படாமல் இருக்கை என்கிற ஸ்வபாவத்தோடு சேர்ந்து அறியப்பட்டிருக்கிறது என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம் என்னில், அத்தால் உனக்கு என்ன ப்ரயோஜனம்? ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமா யிருக்கிறது என்பது தள்ள முடியாததாலால். அறியப்படாதிருக்கை பொதுவாக தன்னோடு சேர்ந்து அறியப்பட்டிருக்கையையும் நிராகரிக்கிறது என்னில், அப்பொழுது அறியப்படாமல் இருக்கையும் அறியப்படாததே யாகும். அப்படி இருந்தபோதிலும் வாக்யத்திற்கு ப்ரும்மம் அறியப்படாதது என்று சொல்லுவதிலேயே தாத்பர்யம், அறியப்பட்டது என்று சொல்லி யிருப்பது கழுத்திற்கு மேல் கர்ஜனம் பண்ணினது (தாத்பர்ய மில்லாமல் சொல்லியது என்றபடி) என்று சொல்லுவதும் உசிதமல்ல—திருப்பிச் சொல்லுவதைத் தடுக்க முடியாதாகையினால். எது அறியப்படாதது என்று சொல்லுவதில் வாக்யத்திற்குத் தாத்பர்யம் உண்டென்று சொல்லப்படுகிறது? ப்ரும்மத்திற்கு என்னில், ஆஶ்சர்யம்! ப்ரும்மம்

𑌯𑌦𑌿 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌯𑍋𑌰𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾, 𑌤𑌦𑌾 𑌸𑍍𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑌪𑌿 𑌨 𑌕𑌾𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌕𑍍𑌷𑌤𑌿𑌃 | 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑍋𑌕𑍍𑌤𑌗𑍁𑌣𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌰𑌿𑌤𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌰𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌵𑌿𑌰𑌹𑍇𑌣 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌾𑌗𑍋𑌚𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌪𑌰𑌿𑌚𑍍𑌛𑌿𑌨𑍍𑌨𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌵𑌾 𑌅𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 |

𑌅𑌨𑍇𑌨 1 '𑌅𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌤𑌾𑌂' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌮𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑍂𑌢𑌂| 2 '𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾𑌰𑌮𑌰𑍇 𑌕𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌕𑍃𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌤𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑍍𑌯𑌂,

---

அறியப்படக் கூடியது என்பதில் பயத்தை விட்டுவிட்டு இப்படிச் சொல்லுகிறாயே. அதாவது அந்த வாக்யத்தினாலேயே அறியப்படாத தாக ப்ரும்மம் அறியப்பட்டதாகுமே என்றபடி வெவ்வேறு ஆகாரங் களினால் அறியப்பட் டிருக்கையும் அறியப்படாமல் இருக்கை யும் ஏற்படுத்தப்பட் டிருக்கிறது என்னில், அப்பொழுது என் பக்ஷ த்திலும் ஒருவித விரோதமு மில்லை. ஏனெனில் அந்தந்த வாக்யங்க ளினால் அறியப்படுகிற குணங்கள் விபூதிகள் இவைகளோடு சேர்ந்த ஆகாரத்தினால் அறியப்பட்டிருக்கையும் மற்றைய வஸ்துக்களுக்கு இருக்கும் ஸ்வபாவங்கள் இல்லாமையினால் அந்த வஸ்துக்களை அறி விக்கக்கூடிய ப்ரமாணங்களுக்கு (அதாவது கண் முதலிய இந்திரி யங்களுக்கு) விஷயமாகாமல் இருப்பதினாலாவது அளவிடப்பட்ட வஸ்துவாக இல்லாமையினாலாவது அறியப்படாமல் இருக்கையும் பொருந்தும் (அதாவது அளவிட் டறியமுடியாது என்றபடி).

இத்தால் 'அறிந்தவர்களுக்கு அறியப்படாதது' என்றிவை முதலிய ஶ்ருதி வாக்யங்கள் நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. 'எல்லாவற் றையும் அறிகிற பரப்ரும்மத்தை எதினால் அறிவான்' என்கிற வாக் யத்திலும் கஷ்டப்பட்டு அறியப்படவேண்டியது என்பதில் தாத்பர்யம் கொள்ளவேண்டும். அல்லது வெளியில் இருக்கும் வஸ்துக்களுக்கும் வஸ்துக்களை ப்ரகாசம் செய்யக் கூடிய கண் முதலிய இந்திரியங்களு

1, 2. 498-ம் பக்கம் பார்க்க.

𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌨𑌕𑍍𑌷𑌮𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑌾𑌦𑍍𑌯𑌗𑍋𑌚𑌰𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌾 । 𑌏𑌵𑌂 1 '𑌯𑍇𑌨𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌤𑌂 𑌕𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌮𑌪𑌿 𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯𑌂 । 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 2 '𑌮𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌰𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌪𑍋𑌹𑌨𑌂 𑌚' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌶𑌾𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿, 𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌶𑌾𑌦𑌿𑌤𑌰𑍇𑌣 𑌕𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 । 3 '𑌯𑌤𑍋 𑌵𑌾𑌚𑍋 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌸𑌹' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌙𑍍𑌮𑌨𑌸𑌾𑌪𑌰𑌿𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌰𑌣𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌂 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾

க்கு விஷயமாகாதது என்பதிலாவது தாத்பர்யம். 'எதினுல் இந்த எல்லா வஸ்துக்களையும் அறிகிருனே அந்தப் பரமாத்மாவை எதினுல் அறிவான்' என்பது முதலிய வாக்யங்களிலும் இப்படியே அர்த்தம் என்று அறியத்தக்கது. அன்றிக்கே 'நினைத்துக் கொள்ளுவது அறீவது மறப்பது எல்லாம் என்னுலேயே உண்டாகிறது' என்றிவை முதலிய இடங்களில் சொல்லி யிருக்கும் விதமாக எந்தப் பகவானுடைய அனுக்ரஹத்தினுல் இந்த எல்லாவற்றையும் அறிகிருனே அந்தப் பரமாத்மாவை அவனுடைய அனுக்ரஹத்தைத் தவிர வேறு எதினுல் அறிவான் என்று தாத்பர்யமாகவுமாம். 'எவனிடத்தில் இருந்து வாக்குகள் மனதுடன் அவனே அடையாமல் திரும்புகின்றனவோ' என்கிற இடத்திலும் பரமாத்மாவின் ஆநந்தம் வாக்கினுலும் மனதினுலும் அளவிட முடியாதது என்பதில் தாத்பர்யம் என்று அந்த ஸந்தர்ப்பத்தினுல் ப்ரகாசமாகிறது. அப்படிக்கில்லாமல் ப்ரும்மம் ஒன்றினுலும் அறியப்படக் கூடாதது என்று சொல்லுவதில் அந்த வாக்யத்திற்குத் தாத்பர்யம் கொள்ளில் 'யதஃ' என்கிற பதத்தினுல் அந்த ப்ரும்மத்தைச் சொல்லியிருப்பது பொருந்தாதாகையினுலும்,

---

1. 2. கீதை. 3. 498-ம் பக்கம் பார்க்க.

யத்ப்ரஹ்மாதிவிதத்வவிதாயிநாஸம்பவாத், 1 'ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந்' இதி தத்விஷயவிஹிதவேதநாஸம்பவாச்ச|

ஏதேந 2 'ந சப்தகோசரோ யஸ்ய' இத்யாதிகமபி நிர்வ்யூடம் | நிஷ்க்ருஷ்டஸ்வரூபஸ்ய தேவாதி சப்தகோசரத்வாபாவே வா தாத்பர்யம் |

ஏவமந்யாந்யபி வேத்யத்வாதிப்ரதிஷேதகாநி வாக்யாநி ப்ரமாணாந்தரஸ்ம்ருத்யந்தரவாக்யசேஷவாக்யஸ்தபதாந்தரவிரோதேந நேதவ்யாநி |

'அநுபாவ்யத்வே அநநுபூதித்வப்ரஸங்க உபஹாஸ்யம்' இதி தத்குத்ருஷ்டிதூஷணோபஸம்ஹ்ருதஸ்ய உபஹாஸ்யதாம்

'அந்தப் பரப்ரும்மத்தின் ஆநந்தத்தை அறிந்தவன்' என்று விதிக்கப் படுகிற அந்தப் பரமாத்மாவைப் பற்றிய ஜ்ஞானமும் ஸம்பவிக்காதாகையினாலும்.

இத்தால் 'எவனுக்கு அந்தப் பரமாத்மா சப்தத்தினால் சொல்லப்படாததோ' என்றிவை முதலியதும் நிரூபிக்கப்பட்டது. சுத்த ஸ்வரூபம் தேவன் முதலிய சப்தங்களினால் சொல்லப்படாதது என்பதில் தாத்பர்யமாகவுமாம்.

இப்படியே அறியப்படக் கூடிய தன்மை இல்லை என்று சொல்லுகிற மற்ற ச்ருதிவாக்யங்களுக்கும் மற்ற ப்ரமாணங்களுக்கும் மற்ற ச்ருதி வாக்யங்களுக்கும் அந்தந்த வாக்யங்களின் மிகுதி பாகத்திற்கும் அந்தந்த வாக்யங்களில் இருக்கிற மற்றப் பதங்களுக்கும் விரோதம் அர்த்தம் இல்லாமல் சொல்லிக் கொள்ளத் தக்கவைகள்.

'அநுபவிக்கப்படக் கூடியதாக இருந்தால் அநுபூதியாக இருக்கும் தன்மை இல்லாமல் போகவேண்டி வரும் என்பது பரிஹாஸம் செய்யத் தக்கது' என்பதை நிரூபித்திருக்கிற ஸ்ரீ பாஷ்யகாரினால்

---

1. 2.

ச்ருதிவாக்யதாத்பர்யவிஷயத்வாதிகம் ஸாம்ப்ரதமிதி ஸம்-
விதம் ச ஸுவசமிதி ||

இதி ஸ்ரீகவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய ஸ்ரீமத்வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு

ஸ்ரீ ஶ த தூ ஷ ண் யா ம்

|| அவேத்யத்வபங்கவாதோ விம்ஶ: ||

|| ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம: ||

வேதங்களுக்கு விரோதம் வருகிறது என்பது முதலிய தூஷணங்கள் வ்யக்தமாயிருக்கிற தென்று தெரிவிக்கப் பட்டதாக நினைக்க வேண்டியது.

இப்படித் திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர் வித்வான்
பகவத் விஷயம் பண்டிதபூஷணம்

ஸ்ரீ உப. வே. நரஸிம்மாசார்யர் ஸ்வாமியின்
ஸ்ரீ ஶததூஷணீ தமிழ்மொழி பெயர்ப்பில்
அவேத்யத்வபங்கவாதம் என்னும்
இருபதாவது வாதம் முற்றிற்று.

॥ ஸ்ரீ: ॥

॥ ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம: ॥

॥ ஸம்விதநுத்பத்தி தூஷணவாத: ஏகவிம்ஶ: ॥

விவித விஷயாக்ருஷ்டை: வாகாதிபி: ஸ்வாபராதைரஜஸ்ரம்
ஸ்வயமுபநதம் ஸ்வாந்தத்வாந்தம் நிரஸ்ய நிரஸ்ய ந: ।
பகவதி பரிதே ப்ரத்யக்தத்த்வாந்தராத்மநி நிர்பர
ப்ரஸ்ருமரஸுதாதாராகாரா ப்ரஸீதது ஶேமுஷீ ॥

॥ ஸ்ரீ: ॥

॥ ஸ்ரீமதே ஸ்ரீநிவாஸராமாநுஜ மஹாதேசிகாய நம: ॥

ஸம்விதனுத்பத்தி தூஷண வாதம் என்னும் இருபத்தோராவது வாதம்.

அனேக விதங்களான ஶப்தாதி விஷயங்களினுல் இழுக்கப்பட்டிருக்கிற வாக் முதலிய இந்திரியங்களினுல் ஸுகமாய்ச் செய்யக்கூடிய அபராதங்களை உடையவர்களான நமக்கு வெகு காலமாய்த் தானுகவே வந்திருக்கிற மனதிற்குள் இருக்கும் அஜ்ஞானத்தை நிராகரித்து ஜீவாத்மாவிற்கும் அந்தராத்மாவாய் ஸகல கல்யாண குணங்களும் நிறைந்த விஷ்ணுவினிடத்தில் பரிபூர்ணமாகப் பரவிக்கொண்டிருக்கிற அம்ருதப் பெருக்கின் ஆகாரம் போன்ற ஆகாரத்தை உடைய புத்தி ப்ரஸந்நமாயிருக்கவேண்டும் (அதாவது அழுக்கில்லாமல் நிர்மலமாய்ப் ப்ரகாசிக்கவேண்டும்).

[𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌪𑌕𑍍𑌷𑌸𑌙𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃]

𑌯𑍇 𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌵𑌵𑌚𑌨 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌮𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌪𑍍𑌯𑌵𑌧𑍀𑌰𑌯𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌕𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑌨𑍍𑌤𑌿, 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌮𑌃 ।

[𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃]

𑌕𑌿𑌂 𑌘𑌟𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌾𑌤𑍍𑌮𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾 𑌏𑌵 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦 𑌉𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇? 𑌉𑌤 𑌸𑌕𑌲𑌵𑌿𑌷𑌯𑌵𑌿𑌰𑌕𑍍𑌤𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑌪𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃? 𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌃 — 𑌘𑌟𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌮𑌪𑍍𑌯𑌨𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌮𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌹𑌿 𑌤𑌦𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍇𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍃𑌶𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍃𑌶𑌾𑌨𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 ॥

[பூர்வபக்ஷ ஸங்க்ரஹம்.]

எவர்கள் தங்கள் வார்த்தைக்கும் அனேக விதமான விரோதங்கள் வருகிறது என்பதையும் எண்ணாமல் எல்லா ஜனங்களாலும் அறியப்பட்டதாகிய ஜ்ஞானம்உண்டாகிறதுஎன்பதைநிராகரிக்கிறார்களோ, அவர்களைக் குறித்துப் பதில் சொல்லுகிறோம்.

[ஸித்தாந்தாரம்பம்.]

குடம் முதலிய வஸ்துக்களின் ப்ரகாசமாகிய ஜ்ஞானம் உண்டாகிறதென்பது நிராகரிக்கப்படுகிறதா? அன்றிக்கே எல்லா விஷயங்களிலிருந்து நிவ்ருத்தி அடைந்ததான (அதாவது ஒரு விஷயத்தையும் ப்ரகாசம் செய்யாத) ஜ்ஞானத்தின் உத்பத்தி நிராகரிக்கப்படுகிறதா? முதலாவது பக்ஷம் உசிதமல்ல-குடம் முதலியவைகளுக்கும் உத்பத்தி இல்லாமல் போகவேண்டுமாதலால். நம்மைப் போன்றவர்களுக்கு அந்த வஸ்து உண்டாவதற்கு முன்பே அந்த வஸ்துவைப் பற்றிய ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானம் ஸம்பவிக்காதல்லவா. அப்படிக் கில்லாத பக்ஷத்தில் நமக்கும் எப்பொழுதும் எல்லாவற்றையும் அறியும் தன்மை உண்டாகவேண்டிவரும்.

आदौ केवलं स्वरूपेणावतिष्ठते, पश्चात्तु सामग्रीवैचित्र्यात् तत्तद्घटादिविषया भविष्यतीति चेत्, न — सत्यां संविदि सामग्र्या अनपेक्षणात्। तत्तद्घटादिविषयीकरणलक्षणसम्बन्धाय तदपेक्षेति चेत्, न — सामग्रीविशेषप्रतिनियतसंवित्स्वरूपातिरिक्तसम्बन्धकल्पने प्रमाणाभावात्॥ संवित्स्वरूपस्य नित्यत्वे श्रुतिसिद्धे सामग्रीवैयर्थ्यपरिहाराय तत्कल्पनमिति चेत्, स किं संविदि सामग्र्या आकारः? उत अनादिसिद्धं संवित्स्वरूपमेव? तत्र स्वभावकत्वसविकारत्वादिभीरुणा भवता प्रथमः पक्षो न कक्षीकार्यः। आरोपितस्वभावविकारान्वयान्न दोष इति चेत्, न — आरोपस्यैव विषयीकरणात्मक

முதலில் ஸ்வரூபம் மாத்திரத்தினால் நிற்கிறது, பிறகு ஸாமக்ரீ விசித்திரமாயிருப்பதினால் அந்தந்தக் குடம் முதலிய வஸ்துக்களைப்பற்றியதாக ஆகப்போகிறது என்பதும் உசிதமல்ல—ஜ்ஞானம் இருக்கும் பக்ஷத்தில் ஸாமக்ரியை அபேக்ஷிக்கவேண்டியதில்லையாதலால். அந்தந்தக் குடம் முதலிய வஸ்துக்களை ப்ரகாசம் செய்வதாகிற ஸம்பந்தம் உண்டாவதற்காக ஸாமக்ரியை அபேக்ஷிக்கவேண்டியது என்பதும் உசிதமல்ல—ஸாமக்ரீ விசேஷங்களால் தனித்தனியே ஏற்படுத்தப்பட்ட ஜ்ஞானத்தின் ஸ்வரூபத்தை விட வேறான ஸம்பந்தம் உண்டென்று கல்பிப்பதில் ப்ரமாணம் இல்லாமையினால். ஜ்ஞானத்தின் ஸ்வரூபம் நித்யமென்று ஶ்ருதிகளினால் ஏற்பட்டிருப்பதினால் ஸாமக்ரிகள் வ்யர்த்தமாகப் போகவேண்டிவருமென்பதைப் பரிஹரிப்பதற்காக அந்த ஸம்பந்தத்தைக் கல்பிக்கவேண்டும் என்னில், அந்த ஸம்பந்தம் ஜ்ஞானத்தில் புதிதாக உண்டாக்கப்படுகிற ஆகாரமா? அன்றிக்கே அநாதியாக இருக்கிற ஜ்ஞானத்தின் ஸ்வரூபமேயா? அதில் ஒரு ஸ்வபாவத்தை உடையதாயிருக்கை விகாரத்தை உடையதாயிருக்கை முதலியவைகளில் இருந்து பயந்திருக்கிற உன்னால் முதலாவது பக்ஷம் ஒப்புக்கொள்ளத் தகுந்ததல்ல. ஆரோபணம் செய்யப்பட்ட ஸ்வபாவம் விகாரம் இவைகளை உடையதாகையினால் தோஷமில்லை என்பதும்

𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 | 𑌯𑌦𑌿 𑌹𑌿 𑌵𑌿𑌷𑌯𑍀𑌕𑌰𑌣 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌾𑌰𑍋𑌪𑌿𑌤𑌂, 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯 𑌵𑌿𑌷𑌯𑍀𑌕𑌰𑌣𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯𑌾𑌮𑌨𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾 | 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌦𑍍 𑌵𑌿𑌷𑌯𑍀𑌕𑌰𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍁𑌕𑍍𑌤𑌦𑍋𑌷𑌃 |

𑌨 𑌚 𑌵𑌿𑌷𑌯𑍀𑌕𑌰𑌣𑌾𑌰𑍋𑌪𑌿𑌤𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑍋𑌽𑌵𑌿𑌷𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌂—𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑌾𑌤𑌾𑌤𑍍 | 𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌷𑌯𑍀𑌕𑌰𑌣𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑍈𑌵 𑌤𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌂—𑌤𑌦𑍈𑌵 𑌸𑌾𑌮𑌗𑍍𑌰𑍀𑌨𑌿𑌰𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌘𑌟𑌾𑌦𑍇𑌰𑌪𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 ‖

உசிதமல்ல--அப்படி ஆரோபிக்கப்படுகிற ப்ரகாசம் செய்வதாகிற ஸ்வபாவமே இப்பொழுது நிரூபிக்கப்படுகிறபடியினல். ப்ரகாசம் செய்வதும் ஆரோபிக்கப்பட்டதாயிருந்தால் அப்பொழுது அந்த ப்ரகாசம் செய்வதாகிய ஸ்வபாவத்தை மற்ருெரு ஜ்ஞானம் ப்ராகாசம் செய்ய வேண்டியதவஶ்யமாதலால் அநவஸ்தை என்னும் தோஷம் வருகிறது. எங்கேயாவது ஓர் இடத்தில் ப்ரகாசம் செய்வதாகிய ஸ்வபாவம் ஸத்ய மென்னில், முன்பு சொன்ன தோஷங்கள் வரும்.

ஆரோபணம் செய்யப்பட்ட ப்ரகாசம் செய்வதாகிய ஸ்வபாவம் ஒரு ஜ்ஞானத்திற்கும் விஷயமில்லை என்று சொல்லுவது உசித மல்ல—ஒன்றுக்கொன்று விரோதமா யிருக்கிறபடியினல் (அதாவது ஆரோபணமாவது வாஸ்தவத்தில் இல்லாமல் இருக்க ப்ரமத்தினல் அப்படி இருப்பதாகத் தெரிந்துகொள்ளுவது, அது ஒரு ஜ்ஞானத்திற்கும் விஷயமில்லை என்னில் ஒன்றுக்கொன்று விரோதம் வருகிறது என்றபடி). வேறொரு ஜ்ஞானத்தினல் ப்ரகாசம் செய்யப்படாமல் ஸ்வரூபத்தினலேயே அது ப்ரகாசிக்கிறது என்பதும் உசிதமல்ல—அந்த ப்ரகாசத்தில் ஸாமக்ரிகளை எதிர்பார்க்க வேண்டியதில்லை யாகையினலே ஜ்ஞானம் எப்பொழுதும் அதை ப்ரகாசம் செய்வதாய் இருந்தால் அத்தோடு சேர்ந்த குடம் முதலிய வஸ்துக்களும் எப்பொழுதும் ப்ரகாசிக்க வேண்டிவருமாகையினல்.

𑌕𑌿𑌂 𑌚 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌯𑌾𑌮𑌨𑌾𑌦𑍌 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌤𑌯𑌾 𑌭𑌾𑌸𑌮𑌾𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌯 𑌸𑌾𑌮𑌗𑍍𑌰𑍀𑌮𑌨𑍍𑌵𑍇𑌷𑌣𑍀𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌭𑌵𑌤𑍋 𑌨 𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌨 𑌹𑍍𑌯𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑍇𑌽𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍋 𑌘𑌟𑌾𑌦𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌃 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌭𑌵𑌤𑌾𑌂 । 𑌨 𑌚 𑌘𑌟𑌾𑌦𑌿𑌃 𑌸𑌾𑌮𑌗𑍍𑌰𑍍𑌯𑌧𑍀𑌨𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌤𑍍𑌮𑌲𑌾𑌭𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌕𑌃 । 𑌅𑌤𑍋 𑌯𑌾𑌵𑌦𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌂 𑌘𑌟𑌾𑌦𑌿𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑍋 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾𑌰𑌃 ॥

𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌤 𑌏𑌵 𑌕𑌸𑍍𑌮𑍈𑌚𑌿𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌏𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌹𑌿 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌰𑍋𑌪𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌾𑌂 । 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌾𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 𑌘𑌟𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯

மேலும் ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் வ்யாபரித்ததாயும், அநாதியாயும் ப்ரமிக்கப்படுகிற அந்தந்த வஸ்துக்களுக்கு ஆதாரமாய்த் தோன்றுகிறதாயும் இருக்கிற ஜ்ஞானத்தில் ஸம்பந்தம் உண்டாவதற்காக ஸாமக்ரிகளைத் தேடவேண்டும் என்பது உனக்கு உசிதமாகாது. ஜ்ஞானம் இல்லாத வேறு வஸ்துவினிடத்தில் ப்ரமிக்கப்படுகிற குடம் முதலியதான வஸ்து ஒன்றும் இல்லையல்லவா. மேலும் குடம் முதலிய வஸ்துக்கள் ஸாமக்ரிகளுக்கு வசப்பட்டிருக்கிற ஸம்பந்த மாத்திரத்தினால் உண்டான ஸ்வரூபத்தை உடையதல்ல. ஆதலால் உண்டானது முதல் நாசம் அடைகிறவரையில் குடம் முதலிய வஸ்துக்கள் ப்ரகாசித்துக்கொண்டே இருக்கவேண்டும் என்பது தடுக்க முடியாது.

எவனுவது ஒருவனுக்கு ப்ரகாசித்துக்கொண்டே இருக்கிறது என்பதும் உசிதமல்ல--எல்லாருக்கும் அப்படி ப்ரகாசிக்கவேண்டிவருமாதலால். உங்களுடைய மதத்தில் ஒரு ஜ்ஞானத்தில் எல்லா ப்ரபஞ்சமும் ஆரோபிக்கப்படுகிறதல்லவா. கணக்கில்லாத ஜ்ஞானங்களில் ப்ரமிக்கப்படுகிறபடியினுல் சில ஸமயத்தில் ப்ரகாசமாவதும் சில ஸமயத்தில் ப்ரகாசமாகாததும் உசிதமாகும் என்பதும் யுக்தமல்ல—குடம் முதலிய வஸ்துக்களைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் ப்ரமிக்கப்படுகிறதாகையினு

ஸம்விதா³காரஸ்யைவ ஸம்வித்³ப்⁴ராந்தத்வபக்ஷே ச ஶூ-
ந்யவாதி³த்வப்ரஸங்கா³த் । ஸத்யாம் ஸம்விதி³ நாநாத்வமாத்ர
ஸ்ய ப்⁴ராந்திரிதி சேத், ததா² ஸதி ஸர்வத்ர ஸர்வவிஷய
ப்ரகாஶோ து³ர்வார:, ஸர்வேஷு ப்ரதிசந்த்³ரேஷு
கலங்கப்ரகாஶவத் ।

யஸ்து ஜ்ஞாநஜ்ஞேயஸம்ப³ந்தா⁴நுபபத்த்யா விஶ்வ
மபஹ்நோதுமீஹதே, ஸ கத²ம் தத்ஸம்ப³ந்தா⁴ய ப்ரய
ததே? அத: ஸம்வித³நுத்பத்திவாதி³நா ப்ரகாஶோ வா
யாவத்ஸத்த்வம் தத்ப்ரகாஶோ வா து³ஷ்பரிஹர: । ப்ராக³பா⁴வ

லும் அதைத்தவிர வேறொரு விதஜ்ஞானம் நம்மால் அறியப்படாமை யினாலும் ஶூந்யவாதமே ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதாகு மாகையினால். ஜ்ஞானம் உண்மையாயிருக்க அது அனேகம் என்பது மாத்திம் ப்ரமிக்கப்படுகிறது என்னில், அப்பொழுது எல்லா ஜ்ஞானத்தினாலும் எல்லா வஸ்துக்களும் ப்ரகாசிக்க வேண்டுமென்பது தடுக்கமுடியாது. அனேகம் சந்திரர்கள் ப்ரதிபலிக்கும் பொழுது அப்படி ப்ரதிபலிக்கும் எல்லாச் சந்திரர்களிடத்திலும் வாஸ்தவமான சந்திரனிடத்தில் இருக்கும் களங்கம் தோன்றுவதைப்போல (ஜ்ஞானத்தின் வாஸ்தவமான ஆகாரம் ப்ரமிக்கப்படுகிற எல்லா ஜ்ஞானங்களிலும் தோன்றவேண்டுமாதலால்).

ஜ்ஞானத்திற்கும் அறியப்படுகிற வஸ்துக்களுக்கும் ஸம்பந்தமுண்டென்பது பொருந்தாததலால் ப்ரபஞ்சம் பொய் என்று எவன் ப்ரபஞ்சத்தை அபலாபம் செய்கிறானோ, அவன் அவை இரண்டிற்கும் ஸம்பந்தம் உண்டென்று ஸ்தாபிப்பதற்கு எப்படி ப்ரயத்தினம் செய்வான்? ஆகையினால் ஜ்ஞானம் உண்டாகிறதில்லை என்று சொல்லுகிறவனால் விஷயங்கள் ஒரு பொழுதும் ப்ரகாசிக்கிறதில்லை என்றாவது, ஜ்ஞானம் உள்ளவரையில் ப்ரகாசிக்கிற தென்றாவது ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமென்பது பரிஹரிக்க முடியாது. ப்ராகபாவம் இல்லாததான ஜ்ஞானத்திற்கு உத்பத்திஎப்படிஸம்பவிக்கும்என்பதும் உசிதமல்ல—

𑌰𑌹𑌿𑌤𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌃 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌿𑌦𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 — 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌰𑍇𑌵 𑌤𑌦𑌵𑌸𑍍𑌥𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 ।

𑌨𑌨𑍁 𑌨 𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑌭𑌾𑌵𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌿𑌣𑍀 — 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑌭𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍌 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌨𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌕𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌦𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑍇 𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣 𑌤𑌦𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 — 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌿𑌕𑌾𑌭𑌾𑌵𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌯𑍋𑌗𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿, 𑌨𑍈𑌵𑌂 — 𑌸𑍍𑌵𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌤𑌦𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑍋𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃 । 𑌸𑍍𑌵𑌤𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍 — 𑌏𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌕𑌾𑌲𑌂 𑌨 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍

கீழ்ச்சொல்லிய தோஷத்தினுலேயே உத்பத்தி உண்டென்பது ஏற்படுகிற படியினுல்.

ஜ்ஞானம் தன்னுடைய ப்ராகபாவத்தைத்தானே அறிகிறதென்பது பொருந்தாது—ப்ராகபாவம் இருக்கும் பக்ஷத்தில் ஜ்ஞானம் உண்டாகவில்லை என்றேற்படுமாகையினுலே ப்ராகபாவத்தை அறியக்கூடிய ஜ்ஞானம் இல்லாமையினுல். ப்ராகபாவம் இல்லை யென்னில், அறியவேண்டிய விஷயமான ப்ராகபாவம் இல்லாமையினுலே அதை அறிவது பொருந்தாது. வேறொரு ஜ்ஞானத்தினுல் அது அறியப்படுகிறது என்பதும் உசிதமல்ல—ப்ரதியோகியை அறியாமல் அபாவத்தை அறிவது ஸம்பவிக்காதாதலால் (அதாவது எந்த வஸ்துவின் அபாவத்தை அறியவேண்டுமோ அந்த வஸ்துவின் ஸ்வபாவத்தை அறியாமல் அதன் அபாவத்தை அறிய முடியாது என்றபடி). அப்படி ப்ரதியோகியாகிய ஸம்வித் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாதலால் வேறொரு ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாகாதாதலால் என்னில், இது உசிதமல்ல—தன்னுலும் இதர ஜ்ஞானத்தாலும் தன் ப்ராகபாவத்தை அறிவது பொருந்துமாதலால். தானே எப்படி அறிகிறது என்னில்:- இவ்வளவு காலம் நான் ஒன்றையும் அறிந்துகொள்ளவில்லை என்கிற

ஹம்ஜ்ஞாவிஷமிதி யோऽயம் ப்ரத்யய: ஸ ஹி ப்ராகஸந்
நத: ஸ்வபூர்வகாலவர்த்திநம் ஸ்வாபாவமபி க்ருஹ்ணா
தி। ந சாதீதஸ்ய ப்ராகபாவஸ்ய கதம் விஷயீ
கார இதி வாச்யம் — அஸ்மதாதிப்ரத்யக்ஷஜ்ஞாநவ்யதிரி
க்தஜ்ஞாநேஷு த்ரிகாலவர்த்திநாமபி க்ரஹணாத்। ந
சாதீதஸ்யாஸதோ க்ரஹணாதப்ராமாண்யம் - அதீதஸ்யா
பி ஸ்வகாலே ஸத்த்வாத்। அந்யதா வர்த்தமாநஸ்ய பூ
ர்வோத்தரகாலாஸத்த்வேந தத்க்ராஹிணோऽப்யஸத்க்ராஹி
த்வேநாப்ராமாண்யப்ரஸங்காத்। க்ருஹ்யமாணஸ்வகாலவை
பரீத்யாபாவ ஏவ ஹி ப்ராமாண்யம், ந புநர்க்ராஹ்ய
ஸ்ய க்ரஹணஸமகாலத்வம்। அந்யதா பவந்மதேऽநிர்
வசநீயரஜதஸமகாலவர்த்திந்யா ரஜதப்ராந்தே: ப்ரா

ஒரு ஜ்ஞானம் உண்டாகிறதே அது பொதுவாக இதற்கு முன் உண்டான தன்னுடைய அபாவத்தையும் அறிகிறது. முன்பிருந்த ப்ராகபாவத்தை இப்பொழுது எப்படி அறிய முடியும் என்பதும் உசிதமல்ல—நம்முடைய ப்ரத்யக்ஷ ரூபமான ஜ்ஞானம் தவிர மற்ற ஜ்ஞானங்களில் மூன்று காலத்தில் உள்ள வஸ்துக்களை அறிவது பார்க்கப்பட்டிருப்பதினால். முன்பிருந்த வஸ்து இப்பொழுது இல்லையாதலால் இல்லாத வஸ்துவை அறிவதினால் ப்ரமாணமில்லாமல் போக வேண்டி வருமே என்பதும் உசிதமல்ல--முன்பிருந்த வஸ்துவும் அது இருந்த காலத்தில் வாஸ்தவத்தில் இருந்தபடியினால். அப்படிக் கில்லாவிடில் ஜ்ஞான முண்டாகிற காலத்தில் இருக்கும் வஸ்துக்களும் முன்னும் பின்னும் இல்லாமையினால் அதை அறிகிற ஜ்ஞானமும் ப்ரமாணமில்லாமல் போகவேண்டி வருமாதலால். (ஆதலால்) எப்படி அறியப்படுகிறதோ அதற்கு விருத்தமாக இல்லாமை மாத்திரம் அந்த ஜ்ஞானம் ப்ரமாணம் என்பதற்குக் காரணம், அப்படிக் கில்லாமல் அறியப்படுகிற வஸ்து அறியும் காலத்தில் இருக்கவேண்டும் என்பதல்ல. அப்படிக் கில்லாவிடில் உன் மதப்படி அநிர்வசனீயமான வெள்ளியோடு ஸம காலத்தில் உண்டாகிற வெள்ளியைப்பற்றிய ப்ரமம் ப்ரமாணமாக வேண்டி வருமாதலால். ஜ்ஞானத்தின் ப்ராகபாவத்தை அறியக் கூடிய

𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌜𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍। 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑌭𑌾𑌵𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌕𑌂 𑌕𑌿𑌮𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌘𑌟𑌾𑌦𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑌭𑌾𑌵𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌕𑌂 𑌤𑌦𑍇𑌵। 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌯𑌾 𑌵𑌾 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌾𑌤𑍍𑌮𑌿𑌕𑌯𑌾 𑌵𑌾 𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌪𑌲𑌬𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌘𑌟𑌾𑌦𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑌭𑌾𑌵𑌗𑍍𑌰𑌹 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌇𑌹𑌾𑌪𑌿 𑌤𑌦𑍇𑌵। 𑌅𑌤𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑍁𑌪𑌲𑌬𑍍𑌧𑌿𑌰𑌨𑍁𑌪𑌲𑌬𑍍𑌧𑌿𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌕𑌥𑌮𑍁𑌪𑌕𑌰𑍋𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨—𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌭𑌾𑌵𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌨𑌯𑍈𑌵 𑌤𑌯𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃। 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌰𑍍𑌗𑌜𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌤𑍍। 𑌤𑌦𑌿𑌹𑌾𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍋 𑌯𑌥𑌾𑌰𑍁𑌚𑌿 𑌪𑌰𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑍍। 𑌨 𑌚 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑌵𑌿𑌲𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌭𑌾𑌵𑌃—𑌪𑍍𑌰𑌬𑌲𑌤𑌰𑌸𑍁𑌖𑌦𑍁𑌃

ப்ரமாணம் எதுவென்னில், குடம் முதலிய வஸ்துக்களின் அபாவத்தை அறிவிக்கக் கூடிய ப்ரமாணம் எதுவோ, அதுவே. ப்ரத்யக்ஷத்தில் உள்ளடங்கியதாகவாவது, தனித்தொருப்ரமாணமாகவாவது இருக்கிற யோக்யானுபலப்தியினால் (அதாவது தெரியக் கூடியதாய் இருக்கிற வஸ்து தெரியாமையினால்) குடம் முதலியவைகளின் அபாவம் அறியப்படுகிறதென்னில், இவ்விடத்திலும் அப்படியே. முன்னால் இருந்து அழிந்து போன அறியாமை அறிவுண்டான ஸமயத்தில் எப்படி உபகாரம் செய்யும் என்பதும் உசிதமல்ல--இப்பொழுது ஜ்ஞாபகத்திற்கு வராமையினால் ஊஹிக்கப்பட்ட முன்பிருந்த அறியாமையினாலே அந்த ப்ராகபாவம் ஸித்தித்து விடுமாகையினால் (அதாவது இப்பொழுது ஜ்ஞாபகத்திற்கு வராமையினால் முன்பு நம்மால் இது அறியப்படவில்லை என்று ஊஹித்து அத்தால் அப்பொழுது அந்த ஜ்ஞானம் இல்லை என்று தெரிந்து கொள்ளுகிறோமாகையினால்). காலையில் இவ்விடத்தில் யானை இல்லை என்றறிவதைப்போல, (அதாவது ஓரிடத்தில் யானையைப் பிறகு பார்த்தவன் காலையில் அதே இடத்தில் அது இல்லை என்று ஊஹித்தறிவதைப் போல). அதைப்போலவே இவ்விடத்திலும் ப்ரமாணங்களின் பெயரில் உண்டாகிய வ்யத்யாஸம் அவரவர்கள் இஷ்டப்படி வைத்துக் கொள்ளத்தக்கது. ஸம்ஸ்காரம் நசித்துப் போனமையினால் ஜ்ஞாபகம் வரவில்லை என்பதும் உசிதமல்ல—மிகவும் பலமான ஸுகம், துக்கம், நாள் கழிந்தமை முதலிய ஸம்ஸ்

ப்ரகாரமேவபூர்வாதி ஸம்ஸ்காரதிரஸ்காரகாபாவே தயோர்நாஶ: | ந ச ஸுஷுப்த்யாதய ஏவ ஸம்ஸ்காரோச்சேதகா: — ததா ஸதி பூர்வேத்யுரநுபூதஸ்ய ஸ்மரணாஸம்பவாத் | ததா ச ஸுப்தோத்தித: ஶத்ருமபி மித்ரதயா ப்ரதிபத்யேத, ஸ்த்ரீமபி கலத்ரதயா, ஶ்ரோத்ரமபி நேத்ரதயேதி விப்லவ: | ந ச விஷயப்ரகாஶவிரஹாதஹங்காரவிரஹாத்வா ஸம்ஸ்காராநுத்பத்தி: — அந்யாப்ரகாஶாஸத்த்வயோ: ப்ரகாஶமாநஸம்ஸ்காரோத்பத்திப்ரதிபந்தகத்வே அதிப்ரஸங்காத் | ந சாவிஶதப்ரகாஶாதேவாஸ்ம்ருதி: — ஸர்வதா ஸம்விதம்ஶஸ்மரணாஸம்பவாத் | ந ஹி ஸம்வி

காரங்களை மறைக்கக் கூடிய காரணம் ஒன்றும் இல்லாமல் ஸம்ஸ்காரம் நாசமடையும் என்பது பொருந்தாதாகையினால். தூக்கம் முதலியவைகளே ஸம்ஸ்காரத்தைநாசம்செய்யக்கூடியவைகளல்ல. அப்படியாகில் முதல் நாள் அனுபவிக்கப்பட்ட வஸ்துவை நினைத்துக்கொள்ளுவது முடியாமல் போகவேண்டிவரும். ஆகையினால் தூங்கிஎழுந்தவன் சத்துருவை ஸ்நேஹிதனாகவும் பெண்ணைப் பத்னியாகவும், காதைக் கண்ணாகவும் அறியவேண்டி வருமாதலால் எல்லா வ்யவஹாரங்களுக்கும் விரோதம் வரும். வெளி விஷயங்கள் ப்ரகாசிக்காமையினாலும், அஹம் (நான்) என்று சொல்லப்படுகிற அஹங்காரம் இல்லாமையினாலும்ஸம்ஸ்காரமே உண்டாகாமையினால் அதைப்பற்றிய ஜ்ஞாபகம் வருகிறதில்லை என்பது உசிதமல்ல—வேறொரு வஸ்துவின் ப்ரகாசமில்லாமையும் மற்றொரு வஸ்து இல்லாமையும் அப்பொழுது ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற வஸ்துவைப் பற்றிய ஸம்ஸ்காரம் உண்டாவதைத் தடுக்கிறதென்று ஒப்புக்கொண்டால்அதிப்ரஸங்கம்என்னும் தோஷம் வருமாதலால். விஶதமான ப்ரகாசம் இல்லாமையினால் அதைப்பற்றிய ஜ்ஞாபகம் வருகிறதில்லை என்பதும் உசிதமல்ல—எப்பொழுதும் ஜ்ஞானத்தைப் பற்றி ஜ்ஞாபகமே உண்டாகாமல் போகவேண்டி வருமாதலால். ஜ்ஞானமென்கிற பாகத்தில் விஶதமாக இருக்கை உன்மதத்தில் அங்கீகரிக்கப்படவில்லையல்லவா. ஏனெனில் அது எப்பொழுதும் ஒரு வித ஸ்வபாவமு மில்லாததாதலால். விஷயங்களையும் ஆதாரத்தையும்

அம்ஶே வைஶத்யம் தவாஸ்தி—நித்யமேவ நியமேநாநுபவா
த் । விஷயாந்தரேப்யோ வா வைஶத்யம் தத்ஸ்ம்ருதிரிதி
சேத், ததபி ந—வைஶத்யாநவபாஸேऽப்யந்தகாரா
தாவநுபூதவஸ்துஷ்வபி ஸ்ம்ருதிதர்ஶநாத் ।

ததேவம் ஸ்வதஸ்ஸ்வப்ராகபாவக்ரஹ உபபாதித: ।

பரதோऽபி தத்ப்ராகபாவக்ரஹ: ஸம்விதோ வே
த்யத்வஸாதநாதேவ ஸித்த: । அந்யதா த்வதுக்தஜ்ஞா
நாபி ஸம்வித் தத்ப்ராகபாவஸ்ய அக்ராஹகத்வம் ந
ஸாதயேத்- ஸம்வித்ப்ராகபாவாக்ராஹகத்வக்ரஹணே
ஸம்வித்க்ரஹணாவஶ்யம்பாவாத் । ஸ்வப்ரகாஶஸ்வரூபமேவ
வ ப்ரதியோகிநமவஜீவ்ய தத்ப்ராகபாவாக்ரா
ஹகத்வம் ஸாத்யத இதி சேத், ஏவம் தர்ஹி தத்ப்ராக
பாவக்ரஹேऽபி ததேவாவஜீவ்யதாம் ॥

தெரிந்துகொள்ளுவதினால் விஶதமாயிருக்கையும், அதைப்பற்றிய ஜ்ஞாபகமும் உண்டாகிறதென்னில், அதுவும் உசிதமல்ல—விஶதமாகத் தோன்றாமல் இருக்கும்பொழுதே இருட்டில் அனுபவிக்கப்படுகிற வஸ்துக்களின் ஜ்ஞாபகம் உண்டாவதைக் கண்டிருப்பதினால்.

ஆகையினால் இப்படித் தன்னாலேயே தன்னுடைய ப்ராகபாவத்தை அறிந்துகொள்ளுகிறதென்று உபபாதிக்கப்பட்டது.

மற்றொரு ஜ்ஞானத்தினாலும் அந்த ஜ்ஞானத்தின் ப்ராகபாவம் அறியப்படுகிறதென்பது ஜ்ஞானம் மற்றொரு ஜ்ஞானத்தினால் அறியப்படக்கூடியது என்று ஸாதித்திருப்பதினாலேயே ஏற்பட்டது. அப்படிக்கில்லாவிடில் நீ சொல்லுகிற வார்த்தையினால் உண்டாக்கப்படுகிற ஜ்ஞானமும் ஜ்ஞானத்தின் ப்ராகபாவம் அறியமுடியாதென்பதை ஸாதிக்காது—ஜ்ஞானத்தின் ப்ராகபாவம் அறியமுடியாது என்று அறியும்பொழுது ஜ்ஞானத்தையும் அறியவேண்டியது அவஶ்யமாகையினால். ஸ்வயம்ப்ரகாசமான ஜ்ஞானத்தின் ஸ்வரூபத்தையே அந்த ப்ராகபாவத்திற்கு ப்ரதியோகியாக வைத்துக்கொண்டு அதன் ப்ராகபாவம் அறியமுடியாதென்பது ஸாதிக்கப்படுகிறதென்னில், அப்பொழுது ப்ராகபாவத்தை அறியும்பொழுதும் அந்த ஸ்வயம்ப்ரகாஶமான ஸ்வரூபமே அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததாகும்.

கிம் ச ப்ரதிவாதிந: ஶிஷ்யாணாம் ச ஸ்வஸித்தாந்தார்த்தஜ்ஞாநாநுத்பத்திம் மத்வைவ த்வயா வாக்யம் ப்ரயுஜ்யதே | த்வயாபி கதாசிதாசார்யோபதிஷ்டம் ப்ரதிவாதிநிர்திஷ்டம் சார்த்தம் ஜாநாநோ ந ஜாநாமீத்யேவ பாஷஸே, ஜிஜ்ஞாஸஸே ச | ஏவம் மூடபண்டிதவிபாகோ'பி லோகே பஹுஶ உபலப்யதே | ததேதத்ஸர்வம் ஜ்ஞாநப்ராகபாவக்ரஹாபாவே கதம் கடேத? ஜ்ஞாநாதிவிதிஶாஸ்த்ரம் ச கதம் ஜீவேத்? ததேவம் ஸ்வஸ்மிம்ஶ்ச தத்காலஸத்த்வ பவிஷ்யத்த்வம் விஜ்ஞாநப்ராகபாவஸ்ய க்ரஹணம் யோக்யாநுபலப்த்யா ஜாயதே | அதீதஸ்ய து ஸ்மரணாநுமாநாதிநா | பரகதஸ்யாப்யநுமாநாதிநைவ | அத: ஸ்வத: பரதோ'பி ஸித்த: ஸ்வவிஷய: ப்ராகபாவ: ||

மேலும் ப்ரதிவாதிகளுக்கும் ஶிஷ்யர்களுக்கும் உன்னுடைய ஸித்தாந்தத்தில் சொல்லப்படுகிற அர்த்தங்களைப் பற்றிய ஜ்ஞானம் உண்டாகாததாக நினைத்துக்கொண்டு உன்னால் வாக்யங்கள் ப்ரயோகிக்கப்படுகின்றன. நீயும் சில ஸமயங்களில் ஆசார்யனால் உபதேசிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தையும் ப்ரதிவாதிகளினால் சொல்லப்படுகிற அர்த்தத்தையும் தெரிந்துகொள்ளாதவனாய் நான் அறியவில்லை என்று சொல்லுகிறாய், அதை அறியவேண்டுமென்றும் விரும்புகிறாய். இப்படியே உலகத்தில் மூடன் பண்டிதன் என்கிற பிரிவும் அதிகமாகக் காணப்படுகிறது. இவை எல்லாம் ஜ்ஞான ப்ராகபாவத்தை அறியாதபக்ஷத்தில் எப்படிப் பொருந்தும்? ஜ்ஞானம் முதலியவைகளை (ஸம்பாதிக்க வேண்டுமென்று) விதிக்கிற ஶாஸ்திரங்களும் எப்படி உயிரோடிருக்கும்? ஆகையினால் இப்படித் தன்னிடத்தில் இருக்கிறதாகிற இனி உண்டாகப்போகிறதாகிய ஜ்ஞானத்தின் ப்ராகபாவத்தைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் யோக்யானுபலப்தியினால் உண்டாகிறது. ஜ்ஞாபகப் படுத்திக்கொள்ளுவது அனுமானம் செய்வது முதலியவைகளினால் முன்பு போன ப்ராகபாவம் அறியப்படுகிறது. அயலாரிடத்தில் இருக்கும் ஜ்ஞான ப்ராகபாவமும் அனுமானம் முதலியவைகளினாலேயே அறியப்படுகிறது. ஆகையினால் தன்னாலும் மற்றொரு ஜ்ஞானத்தினாலும் ஜ்ஞானத்தின் ப்ராகபாவம் அறியப்படுகிறதென்பது ஸித்தமாயிற்று.

ननु भवद्भिरपि धर्मभूतज्ञानस्यापि स्वरू
पनित्यत्वाभ्युपेतम्, ततस्तस्य प्रागभावतदुत्प
त्त्यादिसाधनेऽपसिद्धान्त इति चेन्न, अस्माकं
धर्मभूतज्ञानस्य स्वभावावस्थाविशेषव
त्त्वात् तत्तत्सामग्रीसमवधानेन तत्त
त्कालतत्कालावस्थाविशेषेषु च प्रागभावो
त्पत्त्यादिविषयबुद्धिविरोधाभावात्, अप
सिद्धान्तताप्रसङ्गाभावाच्च। ज्ञानस्यावस्थान्तरा
पत्तिरेव न संभवति अनुत्पन्नत्वादिति चेन्न,
स्वरूपतोऽनुत्पत्तिमात्रस्य भवदभिमताविद्याया अस्म
दभिमतप्रकृत्यादिषु व्यभिचारात्। सकलवस्तुवृत्ति

உங்களாலும் தர்மபூத ஜ்ஞானத்தினுடைய ஸ்வரூபம் நித்ய மென்று ஒப்புக் கொள்ளப்பட் டிருக்கிறது, ஆகையினால் அதற்கு ப்ராகபாவம், அதற்கு உத்பத்தி முதலியவைகளை நீர் ஸாதித்தீரே யானால் அபஸித்தாந்தம் என்கிற தோஷம் வருகிறதே என்பதும் உசிதமல்ல--எங்களுக்குத் தர்மபூத ஜ்ஞானம் ஸ்வபாவங்களை உடைய தாகையினாலும், அனேகம் வித அவஸ்தைகளை உடையதாகையினாலும், அந்த அவஸ்தைகள் உண்டாவதற்காக ஸாமக்ரிகளோடு சேருவதும் பொருந்துமாதலாலும், அந்தந்த வஸ்துக்களைப் பற்றிய ப்ரகாசங்களாகிற அவஸ்தைகளில் ப்ராகபாவம் உத்பத்தி முதலியவைகளைப் பற்றிய புத்தி உண்டாகிறபடியினால் கண்டறியப்பட்டிருப்பதற்கு விரோதம் இல்லாமையினாலே அபஸித்தாந்தம் என்கிற தோஷம் வருவதற்கு இடமில்லையாதலாலும். (அதாவது குடத்தைத் பற்றிய ஜ்ஞானம், துணியைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் என்கிற அனேகம் அவஸ்தைகள் அடிக்கடி உண்டாகிறபடியினால் அவைகளுக்கு உத்பத்தியும் ப்ராகபாவமும் இருப்பதில் ஒருவிதத் தோஷமுமில்லை என்றபடி.) ஜ்ஞானத்திற்கு மற்றொரு அவஸ்தை உண்டாவதே ஸம்பவிக்காது, ஏனெனில் அது உத்பத்தி இல்லாததாகையினால் என்பதும் உசிதமல்ல—ஸ்வரூபத்தில் உத்பத்தி இல்லை என்பது மாத்திரம் உன்னால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அவித்யையின் இடத்திலும் எங்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட ப்ரக்ருதி முதலியவைகளிடங்களிலும் வ்யபிசார தோஷத்தை உடைய

𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈𑌯𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌂 । 𑌅𑌨𑍁𑌤𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌯𑍋𑌜𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚 । 𑌅𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍇𑌤𑍋𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌃 । 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌭𑍂𑌤𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑍇𑌽𑌪𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 । 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑍇 𑌚 𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌯𑌤𑍍 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌤𑌜𑍍𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇, 𑌯𑌥𑌾 𑌘𑌟 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌸𑌾 । 𑌨 𑌚 𑌘𑌟𑌾𑌦𑍇𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾𑌽𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

𑌏𑌤𑍇𑌨 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃—𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍁𑌕𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑌿𑌬𑌾𑌧𑌾𑌤𑍍 ।

தாகிறபடியினல் (அதாவது அவைகளின் ஸ்வரூபத்திற்கு உத்பத்தி இல்லாமல் போனபோதிலும் அனேகம் அவஸ்தைகள் அவைகளுக்கு உண்டென்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட் டிருப்பதினுல் என்றபடி.) அவைகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகையினுல் என்று ஹேதுவில் சேர்த்துக் கொள்ளும் பக்ஷத்தில் தர்க்கத்தில் ஸாமர்த்தியம் ப்ரகாசம் செய்யப்பட்டதாகும் (அதாவது உதாஹரணம் சொல்லமுடியாது என்று தாத்பர்யம்.) கடைசியில் இஷ்டத்தையும்ஸாதிக்காது. வேறொரு அவஸ்தையை அடைவதில்லை என்பதைக் காரணமாகச் சொல்லில் ஸாத்யமும் ஹேதுவும் ஒன்ருகிவிடுகிறது. பொய்யாயிருக்கும் அவஸ்தைகள் இல்லையென்று ஸாதித்தால் மெய்யென்று ஏற்படுகிறபடியினுல் அபஸித்தாந்தம் வருகிறது. உண்மையான அவஸ்தை இல்லையென்று ஸாதித்தால் வ்யதிரேகவ்யாப்தி சொல்லமுடியாது (ஏனெனில்) எது உண்மையான அவஸ்தையை உடையதோ அது உத்பத்தியை உடையது, குடம் முதலியதைப் போல என்றல்லவோ வ்யதிரேகவ்யாப்தி சொல்லவேண்டும். குடம் முதலியவைகளுக்கு உண்மையான அவஸ்தைகள் உன்னுல் ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லையல்லவா. (இத்தால் உண்மையான அவஸ்தை என்கிற ப்ரதியோகியே அப்ரஸித்தமாகையினுல் அந்வயவ்யாப்தியும் சொல்ல முடியாதென்பதும் அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டது என்றறியத்தக்கது.)

இத்தால் ஜ்ஞானத்திற்கு நாசமில்லை என்று சொல்லுவதும் பதில் சொல்லப்பட்டது—முன்பு சொல்லியபடி ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களுக்கு விரோதமாக இருக்கிறபடியினுல். குடம் முதலிய

𑌯𑌦𑌿 𑌘𑌟𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌵𑌿𑌨𑌶𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍, 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃, 𑌤𑍍𑌵𑌤𑍍𑌪𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚 । 𑌵𑌿𑌨𑌶𑍍𑌵𑌰𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇𑌷𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍇𑌵 𑌦𑍂𑌷𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 ।

𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌕𑌾𑌭𑌾𑌵𑌚𑍋𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍇𑌵 𑌪𑌰𑌿𑌹𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 । 𑌨 𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 । 𑌘𑌟𑌾𑌦𑌿𑌷𑍍𑌵𑌿𑌵 𑌸𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑍈𑌰𑍇𑌵 𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌹𑌣𑍀𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌚 𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑍇—'𑌤𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌕𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌸𑌰𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌯𑍋𑌦𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌮𑌯𑌵𑍍𑌯𑌪𑌦𑍇𑌶𑌃'—𑌇𑌤𑌿 ।

வைகளைப் பற்றிய ஜ்ஞானம் நாசத்தை அடையாமல் போகுமேயானுல் அப்பொழுது தூக்கம் முதலியவைகள் உண்டாகாமல் போகவேண்டிவரும். உன்னுடைய பக்ஷத்தில் மோக்ஷமும் இல்லாமல் போகவேண்டிவரும். அப்படிக் குடம் முதலியவைகளின் ப்ரகாசம் எப்பொழுதும் இருக்கும் பக்ஷத்தில் விஷயங்களை ப்ரகாசம் செய்வதைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒரு அவஸ்தை உண்டென்பது முன்பு சொல்லிய ந்யாயத்தினுலே நிருபிக்க முடியாதாகையினுல். நாசத்திலும் அதைப்பற்றி அறியக்கூடிய ப்ரமாணம் இல்லை என்கிற ஆக்ஷேபமும் முன்போலவே பரிஹரிக்கத்தக்கது. ஸ்வரூபம் நித்யமாக இருந்தால் அதற்கு நாசம் பொருந்தாதே என்பதும் உசிதமல்ல—(உத்பத்தியைப்போல நாசமும் அவஸ்தைகளைப்பற்றிஉண்டாகலாமாகையினுல்). குடம் முதலிய வஸ்துக்களிலும் ஸத்கார்யவாதிகளினுல் விநாசம் இப்படியே (அவஸ்தைகளைப் பற்றியதென்றே) நிர்வஹிக்கப்படவேண்டியதவஸ்யமாதலால். இது ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் 'இப்படிப்பட்ட இந்திரியங்களின் வழியாக ஜ்ஞானம் வெளியில் பாவுவதை உத்தேசித்து உத்பத்தி நாசம் என்கிற வார்த்தைகள் உபயோகிக்கப்படுகின்றன' என்று அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

நாபி த்³விதீய: — அஹமர்த²விலக்ஷணாயா நிர்விஷயாயாஸ்ஸம்விதோऽநுபவாந் நிரஸ்தத்வாத், முக்தௌ நிர்விஷயத்வஸ்யாந்யத்ர ப்ரதிக்ஷேபாத்| ஸ்வாபமத³மூர்ச்சா²த்³யவஸ்தா²ஸு நிர்விஷயஸம்வித³நுப⁴வோऽஸ்தீதி வாசாரம்ப⁴ணமாத்ரத்வாத் | அஹமர்த²ஸ்ய து ஸ்வரூபமாத்ரப்ரகாஶாத்மகஸ்ய விஷயாந்தரவிரஹேऽபி ப³ஹிர்விஷயக்³ராஹிஸம்வித்³விலக்ஷணதயா ததா³ஶ்ரயதயா ச ப்ரதீயமாநஸ்ய ப⁴வதா ஸம்வித்³விலக்ஷணதயா அஹங்காரக்³ரந்தி²த்வாப்⁴யுபக³மாத் | பக்ஷாந்தரே து ததை²வ தத³ர்த²பூ⁴தஸம்விதோऽபி ஸர்வதா³ நிர்விஷயத்வஸாத⁴நஸ்ய த்³ருஷ்டவிருத்³த⁴த்வேந நிரஸ்தத்வாத் | ஸுஷுப்தௌ து நிர்வி-

---

(ஒரு விஷயத்தையும் ப்ரகாசம் செய்யாத ஜ்ஞானத்தின்உத்பத்தி இல்லையென்று தடுக்கப்படுகிறதா) என்கிறஇரண்டாவது பக்ஷமும்உசிதமல்ல—அஹம் என்கிற பதத்திற்கு அர்த்தமாக இருக்கிற வஸ்துவைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதாய் ஒரு விஷயத்தையும் அறியாததாய் இருக்கிற ஜ்ஞானம் ஒருவராலும் அறிந்துகொள்ளப்படாமையினாலே நிராகரிக்கப்பட்டிருப்பதினாலும், மோக்ஷத்தில் ஒரு விஷயத்தையும் ப்ரகாசம் செய்யாமல் இருக்கிறதென்பது மற்றொரு இடத்தில் நிராகரிக்கப்பட்டிருப்பதினாலும். தூக்கம் மயக்கம் மூர்ச்சை முதலிய தசைகளிலும் ஒரு விஷயத்தையும் ப்ரகாசம் செய்யாத ஜ்ஞானம் அறியப்படுகிறது என்பது வார்த்தைமாத்திரமாதலால். ஸ்வரூபமாத்திரத்தைப்பற்றிய ப்ரகாசமாய் வெளி விஷயங்களை ப்ரகாசம் செய்யாமல் போனபோதிலும் அந்த விஷயங்களை ப்ரகாசம் செய்கிற ஜ்ஞானத்திற்கு ஆதாரமாயும் அறியப்பட்டிருக்கிற அஹம் என்னும் பதத்திற்கு அர்த்தம் உன்னால் ஜ்ஞானத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதாகிய அஹங்கார க்ரந்தி என்று அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பதினால். அஹம் என்னும் பதத்தின் அர்த்தம் அஹங்கார க்ரந்தியைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்று சொல்லுகிற பக்ஷத்திலும் அப்படியே அந்த அஹம் என்னும் பதத்திற்கு அர்த்தமான வஸ்துவின் ஸ்வபாவமாகிய ஜ்ஞானத்திற்கும் எப்பொழுதும் ஒரு விஷயத்தையும் ப்ரகாசம் செய்யாதிருக்கும் தன்மை உண்டென்று ஸாதிப்பது உலகத்தில் கண்டறியப்பட்டிருப்பதற்கு விரோதமாயிருப்பதினாலே நிராகரிக்கப்

ஷயதயா தஸ்யா: ப்ரகாஶாத³ர்ஶநாத் | ஸ்வாத்மப்ர-
காஶஸ்யாப்யஹமர்த²ஸ்ய ஸ்வரூபஸ்யாத்மந: ப்ரத்யக்த்வா-
நந்த³த்வாதி³விஶேஷவத்த்வேநைவ ஸ்வத: ப்ரகாஶத்வாப்⁴யுப-
க³மேந க்வசித³பி நிர்விஶேஷப்ரகாஶாநப்⁴யுபக³மாத் |

யத³ப்யுக்தம் ஸுஷுப்த்யாதி³ஷு யத³நுபூ⁴தா
ஸம்வித் நிர்விஷயா, ததா³பி ஸாஶ்ரயத்வாதி³பி⁴ஸ்ஸ்வபா⁴-
வைரபி ந நிஸ்ஸ்வபா⁴வகத்வம் | விஷயரஹிதாயா அபி தஸ்யா:
ததா³நீம் ந ப்ரகாஶவிரஹ:, யேந ப்ரதிஸந்தா⁴நப்ரஸ-
ங்கோ³ தோ³ஷாய ந கல்பேத ஹி | உக்தம் ஹி பா⁴ஷ்யே—'யத்து
அநுபூ⁴தே: ஸ்வயம்ப்ரகாஶத்வமுக்தம், தத்³விஷயப்ரகாஶ-
நவேலாயாம் ஜ்ஞாதுராத்மநஸ்ததை²வ' இத்யாதி³ |

பட்டிருக்கிறபடியினுல். ஸுஷுப்தி (தூங்கும்) தசையில் ஒருவித வஸ்துவையும் ப்ரகாசம் செய்யாத அந்த ஜ்ஞானம் ப்ரகாசிக்கிறது என்பது ஒருவராலும் கண்டறியப்படவில்லை. எங்களாலோவெனில் தானுகவே ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற அஹம் என்னும் பதத்திற்கு அர்த்தமாகிய ஆத்மா ப்ரத்யக்காயிருக்கை (தனக்குத் தானே தோன்றுகை) ஆநந்தமாயிருக்கை முதலிய விசேஷங்களோடு கூடினதாகவே ஸ்வயம்ப்ரகாசமாகிறது என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதினுல் ஒரு இடத்திலும் ஒரு விசேஷமும் இல்லாத வஸ்து ப்ரகாசிக்கிறது என்பது ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை.

எங்களுடைய பக்ஷத்தில் தூக்கம் முதலிய தசைகளில் தர்மபூத ஜ்ஞானம் ஒரு விஷயத்தையும் ப்ரகாசம் செய்கிறதில்லை, அப்படி இருந்தபோதிலும் ஒரு ஆதாரத்தை உடையதாயிருக்கை முதலிய ஸ்வபாவங்களினுல் அப்பொழுதும் ஒரு ஸ்வபாவத்தையும் உடையதல்ல என்பதில்லை. ஒரு விஷயத்தையும் ப்ரகாசம் செய்யாத அந்தத் தர்மபூத ஜ்ஞானம் அப்பொழுது ப்ரகாசிக்கிறது என்று ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. அப்படி ஒப்புக்கொண்டாலல்லவோ பிறகு தூக்கத்தில் அனுபவிக்கப்பட்ட வஸ்துக்களைப் பற்றிய ஜ்ஞாபகம் வரட்டும் என்கிற ஆக்ஷேபத்திலிருந்து எங்களை விடுவித்துக் கொள்ளமாட்டோம். அப்படியே ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் 'ஜ்ஞானம் ஸ்வயம்ப்ரகாசமென்று சொல்லப்பட்டதே அது விஷயங்களை ப்ரகாசம் செய்யும்பொழுது அந்த விஷயங்களை அறிகிற ஆத்மாவிற்கு அப்படியே' என்றிவை முதலியது அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

யத்வாநுமாநம் — அநுமாநவிருத்தா — அநுமாநவிரோதாத், உக்தாதிகம், ததப்யநவதாரிதப்ரத்யக்ஷாதிஸமஸ்தப்ரமாணபாதிதம், ப்ராகுக்தப்ரதிகூலதர்கஜாலப்ரதிஹதஞ்ச | கேவலவ்யதிரேகிவ்யாப்திஶ்ச ப்ரத்யுக்த: | கடாதிவிஷயோத்பாஸரஹிதஸம்வித்ஸ்வரூபமாத்ரபக்ஷீகாரே ச ஆஶ்ரயாஸித்திர்வா ஸித்தஸாதநம் வேத்யாதி தூஷணஸமூஹ்யம் ||

இதி ஸ்ரீகவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய ஸ்ரீமத்வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீ ஶ த தூ ஷ ண் யா ம்
|| ஸம்விதநுத்பத்திபங்கவாத: ஏகவிம்ஶ: ||

|| ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம: ||

ஜ்ஞானம் உத்பத்தி இல்லாதது—ஜ்ஞானமாகையினால், என்று எந்த அநுமானம் சொல்லப்பட்டதோ அதுவும் கீழே சொல்லப்பட்ட ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய எல்லா ப்ரமாணங்களினால் நிராகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கீழ் நிரூபிக்கப்பட்ட விரோதிகளான யுக்திகளின் கூம்பல்களினாலும் நிராகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கேவல வ்யதிரேக என்கிற வ்யாப்தி இல்லை யென்பது வேறொரு இடத்தில் (ஸ்ரீ தத்வ முக்தா கலாபத்தில்) நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. குடம் முதலிய விஷயங்களை ப்ரகாசம் செய்யாத ஜ்ஞானத்தின் ஸ்வரூபம் மாத்திரத்தைப் பக்ஷமாக வைத்துக்கொண்டு அது நித்யமென்று ஸாதிக்கும் பக்ஷத்தில் பக்ஷமே ஸித்திக்கவில்லை என்றாவது, ஸித்தமாயிருப்பதையே ஸாதிக்கிறது என்றாவது தோஷம் வரும். இன்னும் மற்றத் தோஷங்களும் ஊஹித்துக் கொள்ளத் தக்கவை.

இப்படித் திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர் வித்வான்
பகவத்விஷயம் பண்டிதபூஷணம்
ஸ்ரீ உப. வே. நரஸிம்மாசார்யர் ஸ்வாமியின்
ஸ்ரீ ஶததூஷணீ தமிழ்மொழி பெயர்ப்பில்
ஸம்விதனுத்பத்தி தூஷண வாதம் என்னும்
இருபத்தோராவது வாதம் முற்றிற்று.

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

॥ संविन्निर्विकारत्वानुमानभङ्गवादो द्वाविंशः ॥

परिणमयति विश्वं यः स्वयं निर्विकारः
परिणमति च योऽसौ तत्तदात्मान्तरात्मा ।
विषमविषयतृष्णाकान्तारजातं
व्यपनयतु भयं मे विश्वजिष्णुः स विष्णुः ॥

यदनुभूते—अनुत्पत्ति निर्विकारा—अनुत्पन्नत्वात्, यद्यत्साध्यवत् न भवति, तत्तत्साधनवदपि

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते श्रीनिवासरामानुज महादेशिकाय नमः ॥

ஸம்விந்நிர்விகாரத்வாநுமான பங்கவாதம் என்னும் இருபத்திரண்டாவது வாதம்.

எந்த விஷ்ணு தான் ஒரு விகாரமுமில்லாதவராய் ப்ரபஞ்சத்தை விகாரத்தை அடையும்படி செய்கிறாரோ, எந்த விஷ்ணு அந்தந்த வஸ்துக்களுக்கு அந்தராத்மாவாக ஆகிறாரோ, அப்படிப்பட்டவராய் எல்லாவற்றையும் ஜயிக்கக்கூடியவராகிய விஷ்ணு மேடுபள்ளங்களான ஶப்தம் முதலிய விஷயங்களில் உண்டாகிய ஆசையாகிற பாலைவனத்தில் உண்டான என்னுடைய பயத்தைப் போக்கடிக்கவேண்டும்.

அனுபூதி ஒரு விகாரமுமில்லாதது—உண்டானதில்லையாதலால், எது கீழ்ச்சொல்லிய ஸாத்யத்தை உடையதில்லையோ (அதாவது விகாரத்தை உடையதோ) அது கீழ்ச்சொல்லிய ஹேதுவையும் உடைய

न भवति, यथा घटादिः — इति, तत्र संविदुत्पत्त्यादिसाधनादेवासिद्धिर्बाधश्च सुगमौ ।

किं च किमिदं निर्विकारत्वं नाम? किमुत्तरावधिराहित्यम्? उत घटादिवत् नामान्तरव्यपदेशार्हावस्थाविशेषराहित्यम्? उतावस्थान्तरराहित्यम्? इति । नाद्यः — अनुत्पन्नेन प्रागभावेनोत्तरावधिमता व्यभिचारात् । भावरूपाज्ञानेन च भवत्पक्षे । भावान्तराभाववादिनस्तेऽनुत्पन्नः प्रागभावो नास्तीति चेत्, न — त्वदभिमतेनाप्यन्यतरेणैकात्म्यनिर्वाहात् । भावत्वे च

தாகாது (அதாவது உண்டானதாகவே இருக்கும்), குடம் முதலியதைப் போல, என்று சொல்லப்படுகிறதே அந்த அநுமானத்தில் ஜ்ஞானத்திற்கு உத்பத்தி முதலியது உண்டென்று ஸாதித்திருப்பதினாலேயே அஸித்தி (அதாவது ஹேது பக்ஷத்தில் இல்லை என்கிற ஸ்வரூபாஸித்தி)யும், ஸாத்யமில்லை என்பதினால் பாதமும் ஸுலபமாய் அறியத்தக்கவைகள்.

மேலும் இந்த விகாரமில்லாமையாவது எப்படிப்பட்டது? மேல் எல்லையில்லாமையா? (அதாவது நாசமில்லாமையா?) அல்லது குடம் முதலியவைகளைப்போல் வேறு பெயரிட்டுச் சொல்லக்கூடிய அவஸ்தா விசேஷங்கள் (சில மாறுதல்கள்) இல்லாமையா? அன்றிக்கே ஒருவித மாறுதலும் இல்லாமையா? என்று (விசாரிப்போம்). முதலாவது பக்ஷம் உசிதமல்ல—உண்டாகாததாய் (உத்பத்தியில்லாததாய்) நாசத்தை உடையதான ப்ராகபாவத்தில் வ்யபிசாரம் வருகிறபடியினால். உன்னுடைய பக்ஷத்தில் வஸ்து என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட அவித்யையிலும் வ்யபிசாரம் வருகிறது. ஒரு வஸ்துவின் அபாவம் மற்றொரு வஸ்துவேயாகும் என்று சொல்லுகிற உன் மதத்தில் உத்பத்தியில்லாத ப்ராகபாவம் என்று சொல்லப்படுகிறது ஒன்றில்லையே என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல—உன்னால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறபடி இவ்விரண்டில் ஒன்றில் வ்யபிசாரம் வருகிறபடி

𑌸𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨—𑌅𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌯𑌾𑌮𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍇𑌤𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑍇 𑌹𑍇𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌪𑌾𑌤𑌾𑌤𑍍, 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 | 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌚𑌨𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌹𑌾𑌨𑌿𑌃 | 𑌭𑌾𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌭𑌿𑌚𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑌦𑌵𑌸𑍍𑌥𑌃 | 𑌇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌨𑌿𑌧𑌾𑌯𑌾𑌹— ‘𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌸𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑍇 𑌤𑌰𑍍𑌕𑌕𑍌𑌶𑌲𑌮𑌾𑌵𑌿𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿’—𑌇𑌤𑌿 | 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌿𑌤𑍋𑌽𑌪𑍍𑌯𑌯𑌂 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌰𑍍𑌭𑌵𑌦𑌭𑌿𑌮𑌤𑌤𑌯𑌾 𑌅𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌯𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌾𑌶𑍍𑌯𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌽𑌨𑍈𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 | 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌭𑍂𑌤𑌾𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿

யினால். ஹேதுவில் வஸ்துவாயிருக்கிற என்று ஒரு விசேஷணத்தைச் சேர்த்துக்கொள்ளுகிறோம் என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல-ப்ரஸங்கம் செய்யும்பொழுது ஒரு விசேஷணமுமில்லாமல் ப்ரயோகிக்கப்பட்ட ஹேதுவிற்கு இப்பொழுது ஒரு விசேஷணத்தைச் சேர்த்துக்கொள்ளில் ஹேத்வந்தரம் (வேறு ஒரு ஹேதுவைச்சொல்லுகிறது) என்கிற நிக்ரஹஸ்தானம் வருமாதலாலும், எங்களைக்குறித்து மேல் குறித்த அனுமானத்தை ப்ரயோகிக்கும் இடத்தில் இந்த விசேஷணம் (அபாவத்தை ஒரு வஸ்துவாக ஒப்புக்கொள்ளுவதினால்)வ்யர்த்தமாதலாலும். இப்படியாகையினால் அந்த விசேஷணத்தை விட்டுவிடுவோமென்னில், மறுபடியும் ப்ரதிஜ்ஞாஹானி என்கிற நிக்ரஹஸ்தானம் வந்துவிடும். வஸ்துவாகிய அவித்யையில் வ்யபிசாரம் முன்போலவே நிற்கிறது. இவை எல்லாவற்றையும் மனதில் வைத்துக்கொண்டு ‘வஸ்துவாக இருந்து (உத்பத்தியில்லாததாகையினால்) என்று விசேஷணத்தைச் சேர்த்துக்கொள்ளில் தர்க்கத்தில் ஸாமர்த்தியம் ப்ரகாசம் செய்யப்பட்டதாகும்’ என்று ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் அருளிச் செய்திருக்கிறார். அப்படி விசேஷணத்தோடு சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டிருந்தபோதிலும் இந்த ஹேது உன்னால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதாய் தத்வஜ்ஞானம் உண்டான பிறகு அழியக்கூடியதாகிய அநாதியான அவித்யையைக் கொண்டு வ்யபிசாரதோஷம் உடையதாகிறது. பொய்யாகிய அந்த அவித்யையின் நாசமும் பொய்யாதலால் (உண்மையான

𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌭𑍂𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌶𑍈𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨—𑌘𑌟𑌾𑌦𑌿𑌷𑍍𑌵𑌪𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌯𑌥𑌾𑌰𑍍𑌥𑌨𑌾𑌶𑌿𑌤𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑍇𑌃 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌦𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌹𑌾𑌰𑌿𑌕𑌂 𑌘𑌟𑌾𑌦𑍇𑌰𑍍𑌨𑌾𑌶𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑍁𑌪𑌜𑍀𑌵𑍍𑌯 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨—𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾 𑌅𑌪𑌿 𑌤𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌨𑌾𑌶𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑍇 𑌨𑍈𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑌾𑌰𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌥 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌨𑌾𑌶𑌰𑌾𑌹𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇, 𑌤𑌥𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑌾𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃—𑌯𑌤𑍍 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌵𑌤𑍍 𑌤𑌦𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌮𑌤𑍍, 𑌯𑌥𑌾 𑌘𑌟 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑌵𑌤𑍋𑌚𑍍𑌚𑍈𑌰𑍍𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌮𑌶𑌕𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌵𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑌃, 𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌪𑌕𑍍𑌷 𑌏𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁, 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵

நாசமில்லாமையினால்) வ்யபிசாரதோஷம் இல்லை என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல—குடம் முதலிய வஸ்துக்களின் நாசமும் பொய்யாகையினாலே வாஸ்தவத்தில் நாசமுடையது எதுவோ என்று வ்யதிரேக வ்யாப்தி ஓரிடத்திலும் அறிய முடியாதாகையினால். வ்யவஹாரத்தினால் ஏற்பட்டதாகிய குடம் முதலியவைகளுக்கு நாசத்தை உடையதாயிருக்கும் தன்மையை வைத்துக்கொண்டு வ்யாப்தியை அறிவது ஸம்பவிக்கும் என்னில், அதுவும் ஸம்பவிக்காது - அவித்யைக்கும் அப்படிப்பட்ட நாசத்தை உடையதாயிருக்கும் தன்மை உண்டென்று ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டிருப்பதினாலே வ்யபிசார தோஷத்திற்குப் பரிஹாரம் வாராதாகையினால். இப்படி இருந்தபோதிலும் உண்மையாகிய நாசம் இல்லாதிருக்கையே இப்பொழுது ஸாதிக்கப்படுகிற ஸ்வபாவம் என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறீரேயானால் அப்பொழுதும் வ்யதிரேக வ்யாப்தி ஸித்திக்காது—எது வாஸ்தவமான (உண்மையான) விகாரமுடையதோ அது உத்பத்தியை உடையது, குடம் முதலியவைகளைப்போல என்று (அதாவது குடம் முதலிய வஸ்துக்களும் அவைகளின் விகாரங்களும் பொய்யென்று உங்களுடைய ஸித்தாந்தமாகையினாலே) உன்னால் உரக்கச் சொல்ல முடியாதாகையினால். வ்யதிரேகவ்யாப்தி இல்லாமல் போனாலும் போகட்டும், அவித்யையும் எங்களுக்கு உதாஹரணமாயிருக்கிறது, அந்த உதாஹரணத்தில் ஹேது இருப்பதினால் கேவலாந்வயியாக இருக்கட்

स च पक्षेऽपि वर्तते । केवलान्वयी भविष्यतीति चेत्, न — तथात्वे पारमार्थिकविशेषणवैयर्थ्यात् । न हि अप्रसिद्धप्रतियोगिकं व्यतिरेकसाध्य[illegible] । न च पारमार्थिकविकारः प्रसिद्धोऽस्ति । न चाप्रसिद्धस्य पारमार्थिकता सम्भवति । क्वचिद्वा पारमार्थिकविकाराभ्युपगमेऽपसिद्धान्तः । ततश्च भवद्रीत्या विकारश्चेदपारमार्थिक इति व्याप्तौ सिद्धायां व्यवच्छेद्याभावाद्वैयर्थ्यं विशेषणस्येति । तदेतदभिसन्धायाह — 'किं भवतः पारमार्थिकोऽस्ति कश्चिद्विकारः? येनेदं विशेषणमर்थवद्भवति' — इति ।

டும் (அதாவது அவித்யை உத்பத்தி யில்லாதது, உண்மையான விகாரமுமில்லாததாகையினாலே அதை த்ருஷ்டாந்தமாக்கிக் கொள்ளுவோம்) என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல - அப்படி யிருந்தபோதிலும் ஸாத்யம் அப்ரஸித்தம் என்கிற தோஷம் வரும். ப்ரதியோகி ப்ரஸித்தமல்லாமல் அபாவத்தை ஒப்புக்கொள்ளுவது இல்லையல்லவா. வாஸ்தவமான விகாரம் ப்ரஸித்தமென்று நீயே ஒப்புக்கொள்ளவில்லையல்லவா. ப்ரமாணங்களில் ப்ரஸித்தமல்லாத வஸ்து உண்மை யென்பது ஸம்பவிக்காதல்லவா. ஏதாவது ஒரு வஸ்துவில் உண்மையான விகாரம் உண்டென்று ஒப்புக்கொள்ளில் அபஸித்தாந்தம் (முன்னோர்களுடைய கொள்கைக்கு விரோதம்) என்னும் தோஷம் வருகிறது. ஆதலால் உன்னுடைய அங்கீகாரப்படி விகாரமாக இருந்தால் அது பொய்யாகவே இருக்கும் என்று வ்யாப்தி ஏற்பட்டிருக்கையினாலே இத்தால் விலக்கக் கூடியது ஒன்றும் இல்லாமையினால் இந்த 'உண்மையான' என்கிற விசேஷணம் வ்யர்த்தமேயாகும். இவை எல்லாவற்றையும் திருவுள்ளத்தில் வைத்துக் கொண்டு 'உண்மையான விகாரமும் உன் மதத்தில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறதா என்ன? அப்படி யிருந்தாலல்லவோ இந்த விசேஷணம் ப்ரயோஜன முள்ளதாகும்' என்று ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் அருளிச் செய்திருக்கிறார்.

𑌨𑌨𑍁 𑌮𑌾 𑌭𑍂𑌦𑍍 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌂, 𑌤𑌥𑌾𑌪𑍍𑌯𑌨𑍈𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌪𑌰𑌿𑌹𑌾𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑌯𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌾𑌰𑍍𑌥𑌕𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌹𑌨𑍍𑌤! 𑌏𑌵𑌂 𑌶𑌶𑌵𑌿𑌷𑌾𑌣𑌰𑍂𑌪𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌰𑌹𑌿𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌕𑌿𑌂 𑌨 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇? 𑌤𑌾𑌵𑌤𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌹𑌿 𑌅𑌨𑍈𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍁𑌪𑌰𑌿𑌹𑌰𑌮𑍍 । 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌅𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑍍𑌵𑌪𑌰𑌿𑌹𑌾𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌂, 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌅𑌨𑍈𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌮𑌪𑌿 𑌪𑌰𑌿𑌹𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿, 𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌰𑌾𑌹𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌹𑌿 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌭𑍂𑌤𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌰𑌾𑌹𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌯𑌦𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌃, 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨—

விலக்கக் கூடியது ஒன்றுமில்லாமல் போனாலும் போகட்டும், அப்படி இருந்தபோதிலும் வ்யபிசாரத்தைப் பரிஹரிக்கக் கூடியதாதலால் இந்த விஶேஷணம் ப்ரயோஜனத்தோடு கூடியது என்னில், ஆஶ்சர்யம்! இப்படியே முயல்கொம்பாகிய விகாரம் இல்லாதது என்று ஏன் ஸாதிக்கப்படவில்லை? அப்படிச் சொன்னபோதிலும் வ்யபிசாரதோஷம் பரிஹரிக்க முடியுமாதலால். ஸாத்யம் அப்ரஸித்தம் என்கிற தோஷம் வருமே என்னில், அது இவ்விடத்திலும் துல்யம். அப்படியாகில் ஸித்தஸாதனம் என்கிற தோஷத்தைப் பரிஹரிப்பதற்காக 'உண்மையான' என்கிற விஶேஷணம் இருக்கட்டும், ப்ரஸங்காத் (இடையிலே) வ்யபிசார தோஷத்தையும் அதுவே பரிஹரித்துவிடுகிறது, (எப்படி என்னில்:—) விகாரம் இல்லை என்பதை மாத்திரம் ஸாத்யமாகச் சொல்லும்பக்ஷத்தில் பொய்யான விகாரம் இல்லை என்பதைக்கொண்டு நீ ஸித்தஸாதனம் (அதாவது குடம் முதலிய வஸ்துக்களிலும் ஜ்ஞானத்திலும் உண்மையான விகாரங்களை ஒப்புக்கொண்டிருந்தபோதிலும் பொய்யான விகாரம் இல்லை என்பது எங்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது) என்னும் தோஷத்தைச் சொல்லுவாயேயாகில், அப்பொழுது எங்களால் கீழ்குறித்த விஶேஷணம் சொல்லவேண்டியது

अतिप्रसङ्गात्। 'पर्वतो वह्निमान्' इत्यादिष्वपि प्रयोगेषु परमार्थवह्निमान् इत्यादिप्रयोगप्रसङ्गात्। स्वयंप्रकाशानुमानेषु च सर्वत्र अनुभूतिः परमार्थतः स्वयंप्रकाशेत्यादिप्रयोगो वाच्यः। अन्यथा हि मिथ्याभूतस्वयंप्रकाशत्वाभ्युपगमेन परः सिद्धसाधनतामुद्भावयेत्। न च वयं मिथ्याभूतान् कांश्चन विकारान् निर्ब्रूमः, येन संविदस्तथात्वात् सिद्धसाधनतां प्रसञ्जयेदिति बिभेषि। अतः साधूक्तं भाष्ये विशेषणवैयर्थ्यम्। उत्तरयोरपि कल्पयोरनैकान्त्यं दर्शयति — 'भवदभिमताविद्यानुत्पन्नैव विविधविकारास्पदम्' — इति। तत्र न तावत्

அவஶ்யமாகிறது என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல—அதிப்ரஸங்கம் வருமாதலால். மலை நெருப்பை உடையது என்று இவை முதலிய அநுமானங்களின் ப்ரயோகங்களிலும் உண்மையான நெருப்பை உடையது என்று ப்ரயோகிக்கவேண்டி வருமாதலால். ஸ்வயம்ப்ரகாச மென்று அநுமானம் ப்ரயோகிக்கும் இடத்திலும் உன்னுல் அநுபூதி வாஸ்தவத்தில் ஸ்வயம் ப்ரகாசம் என்றிவ்விதமாகச் சொல்லத்தக்க தாகும். அப்படி ப்ரயோகிக்காவிடில் பொய்யான ஸ்வயம் ப்ரகாசமா யிருக்கும் தன்மையை ஒப்புக்கொள்ளுவதினுல் எதிரி ஸித்த ஸாதனம் என்னும் தோஷத்தைச் சொல்லுவான். மேலும் நாங்கள் பொய்யான விகாரங்களை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை, எந்தக் காரணத்தைக்கொண்டு ஜ்ஞானத்திற்குப் பொய்யான சில விகாரங்கள் இல்லாமை பொருந்துமாதலால் ஸித்த ஸாதனம் என்னும் தோஷத் தைச்சொல்லுவோமென்று நீ பயப்படுகிறுயோ. ஆதலால் ஶ்ரீபாஷ்யத் தில் விசேஷணம் வ்யர்த்தமானது என்று சொல்லியிருப்பது உசிதமே யாகும். மேல் இரண்டுகல்பங்களிலும் வ்யபிசாரம்என்னும் தோஷத்தை 'உன்னுல் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அவித்யை உத்பத்தியில்லாதது, அநேகவிதங்களான விகாரங்களையும் உடையது' என்று காண்பிவித்

த்³விதீய: — அவித்³யாயா ஏவ மஹதா³தி³நாமாந்தரவ்யபதே³ஶார்ஹஸகலவிகாரயோகி³த்வஸ்ய ப⁴வத்³பி⁴ரேவ ஸ்வீகாராத் | க⁴டகபாலசூர்ணாத்³யவஸ்தா²விஶேஷோ(அ)பி ஹ்யந்தே(அ)வித்³யாயா ஏவ | அநுபூ⁴திஸ்ம்ருத்யாதி³நாமாந்தரவ்யபதே³ஶார்ஹாவஸ்தா²பே⁴தா³ஸ் ஸம்வித³ ஏவ ப்ரத்யக்ஷமீக்ஷ்யந்த இதி கத²ம் தத³பஹ்நவஸாத⁴நம்? அநுபூ⁴தித்வாத³ய: ஸம்வித³வஸ்தா²விஶேஷா: மித்²யாபூ⁴தா இதி சேத், ந — உக்தோத்தரத்வாத் | ந ஹி ஸத்ய: கஶ்சித³வஸ்தா²விஶேஷஸ்தே ஸம்மத: | அத ஏவ ந த்ருதீயோ(அ)பி | அபஸித்³தா⁴ந்தப்ரஸங்க³ஶ்சாதி⁴க: — மித்²யாபூ⁴தாநாமவஸ்தா²விஶேஷாணாம் ஸம்விதோ³ ப⁴வதை³வ ஸ்வீகாராத் | அந்யதா² ப்⁴ரமதந்நிவ்ருத்த்யபேக்ஷாதத்³

திருக்கிறார். அதில் இரண்டாவது பக்ஷம் உசிதமல்ல—அவித்யைக்கே மஹத் முதலிய வேறு பெயர்களை வைக்கக்கூடிய எல்லா விகாரங்களையும் உடையதாயிருக்கை உங்களாலேயே ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதினால். குடம், கபாலம், சல்லி முதலிய அவஸ்தைகளும் கடைசியாக அவித்யைக்கே உண்டாகின்றன. அனுபவம் ஸ்ம்ருதி (நினைத்துக் கொள்ளுதல்) என்றிவை முதலிய வேறு பெயரால் சொல்லக்கூடிய அவஸ்தைகளின் பிரிவுகள் ஜ்ஞானத்திற்கே (உண்டென்று) ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்க்கப்படுகின்றவாதலால் எப்படி அவைகள் இல்லையென்று ஸாதிப்பது? அனுபவமாயிருக்கை முதலிய ஜ்ஞானத்தின் அவஸ்தைகள் பொய் என்பது உசிதமல்ல—அதற்கு முன்னமேயே பதில் சொல்லப்பட்டிருப்பதினால். உண்மையான அவஸ்தை ஒன்று உன் மதத்தில் இல்லையல்லவா? ஆகையினாலேயே மூன்றுவது கல்பமும் உசிதமல்ல. அபஸித்தாந்தம் என்கிற ப்ரஸங்கம் இந்தப் பக்ஷத்தில் அதிகமாயிருக்கிறது— ஜ்ஞானத்திற்கு பொய்யாகிய அவஸ்தா விஶேஷங்கள் உண்டென்று உன்னாலேயே ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதினால். அப்படி ஒப்புக் கொள்ளாவிடில் ப்ரபஞ்சத்தைப் பற்றிய ப்ரமம், அது நிவ்ருத்திக்க வேண்டுமென்கிற ஆசை,

பாயமந்வேஷணம் தத³நுஷ்டா²நம் தத³ர்த²ஶாஸ்த்ராரம்பா⁴தி³ர்வ்ய
வஹாரவ்யவஸ்தா²: | இஷ்ட வ்யவஸ்தே²யமிதி சேத், ந — வ்யா
வஹாரிகவ்யவஸ்தா²ப்ரதிஷ்டி²தாநாம் தேஷாம் ஸ்வீகாராத் | அந்யதா² திஷ்ட²து ஸத்யத்வபக்ஷ:, த்யஜ்ய வா
ஶாஸ்த்ராரம்பா⁴தி³கமிதி |

ஸம்வித்³விகாராணாம் மித்²யாத்வமேவாத்ர ஸாத்⁴யத
இதி சேத், ந — அத்ராபி வ்யதிரேகவ்யாப்த்யஸித்³தே⁴: |
ந ஹி யத் விகாரவத் — தத³நுத்பந்நம், யதா² க⁴ட இத்யத்ர ஸத்யவிகாரயோகி³த்வோத்பத்திமத்த்வாவ்யாப்தத்வம் த்³ருஷ்டம், யேந
தந்நிவ்ருத்த்யா தந்நிவ்ருத்தி: ஸ்யாத் | லோகத்³ருஷ்ட்யா

அதற்கு உபாயத்தை விசாரிப்பது, அதை அனுஷ்டிப்பது, அதற்காக வேதாந்த ஶாஸ்திரங்களை ஆரம்பிப்பது முதலியது இல்லாமல் போக வேண்டி வருமாதலால். இந்தக் கேள்வி எங்களுக்கு இஷ்டம்தான் என்னில், அது உசிதமல்ல—வ்யவஹாரத்தினுல் ஏற்பட்ட வ்யவஸ்தையினுல் ஏற்படுத்தப்பட்ட கீழ் குறித்தவைகள் உன்னுலேயே ஒப்புக்கொள்ளப்பட் டிருப்பதினுல். அப்படிக் கில்லாவிடில் எல்லாம் உண்மை யென்கிற பக்ஷத்திலாவது இரு, வேதாந்த ஶாஸ்திரத்தை ஆரம்பித்தல் முதலியதையாவது விட்டுவிடு.

ஜ்ஞானத்தின் விகாரங்கள் பொய் என்பதே இங்கு ஸாதிக்கப்படுகிறது என்னில், அதுவும் ஸம்பவிக்காது—இந்த அனுமானத்திலும் வ்யதிரேகவ்யாப்திக்குத் தோஷம் வருகிறபடியினுல். எது விகாரத்தை உடையதோ அது உத்பத்தியை உடையது—குடம் முதலியதைப் போல என்கிற உதாஹரணத்தில் உண்மையான விகாரத்தை உடையதாயிருக்கையும் உத்பத்தியை உடையதாயிருக்கையும் ஓரிடத்தில் சேர்ந்திருப்பதாகக் காணப்படவில்லை யல்லவா, அப்படி இருந்தாலல்லவோ உத்பத்தி உடையதா யிருக்கை இல்லையாதலால் உண்மையான விகாரத்தை உடையதா யிருக்கை இல்லை என்று ஸித்திக்கும். ஸாதாரண ஜனங்களின் அறிவினுல் அப்படிக் காணப்பட்

𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 — 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌘𑌟𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌪𑌕𑍍𑌷𑌪𑌾𑌤𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌤𑍍𑌵𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑍇𑌰𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍। 𑌤𑍍𑌵𑌦𑍍𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌉𑌭𑌯𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑌶𑍀𑌲𑌤𑌯𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃। 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌾𑌨𑍍𑌵𑌯𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌵𑌦𑍍𑌦𑍂𑌷𑍍𑌯𑌃 ॥

𑌨𑌨𑍁 𑌭𑌵𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌅𑌨𑍁𑌤𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌚, 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌸𑌾𑌧𑌯𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌮𑌾𑌸𑍁 𑌕𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌕𑍋𑌪 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 — 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌤𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌪𑌰𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌹𑌿 𑌵𑌯𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌶𑌤𑌶𑌾𑌲𑌿𑌨𑍀𑌮𑌹𑌮𑌰𑍍𑌥𑌧𑌰𑍍𑌮𑌭𑍂𑌤𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌂 𑌪𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌿𑌭𑌾𑌷𑌾𑌮𑌹𑍇 । 𑌨 𑌚 𑌤𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌕𑌲

டிருக்கிறது என்னில், அது உசிதமல்ல—அது ஜ்ஞானத்தின் விகாரங்களிலும் குடம் முதலியவைகளின் விகாரங்களிலும் ஒன்றில் பக்ஷபாதமில்லாமையினாலே(அதாவது குடம் முதலியவைகளில் இருக்கும் விகாரம் ஸத்யம் என்றேற்பட்டால் ஜ்ஞானத்தின் விகாரமும் அப்படியே என்றேற்படும், அது பொய்யென்று ஏற்பட்டால் இதுவும் பொய்யென்று ஏற்படுமாகையினாலே) உன்னால் சொல்லப்பட்ட வ்யாப்தி அறிய முடியாதாகையினால். உன்னுடைய ஜ்ஞானமோவெனில் இரண்டிலும் த்வேஷத்தைச் செய்வதையே ஸ்வபாவமாக உடையதாதலால் (அதாவது இரண்டு வஸ்துக்களிலும் விகாரம் பொய் என்று தெரிவிக்கக் கூடியதாதலால்) கீழ்க்கூறிய வ்யாப்தியை அறிவது ஸித்திக்காது. கேவலாந்வயி என்கிற ஆக்ஷேபமும் முன்போல் தூஷிக்கத்தக்கது.

உன்னுடைய மதத்திலும் ப்ரும்மம் உத்பத்தி யில்லாதது விகாரமு மில்லாதது, ஆகையினால் அதையே ஸாதிக்கிற எங்களிடத்தில் உமக்கு என்ன கோபம் என்னில், அது உசிதமல்ல—எங்களுடைய ஸித்தாந்தத்தை அறியாமையினால். நாங்கள் லோகத்தில் ஏற்பட்டதாயும் உத்பத்தி நாசம் முதலிய அநேக விகாரங்களை உடையதாயும், அஹம் என்கிற பதத்திற்கு அர்த்தமாகிய ஆத்மாவிற்கு ஸ்வபாவமாயும் இருக்கிற ஜ்ஞானத்தை பரப்ரும்மமென்று சொல்லவில்லை.

𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌶𑍂𑌨𑍍𑌯𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌂 । 𑌅𑌪𑌿 𑌤𑍁 𑌸𑌕𑌲𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌤𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌭𑍂𑌤𑌚𑌿𑌦𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌗𑌤𑌕𑍍𑌲𑍇𑌶𑌾𑌦𑌿𑌜𑌨𑍍𑌮𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌜𑌾𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌕𑍍𑌲𑍇𑌶𑌂 𑌸𑌂𑌕𑍋𑌚𑌵𑌿𑌕𑌾𑌸𑌵𑍈𑌦𑍂𑌰𑌿𑌕𑌸𑌾𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑍍𑌯𑌂 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌗𑍁𑌣𑌮𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 । 𑌯𑌦𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌾𑌧𑌯𑌸𑌿, 𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌮𑌿𑌦𑌮𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌪𑍁𑌣𑌂 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌵𑌯 ॥

𑌨 𑌚𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌕𑌲𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌶𑍂𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌾𑌧𑌯𑌿𑌤𑍁𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌂 — 𑌕𑌾𑌦𑌾𑌚𑌿𑌤𑍍𑌕𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍁𑌪𑌾𑌧𑍍𑌯𑍁𑌪𑌸𑌂

விஷயங்கள் ஆதாரங்கள் இவைகள் இல்லாததான அவஸ்தையை உடைய அந்த ஜ்ஞானத்தையே ப்ரும்மமாகவும் சொல்லவில்லை. பின்னை எப்படி என்னில்:—எல்லாச் சேதனசேதன வஸ்துக்களை உடையவனுதலால் தனக்கு விசேஷணங்களாகிய சேதனசேதன வஸ்துக்களில் ஏற்படுத்தப்பட்ட க்லேசம் முதலியவைகளையும் உத்பத்தி முதலிய விகாரங்களின் கூட்டங்களையும் உடையவனுயும், ஸ்வரூபத்தில் க்லேசம் முதலியவைகளோடு ஸம்பந்தம் இல்லாதவனுயும், சுருங்குதல் பெருத்தல் முதலியவைகளுக்கு வெகு தூரத்தில் இருக்கிற (அதாவது அவைகளுடன் ஸம்பந்தப்படாத) எல்லாவற்றையும் அறிந்தவனுயிருக்கும் தன்மை கணக்கில்லாத கல்யாண குணங்கள் இவைகளை உடையவனுயும் இருக்கிற ஈச்வரன் என்கிற ஒரு தத்வத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகிறேம். அந்த ஈச்வரனுக்கு விகாரம் இல்லாமல் இருக்கும் தன்மையை ஸாதிக்கிறுயேயாகில் இஷ்டப்படி ஸாதித்துக்கொள். அவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணம் நீ சொல்லுகிற அனுமானமா? வேறென்ரு? என்று நன்ருக யோசித்துப்பார்.

ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபமும் ஒரு அவஸ்தையும் இல்லாதது என்று ஸாதிக்கவும் முடியாது—ஏனெனில் சில சில ஸமயங்களில் உண்டாகிற உருவலங்களோடு கூடிய அந்தந்த வஸ்துக்களோடு சேருவதும் பிரிவதுமாகிய அவஸ்தா விசேஷங்கள் ஆகாசம் முதலிய எங்

𑌯𑍋𑌗𑌵𑌿𑌹𑌾𑌰𑌾𑌦𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌯𑌦𑌾𑌦𑌿𑌷𑍍𑌵𑌿𑌵 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿𑌨𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑌙𑍍𑌕𑍁𑌚𑌿𑌤𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌤𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌣𑌾𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌨𑌿𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌤𑌯𑌾 𑌚 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌬𑍀𑌜𑌾𑌙𑍍𑌕𑍁𑌰𑌵𑌦𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌹𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌨𑌾𑌹𑍇𑌤𑍁𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑌵𑌤𑌾𑌰𑌾𑌤𑍍, 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌚𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌹𑍈𑌤𑍁𑌕𑌸𑌂𑌕𑍍𑌷𑍋𑌭𑌾𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 ‖

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑌵𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌕𑌿𑌕𑌸𑌿𑌂𑌹𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑌨𑌾𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑌿𑌷𑍁
𑌶𑌤𑌦𑍂𑌷𑌣𑍍𑌯𑌾𑌂
‖ 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌨𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑌭𑌙𑍍𑌗𑌵𑌾𑌦𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵𑌿𑌂𑌶𑌃 ‖

‖ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ‖

கும் நிறைந்த வஸ்துக்களில் உண்டாவதைப்போல எல்லா இடங்களிலும் நிறைந்த ஈஶ்வர ஸ்வரூபத்திலும் உண்டாவது மறுக்கமுடியாததலாலும், எப்பொழுதும் சுருக்கமில்லாத ப்ரகாசத்தையே ஸ்வரூபமாக உடைய அந்த ஈஶ்வரனுடைய ஜ்ஞானத்திலும் கணக்கில்லாத ஸங்கல்பம் முதலிய அவஸ்தா பேதங்கள் ஶ்ருதியில் சொல்லப்படுகிறபடியினாலும், அந்த அவஸ்தைகள் கர்மங்களினால் உண்டானவைகளல்லவாகையினாலே அபுருஷார்த்தமல்ல (அநிஷ்டங்கள்) என்பதில்லையாகையாலும், விதைமுளை இவைகளைப்போல அந்த அவஸ்தைகளின் பரம்பரைகள் அநாதியாக இருப்பதினால் காரணம் இல்லாமல் கார்யம் எப்படி உண்டாகும் என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்கு இடமில்லையாதலாலும், வேதங்களிலேயே ஏற்பட்ட இந்த விஷயங்களில் ஹேதுவாதம் பண்ணுகிறவர்களினால் கலக்கம் செய்ய (தோஷம்சொல்ல) முடியாததலாலும்.

ஸம்விந் நிர்விகாரத்வாநுமானபங்கவாதம் என்னும் இருபத்திரண்டாவது வாதம் முற்றிற்று.

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃 ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

॥ 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑌭𑌙𑍍𑌗𑌵𑌾𑌦𑌃

𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌵𑌿𑌂𑌶𑌃 ॥

𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌮𑌨𑍇𑌕𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃
𑌶𑍁𑌭𑌗𑌤𑌿𑌷𑍁 𑌧𑌿𑌯𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚𑍋𑌦𑌯𑌤𑍍𑌯𑌞𑍍𑌜𑌸𑌾 𑌨𑌃 ।
𑌸𑌕𑌲𑌚𑌿𑌦𑌚𑌿𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌂
𑌸𑌵𑌿𑌤𑍁𑌰𑌹𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌰𑍍𑌗𑌃 ॥

[𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌪𑌕𑍍𑌷𑌸𑌙𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃]

𑌯𑌥𑌾𑌹𑍁𑌃 — 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌨𑍁 𑌨𑌾𑌨𑌾 - 𑌅𑌜𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍,

॥ ஸ்ரீ: ॥

॥ ஸ்ரீமதே ஸ்ரீநிவாஸராமாநுஜமஹாதேசிகாய நம: ॥

ஸம்விந்நாநாத்வானுமான பங்கவாதம் என்னும்

இருபத்திமூன்ருவது வாதம்.

எந்தப்பகவான் ஒவ்வொரு ஆத்மாக்களுடையவும் அனேக விதங்களாயும் ஒவ்வொரு அவஸ்தைகள் தோறும் விசித்திரங்களாயுமிருக்கிற நம்முடைய புத்திகளை அதிசீக்கிரத்தில் நல்லகதிக்குக் காரணங்களான தர்மம் முதலியவைகளிலேயே ஏவுகிருரோ (அதாவது அறியும்படி செய்கிருரோ) அப்படிப்பட்டவராய், எல்லாச்சேதனுசேதன வஸ்துக்களுக்கு அந்தர்யாமியாயும், விஷ்ணுவென்று பெயருடையவராயும் இருக்கிற அந்த ப்ரஸித்தனுகிய ஸூர்யனுடைய ப்ரகாசத்தை (அதாவது அதற்குக் காரணமானவனை) நான் த்யானம் செய்கிறேன்.

[பூர்வபக்ஷ ஸங்க்ரஹம்.]

ஜ்ஞானம் அனேகம் விதமல்ல—உத்பத்தி இல்லாமையினுல்; எது அனேகவிதமானதோ, அது உத்பத்தியை உடையது—குடம்முதலி

𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌨𑌾𑌨𑌾 𑌤𑌜𑍍𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇, 𑌯𑌥𑌾 𑌘𑌟𑌃, 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑍋 𑌭𑍇𑌦𑍋 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑍇𑌦𑍋𑌪𑌾𑌧𑌿𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕𑌃 - 𑌘𑌟𑌾𑌕𑌾𑌶𑌤𑌰𑌙𑍍𑌗𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌪𑌰𑌾𑌭𑌿𑌮𑌤𑌸𑌮𑌵𑌾𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑍇𑌦𑌵𑌤𑍍, 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑌾𑌗𑍌𑌰𑌵𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿, 𑌤𑌦𑌸𑌾𑌰𑌮𑍍 ।

[𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃]

𑌕𑌿𑌮𑌤𑍍𑌰 𑌯𑌤𑌃 𑌕𑍁𑌤𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌭𑍇𑌦𑍋 𑌨𑌿𑌷𑌿𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇? 𑌉𑌤 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌜𑍍𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯𑌾𑌤𑍍? 𑌅𑌥 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌤𑍍? 𑌉𑌤 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍? 𑌅𑌥𑌵𑌾 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌤𑍍𑌸𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯𑌰𑌾𑌹𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇? 𑌇𑌤𑌿।

யதைப்போல; நம்மால் கண்டறியப்படுகிற ஜ்ஞானத்தின் பேதம் விஷயம் ஆதாரம் இவைகளுடைய பேதத்தைக் காரணமாக உடையதாகையினுல் (ஜ்ஞானத்தின்) ஸ்வபாவத்தில் ஏற்பட்டதல்ல—குடத்தில் உள்ளடங்கி இருக்கும் ஆகாசம், அலைகளில் ப்ரதிபலிக்கிற சந்திரன், அபலார் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிற ஸமவாயம், முதலியவைகளின் பேதத்தைப்போல; அப்படியில்லாவிடில் அனேக பேதங்களைக் கல்பிப்பதினுல் உண்டாகிய கௌரவம் (அதிகஶ்ரமம்) வரும் என்று சொல்லுகிறுர்களே, அது ஸாரமில்லாத வார்த்தை.

[ஸித்தாந்தாரம்பம்.]

இவ்விடத்தில் வேருெரு வஸ்துவைக்காட்டிலும் பேதம் இல்லை என்று சொல்லப்படுகிறதா? ஜ்ஞானம் என்கிற ஜாதியில் அடங்கிய எல்லா வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் பேதம் இல்லை என்று சொல்லப்படுகிறதா? அல்லது ஜ்ஞானத்தின் ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் பேதம் இல்லை என்று சொலலப்படுகிறதா? மற்றெருரு ஜ்ஞானத்தைக்காட்டிலும் பேதம் இல்லை என்று சொல்லப்படுகிறதா? அதுவுமல்லாமல் ஜ்ஞானத்திற்கு இதற்கு ஸத்ருஶமான மற்றெருருவஸ்துவில்லை என்று சொல்லப்படுகிறதா?

முதலாவது பக்ஷம் உசிதமல்ல—ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விரோதம் வருகிறபடியினுலும் (அதாவது ப்ரத்யக்ஷத்தில் ஜ்ஞானத்திற்கும்

𑌨 𑌹𑍍𑌯𑌯𑌂 — 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌤𑍍, 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍, 𑌅𑌪𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌚𑍍𑌚 । ‘𑌯𑍁𑌷𑍍𑌮𑌦𑌸𑍍𑌮𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑌗𑍋𑌚𑌰𑌯𑍋𑌃 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌵𑌿𑌷𑌯𑌿𑌣𑍋𑌃 𑌤𑌮𑌃𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌵𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌯𑍋𑌰𑌿𑌤𑌰𑍇𑌤𑌰𑌭𑌾𑌵𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍌’ 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌵𑌃 𑌕𑍂𑌟𑌸𑍍𑌥𑍋𑌪𑌦𑍇𑌶𑌃 । 𑌅𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌭𑍇𑌦𑌃 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍋𑌪𑌦𑍇𑌶𑌃 𑌸𑌮𑌾𑌰𑌬𑍍𑌧𑌃। 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌤𑌸𑍍𑌤𑌯𑍋𑌰𑍈𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍। 𑌅𑌤𑌃 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌭𑍇𑌦𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑍇 𑌸 𑌏𑌵 𑌦𑍋𑌷𑌃, 𑌅𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌭𑍇𑌦𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑍋 𑌵𑌾 । 𑌅𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌭𑍇𑌦𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑍇 𑌤𑍁 𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 । 𑌯𑌤𑍍 𑌅𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥-

---

அத்தால் அறியப்படுகிற குடம் முதலிய வஸ்துக்களுக்கும் வ்யத்யாஸம் அறியப்படுகிறபடியினாலும்), தேஹம் வேறு ஆத்மா வேறு என்கிற 'விவேகம் பொருந்தாமல் போகவேண்டி வருமாதலாலும், அபஸித்தாந்தம் என்கிற தோஷம் வருகிறபடியினாலும். (எப்படி என்னில்:—) 'நீ, நான், என்கிற புத்திகளுக்கு விஷயங்களாயும் இருட்டையும் வெளிச்சத்தையும்போல ஒன்றுக்கொன்று விரோதமான ஸ்வபாவங்களை உடைத்தாயுமிருக்கிற ஜ்ஞானத்திற்கும் அதன் விஷயத்திற்கும் ஒன்று மற்றொன்றாயிருக்கை பொருந்தாதாகையினால்' என்றல்லவோ உங்கள் பெரியோர்களின் உபதேசம். அவ்விடத்தில் வாஸ்தவமாக இல்லாத (பொய்யான) பேதம் சொல்லப்படுகிறது என்னில், தத்வோபதேசம் நன்றாக ஆரம்பிக்கப்பட்டது (அதாவது உண்மையான அர்த்தத்தை உபதேசிக்க ஆரம்பித்த ஶாஸ்திரம் முதலடியிலேயே பொய்யைச் சொல்லுகிறது என்றபடி). உண்மையில் அவ்விரண்டு வஸ்துக்களுக்கும் ஐக்யம் உண்டென்று முடிவுபெறும். இவ்விடத்திலும் பொய்யான பேதத்தை இல்லை என்று சொல்லுகிறதென்று சொல்லில், அதே தோஷம்வரும். உண்மையான பேதத்தை அனுமானத்தினால் ஸாதித்ததாக ஏற்படும். உண்மையான பேதத்தை இல்லை என்று மறுக்கிறதென்னில், வ்யதிரேக வ்யாப்தி ஏற்படாது. (எப்படி என்னில்:—)எது உண்மையான பேதத்தை உடையதோ,

भेदवत् तद्वत्त्वं, यथा घट इति हि सा व्याप्तिः। न च घटादिषु पारमार्थिकभेदस्याऽभ्युपगम्यते। तदाह—'उत्पत्तियुक्तः पारमार्थिको भेदः किं क्वचिद् दृष्टस्त्वया'—इति। अविद्यायाश्च अनुत्पन्नतया अभ्युपेतायाः संविदपेक्षया पारमार्थिकभेदाभ्युपगमे पक्षविपक्षानुवृत्तितया विरोधो हेतोः। अपारमार्थिकभेदाभ्युपगमे तु जडाजडतादात्म्यादि दोषः। तदाह—'अविद्याया आत्मनः पारमार्थिकभेदाभावे वस्तुतोऽविद्यैव स्यादात्मा'—इति॥

அது உத்பத்தியை உடையது—குடம் முதலியவைகளைப் போல என்றல்லவோ அந்த வ்யதிரேக வ்யாப்தி இருக்கவேண்டும். குடம் முதலிய வஸ்துக்களில் உண்மையான பேதம் உன்னால் ஒப்புக்கொள்ளப் படவில்லையல்லவா. இதை ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் 'உத்பத்தியோடு சேர்ந்ததான உண்மையான பேதம் உன்னால் எங்கேயாவது பார்க்கப்பட்டிருக்கிறதா' என்று அருளிச்செய்திருக்கிறார். உத்பத்தியை உடையதல்ல என்று உன்னால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற அவித்யைக்கு ஜ்ஞானத்தைக் காட்டிலும் உண்மையான பேதம் உண்டு என்று ஒப்புக்கொள்ளில் இந்த உத்பத்தி இல்லாமையாகிற ஹேது இப்பொழுது அநுமானத்தில் பக்ஷமாகச் சொல்லப்பட்ட வஸ்துவினிடத்திலும், இந்த அநுமானத்தினால் ஸாத்யமான பேதம் இல்லாமை இல்லாத (அதாவது உண்மையான பேதத்தை உடையதாகையினால்) விபக்ஷம் என்று சொல்லப்படுகிற அவித்யையினிடத்திலும் இருக்கிறபடியினாலே இந்த ஹேது விரோதம் என்னும் தோஷத்தை உடையதாகிறது (அதாவது ஸாத்யம் இல்லாத இடத்தில் ஹேது இருப்பதினால் இந்த ஹேதுவைக் கொண்டு ஸாத்யம் இல்லை என்று ஸாதிக்கவும் முடியுமாகையினால் என்றபடி). பொய்யான பேதத்தை ஒப்புக்கொள்ளும் பக்ஷத்திலோ வெனில் ஜடவஸ்து, அஜடவஸ்து, இரண்டிற்கும் ஐக்கியம் வரவேண்டிவரும். இதையும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் 'அவித்யையைக் காட்டிலும் ஆத்மாவிற்கு உண்மையான பேதம் இல்

न द्वितीयः — संविदः संविद्विजातीयत्वानभ्युपगमेन सिद्धसाधनत्वात् । न हि संविदेव भवती संविज्जातीयत्वाद् भिद्यत इति कश्चिद्ब्रवीति? तथा चानुत्पत्तिर्न साधको हेतुः — अविद्यायां संविद्विजातीयायां तदभावात् । सा ह्यनुत्पन्ना संवित्तत्त्वात् सर्वस्मादेव हि भिन्ना त्वयेष्यते । तद्विज्ञानाभ्युपगमे तद्विशेषत्वाभ्युपगमे वा दत्तोत्तरम् ।

न तृतीयः — सिद्धसाधनत्वादेव ।

லாத பக்ஷத்தில் வாஸ்தவத்தில் அவித்யையே ஆத்மாவாக இருக்க வேண்டும்' என்றருளிச் செய்திருக்கிறார்.

இரண்டாவது கல்பமும் உசிதமல்ல—ஜ்ஞானம் ஜ்ஞானமென்கிற ஜாதியைக் காட்டிலும் வேறு ஜாதியை உடையதென்று ஒருவராலும் ஒப்புக்கொள்ளப் படாமையினாலே ஸித்தஸாதனம் என்னும் தோஷம் வருகிறபடியினால். ஜ்ஞானமே ஜ்ஞானமாயிருக்கை என்கிற ஜாதியை உடைய எல்லா வஸ்துக்களையும் விட வேறுபட்டது என்று ஒருவரும் ஒப்புக்கொள்ள வில்லை யல்லவா. அப்படி ஒப்புக்கொள்ளுகிறவனைக் குறித்து இந்த ஹேது ஸாதகமாகாது—ஜ்ஞானமாயிருக்கை என்கிற ஜாதியை யுடைய வஸ்துக்கள் எல்லாவற்றிலும் வேறுபட்டதாகிய அவித்யையில் உத்பத்தி இல்லாமையாகிற ஹேது இருக்கிறபடியினால். அந்த அவித்யை உத்பத்தியை உடையதல்ல, ஜ்ஞானம் என்று சொல்லப்படுகிற எல்லா வஸ்துக்களையும் விட வேறுபட்டது என்று உன்னாலேயே ஒப்புக்கொள்ளப்பட் டிருக்கிற தல்லவா. அவை இரண்டிற்கும் பேதம் உண்டென்று ஒப்புக்கொள்ளாமல் போனபோதிலும், அந்தப் பேதம் பொய் என்று ஒப்புக்கொண்ட போதிலும், ஸமாதானம் முன்னமேயே சொல்லப்பட் டிருக்கிறது.

மூன்றாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல—ஸித்த ஸாதனமென்னும் தோஷம் வருகிறபடியினால்.

நாபி சதுர்த்த:—ஸம்விதந்தரஸ்ய தத்வ்யதிரேகஸ்ய பேதஸ்யாபி ஸித்தே: தந்நிஷேதாயோகாத் | ததஸித்தௌ கதம் தந்நிரூபிதபேதநிஷேத:? உபாதிவசாத் ஸம்விதந்தரத்வேந ப்ரதீயமாநம் ஸ்வரூபமேவ ஸம்விதந்தரசப்தேந க்ருஹீத்வா தத்வ்யதிரேகபேதோ நிஷித்யதே, சந்த்ர: தரங்கப்ரதிபிம்பிதசந்த்ராத் ந பித்யத இதிவதிதி சேத், ததாபி ஹேதோர்விரோத:—ஸம்விதந்தராத் பிந்நாயாமவித்யாயாம் தத்வ்ருத்தே: | ந ஹி ஸா ஸம்விதந்தரபேதரஹிதா—ப்ராகுக்ததோஷாத் | யஸ்து ப்ரவாஹாநாதிமவித்யாமிச்சதி, தஸ்யாபி ப்ராகபாவே ஸம்விதந்தராத் பிந்நே ஹேதோர்வ்ருத்தே விரோத ஏவ | யத்வா ப்ராகபாவ

நான்காவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல—ஜ்ஞான மென்று சொல்லப்படுகிற வேறு ஒருவஸ்து இருந்ததேயானால் அதைக் காட்டிலும் பேதமும் ஸித்தித்துவிடுமாதலால் அதை இல்லை என்று மறுப்பது பொருந்தாதாதலால். அப்படி வேறொரு வஸ்து ஸித்திக்காத பக்ஷத்தில் அதைக் காட்டிலும் பேதம் இல்லையென்று மறுப்பது எப்படிப் பொருந்தும்? உபாதிகளினால் வேறொரு ஜ்ஞானம் போல் தோன்றுகிற ஸ்வரூபத்தையே வேறொரு ஜ்ஞானம் என்கிற பெயரினால் சொல்லி அதைக் காட்டிலும் பேதம் இல்லையென்று மறுக்கப்படுகிறது, (எப்படி என்னில்:—)சந்திரன் அலைகளில் தோன்றுகிற சந்திரனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனல்ல என்று சொல்லுவதைப் போல, என்னில், அப்பொழுதும் ஹேதுவிற்கு விரோதம் என்னும் தோஷம் வருகிறது—வேறொரு ஜ்ஞானத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான அவித்யையில் ஹேது இருக்கிறபடியினால். அந்த அவித்யை மற்றொரு ஜ்ஞானத்தைக்காட்டிலும் பேதம் இல்லாதது என்பதில்லை யல்லவா. அப்படியாகில் முன்பு சொன்ன அவித்யை ஆத்மாவாக வேண்டிவரும் என்கிறதோஷம்வரும். எவன் அவித்யையை ப்ரவாஹம்போல் அநாதியாக ஒப்புக்கொள்ளுகிறானோ அவனுக்கும் வேறொரு ஜ்ஞானத்தைக்காட்டிலும் வேறாகிய ப்ராகபாவத்தில் ஹேது இருக்கிறபடியினால் விரோதம் என்னும் தோஷம்வரு

𑌽𑌪𑌿 𑌨𑍇𑌷𑍍𑌟𑌮𑍍, 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌘𑌟𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑍍𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌤𑍍𑌵𑌹𑍇𑌤𑍋𑌰𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌪𑌕𑍍𑌷𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌹𑍇𑌤𑍋𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇𑌰𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑌤𑌾 । 𑌅𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌃 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑍍𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌭𑍇𑌦𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌨 𑌸𑌪𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑍍𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌅𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌭𑍇𑌦𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍 𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌦𑍍𑌰𑌾𑌹𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌾𑌧𑌯𑌿𑌤𑍁𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌅𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌘𑌟𑌾𑌦𑌿𑌷𑍍𑌵𑌪𑌿 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑍍𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌭𑍇𑌦𑌾𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃 𑌸𑌪𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌅𑌪𑌰𑌿𑌹𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌃 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑍍𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌭𑍇𑌦𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾, 𑌘𑌟𑌾𑌦𑍇𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑌪𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑌤𑌃? 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯

கிறது. அபாவம் என்கிற வஸ்துவையே ஒப்புக்கொள்ளாமல் போவானேயானால், அப்பொழுதும் குடம் முதலிய வஸ்துக்களில் வேறொரு ஜ்ஞானத்தைக்காட்டிலும்பேதம் இல்லாமையினாலே ஸபக்ஷமாகிய அந்த எல்லா வஸ்துக்களிலும் ஹேது இல்லாமையினால் அஸாதாரணம் என்னும் தோஷம் வருகிறது. (ஸபக்ஷமாவது ஸாத்யத்தை உடையதென்று ப்ரஸித்தமான இடங்கள். அப்படிப்பட்ட ஸபக்ஷங்கள் ஒன்றிலும் ஹேது இல்லாத பக்ஷத்தில் அஸாதாரணம் என்னும் தோஷம்வருமென்றபடி.) அவைகளிலும்பொய்யான மற்றொருஜ்ஞானத்தைக்காட்டிலும் பேதம் இருக்கிறபடியினால் அவைகள் ஸபக்ஷங்களல்ல என்னில், ஜ்ஞானத்திற்கும் பொய்யாகிய மற்றொரு ஜ்ஞானத்தைக்காட்டிலும் பேதம் இருக்கக்கூடுமாதலால் அது இல்லை என்று ஸாதிக்க முடியாது. அந்தப் பேதம் பொய் என்பது தான் இங்கு ஸாதிக்கப்படுகிறது என்னில், அப்படி இருந்தபோதிலும் குடம் முதலிய வஸ்துக்களிலும் மற்றொரு ஜ்ஞானத்தைக்காட்டிலும் பேதம் பொய் என்பது ஸித்தித்திருக்கிறபடியினால் அவைகளும் ஸபக்ஷங்கள் என்பது தள்ளமுடியாது. ஜ்ஞானத்திற்கு மற்றொரு ஜ்ஞானத்தைக் காட்டிலும் பேதம் மாத்திரம் பொய், குடம் முதலியவைகளுக்கு ஸ்வரூபமும் பொய், என்று வ்யத்யாஸம் இருக்கிறதென்னில், அதி

𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌪𑌿 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌿𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌭𑍇𑌦𑌯𑍋𑌗𑌿𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 ॥

𑌏𑌤𑍇𑌨 𑌅𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌨𑌾𑌽𑌪𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍁𑌃𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑌂 । 𑌤𑌰𑌙𑍍𑌗𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌷𑌮𑌃— 𑌤𑌰𑌙𑍍𑌗𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌤𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌯𑌦𑌿 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌤𑌰𑌙𑍍𑌗𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌷𑌿𑌧𑍍𑌯𑍇𑌤, 𑌤𑌰𑍍𑌹𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌥𑌾 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌭𑍇𑌦𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌚 𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌕𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌤𑌰𑌙𑍍𑌗𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌵𑌨𑍍𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌕𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌅𑌨𑌿𑌯𑌮𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌂𑌵𑌿𑌨𑍍𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵

ஞல் என்ன ப்ரயோஜனம்? ஸ்வரூபம் பொய்பாயிருந்தபோதிலும் மற்ருெரு ஜ்ஞானத்தைக்காட்டிலும் பொய்யான பேதத்தை உடையது என்கிற ஸாத்யம் பொதுவாதலால்.

இத்தால் அநுபூதியாக இருக்கையினுல் என்கிற ஹேதுவைக் கொண்டும் இந்தப் பேதம் இல்லை என்கிற ஸாத்யம் ஸாதிக்கமுடியாது என்பது நிரூபிக்கப்பட்டது. அலைகளில் சந்திரன் தோன்றுவதை உதாஹரணமாகச்சொல்லி இருக்கிறதே, அதுவும் ஸரியான த்ருஷ்டாந்தமல்ல—அலைகளில் தோன்றுகிற பொய்யான சந்திரனுக்கு உண்மையான சந்திரனேடு ஐக்யம் பொருந்தாததலால். சந்திரனைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட அலைகளில் தோன்றும் சந்திரன்இல்லை என்று சொல்லப்படுகிறதென்னில், அப்படியாகில் இவ்விடத்திலும் வேருெரு ஜ்ஞானம் பொய் என்று சொல்லப்பட்டதேயாகும். அப்படியே விஷயம் ஆதாரம் இவைகளின் பிரிவுகளினுல் வெவ்வேறுபட்ட கணக்கில்லாத ஜ்ஞானங்கள் நம்மால் கண்டறியப்பட்டிருக்க அவைகளுக்குள் எந்த ஜ்ஞானம் உண்மையானது, எவைகள் அலைகளில் தோன்றும் சந்திரனைப் போலப் பொய்பானவைகள், என்று விஶேஷித்தறியக் கூடிய காரணம் ஒன்றும் இல்லாமையினுலே இது தான் இப்படிப் பட்டது என்கிற நியமம் சொல்லமுடியாதாகையினுல் எல்லா ஜ்ஞானங்

𑌸𑌂𑌵𑌿𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌾 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃 । 𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑍍𑌯𑌤𑌸𑍍𑌸𑌂𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇-
𑌰𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍌 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑍋 𑌨𑌿𑌷𑌿-
𑌧𑍍𑌯𑍇𑌰𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌕 𑌏𑌵𑌮𑌾𑌹 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾
𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌿? 𑌅𑌪𑌿 𑌤𑍁 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦 𑌏𑌵 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌃 । 𑌨
𑌚 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑍍𑌯𑌤𑌸𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌦𑍇𑌕𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿,
𑌯𑍇𑌨 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌸𑌂𑌵𑌿𑌨𑍍𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑍇𑌤 । 𑌅𑌨𑍇𑌕𑌤𑌯𑌾
𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍌 𑌚 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌮𑍍?

𑌅𑌤 𑌏𑌵 𑌨 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌃—𑌏𑌕𑌯𑌾𑌽𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌯𑌾𑌽
𑌨𑍈𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌹𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌪𑌕𑍍𑌷𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯
𑌵𑌤𑍍 𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌅𑌨𑍁𑌤𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌤𑍍𑌵
𑌹𑍇𑌤𑍋𑌰𑍍𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇𑌰𑍍𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌶𑍍𑌚 । 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯

களும் பொய்யென்றுவது எல்லா ஜ்ஞானங்களும் உண்மை என்றுவது சொல்லவேண்டி வரும். ஏதாவது ஒரு ப்ரமாணத்தினால் பொதுவாக ஜ்ஞானம் என்னும் வஸ்து ஏற்பட்டதேயாகில் அதைத் தவிர மற்ற ஜ்ஞானங்கள் இல்லையென்று மறுக்கப்படுகிறது என்னில், ஜ்ஞானம் என்கிற வஸ்துவைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஜ்ஞானம் உண்டு என்று சொல்லுகிறவன் எவன்? ஜ்ஞானம் என்கிற வஸ்துக்கள் தான் ஜ்ஞானம் என்று சொல்லப்படுமவைகள். ஜ்ஞானம் என்கிற வஸ்து பொதுவாக ஸித்திக்கும்பொழுது தான் ஒன்று தான் என்று ஸித்திக்கிறதில்லையல்லவா. அப்படி இருந்தாலல்லவோ அதைத் தவிர மற்ற ஜ்ஞானங்கள் பொய் என்று ஸாதிக்க முடியும். ஒன்றென்று ஸித்தித்த பிறகு இந்த விஷயத்தில் ஸாதிக்கவேண்டியதும் என்ன இருக்கிறது?

ஆகையினாலேயே ஐந்தாவது கல்பமும் உசிதமல்ல—ஒன்றாகிய அநாதியான அவித்யையைக் கொண்டு வ்யபிசாரம் வருகிறபடியினால். அவித்யைகளின் பரம்பரைகள் உண்டென்று ஒப்புக்கொள்ளும்பக்ஷத்திலும் தன் வகுப்பைச் சேர்ந்த வேறு சில அவித்யைகளின் ப்ராகபாவங்களை உடையதாக ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டிருக்கிற அந்த அவித்யையின் ப்ராகபாவத்தில் உத்பத்தி இல்லாமையாகிய ஹேது இருக்கிறபடியினால் விரோதம் என்னும் தோஷம் வருகிறது. அந்த ப்ராக

𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌘𑌟𑌾𑌦𑍇𑌰𑌪𑌿 𑌸𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍 𑌨𑌾𑌨𑌾 𑌤𑌦𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌮𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌮𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 । 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌹𑌾𑌰𑌿𑌕𑌂 𑌘𑌟𑌾𑌦𑍇𑌃 𑌸𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑌭𑌾𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌹𑌾𑌰𑌿𑌕𑌸𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌤𑌿𑌨𑍋 𑌹𑍇𑌤𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌯 𑌸𑌾𑌵 । 𑌨 𑌚𑌾𑌭𑌾𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌾𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌸𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯𑌾𑌭𑌾𑌵𑌃 — 𑌸𑌮𑌾𑌨𑌾𑌵𑌾𑌯𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌰𑌜𑍍𑌞𑌤𑍍𑌵𑌵𑍇𑌷𑍇𑌣𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌜𑌾𑌤𑌿𑌮𑌨𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌃 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌸𑌾𑌧𑌨𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌚 𑌘𑌟𑌾𑌦𑌿𑌭𑍇𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌹𑌾𑌰𑌿𑌕𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 । 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹 — 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌯𑌿𑌤

பாவத்திற்கும் தன் வகுப்பைச் சேர்ந்த அவித்யா ப்ராக பாவங்களை உடையதாயிருக்கை பொய்யென்னில், அப்பொழுது குடம் முதலிய வைகளுக்கும் தன் வகுப்பைச் சோந்த வஸ்துக்களை உடையதா யிருக்கை பொய்யாகைபினுல் எது அநேக விதமானதோ அது உத் பத்தியை உடையது என்று வ்யாப்தியைக் காண்பிவிப்பது ஸித்திக் காமல் போய் விடும். வ்யவஹார தசையில் ஏற்பட்ட குடம் முதலி யவைகளின் தன் வகுப்பைச் சேர்ந்த வஸ்துக்களை உடையதாயிருக் கையை வைத்துக்கொண்டு வ்யாப்தியைக் காண்பிவித்திருக்கிறது என்னில், ப்ராகபாவத்திற்கும் வ்பவஹார தசையில் ஏற்பட்ட தன் வகுப்பைச் சேர்ந்த வஸ்துக்களை உடையதாயிருக்கை இருக்கிறபடி யினுல் அதில் இருக்கிற ஹேதுவிற்கு விரோதம் என்னும் தோஷம் வரவே வருகிறது. அபாவத்திற்கு ஜாதியென்பது இல்லாமையினுல் தன் வகுப்புக்களைச் சேர்ந்த வஸ்துக்களே இல்லை என்பதும் உசித மல்ல—ஒரேவிதமான ஸ்வபாவங்களை உடைத்தாயிருக்கிறதென்கிற ஆகாரத்தினுல் தன் வகுப்பைச் சேர்ந்த வஸ்துக்கள் இருக்கலாமாகை யினுல். அப்படிக்கில்லாவிடில் ஜ்ஞானத்திற்கும் ஜாதியை ஒப்புக்கொள் ளாதவனுக்கும் ஸித்தஸாதனம் என்னும் தோஷம் வருகிறது. குடம் முதலியவைகளின் பேதம் வ்யவஹார தசையில் ஏற்பட்டதல்ல என்று மற்றோரிடத்தில் நிஸ்சயம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இவை

𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌿𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌵𑍍𑌯𑌭𑍇𑌦𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑍇𑌰𑍍𑌭𑍇𑌦𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧 𑌏𑌵, 𑌛𑍇𑌦𑍍𑌯𑌭𑍇𑌦𑍇𑌨 𑌛𑍇𑌦𑌨𑌭𑍇𑌦𑌵𑌤𑍍'—𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌨 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌵𑍍𑌯𑌭𑍇𑌦𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑍇𑌰𑍈𑌕𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵𑍋𑌪𑌲𑌭𑍍𑌯𑌤𑍇—𑌯𑌥𑌾 𑌘𑌟𑌪𑌟𑌾𑌵𑌿𑌤𑌿 । 𑌛𑍇𑌦𑍍𑌯𑌭𑍇𑌦𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌛𑍇𑌦𑌕𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰 𑌏𑌕 𑌏𑌵 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇, 𑌯𑌥𑌾 𑌏𑌕𑌪𑍍𑌰𑌹𑌾𑌰𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌅𑌨𑍇𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑍇𑌷𑍁 । 𑌅𑌤𑌃 𑌕𑌥𑌂 𑌭𑍇𑌦𑍇 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌭𑍇𑌦 𑌇𑌤𑌿 𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌃। 𑌨 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌵𑍍𑌯𑌭𑍇𑌦𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌿𑌭𑍇𑌦𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑌾—𑌛𑍇𑌦𑍍𑌯𑌭𑍇𑌦𑍇𑌨 𑌛𑍇𑌦𑌨𑌭𑍇𑌦𑌵𑌤𑍍 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌦𑌾𑌹𑌰𑌣𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 ।

எல்லாவற்றையும் மனதில் வைத்துக்கொண்டு 'ஒரு விரோதமுமில்லாத ஜ்ஞானத்தினால் ஏற்பட்ட அறியக் கூடிய வஸ்துக்களின் பேதத்தை ஸாதித்திருப்பதினால் ஜ்ஞானத்தின் பேதமும் ஸாதிக்கப்பட்டதே யாகும், வெட்டக் கூடிய வஸ்துக்களின் பேதத்தினால் வெட்டுகிற க்ரியை வெவ்வேறாகிறாப் போல' என்று ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்திருக்கிறார்.

அறியப்படுகிற வஸ்துக்கள் வெவ்வேறு யிருந்தபோதிலும் ஜ்ஞானம் ஒன்றாகவே அறியப்படுகிறது—இவைகள் குடமும் துணியும் என்பதைப்போல.(அப்படியே) வெட்டக்கூடிய வஸ்துக்கள் வெவ்வேறு யிருந்தபோதிலும் வெட்டுகிறவனுடைய வ்யாபாரம் ஒன்றாகவே காணப்படுகிறது, எப்படி என்னில்:—ஒரே வெட்டினால் வெட்டக் கூடிய கட்டைகளில். ஆகையினால் கர்மங்கள் வெவ்வேறு யிருந்தால் க்ரியைகளும் வெவ்வேறு யிருக்கவேண்டும் என்று வ்யாப்தி சொல்லமுடியாது. அறியப்படுகிற வஸ்துக்களுக்குப் பேதத்தை எந்த ந்யாயத்தினால் ஸாதித்தோமே அந்த ந்யாயத்தினாலேயே ஜ்ஞானங்களுக்குப் பேதமும் ஸித்திக்கிறதென்று தாத்பர்யம் சொல்லுவதும் உசிதமாகாது—வெட்டத்தகுந்த வஸ்துக்கள் வெவ்வேறு யிருப்பதினால் வெட்டுதல் வெவ்வேறு யிருப்பதைப் போல என்று உதாஹர

ந ச ஜ்ஞேயபேதஸாதகந்யாயேந ஜ்ஞாநபேதஸ்ஸாத்யதே, யதர்த்தமவ்யாப்திராஹ்ரியேத | அத: கிமர்த்தம் பாஷ்யமிதி, உச்யதே—த்ருச்யபேத இதி ந த்ருச்யாநாம் ஸ்வரூபபேதமாத்ரம் விவக்ஷிதம் | அபி து கர்மகாரகத்வவிசேஷணபேத: அநேகேஷ்வபி ஏகஸாமக்ரீவிசேஷவ்யாபாதிதாநாம் கடாதீநாம் ஏகம் கர்மத்வம் | ஏவம் காரகாந்தரேஷ்வபி அநேகேஷ்வேகம் தத்தத்காரகத்வம் த்ருச்யதே | யதா தர்சபூர்ணமாஸயோ: கரணத்வமேகமேவ, ததாऽத்ராபி அநேகேஷ்வேகம் கர்மத்வமிதி ந விரோத: | ஏவம் ஜ்ஞேயபேதேபி த்ரஷ்டவ்ய: | தத்ஸ்வாரஸ்யார்த்த:—யதி ஸர்வாஸாம்

ணம் சொல்லி யிருப்பது இவ்விடத்திற்கு ப்ரயோஜனமற்றது என்கிற கேள்விக்கு இடமுண்டாகிறபடியினுல். வெட்டக்கூடிய வஸ்துக்களின் பேதம் எந்த ந்யாயத்தினுல் ஸாதிக்கப்படுகிறதோ அதே ந்யாயத்தினுல் வெட்டுதல்களின் பேதமும் ஸாதிக்கப்படவில்லை. அப்படி இருந்தால் அந்த விஷயத்திற்கு உதாஹரணமாகச் சொல்லலாம். ஆகையால் பாஷ்ய வாக்யத்திற்கு என்ன அர்த்தம் என்னில், சொல்லப்படுகிறது. அறியப்படுகிற வஸ்துக்களின் பேதமென்று அறியப்படுகிற வஸ்துக்களின் ஸ்வரூபங்களில் பேதம் மாத்திரம் சொல்லப்படவில்லை. பின்னே எது வென்னில்:-கர்மமாக இருக்கையாகிற விசேஷணங்களின் பேதமும் சொல்லப்படுகிறது. ஒரே ஸாமக்ரியையினுல் அறியக்கூடியவைகளான குடம் முதலிய அனேகம் வஸ்துக்களில் இருக்கிற கர்மமா யிருக்கை என்கிற ஸ்வபாவம் ஒன்று. இப்படியே மற்றக் காரகங்களிலும் (அதாவது கரணம் கர்த்தா முதலியவைகளிலும்) அனேகவஸ்துக்களில் ஒரே காரகமா யிருக்கும் தன்மை காணப்படுகிறது. எப்படி என்னில்:—தர்சம் பூர்ணமாஸம் என்கிற இஷ்டிகளுக்குப் பலத்திற்குக் காரணமா யிருக்கும் தன்மை ஒன்றே, அப்படியே இவ்விடத்திலும் அனேக வஸ்துக்களுக்குக் கர்மமா யிருக்கும் தன்மை ஒன்று யிருப்பதினுல் ஒருவித விரோதமுமில்லை. இப்படியே

𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌾𑌮𑍈𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌘𑌟𑌾𑌦𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌨𑌿𑌯𑌤𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌿 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌣𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌃 । 𑌨 𑌚 𑌤𑌥𑌾 𑌉𑌪𑌲𑌭𑍍𑌯𑌤𑍇—𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌤𑍋𑌽𑌵𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌃 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌤𑍋 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾 𑌇𑌤𑌿 । 𑌤𑌤𑍍𑌰𑍇𑌦𑌂 𑌨𑌿𑌦𑌰𑍍𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇—𑌯𑌥𑌾 𑌛𑍇𑌦𑌨𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌾𑌸𑌂𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌂 𑌭𑌿𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌦𑌿𑌤𑌿 ।

𑌏𑌤𑍇𑌨 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑍍𑌭𑍇𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑍇𑌦𑍋𑌪𑌾𑌧𑌿𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌭𑍇𑌦𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌸𑌂-

---

வெட்டப்படுகிற வஸ்துக்கள் வெவ்வேறு யிருக்கும் இடத்திலும் அறியத்தக்கது. ஆகவே அதற்கு அர்த்தம் இது—எல்லா ஜ்ஞானங்களும் ஒன்றாயிருக்கும் பக்ஷத்தில் ஒரு வஸ்துவை மாத்திரம் விஷயமாக உடைய ஒரு ஜ்ஞானத்தில் மற்ற ஜ்ஞானங்களில் விஷயங்களாயிருக்கிற வஸ்துக்களும் ப்ரகாசமாக வேண்டிவரும். அப்படி அறியப்படவில்லை — அறியப்பட்டது இன்னது, அறியப்படாதது இன்னது, என்கிற ஏற்பாடு கண்டறியப்பட்டிருப்பதினால். ஆதலால் ஒன்றுக்கொன்றின் விஷயங்களோடு ஸம்பந்தப்படாத விஷயங்களை உடைய அனேக விதங்களான ஜ்ஞானங்கள் உண்டென்று அறியப்படுகிறது. இந்த விஷயத்திற்கு இது த்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டப்படுகிறது—எப்படி வெட்டுவதாகிற வ்யாபாரங்கள் ஒன்றுக்கொன்றின் விஷயங்களோடு ஸம்பந்தப்படாத விஷயங்களை உடையவைகளாகவும் அவ்வவைகள் வெவ்வேறாகவும் இருக்கின்றனவோ அதைப்போல— என்று.

இத்தால் இப்பொழுது கண்டறியப்படுகிற ஜ்ஞானங்களின் பேதங்கள் விஷயம் முதலியவைகளின் பேதத்தைக் காரணமாக உடையது என்பதும், விஷயங்களுக்குப்பேதம் பொய்யாகையினால் ஜ்ஞானங்களின் பேதமும் பொய் என்று ஸாதித்திருப்பதும் நிராகரிக்கப்பட்டது. கண்டறியப்பட்டிருப்பதினாலேயே அனேக ஜ்ஞானம்

𑌵𑌿𑌦𑍍𑌭𑍇𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑌾𑌤𑌪𑍍𑌰𑌸𑌞𑍍𑌜𑌨𑌂 𑌚 𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌂 । 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌚 𑌕𑍢𑌪𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌗𑍌𑌰𑌵𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌪𑌰𑌿𑌹𑍃𑌤𑌃 । 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌬𑌾𑌧𑌕𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂 ।

𑌨𑌨𑍁 𑌜𑍀𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌧𑌰𑍍𑌮𑌭𑍂𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌯 𑌇𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿, 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌥𑌂 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑍍𑌭𑍇𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌭𑍇𑌦𑍋𑌪𑌾𑌧𑌿𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌪𑌹𑍍𑌨𑌵𑌃 ? 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 — 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌤𑍍 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌙𑍍𑌕𑍋𑌚𑌂 𑌵𑌿𑌕𑌾𑌸𑌂 𑌚 𑌭𑌜𑌤𑍇 । 𑌤𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌰𑍂𑌪𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑍀𑌕𑌰𑌣𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌤 𑌏𑌵 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌭𑍇𑌦𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌨𑌿𑌯𑌤𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑌾 𑌚 𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑌵

என்று கல்பிப்பதில் கௌரவம் என்கிற கேள்வியும் பரிஹரிக்கப்பட்டது. (அதாவது நாமாகக் கல்பித்தாலல்லவோ கௌரவம், கண்டறிந்தபடி சொல்லுவதில் கௌரவம் இல்லை என்றபடி.) அப்படிக் கண்டறிந்திருப்பதற்கும் ஒருவித விரோதமும் இல்லாமையினால் (அப்படி இல்லையென்று தெரிவிக்கக்கூடிய ப்ரமாணங்கள் இல்லாமையினால்) அது உண்மையென்று ஏற்பட்டது.

ஜீவாத்மாவினிடத்தில் இருக்கிற தர்மபூதஜ்ஞானம் நித்யமென்று எவன் ஒப்புக்கொள்ளுகிறானோ, அவன் ஜ்ஞானத்தினுடைய பேதம் விஷயங்களின் பேதத்தைக் காரணமாக உடையது என்பதை எப்படி இல்லையென்று மறுக்கமுடியும் என்னில், சொல்லுகிறோம்— தர்மபூதஜ்ஞானம் நித்யமாயிருந்தபோதிலும் அவரவர்களின் கர்மங்களுக்குத் தக்கபடி அந்தந்த விஷயங்களில் சுருக்கத்தையும் பரவுதலையும் அடைகிறது. ஆதலால் கர்மங்களுக்குத் தக்கபடி உண்டாகிற அந்தந்த வஸ்துக்களை விஷயீகரிப்பதாகிய (ப்ரகாசம் செய்வதாகிய) விகாரங்களின் வ்யத்யாஸங்களைப்பற்றி ஸ்வரூபத்திலேயே வ்யாபாரங்களின் பேதமும் அந்தந்த வ்யாபாரங்களுக்குத் தனித்தனியே ஏற்படுத்தப்பட்ட விஷயங்களை ப்ரகாசம் செய்யும் தன்மையும் யுக்த

𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌨 𑌤𑌥𑌾 — 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯𑌵𑌶𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌃 । 𑌮𑌾𑌯𑌾𑌤𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌨𑌤𑌦𑌧𑍀𑌨𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌨 𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑌵𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌕𑌿𑌕𑌸𑌿𑌂𑌹𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑌨𑌾𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑌿𑌷𑍁
𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌶 𑌤 𑌦𑍂 𑌷 𑌣𑍍𑌯𑌾𑌂

॥ 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌕𑌾𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑌭𑌙𑍍𑌗𑌵𑌾𑌦𑌃

𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌵𑌿𑌂𑌶𑌃 ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

மாகிறது. உனக்கோ அப்படி இல்லை—ஜ்ஞானம் எப்பொழுதும் விகாரமில்லாமல் தானாக ப்ரகாசிப்பது மாத்திரத்தையே ஸ்வபாவமாக உடையது என்று ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறபடியினால். அவித்யையினால் மறைக்கப்படுவதும் அதற்கு வசப்பட்டு அனேக விஷயங்களை ப்ர காசம் செய்வது முதலியதும் ஸம்பவிக்காதென்று மற்றோரிடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது இவ்விடத்தில் அறியத்தக்கது.

இப்படித் திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர் வித்வான்
பகவத்விஷயம் பண்டிதபூஷணம்
ஸ்ரீ உப. வே. நரஸிம்மாசார்யர் ஸ்வாமியின்
ஸ்ரீ ஶததூஷணீ தமிழ்மொழி பெயர்ப்பில்
ஸம்விந்நாநாத்வநிஷேதகாநுமான பங்கவாதம்
என்னும் இருபத்திமூன்றாவது வாதம் முற்றிற்று.

॥ ஶ்ரீ: ॥

॥ ஶ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம: ॥

॥ நிர்விஶேஷத்வாநுமாநபங்கவாதஶ்சதுர்விம்ஶ: ॥

விபூதிகுணவர்கேண விஶிஷ்டம் யமதீமஹே ।
ஸ்வரூபதோऽவிஶேஷாய தஸ்மை பகவதே நம: ॥

[பூர்வபக்ஷஸங்க்ரஹ:]

யதாஹு: — அநுபூதி: நிர்விஶேஷா — அநுபூதித்வாத், யத் ஸவிஶேஷம் ந ததநுபூதி:, யதா கட:, அநுபூதே: ஸவிஶேஷத்வே கடவதநநுபூதித்வப்ரஸங்க: — இதி,

---

॥ ஶ்ரீ: ॥

॥ ஶ்ரீமதே ஶ்ரீநிவாஸராமாநுஜமஹாதேஶிகாய நம: ॥

நிர்விஶேஷத்வா னுமான பங்கவாதம் என்னும் இருபத்திநாலாவது வாதம்.

எந்தப் பகவானை விபூதிகள் குணங்கள், இவைகளின் கூட்டங்களுடன் சேர்ந்தவனாகவே ஶ்ருதியில் ஓதுகிறோமோ (அதாவது ஶ்ருதியினால் அறிகிறோமோ) அப்படிப்பட்டவராய், இவ்வளவு என்று விஶேஷித்து அறியமுடியாதவரான பகவான் பொருட்டு நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

[பூர்வபக்ஷ ஸங்க்ரஹம்.]

அனுபூதி (ஜ்ஞானம்) ஒரு விஶேஷமுமில்லாதது - அனுபூதியாகையினால், எது விஶேஷங்களை உடையதோ அது அனுபூதியல்ல, குடம் முதலிய வஸ்துக்களைப்போல, அனுபூதியும் விஶேஷ முடைய

[ஸித்தாந்த:]

அத்ர தாவத் ப்ரதிஜ்ஞாயாம் நிர்விஶேஷபதமநுபூதிபதப்ரதிபந்நாதிகார்த்தபோதகம்? ந வா? ப்ரதமே தேநைவாநுபூதிஸ்வரூபாததிகேநார்த்தேந ஸவிஶேஷதயா ஸ்வாபிமதவஸ்துவிஶேஷஶூந்யத்வவிரோத:। உத்தரத்ர அநுபூதிரநுபூதிரிதிவத் அநதிகார்த்தத்வேந பௌநருக்த்யநிக்ரஹாபத்தி:। ஸமஸ்தவிஶேஷாபாவ ஏவ தேந ப்ரதிபாத்யத இதி சேத், ந — உக்தோத்தரத்வாத் । ததா ஹி ஸ கிமநுபூதிஸ்வரூபமேவ? ததோऽதிரிக்தம் வா கிஞ்சித்?

தென்னில் குடத்தைப்போலவே அனுபூதியாகாமல் போகவேண்டி வரும், என்று சொல்லுகிறார்களே,

[ஸித்தாந்தாரம்பம்.]

அதில் (அனுபூதி ஒரு விசேஷமுமில்லாதது என்கிற) ப்ரதிஜ்ஞாவாக்யத்தில் ஒரு விசேஷமு மில்லாதது என்கிற பதம் அனுபூதியென்னும் பதத்தினால் அறியப்படுகிற அர்த்தத்தைவிட அதிகமான அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதா? இல்லையா? முதலாவது பக்ஷத்தில் அனுபூதியின் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான அந்தப் பதத்தின் அர்த்தத்தினால் ஒரு விசேஷத்தை யுடையதாகையினாலே (அதாவது அந்தப் பதத்திற்கு அர்த்தமாகிய விசேஷத்தை உடையதாகையினாலே) உனக்கு இஷ்டமான ஒரு விசேஷமுமில்லாதது என்பதற்கு விரோதம் வருகிறது. இரண்டாவது பக்ஷத்தில் அனுபூதியே அனுபூதி என்று சொல்லுவதைப் போல வேறு அர்த்தத்தைச் சொல்லாமையினால் புனருக்தி யென்னும் நிக்ரஹஸ்தானம் வரும். ஒரு விசேஷமுமில்லை என்பது இந்த வாச்யத்தினால் சொல்லப்படுகிறது என்னில், அது உசிதமல்ல — முன்னமேயே பதில் சொல்லப்பட்டபடியினால். எப்படி என்னில்:— அந்த ஒரு விசேஷமுமில்லாமை அனுபூதியின் ஸ்வரூபமேயா? அதைக் காட்டிலும் வேறு

पूर्वत्र तु पौनरुक्त्यं, सिद्धसाधनता च । न हि संवित्पर्यायशब्दभेदेऽपि नः काचित् क्षतिः । उत्तरत्र तु विशेषवत्त्वमवर्जनीयम् । समस्तविशेषाभावो न ब्रह्मणो रूपादिवत् स्वभाव इति चेत्, रूपादिवत् स्वभावत्वं नास्तीति वदता किं गुणत्वादिरूपेण स्वभावत्वं प्रतिक्षिप्तम्? उत यथाकथञ्चित् विशेषणत्वमपि? आद्ये गुणत्वादिरूपेण विशेषकत्वाभावेऽपि प्रकारान्तरेण विशेषकत्वात् सविशेषत्वं तावदवर्जनीयम् । तथा च सति गुणादिरूपे विशेषे कः प्रद्वेषः? द्वितीयेऽपि पक्षीकृताया एव अनुभूते साध्यान

பட்ட ஏதாவதொன்று? முதலாவது பக்ஷத்தில் புனருக்தியும் ஸித்தஸாதனமும் என்னும் தோஷமும் வருகிறது (அனுபூதியின் ஸ்வரூபம் எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டிருப்பதினால் என்றபடி). ஜ்ஞானம் என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற அனேகம் பதங்களைச்சொன்னபோதிலும் நமக்கு ஒரு விரோதமுமில்லை. இரண்டாவது பக்ஷத்தில் விசேஷத்தை உடைத்தாயிருக்கை தள்ளமுடியாது. ஒரு விசேஷமுமில்லாமை ரூபம் முதலியவைகளைப்போல ப்ரும்மத்தின் ஸ்வபாவமல்ல என்னில், ரூபம் முதலியவைகளைப்போல ஸ்வபாவமல்ல என்று சொல்லுகிற உன்னால் குணமாக இருந்து ஸ்வபாவமாயிருக்கை நிராகரிக்கப்படுகிறதா? அன்றிக்கே ஏதாவது ஒரு விதத்தாலும் விசேஷணமாயிருக்கையும் நிராகரிக்கப்படுகிறதா? முதலாவது பக்ஷத்தில் குணம் முதலியவைகளாயிருந்து விசேஷணமாக இல்லாமல் போனபோதிலும் வேறொரு விதமாக விசேஷணமாயிருக்கலாமாதலால் விசேஷத்தை உடைத்தாயிருக்கை நிராகரிக்கமுடியாது. அப்படியாகில் குணம் முதலியவைகளாக இருக்கிற விசேஷத்தில் என்ன தோஷம்? இரண்டாவது பக்ஷத்தில் பக்ஷமாகச் சொல்லப்படுகிற அனுபூதிக்கு ஸாத்யமாகிய ஸ்வபாவத்தோடு ஸம்பந்தம் இல்லை என்று உன்னாலேயே

த்வய: ஸ்வவசநவ்யாகா⁴தாத் ஸ்வாநுமாநவ்யாப்த்யநபி⁴ஜ்ஞ த்வமநந்விதநிக்³ரஹஸ்தா²நம் ச | ப்ரமாணவத்தாத³யமேகோ விஶேஷ: ஸ்வீக்ரியத இதி சேத், ப்ரமாணவத்தாதி³தி கிமித³மேவாநுமாநம் ப்ரமாணம்? உத ஶ்ருத்யாதி³ கம்? ந பூர்வ:—அஸித்³தே⁴: | கத²ம் தஸ்யைவ ப்ரமா ணத்வே விப்ரதிபந்நம் ப்ரதி ததே³வ ப்ரமாணத்வேந ஸ்தா² பயஸி? நோத்தர:—ஶ்ருத்யாதே³: நிர்விஶேஷப்ரதி பாத³கத்வஸ்ய தூ³ஷயிஷ்யமாணத்வாத் | யதி³ அபா⁴வ ரூபமேகம் விஶேஷமப்⁴யுபக³ச்ச²ஸி, ததா² பா⁴வரூ பேஷ்வந்யேஷு விஶேஷேஷு கிம் பா⁴வரூபத்வாத்³வா த்³வேஷ:? உத ப்ரமாணாபா⁴வாத்? நாத்³ய:—அபா⁴வ ரூபே விஶேஷே கஸ்யசித்³த்³வேஷப்ரஸங்கா³த் | ந த்³விதீ

சொல்லப்படுகிறபடியினால் அனுமானத்தின் ஸமாசாரமே தெரியாமையும் அநந்விதம் என்கிற நிக்ரஹஸ்தானமும் வருகிறது. ப்ரமாணம் சொல்லியிருப்பதினால் இந்த (ஒரு விஶேஷமுமில்லாமையாகிற) ஒரு விஶேஷமும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதென்னில், ப்ரமாணம் சொல்லியிருப்பதினால் என்கிற இடத்தில் இந்த அனுமானமே ப்ரமாணமாகச் சொல்லப்படுகிறதா? அன்றிக்கே வேறு ஶ்ருதி முதலியவைகளா? முதலாவது பக்ஷம் உசிதமல்ல—ஸித்திக்கவில்லையாதலால் (அதாவது) இந்த அனுமானம் ப்ரமாணமா இல்லையா என்று ஸந்தேஹப்பட்டுக் கொண்டிருப்பவனைக் குறித்து இந்த அனுமானத்தையே ப்ரமாணமாக எப்படி நிரூபிக்கிறாய்? இரண்டாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல—ஶ்ருதி முதலியவைகள் ஒரு விஶேஷமுமில்லாததது என்பதைச் சொல்லுகின்றன என்பது மேலே நிராகரிக்கப்படப் போகிறபடியினால் அபாவமாகிய இந்த ஒரு விஶேஷத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகிறாயானால். அப்பொழுது பாவங்களாகிய மற்ற விஶேஷங்களில் அவை பாவங்களாயிருப்பதினால் மாத்திரம் கோபமா? ப்ரமாணம் இல்லாமையினாலா? முதலாவதுபக்ஷம் உசிதமல்ல—எவனாவது ஒருவனுக்கு அபாவமாகிய

𑌯𑌃 — 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍇𑌃 𑌤𑍍𑌵𑌯𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑍈𑌰𑍁𑌪𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌹𑌾𑌰𑌿𑌕𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 — 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌹𑌾𑌰𑌿𑌕𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵𑌂, 𑌕𑌿𑌂 𑌨𑌶𑍍𑌛𑌿𑌨𑍍𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍇𑌰𑍍𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌸𑍌𑌗𑌤𑌵𑍈𑌶𑍇𑌷𑌿𑌕𑌾𑌦𑍍𑌯𑌭𑌿𑌮𑌤𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌸𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍇𑌰𑌵𑌰𑍍𑌜𑌨𑍀𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 ॥

𑌨𑌨𑍁 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑍍𑌵𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑍋𑌪𑌾𑌧𑌿𑌨𑌾 𑌯𑍁𑌗𑌪𑌦𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇, 𑌤𑌤𑌃

விசேஶத்திலும் கோபம் வரக்கூடுமாதலால். இரண்டாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல—நித்யமாயிருக்கைஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிருக்கை முதலியவை ப்ரமாணங்களைக் கொண்டு உன்னாலேயே நிரூபிக்கப்படுகிற படியினால். வ்யவஹாரத்தினால் ஏற்பட்ட ப்ரமாணங்களினால் ஸ்தாபிக்கப் படுகிறபடியினாலே நித்யமாயிருக்கை முதலியது பொய்யென்பதும் உசிதமல்ல—ஒரு விசேஷமும் இல்லை யென்பதும் வ்யவஹாரத்தினால் ஏற்பட்ட ப்ரமாணங்களினாலே தெரிவிக்கப்படுகிற படியினால் பொய்யாகவேண்டி வருமாதலால். இப்படியே இருக்கட்டுமே, எங்களுக்கு என்ன நஷ்டம் என்னில், நித்யமாயிருக்கை ஒரு விஶேஷமுமில்லாமலிருக்கை இவைகள் பொய்யாகையினால் பௌத்தர்களாலும் தார்க்கிகர்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற அநித்யமாயிருக்கை விசேஷங்களையுடைத்தாயிருக்கை இவைகள் நிராகரிக்கமுடியாததலால்.

ஒரு விஶேஷமுமில்லாதது என்கிற ப்ரதிஜ்ஞா வாக்யத்தில் மற்ற விஶேஷங்களும் ஒரு விஶேஷமுமில்லாதது என்கிற விஶேஷமும் விஶேஷம் என்கிற பொதுவான ஸ்வபாவத்தினால் சேர்த்து ஒரே காலத்தில் இல்லை என்று நிராகரிக்கப் படுகின்றன, அதற்குப் பிறகு வேறு ஒன்றும் சொல்ல வேண்டியதில்லை என்னில், அப்

𑌪𑌰𑌂 𑌚 𑌨 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌤𑌦𑌾 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌵𑌯𑌃 𑌪𑌕𑍍𑌷𑍇𑌣𑍇𑌤𑌿 𑌦𑍋𑌷𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍇𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌃 ॥

𑌕𑌿𑌂 𑌚 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌕𑌿𑌂 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑌃 𑌸𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌮𑍍? 𑌉𑌤 𑌰𑍂𑌪𑌰𑌸𑌾𑌦𑌯𑌃 𑌕𑌤𑌿𑌚𑌨 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌃? 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑌤𑌵𑌚𑌨𑌤𑌾— '𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑍇 𑌹𑌿 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌃' 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌤𑍍𑌰 𑌰𑍂𑌪𑌰𑌸𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌚𑌾𑌪𑍋𑌹𑍍𑌯 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍈𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌃 ॥

𑌕𑌿𑌂 𑌚𑍇𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌹𑍇𑌤𑍁𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌿𑌕𑌾? 𑌨 𑌵𑌾? 𑌆𑌦𑍍𑌯𑍇 𑌹𑍇𑌤𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾

பொழுது ஸாத்யமான ஒரு விசேஷம் இல்லாமைக்கு பக்ஷத்தோடு ஸம்பந்தமில்லை என்கிற தோஷம் முன்னமேயே சொல்லப்பட்டது.

மேலும் மற்ற விசேஷம் என்கிற பதத்தினுல் பொதுவாக விசேஷத்தை யுடையதாயிருக்கை சொல்லப்படுகிறதா? அன்றிக்கே ரூபம் ரஸம் முதலிய சில விசேஷங்கள் சொல்லப்படுகிறதா? முதலாவது பக்ஷத்தில் விசேஷங்கள் இல்லாமையு மில்லை விசேஷங்களை உடைத்தா யிருக்கையுமில்லை என்று ஒன்றுக்கொன்று விருத்தமாகச் சொல்லுகிற தோஷம் வரும்—'ஒன்றுக்கொன்று விருத்தமான வார்த்தையில் மூன்றுவது ப்ரகாரம் இல்லை' என்று ந்யாயம் ஏற்பட்டிருப்பதினுல். இரண்டாவது பக்ஷத்தில் ரூபம் ரஸம் முதலிய விசேஷங்களையும், விசேஷங்கள் இல்லாமையையும் நிராகரித்து விட்டு சாஸ்திரங்களில் ஏற்பட்ட ஸர்வஜ்ஞனுக யிருக்கை முதலிய ஸ்வபாவங்களினுல் விசேஷங்களை உடையதாயிருக்கை ஒப்புக் கொள்ள வேண்டிவரும்.

மேலும் இந்த ப்ரதிஜ்ஞை உன்னுல் அங்கீகரிக்கப்படுகிற ஹேதுவாகிய ஸ்வபாவத்தை நிராகரிக்கிறதா? இல்லையா? முதலாவது பக்ஷத்தில் ஹேதுவில்லாமல் போனுல் ஸாத்யமும் ஸித்திக்காது. ப்ர

𑌭𑌾𑌵𑌃, 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌹𑍇𑌤𑍍𑌵𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌶𑍍𑌚 । 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍇 𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌤𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌤𑍇𑌨 𑌸𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑍍𑌵𑌂। 𑌹𑍇𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑍇𑌨 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑍇 𑌕𑌾𑌲𑌾𑌤𑍍𑌯𑌯𑌾𑌪𑌦𑍇𑌶𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌶𑍍𑌚 । 𑌯𑌦𑌿 𑌚 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌹𑌾𑌰𑌿𑌕𑌹𑍇𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇, 𑌤𑌦𑌾 𑌬𑌾𑌷𑍍𑌪𑌧𑍂𑌮𑌾𑌨𑍁𑌮𑌿𑌤𑌦𑌹𑌨𑌵𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌿𑌤𑌭𑍂𑌷𑌣𑌵𑌚𑍍𑌚 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌹𑌾𑌰𑌿𑌕𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌵𑌯𑍈𑌵𑌾𑌨𑍁𑌮𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌂 𑌦𑍂𑌷𑌣𑍀𑌯𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿 । 𑌯𑌾𑌦𑍃𑌚𑍍𑌛𑌿𑌕 𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑌿𑌭𑍍𑌰𑌮𑌵𑌦𑌿𑌹

திஜ்ஞா வாக்யம் ஹேது வாக்யம் இவை இரண்டிற்கும் விரோதமும் வருகிறது. இரண்டாவது பக்ஷத்தில் விசேஷணமாக ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டிருக்கிற அந்த ஹேதுவினாலேயே விசேஷத்தை உடைத்தாயிருக்கையும் ஏற்பட்டுவிடும். ஹேது முதலிய ஸ்வபாவங்களை உடையதென்பது ப்ரமாணத்தினால் ஏற்பட்டது என்று ஒப்புக்கொள்ளப் படுகிற படியினால் அது இல்லை என்று ஸாதிப்பதில் பாதம் என்னும் தோஷம் வருகிறது. வ்யவஹாரத்தினால் ஏற்பட்ட ஹேதுவாகிற ஸ்வபாவத்தோடு சேர்ந்திருப்பதினால் ஸாத்யம் ஸித்தித்துவிடுகிறது என்று நினைக்கிறாயோ, அப்படியாகில் (பனி பெய்யும்பொழுது பூமியிலிருந்து புகை போல் கிளம்புகிற) ஆவியைப் புகையென்று ப்ரமித்து அதினால் ஊஹிக்கப்பட்ட நெருப்பைப்போலவும், கனவில் கிடைத்த பொருளைக்கொண்டு செய்துகொண்ட பூஷணங்களைப் போலவும் ஸாத்யத்திலேயும் வ்யவஹாரத்தில் ஏற்பட்டதா யிருக்கை அவஶ்யம் உன்னாலும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதாதலால் எங்களுக்குத் தூஷிக்க வேண்டியது அதில் ஒன்றும் இல்லை (ஒரு விசேஷமும் இல்லாமை பொய் என்று நீயே ஒப்புக்கொண் டிருப்பதனால் என்றபடி). யாத்ருச்சிகமாக ஸாத்யம் இருக்கும் இடத்தில் உண்டாகிற ஹேதுவைப் பற்றிய ப்ரமத்தைப்போல (அதாவது ஹேது இருப்பதாக ப்ரமித்து அனுமானம் செய்யுமிடத்தில் யாத்ருச்சிகமாக ஸாத்யம் அங்கு இருந்துவிட்டால் எப்படியோ அதைப்போல) இவ்விடத்திலும் எங்

𑌉𑌪𑌪𑌾𑌦𑌿𑌤𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌯𑌂 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌿𑌕𑌾? 𑌉𑌤 𑌸𑌨𑍍𑌦𑍇𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌿𑌕𑌾? 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌃—𑌯𑌾𑌦𑍃𑌚𑍍𑌛𑌿𑌕𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌂𑌭𑌾𑌵𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌾𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃। 𑌨𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌃—𑌸𑌨𑍍𑌦𑌿𑌗𑍍𑌧𑍇 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌯𑌿𑌤𑍁𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌤𑌃 𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌨 𑌸𑌨𑍍𑌦𑍇𑌹𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑍀𑌕𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍। 𑌅𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌨𑌿𑌰𑌾𑌸𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌃। 𑌅𑌤𑍋 𑌨 𑌕𑌥𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌶𑍂𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍁𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

𑌘𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑌃 𑌸𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌵𑌿𑌕𑌲𑌃। 𑌅𑌥 𑌵𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑍀𑌤𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑍍𑌵𑌮𑌪𑌿, 𑌤𑌥𑌾

களுடைய இஷ்டமான ஸாத்யம் ஸித்தித்து விடுகிறது என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல—இந்த ஸாத்யத்தின் ஸித்தி நிஶ்சயரூபமா? அன்றிக்கே ஸந்தேஹ ரூபமா? முதலாவது பக்ஷம் உசிதமல்ல—யாத்ருச்சிகமாக ஸாத்யம் இருந்தது என்று சொன்னதினாலேயே ஸாத்யம் இல்லை என்பதும் ஸம்பவிக்கக்கூடுமாதலாலே நிஶ்சயம் உண்டாகாதாகையினால். இரண்டாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல—ஸந்தேஹிக்கப்படுகிற வஸ்துவை நிஶ்சயம் செய்வதற்காக ந்யாயவாக்யத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறவனுக்கு அந்த ந்யாய வாக்யத்தினால் ஸந்தேஹமே ஸ்திரப்படுத்தப் படுகிறபடியினால். பொய்யான காரணத்தினால் மெய்யான கார்யம் உண்டாகுமென்பது இல்லை என்பது அதை நிராகரித்திருக்கும் இடத்தில் அறியத்தக்கது. ஆகையினால் எவ்வித்திலும் ஒரு விஶேஷமும் இல்லை என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்வது முடியாது.

குடத்திற்கும் உண்மையில் ஒரு விஶேஷத்தை உடைத்தாயிருக்கை உன்னால் அங்கீகரிக்கப்படாமையினால் உதாஹரணத்தில் ஸாத்யமில்லை என்பதும் இல்லை (ஆதலால் அதை வ்யதிரேக வ்யாப்திக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டினது பொருந்தாது என்றபடி). அதற்

𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑍇𑌰𑌪𑌿 𑌤𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍇𑌧𑌃 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌃 । 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌸𑍍𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌤𑍁 𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾 ॥

𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵 𑌅𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌿𑌃 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌰𑌹𑌿𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌤𑍇, 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌵𑍈𑌯𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 — 𑌅𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌾𑌨𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍 । 𑌏𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌵𑌜𑌡𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌹𑍇𑌤𑌵𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾𑌃 । 𑌯𑍇 𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌪𑌕𑍍𑌷𑍀𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌗𑌾𑌃 — 𑌭𑍇𑌦𑌾𑌦𑌯𑍋 𑌨𑌾𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌿𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌾𑌃 — 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌰𑍂𑌪𑌾𑌦𑌿𑌵𑌤𑍍 — 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌯𑌃, 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌤

காகப் பொய்யான விஶேஷம் அதில் இருக்கிறபடியினால் அது விஶேஷத்தை உடையதாகிறது என்று நினைக்கிறாயேயாகில், அப்பொழுது அநுபூதியிலும் அப்படிப்பட்ட (பொய்யான) விஶேஷத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகிறபடியினால் அது இல்லை என்று நிராகரிப்பது முடியாது. உண்மையான விஶேஷம் இல்லை யென்பது ஸாத்யமான பொருள் என்னில், வ்யதிரேக த்ருஷ்டாந்தம் ஏற்படவில்லையென்று முன்னமேயே சொல்லப்பட்டது.

எவனொருவன் அநுபூதி அறியக்கூடிய ஸ்வபாவங்கள் இல்லாதது என்று ஸாத்யத்தைச் சொல்லுகிறானோ, அவனுக்கு ஸாத்யத்தில் சொல்லப்படுகிற விஶேஷணம் வ்யர்த்தமாதலால் நிக்ரஹஸ்தானம் வரும்—(ஏனெனில்) அறியக்கூடாத ஸ்வபாவம் ஒப்புக் கொள்ளப்படவில்லை யாகையினால். இப்படியே ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கை, ஜடமில்லாமை, ப்ரகாஶமாயிருக்கை முதலிய ஹேதுக்களும் நிராகரிக்கப்பட்டன என்றறியத் தக்கவைகள். ஸ்வபாவங்களைப் பக்ஷமாகவைத்து, பேதம் முதலியவைகள் அநுபூதியின் ஸ்வபாவங்களல்ல—அறியக்கூடியவைகளாதலால், ஸ்வபாவங்களாதலால், ரூபம் முதலியவைகளைப்போல, என்றிவை முதலிய அநுமானங்கள் சொல்லப் பட்டனவே, அவை

𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌪𑌕𑍍𑌷𑍀𑌕𑌾𑌰𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 | 𑌤𑌦𑍍𑌬𑌹𑌿𑌷𑍍𑌕𑌾𑌰𑍇 𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑍇𑌵𑌾𑌨𑍈𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍 | 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌨𑌾𑌪𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑍈𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 — 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌕𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌮𑌰𑍍𑌥𑌨𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌸𑌵𑍈𑌯𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 | 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌿𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌚, 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌨𑍍𑌤𑍃𑌭𑌿𑌃 𑌸𑍌𑌗𑌤𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌹 𑌨 𑌵𑌿𑌵𑌾𑌦𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 | 𑌅𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌤𑍈𑌰𑍍𑌵𑌿𑌵𑌾𑌦𑌃 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌶𑍍𑌚 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 — 𑌅𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌚 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌚 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌸𑌾𑌧𑌨𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑌾𑌤𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌉𑌕𑍍𑌤𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 ‖

களிலும் தங்களாலேயே ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட நித்யமாயிருக்கை முதலியவைகளையும் பக்ஷமாகச் சேர்த்துக் கொண்டால் அபஸித்தாந்தம் என்னும் தோஷம் வருகிறது. அவைகளை நீக்கிவிட்டால் அவைகளில் வ்யபிசாரம் என்னும் தோஷம் வருகிறது. அவைகள் பொய்யாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதினால் அபஸித்தாந்தம், வ்யபிசாரம், முதலிய தோஷங்கள் இல்லை என்னில், அது உசிதமல்ல—அப்பொழுது நித்யமாயிருக்கை இல்லை என்று நிராகரிக்கிறவர்களைக் குறித்து அதை ஸாதிப்பதற்காக ப்ரயாஸப்படுவது வ்யர்த்தமாக வேண்டி வருமாதலால். அவைகள் அனுபூதியின் ஸ்வரூபம் மாத்திரம் என்னில், அனுபூதியின் ஸ்வரூபத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகிற பௌத்தர்கள் முதலியவர்களோடு விவாதப்பட வேண்டியதில்லை. அநித்யமாயிருக்கை முதலியவைகளைக் கல்பிக்கிறபடியினால் அவர்களுடன் விவாதப்படுவதும் அதை நிராகரிப்பதும செய்யப்படுகிறது என்னில், அது உசிதமல்ல — அநித்யமாயிருக்கை முதலியது இல்லை என்பதும் ஸ்வரூபமா யிருந்தபோதிலும், ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறாக இருந்தால் அது உண்மையா யிருந்தபோதிலும் பொய்யா யிருந்தபோதிலும் ஸித்த ஸாதனம் விரோதம் முதலிய தோஷங்கள் உண்டு என்று முன்னமேயே பதில் சொல்லப்பட்டிருப்பதினால்.

किं च अनुभूतिशब्देन लोकसिद्धसंविद्वि-वक्षायां विषयाश्रयस्वगतविशेषाणाम् अनन्तानां प्रत्यक्षादिसिद्धत्वस्थापनाच्च बाधस्तदवस्थः । श्रुतिसिद्धब्रह्मस्वरूपपक्षीकारे तु श्रुत्यैव तद्गतानन्तविशेषविषयया बाधस्यापरिहार्यत्वम् इति ॥

तदेतत्सर्वमपि सङ्गृहीतं भाष्ये — 'यदपि नास्या अनुभवप्रकाशरूपाया अनुभूतेः कश्चिदपि धर्मोऽस्ति, अनुभाव्यत्वादेव तेषां न अनुभूतिधर्मत्वमिति च । तदपि स्वाभ्युपगतैः प्रमाणसिद्धैः नित्यत्वस्वयंप्रकाशत्वादिभिर्धर्मैरनैकान्तिकम्' — इत्यादिना । तत्र 'स्वाभ्युपगतैः' इत्यपसिद्धा

மேலும் அநுபூதி என்னும் பதத்தினால் லோகத்தில் ஏற்பட்ட ஜ்ஞானம் சொல்லப்படுகிறது என்னில், அதற்கு விஷயம் ஆதாரம் அதில் இருக்கும் எண்ணிறந்த வ்யத்யாஸங்கள் இவைகள் ப்ரத்யக்ஷங்கள் முதலிய ப்ரமாணங்களில் ஏற்பட்டதென்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருப்பதினால் பாதம் வருகிறது. ஶ்ருதிகளில் ஏற்பட்ட ப்ரும்மத்தின் ஸ்வரூபத்தைப் பக்ஷமாகச் சொல்லில் அதில் எண்ணிறந்த விஶேஷங்கள் இருக்கிறது என்று சொல்லுகிற அந்த ஶ்ருதியினாலேயே பாதம் வருகிறது பரிஹரிக்க முடியாது.

இவை எல்லாம் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் 'ப்ரகாச ரூபமாகிய இந்த ஜ்ஞானத்திற்கு ஜ்ஞானத்தினால் அறியப்படுகிற ஒரு ஸ்வபாவமும் இல்லை, அவைகள் அறியக்கூடியவைகளாகையினாலேயே அவைகள் ஜ்ஞானத்திற்கு ஸ்வபாவங்கள் அல்ல என்று எது சொல்லப்பட்டதோ, அதுவும் தங்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதாயும் ப்ரமாணங்களினால் ஏற்பட்டதாயும் இருக்கிற நித்யமாயிருக்கை ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருக்கை முதலிய ஸ்வபாவங்களினால் அந்த இரண்டுவித அனுமானங்களும் வ்யபிசார தோஷத்தை உடையதாகிறது' என்றாம்

𑌨𑍍𑌤𑌾𑌦𑍇𑌃 𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃। '𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍈𑌃' 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍁 𑌬𑌾𑌧𑌾𑌦𑍇𑌃। 𑌅𑌨𑍈𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑌶𑌬𑍍𑌦𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌿𑌯𑌮𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃। 𑌤𑍇𑌨 𑌯𑌥𑌾𑌸𑌂𑌭𑌵𑌂 𑌬𑌾𑌧𑌾𑌦𑍇𑌰𑌪𑌿 𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌹 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌤𑍁—𑌅𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾—𑌭𑌾𑌸𑌮𑌾𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌘𑌟𑌾𑌦𑌿𑌵𑌤𑍍; 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌯𑍋𑌽𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌿𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌃—𑌅𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌤𑌾𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌿𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌧𑌰𑍍𑌮𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍; 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌯𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌤𑌃 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸 𑌤𑌦𑍍𑌧𑌰𑍍𑌮𑌃, 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌨𑍍𑌨𑌃—𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌯𑌃। 𑌨 𑌚𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌪𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌬𑌾𑌧𑌕𑌾𑌭𑌾𑌵𑌃 𑌶𑌙𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

பித்துச் சுருக்கிச் சொல்லப்பட்டது. அதில் 'தங்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற' என்பதினால் அபஸித்தாந்தம் முதலிய தோஷங்கள் சுருக்கிச் சொல்லப்பட்டன. 'ப்ரமாணங்களில் ஏற்பட்டவைகளான' என்பதினால் பாதம் முதலிய தோஷங்கள் சொல்லப்பட்டன. 'வ்யபிசாரம்' என்னும் பதம் ஸாத்யத்தோடு ஹேதுக்களுக்கு எவ்விடத்திலும் ஸம்பந்தம் உண்டென்பது இல்லை என்று தெரிவிப்பதற்காக. இத்தால் ஸம்பவிக்கும் இடங்களுக்குத் தக்கபடி பாதம் முதலியவைகளும் சுருக்கிச் சொல்லப்பட்டன.

இதற்கு எதிர்நடையான அனுமானங்களும்-அனுபூதி விசேஷத்தையுடையது—ப்ரகாசிக்கிற படியினால், குடம் முதலியவைகளைப் போல; நித்யமாயிருக்கை முதலியது அனுபூதியின் ஸ்வபாவங்கள்—அனுபூதியின் ஸ்வபாவத்தை ஒப்புக் கொள்ளுகிறவனைக்குறித்து அந்த அனுபூதியின் ஸ்வபாவமாக ப்ரமாணங்களைக் கொண்டு ஸாதிக்கப் படுகிறபடியினால்; எந்த வஸ்துவினிடத்தில் எது ப்ரமாணத்தினால் ஸாதிக்கப்படுகிறதோ அது அந்த வஸ்துவின் ஸ்வபாவம்—உலகத்தில் ஸாதிக்கப்படுகிற ஸ்வபாவங்களைப்போல-என்றிவை முதலியவைகள் (அறியத்தக்கவைகள்). இவ்விடத்தில் இந்தப்பக்ஷங்களில் ஸாத்யம் இல்லாமல்போனால் விரோதம் இல்லையே என்று ஆக்ஷேபிக்க முடியாது— ஒரு விசேஷமுமில்லாதது என்று சொல்லு

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍁𑌕𑍍𑌤𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌰𑍇𑌵𑌬𑌾𑌧𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌪𑌕𑍍𑌷 𑌬𑌾𑌧𑌕𑌰𑌹𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌚 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃— 𑌤𑍍𑌵𑌯𑍈𑌵 𑌘𑌟𑌾𑌦𑍇𑌃 𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍𑌤𑌤𑌯𑌾 𑌉𑌦𑌾𑌹𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍 । 𑌬𑌾𑌧𑌾𑌦𑍇𑌰𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌬𑌲𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑌾𑌨𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑌵𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌕𑌿𑌕𑌸𑌿𑌂𑌹𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑌨𑌾𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑌿𑌷𑍁
𑌶𑌤𑌦𑍂𑌷𑌣𑍍𑌯𑌾𑌂
॥ 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑌭𑌙𑍍𑌗𑌵𑌾𑌦𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌂𑌶𑌃 ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

கிற ப்ரதிஜ்ஞா வாக்யத்தில் முன்பு சொல்லப்பட்ட தூஷணங்களே பாதகங்களாகையினாலும், முடிவில் ஒரு விஶேஷமுமில்லாதது என்கிற அனுமானத்திற்கே விஶேஷம் உண்டென்று சொல்லில் ஒரு பாதகமுமில்லை என்று சொல்லுவதற்கு இடமுண்டாதலாலும். உதாஹரணம் ஸித்திக்கவில்லை என்பதும் இல்லை—உன்னாலேயே குடம் முதலியவைகள் வ்யதிரேக த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லப்படுகிறபடியினால். பாதம் முதலிய தோஷங்களுக்கும் இடமில்லையாதலால் நம்மால் சொல்லப்பட்ட அனுமானங்கள் ப்ரபலங்கள்.

இப்படித் திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர் வித்வான்
பகவத்விஷயம் பண்டிதபூஷணம்

ஸ்ரீ உப. வே. நரஸிம்மாசார்யர் ஸ்வாமியின்
ஸ்ரீ ஶததூஷணீ தமிழ்மொழி பெயர்ப்பில்

நிர்விஶேஷத்வானுமான பங்கவாதம் என்னும்
இருபத்தி நாலாவது வாதம் முற்றிற்று.

॥ ஶ்ரீ: ॥

॥ ஶ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம: ॥

॥ ஸம்விதாத்மத்வபங்கவாத: பஞ்சவிம்ஶ: ॥

அந்யோந்யவ்யதிஷக்தயோரவிஜஹ
த்ஸ்வபாவஸ்வபாவவதோ:
வ்யாபாரே குடும்பிநோரிவ யயோ:
ஸாஹித்யமாஸூத்ர்யதே ।
ஸா ஸம்வித்ஸர்வாவபாஸைகஸ்வபாவா:
தத்ஸம்போகமய: ப்ரபு:
ஶ்ரீமாநஸ்து ஸ மே ஸமஸ்ததுரிதோ
த்தாராய நாராயண: ॥

॥ ஶ்ரீ: ॥

॥ ஶ்ரீமதே ஶ்ரீநிவாஸராமாநுஜமஹாதேஶிகாய நம: ॥

ஸம்விதாத்மத்வ பங்கவாதம் என்னும் இருபத்தைந்தாவது வாதம்.

ஒன்றுக்கொன்று மிகவும் வெவ்வேறு பட்டவைகளாகவும், ஸ்வபாவமாக இருக்கை ஸ்வபாவத்தை உடைய வஸ்துவாயிருக்கை இவைகளை விடாதவைகளாகவும் இருக்கிற எந்த வஸ்துக்களுக்கு ஒரு கார்யத்தில் குடும்பிகளான ஸ்திரீ புமான்களைப்போலக் கூடவே சேர்ந்திருக்கை ஸூத்திரத்தில் சொல்லப்படுகிறதோ, அப்படிப்பட்டதாய், எல்லா வஸ்துக்களையும் ப்ரகாசம் செய்வதையே ஸ்வபாவமாக உடைய ஜ்ஞானமும், அதினால் ஏற்பட்ட ஆநந்தாநுபவத்தை உடைய ஸ்வாமியும் லக்ஷ்மியுடன் கூடினவனும் இருக்கிற நாராயணனும் எனக்கு எல்லாப் பாபங்களில் இருந்தும் தாண்டுவதற்குக் காரணமாக இருக்க வேண்டும்.

[𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌪𑌕𑍍𑌷𑌸𑌙𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃]

𑌯𑌦𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇—𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾—𑌅𑌜𑌡𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌯𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌂 𑌨 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑌾𑌧𑌨𑌮𑌪𑌿 𑌨 𑌭𑌵𑌤𑌿, 𑌯𑌥𑌾 𑌘𑌟𑌃—𑌇𑌤𑌿,

[𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃]

𑌤𑌦𑌸𑌤𑍍 — 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌮𑍈𑌭𑌾𑌸𑌮𑌾𑌨𑌤𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯𑌾𑌜𑌡𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍇𑌤𑍋𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃 । 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌭𑌿𑌚𑌰𑌿𑌤𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾𑌕𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍁𑌖𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌵𑍍𑌯𑌭𑌿𑌚𑌾𑌰𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌸𑍌𑌗𑌤𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑌯𑌾𑌳𑍁𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌾𑌤𑍍 । 𑌸𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯𑌨𑍈𑌰𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌰𑌪𑌿 𑌦𑍀𑌪𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌘𑌟𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑌪𑌿 𑌚 𑌵𑍍𑌯𑌭𑌿𑌚𑌾𑌰𑌾𑌤𑍍 ।

[பூர்வபக்ஷ ஸங்க்ரஹம்.]

ஜ்ஞானம் ஆத்மா—ஜடமில்லாமையினால், எது கீழ்ச்சொல்லிய ஸாத்யமல்லவோ (அதாவது ஆத்மாவல்லவோ) அது ஜடமாயிருக்கிறது, குடத்தைப்போல, என்று எந்த அனுமானம் சொல்லப்படுகிறதோ,

[ஸித்தாந்தாரம்பம்.]

அது ஸரியல்ல—தனக்குத்தானே ப்ரகாசிக்கிறதாகிய ஜடமில்லாமை என்கிற ஹேது பக்ஷத்தில் இல்லையாதலால். தான் இருக்கும்போதெல்லாம் ப்ரகாசித்துக்கொண்டேயிருப்பது என்பதற்கு ஸுகம் முதலியவைகளில் வ்யபிசாரம் வருகிறபடியினால். அந்த ஸுகம் முதலியவைகள் ஜ்ஞானத்தைவிட வேறுபட்டவைகள் என்பதும் ஆத்மாவல்ல என்பதும் பௌத்தமதத்தில் ப்ரீதியை உடைய உன்னால் நிராகரிக்கப்படவில்லையாதலால் (அதாவது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதினால்என்றபடி). தனக்கு ஸமமான மற்றொரு வஸ்துவை அபேக்ஷிக்கிறதில்லை என்பதற்கும், விளக்கு முதலியவைகளிலும் குடம் முதலியவைகளிலும் வ்யபிசாரம்வருகிறபடியினால்(அவைகளும் மற்றொரு விளக்கு, குடம் முதலியவைகளை எதிர்பார்க்கவில்லையாகையினால் என்றபடி).

ஸர்வதா ஸஜாதீயநிரபேக்ஷப்ரகாஶகத்வஸ்ய பக்ஷே ப்யஸித்தே: | ஸா ஹ்யாத்மஸம்பந்தஸாபேக்ஷப்ரகாஶா | அந்யதா ஸ்வாஶ்ரயவ்யதிரிக்தேப்யோऽபி தஸ்ய ப்ரகாஶப்ரஸங்காத் |

அத ஏவ ஆத்மநிரபேக்ஷத்வமப்யஸித்தம் — ஸம்விதந்தரநிரபேக்ஷப்ரகாஶகத்வஸ்ய ஸ்வஸ்மை பரஸ்மை வேதி விகல்ப்யே ப்ரதமஸ்யாஸித்தே:, உத்தரஸ்ய விருத்தத்வாத், அந்யஸ்மா ஏவ பாஸமாநத்வநியமாத் கடாதி

எந்த விதத்திலும் தனக்கு ஸத்ருஶமான வஸ்துவை அபேக்ஷிக்காமல் ப்ரகாசிக்கிறது என்பது இந்த அனுமானத்தில் பக்ஷமாகிய ஜ்ஞானத்திலும் ஸித்திக்கவில்லை. (ஏனெனில்) அந்த ஜ்ஞானம் ஆத்மாவின் ஸம்பந்தத்தை அபேக்ஷித்துக் கொண்டு ப்ரகாசிக்கிறது. அப்படிக் கில்லாவிடில் தனக்கு ஆதாரமான ஆத்மாக்களைவிட மற்ற எல்லோருக்கும் அது ப்ரகாசிக்க வேண்டி வருமாதலால் (அதாவது ஜ்ஞானம் நித்யம், அது ஒன்று என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிற படியினுல் ஒருவனுக்குக் குடம் முதலிய வஸ்துக்கள் ப்ரகாசிக்கும்பொழுது எல்லோருக்கும் அது ப்ரகாசிக்கும்படி வருமாதலால். ஆதலால் அந்தந்த அந்த:கரணங்களோடு சேர்ந்த ஜ்ஞானத்தின் ப்ரகாசம் அந்தந்த அந்த:கரணங்களோடு சேர்ந்த ஜ்ஞானத்திற்கே உண்டாகிறது என்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். அப்பொழுது ப்ரகாசம் அந்த:கரணம், அத்துடன் சேர்ந்த ஜ்ஞானம் முதலியவைகளையே அபேக்ஷிக்கிறது என்றபடி).

ஆகையினுல் ஆத்மாவை அபேக்ஷிக்கிறதில்லை என்பதும் ஸித்திக்கவில்லை— மற்றொரு ஜ்ஞானத்தை அபேக்ஷிக்காமல் ப்ரகாசிக்கிறது என்பதும் தனக்கு ப்ரகாசிக்கிறதா, அயலானுக்கு ப்ரகாசிக்கிறதா என்று விகல்பம் செய்யும் பக்ஷத்தில் முதலாவது பக்ஷம் ஸித்திக்கவில்லையாகையினுலும், இரண்டாவது பக்ஷம் விருத்தமாதலாலும், (எப்படி என்னில்:—)வேறொன்றிற்கே ப்ரகாசிக்கிறபடியினுல் குடம் முதலியவைகளைப்போல ஆத்மாவல்ல என்பதே ஸித்

பத³நாத்வஸித்³தே⁴: | அந்யதா² க⁴டாதே³ரபி பா⁴ஸமாந-த்வமாத்ரேணாத்மத்வப்ரஸங்க³ஸ்ய வாரணாத் ||

அதோ ஜ்ஞாநத்வமேவ ஹேது: பரிஶிஷ்யதே | தச்ச ப்ரகாஶமாநத்வம், தச்ச ஸ்வஸ்மை பரஸ்மை வேதி விகல்பேந தூ³ஷிதமேவ | ந கஸ்மைசிதி³தி பக்ஷே து ப்ரகாஶத்வஹாநி: — ததை²வ ஸர்வத்ர ப்ரஸித்³தே⁴: ||

கிஞ்ச அநேந ஹேதுநா ஸம்வித³ ஆத்மத்வம் ஸாத⁴யந் கீத்³ருஶாத்மத்வம் அபி⁴ஸந்தா⁴ய ஸாத⁴யதி ? கிம் ஜ்ஞாத்ருத்வாதி³கம் ? உத ப்ரத்யேது: ப்ரத்யேதவ்யாத்³வ்யதிரிக்தத்வம் ? அத²வா ஸ்வஸ்மை பா⁴ஸமாநத்வம்? உத

திக்கு மாதலாலும். அப்படிக் கில்லாவிடில் குடம் முதலியவைகளும் ப்ரகாசிக்கிற மாத்திரத்தைக் கொண்டு ஆத்மாவாகவேண்டி வரும் என்கிற கேள்வி தடுக்கமுடியாததாலால்.

ஆகையினால் ஜ்ஞானமாயிருக்கை என்கிற ஹேதுவே மிகுதியா யிருக்கிறது. அதுவும் ப்ரகாசமாயிருக்கை, அதுவும் தனக்கா அய லானுக்கா என்கிற விகல்பத்தினால் நிராகரிக்கப்பட்டது. ஒருவனுக் கும் ப்ரகாசிக்கிறதில்லை என்னும் பக்ஷத்தில் ப்ராகாசம் என்பதற்கே ஹாநி வந்துவிடும்—அப்படியே எல்லா இடத்திலும் ப்ரஸித்தமாக இருக்கிறபடியினால் (அதாவது ப்ரகாசமாகில் எவனாவது ஒருவனுக் காவது இருக்கவேண்டும் என்பது லோகத்தில் கண்டிருப்பதினால்).

மேலும் இந்த ஹேதுவைக்கொண்டு ஜ்ஞானத்திற்கு ஆத்மாவா யிருக்கும் தன்மையை ஸாதிக்கிற நீங்கள் ஆத்மாவாயிருக்கை எப்படிப் பட்டது என்று நினைத்துக்கொண்டு ஸாதிக்கிறீர்கள்? அறியும் தன் மையை உடைத்தாயிருக்கையா? அன்றிக்கே அறிகிறவனும் அறி யப் படுகிறதாயும் இருக்கிற வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதா யிராமையா? (அதாவது அறிகிறவனே அறியப்படுகிறவனா யிருக் கையா என்றபடி). அன்றிக்கே தனக்குத்தானே தோன்றுகையா? அல்லது தானிருக்கும்பொழு தெல்லாம் ப்ராகாசித்துக் கொண்டிருக் கையா? அன்றிக்கே ஸ்வயம் ப்ரகாசமா யிருக்கையா? அதுவுமன்

அவ்யபிசரிதப்ரகாஶஸத்தாகத்வம்? யத்வா ஸ்வப்ரகாஶத்வம்? உத ஸ்வாநதிரிக்தத்வம்? யத்வா அந்யதேவ கிஞ்சித்? இதி । நாத்ய꞉ — ப்ரத்யக்ஷவிரோதாத் । ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஹி ஜ்ஞாநாஶ்ரயத்வம் । தத்ர ஸ்வாபேக்ஷயா ஸ்வஸ்யைவாஶ்ரயத்வம் வ்யாஹதம் — ஆஶ்ரயாஶ்ரயித்வலக்ஷணவிருத்ததர்மயோகப்ரஸங்காத் । அத ஏவ ஸ்வாஶ்ரயதாதாத்ம்யேந ஜ்ஞாத்ருத்வஸித்தி꞉ ப்ரதிக்ஷிப்தா । தர்மதர்மிணோர்பேதாபேதபக்ஷஸ்து பவதாபி நாங்கீக்ரியதே । நாபி ஜ்ஞாநாந்தராஶ்ரயத்வம் வக்தும் ஶக்யம் — யோக்யாநுபலம்பநிரஸ்தத்வாத், இச்சாதிஷ்விச்சாந்தராஶ்ரயத்வவத் ॥

றிக்கே தன்னைவிட வேறுபட்டதா யிராமையா? அதுவுமல்லாமல் வேறு ஏதாவதா? முதலாவது பக்ஷம் உசிதமல்ல—ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டறிந்திருப்பதற்கு (அதாவது குடம் முதலியவைகளைப்பற்றிய ஜ்ஞானத்திற்கு அறியும் தன்மை இல்லை என்று கண்டறிந்திருப்பதற்கு) விரோதம் வருகிறபடியினுல். அறியும் தன்மையை உடைத்தா யிருக்கையாவது ஜ்ஞானத்திற்கு ஆதாரமாக இருக்கை. அதில் தன்னைக்குறித்துத் தானே ஆதாரமாயிருக்கை விருத்தம்—ஆதாரமா யிருக்கை ஆதாரத்தை உடையதா யிருக்கையாகிற விருத்தமான ஸ்வபாவங்கள் சேரவேண்டி வருமாதலால். ஆதலால் தனக்கு ஆதாரமான வஸ்துவோடு ஒன்றாயிருப்பதினுல் அறியும் தன்மை உண்டென்பதும் நிராகரிக்கப்பட்டது. ஸ்வபாவம், ஸ்வபாவத்தை உடையவஸ்து இவைகளுக்குப் பேதமுமுண்டு அபேதமுமுண்டு என்கிற பக்ஷம் உன்னுலேயே அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. வேறொரு ஜ்ஞானத்திற்கு ஆதாரமாயிருக்கையும் சொல்ல முடியாது—அப்படிக்கண்டறியப்படாமையினுலே நிராகரிக்கப்பட் டிருப்பதினுல், ஆசை முதலியவைகளுக்கு மற்றொரு ஆசை முதலியவைகளுக்கு ஆதாரமாயிருக்கை முதலியது எப்படி இல்லையோ அதைப்போல.

மேலும் ஒரு க்ஷணம் இருக்கக்கூடிய ஜ்ஞானத்திற்கு ஜ்ஞாதாவாக இருக்கை ஸாதிக்கப்படுகிறதா? அன்றிக்கே ஸ்திரமென்று

𑌕𑌿𑌂 𑌵𑌾 𑌕𑍍𑌷𑌣𑌿𑌕𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇? 𑌉𑌤 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌤𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵? 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑍇 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌸𑍌𑌗𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾𑌸𑍍𑌕𑌨𑍍𑌦𑌤𑌿। 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌕𑌿𑌂 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇? 𑌉𑌤 𑌸𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌯? 𑌆𑌦𑍍𑌯𑍇𑌽𑌸𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌸𑌾𑌧𑌨𑍇 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑍍𑌵𑌂। 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑌙𑍍𑌗𑍀𑌕𑌾𑌰𑍇 𑌤𑍁 𑌆𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃। 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑍇𑌤𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦 𑌏𑌵 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌃। 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍇 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍃𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌯𑍋𑌰𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌃। 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑌾

ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட அந்த ஜ்ஞானத்திற்கு ஜ்ஞாதாவாயிருக்கை ஸாதிக்கப்படுகிறதா? முதலாவது பக்ஷத்தில் முன்னால் அறிந்ததை மறுபடி ஜ்ஞாபகப்படுத்திக்கொள்வது முதலியது பொருந்தாமல் போகவேண்டிவரும் என்று பௌத்தர்களைக் குறித்து உன்னால் சொல்லப்பட்ட யுக்தி உன்னையும் பிடித்துக்கொள்ளுகிறது. இரண்டாவது பக்ஷத்தில் தனக்கு ஒரு ஆதாரமும் இல்லாத ஜ்ஞானத்திற்கு ஜ்ஞாதாவாயிருக்கை ஸாதிக்கப்படுகிறதா? அன்றிக்கே தனக்கே ஓர் ஆதாரத்தை உடைய ஜ்ஞானத்திற்கு அது ஸாதிக்கப்படுகிறதா? முதலாவது பக்ஷத்தில் எங்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட ஆத்மாவிற்கு ஜ்ஞாதாவாயிருக்கையை ஸாதிப்பதினால் ஸித்தஸாதனம் என்னும் தோஷம் வருகிறது. தனக்கு ஒரு ஆதாரமுமில்லாத வேறொரு ஜ்ஞானத்தைப் பக்ஷமாக அங்கீகரித்தால் பக்ஷமே ஸித்திக்கவில்லையாதலால் ஆஶ்ரயாஸித்தி என்னும் தோஷம் வருகிறது. எல்லோராலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிற ஜ்ஞானத்திற்கே ஆதாரம் இல்லையென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களுக்கு விரோதம் வருகிறது. (அதாவது உலகத்தில் நான் அறிகிறேன் என்று ஜ்ஞானம் ஓரிடத்தில் இருப்பதாகவே அறியப்படுகிறபடியினால் என்றபடி.) (ஆதாரத்தை உடைய ஜ்ஞானத்திற்கு ஜ்ஞாதாவாக இருக்கை ஸாதிக்கப்படுகிறது) என்கிற இரண்டாவது பக்ஷத்திலோ (ஆதாரமாயிருக்கும் வஸ்து ஒரு ஜ்ஞாதா, ஜ்ஞானம் ஒரு

𑌉𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌹𑍇𑌤𑍁𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑍇𑌨 𑌅𑌨𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌭𑌿𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌵𑌾 ।

𑌕𑌿𑌂 𑌚 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌸𑌾𑌧𑌨𑍇 𑌅𑌪𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 । 𑌆𑌰𑍋𑌪𑌿𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌸𑌾𑌧𑌨𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌤𑌦𑌾𑌰𑍋𑌪𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌰𑌪𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑍀𑌕𑌾𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑌾 । 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌰𑍋𑌪𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌸𑌾𑌧𑌨𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌮𑍇𑌵 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌃 ।

𑌏𑌵𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌪𑌕𑍍𑌷𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑍇𑌣𑍈𑌵 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃

ஜ்ஞாதா என்று) இரண்டு ஜ்ஞாதாக்கள் அறியப்பட வேண்டிவரும். மேல்மேலே உண்டாகிற ஜ்ஞானங்களுக்கும் உன்னுல் சொல்லப்பட்ட ஹேதுவோடு ஸம்பந்தம் துல்யமாக இருப்பதினுல் அவைகளும் ஜ்ஞாதாவாக வேண்டியதாகையினுலே அநவஸ்தை வருகிறது. (அவைகள் ஜ்ஞாதா இல்லை என்னில்) ஹேதுவிற்கு வ்யபிசாரதோஷம் வருகிறது.

மேலும் வாஸ்தவத்தில் ஜ்ஞாதாவாயிருக்கும் தன்மையை ஸாதித்தால் அபஸித்தாந்தம் என்னும் தோஷம் வருகிறது (அதாவது ஜ்ஞானத்திற்கு ஒரு ஸ்வபாவமில்லையென்று உன் மதமாகையினுல் அதற்கு விரோதம் வருகிறது என்றபடி). ஆரோபணம் செய்யப்பட்ட ஜ்ஞாதாவாயிருக்கும் தன்மையை ஸ்தாபித்தால் உன்னுல் சொல்லப்படுகிற வார்த்தை அனுமானம் முதலியவைகளினுல் ஜ்ஞானத்திற்கு ஜ்ஞாதாவாயிருக்கும் தன்மை ஆரோபிக்கப் படுகிறதென்று எங்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப் படுகிறபடியினுல் ஸித்தஸாதனம் என்னும் தோஷம் வருகிறது. இப்பொழுது நம்மால் அறியப்படுகிற ஜ்ஞாதாவாயிருக்கும் தன்மை ஆரோபிதம் என்று ஸாதிக்கப்படுகிறது என்னில், அதை மேலே நிராகரிக்கப்போகிறும்.

இப்படி ஜ்ஞாதாவாயிருக்கும் தன்மை என்கிற விகல்பத்தை நிராகரித்ததினுலேயே இரண்டாவது பக்ஷமும் நிராகரிக்கப்பட்டது. ஒருவராலும் அறியப்படாதது என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற

कल्पोऽपि प्रतिक्षिप्तः । अवेद्यत्वाभिमतानुभूतेः वेद्यत्वप्रसङ्गस्त्वधिकः ।

नापि तृतीयः — प्रत्यक्षविरोधात् । स्वाश्रयायैव हि सा भासमाना दृश्यते । स्वस्मा इति प्रकाशफलित्वं हि ज्ञाप्यते । प्रकाशफलित्वं च प्रकाशाधीनव्यवहारादिमत्त्वं । न च ज्ञानमात्रस्यैव व्यवहारादिकर्तृत्वं भवतापि अभ्युपगम्यते । फलित्वारोपपक्षे तु प्रागेव परिहारः । नापि चतुर्थः — सिद्धसाधनात् । तावता आत्मत्वसिद्धौ सुखदुःखादेरपि प्रसङ्गात् ।

அனுபூதிக்கு அறியப்படும் தன்மை உண்டாகவேண்டிவரும் என்னும் கேள்வி அதிகமாயிருக்கிறது.

மூன்றாவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல—ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விரோதமாயிருப்பதினால். அந்த ஜ்ஞானம் தன் ஆதாரத்திற்கு ப்ரகாசிக்கிறதென்றல்லவோ காணப்படுகிறது. தனக்கு என்பதினால் ப்ரகாசத்தினால் உண்டாகிற ப்ரயோஜனத்தை அடைகிறது என்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது. ப்ரகாசத்தினால் உண்டாகிற ப்ரயோஜனத்தை அனுபவிக்கையாவது ப்ரகாசத்தினால் உண்டாகக்கூடிய வ்யவஹாரம் முதலியவைகளை உடையதாயிருக்கை. ஜ்ஞானம் மாத்திரத்திற்கு வ்யவஹாரம் முதலியவைகளைச் செய்யும் தன்மை உன்னாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை யல்லவா. ப்ரயோஜனத்தை அனுபவிக்கிறதென்பது ஆரோபிக்கப்படுகிறது என்று ஸாதிக்கும் பக்ஷத்தில் முன்போலவே பரிஹாரமும் அறியத்தக்கது. நான்காவது பக்ஷமும் உசிதமல்ல—ஸித்தஸாதனம் என்னும் தோஷம் வருகிறபடியினால். அவ்வளவு மாத்திரத்தினால் ஆத்மாவாக இருக்கை ஏற்படும் பக்ஷத்தில் ஸுகம் துக்கம் முதலியவைகளுக்கும் ஆத்மாவாயிருக்கை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டிவரும். ஐந்தாவது ஆறாவது பக்ஷங்களிலும் ஸித்தஸாதனம் என்னும் தோஷம் வருகிறது. ஏழாவது பக்ஷமும் உசித

𑌪𑌕𑍍𑌷𑌦𑍍𑌵𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑍈𑌵 । 𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌃 — 𑌤𑌤𑍍 𑌕𑌿𑌂 𑌪𑌰𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌤𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌪𑌰𑍍𑌯𑌵𑌸𑌿𑌤𑌮𑍍? 𑌉𑌤 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌥𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌮𑌿𑌷𑍍𑌟𑌮𑍍? 𑌇𑌤𑌿 । 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍍𑌵𑌦𑌾𑌧𑌾𑌰𑌾𑌦𑌿𑌦𑍋𑌷𑌸𑍍𑌤𑌦𑌵𑌸𑍍𑌥𑌃 । 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍇 𑌤𑍁 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌸𑌾𑌧𑌨𑌮𑍇𑌵𑍇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌕𑍍𑌷𑍀𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌤𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌸𑌾𑌧𑌨𑌮𑍍, 𑌤𑌤𑍋 𑌨𑍋𑌕𑍍𑌤𑌦𑍋𑌷𑌾𑌵𑌕𑌾𑌶𑌃 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 — 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌿𑌣𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌤𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌸𑌾𑌧𑌨𑍇 𑌤𑍁 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌵𑌿𑌦𑌾𑌂 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌸𑌾𑌧𑌨𑌾𑌤𑍍 ॥

மல்ல—அது அயலாரால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட ஆத்மாவாக இருக்கையை ஸாதிப்பதில் முடிவை உடையதா? அன்றிக்கே ஜ்ஞானத்திற்கு ஏதாவது ஒரு விதத்தில் ஆத்மா என்னும் பதத்தினுல் சொல்லப்படக்கூடியதா யிருக்கையை மாத்திரம் ஸாதிப்பதில் முடிவையுடையதா? முதலாவது பக்ஷத்தில் விரோதம் முதலிய தோஷங்கள் முன்பு சொன்னதைப்போலவே வருகிறது (அதாவது அயலாரால் ஜ்ஞானத்திற்கு ஆதாரமாகிய வஸ்துவே ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டிருப்பதினுல் அதை ஸாதிக்கும் பக்ஷத்தில் ஆதாரம் ஆதேயம் இவைகள் ஒன்றுயிருக்கை முதலிய தோஷங்கள் வரும் என்றபடி). இரண்டாவது பக்ஷத்தில் ஸித்த ஸாதனம் என்னும் தோஷம் வருகிறது.

இப்படியாகில் ஆத்மாவை பக்ஷமாக வைத்து ஆத்மாவாயிருக்கிறபடியினுல் என்கிற காரணத்தைக்கொண்டு ஜ்ஞானமாக இருக்கையை ஸாதிக்கிறோம் (அதாவது ஆத்மா ஜ்ஞானம் ஆத்மாவாயிருக்கையினுல் என்று ஸாதிக்கிறோம்), இப்பொழுது கீழ்ச்சொல்லிய தோஷங்களுக்கு இடமில்லையே என்னில், அது உசிதமல்ல—ஸ்வபாவத்தை உடைய வஸ்துவும், ஸ்வபாவமும் ஒன்றென்று ஸாதிப்பது விருத்தமாதலால். அந்த ஆத்மாவிற்கு ஜ்ஞானமாக இருக்கை மாத்திரத்தை ஸாதிக்கும் பக்ஷத்தில் வேதாந்திகளின் பக்ஷத்தில் ஸித்தஸாதனம் என்னும் தோஷம் வருகிறது.

𑌆𑌤𑍍𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌷𑌯𑍋𑌦𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌯𑍋𑌗𑌃 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑌾𑌲𑌾𑌘𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌵𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 — 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌤𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂, 𑌤𑌦𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌵𑍈𑌶𑍇𑌷𑌿𑌕𑌾𑌦𑌿𑌵𑌤𑍍 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌿𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 । 𑌅𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌵𑍈𑌷𑌮𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 — 𑌬𑌾𑌧𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍁𑌰𑌪𑌹𑍍𑌨𑌵𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌭𑌵𑌦𑌭𑌿𑌮𑌤𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌨 𑌸𑌿𑌧𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨 — 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍁𑌃 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌤𑌾𑌵𑌤𑌾 𑌦𑍁𑌰𑌪𑌹𑍍𑌨𑌵𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌕𑌿𑌮𑍇𑌕𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌶𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑍋𑌦𑍍𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌦𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿,

---

ஆத்மாவென்னும் பதத்தினுல் சொல்லப்படுகிற ஜ்ஞானத்திற்கே விஷயங்களை க்ரஹிப்பதாகிய தசை உண்டென்று கல்பனையில் லாகவம் இருப்பதினுல் ஸாதிக்கப்படுகிறது (அதாவது வேறொரு ஜ்ஞானம் விஷயங்களை க்ரஹிக்கிறது, அதற்கு ஜ்ஞானம் ஆதாரம், என்று இரண்டு வஸ்துக்களைக் கல்பிப்பதைவிட ஆத்மாவிற்கே விஷயங்களை அறியும் தசை உண்டென்று கல்பிப்பது லகுவாகையினுல் என்றபடி) என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல - அப்பொழுதும் அப்படிப்பட்ட தசையே ஜ்ஞானம், அதற்கு ஆதாரமாயிருப்பது ஆத்மா, என்று தார்க்கிகன் முதலியவர்களைப்போல ஆத்மாவிற்கு ஜ்ஞாதாவாயிருக்கும் தன்மையே ஸித்திக்கும். அவஸ்தைகள் பொய்யாகையினுல் வ்யத்யாஸம் உண்டென்பதும் உசிதமல்ல—ஒரு பாதகமுமில்லாமையினுலே அது ஸத்யமென்பது அபலபிக்க முடியாததலால். அப்படி இருந்தபோதிலும் உன்னுல் அங்கீகரிக்கப்பட்டவனுயும் எண்ணிறந்த அவஸ்தைகளையுடையவனுயும் இருக்கிற நித்யமான ஜ்ஞானத்தைவிட வேறுபட்ட ஆத்மா ஸித்திக்கவில்லையே என்னில், அதுவும் உசிதமல்ல - இத்தால் ஜ்ஞாதாவான ஆத்மாவும் அவனுக்கு ஸ்வபாவமாகிய ஜ்ஞானமும் அபலபிக்க முடியாததலால். ஜ்ஞானம் ஒன்றாகவே இருந்து அந்தந்த ஸாமக்ரிகளின் வசத்தினுல் விஷயங்களை க்ரஹிக்கிறது என்கிற அவஸ்தைகளை உடையதாகிறதா? அல்லது ஜ்ஞாதாவாகிய ஆத்மாவின் இடத்திலேயே ஜ்ஞானங்கள் என்று சொல்லப்படுகிற எண்ணி

𑌉𑌤 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍈𑌵 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌨𑌞𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌶𑌰𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌃 𑌪𑌕𑍍𑌷𑌃, 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌶𑌰𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌃 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇, 𑌉𑌭𑌯𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌭𑌵𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌨 𑌸𑌿𑌧𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌾 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌪𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌵𑌾𑌰𑍍𑌤𑌾 । 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌪𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌦𑍁𑌸𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌨𑍂𑌸𑌂𑌸𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ॥

𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌨 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌾𑌧𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌨—𑌪𑌰𑌿𑌹𑍃𑌤𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌹𑌿—

𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌸𑌂𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌤𑌾𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃 ।
𑌨𑍇𑌯𑌾 𑌤𑌦𑍍𑌗𑍁𑌣𑌸𑌾𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌤𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌾 ॥

றந்த அவஸ்தைகள் உண்டாகிறதா? என்று ஸம்ஶயம் வரில் வேதங்களையே ப்ரமாணமாக நம்பினவர்களுக்கு முதலாவது பக்ஷம் ஸம்மதமாயிருக்கிறது, லகுவாயிருப்பதையே நம்பினவர்களுக்கு இரண்டாவது பக்ஷம் ஸம்மதமாயிருக்கிறது, இப்படி இருக்க இரண்டு பக்ஷங்களிலும் உன்னுடைய இஷ்டம் ஸித்திக்கிறதில்லை, ஆதலால் முதலாவது சொன்ன பக்ஷத்தில் உன் இஷ்டம் ஸித்திக்கும் என்பதற்கு ப்ரஸ்தாவமே இல்லை. (அதாவது ஆத்மாவினிடத்தில் இருக்கிற தர்மபூத ஜ்ஞானத்திற்கு அவஸ்தைகள் உண்டாகின்றன என்றேற்படுகிறபடியினால் என்றபடி.) இரண்டாவது பக்ஷத்திலும் தடுக்கமுடியாத வேதம் முதலியவைகள் இருக்கிறது என்பதைத் தெரிந்துகொள். (அதாவது அறியும் தன்மை உடைய ஆத்மாவின் ஜ்ஞானத்திற்கு அழிவே இல்லை, என்றிவை முதலிய ஶ்ருதிகளில் ஆத்மா என்றும் (தர்மபூத)ஜ்ஞானம் என்றும் இரண்டையும் தனித்துச் சொல்லியிருக்கிறபடியினால் என்றபடி.)

வேதமே ஆத்மா ஜ்ஞானத்தைவிட வேறுபட்டதல்ல என்பதைச் சொல்லுகிறது என்னில், அது உசிதமல்ல— முன்னமேயே பரிஹரிக்கப்பட்டிருப்பதினால். அதாவது அவ்விடத்தில்—

அறியும் தன்மை உண்டென்பது ஆத்மாவிற்கு வேதம் ப்ரத்யக்ஷம்இவைகளினால்ஏற்பட்டிருக்க ஜ்ஞானம் என்று ஶ்ருதியில் சொல்லியிருப்பது அந்த ஜ்ஞானமாகிற குணமே ஸாரமாயிருக்கையினாலாவது

वदन्ति हि 1 'विज्ञातारमरे केन विजानीयात्' इत्याद्याः शतशः श्रुतयः साक्षात् ज्ञातृत्वमेव। तदविरोधाय ज्ञानमात्रश्रुतिरपि जडत्वं व्यावर्तयति, न त्वज्ञातृत्वम्। अन्यथा प्रत्यक्षादिभिः विरोधात्। येनैव शास्त्रेण ज्ञानमात्रत्वमात्मनः साध्यते, संविदात्मपक्षे तस्यापि श्रोतापि न सिध्येत्। न ह्यनात्मानं प्रति उपदिश्यत इति भवताभीष्यते। आत्मा तु संविन्मात्ररूपो ज्ञातृत्वाभावात् न श्रोतुमीष्टे, अहङ्कारः शृणोतीति चेत्? स किं स्वा

ஸ்வயம் ப்ரகாசமாக இருக்கையினுலாவது (சொல்லப்படுகிறதென்று) சொல்லிக்கொள்ளத் தக்கது.

'அறியும் தன்மையுடைய இந்த ஆத்மாவை எந்த ப்ரமாணத்தினுல் அறிவான்' என்றிவை முதலிய நூற்றுக்கணக்கான ஶ்ருதிகள் அறியும் தன்மை உண்டென்பதை நேராகவே சொல்லுகின்றன. அவைகளுக்கு விரோதம் வராமல் இருப்பதற்காக ஜ்ஞானம் என்று ஶ்ருதியில் சொல்லியிருப்பதும் ஆத்மா ஜடமல்ல என்பதைத் தெரிவிக்கிறது. அதற்கு அறியும் தன்மையில்லை என்பதைச்சொல்லுகிறதல்ல. அப்படிக்கில்லாவிடில் ப்ரத்யக்ஷம் முதலியவைகளோடு விரோதம் வருகிறபடியினுல். எந்த ஶாஸ்திரத்தினுல் ஆத்மா ஜ்ஞானஸ்வரூபன் என்று ஸாதிக்கப்படுகிறதோ, ஜ்ஞானமே ஆத்மா என்னும் பக்ஷத்தில் அதைக் கேட்பவனும் ஏற்படமாட்டான். இந்த உபதேசம் ஆத்மா வல்லாத வஸ்துவைக்குறித்து செய்யப்படுகிறது என்று உன்னுலேயே ஒப்புக்கொள்ளப் படவில்லை. ஆத்மாவோவெனில் ஜ்ஞானம் மாத்திரத்தை ஸ்வரூபமாக உடையவன், அவனுக்கு அறியும் தன்மை இல்லை, ஆதலால் அந்த உபதேசத்தைக் கேட்க ஶக்தியுடையவனல்ல, அஹங்காரம் என்று சொல்லப்படுகிறவஸ்து கேட்கிறது என்னில், அது தன் ப்ரயோஜனத்திற்காகக் கேட்கிறதா? அயலானு

1.

யர்த்தம்? பரார்த்தம் வா ச்ருணோதி? நாத்ய: — ஸ்வநாசபர்யவஸாநாத்। அஹமர்த்தவிநாசஸ்ய ஹி த்வத்பக்ஷே மோக்ஷ:। ந ஹி கச்சித் ஸ்வநாசாய மோக்ஷசாஸ்த்ரம் ச்ருணோதி। அத ஏவ ந த்விதீய: — ஸ்வாத்யந்தநாசேந பரோபகாரஸ்ய கஸ்யாப்யநபிமதத்வாத்। அஹமர்த்தஸ்ய சாத்மத்வம் அஸ்மந்மதேந ஸித்யதி ॥

இதி ஸ்ரீகவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய ஸ்ரீமத்வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீ சத தூ ஷ ண் யாம்

॥ ஸம்விதாத்மத்வபங்கவாத: பஞ்சவிம்ச: ॥

॥ ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம: ॥

டைய ப்ரயோஜனத்திற்காகக் கேட்கிறதா? முதலாவது பக்ஷம் உசித மல்ல—தன்னுடைய நாசத்தில் முடிவு பெறுகிறபடியினால். அஹம் என்னும் பதத்திற்கு அர்த்தமாகிய அஹங்காரத்தினுடைய நாசத்தை உள்ளே அடக்கிக்கொண் டிருக்கிறதல்லவோ உன்னுடைய பக்ஷத்தில் மோக்ஷம். ஒருவனும் தான் நாசமடைவதற்காக மோக்ஷ சாஸ்திரத் தைக் கேட்கமாட்டானல்லவா. ஆகையினாலேயே இரண்டாவது பக்ஷ மும் உசிதமல்ல—தான் முழுமையும் நசித்து அயலாருக்கு உபகாரம் செய்யவேண்டுமென்பது ஒருவனுக்கு இஷ்டமாகாததலால். அஹம் என்னும் பதத்திற்கு அர்த்தமே ஆத்மா என்பது எங்கள் மதப்படி ஸித்தித்திருக்கிறது.

இப்படித் திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர் வித்வான்
பகவத் விஷயம் பண்டிதபூஷணம்
ஸ்ரீ உப. வே. நரஸிம்மாசார்யர் ஸ்வாமியின்
ஸ்ரீ சததூஷணீ தமிழ்மொழி பெயர்ப்பில்
ஸம்விதாத்மத்வ பங்கவாதம் என்னும்
இருபத்தைந்தாவது வாதம் முற்றிற்று.